JOE HILL

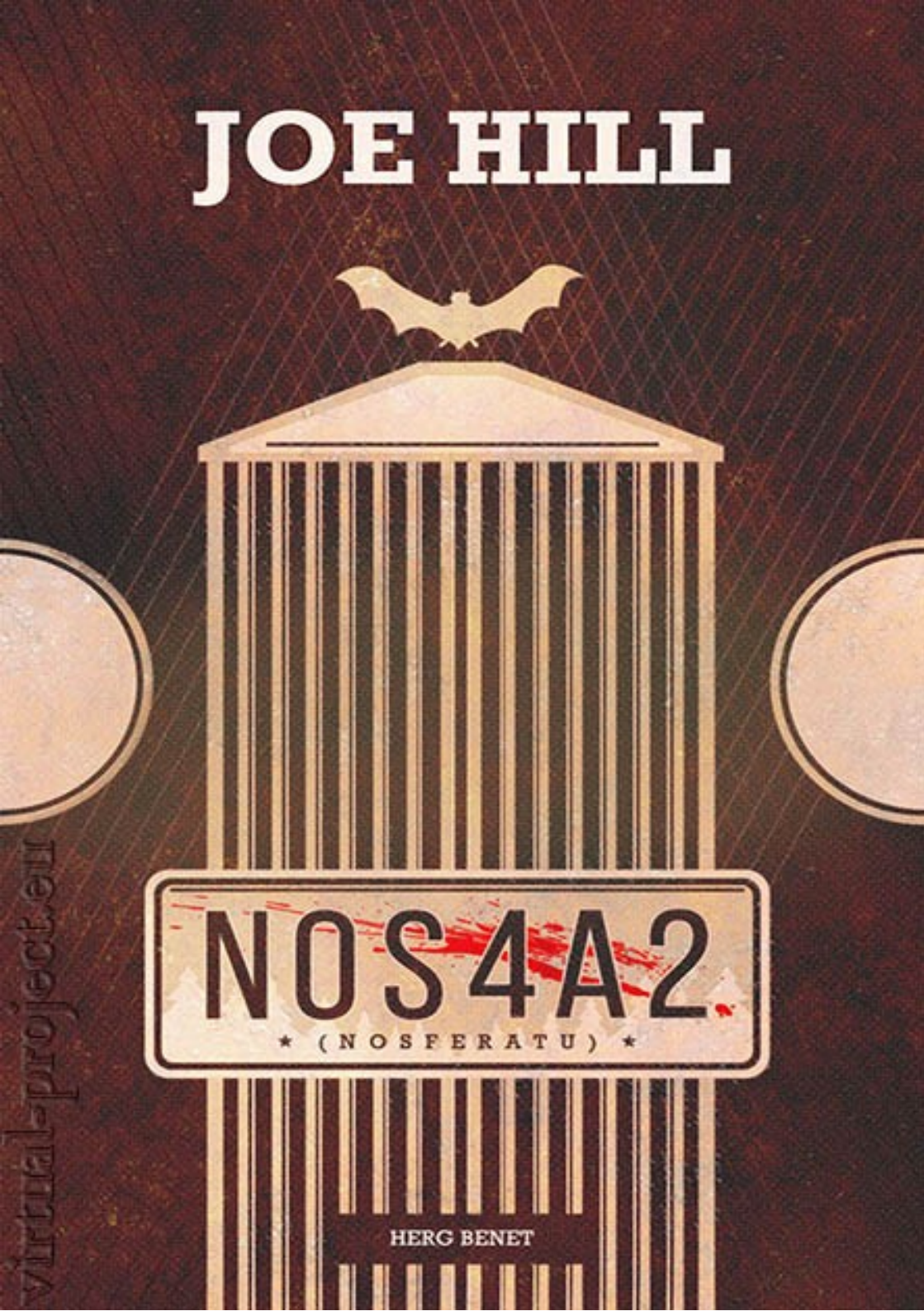

virtual-project.eu

JOE HILL

† (NOSFERATU) †

Original: *NOS4A2* (2013)

Traducere din limba engleză:
ALEXANDRU VOICESCU

virtual-project.eu

HERG BENET

— 2022 —

† 2 †

Mamei mele – iată un meci pe cinste pentru regina poveştilor

Die Todten reiten schnell.
(Morţii se preumblă iute)
– „Lenore” Gottfried Bürger –

Prolog: Sezonul felicitărilor. Decembrie 2008

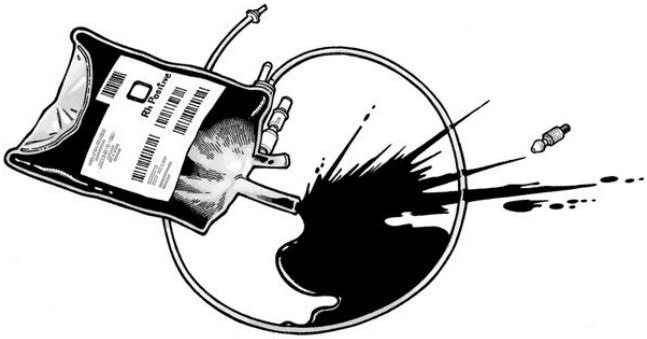

FCI Englewood, Colorado

Sora Thornton a intrat cu puţin înainte de ora opt în secţia de îngrijire pe termen lung, aducând cu ea o pungă caldă de sânge pentru Charlie Manx.

Se mişca pe pilot automat, cu gândurile în altă parte decât la muncă. Tocmai ce, în sfârşit, hotărâse să îi cumpere fiului ei, Josiah, acel Nintendo DS pe care băiatul şi-l dorea cu ardoare şi îşi făcea acum calcule dacă ar putea ajunge la magazinul Toys „R” Us imediat după tură, dar înainte să se închidă acolo.

Timp de mai multe săptămâni, rezistase impulsului, din considerente filosofice. N-o interesa deloc faptul că toţi prietenii băiatului ei aveau unul. Nu-i plăcea de principiu ideea acelor sisteme de jocuri video care pot fi ţinute în mâini şi pe care copiii le puteau căra cu ei peste tot. Ellen Thornton era iritată profund de felul în care micuţii erau acaparaţi de ecranul luminos, dând la o parte lumea reală în favoarea unei sfere a imaginaţiei unde distracţia înlocuia gânditul, iar inventarea unor noi modalităţi de a omorî era considerată o formă de artă. Îşi imaginase că va fi având un copil care ar adora cărţile şi s-ar juca Scrabble şi ar vrea să meargă împreună cu ea în excursii cu rachetele de zăpadă. Pe naiba.

Ellen se ţinuse tare pe poziţie cât de mult putuse, asta până ce ieri după amiază îl văzuse pe Josiah stând în patul lui şi pretinzând că un portofel vechi este un aparat Nintendo DS. Băiatul decupase o ilustraţie cu Donkey Kong şi o strecurase în buzunarul cu plastic transparent dedicat fotografiilor. Apăsase butoane imaginare şi scosese sunete ca de explozii, iar sufletul ei s-a frânt un pic privindu-l cum se purta de parcă avea deja acel obiect pe care era ferm convins că-l va primi de Ziua Cea Mare. Poate că Ellen ţinea la propriile ei teorii despre ce e sau nu sănătos pentru băieţi, dar asta nu însemna că Moşul trebuia să fie şi el de aceeaşi părere.

Fiind cu mintea aiurea, nu a observat ce era diferit la

Charlie Manx până ce nu a dat roată patului, ca să ajungă la stativul perfuziei. S-a întâmplat ca tocmai atunci să expire adânc, ca de plictiseală, şi a privit în jos şi l-a zărit cum se uită ferm la ea, şi s-a speriat atât de tare văzându-l cu ochii deschişi, că a agitat punga de sânge şi aproape că a scăpat-o din mână.

Era hidos de bătrân şi tot pe-atât de hidos fizic. Craniul lui mare şi chel era ca un glob cu harta unei luni satelit extraterestre, continentele marcate prin pete de la rinichi şi sarcoame vineţii. Dintre toţi bărbaţii aflaţi în secţia de îngrijire pe termen lung – a.k.a. Salonul Legumelor –, în perioada asta a anului era ceva înspăimântător în plus la Charlie Manx cu ochii deschişi. Lui Manx îi plăceau copiii. Avusese o casă mai jos de Flatirons[1], unde făcuse cu ei tot ce-i trecuse prin cap şi unde îi omorâse şi unde atârnase ornamente de Crăciun în memoria lor. Ziarele numiseră acel loc drept Casa Saniei cu Zurgălăi. Ho, ho, ho.

De cele mai multe ori, când era la muncă, Ellen putea să blocheze acea parte maternală a creierului ei, putea să îşi ţină mintea ferită de gândurile a ceea ce făcuse Charlie Manx cu micuţele fete şi băieţi cu care îşi intersectase paşii, fetiţe şi băieţei de o vârstă cu Josiah. Ellen nu ar fi cugetat nicio clipă la faptele săvârşite de *vreunul* dintre pacienţii de care avea grijă, dacă ar fi fost după ea. Pacientul de partea cealaltă a camerei îşi legase prietena şi pe cei doi copii ai acesteia, dăduse foc la casă şi îi lăsase să ardă înăuntru. Fusese arestat într-un bar de lângă strada lui, bând Bushmills şi uitându-se la meciul de baseball dintre White Sox şi Rangers. Să stea să pună la inimă toate ororile nu avea niciun rost pentru Ellen, aşa că s-a învăţat să îşi privească pacienţii ca pe nişte extensii ale maşinăriilor şi pungilor cu perfuzii la care erau conectaţi: nişte periferice din carne.

În toată acea vreme în care a lucrat la FCI Englewood, la infirmeria închisorii, nu l-a văzut niciodată pe Charlie Manx cu ochii deschişi. Era angajată aici de trei ani, iar el fusese

[1] Areal geologic montan din zona oraşului Boulder, Colorado, SUA (n. trad.).

comatos întreaga perioadă. Era pacientul cu starea cea mai proastă de sănătate, o haină fragilă de piele cu oase înăuntru. Monitorul lui cardiac emitea semnale sonore ca un metronom setat pe cea mai lentă viteză posibilă. Domn' doctor spunea că avea la fel de multă activitate cerebrală cât o cutie de pilaf de porumb. Nimeni nu reuşise să-i determine vârsta, dar arăta mai bătrân decât Keith Richards. Chiar şi semăna *un pic* cu Keith Richards – un Keith chel cu dinţi maronii şi ascuţiţi în gură.

Pe secţie mai erau trei alţi pacienţi în comă, pe care angajaţii îi numeau „gorks”[2]. După ce stăteai suficient de mult timp în preajma lor, aflai că toţi gorkşii aveau ciudăţeniile lor. Don Henry, bărbatul care îşi incendiase fata şi copiii ei, uneori se ducea la „plimbări”. Desigur, nu se ridica, însă picioarele îi pedalau uşor pe sub cearceafuri. Mai era un ins pe numele lui Leonard Potts, care era în comă de cinci ani şi care nu urma să se trezească niciodată – un alt deţinut îi implântase o şurubelniţă în craniu, prin creier. Dar uneori îşi dregea gâtul şi striga „Ştiu!” de parcă ar fi fost un puştan care ţinea morţiş să răspundă întrebărilor învăţătoarei lui. Poate că să îşi deschidă ochii era ciudăţenia lui Manx şi doar nu asistase ea la asta până atunci.

— Bună, domnule Manx, a zis Ellen, mecanic. Cum vă simţiţi azi?

A zâmbit cu un zâmbet inutil şi a ezitat, încă ţinând în mână punga cu sângele la temperatura corpului. Nu aştepta un răspuns, dar s-a gândit că se cuvenea să îi acorde acestui om o clipă în care să îşi adune gândurile lui inexistente. Când el nu a zis nimic, ea s-a aplecat ca să îi închidă pleoapele cu degetele.

El i-a apucat încheietura. Ea a ţipat – n-a putut să se abţină – şi a scăpat pe jos punga cu sânge, care a lovit podeaua şi a explodat într-un şuvoi purpuriu, jetul fierbinte udându-i picioarele.

— Aoleo! a izbucnit ea. Aoleu! Aoleu! Dumnezeule!

[2] Termen în argoul medical american, prescurtare de la „God Only Really Knows”, în traducere „Doar Dumnezeu ştie ce-i cu ei” (n. trad.).

A început să miroasă a fier proaspăt topit.

— Băiatul tău, Josiah, i-a zis Charlie Manx, cu o voce hârâită şi aspră. E loc pentru el în Tărâmul Crăciunului, alături de ceilalţi copii. Aş putea să îi dau o viaţă nouă. Aş putea să îi dau un zâmbet nou şi drăguţ. Aş putea să îi dau nişte dinţi noi şi drăguţi.

Să îl audă rostind numele fiului ei a fost mai groaznic decât să aibă mâna lui Manx încleştată pe braţ sau sânge pe picioare. *(Sânge curat,* şi-a zis, *curat.)* Auzindu-l vorbind despre fiul ei pe acest bărbat, criminal condamnat şi răpitor de copii, a făcut-o să ameţească, să ameţească cu adevărat, de parcă ar fi fost într-un lift din sticlă gonind către cer şi cu lumea căzând sub tălpile ei.

— Dă-mi drumul, a şoptit ea.

— E un loc în Tărâmul Crăciunului pentru Josiah John Thornton şi e un loc pentru tine în Casa Somnului, a zis Charlie Manx. Omul cu Mască de Gaze ar şti foarte bine ce să facă cu tine. Ţi-ar da fumul de turtă dulce şi te-ar învăţa să îl iubeşti. N-am cum să te iau cu noi în Tărâmul Crăciunului. Sau *aş putea,* însă Omul cu Mască de Gaze e mai bine. Omul cu Mască de Gaze e o milostenie.

— Ajutor, a ţipat Ellen, doar că nu a ieşit ca un ţipăt, ci ca o şoaptă. Ajutaţi-mă.

Nu putea să îşi găsească vocea.

— L-am văzut pe Josiah în Cimitirul a Ceea Ce Ar Putea Fi. Josiah ar trebui să facă un drum în Wraith[3]. În Tărâmul Crăciunului ar fi fericit pentru totdeauna. Acolo nu îl poate strica lumea, pentru că nu e *în* lume. E în *capul meu.* Cu toţii sunt în siguranţă în capul meu. Ştii, l-am tot visat. Tărâmul Crăciunului. Am visat la el, însă păşesc şi păşesc şi nu reuşesc să ajung la capătul tunelului. Îi aud pe copii cum cântă, însă nu pot să ajung la ei. Îi aud cum mă strigă, însă tunelul nu se mai termină. Am nevoie de Wraith. Am nevoie de drumul meu.

Limba i-a alunecat din gură, maronie şi lucioasă şi dezgustătoare, şi i-a umezit buzele, după care el i-a dat

[3] *Wraith* = Stafie (eng. în original). Referinţă la modelul de automobil Rolls-Royce Wraith (n. trad.).

drumul la braţ.

— Ajutor, a şoptit ea. Ajutor. Ajutor. Ajutor.

A fost nevoie să mai rostească aşa, mut, o dată sau de două ori înainte de a o spune suficient de tare încât să o audă cineva. Apoi a rupt-o la fugă pe uşi şi în mijlocul holului, alergând cu pantofii ei moi şi plaţi, ţipând din toţi rărunchii. Şi lăsând în spate urme roşii de paşi.

Zece minute mai târziu, doi ofiţeri îmbrăcaţi în echipament antitero i-au legat pe Manx de pat, ca măsură de precauţie în cazul în care şi-ar mai deschide ochii şi ar încerca să se ridice. Dar doctorii care au sosit în cele din urmă să îl examineze au cerut să fie dezlegat.

— Omul ăsta e în pat din 2001. Trebuie întors pe burtă de patru ori pe zi ca să nu facă răni. Chiar şi dacă n-ar fi un gork, e prea slăbit ca să mai cutreiere pe undeva. După şapte ani de atrofiere musculară, mă îndoiesc că ar putea să stea în picioare de unul singur.

Ellen i-a ascultat dintr-un loc aflat imediat lângă uşă – dacă Manx şi-ar mai fi deschis ochii încă o dată, plănuia să fie prima care să iasă din încăpere –, însă atunci când doctorul a dat verdictul ea a traversat camera, cu picioarele ţepene, şi şi-a ridicat mâneca de la braţul pe care i-l apucase Manx, arătând vânătăile.

— Pare asta ceva ce ar face un ins prea slăbit ca să se ridice? Am crezut că o să-mi smulgă braţul din umăr.

Picioarele o înţepau aproape la fel de tare ca încheietura tumefiată. Îşi înlocuise salopeta îmbibată cu sânge şi se frecase pe picioare cu jet de apă şi cu săpun antibacterian până ce se înroşise. Acum purta tenişii de sport. Încălţările celelalte erau deja la gunoi. Chiar şi dacă ar fi putut fi salvate, nu credea că ar mai fi fost vreodată în stare să le poarte.

Doctorul, un indian tânăr pe nume Patel, i-a aruncat o privire fâstâcită şi ruşinată şi s-a aplecat, trecând cu lanterna medicală peste ochii lui Manx. Pupilele nu i s-au dilatat. Patel a balansat fascicolul luminos înainte şi înapoi, dar ochii lui Manx au rămas fixaţi pe un punct imediat în spatele urechii stângi a lui Patel. Doctorul a bătut din palme

la câţiva centimetri de nasul lui Manx. Manx nu a clipit. Apoi Patel i-a închis blând pleoapele şi a examinat datele de la EKG-ul pornit.

— Nimic de-aici nu-i diferit de restul zecilor de EKG-uri de până acum, a zis Patel. Pacientul are un nivel de nouă puncte pe scala Glasgow şi prezintă activitate minimă a undelor alfa, echivalente cu o comă alfa. Părerea mea-i că doar a vorbit în somn, Soră. Se mai întâmplă chiar şi cu gorkşi ca ăsta de-aici.

— Ochii îi erau *deschişi,* a spus ea. S-au uitat fix la mine. Mi-a ştiut numele. A ştiut numele fiului meu.

— Ai purtat oare vreo conversaţie cu celelalte asistente în timp ce vă aflaţi pe lângă el? a întrebat Patel. N-ai de unde să ştii ce-o fi prins inconştient. Îi zici unei alte asistente „Hei, uite, fi-meu tocmai ce-a câştigat la concursul de ortografie”, iar Manx aude şi regurgitează în mijlocul unui vis.

Ea a căzut de acord, însă ceva tot nu-i dădea pace. *I-a ştiut numele mijlociu al lui Josiah,* ceva ce era convinsă că nu menţionase niciodată cuiva din spital. *E un loc în Tărâmul Crăciunului pentru Josiah John Thornton,* spusese Charlie Manx, *şi e un loc pentru tine în Casa Somnului.*

— N-am apucat să îi pun sângele în perfuzie, a zis. E anemic de vreo două săptămâni. A luat o infecţie la tractul urinar, de la cateter. Mă duc să iau o pungă nouă.

— Nu-i nevoie. Mă ocup eu să-i dau sânge vampirului ăsta bătrân. Ai tras o sperietură serioasă. Întremează-te şi du-te acasă. Mai ai, cât? O oră rămasă din tură? Ia liberă ora asta. Ia şi mâine liber. Mai ai cumpărături de ultim moment? Ocupă-te de ele. Nu te mai gândi la asta şi relaxează-te. E Crăciun, Soră Thornton, a spus doctorul şi i-a făcut cu ochiul. Nu ştii că e cea mai minunată perioadă a anului?

Calea Mai Scurtă. 1986 – 1989

Haverhill, Massachusetts

Picea avea opt ani când a trecut prima dată pe podul acoperit care străbătea distanţa dintre Pierdut şi Găsit.

Se petrecuse aşa: tocmai ce se întorceau de la Lac, iar Picea era în dormitorul ei, lipind un poster cu David Hasselhoff – geacă neagră de piele, rânjind în stilul acela care-i făcea gropiţe în obraji, cu braţele încrucişate în faţa maşinii K.I.T.T.[4] – atunci când a auzit hohote de plâns şi zbierete venind din dormitorul părinţilor ei.

Picea era cocoţată cu un picior pe tăblia patului şi ţinea cu pieptul posterul de perete în timp ce prindea colţurile cu scotch maro. A îngheţat şi şi-a înclinat capul ca să asculte mai bine, şi nu alarmată, ci doar întrebându-se cu ce oare se ocupa mama ei în clipa aceea? Părea că tocmai ce pierduse ceva.

— ...o aveam, ştiu că o aveam! a strigat ea.

— Crezi că ai dat-o jos când ai fost pe la apă? Înainte să intri în lac? a întrebat Chris McQueen. Ieri după-amiază?

— Ţi-am mai zis deja că n-am fost să înot.

— Dar poate că ai scos-o când te-ai dat cu loţiune de plajă.

Au tot ţinut-o aşa o vreme, însă Picea a hotărât că, pe moment, e cazul să îi ignore. La vârsta de opt ani, Picea – Victoria pentru învăţătoarea din clasa a doua, Vicki pentru mamă, dar Picea pentru tatăl său şi în sufletul ei – nu se mai alarma de mult timp de izbucnirile mamei. Rafalele de râs ale Lindei McQueen şi plânsetele nervoase ale dezamăgirilor ei erau fundalul sonor de zi cu zi al Picei şi foarte rar meritau băgate în seamă.

A netezit suprafaţa posterului, a terminat de lipit cu bandă scotch şi a făcut un pas în spate, ca să îl admire.

[4] Referinţă la serialul Knight Rider *(Cavalerul călare),* care a rulat în perioada 1982-1986, K.I.T.T. Fiind o formă avansată de inteligenţă care luptă împotriva infracţionalităţii alături de personajul jucat de David Hasselhoff. Este întruchipată sub forma unui automobil indestructibil şi hipertehnologizat (n. trad.).

David Hasselhoff; cel mai tare. S-a încruntat, încercând să vadă dacă era strâmb, când a auzit o uşă trântită şi un alt strigăt – din nou mama ei –, apoi vocea tatălui:

— Ştiam sau nu ştiam io că o să ajungem aici? a zis. La ţanc te-a apucat.

— Te-am întrebat dacă ai verificat baia şi tu ai spus că da. Ai spus că ai verificat *totul.* Ai verificat sau nu baia?

— Nu mai ştiu. Nu. Probabil că nu. Dar nu mai contează, că nu ai lăsat-o în baie, Linda. Vrei să ştii de unde ştiu că nu ţi-ai lăsat brăţara în baie? Pentru că ai lăsat-o ieri *pe plajă.* Tu şi cu Regina Roeson v-aţi pus la soare şi la o găleată de margarita şi v-aţi relaxat aşa de mult, că ai cam uitat că ai o fiică şi ai aţipit. După care când te-ai trezit şi ţi-ai dat seama că o să întârzii o oră să o iei din tabără...

— Nu am întârziat o oră.

— ...ai plecat panicată. Ai uitat loţiunea de plajă şi ai uitat prosopul şi ţi-ai mai uitat şi brăţara, iar acum...

— Şi nici nu m-am îmbătat, dacă asta insinuezi. Nu merg beată cu fiica noastră, Chris. Asta e specialitatea ta...

— ...iar acum tragi pe spuza ta, ca de obicei, şi dai vina pe altcineva.

Picea cu greu îşi dădea seama că se mişcă, păşind prin holul slab luminat şi către dormitorul părinţilor ei. Uşa era un pic crăpată, lăsând să se zărească o bucată din patul celor mari şi geamantanul pus pe el. Hainele fuseseră scoase şi împrăştiate pe jos. Picea ştia că maică-sa, într-un acces de nervi, se apucase să răscolească şi aruncase lucrurile încercând să găsească brăţara pierdută: o spirală aurie cu un fluture montat în mijloc, făcut din safire albastre sclipitoare şi mici diamante şlefuite.

Mama ei măsura camera în paşi repezi, aşa că la fiecare câteva secunde apărea vederii, trecând prin fâşia de lumină pe care o putea observa Picea din cameră.

— Asta n-are nimic de-a face cu ieri. Ţi-am mai zis că nu am pierdut-o la plajă. *Nu.* De dimineaţă era lângă chiuvetă, imediat lângă cercei. Dacă nu o au la recepţie, atunci a luat-o camerista. Asta fac ele, aşa îşi suplimentează veniturile. Se servesc cu diverse lucruri pe care le lasă la

vedere turiştii.

Tatăl Picei a rămas tăcut, o vreme, apoi a zis:

— Isuse. Cât de urâtă eşti ca om pe dinăuntru. Şi am făcut un copil cu tine.

Picea a tresărit. În spatele ochilor i s-a pornit o fierbinţeală ca de ghimpi, însă nu a început să plângă. Dinţii i s-au dus automat la buză, înfigându-se adânc în ea şi producându-i un junghi ascuţit de durere care să-i acopere lacrimile.

Mama ei nu s-a putut abţine şi a început să se vaite. A trecut încă o dată prin faţa ochilor, cu o mână apăsată pe obraji şi cu umerii lăsaţi. Picea nu-şi dorea să fie zărită, aşa că s-a retras pe hol.

Şi-a continuat drumul către camera ei, de-a lungul coridorului şi afară pe uşa din faţa. Gândul de a rămâne în casă i s-a părut dintr-odată insuportabil. Aerul era stătut. Aparatul de aer condiţionat nu mai funcţiona de o săptămână. Toate plantele muriseră şi începuseră să miroasă.

Nu a ştiut încotro se îndreaptă până ce nu a ajuns acolo, deşi din clipa în care a auzit cum tatăl ei răbufneşte în cel mai jalnic mod de care era în stare – *Cât de urâtă eşti ca om pe dinăuntru* – destinaţia îi era inevitabilă. A trecut prin uşa laterală de la garaj şi şi-a luat Raleigh-ul.

Bicicleta ei Raleigh Tuff Burner fusese cadoul de ziua de naştere din mai şi era, neîndoielnic, şi cadoul preferat din toate timpurile... de acum şi de oricând. Chiar şi la treizeci de ani, dacă propriul ei fiu o va întreba care fusese cel mai frumos lucru primit vreodată, se va gândi imediat la Raleigh Tuff Burner-ul vopsit în culoarea Day-Glo albastru pe cadru şi galben banană pe roţi şi cu cauciucuri negre late. Era obiectul favorit din tot ce avea, mai presus de mingea Magic 8, puzzle-ul KISS şi chiar decât consola ColecoVision.

O zărise în vitrina magazinului Pro Wheelz din centru, cu trei săptămâni înainte de ziua ei, în timp ce ieşise cu tatăl său, şi scăpase un mare „Uau!”. Taică-su, amuzat, a condus-o înăuntru şi l-a convins pe vânzător să o lase să dea o tură prin magazin. Omul de la casă a încurajat-o cu

ardoare să încerce un alt model mai potrivit, motivând că acel Tuff Burner era prea mare pentru ea, chiar şi cu şaua lăsată la cea mai joasă poziţie. Ea nici n-a vrut să audă. Era ca o vrajă; la fel de bine ar fi putut să fi încălecat o mătură, străbătând fără efort noaptea de Halloween, la o mie de metri de pământ. Tatăl ei păruse totuşi să fie de acord cu comerciantul şi îi spusese lui Vic că va putea avea ceva asemănător când o să fie mai mare.

Trei săptămâni mai târziu, iat-o pe alee, cu o fundă mare argintie împopoţonată de ghidon.

— Eşti mare acum, aşa-i? i-a zis tata, făcându-i cu ochiul.

S-a strecurat în garaj, unde Tuff Burner-ul era rezemat de peretele din stânga motorului tatălui ei – nu o bicicletă, ci un Harley-Davidson negru model Shovelhead din 1979, cu care el încă se mai ducea la muncă în lunile de vară. Taică-su lucra cu explozibili, avea un job în edificii într-o echipă care elibera terenurile pentru drumuri, cu explozibili de mare putere, majoritatea ANFO, uneori chiar TNT. Într-o zi, îi spusese lui Vic că e nevoie să îţi meargă mintea brici ca să găseşti o cale să faci profit din propriile obiceiuri. Când l-a întrebat ce vrea să spună, el i-a zis că majoritatea inşilor cărora le place să arunce în aer lucruri ajung fie în bucăţi, fie la închisoare. În cazul lui, îi aducea şaizeci de mii de dolari pe an şi s-ar putea baza pe şi mai mult dacă ar reuşi să se ciopârţească; avea un pachet de asigurare medicală al naibii de bun. Numai degetul lui mic valora douăzeci de mii. Motocicleta avea desenată pe ea o blondă sexy cât se poate de haioasă, purtând un bikini cu steagul Americii şi călărind o bombă, pe un fundal de flăcări. Tatăl lui Vic era un dur. Alţi taţi construiau lucruri. Al ei arunca lucrurile în aer şi mergea pe un Harley, fumând ţigara pe care o aprindea de la flacăra detonatorului. Ce putea fi mai tare de-atât?

Picea avea permisiunea să se plimbe cu Raleigh-ul ei pe traseul din Pittman Street Woods[5], numele neoficial al unei fâşii de treizeci de acri de pin scrub şi mesteacăn care începea imediat în spatele curţii lor. Avea voie să meargă

[5] Pădurea Străzii Pittman (n. trad.).

doar până la râul Merrimack şi la podul acoperit, după care trebuia să se întoarcă.

Pădurea continua de cealaltă parte a podului acoperit – altfel cunoscut sub numele de Podul Căii Mai Scurte –, însă lui Vic îi era interzis să îl traverseze. Calea Mai Scurtă era veche de şaptezeci de ani, avea o sută de metri lungime şi începuse să se încovoaie pe la mijloc. Pereţii se înclinau în partea spre aval şi păreau că sunt gata să se prăbuşească la primul vânt mai tare. Intrarea era blocată de un gard din zăbrele de lanţ, deşi copiii ridicaseră într-un colţ plasa de metal şi mergeau înăuntru ca să fumeze iarbă şi să se pupe. Pe gard era un panou care anunţa DECLARAT NESIGUR DIN ORDINUL DEPARTAMENTULUI DE POLIŢIE HAVERHILL. Era un loc al delincvenţilor, al marginalizaţilor şi al celor cu probleme.

Ea fusese înăuntru, desigur (fără niciun comentariu asupra cărei categorii aparţinea), nesocotind ameninţările din partea tatălui ei şi semnificaţia semnului cu nesigur. Primise provocarea de a se strecura pe sub gard şi de a face zece paşi, iar Picea nu a fost niciodată genul care să se ferească de o provocare, chiar şi de cele pe care şi le dădea singură. *Mai ales* de provocările pe care şi le dădea singură.

Înăuntru era cu cinci grade mai răcoare, iar între scândurile de lemn erau goluri care lăsau să se vadă hăul de treizeci de metri înspre apa învolburată. Găurile din acoperişul din hârtie tapată cu gudron lăsau libere coloane de lumină aurii pline de praf. Din întuneric, se iţeau sunete stridente ale liliecilor.

Lui Vic i se întretăia respiraţia păşind în acel tunel prelung şi umbrit care unea nu numai malurile apei, ci şi moartea însăşi. Avea opt ani şi credea că e mai iute decât orice, chiar şi decât prăbuşirea unui pod. Dar nu a mai fost aşa de convinsă când a făcut în realitate paşii mici pe suprafaţa lemnului bătrân, măcinat şi scârţâind. A reuşit atunci nu zece paşi, ci *douăzeci.* La primul pocnet tare, totuşi, a cuprins-o frica şi s-a împleticit înapoi, pe sub gardul de plasă, simţindu-se de parcă s-ar fi înecat pe jumătate cu propria inimă.

Imediat ce şi-a îndreptat bicicleta de-a lungul curţii din spate, în clipa următoare a şi gonit pe pantă în jos, peste rădăcini şi pietre, către pădure. A plonjat departe de casă şi direct într-una dintre poveştile à la *Knight Rider* brevetate de ea.

Se afla în modelul de maşină Knight 2000 şi mergeau plutind agale pe sub copaci pe măsură ce ziua de vară se prelungea în amurgul ca de lămâie. Erau într-o misiune de recuperare a unui microcip conţinând poziţia secretă a fiecărui hangar cu rachetele Americii. Era ascuns în brăţara mamei ei; cipul făcea parte din fluturele cu pietre preţioase, deghizat iscusit sub forma unui diamant. Mercenarii puseseră mâna pe el şi plănuiau să vândă informaţiile la licitaţie către ofertantul cel mai mare: Iran, ruşii, poate Canada. Vic şi Michael Knight se apropiau de ascunzătoare pe o cale ocolită. Michael ceruse de la Vic să-i promită că nu-şi va asuma riscuri inutile, că nu o să se comporte ca o copilandră fără minte, iar ea a pufnit din nas şi şi-a rostogolit ochii peste cap, dar amândoi au înţeles prea bine că, din cauza exigenţelor scenariului, la un moment dat va trebui să se comporte ca o copilandră fără minte şi să pună viaţa amândurora în pericol şi să fie obligaţi să ia măsuri disperate pentru a putea scăpa de indivizii răi.

Numai că naraţiunea aceasta nu era pe de-a întregul satisfăcătoare. Pentru început, era evident că *nu se afla* într-o maşină. Era pe o biclă, hurducăind peste rădăcini de copaci, pedalând repede, suficient de repede ca să alunge ţânţarii. Apoi, nici nu putea să se relaxeze şi să viseze cu ochii deschişi aşa cum o făcea de obicei. Tot auzea în minte, *Isuse. Cât de urâtă eşti ca om pe dinăuntru.* Un gând a străbătut-o şi i-a făcut să i se întoarcă stomacul pe dos, gândul că atunci când se va întoarce acasă tatăl ei va fi plecat. Picea şi-a lăsat capul în jos şi a pedalat şi mai puternic, singurul mod în care să poată lăsa în urmă o astfel de idee groaznică.

Următorul ei gând: se afla pe motor, nu pe biclă – nu pe Tuff Burner, ci pe Harley-ul tatălui ei. Braţele lui o cuprindeau, iar ea purta casca pe care i-o cumpărase

special, casca neagră ce îi acoperea tot capul şi care o făcea să se simtă că e pe jumătate într-un costum spaţial. Mergeau înapoi către lacul Winnipesaukee ca să recupereze brăţara mamei; aveau de gând să îi facă o surpriză. Mama ei ar fi lăsat să îi scape un strigăt atunci când va fi văzut-o în mâna tatei, iar tatăl ei ar râde şi şi-ar trece un braţ pe după talia Lindei McQueen şi ar săruta-o pe obraz şi nu ar mai fi deloc supăraţi unul pe altul.

Picea aluneca prin razele tremurate ale soarelui, pe sub ramurile care atârnau de deasupra. Era suficient de aproape de autostrada 495 ca să o audă: tirul care huruia din toate încheieturile la schimbarea vitezei, bâzâitul maşinilor şi, da, chiar şi pocnetul de eşapament al unei motociclete îndreptându-se către sud.

Când şi-a închis ochii, se afla deja pe şosea, rulând cu spor, bucurându-se de senzaţia de plutire pe care o avea în timp ce motorul se înclina la curbe. Nu observase că în mintea ei era acum singură pe motocicletă, o fată mare, suficient de în vârstă ca să răsucească de una singură manşonul acceleraţiei.

Le-ar fi închis gura amândurora. S-ar duce şi ar lua brăţara şi s-ar întoarce şi ar arunca-o pe pat, între părinţii ei, şi ar ieşi din cameră fără să scoată un cuvânt. I-ar lăsa să se holbeze unul la altul, jenaţi. Dar, şi mai mult, îşi imagina motorul, goana prelungă de kilometri şi kilometri lăsaţi în spate pe măsură ce ultimul licăr al zilei ar fi fost alungat de pe cer.

A ieşit din umbrarul cu aromă de pin şi a ajuns la drumul lat şi prăfuit care ducea spre pod. *Caleascurtă,* îi mai ziceau localnicii într-un singur cuvânt.

În timp ce se apropia de pod, a văzut că gardul era căzut. Plasa de ochiuri metalice fusese tăiată de pe piloni şi zăcea în praf. Intrarea – abia lată cât să permită să treacă o maşină – era încadrată de mănunchiuri de iederă, adiind agale în pala de aer venind dinspre râul de jos. Înăuntru era un tunel dreptunghiular care se oprea la un pătrat de lumină incredibil de orbitoare, de parcă capătul îndepărtat s-ar fi deschis către o vale cu lanuri aurii de grâu, sau poate

de aur.

A încetinit – pentru o clipă. Se afla într-o transă a pedalării, călătorise adânc în propria minte, şi când s-a decis să continue drumul, peste gardul căzut şi în miezul întunericului, nu şi-a pus prea mult la îndoială decizia. Să se oprească acum ar fi fost o prăbuşire a curajului pe care nu şi-ar fi permis-o. Mai mult, avea încredere în viteză. Dacă scândurile ar începe să crape sub ea, ar continua drumul, trecând peste lemnul putrezit înainte de-a ceda. Dacă ar fi fost cineva acolo înăuntru – vreun ticălos care ar fi dat să pună mâna pe o fetiţă –, l-ar fi depăşit înainte ca el să poată schiţa vreun gest.

Gândul ca vreun lemn vechi să se sfărâme sau vreun vagabond să o apuce i-a umplut pieptul cu o groază minunată, şi în loc să o facă să pregete, i-a dat şi mai multă voinţă în a se ridica de pe şa şi a pedala mai iute. S-a mai gândit, cu o anume satisfacţie calmă, şi că – dacă podul va ceda şi se va prăbuşi în râu, zece etaje mai jos, iar ea s-ar zdrobi de bolovani şi moloz – părinţii ei ar fi cei de vină, pentru că s-au certat şi au făcut-o să plece de-acasă, iar *asta* i-ar învăţa minte. Îi vor simţi foarte tare lipsa, vor fi copleşiţi de durere şi vinovăţie, primind exact ce meritau, amândoi.

Zăbrelele lanţului s-au zguduit sub cauciucul roţilor. Ea a plonjat în întunericul subteran care puţea a lilieci şi a putregai.

Pe măsură ce intra, a văzut ceva scris pe perete, în stânga ei, cu spray de vopsea verde. Nu a încetinit ca să citească, dar i s-a părut că scrie Terry’s, lucru care era caraghios, deoarece mâncaseră de prânz într-un loc numit Terry’s, Teriy’s Primo Subs din Hampton, care era în New Hampshire, la malul mării. Era locul lor obişnuit în care se opreau pe drumul spre casă venind de la lacul Winnipesaukee, aflat cam la jumătatea distanţei dintre Haverhill şi Lac.

Înăuntrul podului acoperit, sunetul se comporta diferit. Auzea râul, la treizeci de metri dedesubt, dar suna mai puţin ca un şuvoi de apă, cât mai degrabă ca un suflu de

zgomot alb, de purici de radio. Nu a privit în jos, îi era frică să zărească râul printre deschizăturile întâmplătoare dintre scânduri. Nici măcar nu s-a uitat în laterale, ci şi-a păstrat privirea aţintită înainte, spre capătul îndepărtat al podului.

A traversat prin mijlocul unor unduiri de lumină albă. Când a trecut printr-o astfel de foaie de lumină subţire, a simţit-o în ochiul stâng, un fel de pulsaţie distantă. Dinspre podea venea o senzaţie neplăcută de *arcuire.* Acum mai avea doar un singur gând, trei lungi cuvinte, *aproape-am ajuns, aproape-am ajuns,* în tandem cu fervoarea picioarelor ei.

Pătratul de lumină din capătul îndepărtat al podului s-a lărgit şi intensificat. Apropiindu-se, a devenit conştientă de o căldură aproape brutală emanând dinspre ieşire. Inexplicabil, a simţit miros de loţiune de plajă şi de inele de ceapă prăjite. Nu i-a trecut prin cap să se întrebe nici de ce nu era nicio poartă de partea asta a podului.

Vic McQueen, a.k.a. Picea, a tras o gură mare de aer şi şi-a continuat drumul spre ieşirea din Calea Mai Scurtă, înspre lumina soarelui, cu roţile zdruncinând pe lemn şi pe asfalt. Şuieratul şi vâjâitul zgomotului alb s-a întrerupt abrupt, de parcă ascultase cu adevărat purici la radio şi cineva tocmai ce oprise aparatul de la buton.

A mai alunecat alţi câţiva metri înainte de a cerceta unde se află. Inima i-a tresărit înainte să apuce să frâneze. S-a oprit atât de brusc, cu o asemenea forţă, încât roata din spate a biciuit aerul, patinând pe teren şi ridicând praf.

Ieşise în dreptul unei clădiri cu un etaj, pe o alee pavată. Un container de gunoi şi o serie de tomberoane erau aliniate în dreptul peretelui de cărămidă din stânga ei. Un capăt al aleii era blocat de un gard cu uluci înalte. De partea cealaltă a gardului era o stradă. Vic putea auzi traficul desfăşurându-se şi mai putea auzi sunetul fad al unui cântec prelungindu-se în urma unuia dintre automobile: *„Abra-abra-cadabra... Vreau să mă-ntind şi să te prind...”.*[6]

[6] *„Abra-abra-cadabra... I wanna reach out and grab ya...”.* Refrenul cântecului Abracadabra de Steve Millers Band (n. trad.).

Vic a ştiut din prima că se găsea în locul greşit. Mai fusese în zona de dincolo de Calea Mai Scurtă şi privise de suficient de multe ori peste malurile înalte ale râului Merrimack ca să ştie ce se află acolo: un deal împădurit, verde, răcoros şi liniştit. Nicio stradă, niciun magazin, nicio alee. Şi-a întors capul şi aproape că a ţipat.

Podul Căii Mai Scurte acoperea toată partea din spate a aleii. Era strâns între clădirea de cărămidă cu un etaj şi o altă clădire cu cinci etaje, din ciment alb şi sticlă.

Podul nu mai trecea peste un râu, ci era înghesuit într-un spaţiu care abia putea să îl conţină. La vederea imaginii, Vic s-a cutremurat violent. Când a privit în întuneric, a putut să zărească distant umbrele ca de smarald ale Pittman Street Woods din partea cealaltă.

Vic a coborât de pe bicicletă. Picioarele îi tremurau cu spasme scurte. Şi-a condus Raleigh-ul către container şi l-a sprijinit. A realizat că îi lipseşte curajul de a gândi prea direct la ce s-a întâmplat cu Calea Mai Scurtă.

Aleea puţea a mâncare prăjită care se strică la soare. Îşi dorea aer curat. A trecut de o uşă cu plasă de insecte care lăsa să se vadă o bucătărie zgomotoasă şi plină de aburi şi s-a îndreptat către gardul înalt din lemn. A deschis zăvorul din lateral şi a păşit pe un trotuar îngust pe care îl cunoştea foarte bine. Mai stătuse acolo cu câteva ore mai devreme.

Când a privit în stânga, a văzut o plajă lungă şi oceanul de dincolo de ea, vârfurile verzi ale valurilor strălucind în bătaia soarelui cu un luciu dureros. Câţiva băieţi în costume de baie aruncau un frisbee, făcând salturi ca să se spargă în figuri, apoi prăbuşindu-se teatral în nisip. Pe bulevardul de pe faleză, maşinile înaintau cu greu, bară la bară. A mers încet până la colţul străzii, nesigură pe picioare, şi a privit prin vitrina de la

Terry’s Primo Subs. Hampton Beach, New Hampshire

Vic a trecut pe lângă un rând de motociclete parcate în faţă, cu metalul cromat arzând în dogoarea soarelui de după-amiază. Un grup de fete era aliniat la fereastra de servire de-afară, fete în topuri bikini şi cu pantaloni scurţi, râzând cu râsete voioase. Şi cât de tare ura Vic sunetul pe care îl făceau, de parcă ar fi trebuit să asculte sticle spărgându-se... A intrat. Un clopoţel de alamă a răsunat la uşă.

Ferestrele erau larg deschise, iar vreo şase ventilatoare pe picior bâzâiau în spatele tejghelei, suflând aer către mese; şi tot era zăpuşeală înăuntru. De tavan atârnau capcane de muşte, lipicioase, ţuguiate şi clătinându-se în bătaia aerului. Picei nu-i plăcea să se uite la capcane, la insectele care rămăseseră captive şi care se zbăteau şi mureau în timp ce direct sub ele oamenii se îndopau cu hamburgeri. Nu observase capcanele atunci când luase ceva mai devreme prânzul alături de părinţii ei.

Se simţea năucă, ca după un alergat pe stomacul plin în miezul unei zăpuşeli de august. În spatele casei de marcat era un bărbat masiv cu un maieu alb. Umerii îi erau păroşi şi înroşiţi de la soare, iar pe nas avea pictată o linie de bronz. Pe ecusonul din plastic alb scria PETE. Fusese aici după-amiază. Cu două ore mai devreme, Vic stătuse lângă tatăl ei în timp ce Chris McQueen plătise pentru coşul de burgeri şi milkshake-urile lor. Cei doi bărbaţi vorbiseră despre Red Sox, care aveau o tură bună sezonul ăsta. 1986 părea să fie în sfârşit anul în care blestemul se va fi ridicat. Clemens[7] îi mâna din spate. Puştiul avea în el spiritul lui Cy Young[8], şi încă mai era o lună de campionat.

Vic s-a îndreptat spre el, fie şi numai pentru că îl

[7] Roger Clemens, jucător de baseball al echipei Boston Red Sox (n. trad.).

[8] Cy Young (1867-1955) a fost unul dintre legendele jocului de baseball american, recordurile sale fiind active şi 100 de ani mai târziu (n. trad.).

recunoscuse. Dar apoi a stat nemişcată în faţa lui, clipind des, fără nici cea mai vagă idee ce să-i zică. În spatele lui Pete bătea un ventilator care aducea cu el mirosul jilav şi uman al bărbatului, lovind-o pe Pice în faţă. Nu, în mod clar nu se simţea prea bine.

Era gata să plângă, cuprinsă de o senzaţie nefamiliară de neputinţă. Se afla aici, în New Hampshire, unde nu-şi avea locul. Podul Căii Mai Scurte apăruse în aleea din spate şi, cumva, era vina ei. Părinţii se certaseră şi nu avea nicio idee cât de departe de ei ajunsese. Şi mai erau lucruri de luat în seamă. Trebuia să sune acasă. Trebuia să sune la poliţie. Cineva trebuia să arunce un ochi la podul de pe alee. Gândurile îi erau un tumult îngreţoşat. Înăuntrul capului ei era un loc teribil, un tunel negru umplut cu zgomot supărător şi lilieci rotindu-se bezmetici.

Însă bărbatul masiv a salvat-o de grija de-a hotărî de unde să înceapă. Sprâncenele i s-au unit la vederea ei.

— *Aici* erai. Mă şi întrebam dacă o să te mai văd vreodată. Te-ai întors pentru ea, nu?

Vic s-a holbat cu un chip palid.

— Să mă întorc?

— Pentru brăţară. Cea cu fluturele.

A răsucit o cheie, iar casa de marcat a pocnit deschizându-se cu un clănţănit. Brăţara mamei ei se afla undeva în fundul sertarului.

Când a văzut-o, pe Vic a trecut-o un alt tremur prin picioare şi a lăsat să îi scape un oftat nesigur. Pentru prima dată de când traversase Calea Mai Scurtă, regăsindu-se în imposibila situaţie de a fi în Hampton Beach, a simţit un început de sens în lucruri.

În imaginaţia ei, plecase să caute brăţara mamei, şi, cine ştie cum, o găsise. Nu ieşise cu bicicleta, deloc. Probabil că părinţii ei nici nu se certaseră, de fapt. Era o singură modalitate prin care putea fi explicat podul înghesuit în alee. Se dusese acasă, arsă de soare şi extenuată, cu burta plină de milkshake, leşinase pe pat şi acum visa. Cu astea în minte, a presupus că cel mai potrivit lucru pe care-l putea face era să ia brăţara mamei ei şi să treacă înapoi pe

pod, moment în care în mod normal ar fi trebuit să se trezească.

În spatele ochiului stâng a străbătut-o un alt junghi surd. Pe acolo pe undeva se năştea o durere de cap. Una rea. Nu-şi amintea să mai fi adus vreodată cu ea o durere de cap în vreun vis.

— Mulţumesc, a spus Picea atunci când Pete i-a înmânat brăţara peste tejghea. Mama mea se îngrijorase tare. Valorează mult.

— Îngrijorată tare, ăăă? a zis Pete şi şi-a înfipt degetul mic într-o ureche, răsucind într-o parte şi-n alta. Cre' că are valoare sentimentală.

— Nu. Adică *da,* are. A fost a bunicii mele şi a străbunicii mele. Dar vreau să zic că mai e şi foarte valoroasă.

— Ăhă...

— E de *anticariat,* a zis Picea, nu prea sigură de ce ţinea să îl convingă.

— E de anticariat doar dacă e scumpă. Dacă nu e scumpă, e numa' o tinichea.

— E cu *diamante,* a zis Picea. Diamante şi aur.

Pete a râs: un hohot de râs scurt, tăios.

— Chiar *e,* a mai zis ea.

— Neah... Podoabă de recuzită. Chestiile astea care arată a diamante? Zirconiu. Şi vezi aici înăuntrul brăţării, unde se argintează? Aurul nu se toceşte niciodată. Ce-i bun rămâne bun indiferent de cât de multe frecuşuri are parte.

După care Pete şi-a încreţit o sprânceană, căpătând o expresie neaşteptată de empatie:

— Eşti bine? Nu arăţi prea bine.

— Sunt bine, a spus ea. Am stat prea mult la soare.

Ceva ce părea că ar zice adulţii.

Nu îi era deloc bine, totuşi. Avea ameţeală, iar picioarele îi tremurau. Voia să iasă afară, departe de parfumul Sudoare de Pete şi de inelele de ceapă şi uleiul clocotit. Voia ca visul acesta să se termine.

— Eşti sigură că nu vrei un pahar cu ceva rece de băut? a întrebat Pete.

— Mulţumesc, dar am băut un milkshake când am fost la

prânz.

— Dacă ai băut un milkshake, nu de-aici l-ai luat, a zis Pete. Poate de la McDonald’s. Noi avem doar frappé.

— Trebuie să plec, a spus ea, răsucindu-se pe călcâie şi păşind înapoi către uşă.

Era conştientă că Pete cel bronzat o privea cu o preocupare sinceră, şi era recunoscătoare pentru asta. Era de părere că, în ciuda miasmei şi manierelor necizelate, era un om bun, genul de om care se îngrijorează de o fetiţă care pare bolnavă, lăsată de una singură pe străzile din Hampton Beach. Însă nu a îndrăznit să îi mai spună altceva. Sudoarea îi cădea jilavă pe tâmple şi pe buza de sus şi a fost nevoie de multă voinţă din partea ei ca să îşi astâmpere o parte din tremurul din picioare. Ochiul stâng i-a pulsat din nou dureros. De data asta, ceva mai puţin subtil. Convingerea ei că doar îşi imagina vizita la Terry’s, că experimenta un vis intens era greu de apărat, ca încercarea de a ţine în mână o broască alunecoasă.

Vic a ieşit afară şi a păşit de-a lungul cimentului încins, trecând de motocicletele parcate. A deschis poarta de la gardul înalt de lemn şi a intrat pe aleea din spatele Terry’s Primo Subs.

Podul nu se clintise. Pereţii lui exteriori erau lipiţi direct de clădirile din ambele părţi. Durea să-l privească făţiş. O durea în ochiul stâng.

Un bucătar sau un spălător de vase – cineva care lucra la bucătărie – stătea pe alee, lângă container. Purta un şorţ îmbibat de grăsime şi sânge. Oricine ar fi privit cu atenţie acel şorţ probabil că ar fi considerat mai potrivit să sară peste următoarea masă servită la Terry’s. Era un bărbat mărunt, neras şi cu antebraţe venoase şi tatuate şi se uita mirat la pod, cu o expresie situată undeva între indignare şi spaimă.

— Ce *pizda mă-sii?* a zis individul, apoi a privit confuz către Vic. Ai văzut *asta,* puştoaico? Adică... ce pizda mă-sii *e* asta?

— Podul meu. Nu vă îngrijoraţi. Îl iau cu mine, a spus Vic.

Nici ei nu îi era prea clar ce voia să zică.

A apucat bicicleta de ghidon, a întors-o şi a împins-o înspre pod. A alergat alături de ea câţiva paşi, după care şi-a aruncat un picior peste şa.

Roata din faţă a lovit scândurile, iar ea s-a împins în întunericul care şuiera.

Sunetul, acel freamăt stupid de purici, s-a înteţit pe măsură ce Raleigh-ul o ducea de-a lungul podului. Pe drumul la venire, crezuse că auzea râul de jos, dar nu de acolo se propaga. În pereţi erau breşe lungi, şi acum, pentru prima dată, s-a uitat la acele crăpături. Prin ele a zărit sclipiri de alb incandescent, de parcă cele mai mari televizoare din lume se aflau chiar acolo, de partea cealaltă a peretelui, şi erau setate pe un canal care nu emitea nimic. O furtună a început să bată peste podul şubred şi deformat, o tornadă de lumină. Putea simţi cum podul flambează un pic sub ropotul care loveşte pereţii.

Şi-a închis ochii – nu mai voia să vadă nimic –, s-a ridicat pe şa şi a pedalat către capătul celălalt. A încercat încă o dată să recite incantaţia ei ca o rugăciune – *aproape-am ajuns, aproape-am ajuns –,* dar gâfâia prea tare şi îi era prea rău ca să-şi menţină gândurile treze. Exista doar respiraţia ei şi strigătul disperat al puricilor, acea cascadă nesfârşită de sunet, crescând în volum, căpătând o intensitate înnebunitoare, apoi crescând şi mai mult până ce ea ar fi vrut să urle să se oprească, cuvântul ieşindu-i pe buze, *opreşte-te, opreşte-te,* plămânii adunând aer ca să ţipe, şi atunci a fost momentul în care bicicleta a răbufnit înapoi în

Haverhill, Massachusetts

Sunetul s-a destrămat, cu un uşor pocnet electric. A simţit acel pocnet în cap, în tâmpla stângă, o explozie micuţă, dar ascuţită.

A ştiut de dinainte de a deschide ochii că se află acasă – sau nu chiar acasă, ci în pădurea *ei,* măcar. Ştia că e pădurea ei după mirosul de pin şi din trăsăturile aerului, o senzaţie răcoroasă, filtrată, curată pe care o asocia cu râul Merrimack. Putea auzi râul, în depărtare, sunetul unui curent liniştitor care n-avea nimic asemănător puricilor de unde radio.

Şi-a deschis ochii, şi-a ridicat fruntea şi şi-a dat părul la o parte de pe faţă. Soarele amiezii târzii clipea în instantanee neregulate printre frunzele de deasupra ei. Ea a încetinit, a apăsat pe frâne şi a lăsat un picior jos.

Vic şi-a întors capul pentru o ultimă privire înapoi pe pod, către Hampton Beach. S-a întrebat dacă ar mai putea oare zări pe bucătar în şorţul lui murdar.

Doar că nu îl mai putea vedea deoarece Podul Căii Mai Scurte dispăruse. Acolo unde trebuia să fie intrarea pe pod era acum o balustradă cu zăbrele. Dincolo, terenul se afunda într-o pantă abruptă şi acoperită de buruieni care se termina în canalul albastru adânc al râului.

Trei piloni de beton, crăpaţi şi frânţi la vârf, se ridicau din apa învolburată şi agitată. Atâta mai rămăsese din Calea Mai Scurtă.

Vic a stat perplexă. De abia ce trecuse peste pod, mirosise lemnul vechi, putred şi îmbibat de soare şi izul stătut al excrementelor de lilieci, auzise scândurile cum se scutură sub cauciucuri.

Ochiul stâng îi zvâcnea intens. L-a închis şi l-a frecat puternic cu palma, apoi l-a deschis din nou, iar pentru o clipă i s-a părut că podul a reapărut. A văzut – sau i s-a părut că vede – un fel de miraj al lui, o sclipire albă în forma unui pod, petrecând distanţa până la malul celălalt.

Însă mirajul nu a durat, şi din ochiul ei stâng au izvorât

lacrimile, şi era prea frântă ca să se mai gândească la ce s-a petrecut cu podul. Nu avusese niciodată în viaţa ei o nevoie mai stringentă de a fi acasă, în camera ei, în patul ei, sub faldurile ondulate ale păturii.

S-a urcat pe bicicletă, dar n-a putut să pedaleze mai mult de câţiva metri înainte de a renunţa. S-a dat jos şi a împins-o, cu capul aplecat şi cu părul legănându-i-se. Brăţara mamei se rotea încet pe încheietura ei transpirată. Mai că nici n-o simţea.

Vic a împins bicicleta de-a lungul ierbii îngălbenite din curtea din spate şi a trecut de locul de joacă în care nu se mai jucase de demult, cu lanţurile leagănului acoperite de rugină. A lăsat să-i cadă bicicleta pe alee şi a intrat. Voia să ajungă în dormitor, voia să se trântească în pat şi să se odihnească. Însă atunci când a auzit un scârţâit scurt în bucătărie, şi-a schimbat poziţia ca să vadă cine era acolo.

Era tatăl ei, cu spatele la ea şi cu o cutie de bere Stroh's într-o mână. Îşi trecea cealaltă mână pe sub un jet de apă rece, la chiuvetă, răsucindu-şi podul palmei pe sub robinet.

Vic nu era prea sigură cât timp lipsise. Ceasul de lângă prăjitorul de pâine nu o ajuta. Clipea ora 12:00 din nou şi din nou, de parcă ar fi fost resetat. Luminile erau şi ele oprite, camera fiind cuprinsă de umbra amiezii.

— Tata, a zis ea cu o voce îngrijorată pe care aproape că nu şi-o recunoştea. Cât e ceasul?

El a aruncat o privire către cuptor, apoi a scuturat un pic din cap.

— Să fiu al naibii dacă ştiu. S-a luat curentul cam acum cinci minute. Cred că toată strada...

Dar apoi a privit înapoi la ea, încruntat:

— Ce-i? Eşti bine? a spus şi a oprit apa, apucând o cârpă pe care şi-a tamponat mâna udă. Nu arăţi prea bine.

Ea a râs, un sunet forţat, fără urmă de viaţă în el.

— Asta a zis şi Pete.

Propria ei voce părea să vine de undeva de departe – din capătul celălalt al unui tunel lung.

— Care Pete?

— Pete din Hampton Beach.

— Vic?

— Sunt bine.

A încercat să înghită în sec, dar nu a fost în stare. Îi era groaznic de sete, deşi nu realizase asta până ce nu-l văzuse pe tatăl ei ţinând băutura rece în mână. Şi-a închis ochii şi a văzut un pahar de suc roz de grepfrut răcoros, cu broboane pe el, o imagine care părea că îi face fiecare celulă din corp să râvnească.

— Doar mi-e sete, a continuat ea. Avem vreun suc?

— Îmi pare rău, puştoaico. Frigiderul e aproape gol. Mama încă n-a apucat să treacă pe la magazin.

— Se odihneşte?

— Nu ştiu, a spus el.

Nu a adăugat *Nu-mi pasă,* dar erau vorbele implicite din tonul lui.

— Aha, a zis Vic şi şi-a scos brăţara de pe încheietură, aşezând-o pe masa de bucătărie. Când vine, să-i spui că am găsit brăţara.

El a trântit uşa de la frigider şi a privit în jur. Şi-a trecut ochii când la brăţară, când la ea.

— Unde...?

— În maşină. Între scaune.

Camera s-a întunecat, ca şi cum soarele ar fi dispărut în spatele unei plăpumi de nori. Vic a şovăit.

Tatăl şi-a trecut podul palmei peste obrazul ei, cu mâna care ţinea cutia de bere. Îşi rănise monturile pumnului cu ceva.

— Isuse, arzi toată, Piceo. Hei, *Lin!?*

— Sunt bine, i-a zis Vic. Mă duc să mă întind un minut.

Nu avusese de gând să se întindă chiar *acolo,* chiar *atunci.* Planul era să meargă înapoi în camera ei şi să se pună sub posterul acela magnific cu David Hasselhoff – însă genunchii i-au cedat, iar ea a căzut. Tatăl ei a prins-o înainte să lovească podeaua. A ridicat-o în aer, cu o mână sub picioarele ei şi cu cealaltă pe după spate, şi a cărat-o până în hol.

— *Lin!?* a strigat din nou Chris McQueen.

Linda a apărut din dormitor, ţinând la colţul gurii o

batistă umezită. Părul ei moale castaniu era răsfirat, iar ochii nesiguri, ca trezită din somn. Privirea i s-a limpezit atunci când a zărit-o pe Pice în braţele soţului.

I-a ajuns la uşa dormitorului lui Vic. Linda a întins degetele ei subţiri şi a dat la o parte părul lui Vic de pe sprâncene, apăsând cu mâna pe frunte. Palma Lindei era rece şi netedă, iar atingerea a declanşat în fată un fior care era în parte bolnăvicios, în parte de plăcere. Părinţii lui Vic nu mai erau supăraţi unul pe celălalt, iar dacă Picea ar fi ştiut că tot ce ar fi fost nevoie ca să îi aducă din nou pe părinţii ei împreună era ca ea să fie bolnavă, ar fi putut să sară peste partea cu traversatul podului ca să ia brăţara şi şi-ar fi înfipt un deget pe gât, în schimb.

— Ce-a păţit?

— A leşinat, a zis Chris.

— Nu-i adevărat, a spus Picea.

— Temperatură de aproape 38 de grade şi căzută lat, iar ea are chef să se ia la harţă cu mine, a zis tatăl ei, cu o admiraţie nedisimulată.

Maică-sa a coborât batista pe care o ţinea în colţul gurii.

— Insolaţie. Trei ore în maşina aia, apoi pe-afară pe bicicletă, fără cremă de soare şi nimic de băut în afara milkshake-ului ăla obosit de la Terry’s.

— Frappé. La Terry’s li se zice frappé, a spus Vic. Te-ai lovit la gură.

Mama ei şi-a lins colţul buzei umflate.

— O să iau un pahar de apă şi nişte ibuprofen. O să luăm amândouă.

— Dacă tot te duci în bucătărie, de ce nu îţi iei şi brăţara? a zis Chris. E pe masă.

Linda a făcut doi paşi înainte să conştientizeze ce îi spusese soţul ei. A privit peste umăr. Chris McQueen stătea în tocul uşii de la camera lui Vic, ţinându-şi fiica în braţe. Vic l-a zărit pe David Hasselhoff deasupra patului ei, zâmbind la ea, arătând de parcă se abţinea cu greu să nu-i facă cu ochiul: *Te-ai descurcat bine, puştoaico.*

— Era în maşină, a adăugat Chris. Picea a găsit-o.

Acasă

Vic a dormit.

Visele ei au fost un spectacol incoerent de instantanee străfulgerate: o mască de gaze pe o podea de ciment, un câine mort la marginea drumului, cu capul zdrobit, o pădure semeaţă de conifere de care atârnau îngeri de un alb orbitor.

Acea ultimă imagine a fost atât de vie şi de teribil de stranie – acei copaci înalţi de douăzeci de metri clătinându-se în vânt ca nişte totemuri de piatră într-o ceremonie păgână, cu îngerii sclipind şi licărind pe sub crengi –, încât i-a venit să strige.

A încercat să ţipe, dar nu a reuşit să nască niciun sunet prin gâtlej. Era captivă într-o avalanşă sufocantă a umbrelor, a unui munte de materie moale şi lipsită de aer. A luptat să se elibereze, săpând disperată cu unghiile, biciuind în jur cu furie, cu bruma de putere haotică pe care o mai putea stăpâni, până ce, brusc, s-a trezit stând ridicată în pat, cu întregul corp uns de sudoare. Tatăl ei îi era alături, la marginea saltelei, ţinând-o de încheieturi.

— Vic, a zis el. *Vic.* Opreşte-te. M-ai plesnit suficient de tare cât să îmi răsuceşti capul. Stai liniştită. E tata.

— Ahhh, a spus, iar el i-a dat drumul şi braţele ei i-au căzut într-o parte. Îmi pare rău.

El şi-a apucat bărbia între degetul mare şi arătător şi s-a scărpinat.

— E ok. O meritam, probabil.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Diverse. Toată lumea are câte ceva.

Ea s-a dat în faţă şi l-a pupat pe bărbia lui ţepoasă, iar el a zâmbit.

— Te-a mai lăsat febra, i-a spus tatăl său. Te simţi mai bine?

Ea a ridicat din umeri; se simţea într-adevăr mai bine, acum că ieşise din acea movilă uriaşă de pături negre şi departe de visul acela cu pădurea brazilor de Crăciun

răuvoitori.

— O cam luaseşi razna, a spus el. Să fi auzit ce-ai zis.

— Ce-am zis?

— La un moment dat, strigai că liliecii au ieşit din pod. Cred că ai vrut să zici din clopotniţă.

— Mda. Adică... *nu.* Nu, probabil că mă refeream la pod.

Vic uitase, pentru o clipă, de Calea Mai Scurtă.

— Ce s-a întâmplat cu podul, tata?

— Podul?

— Calea Mai Scurtă. Vechiul pod acoperit. A dispărut.

— Aaa, a zis el. Am auzit că un prostălău a încercat să traverseze cu maşina şi a intrat acolo. A păţit-o şi a murit, şi o dată cu el a căzut şi cea mai mare parte din pod. Au demolat restul. D-asta ţi-am şi tot zis că nu vreau să te prind că treci pe-acolo. Ar fi trebuit să îl dea jos acum douăzeci de ani.

Ea s-a cutremurat.

— Uită-te la tine, i-a zis tatăl ei. Eşti plouată ca un câine.

Ea s-a gândit la visul cu febră şi câinele care avea capul spart, iar mai întâi totul din jur s-a luminat puternic, apoi s-a întunecat.

Când privirea i s-a limpezit, tatăl ei ţinea o găleată de plastic în dreptul pieptului ei.

— Dacă îţi vine să verşi ceva, a zis el, încearcă să o faci în vadră. Isuse, nu te mai duc niciodată la nenorocitul de Terry’s.

Şi-a reamintit de parfumul Sudoare de Pete şi de mănunchiurile de capcane de muşte tapate cu corpuri moarte de insecte şi a vomitat.

Tatăl ei a ieşit din cameră ca să golească găleata. S-a reîntors cu un pahar de apă cu gheaţă.

Ea a băut jumătate din pahar în trei înghiţituri. Era atât de rece, că i-a declanşat un nou acces de tremur. Chris a tras mai sus păturile pe fată, şi-a aşezat mâinile pe umerii ei şi a stat cu ea, aşteptând să-i treacă frisoanele. Nu s-a clintit. Nu a vorbit. O calma şi doar să îl ştie acolo lângă ea, oferindu-i tăcerea aceea uşoară şi sigură, şi în câteva clipe a simţit cum alunecă din nou în braţele somnului.

Alunecând în braţele somnului... sau mergând, mai degrabă. Cu ochii închişi, avea senzaţia că se află încă o dată pe bicicleta ei şi pedalează fără efort înspre întuneric şi către o linişte odihnitoare.

Totuşi, când tatăl ei s-a ridicat ca să plece, ea încă mai era suficient de conştientă ca să îşi dea seama de mişcarea lui şi a scos un mic sunet de protest, încercând să-l apuce. El i-a scăpat, părăsind camera.

— Odihneşte-te, Vic, i-a şoptit. Acuş' te urcăm înapoi în şa.

Era deja aproape de valul somnului.

Vocea lui a ajuns la ea ca dintr-un loc foarte îndepărtat.

— Îmi pare rău că au distrus Calea Mai Scurtă, a murmurat.

— Am crezut că nu-ţi plăcea, a zis, mergând şi mai departe de el, dându-i drumul, renunţând la el. Am crezut că ţi-era teamă să nu-ncerc să o iau cu bicicleta pe el.

— Aşa-i, a zis. Mi-a fost teamă. Am vrut să spun că îmi pare rău că s-au dus şi l-au distrus *fără* mine. Dacă aveau de gând să distrugă drăcovenia, mi-aş fi dorit să fi montat eu detonatorul. Podul ăla a fost mereu o capcană a morţii. Oricine ar fi putut să prevadă că o să omoare într-o zi pe careva. Atâta tot că sunt bucuros că nu te-a omorât pe tine. Stai şi te culcă, micuţo.

Diverse locuri

În câteva luni, incidentul cu brăţara pierdută aproape că a fost dat uitării, iar când Vic şi-l mai aducea aminte i se părea că într-adevăr o găsise în maşină. În general, nu se mai gândea la Calea Mai Scurtă. Rememorarea călătoriei ei peste pod era fragmentară şi căpătase o aură de halucinaţie, era inseparabilă de visul pe care îl avusese cu pomii negri şi câinii morţi. Nu-i folosea la nimic să-şi reamintească acele clipe, aşa că le-a ascuns în seiful minţii, sub cheie şi departe vederii, uitându-le.

Şi la fel a făcut şi cu celelalte dăţi.

Pentru că au mai fost şi *alte* dăţi, alte călătorii pe Raleigh-ul ei şi peste podul care nu era acolo, ca să găsească lucruri care fuseseră pierdute.

A fost atunci când prietena ei Willa Lords l-a pierdut pe dl Pentack, pinguinul ei norocos din reiat. Într-o zi în care Willa a stat să doarmă acasă la Vic, părinţii ei i-au făcut curat în cameră, iar Willa a fost de părere că dl Pentack fusese aruncat în coşul de gunoi împreună cu păpuşa ei Tinker Bell şi jocul Lite-Brite care nu mai funcţiona. Willa a fost atât de imposibil de consolat, atât de dată peste cap, încât nu a fost în stare să se ducă la şcoală a doua zi – şi nici în ziua de după.

Însă Vic a făcut să fie bine. S-a descoperit că Willa îl adusese pe dl Pentack cu ea, la rămasul peste noapte. Vic l-a găsit sub pat, printre iepuraşi prăfuiţi şi şosete rătăcite. Tragedia a fost preîntâmpinată.

Cu siguranţă, Vic nu a crezut că l-a găsit pe dl Pentack urcându-se pe Raleigh-ul ei şi ducându-se prin Pittman Street Woods către locul în care fusese cândva Calea Mai Scurtă. Nu a crezut că podul o aştepta acolo sau că a zărit scris cu vopsea verde: SALA DE BOWLING FENWAY→. Nu a crezut că podul a fost cuprins de un vuiet de purici de radio şi că lumini misterioase au scânteiat şi au luat-o la goană printre scândurile de lemn putred.

În mintea ei se găsea ascunsă şi o imagine a drumului

dincolo de Calea Mai Scurtă, către o sală de bowling întunecată, goală la şapte dimineaţa. Într-un mod absurd, desigur, podul acoperit era lipit de peretele sălii şi se deschidea direct pe pistele de popice. Vic ştia locul. Fusese acolo cu două săptămâni în urmă, la o petrecere de aniversare; şi Willa fusese. Duşumeaua era lucioasă, unsă bine cu lac, iar bicicleta lui Vic a scârţâit pe lemn ca untul în tigaia încinsă. S-a răsturnat şi s-a lovit la cot. Dl Pentack era într-un coş cu obiecte găsite, în spatele tejghelei, sub raftul cu pantofii de bowling.

Asta fusese doar o poveste pe care şi-o spusese singură în noaptea de după descoperirea sub pat a dlui Pentack. În noaptea aceea îi fusese rău, cu fierbinţeli lipicioase şi cu zvârcoleli, iar visele ei fuseseră vii şi nenaturale.

Julitura de la cot i s-a vindecat în două zile.

Când a avut zece ani, a găsit portofelul tatălui ei între pernele canapelei, *nu* pe şantierul Attleboro. După ce a găsit portofelul, ochiul stâng i-a zvâcnit dureros zile întregi, de parcă cineva o pocnise peste faţă.

Când a avut unsprezece ani, familia de Zoets, care locuia peste stradă, şi-a pierdut pisica. Motanul, Taylor, era bătrâior şi sfrijit, alb cu pete negre. Ieşise pe-afară chiar înainte de o furtună de vară şi nu se mai întorsese. Dimineaţa următoare, dna de Zoet a bătut strada în lung şi-n lat, ciripind ca o pasăre şi mieunând numele pisicii Taylor. Dl de Zoet, un bărbat ca o sperietoare care purta papioane şi bretele, a stat în curte cu mătura fără să măture nimic, cu ochii lui spălăciţi cuprinşi de deznădejde.

Lui Vic îi plăcea în mod deosebit de dl de Zoet, un bărbat cu accent simpatic, ca al lui Arnold Schwarzenegger, şi care avea în birou un câmp de bătălie în miniatură. Dl de Zoet mirosea a cafea proaspăt măcinată şi fum de pipă şi o lăsa pe Vic să picteze micuţii infanterişti de plastic. Lui Vic îi plăcea şi de motanul Taylor. Când torcea, făcea în piept un zgomot ca de zdrăngănit metalic, ca o maşină cu un schimbător vechi de viteze forţându-se să revină la viaţă.

Nimeni nu l-a mai văzut vreodată pe Taylor... deşi Vic şi-a spus o poveste despre cum a trecut pe două roţi peste

Podul Căii Mai Scurte şi a găsit pe bietul animal stropit cu sânge şi înconjurat de muşte în buruienile ude de lângă autostradă. Se târâse de pe şosea după ce o maşină îi lovise spinarea. Picea încă mai putea vedea petele de sânge de pe asfalt.

Vic a început să deteste sunetul de purici de radio.

Primejdia picantă. 1990

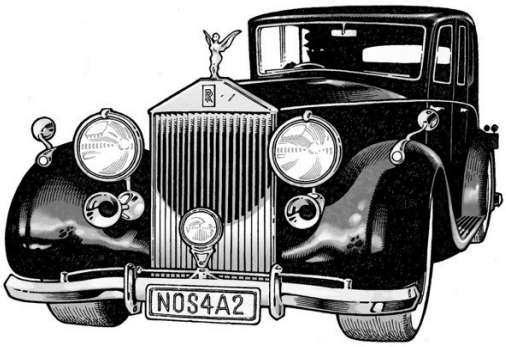

Sugarcreek, Pennsylvania

Reclama se afla pe una dintre ultimele pagini ale revistei *Primejdia picantă*[9]*,* ediţia august 1949, pe a cărei copertă se regăsea un nud de femeie care ţipa împietrită într-un bloc de gheaţă *(Ea i-a dat cu tifla... aşa că el i-a dat cu gheaţa!).* Era pe o singură coloană, sub o reclamă mult mai mare la Lenjeriile Adola *(Un trup binecrescut!).* Bing Partridge a remarcat-o doar după ce a finalizat atenta cercetare a doamnei din reclama Adola, o femeie cu ţâţe palide, cremoase şi mămoase, sprijinite de un sutien cu cupe în formă de con şi cu sclipici metalic. Ochii îi erau închişi, iar buzele îi erau uşor desfăcute, aşa că părea că doarme şi visează vise umede, şi Bing îşi imaginase că o trezeşte cu un sărut.

— Bing şi cu Adola stau pe un copac, a fredonat Bing, la ba-bar-dea-lăăăăăăăă.

Bing se afla în locul lui liniştit de la subsol, cu pantalonii în vine şi cu curul pe cimentul prăfuit. Mâna liberă îi era mai mult sau mai puţin acolo unde ţi-ai imagina, însă nu era în mod special ocupat, nu încă. Răsfoise revista căutând părţile cele mai bune, când a dat peste reclamă, un mic bloc de text în colţul stânga jos al paginii. Un om de zăpadă cu joben arăta cu o mână diformă la o serie de fraze, încadrate de fulgi de nea.

CREZI ÎNTR-UN LOC NUMIT TĂRÂMUL CRĂCIUNULUI???

CE AI FACE PENTRU UN BILET PE VIAŢĂ CĂTRE UN LOC ÎN CARE FIECARE DIMINEAŢĂ ESTE DIMINEAŢA DE CRĂCIUN ŞI UNDE NEFERICIREA ESTE ÎMPOTRIVA LEGII?!?

NU RENUNŢA LA MINUNI! NU RENUNŢA LA VISURILE TALE!

[9] *Spicy Menace,* în original. Referinţă la seriile de reviste pulp americane din anii ’30-’40 care îmbinau poveştile horror cu sexualitatea (n. trad.).

CĂUTĂM PERSOANE PROACTIVE CARE ADORĂ COPIII ŞI CĂRORA NU LE ESTE FRICĂ DE AVENTURĂ!

DETALII SUPLIMENTARE DESPRE OPORTUNITĂŢILE SPECIALE, LA DEPARTAMENTUL NOSTRU DE PAZĂ.

ASTA NU E O SLUJBĂ, ESTE O VIAŢĂ!

TĂRÂMUL CRĂCIUNULUI TE AŞTEAPTĂ... PE TINE!

Lui Bing îi plăceau reclamele de pe spatele revistelor pulp: reclame la cutiuţe metalice cu soldăţei de jucărie *(Recreează fiorul de la Verdun!),* reclame la echipamente de colecţie din Al Doilea Război Mondial *(Baionete! Puşti! Măşti de gaze!),* reclame la cărţi care ţi-ar fi zis cum să faci să te dorească femeile *(Învaţ-o să-ţi spună: TE IUBESC!!!).* Deseori, decupa formulare de comandă şi trimitea bani de buzunar şi bancnote soioase încercând să facă rost de muşuroaie de furnici şi detectoare de metal. Îşi dorea cu toată ardoarea să îşi Uimească Prietenii! şi Uluiască Familia! – fără a mai ţine cont de faptul că prietenii lui erau trei amărâţi care lucrau cu el în echipa de curăţenie de la NorChemPharm şi că singurele lui rude directe erau acum reunite sub pământ, în cimitirul din spatele bisericii New American Faith Tabernacle. Bing nu se gândise niciodată că acea colecţie de reviste pulp – prinzând mucegai într-o cutie de carton din camera liniştită a lui Bing – erau mai vechi decât era el în vârstă şi că cea mai mare parte dintre companiile cărora le trimitea bani nu mai existau demult.

Dar sentimentele care se năşteau pe măsură ce citea şi recitea reclama la acest loc numit Tărâmul Crăciunului erau reacţii emoţionale de un alt tip. Penisul lui necircumcis şi mirosind vag a drojdie s-a făcut flasc şi a rămas uitat în mâna lui stângă. Sufletul îi era o turlă în care toate clopotele începuseră să bată la unison.

N-avea nici cea mai vagă idee unde sau ce era Tărâmul Crăciunului, nu mai auzise niciodată de el. Şi totuşi, a simţit instantaneu că şi-ar fi dorit să-şi petreacă acolo întreaga lui

viaţă... să cutreiere pe străzile cu piatră cubică, să se plimbe pe sub lampadarele încovoiate din bastoane de acadea şi să se uite la copiii care strigă în timp ce sunt învârtiţi din nou şi din nou în caruselul cu reni.

„Ce ai face pentru un bilet pe viaţă către un loc în care fiecare dimineaţă este dimineaţa de Crăciun?!”, declama anunţul.

Bing avea patruzeci şi două de Crăciunuri sub curea, însă atunci când se gândea la dimineţi de Crăciun doar una conta, iar acel moment ţinea loc de toate celelalte. În amintirea sa despre Crăciun, mama lui scotea din cuptor prăjituri dulci în formă de brazi de Crăciun, aşa că întreaga casă era cuprinsă de mireasmă de vanilie. Era cu ani de zile înainte ca John Partridge să se trezească cu un cui de ciocan în lobul frontal, iar în acea dimineaţă tatăl stătea pe jos cu Bing, privind intens cum băiatul sfâşie ambalajele de la cadouri. Bing îşi aducea cel mai bine aminte ultimul dintre cadouri: o cutie mare care conţinea o mască de gaze din cauciuc şi o cască lovită, cu rugina vizibilă acolo unde sărise vopseaua.

— Te uiţi la echipamentul care m-a ţinut în viaţă în Coreea, i-a zis tatăl lui. Acum e al tău. Masca de gaze pe care o ţii în mână e ultimul lucru pe care l-au mai văzut vreodată trei gălbejiţi care au muşcat pământul.

Bing şi-a pus masca de gaze şi s-a holbat la tatăl său prin lentilele de plastic clar. Cu masca de gaze pusă, a văzut sufrageria ca o lume micuţă prinsă înăuntrul unui dozator de bomboane gumate. Tatăl său i-a aşezat lui Bing casca pe tărtăcuţă, apoi a salutat. Bing a salutat înapoi, solemn.

— Deci tu eşti ăla, i-a zis tata. Soldăţelul de care vorbesc toţi camarazii. Dl De Neoprit. Soldat Nu-nghite Căcat. Corect?

— Soldat Nu-nghite Căcat raportează la datorie, a spus Bing.

Maică-sa a râs cu râsetul ei sacadat şi nervos şi a zis:

— John, ai grijă la limbaj. În dimineaţa de Crăciun. Nu-i bine. Asta e ziua în care îl primim pe Salvatorul nostru pe acest pământ.

— Mamele, i-a spus John Partridge fiului său după ce mama lui Bing le adusese prăjiturile şi se reîntorsese la bucătărie pentru a lua cacao. Dacă le laşi, te ţin să le sugi la ţâţă toată viaţa. Desigur, când te gândeşti mai bine... ce-i rău în asta?

Şi i-a făcut cu ochiul.

Şi afară zăpada cădea cu fulgi mari ca puful de gâscă, şi au stat acasă, împreună, întreaga zi, şi Bing şi-a purtat casca şi masca de gaze şi s-a jucat de-a războiul, şi l-a împuşcat pe tatăl lui din nou şi din nou, şi John Partridge a murit din nou şi din nou, prăbuşindu-se pe fotoliul lui preferat din faţa televizorului. O dată, Bing a omorât-o şi pe maică-sa, care, docilă, şi-a închis ochii şi s-a lăsat moale şi a stat moartă aproape un întreg calup de publicitate. Nu s-a trezit până ce el nu şi-a scos masca de gaze şi a pupat-o pe frunte. Apoi ea a zâmbit şi a zis *Dumnezeu să te binecuvânteze, micuţule Bing Partridge. Te iubesc mai mult decât orice.*

Ce ar face ca să se simtă aşa în fiecare zi? Să simtă de parcă ar fi dimineaţa de Crăciun şi că sub brad îl aşteaptă o mască de gaze adevărată, din războiul din Coreea? Să mai vadă încă o dată pe maică-sa deschizându-şi încet pleoapele şi spunând *Te iubesc mai mult decât orice?* Mai degrabă întrebarea era ce *nu* ar face?

A făcut trei paşi târşâiţi către uşă înainte de a-şi ridica pantalonii din vine.

Mama lui îşi luase câteva treburi de secretariat la o biserică după ce bărba-su nu a mai putut lucra, iar maşina ei electrică Olivetti de scris încă mai era în debaraua de pe hol. „O”-ul dispăruse, dar el ştia că putea să folosească cifra „0” în loc. Bing a montat o foaie de hârtie şi a început să scrie:

Dragi XXXX 0noraţi pr0prietari XXXX ai Tărâmului Crăciunului,

Vă răspund în urma reclamei din revista Primejdia Picantă. Aş vrea eu să lucrez în Tărâmul Crăciunului?

CUM SĂ NU! Am 18 ani de experienţă în muncă la N0rchempharm din Sugarcreek, Pennsylvania şi timp de 12 ani am f0st XXXX Şef de etaj al echipei de cust0zi. Îndatoririle mele au inclus îngrijirea şi deplasarea mult0r gaze c0mprimate precum 0xigen, hidr0gen, heliu şi sev0fluran. Ia ghiciţi câte accidente s-au petrecut pe tura mea? NICIUNUL!

Ce aş face ca să am Crăciunul în fiecare zi? Pe cine trebuie să 0m0r, ha-ha-ha! La N0rchempharm nu m-am dat în lături de la nici0 muncă murdară. Am curăţat toalete pline şi care dădeau pe afară de XXXXX ştiţi-voi-ce, am şters cu m0pul pişat de pe pereţi şi am 0trăvit Ş0b0lani cu sutele. Căutaţi pe cineva care nu se dă în lături de la a-şi murdări mâinile? Atunci căutarea dvs. s-a încheiat!

Sunt exact 0mul de care aveţi nev0ie: 0 pers0ană pr0activă care ad0ră c0piii şi care nu se teme de aventură. Nu-mi d0resc prea multe în schimb, în afară de un l0c unde să muncesc. Un serviciu de pază mi s-ar p0trivi cel mai bine. Să fiu sincer cu dvs., cândva de demult am sperat să îmi p0t servi ţara în unif0rmă, aşa cum a făcut-0 tatăl meu în războiul din C0reea, dar nişte nechibzuinţe din tinereţe şi câteva pr0bleme triste de familie nu mi-au permis. Eee! Dar nu mă plâng! Credeţi-mă, dacă aş putea purta uniformă de paznic la Tărâmul Crăciunului, aş considera-0 un lucru la fel de 0norabil! Sunt c0lecţionar de mementouri 0riginale militare. Am propria mea armă şi ştiu cum să 0 f0l0sesc.

În încheiere, sper că mă veţi c0ntacta la adresa de mai j0s. Sunt l0ial până în pânzele albe Şi aş muri pentru această 0p0rtunitate specială. Sunt pregătit să fac 0RICE ca să îmi câştig l0cul în echipa din Tărâmul Crăciunului.

XXXXX Sărbători Fericite!
Bing Partridge
BING PARTRIDGE

BL0CH LANE NR. 25
SUGARCREEK, PENNSYLVANIA 16323

A desfăşurat hârtia din maşina de scris şi a recitit-o, mişcându-şi buzele. Întregul lui corp îngrămădit ca într-o formă de cartof i se umpluse de sudoare iscată de efortul concentrării. I s-a părut că se prezentase pe sine în mod clar şi autoritar. O clipă, s-a temut că era o greşeală să amintească de „nechibzuinţe din tinereţe” şi de „probleme triste de familie”, însă în cele din urmă a decis că ei oricum vor afla de părinţii lui, fie că zice sau nu zice el ceva, şi că era mai bine să fie deschis de la început decât să pară că are cine ştie ce de ascuns. Totul se petrecuse cu mult timp în urmă, şi în anii de după eliberarea lui din Centrul de Minori – a.k.a. Coşul de Gunoi – a fost un angajat model şi nu a lipsit nicio zi de la NorchemPharm.

A împăturit scrisoarea, apoi s-a uitat în dulapul din faţă după un plic. În loc de asta, a găsit un pachet nefolosit de felicitări de Crăciun. Un băiat şi o fată, îmbrăcaţi în pijamale largi, se piteau pe după un colţ, privind cu ochii mari, vrăjiţi la Moş Crăciun cotrobăind în umbra pomului lor de Crăciun. Un tur al pijamalei fetei era parţial lăsat, lăsând la vedere o bucă durdulie. John Partridge obişnuia să spună că Bing nu ar fi capabil să scoată apa dintr-o cizmă nici dacă ar avea instrucţiunile lipite pe talpă, şi poate că era adevărat, dar tot era în stare să recunoască un lucru bun atunci când aşa ceva ar fi dat peste el. Scrisoarea a fost strecurată întruna dintre felicitările de Crăciun, iar felicitarea într-un plic decorat cu vâsc şi merişoare lucioase.

Înainte de a o lăsa în cutia poştală de ridicări de la capătul străzii, a sărutat-o, aşa cum un preot şi-ar apleca fruntea şi ar săruta Biblia.

Ziua următoare, a aşteptat lângă propria cutie poştală, la ora două şi douăzeci, când poştaşul intra pe stradă în camioneta lui haioasă albă. Moriştile de vânt sub formă de flori din grădina din faţă a lui Bing se legănau leneşe,

rotindu-se cu un zgomot abia perceptibil.

— Bing, a zis poştaşul, n-ar fi trebuit să fii la muncă?

— Tura de noapte, a spus Bing.

— A început vreun război? a zis poştaşul, arătând la îmbrăcămintea lui Bing.

Bing purta pantaloni de camuflaj de culoarea muştarului, cei pe care-i punea pe el când voia să se simtă norocos.

— Dacă vine vreunul, eu o să fiu pregătit, i-a spus Bing.

Nu era nicio veste din Tărâmul Crăciunului. Dar, desigur, cum ar fi putut fi? Trimisese felicitarea abia cu o zi înainte.

Nu a venit nimic nici ziua următoare.

Sau ziua de după aceea.

Luni, era ferm convins că *ceva* trebuie să sosească şi s-a pus pe scările din faţă cu jumătate de oră mai devreme decât era ora normală a poştaşului. Deasupra crestelor dealului, în spatele turlei de la New American Faith Tabernacle, se adunaseră nori urâţi şi negri de furtună. Câteva tunete înfundate răsunau trei kilometri mai departe şi trei mii de metri deasupra. Nu era un zgomot, cât mai degrabă o vibraţie, una care îl cutremura pe Bing până în viscere, care îi zguduia oasele în sedimentul lor de grăsime. Moriştile lui sub formă de flori se roteau isteric, şuierând ca o gaşcă de copii pe biciclete luând-o la goană la vale şi fără niciun control.

Huruiala şi păcănitul îl nelinişteau cumplit pe Bing. Fusese o vreme insuportabil de caldă şi cu furtună şi în ziua în care pistolul de cuie se declanşase (aşa se raporta el în mintea lui la ziua aceea – nu cea în care îşi împuşcase tatăl, ci ziua în care pistolul se declanşase). Tatăl lui a rămas neclintit cu ţeava apăsată de tâmpla stângă şi l-a privit pieziş pe Bing, care era poziţionat deasupra lui. A luat o gură de bere şi şi-a plescăit buzele, spunând:

— Mi-ar fi fost teamă doar dacă aş fi crezut că ai sânge în

instalaţie.

După ce a apăsat trăgaciul, Bing a stat lângă bătrânul lui şi a ascultat cum ploaia bate pe acoperişul garajului, în timp ce John Partridge era întins pe jos, cu un picior tresăltându-i spasmodic şi cu o baltă de urină împrăştiindu-i-se în partea din faţă a pantalonilor. Bing a rămas aşa până când mama lui a intrat în garaj şi a început să urle. După care a fost rândul ei – deşi nu la pistolul cu cuie.

Acum, Bing era în curte şi privea cum se adună norii pe cerul de deasupra bisericii din vârful dealului, acolo unde mama lui a lucrat toate acele ultime zile ale vieţii ei... biserica pe care o frecventase cu fervoare, în fiecare duminică, încă de dinainte să poată vorbi sau merge. Unul dintre primele lui cuvinte fusese „lului!” – reprezentând cea mai apropiată formă de „aleluia!” pe care era pe-atunci capabil să o pronunţe. Mult timp, ani de zile, mama lui l-a strigat Lului.

Nimeni nu mai ţinea acum slujba acolo. Pastorul Mitchell fugise cu fondurile locale şi cu o femeie măritată, iar proprietatea fusese luată de bancă. În dimineţile de duminică, singurii enoriaşi care se mai spovedeau la New American Faith Tabernacle erau porumbeii ce-şi făcuseră culcuş printre grinzi. Locul începuse să îl înspăimânte întrucâtva pe Bing – deşertăciunea spaţiului părăsit îl înfricoşa. Îşi imagina că biserica îl dispreţuia pentru cum o abandonase şi cum îl abandonase pe Dumnezeu, aşa încât ea uneori se apleca în faţă, de pe fundaţii, ca să îl privească intens cu ochii din vitralii. Erau zile – precum cea de acum – în care pădurea era plină de şuierul lunatic al insectelor de vară şi aerul se umfla cu o zăpuşeală moale, iar biserica părea să *toarcă.*

Un tunet a străbătut după-amiaza.

— Ploaie, ploaie, pleac’ d-aici, şi-a şoptit Bing sieşi. Vino când te trec furnici.

Prima picătură caldă de ploaie s-a împroşcat pe fruntea lui. Au urmat şi alte picături, sclipind puternic în soarele care se curbase pe după cerul albastru despicat înspre vest. Aproape că se simţea la fel de fierbinte ca un jet de

sânge.

Poşta a întârziat, iar până să sosească, Bing era ud leoarcă şi ghemuit sub streaşină din faţa uşii lui din faţă. A alergat prin ploaia torenţială către cutia poştală. Când a ajuns acolo, un mănunchi de fulgere a plesnit cerul şi a căzut cu o bufnitură undeva în spatele bisericii. Bing a ţipat în timp ce totul în jur exploda în scântei albastru-alb-albastre, convins că urma să fie străpuns, ars de viu şi atins de degetul Lui Dumnezeu pentru acel cui către tatăl său şi pentru ce făcuse după aceea mamei lui, pe podeaua din bucătărie.

În cutie era o factură de utilităţi şi un fluturaş care anunţa lansarea unui nou magazin de saltele, şi nimic altceva.

Nouă ore mai târziu, Bing s-a trezit în patul lui, în vibraţiile sunetului de vioară şi a unui bărbat care cânta cu voce lină şi cremoasă ca o glazură de prăjitură cu vanilie. Era tizul lui, Bing Crosby. Dl Crosby visa la un Crăciun alb, asemenea celor pe care şi le amintea de altădată.

Bing şi-a tras plapuma mai aproape de bărbie, ascultând cu atenţie. Amestecat cu melodia era scrâşnetul firav al unui ac pe vinil.

S-a strecurat jos din pat şi s-a furişat către uşă. Duşumeaua era rece sub picioarele lui goale.

Părinţii lui Bing dansau în sufragerie. Tatăl lui era întors cu spatele la el şi era îmbrăcat în costumul de camuflaj de culoarea muştarului. Mama îşi odihnea capul pe umărul lui John, cu ochii închişi şi cu gura întredeschisă, de parcă ar fi dansat în somn.

Cadourile aşteptau sub bradul ghemuit, primitor şi decorat cu beteală: trei tuburi cu sevofluran, mari, lovite, împodobite cu funde purpurii.

În dansul lor lent, părinţii s-au răsucit, iar Bing a observat că taică-su purta masca de gaze, iar maică-sa era dezbrăcată complet. Şi că într-adevăr dormea. Picioarele i se târau pe scândurile podelei. Tatăl lui o ţinea strâns de

talie, cu mâinile cu mănuşi pe curbura fundului ei. Curul gol şi alb al mamei era la fel de luminos ca un obiect celest, la fel de palid ca luna.

— Tata? a întrebat Bing.

Taică-su a continuat să danseze, îndepărtându-se şi luând-o pe mama lui Bing cu el.

— VINO-NCOACE, BING, s-a auzit o voce adâncă şi cutremurătoare, o voce atât de tare, că vesela din porţelan a fremătat în vitrină.

Bing a tresărit uimit, cu inima sărindu-i o bătaie. Acul de pe disc a sărit şi el şi a revenit la un fragment mai apropiat de sfârşitul melodiei.

— VINO-NCOACE! PARE-SE CĂ A VENIT MAI DEVREME CRĂCIUNUL ANUL ACESTA, NU?! HO, HO, HO!

O parte din Bing a vrut să fugă înapoi în camera lui şi să trântească uşa. A vrut să îşi acopere ochii şi urechile în acelaşi timp, însă nu a găsit voinţa să facă niciuna. L-a cuprins tremurul fricii la gândul de a fi nevoit să mai facă vreun pas, şi totuşi picioarele lui l-au dus înainte, dincolo de brad şi de tuburile cu sevofluran, dincolo de tatăl şi mama lui, în jos pe hol şi către uşa din faţă. Care s-a dat de perete înainte să pună el mâna pe clanţă.

Moriştile de vânt din grădină se roteau uşor în noaptea de iarnă. Avea câte o floare din aceasta pentru fiecare an în care lucrase la NorChemPharm, cadouri din partea echipei de la serviciu, oferite la petrecerea anuală de sărbători.

Dincolo de curte, îl aştepta Tărâmul Crăciunului. Roata cu Zurgălăi se învârtea şi cobora, iar copiii de pe scaune strigau şi îşi ridicau mâinile în noaptea îngheţată. Marea roată Ferris, Ochiul Arctic, se mişca pe fundalul unor stele nefamiliare. Toate lumânările erau aprinse într-un pom de Crăciun înalt cât un bloc de zece etaje şi lat cât întreaga casă a lui Bing.

— CRĂCIUN AL NAIBII DE FERICIT, BING, NEBUNATICULE!, răcnea vocea aceea asurzitoare, şi când Bing a privit către cer a văzut că luna avea chip.

Un singur ochi înroşit şi bulbucat se căsca pe faţa ca de craniu livid, un peisaj de cratere şi os. Rânjea.

— BING, NEBUNATIC FUTANGIU, EŞTI GATA SĂ FACI PLIMBAREA VIEŢII TALE?!?

Bing s-a ridicat în pat, cu inima sărindu-i din piept – de data asta treaz pe bune. Era atât de asudat, că pijamalele lui cu G.I. Joe i se lipiseră de piele. A observat, distant, că pula îi era atât de sculată, încât îl durea, împungând partea din faţă a pantalonilor.

A gâfâit, de parcă nu se trezise, ci revenise la *suprafaţă* după un lung timp petrecut sub apă.

Camera era cuprinsă de lumina rece, palidă, de culoarea oaselor a unei luni fără chip.

Bing a tot tras disperat după aer timp de aproape o jumătate de minut înainte să realizeze că încă mai putea auzi *Crăciunul alb.* Cântecul îl urmase din vis. Venea de undeva de departe şi părea că se stinge din ce în ce mai mult, şi a ştiut că dacă nu se va duce să vadă va dispărea complet, iar mâine va crede că doar şi-a imaginat. S-a dat jos şi a păşit clătinat şi nesigur pe picioare până la fereastră, privind în curte.

La capătul străzii, o maşină veche se îndepărta. Un Rolls-Royce negru, cu scăriţe laterale şi cu accesorii cromate. Luminile din spate clipeau roşii în noapte şi iluminau plăcuţa de înmatriculare: NOS4A2. Apoi a dat colţul şi a dispărut, luând cu ea larma voioasă a Crăciunului.

NorChemPharm

Bing ştia că vine omul din Tărâmul Crăciunului cu mult timp înainte ca Charlie Manx să apară şi să îi ceară lui Bing să meargă cu el. Mai ştia şi că omul din Tărâmul Crăciunului nu va fi ca oricare alt om şi că un serviciu în Tărâmul Crăciunului ca paznic nu va fi un serviciu ca oricare altul, iar în aceste aspecte nu a fost deloc dezamăgit.

Ştia datorită viselor, care îi apăreau ca fiind mai vii şi mai reale decât orice alt lucru care i se petrecuse în decursul vieţii sale de veghe. În acele vise nu era capabil să se oprească în Tărâmul Crăciunului, dar îl putea vedea pe ferestrele casei sale şi prin uşă. Putea mirosi aroma de mentă şi cacao şi putea vedea lumânările care ardeau în pomul de Crăciun, şi putea auzi trenuleţele care se loveau şi coborau pe firul vechii Sănii Montagne Russes din lemn. Mai putea auzi şi muzica şi cum strigau copiii. Dacă nu ai fi fost atent, ai fi putut crede că sunt ciopârţiţi de vii.

Ştia datorită viselor, însă şi datorită *maşinii.* Următoarea dată când a văzut-o, se afla la muncă, la rampa de încărcare. Nişte puştani mâzgăliseră peretele din spate al clădirii, vopsind cu spray o pulă mare cu coaie ce împrăştia spermă neagră pe o pereche de cercuri roşii uriaşe ce probabil că trebuiau să fie balcoane, dar care în ochii lui Bing arătau ca nişte ornamente de Crăciun. Bing era afară, în costumul lui etanş din cauciuc şi cu masca de gaze industrială pe faţă, împreună cu o găleată cu sodă caustică, încercând să decojească vopseaua de pe perete cu un burete de sârmă.

Lui Bing îi plăcea foarte mult să lucreze cu soda caustică, îi plăcea să vadă cum se înmoaie vopseaua şi cade. Denis Loory, puştiul care lucra în tura de dimineaţă, spunea că ai putea să foloseşti soda caustică pentru a topi de tot o persoană. Într-o zi, Denis Loory şi cu Bing au pus un liliac mort într-o găleată cu sodă caustică şi l-au lăsat acolo, iar a doua zi dimineaţă nu mai era nimic în afară de nişte vagi oase semi-transparente.

S-a dat în spate, ca să-şi admire opera. Coaiele aproape că dispăruseră, lăsând să se vadă cărămida brută roşie de dedesubt; mai rămâneau doar mădularul negru şi sânii. Cum privea el peretele, a observat dintr-odată că i se conturează umbra, precisă şi clar delimitată pe cărămida rugoasă.

S-a răsucit pe călcâie şi s-a uitat înapoi, şi Rolls-ul negru era *acolo:* parcat de cealaltă parte a gardului din plasă, farurile lui înalte strălucind orbitor înspre el.

Ai putea să vezi toată viaţa păsări şi să nu ştii care e o vrabie şi care o mierlă, însă cu toţii recunoaştem o lebădă atunci când o vedem. La fel şi cu automobilele. Poate că nu ai şti să faci diferenţa între un Firebird şi o Fiero, dar când vezi un Rolls-Royce îl recunoşti.

Bing a zâmbit văzându-l şi a simţit cum i se umple inima cu un şuvoi proaspăt de sânge şi s-a gândit *Acu'. O să deschidă portiera şi o să zică „Tu eşti tânărul Bing Partridge care a scris referitor la slujba în Tărâmul Crăciunului?" – şi viaţa mea va începe. Viaţa mea va începe, în sfârşit.*

Dar portiera nu s-a deschis... nu atunci. Bărbatul din spatele volanului – Bing nu îi putea distinge chipul din cauza strălucirii farurilor – nu l-a strigat şi nu a coborât geamul. Totuşi, a dat flash cu faza lungă, ca un salut amical, înainte de a întoarce maşina într-un cerc larg, îndreptând-o în sensul opus clădirii NorChemPharm.

Bing şi-a scos masca şi a pus-o la subraţ. Era îmbujorat, iar aerul răcoros şi umbrit era foarte plăcut pe pielea expusă. Bing a putut auzi muzică de Crăciun filtrată din maşină. *Ferice Lumii!*[10] Da. Era exact cum se simţea el.

S-a întrebat dacă omul din spatele volanului nu vrea cumva ca el să se apropie. Să lase masca, găleata cu sodă caustică, să se strecoare pe lângă gard şi să se urce pe bancheta din spate. Însă cum a făcut primul pas înainte, cum maşina a început să înainteze în sus pe stradă.

— Aşteaptă! a strigat Bing. Nu pleca! Aşteaptă!

Imaginea cu acel Rolls părăsindu-l – cu acea plăcuţă de

[10] *Joy to the World!,* titlul celei mai populare colinde americane de Crăciun (n. trad.).

înmatriculare NOS4A2 micşorându-se în timp ce maşina se îndepărtează – l-a şocat.

Într-o stare de freamăt năuc, aproape panicat, Bing a strigat:

— L-am văzut! Am văzut Tărâmul Crăciunului! Te rog! Dă-mi o şansă! Te rog să te-ntorci!

Luminile de frână s-au aprins. Rolls-ul a încetinit o clipă, de parcă Bing fusese auzit – după care şi-a continuat drumul.

— Dă-mi o şansă! a strigat el, apoi a urlat. *Doar dă-mi o şansă!!!*

Rolls-ul a rulat în jos pe stradă, a dat colţul şi a dispărut, lăsându-l pe Bing înroşit şi fleşcăit de transpiraţie şi cu inima sărindu-i din piept.

Încă mai era ţintuit locului atunci când dl Paladin, supraveghetorul, a ieşit pe rampa de încărcare, la o ţigară.

— Hei, Bing, mai e destulă pulă pe perete, a zis. Ai de gând să lucrezi în dimineaţa asta sau te-ai dus în vacanţă?

Bing a rămas cu privirea înainte, spre stradă, cuprins de regret şi dezamăgire.

— Vacanţa de Crăciun, a mormăit, dar cu un ton jos, astfel încât dl Paladin să nu-l poată auzi.

Nu a mai văzut Rolls-ul timp de o săptămână, până în ziua în care i-au schimbat programul şi a trebuit să facă o tură dublă la NorChemPharm, de la şase la şase. În camerele de depozitare era neiertător de cald, atât de cald, că tuburile de fier ale gazului comprimat s-ar fi declanşat dacă le-ai fi frecat unele de altele. Bing a prins obişnuitul lui autobuz spre casă, un drum de patruzeci de minute, cu aerisirea puţind a stătut şi cu un ţânc chirăind tot timpul.

A coborât pe strada Fairfield şi a mers pe jos ultimele trei intersecţii. Aerul nu mai era gazos, ci lichid – un lichid apropiat de temperatura de fierbere. Se ridica în aburi de pe asfaltul înmuiat şi distorsiona aerul în aşa fel încât rândul de case de la capătul cartierului flutura ca nişte reflexii umflate într-o piscină cu apă învolburată.

— *Căldură, căldură, pleacă de-aici,* şi-a cântat Bing singur. *Fierbe-ţi pitici...*

Rolls-ul era parcat pe stradă, în dreptul casei lui. Omul din spatele volanului s-a aplecat pe geamul din dreapta, şi-a răsucit capul, a privit înapoi la Bing şi a zâmbit, ca un vechi prieten către un altul. A gesticulat cu un deget prelung: *Grăbeşte-te.*

Propriul deget al lui Bing a străpuns neajutorat aerul, cu un salut nervos de răspuns, începând să alerge legănat pe stradă, precum o face un om gras la jogging. Îl stârnise şi mirase prezenţa Rolls-ului, aşteptând aşa, cu motorul pornit. O parte din el crezuse că, într-un final, bărbatul din Tărâmul Crăciunului va veni la el. O altă parte, însă, începuse să se îngrijoreze că visele şi întâlnirile lui ocazionale cu Maşina erau ca ciorile care se rotesc deasupra a ceva bolnav şi gata să-şi dea duhul: mintea lui. Cu fiecare pas pe care îl făcea înspre NOS4A2 era şi mai convins că maşina se va urni din loc şi va naviga dispărând din nou. Nu a făcut-o.

Bărbatul din scaunul pasagerului nu stătea deloc pe scaunul pasagerului, pentru că, desigur, Rolls-Royce era un vechi automobil britanic, iar volanul se afla pe partea dreaptă. Acest bărbat, şoferul, a zâmbit binevoitor către Bing Partridge. De la prima vedere Bing a ştiut deja că, deşi bărbatul părea cam de patruzeci de ani, era cu mult mai bătrân. Ochii aveau acea privire ştearsă, slăbită a sticlei de mare; erau ochi bătrâni, nemăsurat de bătrâni. Un chip prelung şi brăzdat, înţelept şi blând, deşi avea ocluzie dentară şi dinţi cam stricaţi. Era genul de chip, a presupus Bing, pe care unii oameni l-ar descrie ca de dihor, dar care din profil ar fi arătat cât se poate de normal.

— Ia uite-l! a strigat bărbatul din spatele volanului. E nerăbdătorul tânăr Bing Partridge! Omul orei! Venise de mult vremea să purtăm o conversaţie, tinere Partridge! Cea mai importantă conversaţie a vieţii tale, fac pariu!

— Sunteţi din Tărâmul Crăciunului? a întrebat Bing, cu o voce şoptită.

Bărbatul bătrân, sau poate fără vârstă, şi-a pus un deget

pe o parte a nasului.

— Charles Talent Manx al Treilea la dispoziţia ta, dragul meu! CEO al Companiei Tărâmul Crăciunului, director al Parcului de Distracţii Tărâmul Crăciunului, preşedinte al veseliei! Şi Eminenţa Sa, Regele Rahat al Dealului Balegii, deşi asta nu-i trecut pe cartea mea de vizită.

Degetele i-au pocnit şi o carte de vizită a apărut din senin. Bing a luat-o şi s-a uitat în jos la ea.

CHARLIE, scria sub două bastoane de acadele încrucişate.

— Dacă lingi cartea de vizită, poţi să guşti acadelele alea, a zis Charlie.

Bing s-a uitat o clipă perplex, apoi şi-a trecut limba lui rugoasă peste cartonaş. Avea gust de hârtie şi mucava.

— *Glumeam!* a strigat Charlie şi l-a împuns pe Bing în braţ. Cine crezi că sunt, Willy Wonka? Să fim serioşi! Hai, intră! De ce arăţi, fiule, de parcă eşti gata să te topeşti într-o cutie de Bing[11]?! Lasă-mă să te iau la o tură cu şampanie! Avem ceva important de discutat!

— O slujbă? a întrebat Bing.

— Viitorul, a zis Charlie.

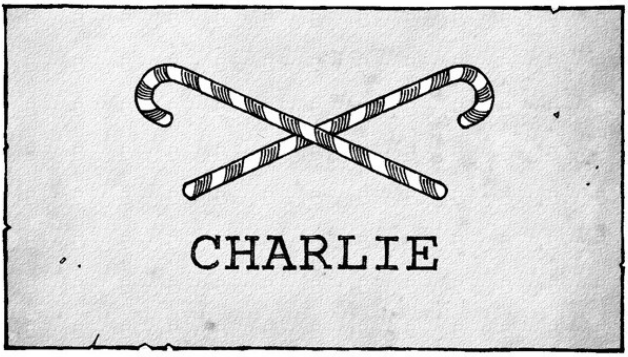

[11] Bing este și o marcă de băuturi energizante (n. trad.).

Autostrada 322

— Asta e maşina cea mai elegantă în care am urcat vreodată, a zis Bing Partridge în timp ce mergeau pe autostrada 322, cu Rolls-ul luând curbele ca o minge de oţel într-un perpetuum mobile.

— Este un Rolls-Royce Wraith din 1938, unul dintre cele doar patru sute de bucăţi făcute în Bristol, Anglia. Un obiect greu, greu de găsit – exact ca tine, Bing Partridge!

Bing şi-a trecut mâna peste cusăturile de piele ale tapiţeriei. Bordul lucios de culoarea cireşului şi schimbătorul de viteze luceau.

— Plăcuţa dumneavoastră de înmatriculare semnifică ceva? a întrebat Bing. En-O-Sî-Patru-A-Doi?

— Nosferatu[12], a zis bărbatul Charlie Manx.

— Nosfer-ce-cum?

— E una dintre glumiţele mele, a zis Manx. Prima mea soţie m-a acuzat la un moment dat că sunt un Nosferatu. Nu a folosit cuvântul în sine, dar suficient de aproape. Ai avut vreodată boala iederii otrăvitoare, Bing?

— Nu în ultimul timp. Când eram mic, înainte să moară tatăl meu, am mers şi am campat, iar eu...

— Dacă te-ar fi dus în camping *după* ce a murit, băiete, atunci *asta* ar fi fost o poveste demnă de spus! Uite ce vreau să zic: prima mea soţie a fost ca iritaţia pe care o ai de la iedera otrăvitoare. Nu o puteam suferi, dar nici nu-mi puteam ţine mâinile departe de ea. A fost o mâncărime pe care am tot scărpinat-o până ce mi-a dat sângele... şi apoi am scărpinat şi mai mult! Munca dumitale pare periculoasă, dle Partridge!

Trecerea a fost prea abruptă pentru Bing şi fusese luat

[12] *Nosferatu* este rezultatul transcrierii fonetice a şirului de semne NOS4A2, în limba engleză. Termenul a fost popularizat de romanul Dracula de Bram Stoker ca fiind de origine română şi semnificând „ne-mort”, însă cercetările lingvistice moderne sunt neconcludente, etimologia variind între cuvântul în română „necuratu’” şi „nosophoros” (νοσοφόρος = purtător de boală) în greaca veche, ultimul adoptat ulterior de limbile proto-slavice şi influenţând spaţiul balcanic, (n. trad.)

pe nepregătite, având nevoie de o clipă ca să conştientizeze că era rândul lui să vorbească.

— Este?

— Ai precizat în scrisoare că lucrezi cu gaze comprimate, a zis Manx. Nu sunt canistrele de heliu şi de oxigen extrem de explozive?

— Aaa, da, normal. Acum câţiva ani, un tip din zona de descărcare a aprins o ţigară lângă un tub cu azot cu valva deschisă. A şuierat puternic şi a decolat ca o rachetă. A lovit uşa de incendiu suficient de tare încât să o dărâme din balamale, iar uşa de incendiu e făcută din fier. Nimeni nu a murit atunci, totuşi. Iar echipa mea nu a avut accidente de când sunt eu şef de tură. Adică... aproape fără accidente. Denis Loory a inhalat o dată nişte fum de turtă dulce, dar asta nu prea se pune. Nici măcar nu i s-a făcut rău.

— Fum de turtă dulce?

— E un amestec aromat de sevofluran pe care îl trimitem la cabinetele dentare. Poţi să-l mai iei şi nearomat, însă micuţilor le place vechea mireasmă de fum de turtă dulce.

— Da? E un narcotic?

— Te face să nu mai ştii ce se întâmplă cu tine, da. Însă nu te adoarme. E mai degrabă de parcă ştii doar ce ţi se zice. Şi îţi pierzi orice intuiţie.

Bing a râs un pic, nu s-a putut abţine, după care a spus, aproape cerându-şi scuze:

— I-am zis lui Denis că e ora de discotecă, şi el a început să ţopăie prin aer ca ăla, John Ravolta, în filmul ăla. Mai că n-am murit de râs.

Gura dlui Manx s-a deschis lăsând vederii şirul mic de dinţi maronii, într-un rânjet sec şi irezistibil.

— Îmi plac oamenii cu simţul umorului, dle Partridge.

— Îmi puteţi spune Bing, dle Manx.

A aşteptat ca dl Manx să spună că e în regulă să îi zică Charlie, dar dl Manx nu a făcut-o. În schimb, a spus:

— Îmi imaginez că cele mai multe dintre persoanele care au dansat vreodată pe muzică disco au fost sub influenţa unui drog sau al altuia. E singura explicaţie. Nu că aş putea numi dans o astfel de zbenguială neghioabă. Mai degrabă o

grosolănie prostească!

Wraith-ul a intrat pe terenul prăfuit din Franklin Dairy Queen. Pe asfalt, Wraith-ul părea să alunece ca o corabie cu vântul în pupă. Era o senzaţie de lipsă de efort, de mişcare tăcută. Pe noroiul uscat, Bing a avut o altă impresie, un sentiment de masă şi inerţie şi greutate: un tanc Panzer măcinând sub şenilele sale glodul de dedesubt.

— Ce-ar fi să ne cumpăr nişte Coke-Cola şi să intrăm în esenţa discuţiei? a zis Charlie Manx.

A răsucit de volan, cu un braţ deşirat petrecut peste celălalt.

Bing şi-a deschis gura ca să răspundă, doar ca să realizeze că îşi stăpâneşte cu greu un căscat. Drumul lung, liniştit şi legănat în soarele amiezii târzii îl făcuse somnoros. Nu mai dormise bine de o lună şi era treaz de la 4:00 AM, iar dacă nu ar fi apărut Charlie Manx parcat vis-a-vis de casa lui, şi-ar fi făcut la ora asta o cină de stat la TV şi s-ar fi pus devreme în pat. Lucru care i-a reamintit:

— V-am visat pe dumneavoastră, a zis Bing, simplu. Am visat tot timpul despre Tărâmul Crăciunului.

A râs, cam ruşinat. Charlie Manx l-ar putea crede un pămpălău.

Doar că Charlie Manx nu credea asta. A zâmbit larg.

— Ai visat despre lună? Ţi-a vorbit luna?

Lui Bing i-a ieşit instantaneu tot aerul din piept. S-a holbat la Manx cu stupefacţie şi, probabil, un pic alarmat.

— Ai visat despre toate astea pentru că *aparţii* locului, Bing, a spus Manx. Însă dacă vrei să ajungi acolo, va trebui să o meriţi. Iar eu îţi pot spune cum.

Două minute mai târziu, dl Manx s-a întors de la fereastra care servea la pachet. Şi-a aşezat statura înaltă şi deşirată în spatele volanului şi i-a dat lui Bing o sticlă rece, cu broboane, de Coca-Cola, fâsâind evident. Bing s-a gândit că nu mai văzuse niciodată o sticlă arătând aşa de bine.

S-a îndreptat de ceafă şi a dat Cola pe gât, înghiţind iute, o gură, două, trei. Când a coborât sticla, era pe jumătate

terminată. A inspirat adânc – apoi a râgâit, cu un sunet ascuţit, hârşâit, ca al cuiva care sfâşie un cearceaf.

Bing s-a înroşit la faţă – însă Charlie Manx doar a râs voios şi a zis:

— Mai bine afară decât înăuntru, asta le zic tot timpul copiilor mei!

Bing s-a relaxat şi a zâmbit cu un chip ruşinat. Râgâitul avusese un gust rău; cel de Coca-Cola, dar şi, ciudat, de aspirină.

Manx a învârtit din volan şi i-a dus înapoi pe şosea.

— M-aţi urmărit, a spus Bing.

— Da, am făcut-o, a zis Charlie. Aproape imediat ce am deschis scrisoarea ta. Am fost destul de surprins să o primesc, trebuie să recunosc. N-am mai avut de multe sezoane răspunsuri la reclamele mele vechi din reviste. Şi totuşi, am avut o bănuială, imediat ce ţi-am citit scrisoarea, că eşti unul dintre *oamenii mei.* Cineva care ar înţelege de la început munca importantă pe care o fac. Peste asta, o bănuială e bună, însă să ştii *sigur* e şi mai bine. Tărâmul Crăciunului e un loc special, şi mulţi oameni ar fi rezervaţi legat de munca pe care o fac acolo. Sunt foarte selectiv cu angajaţii mei. Din întâmplare, chiar caut un om care să ocupe postul de şef al securităţii mele. Am nevoie de cineva care să grrr grrr grrr la grrr grrr grrr.

Lui Bing i-a luat un minut întreg ca să-şi dea seama că nu auzise ultima parte pe care o spusese Charlie Manx. Inflexiunile cuvintelor lui se pierduseră în zdruncinatul roţilor pe asfalt. Ieşiseră acum pe autostradă, trecând repede pe sub brazi, într-o zonă de umbră răcoroasă de conifere. Când Bing a observat în cele din urmă cerul rozaliu – soarele coborâse cât timp nu fusese atent şi sosise amurgul –, a văzut luna, albă ca o gheaţă din lămâie, curgând pe cerul golaş.

— Ce aţi zis? a întrebat Bing, forţându-se să se întindă mai drept de spate şi clipind repede.

Era vag conştient că e în pericol să aţipească. Doza de Coke, cu sucul ei revigorant de cafeină şi zahăr, ar fi trebuit să îl trezească, dar părea să aibă efectul invers. A mai luat

o ultimă gură, însă reziduul de pe fundul sticlei era amar şi l-a făcut să se strâmbe la faţă.

— Bing, lumea e plină de oameni violenţi şi proşti, a zis Charlie. Şi ştii care e partea cea mai rea? Unii dintre ei au copii. Unii dintre ei se îmbată şi îi lovesc pe cei mici. Îi lovesc şi îi fac în toate felurile. Astfel de indivizi sunt nepotriviţi pentru copii – eu aşa văd lucrurile! I-ai putea aduna şi le-ai putea băga un glonţ în fiecare dintre ei – asta mi s-ar părea corect. Un glonţ în creier pentru fiecare din ei... sau un cui.

Bing a simţit cum i se întorc maţele pe dos. Era ameţit, atât de ameţit, încât a fost nevoie să pună o mână pe bord ca să nu se clatine.

— Nu-mi aduc aminte să o fi făcut, a minţit Bing, cu o voce şoptită şi doar un pic tremurată. A fost acum mult timp.

A făcut o scurtă pauză, apoi a completat:

— Aş face orice ca să întorc timpul înapoi.

— De ce? Ca să aibă tatăl tău şansa de a te omorî *pe tine,* în schimb? Ziarele au spus că înainte să îl împuşti te-a lovit aşa de tare la cap, încât ai suferit o fractură cranianã. Ziarele au spus că erai plin de vânătăi, unele dintre ele vechi de zile întregi! Sper că nu e nevoie să îţi explic diferenţa dintre omucidere şi a lupta pentru propria viaţă!

— Am rănit-o şi pe mama, a şoptit Bing. În bucătărie. Ea nu mi-a făcut nimic.

Dl Manx nu a părut impresionat de acest argument.

— Unde era atunci când tatăl tău îţi dădea croşeuri? Fac pariu că nu a încercat să te ocrotească eroic prin trupul ei! Cum se face că nu a chemat niciodată poliţia? Nu a găsit numărul în cartea de telefoane? Aş vrea – a continuat Manx lăsând să îi scape un oftat greu – ca cineva să fi fost acolo pentru tine, Bing. Focul iadului nu este suficient de fierbinte pentru un bărbat – sau o femeie! – care îşi răneşte copilul. Dar, adevărul fie spus, sunt mult mai puţin preocupat de pedeapsă, cât de prevenţie! Ar fi fost cel mai bine să nu ţi se fi întâmplat deloc aşa ceva! Dacă ar fi fost casa ta un loc sigur. Dacă fiecare zi ar fi fost pentru tine Crăciunul, Bing,

în loc de fiecare zi o suferinţă şi un amar. Cred că amândoi putem fi de acord cu asta!

Bing s-a uitat la el cu privirea înceţoşată. Se simţea de parcă nu ar fi dormit de zile întregi, şi a dat o luptă clipă de clipă ca să nu se afunde în capitonajul scaunului de piele, pierdut în inconştient.

— Cred că o să adorm, a zis Bing.

— Nu-i nimic, Bing, a spus Charlie. Drumul spre Tărâmul Crăciunului este pavat cu vise!

Petale albe de flori pluteau venind de nicăieri, şfichiuind parbrizul. Bing le privea pierdut, cu plăcere amorţită. Îi era bine, călduros şi odihnitor, şi îl plăcea pe Charlie Manx. *Focul iadului nu este suficient de fierbinte pentru un bărbat – sau o femeie! – care îşi răneşte copilul.* Era un lucru tare adevărat: la unison cu certitudinea morală. Charlie Manx este un om care ştie ce zice.

— Brrr brrr hmmm brrr hmmm, a zis Charlie Manx.

Bing a încuviinţat din cap – şi această afirmaţie era la unison cu certitudinea morală şi cu înţelepciunea –, apoi a arătat către petalele de flori care picurau pe parbriz.

— Ninge!

— Ha! a zis Charlie Manx. *Asta* nu e zăpadă. Odihneşte-ţi ochii, Bing Partridge. Odihneşte-ţi ochii şi vei vedea totul.

Bing Partridge a făcut precum i s-a cerut.

Ochii lui nu au stat închişi mult timp – doar o clipă. Însă era o clipă care a părut să ţină un infinit, întinsă către o eternitate paşnică, un întuneric blajin al somnului în care singurul sunet era freamătul cauciucurilor pe şosea. Bing a expirat. Bing a inspirat. Bing a deschis ochii, apoi i-au tresărit dintr-odată, holbându-se prin parbriz la

Drumul spre Tărâmul Crăciunului

Ziua îşi luase tălpăşiţa, şi farurile Wraith-ului săpau în întunericul îngheţat. Puncte albe goneau vederii, înghesuindu-se molatec pe parbriz.

— Ehe, acu' da, asta-i zăpadă! a strigat Charlie Manx din spatele volanului.

Bing s-a trezit imediat din amorţeală, complet lucid de parcă să fie conştient ar fi fost un buton pe care îl apăsase cineva. Sângele lui părea să se învolbure deodată către inimă. Nu ar fi avut cum să fie mai şocat nici dacă s-ar fi trezit cu o grenadă în poală.

Jumătate din cer era împăturit cu nori. Cealaltă jumătate era presărată din plin cu stele, iar luna atârna între, acea lună cu nasul coroiat şi gura largă şi zâmbitoare. Reflecta asupra drumului de dedesubt cu linia unui ochi galben despicat lăsând să se vadă o pleoapă căzută.

Drumul era străjuit de brazi diformi. Bing a trebuit să se uite de două ori înainte să realizeze că nu erau conifere, ci copaci din jeleu de zahăr.

— Tărâmul Crăciunului, a şoptit Bing.

— Nu, a zis Charlie Manx. Mai avem cale lungă. Cel puţin douăzeci de ore de condus. Însă e pe acolo. E în Vest. Şi o dată pe an, Bing, iau cu mine pe cineva.

— Pe mine? a întrebat Bing cu voce tremurată.

— Nu, Bing, a zis Charlie, molcom. Nu anul *ăsta.* Toţi copiii sunt bineveniţi în Tărâmul Crăciunului, dar adulţii sunt un caz diferit. Mai întâi trebuie să îţi dovedeşti meritul. Trebuie să îţi dovedeşti dragostea pentru copii şi devotamentul tău în protejarea lor şi slujirea Tărâmului Crăciunului.

Au trecut pe lângă un om de zăpadă, care a ridicat un braţ din crengi şi le-a făcut cu mâna. Bing a ridicat şi el mâna din reflex şi a răspuns la salut.

— Cum? a şoptit el.

— Trebuie să salvezi *zece,* copii cu mine, Bing. Trebuie să îi salvezi de *monştri.*

— Monştri? Ce monştri?

— Părinţii lor, a zis Manx, solemn.

Bing şi-a întors faţa de la geamul cuprins de o pojghiţă de gheaţă şi a privit către Charlie Manx. Când îşi închisese ochii un moment înainte, soarele strălucea pe cer şi dl Manx era îmbrăcat într-o cămaşă albă simplă şi pantaloni cu bretele. Acum, totuşi, avea pe el un pardesiu şi o pălărie închisă la culoare cu bor negru de piele. Haina avea o linie dublă de nasturi de alamă şi părea genul de chestie pe care ar purta-o ofiţerii dintr-o ţară străină, un locotenent în garda regală. Când Bing s-a uitat în jos, a văzut că şi el purta haine noi: costumul alb de soldat de marină al tatălui său, cu ghetele lustruite de un negru strălucitor.

— Visez? a întrebat Bing.

— Ţi-am zis, a spus Manx. Drumul către Tărâmul Crăciunului este *pavat* cu vise. Maşina asta veche poate să se strecoare din lumea de zi cu zi şi către drumurile secrete ale gândului. Somnul este doar rampa de ieşire. Când un pasager moţăie, Wraith-ul meu părăseşte drumul pe care se află atunci şi alunecă pe Aleea Sf. Nick. Împărtăşim acest vis împreună. Este visul *tău,* Bing. Însă este călătoria *mea.* Haide. Vreau să îţi arăt ceva.

Pe măsură ce vorbea, maşina a încetinit şi s-a oprit pe marginea drumului. Sub roţi a scârţâit zăpada. Farurile au iluminat o siluetă aflată doar puţin mai sus pe drum, înspre dreapta. De la distanţă, părea o femeie cu o rochie lungă albă. Era neclintită şi nu a privit în direcţia farurilor Wraith-ului.

Manx s-a aplecat şi a deschis torpedoul de deasupra genunchilor lui Bing. Înăuntru era obişnuita harababură de hărţi şi hârtii. Bing a mai văzut şi o lanternă cu mâner lung, cromat.

Din torpedo s-a rostogolit o sticluţă de medicamente, portocalie. Bing a prins-o cu o mână. Scria HANSOM, DEWEY – VALIUM 50 Mg.

Manx a apucat lanterna, s-a îndreptat de spate şi a crăpat portiera din dreptul lui.

— De aici înainte trebuie să mergem pe jos.

Bing a ridicat sticluţa.

— Mi-aţi... mi-aţi dat cumva ceva care să mă adoarmă, dle Manx?

Manx a făcut cu ochiul.

— Nu-mi purta pică, Bing. Am ştiut că ţi-ai dorit să o apuci cât mai repede pe drumul spre Tărâmul Crăciunului şi că l-ai putea vedea numai când eşti adormit. Sper că e în regulă.

— Presupun că nu mă deranjează, a zis Bing şi a ridicat din umeri, apoi a privit încă o dată la sticluţă. Cine e Dewey Hansom?

— A fost *tu,* Bing. A fost *pr*e-Bing-ul meu. Dewey Hansom a fost un agent de film din Los Angeles care s-a specializat pe actori copii. M-a ajutat să salvez zece copii şi şi-a câştigat locul în Tărâmul Crăciunului! Ohoooo, copiii din Tărâmul Crăciunului l-au adorat pe Dewey, Bing. L-au mâncat pe pâine! Haide!

Bing şi-a deschis portiera şi a ieşit în aerul tăcut şi îngheţat. Noaptea era lipsită de vânt, iar zăpada se aşternea în fulgi uşori, sărutându-i obrajii. Pentru un om bătrân *(De ce mă tot gândesc că e bătrân?* s-a mirat Bing – *nu* pare *bătrân),* Charles Manx era sprinten, păşind de-a lungul drumului cu ghetele fluierând. Bing a tropăit după el, înfăşurându-se în uniforma sa.

Nu era o singură femeie în rochie albă, ci două, flancând o poartă neagră de fier. Erau identice: doamne sculptate din marmură translucidă. Amândouă erau aplecate în faţă, cu braţele desfăcute, iar rochiile de un alb osos fluturau în spatele lor, deschizându-se ca aripile unor îngeri. Erau senin de frumoase, cu gurile pline şi ochii orbi ai statuilor clasice. Buzele le erau despărţite, astfel încât să pară în mijlocul unei respiraţii, şi ridicate în sus într-un fel care sugera că stăteau să râdă – sau să plângă de durere. Sculptorul lor le crease în aşa fel încât sânii să apese pe ţesătura rochiilor.

Manx a trecut de poarta neagră, printre cele două doamne. Bing a ezitat, apoi mâna lui dreaptă s-a ridicat mângâind vârful acelor sâni şlefuiţi şi reci. Întotdeauna îşi

dorise să atingă un sân care arăta aşa, ferm şi mămos.

Zâmbetul doamnei de piatră s-a lărgit, iar Bing a sărit înapoi, cu un icnet în gâtlej.

— Haide, Bing! Să ne vedem de treburile noastre! Nu eşti îmbrăcat cum trebuie pentru frigul ăsta! a strigat Manx.

Bing era pe cale să înainteze, dar s-a oprit ca să privească la arcada de deasupra porţii de fier.

CIMITIRUL A CEEA CE AR PUTEA FI

Bing s-a încruntat la această afirmaţie misterioasă, însă dl Manx l-a strigat încă o dată, iar el s-a grăbit să îl urmeze.

Patru trepte de piatră, uşor stropite de zăpadă, duceau către un platou de gheaţă neagră. Gheaţa era granulată de la fulgi nou căzuţi, dar zăpada de pe ea nu era adâncă – orice lovitură din cizmă ar fi dezvăluit pojghiţa de dedesubt. A făcut doi paşi până să zărească ceva tulbure prins în gheaţă, cam la zece centimetri sub suprafaţă. La prima vedere, părea un platou cu cina.

Bing s-a aplecat şi a privit prin gheaţă. Charlie Manx, care era doar câţiva paşi mai în faţă, s-a răsucit şi a îndreptat lanterna către locul pe care îl cerceta el.

Pala becului a luminat chipul unui copil, o fată cu pistrui pe obraji şi cu părul în codiţe. La vederea ei, Bing a ţipat şi s-a dat panicat în spate.

Fata era palidă ca statuile de marmură care străjuiau intrarea în Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi, însă era din carne şi oase, nu din piatră. Gura îi era deschisă într-un strigăt mut, cu câteva bule de aer îngheţate ieşindu-i dintre buze. Mâinile îi erau ridicate, de parcă ar fi încercat să îl atingă. Într-una dintre ele ţinea o frânghie roşie încolăcită – firul unei corzi de sărit, a recunoscut Bing.

— E o fată! a ţipat Bing. E o fată moartă în gheaţă!

— Nu moartă, Bing, a zis Manx. Nu încă. Poate nici ani de acum încolo.

Manx a mutat lanterna şi a arătat către o cruce de piatră albă care se iţea din gheaţă.

Lily Carter
Fox Road nr. 15
Sharpsville, PA
1980 - ?
Asmuţită de-a ei mamă la o viaţă-n păcat,
Copilăria-i s-a curmat înainte de-adăsta drumului.
Ooo, de-ar fi fost numa' cine de luat
Să o ducă pe ea în Tărâmul Crăciunului!

Manx şi-a trecut lumina împrejurul a ceea ce Bing a perceput ca fiind un lac îngheţat pe care erau înşiruite rânduri de cruci: un cimitir de mărimea celui de la Arlington[13]. Neaua şuiera ca un cimpoi în jurul dalelor de comemorare, a soclurilor şi a vidului. În lumina lunii, fulgii de zăpadă păreau o beteală de argint.

Bing a aruncat din nou un ochi spre fata de la picioarele lui, care privea peste foaia de gheaţă... şi care clipea.

El a ţipat încă o dată, împleticindu-se. Vârfurile tălpilor i s-au încâlcit în cruce şi el s-a rotit pe jumătate, şi-a pierdut echilibrul şi a căzut în faţă în patru membre.

A privit lung peste gheaţa mată. Manx şi-a îndreptat lanterna către chipul unui alt copil, un băiat cu nişte ochi emotivi şi gânditori sub zbilţe de păr bălai.

William Delman
Mattison Avenue nr. 42B
Asbury Park, NJ
1981 - ?
Tot ce-şi dorea Billy era să se joace,
Dar al lui tată nu stătea să dea pace.
A lui mamă a fugit de dincoace
Droguri, cuţite, dureri şi *necazuri.*
Ooo, de-ar fi fost cin' să desfacă zăgazuri!

Bing a încercat să se ridice, a făcut o semi-piruetă comică şi a căzut la loc, un pic mai la stânga. Raza

[13] Cimitirul Naţional Arlington din Virginia, S.U.A., este cimitirul în care sunt îngropaţi cu onoruri militarii căzuţi în luptă. (n. trad.).

lanternei lui Manx i-a dezvăluit un alt copil, o fetiţă de origine asiatică ţinând un ursuleţ de pluş îmbrăcat în palton.

Sara Cho
1983 - ?
Fifth Street nr. 39
Bangor, ME
Sara trăieşte-ntr-un vis cuprins de dureri,
Se va spânzura pân' s-ajung' la treisprezeci-veri
Dar gândeşte-te cât de proslăvit va fi cum,
Dacă va merge cu Charlie Manx pe-al lui drum!

Bing a scos un sunet cloncănit şi şuierat, de groază. Fata, Sara Cho, se holba la el, cu gura deschisă într-un strigăt mut. Fusese îngropată sub gheaţă cu o sârmă de rufe înfăşurată în jurul gâtului.

Charlie Manx l-a apucat pe Bing de cot şi l-a ajutat să se ridice.

— Îmi pare rău că a trebuit să vezi toate astea, Bing, a zis Manx. Mi-aş dori să te fi putut cruţa. Însă trebuia să înţelegi motivele pentru munca mea. Hai să ne întoarcem la maşină. Am un termos cu cacao.

Dl Manx l-a ajutat pe Bing să meargă pe gheaţă, cu mâinile strângându-i antebraţul lui Bing, să nu mai cadă din nou.

S-au despărţit lângă partea din faţă a maşinii, iar Charlie s-a îndreptat către uşa de la şofer, dar Bing a ezitat o clipă, observând pentru prima dată ornamentul de pe capotă: o doamnă care zâmbeşte, meşterită din crom, cu braţele desfăcute în aşa fel încât rochia să-i fluture în spatele corpului ca nişte aripi. A recunoscut-o instantaneu – era identică cu îngerii îndurării care păzeau poarta cimitirului.

Când au urcat în maşină, Charlie Manx a scotocit sub scaunul lui şi a scos un termos argintiu. A desfăcut capacul, l-a umplut cu ciocolată caldă şi i l-a dat lui Bing. Bing l-a apucat cu ambele mâini, sorbind dulceaţa fierbinte în timp ce Charlie Manx a întors automobilul cu o manevră largă,

lăsând în urmă Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi. Au accelerat înapoi pe drumul pe care veniseră.

— Povestiţi-mi despre Tărâmul Crăciunului, a zis Bing cu voce tremurată.

— E cel mai *tare* loc, a spus Manx. Cu tot respectul faţă de dl Walt Disney, Tărâmul Crăciunului este *adevăratul* loc cel mai fericit din lume. Deşi – din alt punct de vedere, presupun că ai putea zice că e cel mai fericit loc care *nu e* din lumea asta. În Tărâmul Crăciunului, fiecare zi e ziua de Crăciun, iar copiii de acolo nu simt niciodată vreun sentiment de nefericire. Nu, copiii de acolo nici măcar nu înţeleg *conceptul* de nefericire! E şi multă distracţie. E ca în rai – doar că, desigur, ei nu sunt morţi! Trăiesc etern, rămân copii la infinit şi nu sunt niciodată obligaţi să se zbată şi să asude şi să se înjosească asemenea sărmanilor adulţi. Am descoperit acum mulţi ani acest loc de vis pur, şi primii micuţi care să devină rezidenţi acolo au fost propriii mei copii, salvaţi înainte de a putea fi distruşi de chestia dezgustătoare şi pizmaşă în care se transformase mama lor în anii ei târzii. E într-adevăr un loc unde imposibilul se petrece în fiecare zi. Dar e un loc pentru copii, nu pentru adulţi. Doar câtorva adulţi le este permis să trăiască acolo. Doar cei care au arătat devotament cauzei celei înalte. Doar cei care sunt dispuşi să sacrifice *totul* pentru bunăstarea şi fericirea fragezilor micuţi. Oameni ca tine, Bing. Mi-aş dori din toată inima ca toţi copiii din lume să-şi poată găsi drumul spre Tărâmul Crăciunului, unde să cunoască siguranţa şi fericirea fără măsură! Ehe, n-ar fi ceva grozav?! Însă puţini adulţi şi-ar da acordul să-şi lase copiii pe mâna unui bărbat pe care nu l-au mai întâlnit, către un loc pe care nu-l pot vizita. De ce, pentru că s-ar gândi la mine ca la un monstru odios care răpeşte şi e pedofil?! Aşa că aduc doar unul sau doi copii pe an, şi sunt întotdeauna copii pe care i-am văzut înainte în Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi, copii buni care vor suferi cu siguranţă de mâinile propriilor părinţi. Ca un om care a fost rănit şi el teribil în copilărie, *tu* înţelegi, sunt convins, cât de important e să îi ajutăm! Cimitirul îmi arată copii care, dacă

nu fac nimic, vor avea copilăria *furată* de către mamele şi taţii lor. Vor fi loviţi cu lanţuri, hrăniţi cu mâncare de pisici, vânduţi perverşilor. Sufletul lor se va transforma în gheaţă şi vor deveni persoane reci şi fără simţăminte, negreşit gata să îşi distrugă propriii copii, la rândul lor. Noi suntem singura lor şansă, Bing! În anii aceştia de custode al Tărâmului Crăciunului, am salvat aproape şaptezeci de copii, şi e dorinţa mea nestrămutată de a salva alţi o sută înainte de a-mi veni sorocul.

Maşina gonea prin întunericul rece ca de grotă. Bing îşi mişca buzele, numărând pentru sine.

— Şaptezeci, a murmurat. Am crezut că salvaţi doar un copil pe an. Poate doi.

— Da, a zis Manx. E corect.

— Însă... cât de în vârstă sunteţi? a întrebat Bing.

Manx a rânjit înspre el – lăsând să se vadă gura plină de dinţi ascuţiţi şi maronii.

— Munca mea mă menţine tânăr. Termină-ţi cacaua, Bing.

Bing a înghiţit şi ultima gură plină fierbinte şi dulce, apoi a învârtit restul rămas. Pe fund mai era un reziduu galben lăptos. S-a întrebat dacă nu tocmai ce înghiţise altceva din dulăpiorul cu medicamente al lui Dewey Hansom, un nume care suna ca o glumă sau ca într-o poezioară absurdă. Dewey Hansom, acel pre-Bing al lui Charlie Manx, care a salvat zece copii şi care s-a dus să îşi primească răsplata eternă în Tărâmul Crăciunului. Dacă Charlie Manx salvase şaptezeci de copii, atunci înseamnă că fuseseră... câţi? *Şapte* inşi pre-Bing? Ai naibii norocoşi!

A auzit un huruit: pufnetul şi zdrăngănitul tors al unui motor de douăzeci de cilindri aparţinând unui camion apropiindu-se din spatele lor. A privit înapoi – sunetul creştea în intensitate cu fiecare clipă trecută –, dar nu a putut zări nimic.

— Auziţi asta? a întrebat Bing, fără să îşi dea seama că, brusc, îi alunecase capacul de termos printre degetele agitate. Auziţi cum se apropie ceva?

— Asta-i dimineaţa, a spus Manx. Vine peste noi, iute. Nu

te uita acum, Bing, iat-o că vine!

Acel zgomot de camion a crescut şi a crescut, până ce, dintr-odată, era paralel cu ei, în stânga lui Bing. Bing a privit în noapte şi a putut vedea cu claritate cabina unui tir uriaş, aflat la mai puţin de un metru de ei. Pictat pe o parte era un câmp înverzit, o fermă vopsită în roşu, vaci împrăştiate şi un soare zâmbitor şi aprins ridicându-se de pe după dealuri. Razele acelui soare în urcare luminau litere de o şchioapă: COMPANIA DE LIVRĂRI RĂSĂRITUL.

Pentru un moment, camionul a acoperit tot cerul şi pământul, iar COMPANIA DE LIVRĂRI RĂSĂRITUL a înghiţit întreg câmpul vizual al lui Bing. După care a forjat înainte, lăsând în urmă o dâră de praf, iar Bing a tresărit de la un cer de dimineaţă aproape dureros de albastru, un cer fără nori, fără limită şi îndreptat către

Zona rurală din Pennsylvania

Charlie Manx a dus Wraith-ul la marginea drumului şi a parcat. Un drum de ţară cu gropi, nisipos şi prăfuit. Buruieni galbene se ridicau imediat în apropierea maşinii. Insectele bâzâiau. Un soare jos strălucea. Nu avea cum să fie mult mai devreme de ora 7 dimineaţa, însă Bing deja putea simţi prin parbriz zăpuşeala zilei care sta să vină.

— Plesni-mi-aş una! a zis Bing. Ce s-a-ntâmplat?

— A răsărit soarele, a spus Manx, calm.

— Am dormit? a întrebat Bing.

— Bing, cred că ai fost de fapt treaz. Poate că pentru prima dată în viaţa ta.

Manx a zâmbit, şi Bing s-a ruşinat şi a oferit la schimb un zâmbet nesigur. Nu-l înţelegea de fiecare dată pe Charles Manx, dar asta nu făcea decât să fie mai uşor să-l adori, să-l venerezi.

Printre buruienile înalte zburau libelule. Bing nu a recunoscut locul în care se aflau. Nu era Sugarcreek. Probabil vreun drum de ţară pierdut pe undeva. Când a privit prin geamul de la portiera pasagerului, în lumina aurie înceţoşată, a văzut pe un deal o casă în stil colonial, cu obloane negre. O fată într-o rochie stacojie cu model floral fluturând stătea pe aleea de pământ, sub un salcâm, privindu-i cu insistenţă. Într-o mână ţinea o coardă, însă nu făcea sărituri, nu o folosea, ci doar stătea şi îi studia curioasă. Bing a presupus că fata nu mai văzuse niciodată un Rolls-Royce.

Şi-a mijit ochii, susţinând privirea fetei şi făcându-i cu mâna. Ea nu a salutat înapoi, doar şi-a înclinat capul într-o parte, studiindu-i. Codiţele îi căzeau spre umărul drept, şi atunci a fost când a recunoscut-o. A tresărit surprins şi şi-a lovit un genunchi de partea de jos a bordului.

— Ea, a strigat. E ea!

— Cine, Bing? a întrebat Manx, pe un ton atotştiutor.

Bing a privit-o intens, iar fata îl privea înapoi. Nu ar fi putut fi mai şocat de-atâta nici dacă ar fi văzut morţii

ridicându-se din morminte. Într-un fel, tocmai *văzuse* morţii ridicându-se.

— Lily Carter, a zis Bing.

Bing avusese mereu memorie bună pentru fragmente de versuri.

— Asmuţită de-a ei mamă la o viaţă-n păcat, copilăria-i s-a curmat înainte de-adăsta drumului. Ooo, de-ar fi fost numa' cine de luat, să o ducă pe ea în... a recitat el.

Vocea i s-a pierdut atunci când în tindă s-a crăpat o uşă cu panou de plasă, iar o femeie graţioasă, cu trăsături fine şi purtând un şorţ plin de făină a scos capul afară.

— Lily! a strigat femeia. Am spus de zece minute că e gata micul dejun. Treci încoace!

Lily Carter nu a răspuns, ci doar a început să meargă uşor în spate, pe alee, cu ochii mari şi fascinaţi. Nu temătoare. Doar... interesată.

— Asta ar fi mama lui Lily, a zis Manx. Le-am studiat pe micuţa Lily Carter şi pe mama ei. Mama lucrează în tura de noapte la o cârciumă din apropiere. Ştii cum e cu femeile care lucrează în baruri.

— Ce-i cu ele? a întrebat Bing.

— Târfe, a zis Manx. Aproape toate. Cel puţin până ce se veştejesc, şi în cazul mamei lui Lily Carter asta-i iute. După care, mi-e teamă, va renunţa la a mai fi o târfă şi va deveni peşte. Peştele *fiicei* ei. Cineva trebuie să pună pâinea pe masă, şi Evangeline Carter nu are un soţ. Nu s-a căsătorit niciodată. Probabil că nici n-are habar cine a lăsat-o grea. Of, micuţa Lily are numai opt ani, acum, dar fetele... fetele cresc atât de repede faţă de băieţi... Uite şi tu, uite ce domnişoară perfectă e. Sunt sigur că maică-sa va fi în stare să ceară bani buni pentru inocenţa copilei!

— De unde ştiţi? a şoptit Bing. De unde ştiţi că se va întâmpla aşa? Sunteţi... sunteţi convins?

Charlie Manx a ridicat dintr-o sprânceană.

— E un singur mod prin care putem afla. Să ne dăm deoparte şi să o lăsăm pe Lily în grija mamei sale. Poate că ar trebui să revenim peste câţiva ani, să aflăm cât ne-ar cere mama ei pentru o rundă cu fiica. Poate că o să ne dea

o reducere unu-plus-unu!

Lily a terminat de mers cu spatele, până în tindă.

Dinăuntru, mama ei a strigat încă o dată, cu voce răguşită, supărată. Lui Bing Partridge i-a părut foarte asemănătoare cu vocea unui beţiv mahmur. O voce aspră şi nepăsătoare.

— Lily! Treci încoace imediat sau le dau la câini ouăle tale!

— Curvo, a şoptit Bing.

— Sunt înclinat să fiu de acord, Bing, a zis Manx. Când fiica va veni cu mine în Tărâmul Crăciunului, va trebui să se rezolve cu mama. Ar fi mai bine, cu adevărat, dacă mama şi fiica ar dispărea cu totul. N-aş vrea să o iau pe dna Carter cu mine în Tărâmul Crăciunului, însă poate că ai găsi *tu ceva* util de făcut cu ea. Deşi îmi vine doar un singur lucru în minte la care să fie potrivită. În orice caz, nu e important pentru mine. E clar că mama ei nu mai poate fi văzută vreodată. Iar dacă iei în considerare ce o să îi facă într-o zi fiicei sale, dacă e lăsată să îşi facă de cap... păi, n-aş vărsa nicio lacrimă pentru ea!

Inima lui Bing a început să-i bată repede şi fluturat în spatele coşului pieptului. Gura i s-a uscat. A bâjbâit după încuietoarea uşii.

Charlie Manx i-a prins braţul în acelaşi fel în care a făcut-o atunci când l-a ajutat pe Bing să traverseze gheaţa din Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi.

— Unde te duci, Bing? a întrebat Charlie.

Bing a aruncat o privire sălbatică înspre bărbatul din maşină.

— Ce mai aşteptaţi? Să intrăm acolo. Să intrăm chiar acum şi să o salvăm pe fată!

— Nu, a zis Charlie. Nu acum. E nevoie de pregătiri. Va veni şi clipa noastră, nu peste mult timp.

Bing a rămas cu privirea uimită la Charlie Manx... şi o anumită doză de reverenţă.

— Ah, a zis Charlie Manx. Şi, *Bing,* să ştii că mamele pot să facă un tărăboi groaznic când cred că fiicele lor le sunt luate din mână, chiar şi mame *denaturate* precum dna

Carter.

Bing a încuviinţat.

— Crezi că ai putea să ne iei nişte sevofluran de la tine de la serviciu? a zis Manx. Şi poate c-ai vrea să îţi aduci şi pistolul şi masca de gaze. Sunt convins că o să se dovedească utile.

Bibliotecara. 1991

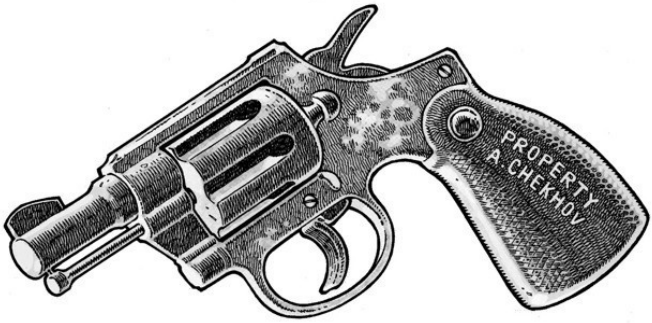

Haverhill, Massachusetts

Maică-sa i-a zis *Să nu cumva să păşeşti pe uşa ai-afară,* însă Vic nu păşea, ci alerga, luptându-se tot drumul cu lacrimile. Înainte de a ieşi, l-a auzit pe tatăl ei spunându-i Lindei *Hei, las-o-aşa, destul că se simte deja vinovată,* fapt care a înrăutăţit lucrurile, nu le-a făcut mai bine. Vic şi-a apucat bicicleta de ghidon şi a fugit cu ea alături, iar la capătul curţii din spatele casei şi-a aruncat un picior peste cadru şi a plonjat în umbra răcoroasă şi cu aromă dulceagă a Pittman Street Woods.

Vic nu s-a gândit încotro se îndreaptă. Corpul ei pur şi simplu ştia, ghidându-i Raleigh-ul în josul pantei abrupte a dealului şi intrând pe cărarea de pământ de la poale cu aproape cincizeci de kilometri la oră.

S-a dus către râu. Râul era acolo. La fel şi podul.

De data aceasta, obiectul care fusese pierdut era o fotografie, un instantaneu alb-negru, îndoit pe la colţuri, cu un băieţel dolofan cu pălărie de cowboy ţinându-se de mână cu o femeie tânără purtând o rochie cu buline. Femeia folosea mâna liberă ca să-şi apese rochia de coapse; bătea vântul, încercând să-i ridice tivul. Aceeaşi briză aruncase câteva şuviţe de păr blond peste chipul ei încrezut, crispat şi aproape frumos. Băieţelul îndrepta spre cameră un pistol cu apă. Acest pistolar rotofei şi cu privirea pierdută era Christopher McQueen, la şapte ani. Femeia era mama lui, iar în momentul în care fusese făcută fotografia ea deja murea de cancerul ovarian care îi va fi curmat viaţa la vârsta de treizeci şi trei de ani. Poza era singurul lucru care îi mai rămăsese de la ea, iar atunci când Vic a cerut voie să o ducă la şcoală pentru un proiect de desen, Linda s-a opus. Chris McQueen, totuşi, n-a fost de acord cu nevasta lui. Chris a spus *Hei,* vreau *ca Vic s-o deseneze. E cel mai apropiat fel posibil de a-şi petrece timpul împreună. Numai s-o aduci înapoi, Piceo. Nu vreau să uit niciodată cum arăta.*

La treisprezece ani, Vic era starul clasei de desen al dnei

Ellis. Selectase acuarela, *Podul Acoperit,* pentru expoziţia anuală de la primărie – unde a fost *singura* lucrare de clasa a şaptea inclusă între cele de clasa a opta, care variau de la slăbuţe la foarte proaste. (Slăbuţe: nenumărate desene cu fructe distorsionate în boluri cu pled. Foarte proaste: un portret cu un unicorn surprins în mijlocul unui salt în timp ce din fund îi ieşea un curcubeu, ca un pârţ Tehnicolor.) Când Gazeta din Haverhill a făcut un articol cu expoziţia, ghici care desen a fost ales pentru ilustrarea textului? Nu unicornul. După ce *Podul Acoperit* s-a întors acasă, tatăl lui Vic a făcut o ramă şi l-a atârnat pe peretele unde fusese cândva posterul *Knight Rider.* Vic trecuse de mulţi ani peste pasiunea pentru Hoff. Hoff era un ratat, iar Trans Am-urile[14] erau tablageli de rahat din care scăpa ulei. Nu-i ducea lipsa.

Cea mai recentă temă din acel an fusese „desen cu persoane”, şi li se ceruse să lucreze pe baza unei fotografii cu o semnificaţie specială pentru ei. Tatăl lui Vic avea un loc liber deasupra biroului din camera lui de lucru, iar Vic îşi dorea foarte mult ca el să poată să ridice ochii şi să îşi vadă mama – în culori.

Acum, pictura era gata, venise acasă cu o zi înainte, în ultima zi de şcoală, după ce Vic şi-a golit dulapul. Şi chiar dacă această acuarelă nu era la fel de bună ca *Podul Acoperit,* Vic tot considera că reuşise să surprindă câte ceva din femeia din fotografie: forma ascunsă a şoldurilor pe sub rochie şi o anumită oboseală şi absenţă în zâmbetul ei. Tata a stat mult timp să privească imaginea, arătând atât mulţumit, cât şi un pic trist. Când Vic l-a întrebat ce părere are, el doar a zis *Zâmbeşti exact ca ea, Piceo. Nu observasem până acum.*

Desenul venise acasă, dar nu şi fotografia. Vic nu a remarcat că îi lipsea decât după ce maică-sa a întrebat-o de ea, într-o vineri după-amiază. La început, Vic a crezut că o are în ghiozdan, apoi că e în dormitor. Până vineri seara, totuşi, a ajuns la teribila concluzie că nu mai era deloc şi că nu avea nici cea mai vagă idee unde o văzuse ultima dată.

[14] Automobilul Pontiac Firebird Trans Am care a fost folosit în filmul Knightrider (n. trad.).

Până sâmbătă dimineaţa – prima zi din glorioasa vacanţă de vară – mama lui Vic a ajuns la aceeaşi concluzie, a conchis că instantaneul era pierdut pe veci şi, într-o stare de spirit la graniţă cu isteria, a spus că fotografia era mult mai importantă decât orice căcat de proiect gimnazial. După care Vic a simţit că trebuie să se urnească din loc, să plece, să iasă, temându-se că dacă stă acasă va deveni ea însăşi o micuţă isterică: o emoţie pe care nu ar fi suportat să o simtă.

O durea pieptul, de parcă ar fi mers cu bicicleta ore întregi, nu minute, iar respiraţia îi era strangulată de parcă s-ar fi luptat cu o pantă abruptă, nu pedalând pe teren plat. Însă atunci când a văzut podul, a simţit cum o cuprinde ceva asemănător împăcării. Nu. Mai mult decât împăcare: a simţit că întreaga ei minte conştientă se deconectează, se decuplează de restul ei, lăsând numai trupul şi bicicleta să-şi facă munca. Mereu fusese aşa. În ultimii cinci ani trecuse podul de mai mult de zece ori şi de fiecare dată era mai puţin o *experienţă,* cât o *senzaţie.* Nu era ceva ce *făcea,* era ceva ce *simţea:* o prezenţă onirică de alunecare, o senzaţie distantă de purici statici vuind. Era foarte asemănător cu începutul unei moţăieli, lăsându-se cuprinsă de plapuma somnului.

Şi chiar în timp ce cauciucurile începeau să se zdruncine pe scândurile de lemn, ea deja scria în cap *adevărata* poveste a cum va fi găsit fotografia. În ultima zi de şcoală, îi arătase poza prietenei ei Willa. Apoi s-au luat cu alte lucruri, iar Vic a trebuit să fugă pentru a prinde autobuzul şcolar. Plecase înainte ca Willa să îşi dea seama că încă mai ţinea în mână fotografia, aşa că prietena ei a pus-o bine ca să i-o înapoieze mai târziu. Când Vic se va fi întors din tura ei pe bicicletă, va fi avut în mână fotografia şi o poveste de zis, iar tatăl ei o va îmbrăţişa şi îi va zice că nu se îngrijorase deloc de asta, iar mama ei ar arăta de parcă ar vrea să scuipe. Vic nu era sigură ce reacţie era mai nerăbdătoare să vadă.

Numai că de data aceasta a fost diferit. De data *aceasta,* când s-a întors, a existat o persoană pe care nu a reuşit s-o

convingă atunci când i-a zis povestea adevărată-dar-nu-prea-adevărată despre locul în care fusese fotografia. Această persoană era Vic însăşi.

Vic a ieşit la celălalt capăt al tunelului şi a continuat drumul pe culoarul larg şi întunecat de la etajul unu al Şcolii Cooperative. La mai puţin de ora nouă în dimineaţa primei zile a vacanţei de vară, spaţiul slab luminat, cu ecou şi gol era destul de înfricoşător. A apăsat pe frână, iar bicicleta a scrâşnit ţipător, oprindu-se.

A trebuit să se uite în spate. Nu s-a putut abţine. Nimeni nu ar fi rezistat să nu se uite în spate.

Podul Căii Mai Scurte se contura direct din zidul de cărămidă, întinzându-se trei metri în culoar şi la fel de larg cât culoarul însuşi. Era oare o parte din el şi afară, atârnând peste parcare? Vic nu era de părere că e aşa, însă fără să intre într-o sală de clasă nu avea cum să se uite pe fereastră şi să verifice. Iedera atârna de intrarea pe pod, balansându-se în spirale verzi.

Să vadă Calea Mai Scurtă i-a trezit o senzaţie vagă de rău, şi pentru o clipă holul şcolii din jurul ei s-a bombat, ca o picătură de apă stropind o ramură. Îi venea să leşine şi ştia că dacă nu se pune în mişcare va începe să se gândească, iar *gânditul* însemna veşti proaste. Una era să îşi imagineze la vârsta de opt ani călătorii de-a lungul unui pod acoperit dispărut de mult timp, alta să o facă la treisprezece ani. La opt, fusese ca un vis aievea. La treisprezece, era o halucinaţie.

Ştiuse că va ajunge aici (fusese scris în vopseaua verde de la capătul celălalt al podului), dar crezuse că va ieşi la parter, lângă sala de curs de desen a dnei Ellis. În schimb, fusese aruncată la etajul unu, la câţiva metri de dulapul ei. Când îl golise cu o zi înainte, stătuse de vorbă cu prietenii. Fuseseră multe lucruri care să îi distragă atenţia şi mult zgomot – strigăte, râsete, copii alergând –, însă trecuse atentă în revistă conţinutul dulapului înainte de a închide uşa pentru ultima dată şi era sigură, *aproape* sigură că îl golise. Şi totuşi: podul o adusese aici, iar podul nu greşea niciodată.

Nu e niciun pod, s-a gândit. *Willa avea fotografia. Plănuia să mi-o dea înapoi cu prima ocazie în care ne-am fi întâlnit.*

Vic şi-a sprijinit bicicleta de dulapuri, a deschis uşa de la al ei şi a privit pereţii bej şi fundul ruginit. Nimic. A pipăit pe raft, aflat la câţiva centimetri de creştetul ei. Nici acolo nimic.

I s-a strâns stomacul, îngrijorată. Îşi dorea să o fi avut deja în mână, să fi plecat de aici, astfel încât să înceapă să uite de pod cât mai repede. Dar dacă nu era în dulap, nu reuşea să găsească o altă variantă unde să caute. Era gata să închidă uşa când s-a oprit, s-a ridicat pe vârfuri şi a trecut din nou mâna pe raftul de sus. Şi chiar şi atunci mai că a ratat-o. Cumva, un colţ al fotografiei se prinsese de spatele raftului, nimerind într-o poziţie ridicată şi lipită de peretele din spate. A fost nevoie să se întindă tocmai până în capăt, a trebuit să forţeze la maxim distanţa pe care o putea acoperi cu braţul ca să apuce cartonul.

A vârât unghiile, balansând în dreapta şi-n stânga, iar poza s-a desprins. S-a lăsat înapoi pe tălpi, cu o îmbujorare mulţumită.

— Da! a exclamat şi a trântit uşa dulapului.

Omul de serviciu stătea la jumătatea holului. Dl Eugley. Era ţintuit, cu mopul înfipt în găleata lui galbenă pe rotile, holbându-se de-a lungul coridorului la Vic, la bicicleta lui Vic şi la Podul Căii Mai Scurte.

Dl Eugley era bătrân şi cocoşat, iar cu ochelarii cu ramă aurie şi papionul lui arăta mai profesor decât mulţi profesori. Mai lucra şi ca dirijor de trecere de pietoni şcolară, iar în ziua de dinainte de vacanţa de Paşti purta cu el punguţe de bomboane gumate pentru fiecare copil care traversa prin dreptul lui. Zvonurile spuneau că dl Eugley îşi luase slujba ca să fie în preajma copiilor, pentru că propriii lui copii muriseră într-un incendiu al casei sale, acum mulţi, mulţi ani. Din nefericire, zvonul era adevărat, dar omitea faptul că dl Eugley pornise el singur focul în timp ce adormise beat cu ţigara aprinsă în mână. Acum îl avea pe Isus în loc de copii şi întâlniri AA[15] în loc de bar. Căpătase

[15] AA = Alcoholics Anonymous (Alcoolicii anonimi) (n. trad.).

religia şi sobrietatea în închisoare.

Vic s-a uitat la el. El s-a uitat înapoi, cu gura deschizându-i-se şi închizându-i-se ca la un peştişor auriu. Picioarele îi tremurau violent.

— Eşti fata McQueen, a zis cu un accent de Down East[16] care mânca „t”-urile: *Eşi faa McQueen.*

Respiraţia îi era întretăiată şi îşi pusese o mână la gât.

— Ce-i chestia asta din perete? În numele lui Isus, am luat-o razna? Arată ca Podul Căii Mai Scurte, pe care nu l-am mai văzut de ani de zile.

A tuşit, o dată şi încă o dată. Era un sunet umed, bizar şi înăbuşit şi era ceva înfricoşător la el. Era sunetul unui om aflat într-o stare fizică care se deteriora iminent.

Cât de bătrân era? Vic s-a gândit: *nouăzeci.* Greşea cu douăzeci de ani, însă şaptezeci şi unu era suficient pentru un atac de cord.

— E-n regulă, a zis Vic. Să nu... a început, apoi n-a mai ştiut cum să continue.

Să nu ce? Să nu se apuce să strige? Să nu moară?

— Ah, vai! a icnit el. Ah, vai!

Mâna lui dreaptă a zvâcnit frenetic în timp ce şi-a ridicat-o ca să îşi acopere ochii. Buzele au început să se mişte.

— Vai, vai de mine. „Domnu’i Păstorul meu. Nu voi duce lipsă de nimic.”[17]

— Dle Eugley... a încercat Vic încă o dată.

— *Du-te!* a ţipat el strident. Doar du-te şi ia-ţi cu tine şi podul! Asta *nu se-ntâmplă!* Nu eşti aici!

Şi-a păstrat mâna peste ochi. Buzele au început să i se mişte din nou. Vic nu-l putea auzi, dar putea bănui ce zice din felul în care îşi contura cuvintele. *El mă paşte în păşuni verzi, şi mă duce la ape de odihnă, îmi înviorează sufletul.*

Vic şi-a întors bicicleta. Şi-a pus un picior peste şa. A început să învârtă pedalele. Nici picioarele ei nu erau prea sigure, însă a plonjat pe pod într-o clipită, în miezul întunericului şuierând şi în mirosul ascuţit de lilieci.

---

[16] Zona estică de coastă a statului Maine, S.U.A. (n. trad.).

[17] Psalmii 23, cf. Biblia protestantă în traducerea lui Dumitru Cornilescu, Societatea Evanghelică din România, 1921 (n. trad.).

S-a uitat în urma ei o singură dată, când era la mijlocul traversării. Dl Eugley stătea tot acolo, cu fruntea aplecată în rugăciune, cu mâna peste ochi şi cu cealaltă strângând puternic băţul mopului.

Vic şi-a continuat drumul, cu fotografia între degetele transpirate, şi a ieşit de pe pod printre umbrele vălurite şi vii ale Pittman Street Woods. Ştia, chiar înainte de a privi peste umăr – ştia din bolborositul melodios al râului de dedesubt şi din adierea calmă a brazilor – Calea Mai Scurtă dispăruse.

A continuat să pedaleze întrepătrunsă cu prima zi de vară şi cu pulsul bătându-i neobişnuit. O presimţire dureroasă în oase şi-a făcut loc tot drumul alături de ea.

Casa familiei McQueen

Două zile mai târziu, Vic a ieşit din casă urcând pe bicicleta ei şi îndreptându-se către Willa – ultima şansă de a-şi mai vedea prietena cea mai bună înainte ca Vic şi părinţii ei să plece timp de şase săptămâni la lacul Winnipesaukee când a auzit-o pe maică-sa în bucătărie, spunând ceva de dl Eugley. Auzul acelui nume a produs în ea o reacţie subită, aproape nocivă de slăbiciune, şi Vic mai că a trebuit să se aşeze. Îşi petrecuse sfârşitul de săptămână încercând să nu se gândească la dl Eugley cu duşmănie, ceva ce nu fusese greu de făcut; Vic avusese întreaga zi de sâmbătă o migrenă atât de puternică, încât o făcuse să-i vină să vomite. Durerea fusese în mod special intensă în spatele orbitei ochiului stâng. Simţise de parcă ochiul stătea să-i pocnească.

A revenit pe treptele de la uşa principală şi a rămas în dreptul intrării la bucătărie, ascultând-o pe mama ei vorbind nimicuri cu una dintre prietene, Vic nu era prea sigură care. A stat acolo cam cinci minute trăgând cu urechea la conversaţia mamei ei la telefon, dar Linda nu l-a mai menţionat pe dl Eugley. A zis *Of, asta-i trist* şi *Săracul om,* însă nu i-a mai folosit numele.

Într-un final, a auzit-o pe Linda cum pune telefonul fix în furcă. Acest zgomot a fost urmat de zdrăngănitul şi clătitul farfuriilor în chiuvetă.

Vic nu a vrut să ştie. Se temea să ştie. În acelaşi timp: nu se putea abţine. Atât era de simplu.

— Mama? a întrebat ea, scoţându-şi capul pe după colţ. Ai zis ceva de dl Eugley?

— Ăăă? Ce? a spus Linda.

S-a aplecat peste chiuvetă, cu spatele la Vic. Oalele se loveau unele de alte. O bulă de săpun s-a umflat, apoi s-a spart.

— Ah, da. A reintrat în patima alcoolului, chiar în incinta şcolii, urlând ca un nebun. A stat sobru timp de treizeci de ani. De când... na, de când a decis că nu mai vrea să fie un

beţiv. Săracul om. Dottie Evans mi-a zis că a venit de dimineaţa la biserică, suspinând ca un copil, spunând că o să renunţe la serviciu. Spunând că nu se mai poate întoarce niciodată. Ruşinat, presupun. Eşti bine, Vic? a aruncat Linda o privire preocupată către fata ei. Tot nu arăţi prea bine. Poate că ar trebui să mai stai în pat.

— Nu, a zis Vic, pe un ton straniu şi spart, ca venit dintr-o cutie. Vreau să ies. Să iau nişte aer proaspăt.

A ezitat o clipă, apoi a adăugat:

— Sper să nu îşi dea demisia. E o persoană foarte de treabă.

— Este. Şi iubeşte toţi copiii. Dar oamenii îmbătrânesc, Vic, şi au nevoie să fie îngrijiţi. Rotiţele scârţâie. Trup *şi* suflet.

Să intre în pădurile din jurul oraşului ar fi însemnat să se abată de la drum – era o rută mult mai directă către casa lui Willa, prin Parcul Bradbury –, însă imediat ce Vic s-a urcat pe bicicletă s-a hotărât că trebuie să dea o tură primprejur, să-şi limpezească mintea înainte de a vedea pe cineva.

O parte din ea simţea că era o idee proastă să se lase cuprinsă de gândurile a ceea ce făcuse, a ceea ce *putea* face, acel dar incredibil, năucitor care era al ei şi numai al ei. Însă ogarul era scăpat din lesă şi va dura ceva timp până să îl încolţească şi să îi pună zgarda la loc. Visase cu ochii deschişi un miraj în care exista o gaură în lume, iar ea trecea cu bicicleta pe acolo şi totul era o mare sminteală. Doar un om smintit şi-ar putea imagina că un astfel de lucru e posibil – numai că dl Eugley o *văzuse.* Dl Eugley văzuse, iar ceva înăuntrul lui se frânsese. I-a furat pământul de sub picioarele sobrietăţii lui şi l-a făcut să îi fie frică să se mai întoarcă la şcoală, la locul unde a lucrat mai bine de un deceniu. Un loc în care a fost fericit. Dl Eugley – sărmanul frântul domn Eugley – era dovada realităţii Căii Mai Scurte.

Nu-şi dorea dovezi. Îşi dorea să nu ştie că există.

Nereuşind, voia să fie cineva pe lumea asta cu care să vorbească şi care să îi spună că e în regulă, că nu e

nebună. Voia să găsească pe cineva care să îi poată *explica,* să dea un sens acelui pod care nu exista decât atunci când avea ea nevoie de el şi care o ducea de fiecare dată acolo unde îi trebuia ei.

S-a lansat pe panta dealului şi într-un buzunar de aer răcoros şi fremătat.

Şi asta nu era tot ce-şi dorea. Îşi dorea să găsească singură podul, să îl vadă din nou. Se simţea cu mintea trează şi sigură pe ea, înfiptă în esenţa momentului de acum. Pe măsură ce Raleigh-ul ei trecea peste rădăcini şi pietre, era conştientă de fiecare îmbinare a terenului şi de fiecare trepidaţie. Cunoştea în mintea ei diferenţa dintre fantezie şi realitate şi era convinsă că, atunci când va sosi la vechiul drum prăfuit, Podul Căii Mai Scurte nu va fi acolo...

Numai că era.

— Nu eşti real, a zis ea către pod, un ecou inconştient al dlui Eugley. Ai căzut în râu când aveam opt ani.

Podul continua să dăinuie, cu obstinaţie.

A frânat şi l-a privit, la o distanţă sigură de şapte metri. Râul Merrimack se învolbura sub el.

— Ajută-mă să găsesc pe cineva care să-mi poată spune că nu sunt nebună, a zis şi şi-a pus picioarele pe pedale şi a început să meargă încet către el.

Pe măsură ce se apropia de intrare, a văzut pe peretele din stânga ei vechea vopsea verde spray atât de familiară.

AICI →

Era un loc ciudat în care să fie îndrumată, s-a gândit. Nu era *deja* aici?

În celelalte dăţi în care trecuse peste Calea Mai Scurtă, traversase într-un fel de transă, apăsând pe pedale mecanic şi fără să cugete, parte a unei maşinării aflate la lucru, alături de schimbătoare de viteze şi de lanţuri.

De data aceasta, s-a forţat să o ia încet şi să privească în jur, chiar dacă tot ce-şi dorea era să iasă cât mai repede de pe podul pe care se afla. S-a luptat cu impulsul acela de grabă, de a pedala de parcă podul se va prăbuşi în urma ei. Voia să îşi fixeze în minte detaliile locului. Credea pe

jumătate că dacă se va uita cu adevărat la Podul Căii Mai Scurte, dacă se va uita cu *maximă atenţie,* acesta se va topi în jurul ei.

După care ce? Unde se va afla dacă podul va dispărea ca prin minune? Nu conta. Podul persista, indiferent cât de intens se uita ea la el. Lemnul era vechi şi măcinat şi despicat. Cuiele din pereţi erau cuprinse de rugină. Simţea cum scândurile se lăsau sub greutatea bicicletei ei. Calea Mai Scurtă nu putea fi forţată în nefiinţă.

Ca de obicei, era conştientă de zgomotul alb. Putea simţi în *dinţi* răcnetul ca de tunet. Îl putea *vedea,* putea vedea furtuna de purici statici vârându-se prin crăpăturile din pereţii înclinaţi.

Vic nu prea îndrăznea să oprească bicicleta, să se dea jos şi să atingă pereţii dimprejur. Era convinsă că dacă va coborî de pe bicicletă nu va mai putea să se urce niciodată înapoi. O parte din ea simţea că existenţa podului depindea în mod vital de mişcarea sa de înaintare continuă şi de faptul de a nu reflecta prea mult la situaţie.

Podul se încovoia şi se rigidiza şi se încovoia la loc. Praful picura dintre căpriori. Oare văzuse măcar o dată zburând vreun porumbel pe-acolo?

Şi-a ridicat capul, a privit şi a observat că tavanul era acoperit cu lilieci, cu aripile lor strânse în jurul cioturilor mici şi blănoase ale corpurilor. Erau într-o stare subtilă, dar continuă de agitaţie, fremătând şi rearanjându-şi aripile. Câţiva şi-au întors feţele ca să privească orbi în jos.

Fiecare dintre aceşti lilieci era identic şi fiecare avea chipul lui Vic. Toate chipurile lor erau zbârcite şi veştede şi rozalii, însă ea se cunoştea pe sine. Erau ale ei, mai puţin ochii, care sclipeau roşiatic, ca nişte picături de sânge. La vederea lor, a simţit un junghi subţire de durere străbătându-i ochiul stâng şi intrându-i în creier. Suprapuse hâşâitului şi pocnetelor rafalei de purici statici, putea auzi strigăte înalte, ascuţite şi aproape subsonice.

Nu mai putea suporta. Voia să urle, dar mai ştia şi că dacă ar fi făcut-o liliecii şi-ar da drumul de pe tavan şi ar învălui-o, iar asta ar fi însemnat sfârşitul ei. Şi-a închis ochii

şi s-a concentrat pe de-a întregul la pedalarea până la capătul podului. Ceva se scutura violent. Nu-şi putea da seama dacă era podul, bicicleta sau ea însăşi.

Cu ochii închişi, nu a ştiut dacă a ajuns sau nu la capăt, până ce nu a simţit cum roata din faţă trece de prag. A simţit o pală de căldură şi de lumină – nu se uitase nici măcar o dată ca să vadă încotro se îndreaptă – şi a auzit un strigăt: *Fereşte-te!* Şi-a deschis ochii chiar în clipa în care bicicleta a lovit o bordură joasă de ciment din

Şi s-a prăbuşit pe trotuar, julindu-şi genunchiul drept.

Vic s-a rostogolit pe spate, apucându-se de picior.

— Auu! a zis. Au, au, AU, au!

Vocea ei a trecut prin câteva octave, în sus şi în jos, ca un instrument care exersează gamele muzicale.

— Vai, pisoiaş! Eşti bine? a venit un glas de undeva din luciul soarelui de amiază. Cu si-si-siguranţă ar trebui să fii mai atentă când sari aşa prin aer.

Vic şi-a pus palma streaşină la ochi şi a putut să zărească silueta unei fete uscăţive, nu cu mult mai în vârstă decât ea – cam cu zece ani în plus –, purtând o pălărie de fetru dată pe spate peste părul ei mov luxuriant. Avea un colier făcut din cheiţe de la doze de aluminiu şi o pereche de cercei din piese de Scrabble; picioarele îi erau înfipte în tenişi Chuck Taylor Converse fără şireturi. Semăna cu Sam Spade[18], dacă Sam Spade ar fi fost o fată şi ar fi avut antamat un weekend ca solist pentru o trupă ska.

— Sunt ok. Doar m-am julit, a zis Vic, însă fata deja nu o mai asculta.

Se uita înapoi, fascinată, la Calea Mai Scurtă.

— Ştii, mereu *mi-am dorit* un pod acolo, a spus fata. N-avea cum să cadă-ntru-un loc mai ni-ni-nimerit.

Vic s-a ridicat în coate şi a privit şi ea în spate, la pod, care acum se întindea peste un şuvoi de apă maronie. Râul era aproape la fel de lat ca Merrimack, deşi malurile îi erau mai joase. Pâlcuri de mesteceni şi stejari bătrâni de o sută de ani se întindeau de-a lungul marginii apei, care era la mai puţin de un metru sub taluzul nisipos şi sfărâmat.

— Asta s-a întâmplat? Podul meu *a căzut?* Adică, ca din cer?

Fata a continuat să se uite fascinată. Avea acel gen de privire intensă încremenită, fără să clipească, pe care Vic o

[18] Personaj din romanul *Şoimul maltez* de Dashiell Hammett şi întruchipat în filmul cu acelaşi nume din 1941 de actorul Humphrey Bogart (n. trad.).

asocia cu iarba şi o aplecare spre muzica celor de la Phish.

— Ăăă-nu. A fost mai degrabă ca un Polaroid în timp ce se developează. Ai *v-v-văzut* vreodată un Polaroid developându-se?

Vic a făcut semn că da, imaginându-şi cum pătratul maro chimic se albeşte încet, încet, cu detaliile schiţându-se şi culorile aprinzându-se constant, obiectele luând formă.

— Podul tău s-a desceţoşat pe locul în care erau doi stejari. La revedere, stejari.

— Cred că pomii tăi o să revină unde au fost, după ce plec, a zis Vic – deşi nu fără să admită ca pentru sine că nu avea de unde să ştie dacă urma să fie sau nu aşa.

Părea adevărat, dar nu avea cum să demonstreze fără tăgadă.

— Nu eşti surprinsă de podul meu care a apărut de nicăieri, a adăugat Vic, amintindu-şi de dl Eugley şi de cum acesta tremurase şi îşi acoperise faţa cu mâna şi cum ţipase la ea să plece.

— Eram cu ochii pe tine. Nu ştiam că o să-ţi faci o i-i-intrare atât de şmecheră, dar ştiam c-c-căăă...

Şi fără niciun avertisment, fata cu pălărie s-a oprit din vorbit, în mijlocul propoziţiei. Buzele îi era despărţite ca să rostească următorul cuvânt, însă niciunul nu voia să iasă, iar pe chipul ei s-a aşternut o umbră de chin, de parcă încerca să ridice ceva greu: un pian sau o maşină. Ochii i s-au umflat în orbite. Obrajii i s-au înroşit. S-a forţat să expire, apoi, la fel de brusc, a continuat:

— ...s-ar putea să nu ajungi aici aşa cum o fac oamenii normali. Scuze, am o bâl-bâl-bâlbâială.

— Erai *cu ochii* pe mine?

Fata a încuviinţat, dar deja îşi trecea din nou privirea peste pod. Cu o voce lentă şi adormită, a spus:

— Podul tău... nu ajunge pe partea cealaltă a râului Cedar, nu?

— Nu.

— Atunci unde duce?

— Haverhill.

— E prin Iowa?

— Nu. Massachusetts.

— Aoleo! Ai făcut ceva drum. Acum eşti în Centura de Porumb[19]. Eşti în ţara în care totul e plat, mai puţin doamnele.

Pentru o clipă, Vic a fost destul de convinsă că fata se uită strâmb la ea.

— Nu vreau să te întrerup, dar... putem să ne întoarcem la partea în care ai zis că ai stat *cu ochii* pe mine?

— Ba bine că nu! Te-am aşteptat *de luni* de zile. Ajunsesem să cred că ni-ni-nici nu o să mai apari. Eşti Picea, corect?

Vic şi-a deschis gura, însă vorbele i-au rămas îngheţate.

Tăcerea ei era un răspuns concludent, iar surpriza de pe chip o mulţumea evident pe cealaltă fată, care a zâmbit şi şi-a dat o şuviţă de păr violet pe după ureche. Cu nasul ei cârn şi cu urechile o idee ascuţite, avea ceva de elf în ea. Deşi probabil că era un efect secundar al contextului: se aflau pe un deal înverzit, la umbra stejarilor umbroşi, între un râu şi o clădire mare care din spate avea aspectul unei catedrale sau al unei universităţi, o fortăreaţă de ciment şi granit cu turle albe şi fante înguste pentru ferestre, perfectă ca să tragi pe acolo cu săgeţi.

— Am crezut că o să fii un băiat. Aşteptam genul de băiat care nu îşi mănâncă salata verde şi care se scobeşte în nas. Ce părere ai despre salata verde?

— Nu-s mare fan.

Ea şi-a strâns mâinile micuţe în nişte pumni la fel de micuţi şi i-a aruncat în aer, deasupra capului.

— Eram sigură!

Apoi şi-a coborât pumnii şi s-a încruntat.

— Le ai cu scobitul în nas?

— Suflă-i, nu-i arăta, a zis Vic. Ai spus că suntem în Iowa?

— Cum să nu!

— Unde în Iowa?

— Aici, a zis fata cu pălărie.

[19] Corn Belt (Centura de Porumb) este denumirea colocvială a unei zone din Vestul Mijlociu al Statelor Unite ale Americii care realizează majoritatea producţiei de porumb din întreaga ţară (n. trad.).

— Păi... a moşmondit Vic, începând să simtă un freamăt de iritare. Adică, da, ştiu, dar, adică... *unde* aici?

— Aici, *Iowa.* Ăsta-i numele oraşului. Eşti chiar pe minunatul drum către Cedar Rapids, la Biblioteca Publică Aici. Şi ştiu totul despre motivul pentru care ai venit. Eşti nedumerită de pod şi încerci să descâlceşti lucrurile. Ohooo, de nu-i *asta* ziua ta norocoasă! a zis fata şi a bătut din palme. Te-ai ales cu o bibliotecară! Pot să te ajut cu descâlcitul şi să te îndrum şi spre câteva rafturi de poezie bună, dacă tot suntem în zonă. Asta fac eu.

Biblioteca

Fata şi-a dat mai în spate pălăria veche cu fetru şi a spus:

— Eu sunt Margaret. Exact ca în *Mai eşti acolo, Doamne? Sunt eu, Margaret*[20], doar că urăsc să-mi zică oamenii aşa.

— Margaret?

— Nu. Dumnezeule! Deja am un ego suficient de mare, a spus ea şi a rânjit. Margaret Leigh. Poţi să-mi zici Maggie. Dacă mergem înăuntru şi îţi dau un leucoplast şi o cană de ceai, crezi că podul tău o să rămână locului?

— Da. Cred că da.

— Bine. Grozav. *Sper* să nu-ţi dispară podul. Ştiu că am putea să te ducem acasă şi fără el – am putea face o colectă sss-sss-sau ceva –, dar poate c-ar fi mai bine să te întorci pe unde-ai venit. Doar ca să nu fie nevoie să le explici părinţilor tăi cum de ai nimerit în Iowa. Adică n-ar fi prea rău dacă ar trebui să sss-sss-stai ceva timp! Am un pat în zona de Poezie Romantică. Rămân uneori peste noapte. Ai putea să te culci acolo, iar eu să stau cu unchi-meu în rulota lui, măcar până ce strângem de biletul de autobuz.

— Poezie Romantică?

— Rafturile 821-punct-2 până la 821-punct-6. Nu aş prea avea voie să d-dddo-dorm în bibliotecă, însă dna Howard trece cu vederea dacă e numai din când în când. Îi e milă de mine, deoarece sunt orfană şi un pic trăsnită. Asta-i în regulă. Nu mă deranjează. Pe oameni îi supără dacă sunt compătimiţi, dar eu zic, hei!, pot să dorm în bibliotecă şi să citesc toată noaptea cărţi! Fără compătimire, unde-aş fi? Sunt o *ccc-ccc-curvă* a milei.

A luat-o pe Vic de braţ şi a ajutat-o să se ridice. S-a aplecat şi a pus bicicleta pe roţi, sprijinind-o de o bancă.

— Nu e nevoie să o legi. Nu cred că e cineva în oraşul ăsta care să aibă atâta imaginaţie încât să fff-fff-fure ceva.

Vic a urmat-o pe o cărare, de-a lungul parcului împădurit, către partea din spate a marelui templu de piatră al

[20] Roman cu temă creştină, de Judy Blume, publicat în 1970 (n. trad.).

cărţilor. Biblioteca era construită într-un mal al dealului, aşa că era posibil să păşeşti printr-o uşă grea de fier în ceea ce Vic a presupus că era un subsol. Maggie a răsucit o cheie care atârna de încuietoare şi a împins uşa înăuntru, iar Vic nu a ezitat să intre. Nu-i trecuse prin cap să nu aibă încredere în Maggie, să se întrebe dacă fata aceasta mai mare ar putea să o mâne către o pivniţă întunecată cu ziduri groase de piatră unde nimeni nu ar fi putut să îi audă ţipetele. Vic a înţeles instinctiv că fata care purta piese de Scrabble ca cercei şi care-şi zicea o curvă a milei nu era cine ştie ce ameninţare. În plus, Vic îşi dorise să găsească pe cineva care să-i spună că nu e nebună, nu cineva care *să fie* nebun. Nu avea niciun motiv să-i fie frică de Maggie, doar dacă era Caleascurtă capabilă să o inducă voit în eroare, şi, în adâncul ei, Vic ştia că nu e posibil.

În camera de cealaltă parte a uşii de fier era cu zece grade mai răcoare decât în parc. Vic a putut mirosi sala vastă umplută de cărţi înainte de a o vedea, pentru că a avut nevoie de timp ca să i se ajusteze ochii la întunericul ca de cavernă. A inspirat adânc mirosul de ficţiune în descompunere, de istorie în fărâmiţare şi de vers uitat şi a remarcat pentru prima dată că o cameră plină cu cărţi mirosea a desert: o gustare dulce cu smochine, vanilie, lipici şi deşteptăciune. Uşa din fier s-a închis în urma lor, greutatea ei zguduind cadrul.

Maggie a zis:

— Dacă ar fi cărţile fete şi ar fi cititul fff-fffu-futut, ăsta ar fi cel mai mare bordel din ţinut, iar eu aş fi cea mai necruţătoare matroană pe care ai întâlnit-o vreodată. Cu plesnitul fetelor peste popou şi trimisul lor la treabă cât de repede-aş fi capabilă.

Vic a râs, apoi şi-a pus grabnic mâna la gură, aducându-şi aminte că bibliotecarilor le displace profund gălăgia.

Maggie a condus-o prin labirintul slab luminat al rafturilor, de-a lungul unor coridoare înguste cu pereţi din poliţe înalte.

— Dacă eşti vreodată presată să scapi, a spus Maggie, să zicem că fugi de poliţai, doar adu-ţi aminte: rămâi pe

partea dreaptă şi continuă să mergi pe scări în jos. Cel mai iute drum afară.

— Crezi că o să fiu vreodată presată să evadez din Biblioteca Publică Aici?

— Nu azi, a spus Maggie. Cum te cheamă? Bănuiesc că oamenii te mai strigă şi altfel decât Picea.

— Victoria. Vic. Singurul care îmi spune Picea e tatăl meu. E numai o glumă. Cum de îmi ştii porecla, dar nu şi numele? Şi ce-ai vrut să zici cu *mă aşteptai?* Cum se poate să mă fi aşteptat? Nici măcar *eu* nu ştiam că o să vin, nu până acum zece minute.

— Mda. Pot să te ajut cu asta. Stai mai întâi să îţi ppp-ppp-pansez rana, apoi trecem la întrebări şi răspunsuri.

— Cred că răspunsurile sunt mai importante decât genunchiul meu, a zis Vic.

După care a ezitat şi a continuat cu o senzaţie nefamiliară de timiditate:

— Am speriat pe cineva cu podul meu. Un om bătrân şi de treabă de acasă. E posibil să-i fi dat complet viaţa peste cap.

Maggie a inspectat-o din priviri, cu ochii strălucindu-i în întunericul dintre stivele de cărţi. A privit-o cruciş pe Vic, apoi a spus:

— Ăsta nu e un lucru prea piciulici de zzz-zzz-zis. Am dubii referitor la porecla asta a ta.

Colţurile gurii ei s-au ridicat într-un zâmbet abia perceptibil.

— Dacă ai supărat pe cineva, a completat, mă îndoiesc că ai făcut-o intenţionat. Şi mă îndoiesc că ai provocat vreo pagubă prea de durată. Oamenii au creiere destul de elastice. Pot să suporte destul de mult frecuş. Haide. Leucoplast şi răspunsuri. Sunt ambele în partea asta.

Au ieşit dintre rafturi într-o zonă deschisă, răcoroasă şi cu podea de piatră, un fel de birou neîngrijit. Era, s-a gândit Vic, genul de birou al unui detectiv particular într-un film noir, nu al unui bibliotecar cu tunsoare punk. Avea cele cinci elemente esenţiale pentru baza de operaţiuni a unui detectiv: un pupitru de metal gri, un calendar vechi

deocheat, un cuier, o chiuvetă cu rugină pe ea şi un revolver calibrul .38, cu ţeavă scurtă, aşezat în mijlocul pupitrului ca să ţină nişte hârtii. Mai era un acvariu, unul mare, acoperind un întrând de peste un metru dintr-un perete.

Maggie şi-a scos pălăria gri şi a aruncat-o pe umeraş. În lumina slabă de la acvariu, părul ei violet metalic sclipea, ca nişte mii de mici filamente de neon aprins. În timp ce Maggie a dat drumul la un ceainic electric, Vic s-a aventurat către pupitru, ca să inspecteze revolverul, care s-a dovedit a fi un prespapier din bronz cu o inscripţie pe partea netedă: PROPRIETATE A A. CEHOV.

Maggie s-a întors cu leucoplast şi a invitat-o pe Vic să se cocoaţe pe marginea pupitrului. Vic s-a aşezat acolo unde îi arătase Maggie şi şi-a pus picioarele pe scaunul de lemn tocit. Simpla îndoire a picioarelor i-a dus înţepătura din genunchi înapoi în atenţie. Împreună cu asta a venit şi o pulsaţie dureroasă în globul ocular stâng. Era o senzaţie de parcă ochiul îi fusese prins între pensetele de oţel ale unui instrument chirurgical şi acum era strâns. S-a frecat acolo cu palma.

Maggie a tamponat cu o cârpă umedă şi rece peste genunchiul lui Vic, ştergând de noroi zgârietura. Aprinsese la un moment dat o ţigară, iar fumul era dulce şi agreabil; Maggie lucra la piciorul lui Vic cu eficienţa unui mecanic ce verifică nivelul de ulei.

Vic a cercetat prelung acvariul mare care era încastrat în perete. Era de mărimea unui coşciug. Un peşte koi auriu singuratic, cu mustăţi întinse care îi confereau o alură înţeleaptă, dădea ture indiferent. Vic a trebuit să privească de două ori înainte ca ochii ei să distingă ceea ce se afla pe fundul acvariului: nu un aşternut de pietriş, ci o grămadă de piese de Scrabble, câteva sute, şi toate având pe ele doar patru litere: P E Ş T.

Prin apa verzuie, distorsionând ondulat, Vic a putut observa ce se găseşte de partea cealaltă: o bibliotecă pentru copii, capitonată. Vreo doisprezece copii şi mamele lor se adunaseră într-un semicerc în jurul unei femei cu

fustă din tweed care stătea aşezată pe un scaun ce era prea mic pentru ea, ţinând ridicată o carte cu planşe color în aşa fel încât cei mici să le poată vedea. Le citea, deşi Vic nu o putea auzi prin peretele de piatră şi peste bolborositul pompei de aer din acvariu.

— Ai venit la timp pentru ora de poveşti, a zis Maggie. Orrr-ora de poveşti e cea mai grozavă oră a zilei. E singura oră de care îmi pasă.

— Îmi place acvariul tău.

— E o curvăraie să-l cureţi, a zis Maggie, iar Vic a trebuie să îşi lipească buzele ca să se abţină să nu izbucnească într-un hohot de râs.

Maggie a rânjit, cu gropiţe în obraji. Cu faţa destul de durdulie şi cu ochii clari şi luminoşi, era aproape adorabilă. Ca o surpriză elfă punk-rock dintr-un ou de ciocolată.

— Eu am pus piesele de Scrabble acolo. Sunt cam obsedată cu jocul. Numa' că de două ori pe lună trebuie să le culeg şi să le spăl în chiuvetă. E mai greu decât să scapi de cancer. Îţi place Scrabble?

Vic a aruncat din nou un ochi la cerceii lui Maggie şi a observat pentru prima dată că pe unul era litera „F" şi pe celălalt „U"[21].

— N-am jucat niciodată. Totuşi, îmi plac cerceii tăi, a zis Vic. Nu păţeşti nimic din cauza lor?

— Neaaah! Nimeni nu se uită prea atent la o bibliotecară. Oamenilor le e frică să nu orbească de la toată strălucirea asta izvorâtă di-di-din înţelepciune comprimată. Stai să vezi: am douăzeci de ani şi sunt în top cinci jucători de S-SSS-Scrabble din întreg statul. Cred că asta spune mai multe despre Iowa decât spune despre mine.

A lipit micul pansament peste julitură şi l-a bătut uşor cu palma:

— Acu' totu-i bine.

Maggie şi-a stins ţigara într-o cană de tablă plină pe jumătate cu nisip şi s-a strecurat pe după rafturi, să se apuce să toarne ceaiul. S-a întors o secundă mai târziu, cu o pereche de căni ciobite. Pe una scria BIBLIOTECILE: UNDE

[21] Prescurtare fonetică pentru expresia injurioasă „Fuck You" (n. trad.).

AI PARTE DE EXPERIENŢA *ŞŞŞT.* Pe cealaltă era NU MĂ OBLIGA SĂ ÎMI FOLOSESC VOCEA DE BIBLIOTECAR. Când Vic şi-a ridicat cana, Maggie s-a aplecat să deschidă sertarul de la birou. Era sertarul în care un detectiv şi-ar fi ascuns sticla cu pileală. Maggie a scos de acolo o punguţă ponosită din velur, inscripţionată cu cuvântul scrabble în litere aurii şterse.

— M-ai întrebat cum de ştiu de tine. Cum de am ştiut că vii. SSS-SSS- SSS...

Obrajii ei au început să capete culoarea chinului.

— Scrabble? Are ceva de-a face cu Scrabble-ul?

Maggie a făcut semn că da.

— Mulţumesc că ai terminat fraza în locul meu. O mulţime dintre oamenii care se bâ-bâlbâie *urăsc* asta, când alţii le termină cu-cuvintele. Dar aşa cum am stabilit deja, eu sunt încântată să fiu obiectul milei.

Vic a simţit cum se naşte o tensiune, deşi vorbele lui Maggie nu fuseseră sarcastice. Cumva, înrăutăţise lucrurile.

— Scuze.

Maggie a părut că nu aude. S-a înfipt într-un scaun cu spătar înalt, aflat lângă pupitru.

— Ai venit pe podul acela pe bicicleta ta, a zis Maggie. Poţi să ajungi la podul acoperit fără ea?

Vic a scuturat din cap.

Maggie a încuviinţat.

— Deci nu. Îţi foloseşti bicicleta ca să creezi mirajul podului. După care foloseşti podul ca să găseşti lucruri, corect? Lucruri de care ai nevoie? De genul, indiferent cât de departe sunt, acel lucru de care ai nevoie e chiar de pa-pa-partea cealaltă a podului?

— Mda. Da. Numai că nu ştiu de ce o pot face sau *cum,* şi uneori mi se pare că doar îmi *imaginez* toate călătoriile peste pod. Uneori simt că înnebunesc.

— Nu eşti nebună. Eşti creativă! Eşti un c-c-creativ puternic. Şi eu. Tu ai bicicleta, eu am piesele cu litere. Când aveam doisprezece ani, am dat la o vânzare ambulantă de un vechi joc de S-SSS-Scrabble, la un dolar. Era aranjat, cu primul cuvânt deja format. Când l-am văzut, am ştiut c-c-că

trebuie să-l am. Aveam nevoie să-l am. Aş fi plătit oricât pentru el, iar dacă nu ar fi fost de vânzare l-aş fi înhăţat şi aş fi fugit cu el. Chiar şi numai să fiu pentru prima oară în *apropierea* acestei table de Scrabble a făcut o oscilaţie în fibra realităţii. Un trenuleţ electric s-a pornit singur şi a deraiat de pe şine. O alarmă de maşină s-a stârnit undeva în josul străzii. Înăuntrul garajului casei unde se făcea vânzarea era un televizor dat drumul, iar atunci când am zărit setul de SSS-Scc-Scrabble a luat-o razna. A început să emită pu-pu-puuu...

— Purici, a zis Vic, uitând de promisiunea pe care şi-o făcuse o clipă mai devreme, de a nu termina frazele lui Maggie în locul ei, indiferent cât de tare s-ar bâlbâi.

Pe Maggie nu a părut să o deranjeze.

— Da.

— Mi se întâmplă şi mie ceva asemănător, a zis Vic. Când traversez podul, aud sunet de purici de radio în jurul meu.

Maggie a înclinat din bărbie, de parcă ar fi fost cel mai puţin surprinzător lucru din lume.

— Acum câteva minute, aici înăuntru s-au stins toate becurile. A căzut curentul în toată biblioteca. Aşa am ştiut că te apropii. Podul tău este un scurtcircuit în realitate. La fel ca piesele mele. Tu *găseşti* lucruri, iar piesele mele îmi *scriu* pe litere lucruri. Ele mi-au spus că o să vii azi şi că o să te găsesc acolo în spate. Mi-au spus că Picea va trece pe pod. Au tot şuşotit despre tine de luni de zile.

— Poţi să îmi arăţi? a întrebat Vic.

— Cred că asta şi trebuie să fac. Cred că e parte din motivul pentru care te afli aici. Poate că piesele mele au ceva ce vor să îţi scrie *ţie.*

A desfăcut baierul pungii, a căutat în săculeţ şi a scos un pumn de litere, împrăştiindu-le pe masă.

Vic s-a întors ca să le privească, însă erau doar litere la nimereală.

— Îţi spun ceva?

— Nu încă, a zis Maggie şi s-a aplecat deasupra literelor şi a început să le împrăştie cu degetul mic.

— *O să* îţi spună ceva?

Maggie a făcut semn din bărbie că da.

— Pentru că sunt magice?

— Nu cred că e ceva magic la ele. Nu ar funcţiona la altcineva. Piesele sunt doar cuţitul meu. Ce-ce-ceva ce pot folosi ca să dau o gaură în realitate. Părerea mea e că trebuie mereu să fie un lucru pe care îl iubeşti. Iar eu am iubit întotdeauna cuvintele, şi Scrabble-ul mi-a oferit o cale prin care să mă joc cu ele. Pune-mă într-un turneu de Scrabble şi cineva va ieşi de acolo cu ego-ul făcut praf.

Până să termine de vorbit, deja amestecase literele ca să formeze PICEA LIPSEŞTE DIN CARE CĂMARĂ FAŢĂ AUTO.

— Ce-ar însemna FAŢĂ AUTO? a întrebat Vic, răsucindu-şi capul ca să observe piesele în poziţia lor corectă.

— Să fiu a naibii de ştiu. Încă nu mi-am dat seama, a spus Maggie, încruntându-se şi mişcând mai departe piesele între ele.

Vic a sorbit din ceaiul ei. Era fierbinte şi dulce, însă imediat ce a înghiţit a simţit cum pe sprânceană îi curge o picătură de sudoare rece.

Acele forcepsuri imaginare care îi cuprindeau ochiul stâng s-au strâns un pic şi mai tare.

— Toată lumea trăieşte în două lumi, a zis Maggie, rostind vorbele pe un ton absent, în timp ce studia piesele. Este lumea *reală,* cu toate faptele şi regulile sale enervante. În lumea *reală,* sunt lucruri care sunt adevărate şi lucruri care nu sunt. De principiu, lumea reală e de *ccc-ccc-căcat.* Însă toată lumea mai trăieşte şi în lumea din capul lor. Un *drumînsine,* o lume a gândurilor. Într-o lume construită din gânduri – într-un drumînsine – *orice* idee este un fapt. Emoţiile sunt la fel de reale ca gravitaţia. Visele sunt la fel de puternice ca istoria. Oamenii creativi, precum scriitorii şi Henry Rollins, îşi petrec o grămadă din timpul lor în lumea-gândului. Ccc-c-creativii puternici, însă, pot folosi un cuţit ca să taie cusătura *dintre* cele două lumi, pot să le aducă împreună. Bicicleta ta. Piesele mele. Astea sunt cuţitele noastre.

Şi-a aplecat capul încă o dată asupra pieselor, părând convinsă. Acum scria PICEA ŞI-A DAT SEAMA CĂ ARE UN

COPIL RĂSFĂŢAT.

— Nu ştiu pe nimeni răsfăţat, a zis Vic.

— Şi eşti cam prea tânără ca să ai copil, a zis Maggie. Ăsta-i unul greu. Aş vrea să mai am un rrr-rrr-r.

— Deci podul meu *e* imaginar.

— Nu şi când eşti pe bicicletă. Atunci e real. E un drumînsine atras într-o lume normală.

— Dar punga ta de Scrabble... E doar o pungă. Nu seamănă cu bicicleta mea. Nu face ceva evident imposi...

Dar pe măsură ce Vic vorbea, Maggie a ridicat punga, i-a desprins baierele şi şi-a băgat mâna înăuntru. Piesele se auzeau zdrăngănind şi lovindu-se unele de altele de parcă fata îşi băgase mâna într-o găleată plină cu ele. Au urmat articulaţia, cotul şi partea de sus a braţului. Punga era poate de cincisprezece centimetri adâncime, dar braţul lui Maggie a dispărut într-o clipă până la umăr fără ca măcar să umfle velurul. Vic a auzit cum ea sapă tot mai adânc în ceea ce suna a fi zeci de mii de piese de joc.

— Aaaş!!! a strigat Vic.

De cealaltă parte a acvariului, bibliotecara care citea copiilor a aruncat priviri în jur.

— O spărtură straşnică în realitate, a zis Maggie.

Acum părea de parcă braţul stâng fusese desprins de umăr, iar ciotul amputat era, din cine ştie ce motiv, acoperit de o pungă de Scrabble.

— Mă întind către drumînsinele meu ca să iau piesele de care am nevoie. Nu către un sac. Când am zis că bicicleta ta sau piesele mele sunt un cuţit care taie c-c-cusătura din realitate, nu m-am exprimat metaforic.

Presiunea dureroasă creştea în ochiul stâng al lui Vic.

— Poţi, te rog, să îţi scoţi mâna din pungă? a implorat-o.

Cu mâna ei liberă, Maggie a tras de săculeţul mov de velur, iar braţul a şerpuit afară. A aşezat punga pe masă, iar Vic a auzit cum piesele zornăie înăuntru.

— Sinistru. Ştiu, a spus Maggie.

— Cum de poţi *face* asta? a întrebat Vic.

Maggie a tras adânc aer în piept, aproape ca un oftat.

— Cum de pot unii oameni să v-vor-vorbească zece limbi

străine? Cum de poate Pele să-şi facă foarfecă lui peste cap? Presupun că primeşti ce primeşti. Nici măcar o persoană dintr-un milion nu e suficient de arătoasă, suficient de talentată şi suficient de norocoasă ca să fie un sss-sss-star de filme. Nicio persoană dintr-un milion nu a putut cunoaşte atâtea despre cuvinte ca un poet precum Gerard Manley Hopkins. Ştia despre drumînsine! El a reinventat termenul. Un-un-unii oameni sunt staruri de filme, alţii sunt staruri de fotbal, iar tu eşti un c-ccc-creativ puternic. E un pic ciudat, însă la fel e şi să te naşti cu ochi de culori diferite. Şi nu suntem singurii. Mai sunt alţii ca noi. I-am întâlnit. Piesele m-au îndrumat către ei.

Maggie s-a aplecat încă o dată şi a început să le împingă de colo, colo.

— Uite, a continuat ea, a fost o fată pe care am întâlnit-o cândva şi care avea un scaun cu rotile, un lucru vechi şi minunat, cu spiţe albe. Îl putea folosi ca să se facă nevăzută. Tot ce avea nevoie era să meargă pe scaun cu spatele în ceea ce ea numea Aleea Deformată. Ăsta era drumînsinele *ei.* Putea merge pe roţi în acea alee şi în afara existenţei, dar s-s-să ştie în continuare ce se petrece în lume. Nu există nicăieri o cultură care să nu aibă poveşti despre oameni ca mine şi ca tine, oameni care folosesc totemuri ca să creeze o buclă în realitate. Populaţia Navajo...

Însă vocea ei s-a redus în intensitate, ştergându-se cu totul.

Pe chipul lui Maggie, Vic a văzut o umbră de înţelegere mâhnită. Privea neclintită la piese. Vic s-a dat în faţă şi s-a uitat la ele. Abia a avut timp să le citească înainte ca palma lui Maggie să se întindă şi să le mătură.

PICEA POATE SĂ GĂSEASCĂ PE WRAITH.

— Ce-nseamnă? Ce e Wraith?

În ochii lui Maggie se citea atât spaimă, cât şi iertare.

— Of, pisoiaş, a zis ea.

— E asta ceva ce ai pierdut?

— Nu.

— Ceva ce vrei să-ţi găsesc, totuşi? Ce e? Te pot ajuta

cu...

— Nu. *Nu.* Vic, vreau să îmi promiţi că nu o să te duci să îl cauţi.

— E un ins?

— E *necaz.* E cel mai mare necaz pe care ţi-l poţi imagina. Ai cât, oare? Doisprezece?

— Treisprezece.

— Ok. Ddd-ddd-ddde...

Maggie s-a blocat aici, nu a putut să continue. A inspirat adânc, tremurat, şi-a pus buza de jos în gură şi a muşcat tare, apăsându-şi dinţii cu o ferocitate care aproape a făcut-o pe Vic să plângă. Maggie a expirat şi a continuat fără nicio urmă de bâlbâială.

— Deci, promite-mi.

— Dar de ce ar vrea punga ta de Scrabble să ştii că eu pot să îl găsesc? De ce ar *spune* asta?

Maggie a clătinat din cap.

— Nu aşa merg lucrurile. Piesele nu îşi *doresc* nimic, aşa cum un *cuţit* nu vrea nimic. Pot folosi piesele ca să ajung la faptele care nu sunt la îndemână în acelaşi mod în care ai folosi un cuţit pentru corespondenţă ca să deschizi plicurile. Iar asta – *asta* – e ca şi cum ai primi o scrisoare cu o bombă înăuntru. E o cale prin care-ţi poţi arunca toată viaţa în aer.

Maggie îşi sugea acum buza rănită, mişcându-şi limba peste ea.

— Dar de ce nu ar trebui să îl găsesc? Ai zis şi tu că poate mă aflu aici pentru ca piesele tale să îmi spună ceva. De ce ar pomeni de omul ăsta Wraith dacă nu ar fi cazul să mă duc să îl caut?

Însă înainte ca Maggie să fie capabilă să răspundă, Vic s-a încovoiat şi şi-a apăsat mâna peste ochiul stâng. Forcepsurile spiritiste strângeau atât de tare, că ochiul i se simţea de parcă ar pocni. Nu s-a putut abţine, a trebuit să scoată un geamăt uşor.

— Arăţi groaznic. Ce-i în neregulă?

— Ochiul meu. Când trec peste pod, devine dureros ca acum. Poate că e din cauză că am stat cu tine o perioadă mai lungă. În mod normal, drumurile mele sunt mai scurte.

Luând în considerare ochiul ei şi buza lui Maggie, începea să devină, pentru ambele, o conversaţie nocivă.

Maggie a spus:

— Fata despre care ţi-am amintit? Cea cu scaunul cu rotile? Când a început să îşi folosească scaunul, era sănătoasă. Era al bunicii ei, ea doar se juca cu el. Dar dacă stătea prea mult timp pe Aleea Deformată, picioarele îi amorţeau. Până să o întâlnesc, era pe de-a întregul paralizată de la talie în jos. Există un *cost* dacă foloseşti lucrurile astea. Să menţii podul în loc probabil te costă chiar în clipa asta. Ar trebui să foloseşti podul doar o-o-ocazional.

Vic a zis:

— Ce cost îţi aduce ţie folosirea pieselor?

— O să-ţi dezvălui un secret: nu mă b-b-b-bâl-bâl-bâlbâi tot timpul!

Şi a zâmbit, cu gura vizibil înecată în sânge. Lui Vic i-a luat o secundă să se prindă că de data asta bâlbâiala era mimată.

— Haide, a spus Maggie. E cazul să te ducem înapoi. Dacă mai stăm aici mult timp, o să-ţi explodeze capul.

— Atunci ai face bine să-mi povesteşti despre Wraith, altfel o să te alegi cu creier împrăştiat peste birou. Nu plec până nu o faci.

Maggie şi-a deschis sertarul, a lăsat să îi cadă acolo punguţa de Scrabble, apoi l-a trântit cu o forţă disproporţionată. Când a vorbit, pentru prima oară vocea ei era lipsită de orice urmă de prietenie.

— La naiba, nu fi o...

A ezitat, fie din lipsă de cuvinte, fie blocată într-unul anume.

— Pice? a întrebat Vic. Porecla mea începe să mi se potrivească mai bine, nu?

Maggie a răsuflat încet, cu nările umflate.

— Nu glumesc, Vic. Wraith e ci-ci-cineva de care trebuie să te fereşti. Nu toată lumea care poate face lucrurile pe care le putem face noi e o persoană cumsecade. Nu ştiu multe despre Wraith în afara faptului că e un bătrân cu o maşină veche. Iar maşina e cuţitul *lui.* Doar că îşi foloseşte

cuţitul ca să taie gâtlejuri. Ia copii la drum în maşina lui şi le *face* ceva. Îi foloseşte – ca un vampir – ca să rămână în viaţă. Îi conduce în propriul lui drumînsine, un loc urât pe care l-a visat, şi îi lasă acolo. Când coboară din maşină, nu mai sunt copii. Nici măcar nu mai sunt umani. Sunt creaturi care ar putea să trăiască numai în spaţiul r-r-rece al imaginaţiei lui Wraith.

— Cum de ştii toate astea?

— Piesele. Au început să îmi zică despre Wraith acum doi ani, după ce a luat un puşti din L.A. Pe atunci, lucra pe Coasta de Vest, însă lucrurile s-au schimbat şi şi-a mutat atenţia către est. Ai auzit de po-po-povestea cu micuţa fată rusoaică dispărută din Boston? De acum nu mai mult de două săptămâni? A dispărut cu mama ei?

Vic auzise. În pădurea ei uitată, fusese titlul principal timp de câteva zile. Mama lui Vic urmărise reportajele cu un fel de fascinaţie de şoc horror; fata dispărută era de vârsta lui Vic, cu părul închis la culoare, osoasă, cu un zâmbet încurcat, dar atractiv. O tocilară drăguţă. *Crezi că e moartă?* îl întrebase mama lui Vic pe Chris McQueen, iar tatăl ei răspunsese *Dacă e norocoasă.*

— Fata Gregorski, a zis Vic.

— Corect. Un şofer de limuzină a fost la ea la hotel ca să o ia, dar cineva i-a dat în cap şi a înhăţat-o pe Marta Gregorski şi pe mama ei. Ăsta era *el.* Ăsta era Wraith. A scurs-o pe fata Gregorski, după care a aruncat-o lângă toţi ceilalţi copii pe care i-a folosit într-o lume imaginară de-a lui. Un drumînsine pe care nimeni nu şi-ar dori să-l viziteze vreodată. Precum podul tău, doar că mai mare. *Mult* mai mare.

— Şi ce s-a ales de mama ei? A scurs-o şi pe ea?

— Nu cred că se poate hrăni cu adulţi. Doar cu copii. Are pe cineva c-c-care lucrează pentru el, ca un Renfield, care îl ajută cu răpirile şi care îl scapă de adulţi. Îl ştii pe Renfield?

— Lacheul lui Dracula sau ceva de genul?

— Pe-acolo. Ştiu că Wraith e foarte bătrân şi că a avut mai mulţi Renfielzi. Le spune minciuni, le împuie mintea cu iluzii, poate că îi convinge că sunt *eroi,* nu hoţi de oameni.

La sfârşit, întotdeauna ajunge s-s-să-i *sacrifice.* Aşa îi sunt lui cel mai de folos. Când crimele îi sunt descoperite, poate să mute vina pe unul dintre tâmpiţii aleşi pe sprânceană. Ia copii de foarte multă vreme şi e foarte eficient în a se ascunde în umbre. Am pus cap la cap tot felul de detalii despre Wraith, însă nu am reuşit să aflu nimic despre el care să-mi permită să-l identific în persoană.

— De ce nu poţi să întrebi piesele direct care îi e numele?

Maggie a clipit, cu o voce care era un amestec de tristeţe cu năucire, şi a zis:

— Sunt regulile. În S-S-Scrabble nu sunt permise nume proprii. De-asta piesele mele mi-au spus să o aştept pe Pice, nu pe Vic.

— Dacă l-aş găsi, i-aş afla numele şi am şti cum arată, a spus Vic, am putea să îl oprim?

Maggie a trântit atât de tare palma peste pupitru, încât cănile de ceai au sărit în sus. Privirea îi era cuprinsă de furie – şi de teamă.

— Fi-r-ar să fie, Vic! Nu *asculţi* nimic din ce-ţi zic? Dacă l-ai găsi, ai putea *muri,* şi ar fi vina mea! Crezi că vreau să am asta pe conştiinţă?

— Şi cum rămâne cu toţi copiii pe care îi va lua dacă *nu* facem nimic? Nu ar însemna să trimitem copii la propria...

Văzând chipul lui Maggie, Vic a lăsat să i se piardă vocea.

Trăsăturile lui Maggie erau chinuite şi bolnăvicioase. Şi totuşi s-a întins, a luat un şerveţel dintr-o cutie de Kleenex şi i-a oferit-o lui Vic.

— Ochiul tău stâng, a spus şi a ţinut în sus ţesătura de hârtie umedă. Plângi, Vic. Haide. Trebuie să te ducem înapoi. *Acum.*

Vic nu a protestat când Maggie a luat-o de mână şi a îndrumat-o afară din bibliotecă şi pe cărare, pe sub umbra stejarilor.

O pasăre colibri bea nectar din bulbi de sticlă atârnând de unul dintre copaci, cu aripile zbârnâindu-i ca un motoraş. Libelulele se ridicau pe curenţii calzi de aer, cu aripile strălucind ca aurul în soarele de prerie.

Raleigh-ul era tot acolo unde îl lăsaseră, rezemat de

bancă. Mai departe, un drum asfaltat cu o singură bandă urma în cerc forma bibliotecii, după care ţinea linia malului înverzit al râului. Apoi podul.

Vic a dat să prindă ghidonul, însă, înainte de a-l apuca, Maggie a strâns-o de încheietură.

— E sigur să intri acolo? La cum te simţi?

— Nu s-a întâmplat niciodată ceva rău, a spus Vic.

— Asta nu-i un fel prea reconfortant de a s-s-suci lucrurile. Avem o înţelegere în ceea ce-l priveşte pe Wraith? Eşti prea tânără ca să te duci să-l cauţi.

— Ok, a zis Vic, îndreptându-şi bicicleta şi trecându-şi un picior peste cadru. Sunt prea tânără.

Dar chiar în timp ce o zicea, se gândea la Raleigh, aducându-şi aminte de prima dată când a văzut-o. Vânzătorul i-a spus că e prea mare pentru ea, iar tatăl ei a fost de acord, i-a spus că poate când va mai creşte. Mai târziu, la trei săptămâni după, de ziua ei, iat-o în alee. *Eşti mare acum, aşa-i?* i-a spus tata.

— Cum o să ştiu că ai trecut cu bine prin pod? a întrebat Maggie.

— Mereu trec, a zis Vic.

Lumina soarelui era un ac de oţel, înţepând în orbita ochiului stâng al lui Vic. Lucrurile din jur s-au înceţoşat. Pentru o clipă, Maggie Leigh s-a despărţit în două gemene; când s-a recompus, îi oferea lui Vic o bucată de hârtie, împăturită în patru.

— Uite, a zis Maggie. Tot ce nu am reuşit să descopăr despre drumînsine şi motivele pentru care poţi face ce faci e explicat aici, de un expert pe subiect.

Vic a încuviinţat şi a pus-o în buzunar.

— Ah! a strigat Maggie.

A tras de lobul unei urechi, apoi de celălalt şi a apăsat ceva în palma lui Vic.

— Ce sunt astea? a întrebat Vic, privind la cerceii din piese de Scrabble.

— Armură, a spus Maggie. Şi un ghid concis al bâl-bâl-bâlbâitului faţă cu lume. Data viitoare când te va mai dezamăgi cineva, poartă-le. O să te simţi mai puternică.

Vine cu garanţie de la Maggie Leigh.

— Îţi mulţumesc, Maggie. Pentru tot.

— D’asta sunt la datorie. Fântâna cu erudiţie – eu mi-s. Să te întorci oricând vrei să te î-î-împroşc cu înţelepciunea mea.

Vic a mai încuviinţat o dată. Nu credea că mai putea suporta să mai rostească ceva. Sunetul propriei voci ameninţa să-i despice ţeasta, ca un bec sub un toc de pantof. Aşa că, în schimb, a strâns-o pe Maggie de mână. Maggie a strâns-o la rândul ei.

Vic s-a împins înainte, lăsându-şi tălpile pe pedale, şi a mers înspre întunecatul şi nimicitorul răcnet al puricilor statici.

Haverhill, Massachusetts

Următorul lucru care i-a fost limpede a fost drumul pe jos, la deal, prin Pittman Street Woods, simţindu-şi viscerele ca nişte răni şi faţa cuprinsă de febră. Vic s-a clătinat, nesigură pe picioare, în timp ce a ieşit din lizieră şi în curtea din spate a casei ei.

Nu putea vedea nimic în ochiul stâng. Părea că îi fusese scos cu o lingură. Partea aceea a feţei îi era lipicioasă; simţea că ochiul pocnise ca un strugure şi acum i se prelingea pe obraz.

Vic a dat peste unul dintre leagăne, mişcându-l din calea ei cu un zăngănit de lanţuri ruginite.

Tatăl ei îşi avea Harley-ul parcat în alee şi îl ştergea cu o cârpă de piele. Când a auzit zgomotul leagănului, a ridicat privirea... şi a scăpat pe jos cârpa, cu gura căscată ca într-un strigăt de şoc.

— Dumnezeule Mare! a zis. Vic, eşti bine? Ce s-a-ntâmplat?

— Am fost pe Raleigh, a spus ea.

I s-a părut că asta explica totul.

— Unde-ţi e bicicleta? a întrebat el şi a privit pe după umerii ei, în josul drumului, ca şi cum ar fi fost trântită undeva în curte.

Abia atunci şi-a dat Vic seama că nu o împinsese pe lângă ea. Nu ştia ce se întâmplase cu bicicleta. Şi-a adus aminte cum la jumătatea traversării a intrat în peretele podului şi a căzut de pe bicicletă şi şi-a mai adus aminte cum liliecii au luat-o razna în întuneric şi au început să zboare către ea, izbind-o cu trupurile lor moi ca de pâslă. A început să tremure necontrolat.

— Am fost dată jos, a zis.

— Dată jos? Te-a lovit cineva cu maşina? a exclamat Chris McQueen, luându-şi fiica în braţe. Isuse Hristoase, Vic, eşti plină de sânge. *Lin!*

Apoi a fost ca în celelalte dăţi, cu tatăl ei luând-o pe sus şi purtând-o până în dormitor, cu mama ei grăbindu-se

către ei, după care grăbindu-se să aducă apă şi Tylenol.

Numai că nu a fost chiar ca în celelalte dăţi, deoarece Vic a delirat timp de douăzeci şi patru de ore, cu temperatură care a urcat până la 38.9. David Hasselhoff tot venea în dormitorul ei, cu monede acolo unde ar fi trebuit să îi fie ochii şi pe mâini cu mănuşi de piele neagră, şi o apuca de un picior şi de gleznă şi tot încerca să o tragă afară din casă, afară din maşina lui, care nu era deloc un K.I.T.T. Ea s-a luptat cu el, a urlat şi s-a zbătut şi l-a lovit, iar David Hasselhoff a rostit cu vocea tatălui ei şi a zis că totul e în regulă, să încerce să doarmă, să încerce să nu se îngrijoreze, că o iubeşte – dar chipul lui era livid de ură, iar motorul maşinii era pornit, şi ea ştia că era un Wraith.

Alte dăţi, era conştientă că striga căutându-şi Raleigh-ul. „Unde mi-e bicicleta?" striga ea în timp ce era ţinută strâns de umeri. „Unde e? Am nevoie de ea, am *nevoie!* Nu mai pot *găsi* fără bicicletă!" Iar cineva o săruta blând pe faţă şi îi şoptea vorbe dezmierdate. Altcineva plângea. Semăna groaznic de mult cu mama ei.

A udat patul. De mai multe ori.

În cea de a doua zi în casă, a rătăcit până în curtea din faţă, dezbrăcată, şi a stat aşa timp de cinci minute, cutreierând fără rost, căutându-şi bicicleta, până ce a zărit-o dl de Zoet, bătrânul de peste stradă, care a fugit la ea cu o pătură. A înfăşurat-o şi a dus-o acasă. Fusese foarte mult timp de când nu mai trecuse strada ca să îl ajute pe dl de Zoet să picteze soldăţeii şi să asculte înregistrările lui vechi, iar în anii aceia ajunsese să-l vadă ca pe un moş băgăreţ şi arţăgos care la un moment dat a chemat poliţia la părinţii ei, atunci când Chris şi Linda s-au certat mai tare. Acum, totuşi, şi-a adus aminte că îl plăcea, îi plăcea mirosul lui de cafea proaspătă şi accentul lui caraghios austriac. Cândva, el îi spusese că se pricepe la pictat. Îi spusese că ea poate să fie un artist.

— Liliecii sunt agitaţi, i-a spus Vic dlui de Zoet, pe un ton secretos, în timp ce acesta o dădea în grija mamei ei. Sărmanele creaturi micuţe. Cred că unele dintre ele au zburat afară din pod şi nu-şi mai găsesc drumul spre casă.

A dormit pe perioada întregii zile, apoi a stat trează jumătate din noapte, cu inima bătându-i puternic, speriată de lucruri care nu aveau niciun sens. Dacă trecea vreo maşină pe stradă şi farurile măturau tavanul, uneori trebuia să îşi muşte podul palmei ca să se abţină să nu ţipe. Zgomotul unei portiere trântite undeva prin apropiere era la fel de îngrozitor ca un foc de armă.

În cea de a treia ei noapte în pat, s-a trezit din starea de fugă simfonică în care era, pe sunetul înfundat al părinţilor ei vorbind în camera alăturată.

— Când o să-i spun că n-o pot găsi, o să i se frângă sufletul. Iubea bicicleta aia, a zis taică-su.

— Eu mă bucur că a terminat-o cu asta, a spus mama ei. Singurul lucru bun din toată situaţia e că nu va mai merge niciodată pe ea.

Tatăl ei a mimat un fals hohot de râs.

— Cât de sensibilă eşti!

— Ai auzit lucrurile pe care le-a spus despre bicicletă în ziua în care a venit aşa acasă? Cum că merge pe ea ca să găsească moartea? Asta cred că făcea în mintea ei când îi era atât de rău. Pedalând pe bicicletă departe de noi şi către... ceva. Rai. Viaţa de apoi. M-a speriat ca dracu' cu vorbele ei, Chris. Nu mai vreau să văd niciodată nenorocirea aia.

Tatăl ei a rămas tăcut o vreme, după care a zis:

— Tot mai cred că ar fi trebuit să raportăm la poliţie lovire şi părăsirea locului accidentului.

— Nu te alegi cu o febră ca asta după ce te loveşte o maşină.

— Atunci, era deja bolnavă. Ai spus că noaptea de dinainte s-a dus devreme la culcare. Că părea palidă. La naiba, poate asta a şi provocat totul. Poate că era deja febrilă când a pedalat şi a intrat în trafic. Nu pot să uit cum arăta când s-a întors pe alee, cu sângele curgându-i dintr-un ochi de parcă plângea...

Vocea i s-a frânt. Când a fost în stare să continue, tonul îi era diferit, certăreţ şi foarte puţin amabil.

— Ce?

— Eu doar... nu-mi dau seama de ce avea deja pansament pe genunchiul stâng.

Televizorul a bolborosit o vreme. Apoi mama ei a zis:

— O să-i luăm una cu zece viteze. Era oricum timpul pentru o bicicletă nouă.

— O să fie roz, şi-a şoptit Vic sieşi. Fac pariu că o să cumpere ceva roz.

La un anumit nivel, Vic ştia că pierderea bicicletei ei Tuff Burner era sfârşitul a ceva extraordinar, că forţase prea mult şi că pierduse cel mai bun lucru din viaţa ei. Era cuţitul ei, şi o parte din ea deja înţelesese că o altă bicicletă nu va putea, cel mai probabil, să facă o gaură în cusătura realităţii şi înapoi pe Podul Căii Mai Scurte.

Vic şi-a băgat mâna între saltea şi perete şi a întins-o în spatele patului, găsind cerceii şi bucata împăturită de hârtie. Avusese prezenţa de spirit să le ascundă în după-amiaza în care se întorsese, şi obiectele fuseseră sub pat de-atunci.

Cu o sclipire de claritate psihologică neobişnuită la o fată de treisprezece ani, Vic a înţeles că peste nu mult timp îşi va reaminti toate acele călătorii ale sale pe pod ca pe nişte plăsmuiri ale unui copil cu o imaginaţie mult prea bogată, şi nimic mai mult. În cele din urmă, se va raporta la lucrurile care fuseseră reale – Maggie Leigh, Pete de la Terry’s Primo Subs, găsirea dlui Pentack în Sala de Bowling Fenway – ca la nişte vise cu ochii deschişi. Fără bicicleta ei care să o ducă în drumurile ocazionale peste Calea Mai Scurtă îi va fi imposibil să păstreze vie credinţa într-un pod acoperit care apare şi dispare. Fără Raleigh, ultima şi singura dovadă a călătoriilor ei de recuperare a obiectelor pierdute vor fi fost cerceii din căuşul palmei ei şi o copie xerox a unui poem de Gerard Manley Hopkins.

„F” „U”, spuneau cerceii. Nota zece.

— De ce nu poţi să vii cu noi la lac? a spus mama lui Vic prin perete – cu o nuanţă de vaiet în voce.

Linda şi Chris trecuseră la subiectul plecării din oraş pe perioada verii, ceva ce mama lui Vic îşi dorea cu ardoare mai mult ca oricând, luând în considerare efectele bolii lui

Vic.

— Ce ai aşa de important de făcut acolo? a insistat ea.

— Slujba. Vrei să petrec trei săptămâni la lacul Winnipesaukee, gata să stau într-un cort. Tâmpenia aia de cazare pe care vrei tu neapărat să o luăm costă opt sute de parai pe lună.

— Vrei să zici că trei săptămâni singură cu Vic ar trebui să însemne *vacanţă?* Trei săptămâni de făcut doar eu pe părintele în timp ce tu stai aici ca să lucrezi trei zile pe săptămână şi să faci cine dracu' ştie ce faci atunci când sun la tine la serviciu şi colegii tăi îmi spun că eşti plecat cu inspectorul? Tu şi cu el aţi avut deja cum să inspectaţi fiecare centimetru din New England.

Tatăl ei a spus altceva, pe un ton scăzut şi furios pe care Vic nu l-a putut desluşi, apoi a mărit volumul la televizor, dându-l suficient de sus încât să audă şi dl de Zoet de peste stradă. O uşă s-a trântit atât de tare, că paharele din bucătărie au zdrăngănit.

Vic şi-a pus noii cercei şi a despăturit poemul, un sonet pe care nu-l înţelegea deloc, dar pe care deja îl adora. L-a citit la lumina uşii crăpate deschis, şoptindu-şi rândurile, recitând de parcă ar fi fost o rugăciune – era un fel de rugăciune –, şi, curând, părinţii ei nefericiţi au dispărut din gândurile ei.

Aşa cum pescăruşii de azur devin foc, libelulele scot văpăi

Aşa cum pescăruşii de azur devin foc, libelulele scot văpăi;
Aşa cum rostogolite peste buza fântânilor rotunde
Susură pietrele; aşa cum fiecare coardă întinsă spune, fiecare arcuş
De clopot lovit de frânghie îşi găseşte vorba pe care să-şi destrame numele;
Aşa şi fiecare fiinţă muritoare face un lucru şi acelaşi:
Îşi strămută acea a sa esenţă dinlăuntru sălăşluitului;
Sineuri – devin ele înseşi; eu însumi devine vorbă aprinsă şi cuvânt,
Strigând Ce fac e eu: pentru asta am venit
Şi spun mai mult de-atât: omul drept face dreptate;
Păstrează îndurarea: care păstrează vii toate-ndurările;
Înfăptuieşte în ochii Domnului tot ceea ce e el în ochii Domnului –
Isus – pentru că Isus cântă în zece mii de locuri,
Cu dragoste în membre şi dragoste în ochi ce nu-s ai lui
Pentru Tată prin trăsături de chipuri ale oamenilor.

– GERARD MANLEY HOPKINS

Dispariţii. 1991 – 1996

Diverse locuri

Fata rusoaică de care amintise Maggie Leigh se numea Marta Gregorski, iar în acea lume pierdută printre păduri a lui Vic răpirea ei fusese într-adevăr un subiect de ştiri dezbătut mai multe săptămâni la rând. Pe de o parte, era din cauză că Marta era o celebritate minoră în universul şahului, antrenată de Kasparov şi devenită mare maestră până la vârsta de doisprezece ani. Pe de altă parte, însă, în acele prime zile de după destrămarea URSS-ului, întreaga planetă încă se mai adapta la noile libertăţi ruseşti, şi umblau vorbe că dispariţia Martei Gregorski şi a mamei ei ar fi trebuit să fie o chestiune de incident internaţional, o scuză pentru un alt spectacol de Război Rece. A durat ceva vreme până să se realizeze că fosta republică sovietică era prea preocupată cu dezintegrarea ca să mai bage de seamă astfel de fapte. Boris Yeltsin călărea pe tancuri, urlând până ce se făcea roşu la faţă. Foştii agenţi KGB se împleticeau unii de alţii căutând de lucru bine plătit în slujba mafiei ruseşti. Au trecut săptămâni până să se gândească cineva să denunţe Vestul decadent, cuprins de criminalitate, iar denunţul nu a fost nici el prea entuziast.

O recepţioneră ce lucra la Hilton DoubleTree de pe Charles River văzuse pe Marta şi pe mama ei ieşind pe uşa rotativă puţin înainte de ora şase, într-o seară nu foarte rece şi cu burniţă. Familia Gregorski era aşteptată la Harvard pentru o cină şi tocmai ce le sosea maşina. Prin fereastra stropită de ploaie, recepţionera a văzut cum Marta, apoi mama ei s-au urcat într-un vehicul negru. S-a gândit că maşina avea prag pentru că a văzut cum micuţa rusoaică a făcut un pas în sus înainte de a se pune pe bancheta din spate. Însă afară era întuneric, iar recepţionera stătea la telefon cu un oaspete care era enervat că nu-şi putea deschide minibarul, aşa că nu a reţinut mai multe.

Un singur lucru era neîndoielnic: femeile Gregorski nu au urcat în maşina corectă, maşina de oraş care fusese

închiriată pentru ele. Şoferul, Roger Sillman, în vârstă de şaizeci şi doi de ani, era parcat pe partea îndepărtată a sensului giratoriu, incapabil să le preia. Avea motorul oprit şi a stat acolo dormind în spatele volanului până s-a făcut aproape de miezul nopţii. Se simţise bolnav şi mahmur, însă a presupus că doar (şi necaracteristic lui) aţipise şi că femeile luaseră un taxi. Nu a conceput că s-ar fi putut întâmpla altceva decât în dimineaţa următoare şi nu a contactat poliţia decât după ce a fost imposibil de dat de familia Gregorski la hotelul lor.

Sillman a fost interogat de către FBI de zece ori în zece săptămâni, dar povestea lui nu s-a modificat şi nu a fost în nicio ocazie capabil să ofere informaţii de valoare. A spus că asculta sport la radio, ca să treacă timpul – ajunsese cu patruzeci de minute mai devreme – când cineva a ciocănit în geam. Un vagabond cu o haină neagră, stând în ploaie. Sillman a coborât geamul, apoi...

Nimic. Atât: nimic. Noaptea s-a topit, ca un fulg de nea pe vârful limbii.

Sillman avea şi el fiice – şi strănepoate – şi îl măcina să le ştie pe Marta şi pe mama ei în mâinile cine ştie cărui nenorocit de Ted Bundy-Charles Manson ca să le-o tragă până mor amândouă. Nu a mai putut dormi, avea coşmaruri cu micuţa fată jucând şah cu degetele tăiate ale mamei ei pe post de piese. S-a chinuit şi s-a chinuit cu toată energia lui să îşi mai amintească ceva, orice. Dar numai un singur alt detaliu a ieşit la suprafaţă.

— Turtă dulce, a oftat către un anchetator ciupit de vărsat de vânt, pe nume Pace, însă arătând mai degrabă a Război.

— Turtă dulce?

Sillman l-a privit pe anchetatorul său cu ochi resemnaţi.

— Cred că în timpul cât am stat leşinat am visat prăjiturile cu turtă dulce ale mamei mele. Poate că individul care m-a lovit la geam mâncase una.

— Hmmm, a zis Pace-nu-Război. Păi, pare de ajutor. O să scoatem un mandat de urmărire pentru Omuleţul de Turtă Dulce. Nu sunt foarte încrezător în reuşită, totuşi. Umblă

vorba pe stradă că e foarte greu să-l prinzi.

În noiembrie 1991, un băiat de patrusprezece ani pe nume Rory McCombers, boboc la şcoala Gilman din Baltimore, s-a întâlnit cu un Rolls-Royce în parcarea căminului său. Era gata să plece spre aeroport, reunindu-se cu familia în Key West pentru vacanţa de Ziua Recunoştinţei, şi crezuse că maşina fusese trimisă de tatăl lui ca să îl ia.

De fapt, şoferul pe care îl trimisese tatăl lui Rory era inconştient în limuzina lui, la jumătate de kilometru distanţă. Hank Tulowitzki se oprise la un magazin Night Owl ca să pună benzină şi să folosească toaleta, dar nu şi-a mai putut aduce aminte nimic după ce a închis capacul de la rezervor. S-a trezit la ora 1 dimineaţa în portbagajul propriei maşini, la cam o sută de metri de magazin, într-o parcare publică. Lovise şi strigase timp de aproape cinci ore înainte ca un jogger matinal să-l audă şi să cheme poliţia.

Mai târziu, un pedofil din Baltimore a recunoscut crima şi a descris cu detalii pornografice felul în care l-a molestat pe Rory înainte de a-l strangula până la moarte. Dar pretindea că nu-şi aduce aminte unde a îngropat cadavrul, iar restul de dovezi nu se potriveau; nu numai că nu avea acces la un Rolls-Royce, nici măcar nu avea carnet de conducere valid. Până când au decis poliţiştii că firul cu infractorul juvenil era o fundătură – doar un pervers care se excita descriind violenţe sexuale asupra minorilor, cineva care mărturisise lucrurile din plictiseală – avuseseră loc noi răpiri de investigat, iar terenul pentru ancheta McCombers se afundase.

Nici şoferului lui Rory, Tulowitzki, nici şoferului lui Gregorski, Sillman, nu li s-au făcut teste de sânge mai devreme de o zi după răpiri, aşa că orice urmă de sevofluran din corpul lor a rămas nedetectată.

În ciuda tuturor similitudinilor, dispariţia Martei Gregorski şi răpirea lui Rory McCombers nu au fost conectate niciodată.

Un alt lucru pe care cele două cazuri îl aveau în comun: niciunul dintre copii nu a mai fost văzut vreodată.

Haverhill

Chris McQueen a plecat în toamna în care Vic a început liceul.

Anul ei de boboc pornise deja cam prost. Avea numai note de 5, cu excepţia orei de desen. Profesoara ei de desen făcuse un comentariu pe rezumatul semestrial, cu şapte cuvinte notate în grabă – *Victoria e talentată, trebuie să se concentreze* – şi i-a dat un 8.

Vic şi-a desenat întregul ei drum pe culoarele şcolii. S-a tatuat singură cu Sharpie[22], ca s-o enerveze pe maică-sa şi ca să impresioneze băieţii. A făcut un conspect la o carte din programă sub forma unei benzi desenate, spre amuzamentul celorlalţi copii care stăteau în fundul clasei cu ea. Vic primea nota 10 cu felicitări pentru distracţia oferită celor rataţi. Raleigh-ul fusese înlocuit cu un Schwinn cu pompoane roz-argintii pe ghidon. O durea la bască de Schwinn, nu mersese niciodată cu ea. Bicicleta aceea o făcea de ruşine.

Când Vic a intrat pe uşă, acasă după o după-amiază petrecută în sala de pedeapsă a şcolii, a dat de mama ei trântită pe canapeaua din camera de zi, cocoşată, cu coatele pe genunchi şi cu capul în palme. Plânsese... încă o mai făcea, cu picăturile curgându-i din colţul ochilor înroşiţi. Când plângea, era o femeie bătrână şi urâtă.

— Mama? Ce s-a-ntâmplat?

— A sunat taică-tu. Nu se mai întoarce acasă în noaptea asta.

— Mama? a zis Vic, lăsându-şi să-i alunece ghiozdanul de pe umăr şi să cadă pe podea. Ce-nseamnă? Unde-o să fie?

— Nu ştiu. Nu ştiu unde şi nu ştiu de ce.

Vic s-a uitat la ea intens şi cu reproş.

— Cum adică nu ştii de ce? a întrebat-o Vic. Nu se mai întoarce acasă din cauza ta, mamă. Pentru că nu te mai poate suporta *pe tine.* Pentru că tot ce faci e să-l *fuţi* la cap,

[22] Producător de instrumente de scris cunoscut în S.U.A. în principal pentru cariocile cu cerneală permanentă (n. trad.).

stai aşa şi-l *fuţi* la cap când e obosit şi vrea să fie lăsat în pace.

— Am încercat atât de tare. Nici nu ştii cât de tare am încercat să mă-ngrijesc de el. Pot să pun bere în frigider şi masa caldă pentru când vine acasă târziu. Dar nu mai pot avea douăzeci şi patru de ani, şi asta e ce nu-i place lui cu adevărat la mine. Atâta avea cea de ultima dată, să ştii.

În tonul ei nu se simţea furie. Părea doar epuizată.

— Ce vrei să zici cu cea de *ultima* dată?

— Ultima fată cu care s-a culcat, a spus Linda. Nu ştiu cu cine mai e acum, totuşi, şi de ce s-a hotărât să se ducă cu ea. Nu e ca şi cum l-am pus vreodată în ipostaza de-a alege între a sta acasă şi a fi cu vreo fată. Nu ştiu de ce acum e diferit. Probabil că e o bucată bună.

Când Vic a vorbit din nou, vocea îi era ştearsă şi tremurată.

— Minţi aşa de rău! Te urăsc. Te urăsc, iar dacă el pleacă, plec şi eu!

— Dar, Vicki, a zis mama ei pe un ton straniu, pierdut. Nu te vrea cu el. Nu m-a părăsit doar pe *mine,* să ştii. Ne-a părăsit pe *amândouă.*

Vic s-a răsucit pe călcâie şi a luat-o la fugă, trântind uşa în spatele ei. A răbufnit în amiaza de început de octombrie. Lumina cădea într-un unghi jos printre stejarii de peste stradă, galben şi verde, şi ce-i mai plăcea lumina aceea! Nu e lumină în lumea asta care să se compare cu cea din New England la începutul toamnei.

Era pe ruşinoasa ei bicicletă roz, pedalând printre sughiţuri de plânset, însă aproape fără să îşi dea seama de asta, cu respiraţia gâfâită. Era în jurul casei şi pe sub coroanele copacilor, era în coborâre pe panta dealului, cu vântul şuierându-i la urechi. Bicicleta cu zece viteze nu se compara cu Raleigh Tuff Burner, şi simţea fiecare piatră şi rădăcină de sub cauciucurile subţiri.

Vic şi-a zis că o să se ducă să-l găsească, o să se ducă la el acum, el o iubea, şi dacă ea ar fi vrut să stea cu el tatăl ei i-ar găsi un loc şi pentru ea, şi nu s-ar mai întoarce niciodată acasă, nu va mai fi nevoie niciodată să o asculte

pe mama ei răţoindu-se la ea pentru că poartă blugi negri, îmbrăcându-se ca un băiat, pierzând vremea cu prăpădiţi, va trebui doar să meargă pe deal în jos, iar podul va fi acolo.

Însă nu era. Vechiul drum prăfuit se termina la gardul de plasă care străjuia râul Merrimack. În amonte, apa era la fel de neagră şi de lină ca sticla fumurie. Jos, era un torent, spărgându-se de bolovani într-o spumă albă. Tot ce mai rămăsese din Calea Mai Scurtă erau trei piloni de beton ridicându-se din apă şi sfărâmaţi la vârf, lăsând să se vadă fierul de ranforsare.

A pedalat puternic înspre gard, dorindu-şi ca podul să apară. Dar chiar înainte de a lovi plasa de sârmă, şi-a aruncat voit bicicleta şi a alunecat pe pământ cu picioarele. Nu a aşteptat să vadă dacă s-a rănit, ci a sărit în sus, a apucat bicicleta în ambele mâini şi a împins-o peste margine. Bicicleta a lovit panta prelungă a malului, a făcut un salt şi s-a izbit de apa joasă, unde s-a împotmolit. O roată a rămas ieşită din apă, încă învârtindu-şi spiţele, frenetic.

Liliecii au plonjat în apusul care stătea să vină.

Vic a mers şchiopătat către nord, urmând linia râului, fără o destinaţie anume în minte.

În cele din urmă, pe un mal de sub autostrada 495 s-a trântit pe iarba aspră, printre gunoaie. O trecea un junghi într-o parte. Automobilele scânceau şi zumzăiau deasupra ei, producând o armonie vastă şi cutremurată pe podul masiv care acoperea râul Merrimack. Le putea simţi trecerea, o vibraţie continuă, ciudat de liniştitoare, trepidând pământul de sub ea.

Nu intenţionase să adoarmă acolo, însă, pentru o vreme – cam douăzeci de minute – Vic a aţipit purtată într-o stare de semiconştienţă onirică de răcnetul furtunos al motocicletelor, pocnind câte două sau câte trei, o gaşcă întreagă de motociclişti ieşiţi în ultima noapte caldă de toamnă, îndreptându-se către fieştece loc îi mânau roţile lor.

Diverse locuri

Ploua tare în Chesapeake, Virginia, în seara zilei de 9 mai 1993, atunci când Jeff Haddon şi-a luat springerul spaniel la plimbarea lor obişnuită de după cină. Niciunul dintre ei nu-şi dorea să fie pe-afară, nici Haddon, nici căţeaua lui, Garbo. Pe Bulevardul Battlefield ploua aşa de tare, că stropii ricoşau de pe trotuarele de ciment până la piatra cubică a străzii. Aerul avea un iz de salvie şi stejar veşnic verde. Jeff purta pe el un poncho mare galben, iar vântul bătea şi îl răsfira furios. Garbo şi-a despărţit picioarele din spate şi s-a lăsat mizeră să se pişe, cu blana ei cârlionţată atârnând în şuviţe pleoştite.

Plimbarea lui Haddon şi a lui Garbo i-a dus până la casa largă în stil Tudor a lui Nancy Lee Martin, o văduvă bogată cu o fiică de nouă ani. Mai târziu, le-a spus anchetatorilor din cadrul Departamentului de Poliţie Chesapeake că a aruncat o privire către aleea ei pentru că a auzit muzică de Crăciun, însă asta nu era chiar adevărat. Nu auzise atunci muzica de Crăciun, nu peste ropotul ploii din drum, ci întotdeauna trecea prin dreptul casei ei şi întotdeauna se uita pe acea alee pentru că Haddon avea o pasiune secretă pentru Nancy Lee Martin. La patruzeci de ani, ea era cu zece ani mai în vârstă decât el, şi totuşi încă mai arăta ca majoreta de la Virginia Tech care fusese odinioară.

A privit către alee la timp ca să o observe pe Nancy ieşind pe uşa din faţă, cu fata ei, Amy, fugind în faţa ei. Un bărbat înalt îmbrăcat cu un pardesiu negru ţinea o umbrelă pentru ea; fetele aveau rochii strânse pe trup şi eşarfe de mătase, iar Jeff Haddon şi-a adus aminte de nevastă-sa care îi spusese că Nancy Lee urma să se ducă la o strângere de fonduri pentru George Allen, care tocmai ce anunţase că va candida pentru postul de guvernator.

Haddon, care deţinea o reprezentanţă Mercedes şi care se pricepea la maşini, a recunoscut automobilul care venise pentru ele ca fiind un Rolls-Royce, modelul Phantom sau Wraith, ceva din anii treizeci.

A salutat şi a făcut cu mâna. E posibil ca Nancy Lee Martin să fi răspuns la salut, nu a fost prea sigur. În timp ce şoferul lor le deschidea portiera, a răbufnit muzică, iar Haddon a jurat că putea auzi linia melodică de la *Micuţul băiat toboşar*[23], cântat de un cor. Era un lucru ciudat de auzit primăvara. Poate că şi lui Nancy Lee i s-a părut aidoma – părea că ezită înainte de a urca. Însă ploua tare, iar ea nu a ezitat prea mult.

Haddon şi-a continuat drumul, şi atunci când s-a întors maşina dispăruse. Nancy Lee Martin şi fiica ei Amy nu au mai ajuns niciodată la strângerea de fonduri pentru George Allen.

Şoferul care fusese însărcinat să le conducă, Malcom Ackroyd, a dispărut şi el. Maşina lui a fost descoperită lângă Bulevardul Bainbridge, pe malul apei, cu portiera de la şofer deschisă. Pălăria i-a fost găsită în bălării, îmbibată de sânge.

Pe la sfârşit de mai 1994, a fost Jake Christensen din Buffalo, New York, de zece ani şi călătorind singur, venind cu avionul din Philadelphia, unde urma cursuri la internat. Fusese trimis un şofer care să îl întâmpine, dar acest bărbat, Bill Black, a suferit un atac de cord fatal în parcare şi a fost găsit mort în spatele volanului limuzinei sale. Cine l-a întâmpinat pe Jake la aeroport – şi cine l-a luat de acolo – nu s-a putut determina niciodată.

Autopsia a dezvăluit că inima lui Bill Black a cedat după inhalarea unei doze aproape letale de gaz denumit sevofluran; era favoritul dentiştilor. O gură zdravănă ar face pe oricine să uite de durere şi l-ar mai face puternic influenţabil – un zombie, cu alte cuvinte. Sevofluranul nu era uşor de obţinut – e necesară o licenţă de doctor sau de stomatologie ca să îl obţii – şi păruse o pistă promiţătoare, dar interogatoriile de-a lungul întregului stat cu diverşi chirurgi stomatologici şi angajaţii lor nu au dus nicăieri.

[23] *The Little Drummer Boy, o* colindă de Crăciun foarte populară în Statele Unite, compusă în 1941 de Katherine Kennicott Davis (n. trad.).

În 1995, a fost Steve Conlon şi fiica lui de doisprezece ani, Charlie (de fapt, Charlene, însă Charlie pentru prieteni), în drumul lor spre lecţii de dans tată-fiică în Plattsburgh, New York. Au comandat o limuzină, dar în dreptul casei lor a apărut în schimb un Rolls-Royce. Mama lui Charlie, Agatha, şi-a sărutat fiica de rămas bun, pe frunte, înainte ca ea să plece, şi i-a zis să se distreze, apoi nu a mai văzut-o niciodată.

Totuşi, l-a văzut pe soţul ei. Cadavrul lui a fost descoperit cu un glonţ prin orbita ochiului stâng, în spatele unor tufişuri, într-o parcare de pe autostrada 87. Agatha nu a avut nicio problemă să identifice trupul, în ciuda feţei distruse.

Câteva luni mai târziu, în casa Colon a sunat telefonul, la puţin după ora două şi jumătate noaptea, iar Agatha, doar pe jumătate trează, a răspuns. A auzit un hârşâit şi nişte păcănituri, ca la o convorbire la mare distanţă, urmate de vocile mai multor copii care cântau *Primul Crăciun*[24] pe un ton înalt, drăgălaş şi străbătut de râsete. Agatha a crezut că aude printre ei vocea fetei sale şi a început să o strige pe nume:

— Charlie, Charlie, unde eşti?

Dar fiica nu a răspuns, iar în clipa următoare copiii au închis telefonul.

Compania de telefonie, însă, a precizat că nu fuseseră niciun fel de convorbiri pe acea linie, la acea oră, şi poliţia a considerat evenimentul o fantezie a unei femei adânc mâhnite.

În fiecare an au loc în America aproximativ cincizeci şi opt de mii de răpiri de copii nelegate de contextul familiei, şi la începutul anilor nouăzeci dispariţiile lui Marta Gregorski, Rory McCombers, Amy Martin, Jake Christensen, Charlene Conlon şi ale adulţilor însoţitori – cu puţini martori,

[24] *The first Noel,* colind tradiţional nord-american (n. trad.).

în state diferite, în condiţii diferite – nu au fost conectate decât mult mai târziu. Cu mult după ceea ce i s-a petrecut lui Vic McQueen în mâinile lui Charles Talent Manx III.

Haverhill

Prin a doua jumătate a lunii martie din anul de liceu terminal al lui Vic, maică-sa a intrat peste ea şi Craig Harrison, aflaţi în dormitorul lui Vic, la unu noaptea. Nu era ca şi cum Linda i-a prins în timp ce şi-o trag, nici măcar pupându-se, dar Craig avea o sticlă de Bacardi, iar Vic era destul de beată.

Craig a plecat ridicând din umeri şi zâmbind – *N'pte bună, dna McQueen, pare rău că v-am trezit* – şi dimineaţa următoare Vic a tulit-o la tura de sâmbătă de la Taco Bell fără să îi adreseze mamei ei vreun cuvânt. Nu era nerăbdătoare să se întoarcă acasă şi cu siguranţă nu era pregătită pentru ce o aştepta când a făcut-o.

Linda stătea pe patul lui Vic, care era proaspăt făcut, cu aşternuturi curate şi o pernă umflată, la fel ca într-o cameră de motel. Mai era de aşezat menta.

Tot restul lipsea: caietul de desene al lui Vic, cărţile lui Vic, calculatorul lui Vic. Erau câteva obiecte pe birou, însă Vic nu le-a acordat atenţie pe moment. Imaginea camerei ei golite i-a tăiat răsuflarea.

— Ce-ai făcut?

— Îţi poţi câştiga înapoi lucrurile, a zis Linda, cât timp îmi respecţi noile reguli şi noua oră de culcare. De acum încolo, o să te duc eu cu maşina la şcoală şi oriunde mai trebuie.

— Nu aveai... nu aveai niciun drept...

— Am găsit într-un sertar câteva lucruri de-ale tale, a continuat mama ei de parcă Vic nu spusese nimic. Aş vrea să aud explicaţia ta referitor la ele.

Linda a făcut semn cu capul către partea opusă a camerei. Vic şi-a întors privirea, de data aceasta observând atentă ce stătea pe birou: un pachet de ţigări, o cutie de metal Altoids conţinând ceea ce păreau bombonele roşu-portocalii de Valentine's Day, câteva sticluţe cu mostre de gin şi două prezervative cu aromă de banană în ambalaje mov. Unul dintre ambalaje era desfăcut şi gol.

Vic cumpărase prezervativele de la un automat de pe

holul de la Howard Johnson şi rupsese ambalajul unuia ca să facă un personaj din el, umflând cauciucul şi desenând o faţă. Poreclise acest personaj Puţăfaţă şi distrase copios pe colegi la ora a treia de clasă, plimbându-l pe catedră în timp ce profesoara era ieşită. Când dna Jaffey s-a întors de la toaletă, camera mirosea aşa de tare a banane, că a întrebat cine a adus la şcoală plăcintă, lucru care a produs o hlizeală generală.

Craig lăsase ţigările într-o noapte în care rămăsese la ea, şi Vic le pusese bine pentru el. Nu fuma (încă), dar îi plăcea să scoată câte o ţigară din pachet şi să se întindă pe pat adulmecând tutunul dulceag: parfumul lui Craig.

Tabletele de Ecstasy erau ceea ce lua Vic ca să treacă peste nopţile în care nu putea dormi, când gândurile i se învârteau prin cap ţipând ca o gloată de lilieci dezlănţuiţi. În unele nopţi, îşi închidea ochii şi vedea Podul Căii Mai Scurte, un dreptunghi înclinat deschizându-se către întuneric. Putea *mirosi* putoarea de amoniu a urinei de liliac şi miasma de lemn mucegăit. În întuneric, o pereche de lanterne de vizieră obişnuiau să sclipească la capătul îndepărtat al podului: două cercuri de lumină palidă apropiate unul de altul. Acele lanterne era sclipitoare şi teribile, iar uneori le putea vedea lucind în dreptul pupilelor ei chiar şi după ce deschidea ochii. Acele lanterne o făceau să îi vină să ţipe.

Un pic de X îmbunătăţea mereu lucrurile. Un pic de X o făcea să se simtă ca şi cum zbura planat cu briza pe faţă. Punea universul într-o stare de urnire calmă şi subtilă, de parcă ar fi fost pe şaua din spate a motocicletei tatălui ei, pregătind să negocieze o curbă. Nu avea nevoie să doarmă atunci când era pe Ecstasy, era prea îndrăgostită de univers ca să doarmă. În schimb, îşi chema prietenii şi le spunea că-i iubeşte. Stătea până târziu în noapte şi schiţa modele de tatuaje care să o ajute să micşoreze distanţa dintre fata de peste stradă şi striperiţa morţii-mă-sii. Voia să îşi facă deasupra sânilor un tatuaj cu un motor de motocicletă, ca să îi lase pe băieţi să ştie ce călăreală bună pot avea, independent de faptul că, la şaptesprezece ani,

era, patetic, aproape ultima virgină din clasă.

Sticluţele de mostre de gin nu reprezentau nimic. Ginul era doar ceva la îndemână ca să înghită Ecstasy-ul.

— Gândeşte-te la ce-ai chef, a spus Vic. Mă doare-n paişpe.

— Măcar ar trebui să fiu bucuroasă că foloseşti protecţie. Dacă apare pe nepusă masă un copil din flori, să nu te-aştepţi să te-ajut. N-o să vreau să am de-a face nimic cu asta. Sau cu tine.

Ce şi-ar fi dorit Vic să-i spună era că ar fi fost un motiv destul de bun ca să rămână însărcinată cât mai curând posibil, dar ce a rostit în schimb a fost:

— Nu m-am culcat cu el.

— Acuma minţi. 4 septembrie. Am crezut că ai rămas peste noapte la Willa. În jurnalul tău zice...

— Te-ai uitat în jurnalul meu!?

— ...că ai dormit la Craig toată noaptea pentru prima dată. Crezi că nu ştiu ce înseamnă asta?

Ce însemna era că dormiseră împreună – cu hainele pe ei, sub o plapumă, în camera de la subsol a Willei, cu alţi şase copii acolo. Însă atunci când s-a trezit, el era lipit de ea, cu un braţ peste talia ei, respirând pe ceafa ei, iar ea s-a gândit *Te rog, nu te trezi* şi pentru câteva clipe fusese cea mai fericită de pe lume.

— Mda. Înseamnă că ne-am tras-o, mama, a zis Vic pe un ton liniştit. Pentru că mă săturasem să îi tot sug pula. Eu nu m-am ales cu nimic.

Puţina culoare care mai rămăsese în obrajii mamei ei s-a împrăştiat instantaneu.

— O să-ţi păstrez obiectele tale personale încuiate, a zis ea. Nu-mi pasă că ai aproape optsprezece ani, locuieşti sub acoperişul meu şi o să respecţi regulile mele. Dacă eşti capabilă să urmezi noul program, atunci poate că peste câteva luni...

— Ast-ai făcut şi atunci când tata te-a dezamăgit? Ţi-ai încuiat păsărica pentru câteva luni ca să vezi dacă îţi urmează programul?

— Crede-mă, dacă aş avea o centură de castitate pe

undeva prin casă, te-aş pune pe tine să o porţi, i-a zis maică-sa. Târfă cu gura murdară ce eşti!

Vic a râs, cu un sunet sălbatic, agonizant.

— Cât de urâtă eşti ca om pe dinăuntru, a spus ea, cel mai maliţios lucru la care s-a putut gândi. Eu mi-am luat tălpăşiţa.

— Dacă pleci, o să găseşti uşa încuiată când te întorci, i-a spus mama ei, însă Vic nu mai asculta, deja ieşise pe uşa de la dormitor.

Afară în frig

A mers pe jos.

Ploaia era o zloată care a udat-o prin geaca de armată din piele, tapându-i părul cu boabe de gheaţă.

Tatăl ei şi prietena lui trăiau în Durham, New Hampshire, şi era ceva drum de mers ca să ajungă la ei cu MBTA[25] – trebuia să ia metroul până la Gara de Nord, apoi să urce în autobuzele operate de Amtrak – dar mai presupunea şi mulţi bani pe care Vic nu-i avea.

A mers totuşi la staţia de metrou şi a pierdut vremea pe acolo, pentru că era ferită de ploaie. Încerca să se gândească pe cine ar putea suna ca să facă rost de bani de bilet. Apoi s-a gândit, la naiba, mai bine îşi sună tatăl şi îl roagă s-o ia cu maşina. Sincer, nu-şi dădea seama de ce nu se gândise mai devreme la varianta asta.

În ultimul an, fusese doar o dată să îl viziteze, şi nu ieşise prea bine. Vic s-a certat cu prietena şi a aruncat cu telecomanda după ea, care, prin cine ştie ce întâmplare, i-a învineţit femeii ochiul. Tatăl ei a trimis-o înapoi chiar în acea seară, fără să fie niciun pic interesat de perspectiva ei asupra întâmplării. Vic nu a mai vorbit cu el de atunci.

Chris McQueen a răspuns la al doilea ţârâit şi a precizat că acceptă taxa inversă. Însă nu a părut prea încântat. Vocea îi era hârâită. Data trecută când îl văzuse îi apăruseră o grămadă de fire de păr cărunte care nu fuseseră acolo cu un an înainte. Auzise că bărbaţii îşi iau iubite mai tinere ca să rămână ei înşişi tineri. Nu prea funcţiona.

— Uite, a zis Vic, şi dintr-odată s-a trezit că se forţează să nu plângă. Mama m-a dat afară din casă, cum te-a dat şi pe tine.

Nu se întâmplase aşa, bineînţeles, dar părea felul potrivit de a începe conversaţia.

— Hei, Piceo, a spus el. Unde eşti? Eşti bine? M-a sunat

[25] Massachusetts Bay Transportation Authority – sistemul de transport public interurban al statului Massachusetts (n. trad.).

mama şi mi-a zis că ai plecat.

— Sunt la gară. Nu am bani. Poţi să vii să mă iei, tata?

— Pot să trimit un taxi. Mama o să plătească maşina când ajungi acasă.

— Nu pot să mă duc acasă.

— Vic. Mi-ar lua o oră să ajung acolo, şi e miezul nopţii. Trebuie să mă duc mâine la serviciu la 5 dimineaţa. Aş fi fost în pat până acum, în schimb am stat lângă telefon şi mi-am făcut griji pentru tine.

Vic a auzit o voce în fundal, prietena tatălui ei, Tiffany:

— Aici nu vine, Chrissy!

— Trebuie să rezolvi lucrurile cu maică-ta, a spus el. Nu pot să aleg de partea cui să fiu, Vic. Ştii bine.

— Aici *nu* vine! s-a răstit Tiffany încă o dată, cu o voce stridentă şi furioasă.

— Poţi să-i spui pizdei ăleia proaste să tacă dracu' din gură?! a strigat Vic, aproape urlând.

Când tatăl ei a rostit ceva din nou, vocea îi era mai dură.

— N-o s-o fac. Şi luând în considerare că ai bătut-o data trecută când ai fost aici...

— Ce paştele mă-sii?!

— ...şi nu ţi-ai cerut niciodată scuze...

— N-am atins-o deloc pe curva aia împuţită.

— ...Ok. Închid. Conversaţia asta s-a încheiat. N-ai decât să petreci toată nenorocita asta de noapte în ploaie, din partea mea.

— Ai ales-o pe ea în locul meu, a zis Vic. Ai *ales-o* pe ea. Du-te dracu', tata. Odihneşte-te ca să fii pregătit să mânjeşti şi mâine lucrurile cu căcat. La asta te pricepi de minune!

Şi a trântit receptorul.

Vic s-a întrebat dacă ar fi avut cum să doarmă în gară pe o bancă, însă până la ora două şi-a dat seama că e imposibil. Era prea frig. A luat în considerare să o sune cu taxă inversă pe mama sa, rugând-o să trimită un taxi, dar simpla idee de a cere ajutorul ei era insuportabilă, aşa că a mers pe jos

Acasă

Nici măcar nu a încercat uşa din faţă, convinsă că va fi cu lanţul pus. Propria ei fereastră de la dormitor era la o înălţime de trei metri de sol, şi oricum încuiată. Ferestrele din spate erau şi ele încuiate, la fel şi uşa de sticlă batantă. Însă era un geam de la subsol care nu voia în ruptul capului să se închidă de tot. De şase ani, stătea întredeschis câţiva milimetri.

Vic a găsit o pereche ruginită de foarfece de grădină şi a folosit-o ca să taie plasa de insecte, apoi a împins fereastra înăuntru şi s-a strecurat prin deschizătura îngustă şi lată.

Subsolul era o cameră mare şi nefinisată, cu ţevi traversând tavanul. Maşina de spălat rufe şi uscătorul se aflau la un capăt al încăperii, lângă scări, iar boilerul la celălalt. În rest erau doar cutii aruncate la nimereală, pungi de gunoi umplute cu hainele vechi ale lui Vic şi un fotoliu cu model de tartan cu un tablou înrămat al unei acuarele de rahat, cu un pod acoperit, rezemat de şezut. Vic şi-a adus vag aminte că îl pictase în şcoala generală. Era urât ca dracu'. Nicio atenţie la perspectivă. S-a amuzat folosind un marker ca să deseneze un stol de mădulare zburătoare pe cer, apoi l-a azvârlit şi a împins spătarul fotoliului ca să facă un fel de pat. În uscător, a găsit un set curat de haine. Şi-ar fi dorit să îşi usuce tenişii, însă a realizat că zdrăngănitul aparatului ar fi chemat-o pe maică-sa jos, aşa că doar i-a pus pe prima treaptă.

Într-un sac de gunoi, a găsit nişte haine de iarnă pufoase, s-a ghemuit pe fotoliu şi s-a învelit cu ele. Fotoliul nu se putea rabata complet şi s-a gândit că nu o să poată adormi, chircită cum era, dar la un moment dat şi-a închis ochii pentru o clipă, iar atunci când i-a deschis, pe spaţiul liber al ferestrei cerul era o fâşie de albastru strălucitor.

Ce a trezit-o a fost sunetul de deasupra, de picioare tropăite şi vocea agitată a mamei ei. Vorbea la telefon, din bucătărie. Vic îşi putea da seama din felul în care făcea paşi în cerc.

— *Am sunat* la poliţie, Chris, a spus ea. Mi-au zis că o să se întoarcă acasă când e pregătită.

Apoi a spus:

— Nu! *Nu,* n-o s-o facă, pentru că nu e copil pierdut. Are şaptesprezece ani, la dracu', Chris. La şaptesprezece ani nici măcar nu îi zic fugară.

Vic era pe cale să se dea jos din fotoliu şi să urce – dar s-a gândit *La dracu'. La dracu' cu amândoi.* Şi s-a lăsat moale înapoi în culcuş.

În vâltoarea deciziei, şi-a dat seama că era lucrul greşit de făcut, lucrul groaznic de făcut, să se ascundă aici jos în timp ce mama ei era cuprinsă de panică la parter. Însă era un lucru groaznic şi să scotoceşti prin camera fiicei tale, să îi citeşti jurnalul, să îi iei lucrurile pe care şi le plătise singură. Şi dacă Vic mai înghiţea din când în când câte un Ecstasy, asta era de asemenea vina părinţilor ei, pentru divorţul lor. Era vina tatălui ei pentru că o lovea pe mama ei. Ştia acum că o făcuse în trecut. Nu uitase cum îşi curăţase la chiuvetă pumnul înroşit. Chiar dacă şi-o meritase, curva idioată. Vic îşi dorea să fi avut nişte X la ea. Avea o cutiuţă în ghiozdan, prinsă în penar, dar acesta era sus. S-a întrebat dacă oare maică-sa se va duce pe-afară să o caute.

— Dar *nu tu o* creşti, Chris! Eu o fac! O fac *singură!* aproape că a strigat Linda, iar Vic i-a recunoscut lacrimile în voce şi, pentru o secundă, mai că s-a răzgândit.

Şi din nou a rezistat tentaţiei. Era de parcă lapoviţa din noaptea trecută fusese absorbită de ea prin piele, până în sânge, şi o făcuse să fie cumva mai rece. Îşi dorea asta, acea răceală interioară, o încremenire perfectă, de gheaţă – un fior rece care să îi amorţească toate sentimentele negative, care să îi îngheţe instantaneu toate gândurile rele.

Ai vrut să dispar, aşa că am făcut-o, s-a gândit Vic.

Mama ei a trântit telefonul, l-a ridicat şi l-a mai trântit o dată.

Vic s-a ghemuit şi mai mult sub jachete şi s-a cuibărit.

În cinci minute, a adormit la loc.

Subsolul

Data următoare când s-a trezit, era miezul zilei şi casa era goală. A ştiut asta imediat ce a deschis ochii, a ştiut din felul în care se aşternea tăcerea. Mama ei nu suporta să stea într-o casă complet tăcută. Când Linda dormea, dădea drumul la un ventilator. Când Linda era trează, îşi pornea televizorul sau gura.

Vic s-a lăsat să alunece din fotoliu, a traversat încăperea şi s-a pus cu picioarele pe o cutie, ca să privească pe fereastra care avea perspectivă în faţa casei. Maşina Datsun, tinicheaua ruginită de rahat a maică-sii, nu era acolo. Vic a simţit un fior meschin de încântare, sperând că Linda conduce disperată prin Haverhill, căutând-o la mall, pe străzile lăturalnice, acasă la prieteni.

Aş putea fi moartă, s-a gândit cu o voce găunoasă şi infatuată. *Violată şi lăsată să mor pe malul râului, şi ar fi numai vina ta, curvă despotică.* Vic avea în tolbă câteva cuvinte precum „despotic” şi „infatuat”. Poate că lua numai cinci la şcoală, însă citise Gerard Manley Hopkins şi W. H. Auden şi era cu ani lumină mai deşteaptă decât amândoi părinţii ei, ştia asta.

Vic şi-a pus tenişii încă uzi în uscător, ca să zdrăngăne cât vor, şi s-a dus sus pentru un castron de cereale Lucky Charms în faţa televizorului. Şi-a dezgropat pastila de urgenţă de Ecstasy din penar. În douăzeci de minute, se simţea calmă şi uşoară. Când şi-a închis ochii, a experimentat o senzaţie luxuriantă de deplasare, de alunecare, ca un avion de hârtie pe un curent cald ascendent. Obişnuia să se uite la canalul Travel şi de fiecare dată când vedea un avion îşi ridica braţele ca nişte aripi şi pretindea că se înalţă. Ecstasy era deplasare sub forma unei pastile, la fel de bun ca zborul prin întuneric într-o decapotabilă, atâta tot că nu trebuia să te dai jos de pe canapea ca să o iei la drum.

Şi-a spălat în chiuvetă castronul şi lingura, le-a uscat şi le-a pus înapoi la locul lor. A stins televizorul. Se făcea

târziu, o putea spune după unghiul luminii printre crengile copacilor.

Vic s-a întors în pivniţă ca să-şi verifice încălţările, dar tot nu se uscaseră. Nu ştia ce să mai facă. Sub scară, a găsit vechea ei paletă de tenis şi un tub cu mingi. S-a gândit că ar putea să lovească o vreme de perete, însă ar fi trebuit să elibereze mai întâi o zonă întreagă, aşa că s-a apucat să mute cutii – moment în care a găsit-o.

Bicicleta Raleigh era rezemată de ciment, ascunsă în spatele unui teanc de cutii destinate Armatei Salvării. A consternat-o să-şi descopere aici vechiul ei Tuff Burner. Avusese un fel de accident şi o pierduse. Vic şi-a adus aminte că părinţii ei discutaseră despre întâmplare, când credeau că nu îi aude.

Doar că... Doar că poate nu auzise ce crezuse că auzea. Îşi aducea aminte că tatăl ei a zis că i se va frânge sufletul când îi va spune că Tuff Burner-ul nu mai e. Din cine ştie ce motiv, crezuse că se pierduse, că el nu-l putuse găsi. Mama ei spusese ceva de genul că e bucuroasă că Tuff Burner-ul nu mai e în peisaj, pentru că Vic era foarte fixată cu asta.

Şi chiar *fusese* fixată, era adevărat. Vic avea o întreagă paletă de fantezii care implicau mersul cu Tuff Burner-ul peste un pod imaginar către locuri îndepărtate şi tărâmuri fantastice. Călătorise până la ascunzătoarea unor terorişti şi recuperase brăţara mamei ei şi mersese cu bicicleta la o criptă umplută de cărţi unde s-a întâlnit cu o elfă care i-a făcut ceai şi a avertizat-o despre un vampir.

Vic a trecut cu un deget peste ghidon, adunând un strat gros de praf, în tot acest timp, fusese aici jos, prinzând colb deoarece părinţii nu-şi mai doreau ca ea să o aibă. Vic iubise bicicleta asta şi îi dăruise mii de poveşti, aşa că, bineînţeles, părinţii ei i-o luaseră.

Îi era dor de poveştile cu podul, îi era dor de fata care fusese. Pe vremea aceea era o fiinţă mai bună, şi o ştia prea bine.

Vic a continuat să se uite la bicicletă în timp ce şi-a pus tenişii în picioare (care acum erau şi prăjiţi, şi lipicioşi).

Primăvara era în echilibru aproape perfect, în lumina

directă a soarelui părea iulie, iar la umbră ianuarie. Vic nu a vrut să meargă pe stradă şi să rişte ca mama ei să o repereze când se întorcea, aşa că a virat Raleigh-ul către spatele casei şi pe poteca din pădure. Îi era cel mai natural lucru din lume să îşi treacă piciorul peste cadru şi să înceapă să pedaleze.

Vic a râs după ce s-a urcat pe ea. Îi era prea mică, aproape comic de mică. Şi-a imaginat un clovn înghesuit într-o maşină mică de clovni. Genunchii îi loveau ghidonul, iar fundul îi atârna de pe şa. Dar când s-a ridicat pe pedale, s-a simţit în locul potrivit.

A mers în josul pantei, în umbra care era cu zece grade mai rece decât la soare, cu iarna brăzdându-i faţa. A lovit o rădăcină şi a săltat în aer. Nu se aşteptase să se ridice de la sol şi a icnit un strigăt scurt şi fericit de surpriză, şi pentru o clipă nu mai era nicio diferenţă între cine era şi cine fusese. Încă avea acea senzaţie de bine, cu cele două roţi învârtindu-se sub ea şi cu vântul bătându-i în păr.

Nu a apucat drumul direct înspre râu, ci a urmat cărarea îngustă care tăia de-a lungul poalelor dealului. Vic a răbufnit printr-un tufiş şi a nimerit în mijlocul unui grup de băieţi adunaţi în jurul unui foc aprins într-un tomberon de metal. Împărţeau un cui de iarbă.

— Dă-mi un puf! a strigat ea în timp ce a trecut razant şi a mimat că le apucă ţigara.

Puştiul cu jointul, lălăit în tricoul lui cu Ozzy Osbourne, s-a speriat atât de tare, că s-a înecat cu fumul. Vic a rânjit, îndepărtându-se, până ce băiatul cu ţigara a strigat la ea:

— Poate dac’ vii şi ne-o sugi un pic, zdreanţo!

Ea şi-a continuat drumul prin aerul răcoros. Un sfat al ciorilor, cocoţate pe crăcile unui mesteacăn cu trunchi gros, îi dezbătea în termeni gravi trecerea ei pe acolo.

Poate dac’ vii şi ne-o sugi un pic, s-a gândit, iar pentru un moment fata de şaptesprezece ani pe bicicleta de copii şi-a imaginat să se întoarce şi se duce la ei, coboară şi le zice *Bine. Cine-i primul?* Maică-sa deja o considera curvă. Vic ura să o dezamăgească.

Se simţea bine gonind aşa pe muchia dealului, călare pe

vechea ei bicicletă, dar senzaţia de bine s-a stins şi a lăsat în urma sa o furie slabă şi rece. Nu mai era pe de-a întregul sigură pe cine era nervoasă, totuşi. Furia ei nu avea o ţintă fixă. Era un zumzet de emoţii care să acompanieze şuierul constant al spiţelor.

S-a gândit să meargă până la mall, însă ideea de a fi obligată să afişeze un zâmbet larg pentru celelalte fete din zona de restaurante a iritat-o. Vic nu avea dispoziţia necesară de a se vedea cu oameni pe care-i cunoştea şi nu-şi dorea să primească de la nimeni sfaturi bune. Nu ştia încotro să se îndrepte, ci doar că avea chef să se bage în belele, să dea de necaz. Era convinsă că dacă va continua să pedaleze suficient de mult, va da şi de asta.

Din câte credea mama ei, Vic deja găsise beleaua, era aruncată dezbrăcată şi moartă pe undeva. Vic era încântată că reuşise să trezească o astfel de idee în mintea maică-sii. Îi părea doar rău că până seara distracţia se va fi terminat, iar mama ei va fi aflat că încă mai e în viaţă. Îşi dorea, pe jumătate, să existe o modalitate prin care Linda să nu afle niciodată ce s-a întâmplat cu ea, să dispară complet din propria ei viaţă, să se ducă şi să nu se mai întoarcă niciodată, şi cât de bine ar fi fost asta, ca ambii ei părinţi să se întrebe la infinit dacă fiica lor mai e vie sau e moartă.

A savurat gândul la toate acele zile şi săptămâni pe care ei le vor petrece fiindu-le dor de ea, chinuiţi de scenarii care mai de care mai înspăimântătoare privindu-i soarta. Şi-o vor imagina bătută de burniţă, tremurând şi mizeră, urcând cu recunoştinţă în prima maşină care ar fi oprit. Încă ar mai putea fi în viaţă în portbagajul acestei maşini (Vic nu şi-a dat seama că în mintea ei devenise o maşină veche dintr-un model şi de o marcă fără ceva distinct). Şi nu vor afla niciodată cât timp a ţinut-o moşul (Vic hotărâse că el trebuie să fie bătrân, deoarece aşa era şi maşina lui) sau ce i-a făcut sau unde i-a aruncat corpul. Ar fi mai teribil decât să moară ei înşişi, neştiind cu ce om cumplit şi-a intersectat Vic drumul, în ce loc însingurat a dus-o, ce sfârşit a găsit pentru ea.

Între timp, Vic a ajuns pe vechiul drum prăfuit care ducea

la Merrimack. Sub cauciucuri pocneau ghinde sparte. A auzit învolburarea râului din faţă, clocotind prin jgheabul de bolovani. Era unul dintre cele mai plăcute sunete din lume şi ea şi-a ridicat fruntea ca să se bucure de privelişte, însă Podul Căii Mai Scurte i-a blocat perspectiva.

Vic a strâns de frâne şi a lăsat Raleigh-ul să se oprească.

Era chiar mai dărăpănat decât îşi amintea, cu întreaga structură aplecată în dreapta, aşa că arăta de parcă un vânt mai tare l-ar răsturna în Merrimack. Intrarea deformată era încadrată de fire sălbatice de iederă. Mirosea a lilieci. La capătul celălalt, a văzut o vagă pată de lumină.

Tremura de frig – şi de ceva care semăna a plăcere. Ştia, cu o certitudine tăcută, că ceva era în neregulă în capul ei. În toate acele dăţi când luase Ecstasy, nu mai halucinase niciodată. A presupus că vine un prim moment pentru orice.

Podul o aştepta ca să îl traverseze. Când a înaintat, şi-a dat seama că va cădea în gol. Că va fi rememorată pentru totdeauna ca fata drogată care s-a aruncat cu bicicleta de pe coastă şi şi-a rupt gâtul. Era următorul lucru cel mai bun care s-ar fi putut petrece după varianta cu răpitul de către un moş (Wraith), fără să se mai ştie de ea vreodată.

În acelaşi timp, chiar dacă era conştientă că podul nu era acolo, o parte din ea dorea să afle ce se găseşte de partea cealaltă. Vic s-a ridicat pe pedale şi s-a apropiat şi mai mult, până la buza lemnului care se îmbina cu drumul.

În vopsea de spray verde, pe partea interioară a peretelui din stânga erau scrise patru cuvinte.

Casa Saniei cu Zurgălăi. 1996

Haverhill

Vic s-a aplecat, a luat o piatră de şist şi a aruncat-o deasupra capului, până pe pod. Piatra a lovit lemnul cu o pocnitură, a sărit şi a ricoşat. De deasupra s-a auzit un freamăt şters. Liliecii.

Părea o halucinaţie suficient de ţeapănă. Deşi poate că avusese o halucinaţie şi cu bucata de piatră.

Avea două modalităţi în care să testeze podul. Ar fi putut să înainteze alţi câţiva centimetri, să pună roata din faţă pe el. Dacă ar fi fost un pod imaginar, ar fi reuşit să se dea în spate la timp cât să nu cadă în hău.

Sau ar fi putut pur şi simplu să îşi continue drumul înainte. Şi-ar fi putut închide ochii şi să-şi lase Raleigh-ul să o conducă în faţă, către indiferent ce-o aştepta.

Avea şaptesprezece ani şi nu îi era frică şi îi plăcea şuierul vântului răscolind firele de iederă agăţate de intrare. Şi-a pus tălpile pe pedale şi a avansat. A auzit hurducăitul roţilor pe lemn, a auzit scândurile lovindu-se unele de altele sub greutatea ei. Nu a experimentat nicio senzaţie de cădere, niciun plonjon de zece etaje în apa rece ca gheaţa a râului Merrimack. În schimb, se înteţea un vuiet de zgomot alb. Un junghi a străbătut-o în ochiul stâng.

A alunecat în vechiul întuneric familiar, cu freamătul furtunii de purici statici vizibil printre şipci. Deja se găsea la o treime de drum când a desluşit dincolo de capătul îndepărtat al podului o casă albă şi ponosită, cu un garaj într-o parte. Casa Saniei cu Zurgălăi, ce-o mai fi însemnând şi asta.

Numele nu avea nicio însemnătate pentru ea, şi nici nu ar fi fost nevoie. Ştia, cu un simţ abstract, către *ce* se îndrepta în viteză, chiar dacă nu ştia *unde* în mod specific.

Îşi dorise să dea de necaz, să intre în belele, iar Podul Căii Mai Scurte nu o îndrumase niciodată greşit.

Capătul celălalt al podului

În tufişurile înalte, insectele iscau un zgomot ca de joagăr. În New Hampshire, primăvara fusese o zloată rece şi murdară, însă aici – indiferent unde era *aici* – aerul era cald şi cu adieri line. La marginea a ceea ce putea cuprinde cu privirea, Vic a văzut străfulgerări de lumină şi sclipiri de scântei în copaci, dar în acele prime secunde nu le-a acordat nicio atenţie.

Vic a coborât de pe pod şi pe pământ ferm, compactat. A frânat de tot şi şi-a pus un picior jos. Şi-a întors capul şi a privit înapoi, la pod.

Calea Mai Scurtă se aşezase între copaci, într-o parte a casei. Se întindea până departe în spate, printre brazi. Când şi-a forţat privirea, a zărit imaginea Haverhill-ului la celălalt capăt, verde şi umbros în ultimele raze ale amiezii.

Casa, în stil Cape Cod[26], se ridica izolată la limita drumeagului de noroi uscat. În curte, iarba crescuse până la talie. Sumacul se răsfirase printre copaci şi creştea în pâlcuri la fel de înalte ca Vic.

Jaluzelele erau trase în spatele ferestrelor, iar ramele erau ruginite şi umflate şi nu era nicio maşină în alee şi niciun motiv ca să crezi că ar fi fost cineva înăuntru, dar lui Vic i s-a făcut imediat frică de acea casă şi nu credea că e neocupată. Era un loc îngrozitor, şi primul ei gând a fost că dacă poliţia l-ar cerceta, ar descoperi cadavre îngropate în curtea din spate.

Când intrase pe pod, simţise că pluteşte, la fel de lipsit de efort ca un uliu purtat în sus de curent. Simţise că aluneca şi că niciun rău nu se putea abate asupra ei. Chiar şi acum, stând neclintită, se simţea de parcă se mişca, naviga înainte, dar senzaţia nu mai era una plăcută. Acum se simţea de parcă ar fi fost trasă către ceva ce ea nu şi-ar fi dorit să vadă, să conceapă.

[26] Casă tradiţională din New England, cu acoperiş în două ape, cu burlan poziţionat central şi fără ornamente exterioare. Stilul de construcţie este specific coloniştilor protestanţi englezi din sec. XVII (n. trad.).

De undeva, răzbea sunetul slab al unui televizor sau al unui radio.

Vic a mai privit o dată la pod. Era la doar un metru distanţă. A expirat adânc şi şi-a zis că e în siguranţă. Dacă ar fi fost văzută, şi-ar fi întors roţile şi ar fi luat-o înapoi pe pod şi ar fi dispărut înainte ca cineva să aibă prea mult timp să reacţioneze.

A coborât de pe bicicletă şi a început să meargă pe jos, în faţă. Cu fiecare pas moale, simţea că împrejurimile erau din ce în ce mai reale, nu o iluzie provocată de Ecstasy. Sunetele de radio creşteau subtil în volum pe măsură ce se apropia de casă.

Privind în sus, către copaci, Vic a văzut din nou acele lumini pâlpâind, fâşii de sclipiri atârnate de brazii dimprejur. I-a luat o clipă ca să înţeleagă ce vede, iar când a făcut-o a rămas cu gura şi ochii căscaţi. Coniferele din jurul casei erau împodobite cu ornamente de Crăciun, câteva sute, atârnând din zeci de copaci. Beteli argintii şi globuri aurii, tapate cu sclipici, se legănau libere în crengile brazilor. Îngeri de tinichea ţineau în dreptul gurilor trompete tăcute. Moşi Crăciuni graşi îşi duceau la buze degete rotofeie, sfătuind-o pe Vic să-şi continue cu atenţie drumul.

Stând aşa cu privirea ridicată, sunetul de radio s-a transformat direct într-un bariton de Burl Ives[27], încurajând întreaga lume să aibă un Crăciun Fericit, fără să conteze că era a treia săptămână din martie. Vocea răsuna din garajul adiacent, o clădire neglijată cu o singură uşă rulantă şi cu patru ferestre pătrate, îmbibate de mizerie.

A mai făcut un pas mic, după care un al doilea, târşâindu-şi picioarele către garaj în acelaşi mod în care s-ar fi apropiat de marginea unei prăpăstii. La cel de-al treilea pas, a privit în urmă, ca să se asigure că podul încă mai e acolo şi că ar putea ajunge la el în grabă, dacă ar fi fost nevoie. Putea.

Un alt pas, al patrulea, apoi era suficient de aproape ca să vadă printr-una dintre acele ferestre soioase. Vic şi-a

[27] Cântăreţ american de banjo, cu predilecţie de muzică country şi cântece populare tradiţionale (n. trad.).

sprijinit Raleigh-ul de perete, lângă uşa mare de garaj.

Şi-a apăsat faţa de geam. Garajul conţinea o maşină veche neagră, cu un geam mic la lunetă. Era un Rolls-Royce, de tipul celor din care obişnuia să coboare Winston Churchill în fotografiile şi filmările vechi. Putea citi plăcuţa de înmatriculare: NOS4A2.

Asta e. Asta-i tot ce-ţi trebuie. Cu asta, poliţia poate să îl repereze, s-a gândit Vic. *Acum trebuie să pleci. Trebuie să fugi.*

Însă tocmai când era pe cale să se îndepărteze de garaj, a observat o mişcare prin luneta maşinii vechi. Cineva care stătea pe bancheta din spate şi-a schimbat încet poziţia, unduindu-şi corpul ca să se facă mai comod. Prin sticla ceţoasă, Vic a putut vedea silueta unui cap micuţ.

Un copil. În maşină era un copil – un băiat, s-a gândit. Copilul avea tunsoarea unui băiat.

Inima lui Vic a început să bată atât de tare, încât umerii i s-au cutremurat. El avea un copil în maşină, iar dacă ea ar fi traversat înapoi Calea Mai Scurtă poate că oamenii legii l-ar prinde pe acel bărbat care deţinea vechea maşină, dar nu l-ar mai găsi pe puşti, pentru că până atunci va fi deja sub un metru de pământ, pe undeva neştiut.

Vic nu înţelegea de ce copilul nu ţipa sau de ce nu încerca să iasă singur din maşină şi să fugă. Poate că era drogat sau legat, Vic nu avea de unde să-şi dea seama imediat. Indiferent de motiv, băiatul nu ar fi ieşit de acolo decât dacă Vic ar fi intrat să-l ia.

S-a dat în spate de la geam şi a mai privit peste umăr. Podul o aştepta printre copaci. Dintr-odată, i s-a părut la o distanţă foarte mare. Când ajunsese aşa de departe?

Vic şi-a părăsit Raleigh-ul şi a înconjurat garajul. Se aşteptase ca uşa laterală să fie încuiată, însă, atunci când a încercat clanţa, aceasta s-a deschis. Nişte voci zbârnâite, pe tonalitate înaltă şi alimentate cu heliu s-au împrăştiat imediat dinăuntru: Alvin and the Chipmunks îşi cântau colinda lor infernală de Crăciun.

Inima i s-a strâns la ideea de a intra acolo. A pus un picior peste prag, de probă, ca păşind pe suprafaţa unui

eleşteu care nu era îngheţat de tot. Vechea maşină, zveltă şi de culoarea obsidianului, acoperea aproape întreg spaţiul disponibil din garaj. Puţinul loc care mai rămânea era un talmeş-balmeş: cutii de vopsea, raşchete, scări, cutii.

Rolls-ul avea în spate un compartiment încăpător, cu bancheta îmbrăcată în piele de ied de culoare bej. Pe ea dormea un băiat. Purta o geacă de piele întoarsă, cu nasturi de os. Avea părul brunet şi un chip rotund şi grăsun, cu obrajii îmbujoraţi de o roşeaţă sănătoasă. Părea că visează nişte vise dulci; poate imaginea unor prune cu zahăr. Nu era legat în niciun fel şi nu părea nefericit, iar lui Vic i-a trecut prin cap un gând care nu părea să aibă prea mult sens: *E în regulă. Ar trebui să pleci. Probabil că e aici cu tatăl lui şi a adormit, iar tatăl lui îl lasă să se odihnească, şi tu probabil ar trebui să îţi vezi de treabă şi să pleci.*

Vic a tresărit de la acest gând în felul în care ar fi tresărit la atingerea unui tăun. Era ceva greşit în acel gând. Nu îşi avea locul în mintea ei şi nu îşi dădea seama cum de ajunsese acolo.

Podul Căii Mai Scurte o adusese aici ca să găsească pe Wraith, un bărbat ticălos care făcea rău oamenilor. Se dusese ca să caute belele, iar podul nu o îndrumase niciodată greşit. În ultimele câteva minute, lucrurile pe care şi le reprimase atâţia ani reveniseră la suprafaţă. Maggie Leigh fusese reală, nu o plăsmuire. Vic într-adevăr mersese pe bicicletă şi recuperase brăţara mamei ei de la Terry’s Primo Subs; asta nu fusese *imaginar,* ci *îndeplinit.*

A bătut uşor cu degetul pe geam. Copilul nu s-a clintit. Era mai tânăr decât ea, cam de doisprezece sau treisprezece ani. Sub buza de sus avea un puf abia ivit.

— Hei, l-a strigat ea cu o voce joasă. Hei, puştiule.

El s-a mişcat, dar numai ca să îşi schimbe poziţia în aşa fel încât faţa să îi fie de partea cealaltă a ei.

Vic a încercat portiera. Era încuiată pe dinăuntru.

Volanul era pe dreapta, lângă ea. Geamul de la şofer era lăsat în cea mai mare parte. Vic a şovăit. Nu era prea mult spaţiu între maşină şi grămada de obiecte înghesuite de perete.

Cheile erau în contact, maşina pierzând din baterie. Radioul era luminat de o nuanţă de verde radioactiv. Vic nu a recunoscut cine cânta acum, un ins Vegas bătrân, dar era tot despre Crăciun. Crăciunul era la trei luni înapoi în oglinda retrovizoare, şi era ceva teribil la muzica de Crăciun când se apropia vara. Era ca un clovn în ploaie, cu machiajul curgându-i.

— Hei, puştiule, a rostit ea printre dinţi. Hei, puştiule, trezeşte-te.

Băiatul s-a clintit un pic, apoi s-a ridicat şi s-a răsucit pentru a o privi în faţă. Vic i-a văzut chipul şi a trebuit să îşi înfrângă un ţipăt.

Nu semăna în niciun fel cu chipul pe care îl zărise prin luneta maşinii. Băiatul era mult mai apropiat de moarte – sau dincolo de moarte. Faţa îi era selenară în paloarea sa, cu excepţia orbitelor ochilor lui, care erau cearcăne vineţii. Vase de sânge negre şi toxice i se târau pe sub piele, de parcă arterele ar fi fost umplute cu cernealã, nu sânge, şi erupeau la colţurile buzelor şi pleoapelor şi tâmplelor în ramuri bolnăvicioase. Părul îi avea culoarea chiciurii pe parbriz.

Băiatul a clipit. Ochii îi erau clari şi curioşi, singura parte din el care părea pe de-a întregul vie.

A expirat: abur alb. Ca şi cum stătuse într-un frigider.

— Cine eşti? a întrebat el, cu fiecare cuvânt un nor de vapori albi. Nu ar trebui să fii aici.

— De ce îţi e aşa de frig?

— Nu-mi e, a zis el. Ar trebui să pleci. Nu e sigur aici.

Respiraţia lui, abur.

— Of, Dumnezeule, puştiule, a spus ea. Hai să ieşim. Vino. Vino cu mine.

— Nu pot descuia uşa.

— Atunci cocoaţă-te pe scaunul din faţă, a spus ea.

— Nu pot, a zis el din nou.

Vorbea ca cineva sedat, iar Vic a realizat că băiatul trebuie să fi fost drogat. Ar fi putut vreun drog să îi coboare temperatura corpului suficient de mult încât respiraţia lui să devină abur? Nu prea credea.

— Nu pot să plec de pe scaunul din spate. Chiar că nu ar trebui să fii aici. El o să se întoarcă-n curând.

Din nările lui se prelingea aer alb şi îngheţat.

Vic l-a auzit suficient de clar, dar nu a înţeles mare lucru, mai puţin ultima parte. *El o să se întoarcă-n curând* era uşor de conceput. Desigur că *el* se va întoarce – indiferent cine era *el* (Wraith). Nu ar fi lăsat maşina în pericol să i se consume bateria dacă nu ar fi avut de gând să se întoarcă repede, aşa că ea trebuia să dispară până va ajunge. Amândoi trebuiau.

Îşi dorea mai mult decât orice să îşi ia tălpăşiţa, să o ia la goană spre uşă, să îi spună puştiului că o să vină înapoi cu poliţia. Dar nu avea cum să plece. Dacă ar fi fugit, nu numai că ar fi părăsit un copil bolnav şi răpit, şi-ar fi abandonat şi cea mai bună parte din sufletul ei.

S-a întins prin golul geamului şi a descuiat portiera din faţă, deschizând-o larg.

— Haide, a zis ea. Ia-mă de mână.

S-a întins către bancheta din spatele locului şoferului.

El s-a uitat o clipă în palma ei, cu privirea meditativă, de parcă ar fi încercat să citească viitorul sau ea i-ar fi oferit ciocolată şi el încerca să se hotărască dacă o vrea sau nu. Era felul greşit în care să reacţioneze un copil răpit, şi ea a conştientizat asta, şi totuşi nu şi-a retras mâna la timp.

El i-a apucat încheietura, iar ea a urlat la atingerea sa. Mâna lui, arzând-o pe piele, era la fel de nocivă ca la apăsarea încheieturii pe o tigaie încinsă. I-a luat o clipă ca să înregistreze corect senzaţia, nu ca ceva fierbinte, ci ca extrem de *rece.*

Claxonul a sunat asemenea unei explozii. În spaţiul îngust al garajului, zgomotul era aproape imposibil de suportat. Vic nu şi-a dat seama de ce se pornise singur. Nu atinsese volanul.

— Dă-mi drumul! Mă doare, a spus ea.

— Ştiu, a zis el.

Când a zâmbit, a văzut că gura îi era plină de cârlige mici, rânduri întregi, fiecare la fel de delicat precum un ac de cusut. Rândurile păreau să i se prelungească până în

gâtlej. Claxonul a răsunat încă o dată.

Băiatul şi-a ridicat vocea şi a strigat:

— Dle Manx! Dle Manx, am prins-o pe fată! Dle Manx, veniţi să vedeţi!

Vic şi-a proptit un picior de scaunul şoferului şi s-a împins în spate, punându-şi toată forţa în genunchi. Băiatul a fost smucit înainte. Ei nu i s-a părut că băiatul are de gând să dea drumul – mâna lui părea că îi este *îngheţată* de a ei. Însă când i-a tras braţul în compartimentul din faţă, a lăsat-o. A căzut înapoi peste volan, iar claxonul s-a pornit încă o dată.

Vina ei, de data asta.

Băiatul a ţopăit cu încântare pe bancheta din spate.

— Dle Manx! Dle Manx, veniţi să vedeţi pe fata drăguţă!

Din nări şi din gură îi ieşeau aburi.

Vic s-a prăbuşit prin uşa de la şofer şi mai departe pe ciment. Umărul a lovit un mănunchi de raşchete şi lopeţi de zăpadă, care au căzut peste ea cu un bufnet.

Claxonul a pornit din nou şi din nou, în serii de explozii asurzitoare.

Vic a dat la o parte uneltele de grădină. Încă în genunchi fiind, şi-a inspectat încheietura. Era hidos, o arsură neagră în forma aproximativă a mâinii unui copil.

A trântit portiera de la şofer şi a aruncat o ultimă privire către băiatul din spate. Pe chip i se citea nerăbdarea, sclipind a încântare. O limbă neagră i s-a descâlcit din gură, trecându-şi-o în jurul buzelor.

— Dle Manx, reuşeşte să fugă! a strigat el, cu respiraţia îngheţând geamul de lângă el. *Veniţi să vedeţi, veniţi să vedeţi!*

S-a ridicat în picioare şi a făcut un pas stângaci, debalansat, către uşa laterală a garajului.

Motorul electric ce acţiona ruloul a pornit la viaţă, lanţul ridicându-l cu un zornăit tracasat. Vic s-a repliat, apoi a început să meargă cu spatele, cât de iute era capabilă. Uşa mare a garajului s-a ridicat şi s-a ridicat, dezvăluind nişte cizme negre, nişte pantaloni gri-argintii, şi ea s-a gândit *Wraith, e Wraith!*

Vic s-a împleticit către partea din faţă a maşinii. O mai despărţeau doi paşi de uşa care ştia că ar duce-o în casă.

Mânerul s-a răsucit. Uşa s-a crăpat în întuneric.

Vic a păşit înăuntru, a închis-o în urma ei şi a început să se mişte printr-un

Antreu

Unde un linoleum ros de noroi era răsucit la un colţ.

Niciodată nu îşi mai simţise picioarele atât de slăbite, iar urechile îi ţiuiau de la strigătul care i se întipărise în minte, pentru că ştia că dacă va ţipa în realitate Wraith o va găsi şi o va ucide. Legat de asta nu avea niciun dubiu – o va ucide şi o va îngropa în curtea din spate şi nimeni nu va afla vreodată ce s-a ales de ea.

A trecut de o a doua uşă interioară şi într-un

Hol

Care se întindea pe întreaga lungime a casei şi care era acoperit într-o stofă verde de la un perete la altul.

Holul mirosea a friptură de curcan.

A alergat, fără să se mai deranjeze cu uşile din părţi, ştiind că s-ar deschide doar în băi şi în dormitoare. Şi-a apăsat puternic pe încheietura dreaptă, înăbuşindu-şi cu greu durerea, respirând sacadat.

După zece paşi, holul s-a deschis într-un foaier mic. Uşa către grădina din faţă era în stânga, imediat după o scară îngustă care ducea la etaj. Pe pereţi erau atârnate tablouri cu scene de vânătoare. Bărbaţi cu feţe roşii şi cu rânjete largi ţineau ridicate perechi de gâşte, arătându-le unor golden retrieveri cu aspect nobil. În dreapta lui Vic, două uşi batante despărţeau bucătăria. Mirosul de curcan gătit la cină era aici mai puternic. Era şi mai cald, o căldură febrilă.

Ea şi-a văzut şansa, a văzut-o clară în minte. Bărbatul numit Wraith ar intra prin garaj. Ar urmări-o prin uşa laterală şi în casă. Dacă ar fi luat-o la sprint acum, fugind de-a lungul curţii din faţă, ar fi putut ajunge pe jos la Calea Mai Scurtă.

Vic s-a năpustit prin foaier, izbindu-şi şoldul de o masă. O veioză cu abajur franjurat s-a clătinat şi aproape a căzut.

A apucat clanţa, a apăsat-o şi era gata să tragă de ea atunci când a văzut imaginea prin fereastra din lateral.

El stătea în curte, unul dintre cei mai înalţi bărbaţi pe care îi văzuse vreodată, înalt de cel puţin doi metri. Era chel şi era ceva aproape obscen în creştetul lui pal, mişunând a vene albastre. Purta o haină din altă eră, o chestie despicată la spate şi cu un rând dublu de nasturi de alamă, care i se întindeau până jos. Arăta ca un soldat, un colonel în serviciul unei naţii străine unde armata nu se numea armată, ci legiune.

Era uşor întors faţă de casă şi către pod, aşa că l-a zărit din profil. Stătea în dreptul Căii Mai Scurte, cu o mână pe ghidonul bicicletei ei.

Vic nu s-a putut urni. Era de parcă ar fi fost injectată cu un paralizant. Nici măcar nu îşi putea forţa plămânii să inspire aer.

Wraith şi-a aplecat capul într-o parte, cu alura unui câine curios. În ciuda craniului lui mare, trăsăturile îi erau ca de nevăstuică şi aglomerate în centrul feţei. Avea o bărbie îngropată şi supraocluzie, ceea ce îi conferea un aspect şters şi debil. Părea genul de mocofan care ar accentua fiecare silabă din cuvântul „ho-mo-se-xu-al”.

I-a analizat podul, a cărui lungime vastă se întindea dincolo de pădure. Apoi a privit către casă, iar Vic şi-a retras iute capul de la fereastră, lipindu-se cu spatele de uşă.

— Bună ziua, oricine ai fi! a strigat el. Vino afară şi spune-mi ce mai faci! N-o să muşc!

Vic şi-a reamintit să respire. Era un efort, de parcă ar fi avut elastice peste piept care să o împiedice.

Wraith a strigat mai departe:

— Ţi-ai aruncat bicicleta în curtea mea! N-ai vrea s-o iei înapoi?

După o clipă, a adăugat:

— Ţi-ai mai aruncat şi podul acoperit în curtea mea! Poţi să-l iei şi pe-ăla înapoi!

A râs. Era ca un chiţăit al unui căluţ de pluş, *hiiiiiii-hiii!* Lui Vic i-a trecut din nou prin minte că poate individul era debil.

Şi-a închis ochii şi a rămas rigidă de lemnul uşii. După care a realizat că bărbatul nu a mai zis nimic de câteva secunde şi că ar putea să se îndrepte spre casă. A răsucit zăvorul şi a pus lanţul. A fost nevoie de trei încercări ca să nimerească metalul pe făgaş. Mâinile îi erau alunecoase de la transpiraţie şi îi tot scăpa.

Însă imediat ce a terminat de încuiat uşa, el a reînceput să vorbească, şi din vocea lui şi-a putut da seama că încă mai stătea în mijlocul grădinii cu iarbă netunsă.

— Cred că ştiu ce-i cu podul ăsta. Cei mai mulţi oameni s-ar enerva să dea de un pod cu acoperiş în mijlocul curţii lor, dar nu şi dl Charles Talent Manx al Treilea. Dl Charles Manx

e o persoană care ştie câte ceva despre poduri şi drumuri care apar unde nu le e locul. Eu însumi am condus pe nişte şosele care nu-şi aveau rostul. Am condus de multă vreme. Fac pariu că ai fi surprinsă dacă ai afla de cât de multă vreme! Ştiu de un drum la care nu pot să ajung decât în Wraith-ul meu. Nu e pe nicio hartă, dar e acolo când am nevoie de el. E acolo când am un pasager care are nevoie să ajungă în Tărâmul Crăciunului. Unde duce podul *tău? Ar* trebui să ieşi! Avem cu siguranţă multe în comun! Fac pariu că o să devenim repede prieteni!

Atunci, Vic s-a hotărât. Fiecare moment în care stătea să îl asculte era un moment pierdut în încercarea ei de a se salva. S-a mişcat, s-a împins de uşă, a gonit de-a lungul foaierului şi a ţâşnit prin uşile batante către

Bucătărie

Era un spaţiu micuţ, învechit, cu o masă Formica galbenă şi un telefon negru şi urât pe perete, sub desenul îngălbenit de soare al unui copil.

De tavan se legănau hârtii creponate galbene cu picăţele, prăfuite, atârnate perfect nemişcate, de parcă cineva dăduse o petrecere de aniversare acum mulţi, mulţi ani şi nu reuşise să cureţe complet locul. În dreapta lui Vic era o uşă de metal, deschisă şi lăsând să se vadă o cămară care conţinea un spălător şi un uscător, câteva rafturi de conserve şi un bufet din inox încastrat în perete. Lângă uşa de la cămară era un Frigidaire cu aspect de cadă.

În cameră era cald, cu aerul închis şi stătut. În cuptor se cocea o cină frugală. Îşi putea imagina bucăţile de curcan dintr-un compartiment, cartofii pasaţi în altul şi foaia de aluminiu înfăşurând desertul. Pe servantă stăteau două doze cu suc de portocale. O uşă dădea către curtea din spate. În trei paşi, Vic a ajuns acolo.

Băiatul mort supraveghea partea din spate a casei. Ea ştia acum că era mort, sau şi mai rău decât mort. Ştia că era un copil al bărbatului care se numea Charlie Manx.

Stătea perfect nemişcat în geaca lui de piele întoarsă şi în pantalonii de jeans şi avea picioarele goale. Gluga îi era dată jos, lăsând să i se vadă părul bălai şi încrengăturile negre ale venelor de la tâmple. Gura îi era deschisă, cu rândurile de dinţi ca acele. El o zărise şi rânjea, însă nu s-a clintit când ea a scos un sunet scurt de durere şi a rotit de zăvor. Lăsase un şir de paşi îngheţaţi în urma lui, acolo unde iarba fusese atinsă de tălpi. Faţa îi avea netezimea de sticlă a emailului. Ochii îi erau uşor înceţoşaţi cu brumă.

— Ieşi afară, a zis el, cu respiraţia aburită. Ieşi afară şi nu te mai purta prosteşte. O să mergem cu toţii în Tărâmul Crăciunului.

Ea s-a ferit de uşă. Şoldul ei a atins cuptorul. S-a răsucit şi a început să deschidă sertarele, căutând un cuţit. Primul pe care l-a deschis era plin de cârpe de bucătărie. Cel de al

doilea avea pământufuri, spatule şi muşte moarte. A revenit la primul sertar, a apucat mai multe prosoape de mână, a deschis cuptorul şi le-a aruncat peste curcanul din tavă. A lăsat uşa cuptorului crăpată un pic.

Pe aragaz era o tigaie. A luat-o de mâner. Se simţea bine să aibă ceva de balansat în aer.

— Dle Manx! Dle Manx, am văzut-o! Se poartă ca *o nătângă!* a strigat băiatul.

Apoi, pe un ton şi mai tare:

— Ce de ne distrăm!

Vic s-a întors şi a trecut iute din nou prin uşile batante şi înapoi spre partea din faţă a casei. A aruncat o nouă privire pe fereastra de lângă intrare.

Manx îi dusese bicicleta mai aproape de pod. Acum stătea în faţa deschizăturii, scrutând întunericul, cu capul plecat într-o parte: ascultând, poate. Într-un final, a părut că a luat o decizie. S-a aplecat şi a împins puternic bicicleta pe pod.

Raleigh-ul şi-a făcut drum peste prag şi în întuneric.

Un ac invizibil a împuns-o în ochiul stâng şi până în creier. A suspinat – nu s-a putut abţine – şi s-a chircit. Acul s-a retras, apoi s-a înfipt din nou. Şi-ar fi dorit ca mai bine să îi explodeze capul, mai bine să moară.

A auzit un pocnet, de parcă urechile i s-ar fi depresurizat, iar casa s-a cutremurat. Era ca şi cum un avion cu reacţie ar fi survolat pe deasupra, spărgând bariera sunetului.

Holul principal a început să miroasă a fum.

Vic şi-a ridicat fruntea şi a privit pe fereastră.

Calea Mai Scurtă dispăruse.

Conştientizase că aşa va face din clipa în care auzise acel pocnet stringent. Podul a implodat, ca un soare devenind o supernovă.

Charlie Manx a început să păşească spre casă, cu coada hainei fluturând. Acum, pe chipul lui urât şi ciupit nu se citea nicio urmă de jovialitate. În schimb, părea un om pe de-a întregul prost, pus pe o faptă barbară.

Ea a privit către scări, însă şi-a dat seama că dacă se va îndrepta spre ele nu va mai avea nicio cale de coborâre.

Mai rămăsese bucătăria.

Când a reintrat, băiatul era la uşa din spate, cu faţa lipită de geam, încercând să vadă înăuntru. Rânjea arătându-şi dinţii de cârlige delicate, acele rânduri subţiri de oase curbate. Respiraţia lui împrăştia fulgi de gheaţă argintie peste panoul de sticlă.

A sunat telefonul. Vic a tresărit, de parcă cineva o apucase de haine, şi a privit în jur. Ochii i s-au oprit pe fâşiile de hârtie creponată de pe tavan.

Numai că nu erau deloc hârtie creponată. Erau capcane de insecte, cu sute de corpuri de muşte moarte şi uscate lipite de ele. În gât, Vic a simţit fiere. Era un gust dulce-amărui, ca un frappé stricat de la Terry’s.

Telefonul a mai sunat o dată. A apucat receptorul, dar înainte de a-l putea ridica din furcă privirea i s-a blocat la desenul de copil lipit cu scotch direct deasupra aparatului. Hârtia era uscată şi maronie şi ştearsă de vreme, cu banda adezivă devenită galbenă. Înfăţişa o pădure de pomi de Crăciun, desenată în creion colorat, şi pe bărbatul numit Charlie Manx purtând un fes de Moş Crăciun, alături de două fetiţe care rânjeau arătându-şi gura plină de dinţi ascuţiţi. Copiii din imagine erau foarte asemănători cu chestia din curtea din spate care fusese cândva un băiat.

Vic şi-a pus receptorul la ureche.

— Ajută-mă! a strigat. Ajută-mă, te rog!

— Unde sunteţi, doamnă? a spus cineva cu vocea unui copil.

— Nu ştiu, nu ştiu! M-am rătăcit!

— Avem deja o maşină acolo. Este în garaj. Urcaţi-vă pe bancheta din spate, iar şoferul nostru vă va duce în Tărâmul Crăciunului.

Orice o fi fost la capătul celălalt al liniei a chicotit:

— Vom avea grijă de dvs. După ce ajungem acolo. Vă vom atârna globul ochilor de cel mai înalt brad de Crăciun al nostru.

Vic a închis.

În spatele ei, a auzit un zgomot ca un măcinat. S-a răsucit şi a văzut că micuţul băiat lovise cu fruntea în

fereastră. O pânză de păianjen de geam crăpat umplea cadrul uşii. Băiatul părea complet teafăr.

Înapoi în foaier, l-a auzit pe Manx forţând uşa de la intrare, cu lanţul întins.

Copilul şi-a dat capul în spate, apoi şi l-a avântat în faţă, iar fruntea a lovit fereastra cu un alt bufnet. Mai multe cioburi au căzut pe jos. Băiatul a râs.

Primele flăcări gălbui s-au prelins din cuptorul pe sfert deschis. Scoteau un sunet de porumbei care bat din aripi. Tapetul din dreapta cuptorului se înnegrea, curbându-se. Vic nu-şi mai amintea de ce dorise să pornească un foc. Ceva legat de evadarea în confuzia creată de fum.

Copilul a întins mâna prin panoul de geam spart, pipăind după încuietoare. Bucăţi ascuţite de sticlă i-au zgâriat încheietura şi i-au jupuit fâşii de piele, până la sânge. Pe el nu părea să îl deranjeze.

Vic a făcut avânt tigăii înspre mâna lui. S-a aruncat cu toată forţa trupului ei în acea mişcare balansată, iar forţa loviturii a proiectat-o direct în uşă. A ricoşat, s-a împiedicat pe spate şi a căzut la podea. Băiatul şi-a retras iute mâna, iar ea a văzut că trei degete îi erau zdrobite, deplasate într-o poziţie nenaturală, grotescă.

— Ce amuzantă eşti! a strigat el şi a râs.

Vic s-a împins în călcâie, alunecând înapoi pe fund, de-a lungul gresiei de culoare crem. Băiatul şi-a băgat capul prin rama sfărâmată şi şi-a fluturat limba neagră spre ea.

Din cuptor au izbucnit flăcări roşii, iar pentru o clipă părul ei a luat foc pe partea dreaptă a capului, firele fine de păr şuierând şi carbonizându-se şi făcându-şi drum în sus. Le-a înăbuşit cu palma. Au sărit scântei.

Manx a lovit uşa din faţă. Lanţul a sărit cu un sunet scurt; zăvorul s-a spart din toc. Ea a auzit cum uşa se trânteşte de perete cu o bufnitură care a zguduit toată casa.

Băiatul a întins din nou braţul peste rama ferestrei şi a deschis uşa din spate.

În jurul ei pluteau benzi arzând de capcane de insecte.

Vic s-a ridicat din fund şi s-a răsucit chiar când Manx a ajuns la uşile batante ale bucătăriei, gata să intre în

începere. A privit-o cu ochii mari şi cu o fascinaţie avidă întipărită pe chip.

— Când ţi-am zărit bicicleta, am crezut că o să fii mai tânără, a spus Manx. Însă eşti mare. Asta-i rău pentru tine. Tărâmul Crăciunului nu e un loc prea bun pentru fete care au crescut mari.

Uşa din spatele ei s-a deschis... iar, când a făcut-o, senzaţia a fost că tot aerul acela fierbinte a fost extras din cameră, de parcă lumea de-afară tocmai inspira adânc. Un ciclon roşu de flăcări s-a înfăşurat laolaltă din cuptorul deschis şi o mie de scântei l-au acompaniat. Fumul negru a răbufnit.

Când Manx s-a lansat pe cele două uşi batante joase, îndreptându-se către ea, Vic s-a ferit de el, cu paşi şerpuiţi şi lăsându-se ghemuită în spatele Frigidaire-ului masiv, îndreptându-se către singurul loc ce îi mai rămăsese, în

Cămară

A apucat de mânerul de metal al uşii şi a închis-o în spatele ei.

Era o uşă grea, şi scârţâise când a târşâit-o de-a lungul podelei din bucătărie. Nu mai urnise în viaţa ei un obiect atât de greu.

Nu avea niciun fel de încuietoare. Mânerul era un „U” de fier, nituit în suprafaţa de metal. Vic l-a apucat şi şi-a depărtat călcâiele, cu picioarele înfipte în tocul uşii. O clipă mai târziu, Manx a tras. S-a zdruncinat, a fost dată o idee în faţă, dar şi-a strâns ferm genunchii, iar uşa a rămas închisă.

El a slăbit presiunea, după care a tras din nou, o a doua oară, încercând să o ia prin surprindere. Trăgea cu cel puţin treizeci de kilograme forţă, plus acele braţe deşirate de urangutan, însă cu tălpile sprijinite de tocul uşii mai degrabă i-ar fi smuls mâinile înainte de a-i ceda picioarele.

Manx s-a oprit din tras. Vic a avut un scurt răgaz ca să inspecteze în jur şi a văzut un mop cu un mâner lung de metal albastru. Era imediat în dreapta ei, la o lungime de braţ. L-a trecut prin mânerul în formă de „U”, astfel încât să acopere întreaga lungime a tocului.

Vic a dat drumul şi a făcut un pas înapoi, cu picioarele tremurându-i, şi mai că s-a lăsat pe jos. A trebuit să se sprijine în maşina de spălat ca să păstreze picioarele pe poziţie.

Manx a tras iarăşi de uşă, iar mopul s-a izbit de toc.

A încetat. Când el a tras următoarea dată, a făcut-o blând, ca un fel de test.

Vic l-a auzit tuşind. Şi i s-a părut că aude şoapte ca de copil. Picioarele i s-au cutremurat. S-au cutremurat atât de tare, încât a ştiut că dacă nu s-ar mai sprijini de maşina de spălat ar ceda.

— Te afli într-o situaţie grea, micuţa mea piromană! a strigat Manx, prin uşă.

— Pleacă! a ţipat ea.

— E nevoie de mult tupeu ca să intri în casa unui om şi să

îi spui să îşi ia tălpăşiţa! a spus el, însă tonul lui era glumeţ. Presupun că îţi e frică să ieşi. Dacă ai avea un pic mai multă minte, ţi-ar fi mai frică să stai acolo unde eşti!

— Pleacă! a ţipat ea din nou.

Era singurul lucru la care se putea gândi.

El a mai tuşit o dată. În josul uşii lucea o pală roşie de foc, întreruptă de două umbre care indicau locul în care îşi plasase Manx tălpile. S-a mai auzit o mişcare şi o şoaptă.

— Copilă, i-a zis el, o să las fără preget să ardă casa. Mai am alte locuri unde să merg, iar pentru mine cocioaba asta a ars deja, într-un fel sau în altul. Ieşi. Ieşi sau o să te afumi înăuntru şi nimeni nu o să-ţi identifice vreodată rămăşiţele carbonizate. Deschide uşa. N-o să-ţi fac rău.

Ea s-a pus oblic pe maşina de spălat, apucând marginea cu ambele mâini şi cu picioarele clătinându-i-se frenetic, aproape comic.

— Păcat, a zis el. Aş fi vrut să cunosc o fată care are un vehicul al ei propriu şi care să poată călători pe drumurile gândurilor. Genul nostru e rar. Ar trebui să învăţăm unul de la altul. Dar, na. O să înveţi de la mine, acum, deşi nu cred că o să-ţi pese prea mult de lecţie. Aş mai sta la taclale, dar se face un pic prea cald pe-aici! Sunt genul de persoană care preferă climatele mai răcoroase, să fiu sincer. Sunt atât de ataşat de iarnă, că sunt practic unul dintre elfii Moşului!

Şi a râs iarăşi, cu acel râs plângăcios şi infam: *Hiiiiii-hi!*

Ceva s-a răsturnat în bucătărie. A căzut cu o bubuitură atât de puternică, încât ea a ţipat şi aproape că a sărit pe maşina de spălat. Impactul a zdruncinat întreaga casă şi a trimis o vibraţie înfiorătoare prin plăcile de gresie. Pentru o clipă, s-a gândit că podeaua ar putea fi în pericol de prăbuşire.

Din felul în care a răsunat, din greutatea obiectului, din forţa impactului, a ştiut ce căzuse. El împinsese frigiderul acela vechi şi mare, cu mânerele ca de cadă, şi îl răsturnase în faţa uşii.

Vic a rămas multă vreme cu picioarele în poziţie inversă decât a maşinii de spălat, aşteptând să i se oprească tremuratul din picioare.

La început, nu a crezut cu adevărat că Manx plecase. Simţea că aştepta ca ea să se împingă disperată în uşă şi să implore să îi fie dat drumul.

Putea auzi focul. A auzit cum pocnesc lucruri care crapă în văpaie. Tapetul a şuierat cu un ţiuit animat, ca atunci când cineva aruncă pumni de ace de brad într-un foc de tabără.

Vic şi-a pus urechea la uşă, să audă mai bine ce se petrece în camera alăturată. Însă la prima atingere a pielii ei de metal, s-a dat imediat în spate, ţipând. Uşa de fier era la fel de fierbinte ca o cratiţă pusă la foc mare.

În dreptul muchiei tocului din stânga a început să se prelingă fum maroniu murdar.

Vic a îndepărtat coada de mop şi a aruncat-o într-o parte. A apucat mânerul, sperând să împingă şi să vadă cât de mult poate muta din baricada de pe partea cealaltă – însă i-a dat drumul instantaneu, sărind în spate. Şi-a scuturat mâna în aer ca să domolească senzaţia de arsură din vârful degetelor.

A inhalat prima gură de fum. Puţea a plastic topit. Avea o duhoare atât de tare, că s-a înecat în el, îndoindu-se de mijloc pentru a tuşi. Era convinsă că va vomita.

S-a întors pe călcâie. Cu greu era loc în cămară pentru o mişcare mai amplă.

Rafturi. Rice-A-Roni[28]. O găleată. O sticlă de amoniac. O sticlă de înălbitor. Un bufet din inox, sau un fel de ladă cu sertare, încastrat în perete. Maşina de spălat şi uscătorul. Nu era nicio fereastră. Şi nicio altă uşă.

În camera alăturată a explodat ceva din sticlă. Vic a conştientizat o fierbinţeală anume care se aduna în aer, de parcă ar fi stat într-o saună.

Şi-a ridicat privirea şi a văzut că tencuiala albă a tavanului se înnegrea, chiar în dreptul tocului uşii.

A deschis uscătorul şi a descoperit un cearceaf alb vechi

[28] Marcă de pilaf semi-preparat (n. trad.).

cu elastic. L-a scos. Vic şi l-a pus peste cap şi umeri, a înfăşurat o parte din ţesătură în jurul unei mâini şi a încercat uşa.

Abia putea rezista cu degetele pe mâner, chiar şi cu pânza, şi nu a fost în stare să împingă prea mult timp cu umărul. Dar Vic s-a avântat ferm şi a lovit uşa, o dată, încă o dată. A trepidat şi zdruncinat în toc şi poate că s-a deschis o jumătate de centimetru – suficient ca să lase să intre un val de fum maro dezgustător. De partea cealaltă era prea mult fum ca să îi permită să vadă ceva în cameră. Nici măcar flăcările nu se vedeau.

Vic s-a dat în spate şi s-a împins cu toată forţa în uşă, o a treia dată. A izbit atât de tare, că a ricoşat, gleznele i s-au încurcat în cearceaf, iar ea a căzut crăcănată. A urlat de frustrare şi a aruncat cearceaful. Cămara era îmbibată de fum.

S-a ridicat, a apucat maşina de spălat cu o mână şi mânerul bufetului din inox cu cealaltă. Însă cum se sprijinea ca să se ridice, uşa bufetului s-a deschis, cu balamalele scrâşnind, iar ea s-a prăbuşit la loc, genunchii cedându-i.

S-a odihnit înainte de a reîncerca. Şi-a întors faţa în aşa fel încât fruntea să-i rămână lipită de aliajul rece al maşinii de spălat. Când şi-a închis ochii, a simţit-o pe maică-sa punându-şi palma peste fruntea ei cuprinsă de febră.

Vic a revenit pe picioare, nesigură. A dat drumul bufetului de metal, care a pocnit închizându-se pe un arc. Aerul toxic îi înţepa ochii.

Apoi a deschis din nou bufetul. Dădea într-un tobogan de spălătorie, un jgheab întunecat şi îngust din metal.

Vic şi-a băgat capul prin deschizătură şi a privit în sus. A văzut, neclar, o altă uşă micuţă, la trei, patru metri înălţime.

El te aşteaptă acolo sus, şi-a zis.

Dar nu mai conta. Să rămână în cămară nu era o opţiune.

S-a ridicat în dreptul uşii de metal, care pendula din perete pe o pereche de arcuri tensionate. Vic şi-a făcut loc prin scobitură, şi-a tras picioarele după ea şi a glisat în

Toboganul de spălătorie

La şaptesprezece ani, Vic avea cu doar optsprezece kilograme şi cu doar şapte centimetri mai mult decât avusese la doisprezece ani, o fată slăbuţă, numai picioare. Însă tot era strâmt în tobogan. S-a rezemat cu spatele, cu genunchii lângă faţă şi picioarele apăsând pe peretele opus al toboganului.

Vic a început să îşi facă drum în sus, împingându-se cu vârfurile, câte cincisprezece centimetri deodată. În jurul ei clocotea fumul maroniu care îi înţepa ochii.

Tendoanele de la genunchi au început să îi zvâcnească şi să o doară. A mai culisat încă alţi cincisprezece centimetri, *păşind* prin puţ într-un fel cocoşat, aplecat şi grotesc. Muşchii spatelui îi pulsau.

Era la jumătatea drumului către etaj când piciorul stâng i-a alunecat, ţâşnind sub ea, iar fundul i-a căzut. A simţit o sfâşiere în coapsa dreaptă şi a ţipat. Pentru o clipă, a reuşit să se menţină pe loc, cu genunchiul drept pliat peste faţă şi cel stâng atârnând. Însă greutatea piciorului drept era prea mare. Durerea era prea intensă. Şi-a lăsat piciorul rănit să alunece liber şi a căzut până jos de tot.

A fost o căzătură tare şi lipsită de graţie. S-a izbit în podeaua de aluminiu a toboganului, iar genunchiul drept i-a lovit faţa. Celălalt picior a pocnit cadrul de inox al trapei şi a atârnat în cămară. Pe moment, Vic a fost foarte aproape să fie cuprinsă de panică. A început să plângă, şi când s-a ridicat în toboganul de spălătorie nu a încercat să se cocoaţe din nou, ci să *sară,* fără să-i pese că marginea de sus era prea departe şi că peretele de aluminiu neted nu avea nimic de care să se agaţe. A strigat. A strigat după ajutor. Toboganul era plin de fum şi îi înceţoşa privirea, iar în mijlocul unui strigăt a început să tuşească, o tuse puternică, uscată şi dureroasă. A tuşit din nou şi din nou, fără să creadă că s-ar mai putea opri vreodată. A tuşit cu o asemenea intensitate, încât aproape că a vomitat, şi la final a scuipat o gură serioasă de salivă care avea gust de fiere.

Nu fumul o îngrozea şi nici durerea în coapsa ei dreaptă, unde în mod clar îşi deplasase un ligament. Era singurătatea ei evidentă, disperată. Ce urlase mama sa la tatăl ei? *Dar* nu tu o *creşti, Chris! Eu o fac! O fac* singură! Era teribil să te afli într-o groapă, neajutorată. Nu-şi mai putea aduce aminte ultima dată în care îşi ţinuse mama în braţe: mama ei speriată, uşor de iritat, nefericită, care rămânea alături de ea şi îşi punea mâna rece peste fruntea lui Vic în zilele în care ea avea febră. Era îngrozitor să se gândească la faptul că va muri aici lăsând lucrurile aşa cum erau.

După care şi-a refăcut drumul pe tobogan în sus, spatele de un perete, picioarele de celălalt. Ochii îi erau înecaţi în lacrimi. În puţ, acum fumul era gros, un talaz de abur maroniu care înfăşură totul în jur. Ceva era cu totul şi cu totul greşit în partea dinapoi a piciorului ei drept. De fiecare dată când împingea cu el în sus, simţea de parcă muşchiul stă să se rupă.

A clipit des şi a tuşit şi a împins şi a viermuit cu hotărâre pe toboganul de spălătorie. Metalul pe care-şi sprijinea spatele era inconfortabil de cald. S-a gândit că într-o perioadă foarte scurtă de timp va lăsa piele smulsă pe pereţi, că toboganul va frige la atingere. Doar că nu mai era un tobogan. Era un burlan, cu un foc plin de fum la bază, iar ea era Moş Crăciun cocoţându-se ca să ajungă la reni. Îi răsuna în minte acel cântec idiot de Crăciun, să aveţi sărbători de căcat fericite, răsunând şi răsunându-i în minte într-un cerc infinit. Nu voia să se prăjească de vie cu muzică de Crăciun în cap.

Până să ajungă aproape de capătul toboganului, îi era greu să mai vadă ceva de atâta fum. Plângea încontinuu şi îşi ţinea respiraţia. Muşchiul mare din coapsa ei dreaptă zvâcnea incontrolabil.

Undeva chiar deasupra piciorului, a văzut un „U” întors: trapa care se deschidea la etaj. Plămânii îi ardeau. A gâfâit, nu s-a putut abţine, a tras o gură de fum şi a început să tuşească. O durea să tuşească. Putea simţi în spatele coastelor ţesuturi moi care se dezlipesc şi se sfâşie. Piciorul

ei drept i-a cedat fără avertisment. În timp ce cădea, s-a aruncat flexat, împingându-şi braţele cât mai înspre trapă. Pe măsură ce o făcea, s-a gândit *N-o să se deschidă. A pus ceva în faţa ei şi n-o să se deschidă.*

Braţele i-au răbufnit prin trapă, în aerul minunat de răcoros. S-a ţinut bine şi a prins la subsuori marginea deschizăturii. Picioarele i-au bălăngănit pe tobogan, iar genunchii au pocnit peretele de metal.

Cu trapa deschisă, toboganul de spălătorie a căpătat aer proaspăt, şi ea a simţit o văpaie împuţită urcând împrejur. Fumul s-a năpustit pe lângă capul ei. Nu s-a putut opri din tuse şi din clipit, tuşind aşa de tare, că tot corpul i se cutremura. Avea gust de sânge în gură şi pe buze şi s-a întrebat dacă nu cumva expectorează ceva vital.

Pentru o lungă clipă, a stat aşa, atârnată, prea slăbită ca să se poată ridica. Apoi a început să se zbată, înfigându-şi degetele de la picioare în perete. Picioarele au zăngănit şi bubuit. Nu avea mai nimic de care să se apuce, însă nici nu avea nevoie de prea mult. Capul şi braţele îi erau deja trecute prin trapă şi ieşirea din tobogan era mai puţin o chestiune de căţărare, cât una de aplecat peste piept.

S-a încovoiat peste margine şi s-a lăsat pe un covor de stofă aspră al holului de la etaj. Aerul era minunat. A rămas acolo şi a horcăit ca un peşte. Ce lucru binecuvântat, chiar dacă dureros, e a fi în viaţă!

A trebuit să se sprijine de perete ca să poată să se ridice. Se aşteptase ca întreaga casă să fie cuprinsă de fum şi de focul vijelios, dar nu era aşa. Era înceţoşat în holul de sus, însă nu la fel de rău ca în tobogan. Vic a văzut lumina soarelui venind de undeva din dreapta ei şi a şchiopătat de-a lungul covorului stufos de anii 1970, către capul scărilor. A coborât pe scări într-un gen de căzătură controlată şi împleticită, străpungând fumul.

Uşa de la intrare era deschisă pe jumătate. Lanţul se legăna de toc, cu zăvorul desprins de pe lemn într-o despicătură lungă. Aerul care venea înăuntru era umed-răcoros şi şi-ar fi dorit să se azvârle în el, dar n-a făcut-o.

Nu putea vedea nimic în bucătărie. Peste tot numai fum

şi scântei de lumină. Un spaţiu de trecere lung dădea într-o sufragerie. Tapetul de pe partea îndepărtată a camerei de zi ardea mocnit, lăsând să se vadă tencuiala. Carpeta fumega. O vază avea un buchet de flăcări. Şuvoaie de foc portocaliu se târau pe draperiile ieftine de nailon alb. Era de părere că întreaga parte din spate a casei ardea, dar aici în faţă, în foaier, holul era doar cuprins de fum.

Vic a privit pe geamul de lângă uşă. Drumul care ducea spre casă era o alee de pământ lungă şi îngustă, şerpuind printre copaci. Nu a zărit nicio maşină, însă din acel unghi nu avea cum să vadă până în garaj. Ar fi putut foarte bine ca el să stea şi să o aştepte pe Vic să iasă. Ar fi putut-o pândi la capătul aleii, în cazul în care ea ar fi luat acea cale.

În spatele ei, ceva a scârţâit ascuţit şi s-a prăbuşit cu un bufnet fioros. În jurul ei a erupt fum. O scânteie i-a atins braţul şi a înţepat-o. A realizat că nu mai rămăsese nimic de dezbătut. Ori o aştepta, ori nu, iar indiferent de situaţie nu avea altă soluţie decât să iasă

Afară

În curte, bălăriile erau atât de înalte, că alerga ca printr-un mănunchi de cabluri. Iarba încerca să i se înfăşoare de glezne. De fapt, nu era o curte propriu-zis, ci o întindere largă de tufişuri şi buruieni, cu pădurea în continuarea lor.

Ea nici măcar nu a aruncat o privire către garaj sau înapoi la casă şi nici nu a alergat către alee. Nu a îndrăznit să testeze acel drumeag drept, de teamă că el ar fi parcat undeva pe-acolo, spionând-o. În schimb, a fugit spre copaci. Nu a observat că e un mal decât atunci când a trecut peste, cu o căzătură de un metru în desişul pădurii.

Şi-a lovit rău degetele de la picioare şi a simţit cum partea din spate a coapsei îi zvâcneşte cu un junghi sfâşietor. S-a prăbuşit într-un morman de crengi uscate, s-a zbătut să se elibereze de ele şi s-a trântit pe spate.

Brazii tronau deasupra ei. Se legănau în vânt. Ornamentele atârnate sus făceau cu ochiul şi sclipeau şi năşteau curcubeie scânteiate, aşa că totul semăna cu stelele verzi ale unei contuzii uşoare.

După ce şi-a reglat respiraţia, s-a rostogolit, s-a ridicat în genunchi şi a privit de-a lungul curţii.

Uşa mare de la garaj era deschisă, dar Rolls-Royce-ul dispăruse.

A fost surprinsă – aproape dezamăgită – de cât de puţin fum era acolo. Putea vedea cum din spatele casei se ridica o peliculă gri constantă. Uşa din faţă scuipa fum. Însă de unde era nu putea auzi nimic arzând şi nu putea vedea nicio flacără. Se aşteptase să găsească o casă dogorind ca un foc de tabără.

Vic s-a ridicat şi a reînceput să se mişte. Nu era capabilă să fugă, dar se putea grăbi într-un pas alergător şchiopătat. Plămânii păreau că-i fuseseră scoşi din cuptor, iar la fiecare alt pas avea o senzaţie proaspătă de sfârtecare în coapsa dreaptă. Era mai puţin conştientă de celelalte răni şi dureri: arsura rece de pe articulaţia mâinii drepte şi înţepătura stăruitoare din ochiul stâng.

A păstrat poziţia paralelă cu drumul, cam la zece metri pe stânga, gata să se ghemuiască în spatele vreunui tufiş sau trunchi de copac dacă ar fi văzut Rolls-ul. Însă aleea de pământ şi pietriş mergea în linie dreaptă îndepărtându-se de micuţa casă albă şi nu era niciun semn al maşinii, al bărbatului Charles Manx sau al copilului mort ce călătorea cu el.

O perioadă indescriptibilă de timp, a urmat drumul îngust de pământ. Pierduse noţiunea timpului şi nu a avut nici atunci, nici mai târziu vreo idee despre câtă vreme a mers prin pădure. Fiecare secundă era cea mai lungă din întreaga ei viaţă, asta până la următoarea. Rememorând după aceea, i s-a părut că evadarea ei printre brazi a durat cât tot restul copilăriei. Până să descopere autostrada, îşi lăsase întreaga copilărie mult în urmă. Se înăbuşise şi arsese scrum, împreună cu Casa Saniei cu Zurgălăi.

Taluzul care ducea la autostradă era mai înalt decât cel de pe care căzuse şi a trebuit să se cocoaţe pe mâini şi în genunchi, apucând smocuri de iarbă care să o propulseze. Când a atins vârful pantei, a auzit şirul de pocnete şi zumzete ale unei motociclete apropiindu-se. Venea dinspre dreapta ei, însă până ce să reuşească ea să se pună pe picioare deja o depăşise, un ins masiv îmbrăcat în negru, călare pe un Harley.

Autostrada se desfăşura într-o linie dreaptă, tăind pădurea, sub nişte nori tulburi, de furtună. În stânga ei se întindeau o mulţime de dealuri albăstrui, şi Vic a avut pentru prima dată senzaţia că se află undeva la înălţime; în Haverhill, Massachusetts foarte rar se gândea la conceptul de altitudine, însă acum înţelegea că nu norii erau joşi, ci ea sus.

S-a împleticit pe asfalt, fugărind Harley-ul, strigând şi fluturând din braţe. *N-are cum să mă audă,* şi-a zis; n-avea cum, nu peste trepidaţiile propriului motor. Însă bărbatul masiv a aruncat o privire peste umăr, iar roata din faţă a Harley-ul a vălurit înainte ca el să schimbe direcţia şi să cotească pe marginea şoselei.

Nu avea cască pe cap şi era un ins gras, cu barbă pe

ambele bărbii, iar părul lui şaten era curbat spre ceafă într-o muletă luxuriantă. Vic a alergat înspre el, cu durerea străpungând-o în piciorul drept la fiecare pas. Când a ajuns la motocicletă, ea nu a ezitat şi nici nu a stat la explicaţii, ci şi-a aruncat un picior peste şa, punându-şi braţele în jurul taliei lui.

El a făcut ochii mari şi un pic speriaţi. Avea mănuşi negre de piele fără degete şi o geacă neagră tot de piele, însă fermoarul îi era desfăcut lăsând să se vadă un tricou Weird Al, iar de aproape ea a observat că nu era atât de adult pe cât crezuse la început. Pe sub barbă, pielea îi era netedă şi rozalie, iar emoţiile afişate îi erau copilăroase. Ar fi putut fi de o vârstă cu ea.

— *Frate!* a zis el. Eşti bine? Ai avut vreun accident?

— Am nevoie de poliţie. E un bărbat. A vrut să mă omoare. M-a închis într-o cameră şi şi-a dat foc la casă. Are un băieţel. Era şi un băieţel, şi aproape că nu am putut ieşi, şi l-a luat pe băieţel cu el. Trebuie să mergem. S-ar putea întoarce.

Nu prea ştia dacă ce zicea avea sens. Erau informaţiile corecte, dar i se părea că le prezentase prost.

Omul gras cu barbă s-a holbat la ea, de parcă îi vorbea frenetic într-o limbă străină – poate tagalog, sau klingoniană. Deşi, aşa cum s-a dovedit mai târziu, dacă i s-ar fi adresat în klingoniană, Louis Carmody ar fi fost capabil să traducă.

— Foc! a strigat ea. Foc!

Şi a înfipt un deget în aer, în direcţia drumului de pământ.

De pe autostradă nu se putea distinge casa, iar fuiorul subţire de fum care se ridica peste coroana brazilor ar fi putut fi de la şemineul cuiva sau de la un maldăr de frunze arzând. Însă a fost suficient ca el să iasă din transă şi să se pună în mişcare.

— Ţin’te bine! a strigat, cu vocea spartă şi cu tonalitate ascuţită, şi i-a dat avânt motocicletei lui cu asemenea ardoare, încât Vic a crezut că o să cabreze într-o acrobaţie.

Stomacul i s-a lipit, iar ea şi-a strâns atât de tare braţele

de burta lui, că buricele degetelor ei au fost cât pe ce să se unească-dar-nu-chiar. S-a gândit că o să aterizeze amândoi pe asfalt, derapând; motocicleta s-a dezechilibrat periculos, cu partea din faţă luând-o într-o parte, cea din spate în alta.

Dar el a redresat roţile, iar marcajul alb central a început să fileze ca un ropot de mitralieră; la fel şi brazii de pe marginea şoselei.

Vic a îndrăznit să arunce o singură privire înapoi. Se aştepta să vadă vechea maşină neagră ieşind în goană de pe drumul de pământ, dar autostrada era pustie. Şi-a reîntors capul şi l-a apăsat de spatele puştiului gras, şi au lăsat în urmă casa bătrânului, mergând către dealurile albăstrui, şi s-au îndepărtat, şi erau în siguranţă, şi s-a terminat.

Apoi a încetinit.

— Ce faci? a strigat ea.

Merseseră mai puţin de un kilometru de autostradă. Ea a privit peste umăr. Încă mai putea zări drumul de pământ care ducea la acea casă groaznică.

— Frate, a zis puştiul. Noi, adică, trebuie să cerem nişte ajutor. Găsim un telefon chiar aici înăuntru.

În dreapta, se apropiau de o bandă de şosea secundară, plină de gropi, iar la intersecţie se afla un magazin general, cu două pompe de alimentare în faţă. Puştiul a îndreptat motocicleta către intrare.

Motorul a murit imediat ce a lăsat jos cricul; nu se mai obosise să treacă în neutru. Ea voia să îi spună că nu aici, că e prea aproape de casa individului, dar băiatul gras deja coborâse şi îi dădea acum mâna să o ajute.

S-a împleticit la primul pas către terasa de la intrarea în magazin şi a fost cât pe ce să cadă. El a prins-o în braţe. Ea s-a întors şi l-a privit cu pleoapele înecate în lacrimi. Oare de ce plângea? Nu ştia, ştia doar că o făcea – fără să se poată abţine, trăgând aer în piept în respiraţii scurte şi sacadate.

În mod curios, băiatul gras, Louis Carmody, de doar douăzeci de ani, un puşti cu istoric de infracţiuni stupide – vandalism, furat din magazine, fumat sub vârsta legală –, părea că el însuşi o să înceapă să plângă. Nu i-a aflat numele decât mai târziu.

— Hei, a spus el. *Hei.* N-o să las să ţi se întâmple nimic rău. Totu-i bine. Te apăr eu.

Ar fi vrut să îl creadă. Însă deja, totuşi, înţelesese diferenţa dintre a fi un copil şi a fi un adult. Diferenţa e că atunci când cineva spune că poate să ţină lucrurile rele la distanţă, un copil îl *crede.* Ar fi vrut să îl creadă, dar nu putea, aşa că a hotărât să îl sărute, în schimb. Nu acum, ci mai târziu – mai târziu, îl va săruta cu cel mai bun sărut dintotdeauna. Era gras şi avea o tunsoare oribilă şi bănuia

că nu mai fusese niciodată sărutat de o fată drăguţă. Vic nu ar fi fost nicicum model în cataloagele de lenjerie, dar era suficient de drăguţă. Ştia că şi el crede asta, din felul şovăielnic în care i-a dat drumul la talie.

— Hai să intrăm şi să chemăm toată puterea legii, a spus el. Ce zici?

— Şi pompieri, a spus ea.

— Şi pompieri.

Lou a condus-o în magazinul de ţară cu duşumea de brad. Într-un borcan cu zeamă gălbuie pluteau ouă murate, ca nişte ochi de vacă.

Un rând scurt de clienţi ducea către casa de marcat stingheră. Bărbatul din spatele tejghelei avea în colţul gurii o pipă din cocean de porumb. Cu pipa, privirea cruciş şi bărbia proeminentă, semăna foarte bine cu Popeye Marinarul.

În capul rândului era un bărbat tânăr în pantaloni de camuflaj, ţinând în mână câteva bancnote. Soţia lui era alături, cu copilul în braţe. Soţia era, cel mult, doar cu cinci ani mai în vârstă decât Vic, păru-i blond fiind prins în spate de o coadă de cal, cu un elastic. Copilul din braţe, cu zbilţe blonde, purta o salopetă bebe pătată în faţă de suc de roşii, dovada unui prânz hrănitor de la Chef Boyardee[29].

— Mă scuzaţi, a zis Lou, ridicându-şi vocea lui subţire şi fluierată.

Nimeni nu s-a deranjat să le arunce vreo privire.

— N-aveai tu o vacă de lapte, Sam? a întrebat bărbatul tânăr.

— Adevărat, a zis tipul care arăta a Popeye, rotind cheia în casa de marcat. Însă n-ai vrea să m-auzi din nou sporovăind despre fosta mea.

Bărbaţii adunaţi în jurul tejghelei au izbucnit în hohote de râs. Blonda cu copilul a zâmbit indulgentă şi a privit în jur, iar privirea ei s-a oprit la Lou şi Vic. S-a încruntat, îngrijorată.

— *Toată lumea să mă asculte!* a urlat Lou, şi de data asta au auzit cu toţii şi şi-au întors capetele. Avem nevoie să vă

[29] Marcă de mâncare la conservă, în principal paste (n. trad.).

folosim telefonul.

— Hei, scumpete, a zis blonda cu copilul, vorbindu-i direct lui Vic.

Din felul în care o rostise, Vic şi-a dat seama că era ospătăriţă şi zicea tuturor scumpete, sau scumpi, sau dragă, sau păpuşă.

— Eşti bine? Ce s-a întâmplat? Ai avut un accident? a continuat ea.

— Norocul ei că încă mai e-n viaţă, a zis Lou. E un bărbat mai jos de drum care a încuiat-o în casa lui. A încercat să-i dea foc de vie. Casa încă mai arde. Abia ce-a scăpat. Nenorocitul mai are un copilaş cu el.

Vic a scuturat din cap. Nu – nu, nu era chiar aşa. Copilaşul nu era ţinut contra voinţei lui. Copilaşul nici măcar nu mai era un copilaş. Era altceva, ceva atât de rece, că durea la atingere. Însă nu reuşea să găsească o modalitate prin care să îl corecteze pe Lou, aşa că nu a intervenit.

Tot timpul ăsta, blonda se uitase când la ea, când la Lou Carmody, şi după ce a reîntors privirea către Vic aceasta îi era subtil diferită. Era o privire de estimare calmă, intensă – o privire pe care Vic o cunoştea prea bine de pe chipul mamei ei. Era felul în care Linda măsura o rană, judecând pe o scală a severităţii şi stabilind conduita potrivită de tratament.

— Care-i numele tău, scumpete? a întrebat blonda.

— Victoria, a zis Vic, ceva ce nu făcea niciodată, să se refere la ea însăşi cu întregul ei nume mic.

— Eşti bine acum, Victoria, a zis blonda, iar vocea ei era atât de blândă, că Vic a început să suspine.

Blonda a luat imperceptibil controlul încăperii şi al celor din ea, totul fără să ridice tonul şi fără să îşi lase jos copilul. Mai târziu, când Vic s-a întrebat oare ce lucru e cel mai vrednic la femei, s-a gândit mereu la soţia soldatului, la siguranţa ei şi la decenţa ei tăcută. S-a gândit la maternitate, care nu era decât un alt cuvânt pentru a fi prezent şi grijuliu faţă de ceilalţi. Îşi dorea să capete pentru sine acea siguranţă, acea prezenţă de spirit pe care a văzut-o în soţia soldatului şi s-a gândit că i-ar plăcea să fie

o astfel de femeie: o mamă, cu vigilenţa feminină clară şi directă de abordare a unei crize. Cumva, propriul fiu al lui Vic, Bruce, a fost de fapt conceput în acel moment, deşi nu va fi fost însărcinată cu el decât peste alţi trei ani.

Vic s-a aşezat pe nişte cutii, lângă tejghea. Bărbatul care îi aducea aminte de Popeye era deja la telefon, cerând unui operator să i se dea poliţia. Vocea îi era calmă. Nimeni nu exagera, pentru că blonda nu exagera, ceilalţi luându-şi starea emoţională de la ea.

— Eşti de pe-aici? a întrebat soţia soldatului.

— Sunt din Haverhill.

— E în Colorado? a întrebat soldatul, al cărui nume era Tom Priest.

Se afla într-o permisie de două săptămâni şi avea termen să se întoarcă în seara aceea în Arabia Saudită, via Fort Hood.

Vic a scuturat din cap.

— Massachusetts. Trebuie să o sun pe mama mea. Nu m-a mai văzut de zile întregi.

Din acel moment, Vic nu a mai reuşit să se apropie de adevăr în spusele ei. A povestit cum fusese plecată din Massachusetts de două zile. Acum se afla în Colorado şi scăpase de un bărbat care o închisese în casa lui şi care încercase să îi dea foc de vie. Fără să menţioneze explicit că fusese răpită, devenise evident pentru toată lumea că ăsta era cazul.

Acesta a devenit noul adevăr, chiar şi pentru Vic, în acelaşi fel în care reuşise să se convingă singură că descoperise brăţara mamei ei în maşina familiei şi nu la Terry’s Primo Subs din Hampton Beach. Minciunile erau uşor de zis deoarece nu le percepea ca pe nişte minciuni. Când a fost întrebată mai târziu despre drumul ei către Colorado, ea a zis că nu îşi aminteşte de perioada petrecută în maşina lui Charlie Manx, iar poliţiştii au schimbat priviri întristate şi înduioşate. Când au insistat, ea a spus că fusese întuneric tot timpul. Întuneric de parcă ar fi fost într-un portbagaj? Da, poate. Altcineva i-a scris declaraţia. Ea a semnat-o fără să se mai deranjeze să o citească.

Soldatul a zis:

— Unde ai scăpat de el?

— Ceva mai jos pe şosea, a spus Louis Carmody, răspunzând în locul lui Vic, care nu îşi găsea cuvintele. La mai puţin de un kilometru. Vă pot îndruma într-acolo. Frate, dacă nu trimit destul de repede maşinile de pompieri, o să ia foc jumătate din deal.

— Ăsta e locul lui Tata Crăciun, a spus Popeye, mutând un pic receptorul din dreptul gurii.

— Tata Crăciun? a întrebat soldatul.

Un bărbat cu siluetă în formă de pară şi îmbrăcat într-o cămaşă în carouri alb cu roşu a zis:

— Îl ştiu. Am mai trecut pe-acolo la vânătoare. E ciudat. Copacii sunt decoraţi tot timpul anului ca de Crăciun. Totuşi, nu am văzut pe nimeni primprejur.

— Omul ăsta şi-a dat foc la propria casă şi după aia a plecat? a întrebat soldatul.

— Şi încă mai are un copil cu el, a spus Lou.

— Cu ce maşină merge?

Vic şi-a deschis gura ca să răspundă, dar prin fereastră a zărit ceva mişcându-se afară, şi a privit peste umerii soldatului, şi acolo era Wraith-ul, oprind în dreptul pompelor de alimentare, sosind de parcă ar fi fost chemat de însăşi întrebarea de mai devreme. Chiar şi de la distanţă, printr-o uşă închisă, putea auzi muzica de Crăciun.

Vic n-a putut să strige, n-a putut să rostească ceva, însă nici nu a fost nevoie. Soldatul i-a observat chipul şi către ce se uita şi şi-a întors capul ca să cerceteze pe cel care oprise la pompe.

Şoferul a coborât şi a făcut roată maşinii, ca să alimenteze.

— Individul ăla? a întrebat soldatul. Şoferul limuzinei?

Vic a dat din cap că da.

— Nu văd niciun copil cu el, a zis Lou, întinzându-şi gâtul ca să privească mai bine prin vitrină.

Lucru care a condus la un moment de tăcere apăsătoare, toată lumea din magazin analizând implicaţiile.

— Are vreo armă? a spus soldatul.

— Nu ştiu, a zis Vic. N-am văzut una.

Soldatul s-a răsucit pe călcâie şi s-a îndreptat către uşă.

Soţia l-a mustrat din priviri.

— Unde crezi că te duci?

Soldatul a spus:

— Tu ce crezi?

— Lasă poliţia să se ocupe, Tom Priest.

— O s-o fac. Când ajung aici. Însă omul ăla nici n-o să plece înainte.

— Vin cu tine, Tommy, a zis bărbatul corpolent în cămaşa în carouri alb roşu. Oricum ar trebui să te însoţesc, sunt singurul de-aici cu insignă-n buzunar.

Popeye a coborât receptorul, l-a acoperit cu o palmă şi a zis:

— Alan, pe insigna ta scrie „Pădurar” şi arată de parc-ai scos-o dintr-o cutie de Cracker Jack[30].

— N-a ieşit dintr-o cutie de Cracker Jack, a spus Alan Warner, ajustându-şi o cravată imaginară şi ridicând din sprâncenele lui cărunte şi stufoase, cu o expresie de falsă iritare. A fost nevoie să mă duc pentru ea până la un

[30] Marcă de cereale şi gustări cunoscută pentru cadourile surpriză din interiorul cutiei (n. trad.).

stabiliment respectabil. Din acelaşi loc, mi-am luat un revolver cu apă şi un petec de pirat.

— Dacă insişti să mergi în direcţia asta – a spus Popeye, umblând sub tejghea – ia de-aici.

Şi a aşezat lângă casa de marcat un pistol negru calibrul .45, împingându-l cu o mână către pădurar.

Alan Warner s-a încruntat la vederea pistolului şi a scuturat din cap.

— Mai bine nu. Nici nu mai ştiu câte căprioare am pus la pământ, dar n-aş vrea să îndrept o armă spre un om. Tommy?

Soldatul pe nume Tom Priest a ezitat, apoi a făcut câţiva paşi şi a ridicat pistolul. L-a răsucit pe o parte, ca să îi verifice siguranţa.

— Thomas, a spus soţia soldatului, legănându-şi plodul în braţe. Ai un bebe de un an jumate. Ce-o să faci dacă bărbatul ăla scoate la rândul lui un pistol?

— Îl împuşc, a zis Tom.

— La naiba, a zis ea pe un ton şoptit. *La naiba.*

El a zâmbit... iar când a făcut-o a părut un puşti de zece ani care e pe cale să sufle în lumânările de pe tortul de aniversare.

— *Cady.* Trebuie să fac asta. Sunt în serviciu activ în Armata Statelor Unite şi sunt autorizat să folosesc forţa legii federale. Tocmai am auzit cum individul ăsta a transportat un minor peste graniţele statale, împotriva voinţei sale. Asta e răpire. Sunt obligat să îi trântesc curul la pământ şi să îl reţin până ce sosesc autorităţile civile. Gata, am vorbit destul.

— De ce n-am aştepta mai bine să intre şi să îşi plătească benzina? a întrebat Popeye.

Însă Tom şi pădurarul, Alan, se îndreptau deja către uşă.

Alan a privit înapoi.

— N-avem de unde şti că nu pleacă fără să plătească. Nu vă mai agitaţi. O să fie distracţie mare. Nu am mai placat pe nimeni tocmai de la sfârşitul liceului.

Lou Carmody a înghiţit din greu şi a zis:

— O să vă ţin spatele.

Şi s-a luat după cei doi bărbaţi.

Blonda drăguţă, Cady, l-a prins de braţ înainte să poată face trei paşi. Probabil că gestul i-a salvat viaţa lui Louis Carmody.

— Ai făcut destule. Vreau să stai aici. S-ar putea să fie nevoie să vorbeşti în curând la telefon şi să spui poliţiei versiunea ta, i-a zis ea cu o voce care nu accepta să fie contrazisă.

Lou a oftat greu, zguduit, iar umerii i s-au lăsat moi. Arăta uşurat, arăta de parcă ar fi vrut să se aşeze. Vic s-a gândit că înţelege – eroismul era o treabă extenuantă.

— Doamnelor, a spus Alan Warner, salutând din bărbie în timp ce a trecut pe lângă Vic şi Cady.

Tom Priest l-a îndemnat pe celălalt bărbat să iasă primul pe uşă, apoi a închis-o în urma lui, cu micul clopoţel de alamă răsunând. Vic a privit întreaga desfăşurare a faptelor pe fereastra vitrinei mari. Aşa au făcut-o cu toţii.

A văzut cum Priest şi Warner traversează, cu soldatul la conducere, ţinând pistolul .45 lipit de piciorul drept. Rolls-ul era în partea îndepărtată a pompelor, iar şoferul era întors cu spatele la cei doi bărbaţi. Nu a privit în jur când ei s-au apropiat, şi-a continuat alimentarea.

Tom Priest nu a stat pe gânduri şi nici nu a încercat să se explice. Şi-a pus mâna pe spatele lui Manx şi l-a împins în maşina acestuia. A înfipt ţeava pistolului pe coloana lui. Alan rămăsese la o distanţă de siguranţă, mai departe de Tom, între cele două pompe, lăsând pe soldat să poarte discuţiile.

Charlie Manx a încercat să se elibereze, dar Priest l-a împins la loc, lovindu-l de caroseria Wraith-ului. Rolls-ul, construit în Bristol în 1938 de către o companie care imediat după aceea a conceput tancuri pentru Marina Regală Britanică, nici măcar nu s-a clintit pe arcuri. Chipul ars de soare al lui Tom Priest căpătase o mască rigidă, neprietenoasă. Nu se mai observa niciun semn al zâmbetului copilăros; arăta ca un dur pus pe harţă, cu bocanci şi medalion militar. A emis un ordin cu o voce groasă şi apăsată, *apăsată,* iar Manx şi-a ridicat braţele şi

le-a pus pe plafonul Rolls-Royce-ului.

Tom a băgat mâna stângă liberă în buzunarul paltonului negru al lui Manx şi a scos nişte monede, o brichetă de alamă şi un portofel argintiu. Le-a aşezat pe plafonul maşinii.

În acea clipă s-a auzit din spatele Rolls-ului un trosnet şi o bufnitură. A fost suficient de puternică încât să scuture din şasiu întregul autovehicul. Tom Priest a aruncat o privire către Alan Warner.

— Alan, a zis Tom, cu o voce suficient de tare cât să fie auzită şi dinăuntru. Du-te pe partea cealaltă şi scoate cheile din contact. Să vedem ce-are în portbagaj.

Alan a făcut semn că înţelege şi s-a îndreptat către partea din faţă a maşinii, scoţându-şi batista ca să-şi sufle nasul. A ajuns la portiera şoferului, unde geamul era coborât cam douăzeci de centimetri, şi s-a întins după chei, iar atunci a fost momentul în care lucrurile au luat o turnură urâtă.

Geamul s-a ridicat. În maşină nu era nimeni; nu ar fi avut cine să învârtă din manivelă. Şi totuşi geamul s-a ridicat dintr-odată, cu o mişcare constantă şi promptă, intrând în braţul lui Alan Warner şi ţintuindu-l locului. Alan a urlat, dându-şi capul pe spate şi închizându-şi ochii, ridicându-se în acelaşi timp pe vârfuri, de durere.

Tom Priest şi-a luat privirea de la Charlie Manx pentru o clipă – doar o clipă – şi uşa de la pasager s-a deschis brusc. L-a nimerit pe soldat în partea stângă, l-a trântit în pompă şi l-a răsucit pe jumătate. Arma s-a declanşat la atingerea asfaltului. Uşa maşinii păruse să se fi deschis de una singură. De unde stătea Vic, părea că nimeni nu pusese mâna pe ea. S-a gândit instantaneu la *Knight Rider,* un serial pe care nu-l mai vizionase de zece ani, şi la felul în care şmecherul automobil Trans Am al lui Michael Knight se conducea singur, scuipând oameni de care nu-i plăcea şi deschizând portiere pentru cei care îi erau simpatici.

Manx şi-a lăsat moale mâna stângă şi a ridicat-o după ce a apucat furtunul de la pompă. A izbit cu duza de metal în capul lui Tom, lovindu-l la baza nasului şi apăsând în acelaşi

timp pistonul furtunului, încât benzina a răbufnit peste faţa soldatului şi peste pantalonii lui de camuflaj.

Tom Priest a scos un icnet strangulat şi şi-a acoperit ochii cu mâna. Manx l-a lovit din nou, plesnind cu duza furtunului peste fruntea lui de parcă ar fi încercat să-i facă o trepanaţie. Benzina limpede şi sclipitoare a continuat să curgă, bolborosind peste creştetul lui Priest.

Alan a urlat şi a urlat. Maşina a început să se urnească înainte, târându-l cu ea, de braţ.

Priest a încercat să se arunce la Manx, dar bărbatul înalt deja făcuse un pas în spate, ferindu-se, iar Tom a căzut în patru membre, pe asfalt. Manx i-a turnat benzină pe tot spatele, înmuindu-l aşa cum cineva şi-ar uda peluza cu furtunul de grădină.

Obiectele de pe acoperişul maşinii – monedele, bricheta – au alunecat pe măsură ce automobilul a continuat să înainteze lent. Manx s-a întins şi a prins bricheta strălucitoare de alamă cu o mişcare la fel de lipsită de efort ca un jucător de prima bază alungând o muscă leneşă intrată pe teren.

Cineva din dreapta lui Vic a împins-o – Lou Carmody – iar ea s-a împleticit în blonda pe nume Cady. Cady striga disperată numele soţului ei, chircită de violenţa propriilor ţipete. Copilaşul din braţele ei urla şi el: *Ati, Ati!* Uşa s-a deschis larg. Oameni au ieşit pe terasă. Perspectiva lui Vic era momentan întreruptă de persoane care năvăleau pe lângă ea.

Când a putut vedea din nou asfaltul, Manx se dăduse în spate şi îşi aprindea bricheta. A lăsat-o să cadă pe spatele soldatului, iar Tom Priest s-a aprins cu o flamă uriaşă de foc albastru, care a creat o pală de căldură suficient de puternică încât să zguduie geamurile magazinului.

Acum, Wraith-ul se deplasa cu o viteză constantă, târându-l pe pădurarul neajutorat pe nume Alan Warner. Bărbatul corpolent zbiera, lovind portiera cu pumnul mâinii libere, de parcă ar fi avut cum să o convingă să îi dea drumul. Nişte benzină stropise şi o parte a maşinii. Cauciucul din spate stânga era un cerc agitat de flăcări.

Charlie Manx s-a mai dat un pas înapoi din faţa soldatului arzând şi a fost lovit pe spinare de unul dintre clienţi, un bărbat slăbănog în salopetă. Cei doi au căzut pe jos, împreună. Lou Carmody a făcut un salt peste amândoi, scoţându-şi geaca şi aruncând-o peste trupul în flăcări al lui Tom Priest.

Geamul de la şofer s-a coborât dintr-odată, eliberându-l pe Alan Warner, care a căzut pe asfalt, pe jumătate sub maşină. Rolls-ul a făcut un zgomot surd când a trecut peste el.

Sam Cleary, proprietarul care arăta a Popeye, a luat-o grăbit pe după Vic, ţinând în mâini un extinctor.

Lou Carmody striga ceva, fluturându-şi geaca peste Tom Priest şi bătându-l cu ea. Arăta de parcă pocnea un teanc de ziare care ard; prin aer au început să plutească fulgi de cenuşă. Doar mai târziu a realizat Vic ce reprezentau, resturi de piele carbonizată.

Micuţul din braţele lui Cady şi-a plesnit o mână durdulie de vitrina magazinului.

— Cald! Cald lu’ Ati!

Cady a părut să realizeze dintr-odată că întreaga grozăvie se desfăşoară în faţa ochilor copilului ei şi s-a răsucit pe călcâie şi l-a dus în partea opusă a camerei, departe de fereastră, hohotind în timp ce mergea împleticit.

Rolls-ul s-a mai deplasat alţi şase metri înainte de a se opri cu bara de protecţie într-un stâlp de telefon. Întreaga parte din spate era pictată de flăcări, iar dacă în portbagaj ar fi fost vreun copil s-ar fi sufocat sau ar fi ars de viu; însă nu era niciun copil în portbagaj. Era o poşetă aparţinând unei femei pe nume Cynthia McCauley, care dispăruse cu trei zile mai devreme de la Aeroportul JFK, alături de fiul ei Brad, fără ca Brad sau Cynthia să mai fie văzuţi vreodată. Nimeni nu a putut să explice zguduitul care păruse să vină din partea din spate a maşinii – la fel nici geamul coborât sau uşa care a zburat deschisă şi care l-a lovit pe Tom Priest; fusese ca şi cum maşina acţionase cu o voinţă proprie.

Sam Cleary a ajuns la cei doi bărbaţi care se zbăteau pe

jos şi a folosit extinctorul mai întâi ca să-l izbească cu ambele mâini pe Charlie Manx peste faţă. A doua oară l-a folosit pe Tom Priest, nici treizeci de secunde mai târziu, moment în care Tom era cât se poate de mort.

Şi cât se poate de bine făcut.

Interludiu: Spiritul de Ecstasy. 2000 – 2012

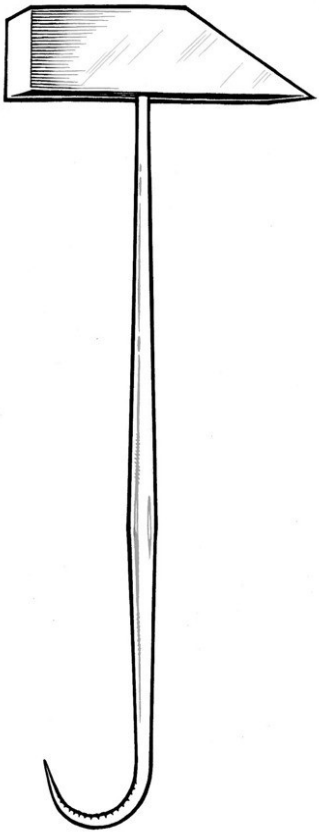

Gunbarrel, Colorado

Prima dată când Vic McQueen a răspuns la un telefon din Tărâmul Crăciunului, ea era o mamă necăsătorită, locuind cu iubitul ei într-o casă în oglindă cu un singur etaj, iar în Colorado ningea.

Trăise în New England întreaga ei viaţă şi credea că ştie totul despre ce înseamnă zăpada, însă era diferită în Rockies[31]. Furtunile erau şi ele diferite. Se referea la vijeliile din Rockies ca la o vreme *albastră.* Zăpada cădea repede, puternică şi constantă, şi era ceva *albastru* la acea lumină, aşa că era de parcă ar fi fost prinsă într-o lume secretă de sub un gheţar: o lume a iernii unde exista un etern Ajun al Crăciunului.

Vic obişnuia să iasă afară în mocasinii ei şi într-unul dintre tricourile enorme ale lui Lou (pe care le purta pe post de cămăşi de noapte) ca să stea în acele obscure raze albastre şi să asculte cum cade neaua. Şuiera printre crengile coniferelor ca nişte purici de radio, ca un zgomot alb. Obişnuia să stea aşa şi să inspire adierea dulceagă a fumului de lemn şi a brazilor, încercând să îşi dea seama cum dracului de s-a trezit cu ţâţe dureroase şi fără serviciu, la trei mii de kilometri de casă.

Cea mai bună justificare pe care o găsea era că se afla acolo într-o misiune de răzbunare. Se reîntorsese în Colorado după ce absolvise Liceul Haverhill, ca să urmeze şcoala de arte. Îşi dorise să facă şcoala de arte pentru că maică-sa era ferm împotrivă şi taică-su refuzase să plătească pentru ea. Alte alternative pe care maică-sa nu le-ar fi suportat şi despre care taică-su nu ar fi vrut să audă: Vic să fumeze iarbă, să chiulească de la ore ca să schieze, să se pupe cu fete, să se cupleze cu delincventul gras care o salvase de Charlie Manx, să rămână însărcinată fără să se deranjeze să se mărite înainte. Linda spusese mereu că nu o să vrea să aibă nimic de-a face cu un bebeluş născut din

[31] Denumire colocvială a Rocky Mountains, lanţ muntos din zona de vest a Americii de Nord (n. trad.).

flori, aşa că Vic nu a invitat-o după naştere, iar când Linda s-a oferit ea să vină, Vic a zis că ar prefera să nu o facă. Nici măcar nu se deranjase să îi trimită tatălui ei o poză cu bebeluşul.

Încă îşi mai aducea aminte cât de bine se simţise uitându-se în ochii lui Lou Carmody, la o cafea într-un local corporatist din oraşul Boulder, şi să îi spună, direct şi plăcut:

— Deci presupun că ar fi cazul să te fut drept mulţumire că mi-ai salvat viaţa, nu? Măcar atâta pot să fac. Vrei să îţi termini cafeaua sau să o tăiem de p-acum?

După prima dată, Lou a recunoscut că nu se mai culcase niciodată cu o fată, cu chipul cuprins de un roşu întunecat, atât de la efort, cât şi de la ruşine. Încă virgin la douăzeci de ani. Cine spunea că nu mai există minuni pe lume?

Uneori se enerva pe Louis pentru faptul că nu se mulţumea doar cu sexul. Mai trebuia să o şi iubească. El voia să stea împreună la discuţii la fel de mult pe cât voia să facă sex, poate chiar mai mult; voia să facă lucruri pentru ea, să îi cumpere lucruri, să îşi facă împreună tatuaje, să meargă în excursii. Uneori, se enerva şi pe ea însăşi, pentru cum îi permitea să o preseze în a-i fi prietenă. Planificase să fie puternică: doar să îl fută o dată sau de două ori – ca să îi arate că este o fată care ştie să îşi manifeste recunoştinţa faţă de un tip –, apoi să îl părăsească şi să îşi ia o iubită fană alternative, cineva cu o şuviţă latră roz în păr şi câteva mărgele în limbă. Problema cu acel plan era că îi plăcea de băieţi mai mult decât de fete şi îl plăcea pe Lou mai mult decât pe alţi băieţi; mirosea bine şi se mişca încet şi era aproape la fel de greu de scos din pepeni ca un personaj din *Pădurea de O Sută de Pogoane*[32]*.* Şi un personaj la fel de pufos ca unul din *Pădurea de O Sută de Pogoane.* O enerva că îi plăcea prea mult de el şi că se baza prea mult pe el. Corpul ei i se punea constant de-a curmezişul, către proprii căi deznădăjduite.

Lou lucra într-un atelier auto pe care îl deschisese cu

[32] Ţinut din cartea pentru copii *Winnie de pluş,* de A. A. Milne (n. trad.).

nişte bani primiţi de la părinţii lui, iar amândoi locuiau în casa din spatele atelierului, aflat la trei kilometri depărtare de Gunbarrel şi la o mie cinci sute de kilometri în nicăieri. Vic nu avea maşină şi probabil că petrecea o sută şaizeci de ore pe săptămână acasă. Încăperile miroseau a scutece îmbibate de pipi şi a piese de motoare, iar chiuveta era mereu plină.

În retrospectivă, Vic a fost surprinsă că nu o apucaseră damblalele mai devreme. A fost surprinsă că nu o luase razna la fel ca atâtea alte mame tinere. Când ţâţele tale devin bidoane, iar coloana sonoră a vieţii tale conţine lacrimi isterice şi râsete smintite, cum s-ar putea aştepta cineva să îţi păstrezi sănătatea mintală?

Avea o singură supapă ocazională. De fiecare dată când ningea, îl lăsa pe Wayne cu Lou, împrumuta camioneta de tractare şi spunea că se duce în oraş ca să ia un espresso şi o revistă. Era ceva ce le zicea lor. Vic nu voia să le dezvăluie adevărul. Ce făcea, de fapt, era, curios, o foarte intimă – probabil şi un pic ruşinoasă – chestiune personală.

Aşa s-a petrecut într-o zi, cu toţi trei închişi înăuntru: Wayne ciocănea cu o linguriţă într-un xilofon de jucărie, Lou ardea nişte clătite, televizorul dădea *Dora* pizda mă-sii *Exploratoarea.* Vic şi-a permis să iasă în curte la o ţigară. Afară era albastru, şi zăpada cădea şuierând printre crengi, şi, până să termine ţigara ei American Spirit suficient încât să se ardă la degete, ştia că are nevoie să se urce în camioneta de tractare.

A împrumutat cheile de la Lou, şi-a pus pe ea un hanorac Colorado Avalanche şi s-a îndreptat către atelier, încuiat în acea dimineaţă de duminică albastru de rece. Înăuntru mirosea a metal şi a ulei împrăştiat, un iz foarte asemănător cu cel de sânge. Wayne avea tot timpul mirosul pe el, iar ea detesta acest iz. Băieţelul, Bruce Wayne Carmody – Bruce pentru bunicii paterni, Wayne pentru Vic şi Liliacul pentru Lou – îşi petrecea cea mai mare parte a zilei gângurind în incinta sigură a unui cauciuc de Monster Truck. Asta avea în loc de ţarc de joacă. Tatăl bebeului ei era un bărbat care deţinea doar două perechi

de chiloţi şi care avea pe şold un tatuaj cu Joker. Era destul de greu să treacă în revistă toate lucrurile care o conduseseră în acest punct, către acest loc al stâncilor înalte, zăpezii nesfârşite şi lipsei de speranţă. Nu prea înţelegea cum de îşi găsise drumul spre aici. Pe vremuri, era foarte bună la a găsi locul în care îşi dorea să meargă.

În garaj, a rămas cu un picior pe scara camionetei. Lou începuse o comisionare, să vopsească motocicleta unui amic. Tocmai terminase aplicarea grundului negru mat de pe rezervor. Rezervorul părea acum o armă, o bombă.

Pe podea, lângă motocicletă, se afla o bucată de hârtie transparentă cu un craniu în flăcări şi cu textul BLANĂRĂU scris dedesubt. Vic a aruncat o privire pe ce desenase Lou pe hârtia de transfer şi a ştiut că el urma să strice treaba. Şi era un lucru ciudat: ceva din lipsa de fineţe a ilustraţiei, cu erorile evidente, aproape că o făcea să îi vină rău de cât de îndrăgostită era de el. Rău... şi vinovată. Chiar şi pe atunci o anume parte din ea conştientiza deja că îl va părăsi într-o zi. Chiar şi pe atunci o parte din ea simţea că Lou – Lou şi cu Wayne amândoi – merită ceva mai bun decât Vic McQueen.

De la casa lor, şoseaua continua preţ de trei kilometri până la Gunbarrel, unde erau cafenele, magazine de lumânări parfumate şi un spa cu tratamente faciale din cremă de brânză. Dar Vic a parcurs mai puţin de jumătate din distanţă înainte de a ieşi de pe şosea, pe un drum de pământ care tăia şirul de conifere, în adâncul ţinutului cherestelei.

A pornit farurile şi a apăsat acceleraţia. Părea ca săritul în gol de pe o creastă. Părea ca sinuciderea.

Ford-ul masiv se lovea de tufişuri, izbea şanţuri, se înclina peste rigole. Conducea la viteze nesigure, fandând prin curbe şi aruncând zăpadă şi pietre.

Căuta ceva. Vic privea intens în lumina farurilor, care formau o spărtură în zăpada ce cădea, o cărare albă. Zăpada viscolea în urma ei, de parcă ar fi condus printr-un tunel de purici statici.

Vic simţea că e aproape, Podul Căii Mai Scurte,

aşteptând-o imediat după colţul farurilor. Simţea că era o chestiune de viteză. Dacă ar fi putut merge suficient de iute, l-ar fi putut obliga să revină în existenţă, iar ea să sară de pe vechiul drum forestier pe scândurile prăfuite ale podului. Însă nu a îndrăznit niciodată să forţeze camioneta dincolo de viteza la care să n-o mai poată controla, aşa că nu a ajuns niciodată la Calea Mai Scurtă.

Poate dacă ar fi avut din nou bicicleta ei. Poate dacă ar fi fost vară.

Poate dacă nu ar fi fost atât de proastă încât să aibă un copil. Ura faptul că născuse. Acum avea o viaţă futută. Dar îl iubea pe Wayne prea mult ca să apese acceleraţia până la podea şi să zboare în întuneric.

Crezuse că dragostea are de-a face cu fericirea, dar se dovedise că cele două nu sunt nici măcar vag înrudite. Dragostea era mai aproape de o nevoie, nu cu mult diferită de nevoia de a mânca, de a respira. Când Wayne adormea cu obrazul lui fierbinte apăsat de sânul ei dezgolit, cu buzele lui mirosind dulceag a lapte din propriul ei trup, simţea de parcă *ea* era cea hrănită.

Poate că nu reuşea să reînvie podul pentru că nu mai era nimic de găsit. Poate că găsise tot ce îi putuse oferi universul: o idee foarte asemănătoare cu disperarea.

Să fie mamă nu aducea nimic bun. Îşi dorise să înfiinţeze un website, să iniţieze o campanie de conştientizare publică, un newsletter, să împrăştie vorba că dacă eşti femeie şi ai un copil, pierzi totul, vei fi ţinută ostatică de către dragoste: o teroristă care nu poate fi satisfăcută decât atunci când îţi predai întreg viitorul.

Drumul forestier se oprea într-o balastieră, loc în care a întors maşina. Aşa cum era deseori cazul, pe calea înapoi spre casă a cuprins-o o durere de cap.

Nu. Nu o durere de cap. Nu era o durere aflată în cap. Era o durere în ochiul ei stâng. O pulsaţie chinuitoare, lentă, moleşitoare.

A condus înapoi spre atelier, cântând împreună cu Kurt Cobain. Kurt Cobain înţelegea care era gustul pierderii podului tău magic, modalitatea de transbordare către

lucrurile de care ai nevoie. Era un gust ca de ţeavă de puşcă – ca Gunbarrel[33], Colorado.

A parcat în atelier şi a rămas în frig în spatele volanului, privind cum îi ies aburi din respiraţie. Ar fi putut foarte bine să stea acolo pentru totdeauna dacă nu ar fi sunat telefonul.

Se afla pe perete, chiar imediat înainte de uşa de la biroul pe care Lou nu-l folosea niciodată. Era un aparat suficient de vechi încât să aibă un disc pentru cifre – precum telefonul din Casa Saniei cu Zurgălăi a lui Charlie Manx. Soneria îi era dură şi intruzivă.

Vic s-a încruntat.

Telefonul era pe o linie separată de cea din casă. Era caraghios denumit „numărul de serviciu”. Nimeni nu suna acolo.

S-a dat jos de pe bancheta din faţă a camionetei, cocoţată la mai mult de un metru faţă de podeaua de ciment. A ridicat receptorul la al treilea ţârâit.

— Carmody’s Car Carma, a spus ea.

Telefonul era groaznic de rece. Palma care strângea receptorul a lăsat pe plastic un nimb de chiciură palidă.

S-a auzit un hâşâit, de parcă apelul venea de la o distanţă foarte mare, în fundal, Vic a distins colinde şi voci alintate de copii. Era cam devreme pentru aşa ceva – mijloc de noiembrie.

Un băiat a zis:

— Hmmm.

— Alo? Te pot ajuta cu ceva?

— Hmmm. Da, a zis băiatul. Eu sunt Brad. Brad McCauley. Sun din Tărâmul Crăciunului.

A recunoscut numele băiatului, însă nu şi-a dat seama de unde, la început.

— Brad, a spus ea. Pot să te ajut cu ceva? De unde ziceai că suni?

— Din Tărâmul Crăciunului, *prostuţo.* Ştii cine sunt. Am fost în maşină, a zis el. La casa dlui Manx. Îţi aduci aminte. Ne-am *distrat.*

[33] *Gunbarrel* = ţeavă de puşcă (eng.) (n. trad.).

Pieptul i-a fost cuprins de fiori de gheaţă. I-a venit greu să respire.

— Ooo, du-te dracu', copile, a zis ea. Du-te dracu' tu şi glumele tale tâmpite.

— Motivul pentru care sun, a zis el, e că ne e tuturor foame. N-a mai fost nimic de mâncat de *veci,* şi care e rostul dinţilor ăstora ascuţiţi dacă nu ajungi să îi foloseşti pe ceva?

— Dacă mai suni, pun poliţia pe tine, dezaxat nemernic, a zis ea şi a trântit telefonul în furcă.

Vic şi-a dus o mână la gură şi a scos un sunet care se situa undeva între suspin şi acces de furie. S-a îndoit de mijloc şi a început să tremure în atelierul friguros.

Când şi-a mai revenit, s-a întremat, a ridicat receptorul şi a sunat calm operatorul.

— Îmi puteţi da numărul celui care tocmai a sunat? a rugat Vic. Ni s-a întrerupt. Aş dori să ni se reconecteze apelul.

— Pe linia pe care vă aflaţi?

— Da. Tocmai ce s-a întrerupt o clipă mai devreme.

— Îmi pare rău. Am un apel de vineri după-amiază, pentru un număr cu 800. Vreţi să vă fac legătura?

— Tocmai am avut un apel un pic mai devreme. Aş vrea să ştiu cine era.

A urmat o perioadă de tăcere înainte ca operatorul să răspundă, un hiatus în care Vic a putut distinge voci ale altor operatori discutând în fundal.

— Îmi pare rău. De vineri, nu mai am alte apeluri pe această linie.

— Mulţumesc, a zis Vic şi a închis.

Când a dat Lou de ea, era în fund pe jos, sub telefon, cu braţele cuprinzându-şi corpul.

— Ăăă, stai, adică, eşti aici de ceva vreme, a spus el. Vrei să-ţi aduc o pătură sau un tauntaun mort sau ceva?

— Ce e un tauntaun?

— Ceva ca o cămilă. Sau poate o capră. Nu cred că contează prea mult.

— Ce face Wayne?

— A aţipit. E bine. Ce faci aici?

El a privit printre umbre, ca şi cum ar fi crezut că există o posibilitate ca ea să nu fie de fapt singură.

Ea simţea nevoia să îi spună ceva, să inventeze o explicaţie pentru felul în care stătea pe ciment într-un garaj rece şi întunecat, aşa că a făcut semn la motocicleta la care meşterea el.

— M-am tot gândit la motocicleta la care lucrezi.

El şi-a mijit ochii. Ea îşi putea da seama că nu o crede.

Însă a privit imediat motocicleta şi hârtia de transfer termic de pe podea şi a zis:

— Mi-e teamă că o să fut treaba. Crezi că o să iasă decent?

— Nu. Nu cred. Scuze.

El i-a aruncat o privire speriată.

— Pe bune?

Ea a zâmbit şters şi a dat afirmativ din bărbie.

El a lăsat să îi scape un oftat greu.

— Poţi să-mi zici ce-am făcut prost?

— „BLANĂRĂU” e în două cuvinte, nu unul. Iar „B”-ul seamănă cu un „8”. Dar nu numai asta, mai trebuie să scrii şi în oglindă. Când lipeşti hârtia de transfer şi faci o copie, „blană rău” o să fie întors, n-o să se poată citi.

— Aoleo! Căcat. *Frate! Ce* idiot sunt, a exclamat Lou, apoi s-a uitat la ea cu speranţă. Măcar ţi-a plăcut craniul meu, nu?

— Sincer?

Lou s-a mutat de pe un picior pe altul.

— Dumnezeule. Speram ca Tony B. Să-mi dea vreo cincizeci de parai pe vopsitul ăsta. Dacă nu m-ai fi oprit, probabil că ar fi trebuit să-i plătesc eu *lui* cincizeci, că i-am stricat motorul. De ce nu-s *bun* la nimic?

— Eşti un tată bun.

— Nu e chiar inginerie spaţială.

Nu, s-a gândit Vic. Era mai greu.

— Vrei să o repar? a întrebat ea.

— Ai mai desenat pe motociclete până acum?

— Nu.

El a încuviinţat.

— Păi. Ok. Dacă fuţi treaba, o să zicem că am făcut-o eu. Nimeni n-ar fi surprins. Dar dacă îţi iese belea, ar trebui să le spunem oamenilor că e desenul tău. Ai putea să mai prinzi nişte comenzi.

S-a uitat din nou lung la ea, măsurând-o din priviri.

— Eşti sigură că eşti bine? Nu stai aici ca să îţi treacă prin cap gânduri negre de femeie, nu?

— Nu.

— Te gândeşti că, adică, poate n-ar fi trebuit să renunţi la terapie? Ai trecut prin nişte rahaturi mari, frate. Poate ar trebui să vorbeşti despre asta. Despre *el.*

Tocmai am făcut-o, s-a gândit ea. *Am stat la taclale cu ultimul puşti pe care Charlie Manx l-a răpit. Acum e un fel de vampir nemilos şi e în Tărâmul Crăciunului şi vrea ceva de mâncat.*

— Cred că nu mai e cazul să discutăm pe subiect, a zis ea şi i-a luat mâna lui Lou atunci când acesta i-a oferit-o. Hai mai bine să desenăm.

Sugarcreek, Pennsylvania

La începutul verii lui 2001, la Bing Partridge a ajuns ştirea că Charlie Manx era extrem de bolnav. Bing avea la vremea aceea cincizeci şi trei de ani, şi nu îşi mai pusese de cinci ani masca de gaze pe faţă.

Bing a aflat dintr-un articol AOL, pe care l-a accesat folosind calculatorul Dell mare şi negru pe care îl primise de la NorChemPharm cu ocazia a treizeci de ani de serviciu. Căuta în fiecare zi pe AOL ştiri din Colorado referitoare la dl Manx, dar nu mai apăruse nimic de nu ştiu când, până acum: Charles Talent Manx III, vârsta necunoscută, a fost transferat la pavilionul infirmerie al FCI Englewood după ce s-a dovedit că este imposibil să mai fie trezit.

> Manx a fost examinat de proeminentul neurochirurg Marc Sopher, din Denver, care a descris condiţia sa ca una demnă de manualele de medicină.
>
> „Pacientul pare să sufere de progeria adultă sau de o formă rară de sindrom Werner", a declarat Sopher. „În termenii cei mai simpli, a început să îmbătrânească foarte rapid. Pentru el, o lună este mai degrabă un an. Un an este mai degrabă un deceniu. Iar omul nu era de la început un boboc."
>
> Doctorul a mai declarat că nu avem de unde şti dacă această condiţie a lui Manx poate explica măcar parţial comportamentul deviant care a dus la uciderea brutală a PFC Thomas Priest în 1996. De asemenea, s-a abţinut să descrie starea actuală a lui Manx ca o comă.
>
> „Nu se încadrează în definiţia strictă [a unei come]. Activitatea sa cerebrală este intensă – de parcă ar dormi. Atâta tot că nu se mai poate trezi. Corpul său este prea obosit. Nu mai are niciun fel de benzină în rezervor."

Bing se gândise de foarte multe ori să îi scrie dlui Manx,

să îi spună că el încă îi mai e credincios, încă îl mai iubeşte, mereu îl va iubi, va fi acolo ca să îl servească până în ziua în care va muri. Însă deşi poate nu i se aprindeau lui Bing chiar toate beculeţele din pomul de Crăciun – ha, ha –, era suficient de deştept ca să ştie că dl Manx s-ar fi înfuriat pe el că îi scrie, şi pe bună dreptate. O misivă de la Bing ar fi condus, mai mult ca sigur, la apariţia câtorva oameni în costume care să îi bată la uşă, oameni cu ochelari de soare şi cu pistoale în teaca de la subsiori. *Bună ziua, dle Partridge. Vă deranjează dacă ne-aţi răspunde la câteva întrebări? Ce părere aveţi dacă ne-am apuca să dăm un pic cu lopata la dvs. în subsol?* Aşa că nu i-a mai scris niciodată, iar acum era prea târziu, iar gândul ăsta îi făcea să-i fie rău.

O dată, dl Manx îi strecurase lui Bing un mesaj, deşi Bing nu şi-a dat seama cum o fi făcut-o. La uşa lui a fost lăsat un pachet fără adresă de expeditor, la două zile după ce dl Manx a fost condamnat la închisoare pe viaţă, la Englewood. Înăuntru era o pereche de plăcuţe de înmatriculare – NOS4A2 / KANSAS – şi un micuţ carton ivoar, cu un înger de Crăciun embosat pe o faţă.

Păstrează-le
S-ar putea să dureze o vreme
9

Bing a pus plăcuţele de înmatriculare în pivniţa cu podea de pământ, acolo unde erau îngropate toate lucrurile din viaţa lui cu Charlie Manx: tuburile furate şi acum goale de sevofluran, pistolul lui taică-su calibru .45 şi rămăşiţele femeilor, mamele pe care Bing le adusese acasă cu el după misiunile de salvare alături de dl Manx... *nouă* misiuni, în total.

Brad McCauley fusese cel de-al nouălea copil pe care îl salvase pentru Tărâmul Crăciunului, iar mama lui, Cynthia, ultima curvă de care s-a ocupat Bing în camera tăcută de la subsol. Într-un fel, şi ea fusese salvată la fel de bine, înainte să moară: Bing o învăţase despre iubire.

Bing şi dl Manx plănuiseră în vara lui 1997 să mai salveze încă un copil, după care Bing ar fi mers cu dl Manx tocmai până în Tărâmul Crăciunului, să trăiască acolo unde nimeni nu îmbătrânea şi unde nefericirea era interzisă prin lege, unde ar fi putut să se dea în toate caruselurile şi să bea toată cacaua şi să deschidă cadourile de Crăciun în fiecare dimineaţă. Când se gândea la nedreptatea universului din toată chestia asta – că dl Manx fusese smuls chiar înainte de a putea să-i deschidă larg porţile de la Tărâmul Crăciunului –, se simţea sfărâmat pe dinăuntru, de parcă speranţa era o vază care fusese scăpată de la o înălţime mare, *zbang!*

Partea cea mai rea, totuşi, nu era pierderea dlui Manx şi a Tărâmului Crăciunului. Era pierderea dragostei. Era pierderea mămicilor.

Cea din urmă, dna McCauley, fusese cea mai bună. Avuseseră în pivniţă conversaţii îndelungate, împreună, dna McCauley goală şi bronzată şi în formă, lipită de trupul lui Bing. Avea patruzeci de ani, însă vânjoasă de la toţi muşchii lucraţi în perioada în care antrenase echipa de volei a fetelor. Pielea ei radia căldură şi sănătate. Mângâiase părul încărunţit de pe pieptul lui Bing şi îi spusese că îl iubeşte mai mult decât mama şi tatăl lui, mai mult decât Isus, mai mult decât pe propriul ei fiu, mai mult decât pe pisici, decât razele soarelui. El se simţise nespus de bine auzind-o rostind: „Te iubesc, Bing Partridge. Te iubesc atât de tare, că mă arde pe dinăuntru. Sunt numai surcele. Mă arde de vie.” Respiraţia ei fusese parfumată ca mireasma fumului de turtă dulce; fusese atât de în formă, atât de sănătoasă, că trebuise să îi dea o dată la fiecare trei ore o doză din amestecul lui de sevofluran aromat. Ea îl iubise atât de mult, că îşi tăiase propriile vene când el i-a mărturisit că nu vor putea trăi împreună. Au mai făcut dragoste o ultimă oară în timp ce ea sângera – în timp ce ea sângera peste el.

„Te doare?”, întrebase el.

„Of, Bing, Bing, tăntălăule”, a zis ea. „Ard de dragoste de zile întregi. Câteva tăieturi micuţe ici şi colo n-au cum să doară deloc.”

Fusese atât de frumoasă – avusese nişte ţâţe mămoase atât de perfecte –, că nu s-a îndurat să toarne pe ea leşia decât atunci când a început să miroasă. Chiar şi cu muşte în păr, ea tot mai era drăguţă; *extra* drăguţă, cu adevărat. Muştele sclipeau ca nişte nestemate.

Bing vizitase Cimitirul A Ceea Ce Ar Putea Fi, alături de dl Manx, şi ştia că dacă Cynthia McCauley ar fi fost lăsată de capul ei şi-ar fi ucis fiul într-un acces de turbare indusă de steroizi. Dar acolo jos, în camera tăcută, Bing o învăţase bunătatea şi iubirea şi cum să sugă pula, aşa că măcar îşi luase viaţa pe un ton bun.

Despre asta era totul: să iei ceva groaznic şi să scoţi ceva bun la capăt. Dl Manx a salvat copiii, iar Bing a salvat mămicile. Iată, însă, că mămicile se terminaseră. Dl Manx era după zăbrele, iar masca de gaze a lui Bing atârna de un cârlig de pe uşa din spate, unde rămăsese tocmai din 1996. A citit ştirea despre cum dl Manx a adormit – un somn adânc şi nesfârşit, un brav soldat cuprins de o vrajă ticăloasă –, apoi a tipărit-o şi a împăturit-o şi a decis că mai are de cugetat pe subiect.

În cel de al cincizeci şi treilea an din viaţă, Bing Partridge redevenise un om al credinţei, se întorsese la biserica New American Faith Tabernacle în speranţa că Dumnezeu va binevoi să acorde mângâiere unuia dintre cei mai singuri copii ai săi. Bing s-a rugat ca într-o zi să mai audă din nou *Crăciun alb* cântând în alee şi să tragă draperia de in şi să-l regăsească pe dl Manx în spatele volanului Wraith-ului, cu geamul coborât şi cu Omul Bun privind înspre el. *Haide, Bing! Hai să facem o tură! Numărul zece ne aşteaptă! Hai să prindem încă un copil şi să te ducem în Tărâmul Crăciunului! Cerul mare ştie că o meriţi cu vârf şi îndesat!*

S-a apucat să urce panta abruptă a dealului, în zăpuşeala după-amiezii de iulie. Florile morişti din curtea din faţă – douăzeci şi nouă la număr – erau perfect neclintite şi tăcute. El le detesta. Mai detesta şi cerul albastru şi armoniile înnebunitoare ale cicadelor ţiuind printre copaci. Bing îşi târa picioarele pe deal cu ştirea tipărită de pe internet într-o mână *(O boală rară se abate asupra unui*

criminal condamnat) şi mesajul final al dlui Manx în cealaltă *(S-ar putea să dureze o vreme. 9.),* mergând să vorbească cu Dumnezeu despre aceste lucruri.

Biserica se întindea pe un hectar de asfalt încovoiat, cu pâlcuri de iarbă arsă înaltă până la genunchii lui Bing, iţindu-se printre crăpături. Porţile de la intrare erau încuiate de o buclă de lanţ gros şi un lacăt Yale. Nimeni în afară de Bing nu se mai rugase acolo de mai bine de cincisprezece ani. Poate că locaşul aparţinuse cândva Domnului, dar acum era proprietatea creditorilor; o hârtie îngălbenită de soare pusă într-o folie transparentă de plastic era prinsă de una dintre uşi.

Cicadele bâzâiau turbat în mintea lui Bing.

La un capăt al terenului era un semn mare precum cele pe care le afişează supermarketurile sau târgurile de maşini la mâna a doua, anunţând oamenii ce imn se va cânta în acea zi. Promise pentru ora 1:00 P.M. erau DOAR ÎN DUMNEZEU şi EL TRĂIEŞTE DIN NOU şi DOMNUL NU DOARME NICIODATĂ. RUGĂCIUNI. Semnul promitea aceleaşi imnuri încă de pe vremea celui de al doilea mandat al lui Reagan[34].

Unele dintre vitralii aveau găuri acolo unde copiii aruncaseră cu pietre, însă Bing nu urca în acea direcţie. Într-un lateral al bisericii se afla un şopron pe jumătate ascuns de plopii şi oţetarii îmbibaţi de praf. În faţa uşii şopronului era un preş de intrare putrezit. Sub el era ascunsă o cheie mare de bronz.

Cheia deschidea zăvorul uşilor înclinate de la beci, aflat în partea din spate a clădirii. Bing a coborât. A traversat o cameră subterană răcoroasă, înaintând cu greu printre creozote de gudron şi cărţi mucegăite, şi a ieşit în sala mare de festivităţi a bisericii.

Lui Bing îi plăcuse mereu biserica, pe vremea în care încă mai mergea cu maică-sa. Îi plăcuse felul în care intra soarele prin ferestrele cu vitralii înalte de opt metri, umplând încăperea cu căldură şi culoare, şi îi plăcuse felul în care se îmbrăcau mămicile, cu dantele albe şi tocuri şi

[34] 1985-1989 (n. trad.).

dresuri alb-lăptoase. Bing adora dresurile albe şi adora cântecul femeilor. Toate mămicile care au stat cu el în Casa Somnului cântaseră înainte de a-şi primi odihna din urmă.

Dar după ce pastorul fugise cu toţi banii şi banca încuiase biserica, Bing şi-a dat seama că locul acela îl deranja. Nu-i plăcea felul în care, în serile târzii, umbra turlei părea că încearcă să-i înşface casa. După ce începuse să aducă mămicile acasă la el – loc pe care dl Manx îl botezase Casa Somnului –, Bing a realizat că îi era dificil să ridice ochii către vârful dealului. Biserica *ameninţa,* cu vârful turlei un deget acuzator care se întindea peste panta dealului şi arăta spre curtea lui din faţă: AICI SE AFLĂ UN CRIMINAL NOTORIU! NOUĂ FEMEI UCISE ÎN SUBSOLUL LUI!

Bing încerca să se liniştească spunându-şi că se poartă prosteşte. El şi dl Manx erau eroi, de fapt; îndeplineau chemări creştineşti. Dacă ar fi scris cineva o carte despre ei, ar fi fost obligat să îi desemneze ca personaje pozitive. Nu mai conta că multe dintre mame, chiar şi după ce primeau doza de sevofluran, tot nu îşi recunoşteau planurile de a-şi condamna fiicele la o viaţă de târfe sau de a-şi snopi în bătaie fiii, iar câteva chiar au susţinut că nu au consumat niciodată droguri sau băutură în exces şi că nu au un trecut infracţional, de niciun fel. Acele lucruri erau în viitor, un viitor pervertit pe care Bing şi dl Manx munceau din răsputeri să îl prevină. Dacă ar fi fost să fie arestat – deoarece, desigur, niciun reprezentant al legii nu ar înţelege importanţa şi actul primordial de bunătate al vocaţiei lor –, Bing ar fi vorbit cu mândrie despre munca lui. Nu era cuprins de nicio ruşine referitor la vreun lucru pe care îl făcuse cu dl Manx.

Şi totuşi, ocazional, îi venea greu să ridice ochii şi să privească biserica.

Urcând treptele dinspre subsol, şi-a spus că e un nătăfleţ, că toţi oamenii sunt bineveniţi în casa Domnului şi că dl Manx avea nevoie de rugăciunile lui Bing – acum mai mult decât oricând. Privind către sine, Bing nu se mai simţise niciodată atât de singur şi de oropsit. Cu câteva săptămâni mai devreme, dl Paladin îl întrebase pe Bing ce are de gând

să facă după ce se pensionează. Bing a rămas trăsnit şi a întrebat la rândul lui că de ce s-ar pensiona. Îi plăcea slujba lui. Dl Paladin a clipit des şi a zis că după patruzeci de ani în serviciu îl vor *obliga* să se pensioneze. Nu ai de ales pe subiect. Bing nu reflectase niciodată la asta. Presupuse că până la acel moment va fi stat să bea Cola în Tărâmul Crăciunului, deschizând cadouri dimineaţa, cântând colinde noaptea.

În acea după-amiază, acel vast sanctuar pustiu nu reuşea să îi tempereze gândurile. Era chiar invers. Toate stranele încă mai erau acolo, deşi nu se mai înşirau ordonat, ci fuseseră înghesuite alandala, strâmbe ca dinţii dlui Manx. Podeaua era împânzită cu geam spart şi bucăţi de tencuială, care se fărâmiţau sub talpă. Încăperea mirosea vag a amoniac, a găinaţ de păsări. Cineva trecuse pe aici şi băuse. Sticlele şi cutiile de bere lăsate în urmă se tolăneau peste strane.

Şi-a continuat drumul, traversând sala. Trecerea lui a perturbat rândunicile de pe grinzi. Sunetul aripilor lor bătând a creat ecou, un zgomot asemănător celui în care un magician îşi împrăştie în aer cărţile de joc.

Lumina care răzbea prin ferestre era rece şi albastră, iar în razele de soare se răsfirau fire de praf, de parcă biserica ar fi fost interiorul unui glob de sticlă cu ninsoare care tocmai începe să se aşeze.

Cineva – adolescenţi, vagabonzi – făcuse un altar într-una dintre nişele ferestrelor. Candele roşii diforme stăteau în bălţi uscate de ceară, iar în spatele lumânărilor erau rezemate mai multe fotografii cu Michael Stipe de la R.E.M., un gay sfrijit cu păr platinat şi ochi spălăciţi. Cineva scrisese pe una dintre fotografii, cu ruj cireaşă, PIERZÂNDU-MI CREDINŢA[35]. Bing considera că nu mai existase niciun lucru care să merite a fi ascultat după *Abbey Road*[36].

Bing a pus în centrul acestui altar improvizat cardul de la dl Manx şi foaia printată cu ştirea din *Denver Post* şi a aprins două candele pentru Omul Bun. A eliberat nişte

[35] Melodia *Losing My Religion* de R.E.M. (n. trad.).
[36] Album al formaţiei The Beatles, lansat în 1969 (n. trad.).

spaţiu pe pardoseală, lovind cu piciorul bucăţi de tencuială căzută şi o pereche murdară de chiloţi – imprimaţi cu nişte inimioare, păreau potriviţi unei fete de zece ani – şi s-a aşezat în genunchi.

Şi-a dres glasul. În suprafaţa vastă şi cu ecou a bisericii, a răsunat la fel de tare ca o împuşcătură.

O rândunică a bătut din aripi, planând de la o grindă la alta.

A putut vedea un şir de porumbei aplecându-şi gâturile ca să privească la el cu ochi aprinşi, roşii ca de rabie. Îl urmăreau cu fascinaţie.

El şi-a închis pleoapele, şi-a împreunat palmele şi a vorbit cu Dumnezeu.

— Hei, Dumnezeu, a zis Bing. E Bing, pălâng. Of, Dumnezeule. Of, Dumnezeule Dumnezeule *Dumnezeule.* Te rog să-l ajuţi pe dl Manx. Dl Manx are adormici, *rău,* şi nu ştiu ce să fac, şi dacă nu se face mai bine şi nu se întoarce la mine, n-o să am niciodată excursia la Tărâmul Crăciunului. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să fac bine în viaţa mea. Am făcut tot ce mi-a stat în putere ca să salvez copii şi să mă asigur că au cacao şi carusel şi lucruri. N-a fost uşor. Nimeni nu *voia* să-i salveze. Dar chiar şi când mămicile urlau şi ne strigau în toate felurile, chiar şi când copiii plângeau şi făceau pe ei, eu i-am iubit. I-am iubit pe acei copii şi le-am iubit pe acele mămici, chiar şi dacă erau femei *rele.* Şi cel mai mult l-am iubit pe dl Manx. Tot ce face, face pentru ca alţi oameni să fie *fericiţi.* Nu e asta cel mai binevoitor lucru pe care-l poate face cineva – să împartă un pic de fericire în jur? Te rog, Dumnezeule, dacă am făcut măcar un pic de bine, te rog, ajută-mă, dă-mi un semn, spune-mi ce să fac. Te rog, *te rog,* te rog, *te...*

Capul îi era dat pe spate şi gura îi era deschisă atunci când ceva fierbinte i-a atins obrazul şi a gustat ceva sărat şi amar pe buze. A tresărit; era de parcă cineva ejaculase pe el. S-a şters pe gură şi s-a uitat la degete, acum acoperite de o pastă alb-verzuie, o mâzgă soioasă şi lichidă. I-a trebuit o clipă ca să o identifice drept rahat de porumbel.

Bing a gemut: o dată, apoi încă o dată. Gura îi era plină

de gustul sărat cremos al rahatului de pasăre. Materia din palma lui arăta ca o flegmă bolnavă. Geamătul i-a crescut în intensitate până la nivelul unui strigăt şi s-a azvârlit înapoi, lovind tencuială şi sticlă, şi a dat cu mâna liberă pe ceva umed şi lipicios, cu textura uşoară a unui Saran Wrap[37]. A privit în jos şi a descoperit că mâna îi nimerise peste un prezervativ prăfuit pe care mişunau furnici.

Şi-a retras iute braţul, îngrozit, cu repulsie, iar prezervativul i-a rămas agăţat de degete, iar el a scuturat mâna o dată, de două ori, iar obiectul s-a răsucit şi a aterizat în părul lui. A scos un ţipăt strident. De pe grinzi au explodat ropotele păsărilor.

— *Ce?!* a strigat el către biserică. Ce? Am venit aici în genunchi! AM VENIT ÎN GENUNCHI!!! Şi tu ce faci? CE?!!!

A apucat cauciucul subţire şi a smucit, rupându-şi în acelaşi timp şi un pumn de păr cărunt (când oare se făcuse tot părul cărunt?). În lumină s-au împrăştiat fire de praf.

Bing Partridge a coborât panta dealului într-o fugă împleticită, simţindu-se pângărit şi ordinar... pângărit, ordinar şi *indignat.* S-a prelins ca un beţiv pe lângă florile de staniol din curtea din faţă şi a trântit uşa în urma sa.

Cel care a ieşit douăzeci de minute mai târziu a fost Omul cu Mască de Gaze, cu o sticlă de lichid inflamabil în fiecare mână.

Înainte de a da foc bisericii, a bătut scânduri peste golurile din ferestre, astfel încât păsările să nu poată să iasă. A răsturnat cea mai mare parte din prima sticlă peste strane şi vrafurile de lemne rupte şi grămezile de tencuială căzută: mici focuri de tabără deja gata pregătite. A golit cealaltă sticlă pe chipul lui Isus, montat pe crucea lui din absidă. Părea că îi e frig în şorţul lui sumar, aşa că Bing a scăpărat un chibrit şi l-a îmbrăcat într-o mantie de flăcări. De pe o pictură murală aflată deasupra, Maria se uita tristă în jos, către cea mai recentă profanare la care fusese supus fiul ei. Bing a apăsat două degete împreunate peste gura măştii lui şi i-a trimis un sărut.

Să i se dea o şansă de a lua şi pe copilul cu numărul zece

[37] Marcă de folie alimentară de ambalare (n. trad.).

alături de dl Manx, s-a gândit Bing, şi n-o să-i pese dacă va trebui să gazeze şi să omoare pe însăşi mama lui Hristos ca să prindă pe micuţa lepădătură.

Mai mult. Nu era nimic din ce făcuse Duhul Sfânt în păsărica Mamei Maria ce să nu poată face Bing mai bine dacă ar avea trei zile singur cu ea în Casa Somnului.

Gunbarrel, Colorado

Copiii nu sunau niciodată când picta.

Au trecut luni până să conştientizeze Vic acest lucru, dar, la un anumit nivel, o înţelesese deja în afara raţionărilor, se prinsese aproape imediat. Când nu picta, când nu avea o preocupare creativă, percepea din ce în ce mai intens o teamă fizică, de parcă ar fi stat sub o macara ce ţinea suspendat un pian; era posibil ca acele cabluri de susţinere să plesnească în orice moment, iar greutatea să cadă peste ea cu o lovitură fatală.

Aşa că accepta orice job pe care îl putea prinde şi petrecea şaptezeci de ore pe săptămână în atelier, ascultând Foreigner şi desenând pe motociclete pentru bărbaţi cu trecut infracţional şi precepte rasiste ofensatoare.

Vic picta flăcări şi pistoale şi tipe dezbrăcate şi grenade şi steaguri Dixie şi steaguri Nazi şi Isuşi Hristoşi şi tigri albi şi strigoi în putrefacţie şi şi mai multe tipe dezbrăcate. Nu se raporta la ea ca la un artist. Pictatul împiedica telefoanele din Tărâmul Crăciunului şi plătea pentru pamperşi. Orice alte aspecte erau lipsite de importanţă.

Uneori, totuşi, job-urile se terminau. Uneori, părea că pictase deja toate motocicletele din Rockies şi că n-o să mai primească niciodată vreo altă însărcinare. Când se întâmpla aşa – când trecea mai mult de o săptămână sau două fără să picteze – se trezea într-o stare de aşteptare funestă. Se pregătea pentru ce-ar urma.

Acel moment în care va suna telefonul.

S-a petrecut într-o zi de septembrie, într-o marţi după-amiaza, la cinci ani după ce Manx a ajuns la închisoare. Lou plecase la crăpatul zorilor ca să tracteze pe careva împotmolit într-un şanţ, lăsând-o cu Wayne, care voia hot-dog la micul dejun. Toţi acei ani miroseau a hot-dog şi rahat aburind de copil.

Wayne era parcat în faţa televizorului, iar Vic storcea ketchup în nişte chifle cu hot-dogi ieftini atunci când a

sunat telefonul.

S-a holbat la receptor. Era prea devreme ca telefonul să înceapă să sune şi ştia deja cine era, pentru că nu mai pictase nimic de aproape o lună.

Vic a atins receptorul. Era *rece.*

— Wayne, a zis ea.

Băiatul a privit în sus, cu un deget în gură şi cu saliva curgându-i pe tricoul cu X-Men.

— Auzi telefonul sunând, Wayne? a întrebat ea.

El o privea în gol, fără să dea semne că înţelege, la început, apoi a scuturat din cap.

A sunat încă o dată.

— Uite, a zis ea. Uite, ai auzit? Nu auzi nimic sunând?

— Nu, maaa, a spus el şi şi-a scuturat capul, viguros, dintr-o parte în alta.

Şi-a reîntors atenţia la televizor.

Vic a ridicat receptorul.

Un copil – nu Brad McCauley, ci un alt copil, o fată, acum – a zis:

— *Când se* întoarce tati în Tărâmul Crăciunului? Ce ai *făcut* cu tati?

— Nu eşti reală, a spus Vic.

În fundal, putea auzi cum copiii cântă colinde.

— Ba da, sunt, a zis fata.

Din micile perforaţii ale difuzorului receptorului au început să iasă fire subţiri de aer îngheţat.

— Suntem la fel de reali ca tot ce se întâmplă în dimineaţa asta în New York, a continuat fata. Ar trebui să vezi ce se întâmplă în New York. E *captivant!* Sunt oameni care sar din cer! E captivant şi *distractiv.* E *aproape* la fel de distractiv ca în Tărâmul Crăciunului.

— Nu eşti reală, a repetat Vic, în şoaptă.

— Ai spus minciuni despre tati. Asta e rău. Eşti o mamă rea. Wayne ar trebui să fie cu noi. S-ar putea juca toată ziua cu noi. L-am putea învăţa cum să se joace foarfecă-pentru-terchea-berchea.

Vic a trântit telefonul în furcă. L-a ridicat şi l-a mai trântit o dată. Wayne i-a aruncat o privire, cu ochii mari şi

alarmaţi.

Ea a fluturat o mână la el – *nu contează* – şi s-a întors cu spatele, forţându-se să nu plângă şi cu respiraţia întretăiată.

Hot-dogii au dat pe foc, apa sărind din oală şi împroşcând flacăra albastră a aragazului. Ea i-a ignorat, s-a lăsat pe podeaua bucătăriei şi şi-a acoperit pleoapele. Să îşi înăbuşe suspinele era un act de voinţă; nu dorea să îl sperie pe Wayne.

— Maaa! a strigat băiatul şi a privit în sus, clipind des. E şeva cu Oscal!

„Oscal" era cuvântul lui pentru *Strada Sesame*[38].

— Şeva e aici, un Oscal e pa-pa.

Vic şi-a şters lacrimile care îi curgeau, a inspirat adânc şi a oprit aragazul. A păşit nesigură către televizor. *Strada Sesame* era întrerupt de o ştire. Un avion comercial lovise unul dintre turnurile World Trade din New York City. Nişte fum negru se ridica pe cerul albastru.

Câteva săptămâni mai târziu, Vic a făcut ordine în cel de al doilea dormitor, micuţ cât o debara, curat şi măturat. Şi-a mutat acolo un şevalet şi a pus pe el un carton bristol.

— Ce faci? a întrebat Lou, băgându-şi capul prin uşă a doua zi după aranjarea studioului.

— Mă gândeam să desenez o carte pentru copii, a zis Vic.

Avea deja prima pagină schiţată în cerneală albastră şi era gata să înceapă colorarea.

Lou a aruncat o privire peste umărul ei.

— Desenezi o fabrică de motociclete? a întrebat el.

— Pe-aproape. O fabrică de roboţi, a spus ea. Eroul e un robot numit Motorul de Căutare. Pe fiecare pagină, trebuie să treacă printr-un labirint ca să găsească obiecte semnificative. Baterii solare şi planuri secrete, chestii de genul.

— Cred că mi se scoală de la cartea ta. Ce faci pentru Wayne e un lucru grozav. O să fie în al nouălea cer.

Vic a încuviinţat. Era bucuroasă să îl lase pe Lou să

[38] Sesame Street, serial de televiziune american pentru copii care a fost difuzat între 1969 şi 2000 (n. trad.).

creadă că o face pentru puşti. Ea, însă, nu se amăgea singură. O făcea pentru ea.

Cartea cu desene era o variantă mult mai bună decât pictatul de Harley-uri. Era ceva la care putea lucra constant şi era acolo în fiecare zi.

După ce a început să deseneze la *Motorul de Căutare,* telefonul nu a mai sunat niciodată, mai puţin dacă era vreun recuperator de debite.

Iar după ce a vândut cartea, recuperatorii de debite au încetat şi ei să mai sune.

Brandenburg, Kentucky

Michelle Demeter avea doisprezece ani când tatăl ei a lăsat-o prima dată să conducă. O fată de doisprezece ani care şofa la volanul unui Rolls-Royce Wraith din 1938, prin iarba înaltă, în primele zile ale verii, cu geamurile date jos şi cu muzică de Crăciun cântând la radio. Michelle acompania radioul cu o voce plină, fericită şi cam răcnită – afonă şi în dezacord. Când nu ştia versurile, improviza.

Veniţi! Voi cei în credinţă! Tiridam şi triiii-umfator!
Veniţi voi cei în credinţă, cântec s-aducem dararam
Domnului!

Maşina înota prin iarbă, un rechin negru într-un ocean vălurit de galben şi verde. În faţa ei, păsările se împrăştiau, zvâcnind în cerul ca lămâia. Roţile hurducăiau şi troncăneau peste rădăcini nevăzute.

Tatăl ei, pilit şi pe cale să se pileasca şi mai bine, stătea pe scaunul pasagerului rotind butonul de posturi şi cu o sticlă încălzită de bere Coors între picioare. Numai că reglajul de canale nu făcea nimic. Radioul sărea de la un post la altul, însă totul era zgomot alb. Singurul canal care se prindea era şters, cu păcănituri, acoperit de hârşâit de fundal şi cântând, la naiba, melodii de sărbătoare.

— Cine dă pe post rahat din ăsta când e mijloc de mai? a întrebat el, apoi a râgâit, enorm şi grotesc.

Michelle a chicotit admirativ.

Nu era chip să închizi radioul sau să dai volumul mai încet. Butonul de volum se învârtea inutil, neajustând nimic.

— Maşina e ca ăl bătrân al tău, a zis Nathan, scoţând o altă sticlă din pachetul de şase care-i stătea la picioare şi pocnind un nou capac. O epavă a vechiului sine.

Astea erau mai mult vorbe goale din partea lui. Tatăl ei nu o ducea aşa rău. Inventase un fel de valve pentru Boeing, care plătiseră pentru trei sute de pogoane de teren mai sus de râul Ohio. Acum se puseseră să facă turul

moşiei.

Maşina, pe de altă parte, chiar că îşi lăsase în urmă zilele ei de glorie. Mocheta dispăruse, iar acolo unde îşi avea locul era acum metal dezgolit şi zdrăngănit. Sub pedale erau găuri prin care Michelle putea vedea cum şfichiuieşte iarba de sub. Pielea de pe bord se dezlipea. Una dintre portierele din spate nu se potrivea cu celelalte, era nevopsită şi pătată de rugină. Nu mai exista niciun fel de lunetă, doar un gol oval. Nici banchetă în spate, de asemenea, iar în portbagaj se vedeau urme de carbonizare, de parcă cineva încercase să aprindă un foc de tabără.

Fata apăsa expert ambreiajul şi acceleraţia, cu piciorul drept, aşa cum o învăţase tatăl ei. Scaunul şoferului era tras la maxim în faţă şi tot mai fusese nevoie să se aşeze pe o pernă ca să poată vedea peste bordul înalt şi pe geam.

— Într-una din zile, o să mă apuc să lucrez la bestia asta. Să-mi suflec mânecile şi s-o readuc la viaţă. Ar fi grozav să termin restaurarea ca s-o poţi duce la balul de liceu, a zis tatăl. Când o să fii suficient de mare pentru baluri.

— Aha. Bună idee. O grămadă de loc în spate pentru giugiuleală, a spus ea, răsucindu-şi gâtul ca să arunce o privire.

— Ar mai fi şi o maşină bună ca să te duc cu ea la mănăstire. Ţine-ţi ochii la drum, da? a gesticulat el, cu berea-n mână-n suişurile şi coborâşurile terenului şi încâlceala ierbii şi tufişurilor şi sânzienelor, fără nicio şosea în zare, în nicio direcţie, cu singurul semn de umanitate acel hambar îndepărtat din oglinda retrovizoare şi urmele tăiate pe cer ale avioanelor.

Ea a apăsat pedalele, care au şuierat şi gâfâit.

Singurul lucru care nu-i plăcea lui Michelle la această maşină era ornamentul de pe capotă, o doamnă sinistră de culoare argintie cu orbite oarbe şi o rochie fluturând. Se apleca în faţă către buruienile care o biciuiau şi rânjea maniacal în timp ce era flagelată. Doamna argintie se presupunea că e magică şi frumuşică, însă zâmbetul de pe chipul ei strica totul. Avea rânjetul dement al unei nebune care tocmai ce a împins peste pervaz pe cineva drag şi e pe

cale să îl urmeze întru eternitate.

— E groaznică, a spus Michelle, ridicându-şi bărbia în direcţia capotei. Ca o doamnă vampir.

— Doamna fluoasă, a zis tatăl ei, reamintindu-şi ceva ce citise mai demult[39].

— Care cine? *Nu* i se zice doamna fluoasă.

— Nu, a spus Nathan. I se zice Spiritul Extazului. E o clasică. E o componentă clasică a unei maşini clasice.

— Extazului? Ca drogul X? a întrebat Michelle. Uau! Marfă! Erau şi pe-atunci băgaţi în dubioşenii d-astea de prăjeală?

— Nu. Nu ca drogul. Ca distracţia. Ea e un simbol al distracţiei nesfârşite. Mie mi se pare drăguţă, a zis el, deşi în realitate se gândea că arată ca una dintre victimele lui Joker, o femeie bogată care a murit râzând.

— *Am tot condus către Tărâmul Crăciunului, întreaga ziuă voioasă,* a început Michelle să fredoneze încet, iar pentru o clipă radioul a devenit doar un fâşâit de purici şi de şuierături, aşa încât fata putea să cânte fără să fie în dezacord cu ceva. *Am condus către Tărâmul Crăciunului, ca să urc în sania cu zurgălăi a Moşului!*

— Care-i asta? N-o ştiu, a zis tatăl ei.

— Acolo mergem, a spus ea. În Tărâmul Crăciunului. Tocmai am decis.

Cerul îşi proba tonuri de culori galben lămâie. Michelle se simţea în perfectă armonie. Simţea că ar putea şofa la infinit.

Glasul îi era cuprins de încântare şi fervoare, iar când tatăl ei a privit-o, pe fruntea ei se formaseră broboane de transpiraţie, iar ochii îi erau pierduţi în depărtare.

— E undeva acolo, tati, a spus ea. E acolo în munţi. Dacă o ţinem tot aşa, putem să ajungem în Tărâmul Crăciunului

[39] Referinţă la romanul *Dracula* de Bram Stoker, în care personajul Lucy Westenra este transformată în „doamna fluoasă”. „The bloofer lady”, în original, este un termen inventat care derivă din pronunţia infantilă a cuvântului din limba engleză „beautiful”. În echivalenţă, alegerea în română poate fi „fluoasă”, ca dislalie monomorfă pentru cuvântul „frumoasă”. În limbaj colocvial, „the bloofer lady” a devenit în engleză un termen generic pentru vampirii de sex feminin (n. trad.).

până la noapte.

Nathan Demeter şi-a mijit ochii şi a scrutat prin geamul prăfuit. Înspre vest se întindea un lanţ muntos vast şi neclar, cu vârfuri împănate de zăpadă, mai înalte decât Rockies, un lanţ muntos care nu fusese acolo de dimineaţă şi nici atunci când se porniseră la drum cu douăzeci de minute mai devreme.

El şi-a ferit repede privirea, clipind des ca să-şi limpezească ochii, apoi s-a mai uitat o dată – iar munţii s-au topit într-o gloată de nor cumulus, înghesuit la orizontul vestic. Inima a continuat alte câteva clipe să bată gata să-i iasă din piept.

— Păcat că ai teme pentru acasă. Niciun Tărâm al Crăciunului pentru tine, domnişoară, a spus el, chiar dacă era duminică şi niciun tată, de nicăieri, nu şi-ar fi pus fiica de doisprezece ani să rezolve exerciţii de algebră într-o duminică. E vremea să ne întoarcem, scumpete. Tati are lucruri de făcut.

S-a lăsat comod în scaun şi a sorbit o gură de bere, însă nu i se mai părea gustoasă. A simţit pe tâmpla stângă ghearele ascuţite ale mahmurelii de mâine. Judy Garland ura, tragic, tuturor, un Crăciun fericit, şi ce dracu' fuma DJ-ul punând pe post *Să ai o micuţă zi de Crăciun fericită* într-o zi de mai?

Dar muzica a mai continuat doar până ce au atins limita plină de buruieni a proprietăţii lor şi Michelle a întors laborios Wraith-ul, îndreptându-l către casă. Pe măsură ce Rolls-ul se rotea în semicerc, radioul şi-a pierdut puţina recepţionare de bandă pe care o avusese şi a devenit încă o dată un fâşâit jos de zgomot alb, purici statici turbaţi.

Era 2006, iar Nathan Demeter îşi luase o epavă pe care s-o repare, cumpărată la o licitaţie a autorităţilor federale, ceva cu care să se joace în timpul liber. Într-una din zile, avea de gând să se apuce serios de recondiţionat. Într-una din zile, o va face pe doamna bătrână să strălucească la loc.

New York (şi oriunde)

Iată ce spuseseră despre cea de a doua carte din seria *Motorul de Căutare* în revista *New York Times Book Review,* secţiunea cărţi pentru copii, duminică, 8 iulie, 2007 – singura dată când cărţile lui Vic McQueen au fost recenzate acolo:

> Cea de a doua viteză a Motorului de Căutare
> *De Vic McQueen.*
> *22 pagini. Harper Collins Children's Books. 16.95$ (Carte puzzle/ilustraţii; vârsta 6-12 ani)*
>
> *Dacă M. C. Escher ar fi fost antamat să îşi reimagineze* Unde e Wally?, *ar fi arătat asemănător fascinantei şi pe bună dreptate populare serii* Motorul de Căutare *al dnei McQueen. Eroul omonim, Motorul de Căutare – un robot vesel şi copilăros care seamănă cu un amestec de C-3PO şi un Harley-Davidson – o urmăreşte pe Möbius Stripp Cea Smintită de-a lungul unor constructe imposibile şi ameţitoare şi al unor labirinturi suprarealiste. Un anume puzzle incert nu poate fi rezolvat fără să pui o oglindă lângă muchia cărţii; un alt context surprinzător cere copiilor să înfăşoare pagina sub forma unui tub ca să realizeze un pod acoperit magic; o a treia trebuie ruptă şi împăturită într-o motocicletă origami pentru ca Motorul de Căutare să îşi poată continua drumul în plină viteză. Tinerii cititori care termină* Cea de a doua viteză a Motorului de Căutare *se vor afla faţă în faţă cu una dintre cele mai teribile dileme: cât mai durează până apare următoarea carte?*

FCI Englewood, Colorado

Sora Thornton a intrat cu puţin înainte de ora opt în secţia de îngrijire pe termen lung, aducând cu ea o pungă caldă de sânge pentru Charlie Manx.

Denver, Colorado

În prima sâmbătă din octombrie 2009 Lou i-a spus Victoriei McQueen că ia copilul şi merge să stea o perioadă la mama lui. Din cine ştie ce motiv, i-a spus-o în şoaptă, cu uşa închisă, încât Wayne, aflat în sufragerie, să nu-i poată auzi vorbind. Chipul rotofei al lui Lou sclipea de la o sudoare agitată. Cât a vorbit, şi-a lins mult buzele.

Se aflau împreună în dormitor. Lou stătea pe marginea patului, făcând salteaua să scârţâie şi să se încovoaie la mijloc. Lui Vic îi venea greu să se simtă în largul ei în dormitor. Se tot uita la telefonul de pe noptieră, aşteptând să sune. Încercase acum câţiva ani să scape de el, îl deconectase şi îl vârâse într-un sertar ferit, dar la un moment dat Lou îl descoperise şi îl pusese la loc în priză.

Lou a mai zis şi alte lucruri, despre cât de îngrijorat era, despre cât de îngrijoraţi erau toţi. Ea n-a reuşit să distingă toate cuvintele. Întreaga ei minte era concentrată la telefon, privindu-l, aşteptându-l să sune. Ştia că o va face. Aşteptarea era un chin. O enerva că Lou o adusese înăuntru, că nu putuseră avea conversaţia asta pe verandă. Îi zdruncina încrederea în el. Era imposibil să poarte o conversaţie într-o cameră care avea telefon. Era ca vorbitul într-o cameră în care de tavan atârnă un liliac. Chiar şi dacă liliacul ar dormi, cum poţi să te gândeşti sau să te uiţi la altceva?

Dacă ar fi sunat telefonul, ea s-ar fi dus şi l-ar fi smuls din perete şi ar fi mers pe verandă şi l-ar fi aruncat cât colo. Era tentată să nu mai aştepte, să o facă pe loc.

A fost surprinsă când Lou i-a zis că poate ar fi mai bine să se ducă şi ea să-şi vadă pe maică-sa. Mama lui Vic era cu adevărat la mama dracului, în Massachusetts, şi Lou ştia că ele două nu se prea înţeleg. Singurul lucru mai ridicol de-atât ar fi fost să-i sugereze lui Vic să se ducă să-şi vadă tatăl, cu care nu mai vorbise de ani de zile.

— Aş sta mai degrabă în închisoare decât cu maică-mea. Isuse, Lou. Ai măcar idee câte telefoane are maică-mea în

casă? a întrebat Vic.

Lou i-a aruncat o privire care aduna în ea atât mâhnire, cât şi grijă. Era o privire – s-a gândit Vic – de abandon.

— Dacă vrei să discuţi... adică, despre *orice...* O să am mobilul cu mine, a zis Lou.

Vic doar a râs, nu s-a mai obosit să-i spună că îi dezmembrase deja mobilul şi îl azvârlise cu o zi în urmă în coşul de gunoi.

El a luat-o în braţe şi a ţinut-o strâns în îmbrăţişarea lui ca de urs. Era un bărbat masiv – burzuluit că era aşa de supraponderal –, însă mirosea mai bine decât orice tip cu care ieşise ea vreodată. Pieptul îi mirosea a cedru şi ulei de motor şi a câmp. Mirosea a om responsabil. Pentru o secundă, cuprinsă de îmbrăţişarea lui, şi-a adus aminte ce însemna să fii fericită.

— Tre' să plec, a zis el într-un final. Avem mult de condus.

— Să vă duceţi unde? a întrebat ea, tresărind.

El a clipit încurcat:

— Adică... Vic... frate... ai ascultat ce-am zis?

— Ceva, ceva, a spus ea, şi era corect.

Ascultase. Numai că nu pe el. Ascultase telefonul. Aştepta să sune.

După ce Louis şi puştiul au plecat, ea a cotrobăit prin camerele casei de cărămidă de pe strada Garfield pe care o plătiseră cu banii făcuţi din *Motorul de Căutare,* pe vremea în care ea încă mai desena, de dinainte de a primi apelurile repetate ale copiilor din Tărâmul Crăciunului, zi de zi. Luase cu ea o pereche de foarfece şi s-a apucat să taie liniile fixe ale fiecărui telefon.

Vic a adunat telefoanele şi le-a adus pe toate în bucătărie. Le-a pus în cuptor, pe raftul de sus, şi a rotit butonul la frigere. Hei, funcţionase data trecută când trebuise să se lupte cu Charlie Manx, nu?

În timp ce cuptorul începea să se încălzească, a deschis ferestrele şi a dat drumul la hotă.

După asta, Vic s-a aşezat în camera de zi şi a început să se uite la TV, îmbrăcată doar în chiloţi. Mai întâi s-a uitat la

Breaking News. Dar erau prea multe telefoane care ţârâiau în studioul de la CNN, iar sunetele o iritau. A mutat pe SpongeBob. Când a sunat telefonul din Krusty Krab[40], a schimbat din nou canalul. A dat de un program de pescuit sportiv. Asta părea suficient de sigur – fără telefoane în acest gen de programe – iar cadrele erau filmate la lacul Winnipesaukee, acolo unde îşi petrecuse ea verile din copilărie. Îi plăcuse întotdeauna felul în care arăta lacul imediat înainte de răsărit, o oglindă neagră netedă înfăşurată în ceaţa de mătase a dimineţii crude.

La început, a băut whiskey cu gheaţă. Apoi a trebuit să îl bea sec, deoarece mirosea prea urât în bucătărie ca să se mai ducă să ia gheaţă de acolo. Întreaga casă puţea a plastic ars, în ciuda hotei şi a ferestrelor deschise.

Vic McQueen privea lupta unui pescar cu un păstrăv atunci când undeva la picioarele ei a început să ţârâie un telefon. A privit în jos la jucăriile împrăştiate pe podea, o colecţie a roboţilor lui Wayne: un R2-D2 un Dalek şi, desigur, două figurine Motorul de Căutare. Unul dintre roboţi era de tipul Transformers, negru cu un torso voluminos şi cu lentile roşii pe post de cap. Vibra evident pe măsură ce continua să ţârâie.

L-a ridicat şi a început să îi plieze înăuntru braţele şi picioarele. A împins capul în trup. A desprins cele două jumătăţi ale corpului şi, dintr-odată, privea la un telefon mobil de plastic, nefuncţional.

Telefonul mobil de plastic, nefuncţional, a sunat din nou. A apăsat butonul RĂSPUNDE şi şi l-a pus la ureche.

— Eşti o mincinoasă şi jumătate... a zis Millicent Manx. Şi tati o să fie furios pe tine când o să iasă. O să îţi înfigă o furculiţă în ochi şi o să ţi-i scoată din cap, ca pe un dop de plută.

Vic a dus jucăria în bucătărie şi a deschis cuptorul. Dinăuntru a răbufnit fum negru gros. Telefoanele prăjite se carbonizaseră ca nişte bezele puse pe foc de lemn. A aruncat Transformer-ul peste grămada de crustă maronie

[40] Restaurant fast-food din universul serialului de desene animate *SpongeBob Squarepants* (n. trad.).

topită şi a trântit la loc uşa cuptorului.

Duhoarea era atât de insuportabilă, că a trebuit să iasă din casă. Şi-a pus pe ea geaca de motor a lui Lou şi ghetele ei, şi-a luat geanta şi a plecat. A apucat sticla de whiskey şi a închis uşa în urma ei, tocmai când auzea pornindu-se detectorul de fum.

Era mai jos pe stradă şi trecută de prima intersecţie când şi-a dat seama că nu s-a îmbrăcat cu nimic altceva în afară de geacă şi ghete. Mergea aiurea în jurul zonei metropolitane a oraşului Denver, la două dimineaţa, în chiloţii ei roz uzaţi. Măcar îşi adusese aminte de whiskey.

A intenţionat să se întoarcă acasă şi să îşi tragă pe ea o pereche de blugi, dar s-a rătăcit încercând să găsească drumul înapoi, ceva ce nu i se mai întâmplase până atunci, şi a nimerit pe o stradă drăguţă cu clădiri de două etaje. Noaptea era înmiresmată de la parfumul toamnei şi de la izul uşor metalic al asfaltului proaspăt spălat. Îi plăcea foarte mult mirosul şoselei: asfalt încins şi moale pe la mijloc de iulie, drumuri prăfuite cu parfumurile lor de polen în iunie, cărări de ţară condimentate cu adulmecarea frunzelor veştede în calmul octombrie, mirosul de nisip şi sare al şoselei, asemenea unui estuar, în februarie.

La acea oră din noapte, avea strada aproape numai pentru ea, deşi la un moment dat au trecut trei bărbaţi călare pe Harley-uri. Au încetinit în timp ce o depăşeau, ca să o măsoare din priviri. Nu erau bikeri, totuşi, ci corporatişti care probabil că o tuleau acasă la neveste după o seară cu băieţii pe la un club fiţos de striperiţe. Şi-a dat seama, după gecile lor de piele italiană şi jenşii Gap şi motoarele ca scoase de la reprezentanţă, că ei erau mai obişnuiţi cu Pizzeria Unos decât cu viaţa aspră pe drumuri. Şi totuşi... Au stat să o analizeze pe îndelete. Ea a ridicat către ei sticla de whiskey şi a fluierat cu mâna liberă, iar băieţaşii şi-au forjat motoarele şi au tulit-o, cu coada eşapamentului între picioare.

S-a trezit în dreptul unei librării. Închisă, desigur. Era una micuţă, independentă, cu vitrina înţesată de cărţile ei. Cu un an în urmă, avusese acolo o întâlnire cu cititorii. Purtase

pantaloni, atunci.

A privit chiorâş în magazinul întunecat, aplecându-se ca să distingă ce carte dintre ale ei puseseră în faţă. Cartea numărul patru. Se lansase deja cartea numărul patru? Vic avusese impresia că încă mai lucra la ea. S-a dezechilibrat şi a aterizat cu faţa lipită de geam şi cu fundul în sus.

Era bucuroasă cu apăruse cartea numărul patru. Fuseseră momente în care credea că n-o s-o mai termine deloc.

Când Vic a început să deseneze la cărţi, telefonul nu suna niciodată din Tărâmul Crăciunului. D-asta se şi apucase de *Motorul de Căutare,* pentru că atunci când desena, telefoanele rămâneau tăcute. Însă mai apoi, cam pe la mijlocul cărţii a treia, posturile de radio care îi plăceau începuseră să dea cântece de Crăciun în mijlocul verii, iar telefoanele au revenit. Încercase să ridice un şanţ de apărare în jurul ei, un şanţ umplut cu Maker’s Mark[41], dar singurul lucru pe care l-a înecat în el a fost munca ei.

Vic era pe cale să se desprindă de la vitrină atunci când a început să sune telefonul dinăuntrul librăriei.

Îi putea vedea beculeţul care se luminează pe birou, în capătul celălalt al magazinului. În tăcerea adiată şi caldă a nopţii, îl putea auzi foarte clar, şi ştia că sunt ei. Millie Manx şi Brad McCauley şi ceilalţi copii ai lui Manx.

— Îmi pare rău, a zis ea către magazin. Nu sunt disponibilă ca să preiau apelul. Dacă doriţi să lăsaţi un mesaj, v-a intrat norocu-n căcat.

S-a împins în vitrină, un pic cam prea tare, şi s-a legănat pe trotuar. După care trotuarul s-a terminat, iar piciorul i-a alunecat după bordură şi a căzut, rămânând aşa, în fund, pe caldarâmul ud.

O durea, însă nu pe-atât de tare pe cât, poate, ar fi trebuit. Nu era sigură dacă whiskey-ul era cel care îi atenuase durerea sau dacă aplicase prea mult timp dieta Lou Carmody, şi acum avea acolo pe fund o grămadă de materie primă suplimentară. S-a temut că a scăpat sticla şi aceasta s-a spart, însă nu, era prezentă, în mâna ei

[41] Marcă de whiskey bourbon, produs în Kentucky (n. trad.).

dreaptă, teafără şi întreagă. A luat o înghiţitură. Avea gust de butoi de stejar şi dulce autodistrugere.

S-a chinuit să revină pe picioare când a început să sune un alt telefon, într-un alt magazin, o cafenea fără lumini. După care a pornit un altul, undeva la etajul unei clădiri din dreapta ei. Şi un al patrulea şi un al cincilea. În apartamentele de deasupra ei. Pe ambele părţi ale străzii, în susul şi în josul străzii.

Noaptea se umpluse cu un cor de sonerii de telefon. Semăna cu zarva broaştelor primăvara, o armonie extraterestră de orăcăituri şi ciripeli şi fluierături. Semăna cu clopoţeii răsunând în dimineaţa de Crăciun.

— *Du-te-n pizda mă-tii!* a strigat ea şi a aruncat sticla la propria reflexie dintr-o vitrină a unui magazin de peste stradă.

Foaia de geam a explodat. Toate telefoanele s-au oprit concomitent, ca nişte petrecăreţi reduşi brusc la tăcere de un foc de armă.

O jumătate de bătaie de inimă mai târziu, în interiorul magazinului s-a pornit o alarmă, un urlet electronic înfiorător însoţit de o lumină argintie intermitentă. Lumina argintie a dezvăluit siluetele mărfurilor expuse în vitrină: biciclete.

Noaptea s-a oprit în loc pentru o clipă admirabilă, blândă.

Bicicleta din mijloc era (desigur) un Raleigh, alb şi simplu. Vic s-a clătinat. Senzaţia de ameninţare se evaporase la fel de uşor ca apăsatul unui întrerupător.

A traversat strada până la magazinul de biciclete, iar până să ajungă în dreptul cioburilor de la vitrină avea deja planul conturat. Va fura bicicleta şi va merge pe ea în oraş. Va merge către Dakota Ridge, în pădurea de conifere şi în miezul nopţii, va merge până ce va găsi Calea Mai Scurtă.

Podul Căii Mai Scurte o va duce direct peste zidurile închisorii Supermax şi în aripa infirmeriei unde se afla Charlie Manx. Asta ar fi o imagine dată naibii, o fată de treizeci şi unu de ani în lenjerie rulând pe o cursieră cu zece viteze prin secţia de terapie pe termen lung a unei închisori de maximă siguranţă, la două noaptea. Se imagina

navigând prin beznă, printre deţinuţi adormiţi în paturile lor. Ar merge până la Manx, ar pune piedica, ar trage perna de sub capul lui şi l-ar sufoca pe nenorocitul de piroman. Asta ar încheia telefoanele din Tărâmul Crăciunului o dată pentru totdeauna. Ştia că ar face-o.

Vic a întins mâna prin vitrina spartă şi a ridicat Raleigh-ul, scoţând-o pe stradă. A auzit în depărtare vuietul unei sirene, un sunet vibrant şi agonizant care se prelingea până departe în noaptea caldă şi umedă.

Era surprinsă. Alarma pornise de numai jumătate de minut. Nu credea că poliţaii vor răspunde aşa de repede la apel.

Dar sirena pe care o auzea nu era a poliţiei. Era o maşină de pompieri îndreptându-se către casa ei, deşi până să ajungă nu mai rămăsese mare lucru de salvat.

Maşina de poliţie a sosit câteva minute mai târziu.

Brandenburg, Kentucky

A lăsat cea mai grea treabă pentru sfârşit: în mai 2012, Nathan Demeter a ridicat pe un scripete motorul din Wraith şi a petrecut două zile reconstruindu-l, curăţând supapele şi înlocuind hoiturile hexagonale cu alte piese comandate de la un magazin de specialitate din Anglia. Motorul era un 4256 cc, şase cilindri în linie, iar stând pe bancul lui de lucru părea ca o uriaşă inimă mecanică – ceea ce şi era, a presupus. Atât de multe invenţii ale omenirii – seringa, sabia, stiloul, puşca – erau penisuri metaforice, însă motorul cu ardere internă trebuie să fi fost visat de un om care s-a inspirat de la inima umană.

— Ar fi mai ieftin să închiriezi o limuzină, a zis Michelle. Şi nici nu te-ai mai murdări pe mâini.

— Dacă tu crezi că am vreo problemă cu murdăritul mâinilor, atunci nu ai fost prea atentă în ăştia ultimii optsprezece ani.

— Ceva ce-are de-a face cu hipertensiunea ta, cred.

— Cine-i tensionat? a întrebat el, însă ea doar a zâmbit şi l-a sărutat pe obraz.

Uneori, după ce lucra la maşină timp de mai multe ore, se trezea întins pe scaunul din faţă, cu un picior atârnând pe uşa deschisă şi cu o bere în mână, rememorând după-amiezile în care mergeau încet pe câmpurile din vest, cu fata lui în spatele volanului şi cu buruienile plesnind caroseria Wraith-ului.

Ea reuşise din prima la examenul de şoferi, la numai şaisprezece ani. Acum, la optsprezece, avea propria maşină, un Jetta micuţ şi sportiv, plănuind ca după absolvire să meargă tocmai până la Dartmouth. Imaginea cu ea conducând singură atâta amar de drum – cazându-se în moteluri dubioase şi măsurată din priviri de bărbatul aflat în spatele casei de marcat şi de camionagiii din barurile motelurilor – îl neliniştea, îi dădea hipertensiune.

Lui Michelle îi plăcea să se ocupe de rufe, iar lui îi plăcea să o lase, pentru că atunci când el nimerea în uscător de

lenjeria ei intimă, dantele colorate de la Victoria's Secret, începea să se îngrijoreze de lucruri precum sarcini nedorite şi boli venerice. Ştiuse cum să-i vorbească despre maşini. Îi plăcuse să vadă cum ea stăpâneşte utilizarea ambreiajului şi menţinerea corectă a direcţiei. Se simţise ca Gregory Peck în *Să ucizi o pasăre căutătoare.* Ce nu ştia era cum să îi vorbească despre bărbaţi şi despre sex şi era neliniştit având senzaţia că ea nu mai avea nevoie de sfatul lui pe acest subiect.

— Cine-i tensionat? a întrebat el într-o noapte către garajul gol şi a închinat un pahar pentru umbre.

Şase zile înainte de marele dans, a pus motorul înapoi în Wraith, a închis capota şi s-a dat în spate, ca să-şi admire munca, asemenea unui sculptor studiind un nud care fusese înainte un simplu bloc de marmură. Un sezon rece cu monturi în pumnii zdreliţi, cu ulei sub unghii şi fulgi de rugină intraţi în ochi: timp sacru, important pentru el în felul în care transcrierile textelor sfinte erau importante pentru un călugăr de la mănăstire. Îşi dorea să-i iasă bine şi se vedea.

Silueta neagră ca abanosul sclipea asemenea unei torpile, ca o bucată de sticlă vulcanică şlefuită. Portiera din spate, cândva ruginită şi desperecheată, fusese înlocuită cu o piesă originală, trimisă de un colecţionar din una dintre fostele republici sovietice. Refăcuse tapiseria din interior într-o piele pală, înlocuise tăviţele rabatabile şi sertarele din spate ale limuzinei cu componente noi din lemn de nuc, făcute manual de un tâmplar din Nova Scotia. Totul era original, chiar şi radioul cu tub, deşi cochetase cu ideea de a instala un CD-player, înşurubând un subwoofer Bose sub portbagaj. Când aveai o Mona Lisa, nu te apucai să mâzgăleşti în grafitti o şapcă de baseball pe capul ei.

Acum mult timp, într-o după-amiază de vară fierbinte, cu fulgere, îi promisese fiicei lui că va repara Rolls-ul pentru balul ei de absolvire, şi iată-l acum, terminând în sfârşit munca, cu mai puţin de o săptămână rămasă. După bal, putea să vândă maşina; complet restaurat, Wraith-ul putea ajunge pe piaţa colecţionarilor la o sumă apropiată de un

sfert de milion de dolari. Nu era rău pentru o maşină care-l costase doar cinci mii de dolari americani la momentul lansării. Nu era rău deloc, luând în considerare că plătise doar dublul sumei ca să o cumpere de la licitaţia FBI, cu zece ani înainte.

— Cine crezi că a fost proprietarul anterior? a întrebat Michelle într-o zi, după ce îi povestise cum o luase.

— Un traficant de droguri, îmi imaginez, a spus el.

— Hmmm, sper că n-a fost nimeni omorât în ea.

Arăta bine – însă doar „bine” nu era suficient. Era de părere că Michelle nu îşi avea locul la volan, pe drumuri, până nu ar fi făcut el însuşi câteva zeci de kilometri, să vadă cum se descurcă la viteză maximă.

— Haide, panaramă splendidă ce eşti, i-a zis el maşinii. Hai să te trezim şi să vedem de ce eşti în stare.

Demeter s-a urcat la volan, a trântit portiera şi a răsucit cheia.

Motorul a hârâit la viaţă – un zgomot tuşit, aproape exploziv de sălbatic şi triumfător –, dar s-a liniştit imediat într-un tors molcom, luxuriant. Scaunul frontal îmbrăcat în piele crem era mai confortabil decât patul Tempur-Pedic în care dormea. În vremurile în care fusese Wraith-ul asamblat prima dată, lucrurile erau construite ca tancurile, construite să dureze. Maşina aceasta, era convins, va rezista mult după ce nu vor mai fi ei.

Şi avea dreptate.

Îşi lăsase mobilul pe bancul de lucru şi voia să îl ia înainte să iasă cu maşina, nu îşi dorea să rămână naufragiat pe undeva dacă Wraith-ul ar fi decis să-i sară vreo tijă sau să facă alte rahaturi. A dat să deschidă încuietoarea, când a avut parte de prima surpriză a zilei. Încuietoarea s-a trântit singură în poziţie blocată, cu un pocnet suficient de tare încât să îl facă să tresară.

Demeter a fost atât de surprins – atât de nepregătit – încât nu era prea sigur că ce văzuse se şi întâmplase. Însă apoi au coborât şi celelalte ivăre, unul după altul – *zbang, zbang, zbang* – exact ca cineva care trage cu arma, iar acum nu mai putea să se mintă că îşi imaginase.

— Ce pizda mă-sii?

A tras de zăvorul de la portiera şoferului, dar acesta a rămas fix de parcă ar fi fost sudat.

Maşina a trepidat de la puterea motorului, gazul de eşapament adunându-se în jurul treptelor de la uşi.

Demeter s-a aplecat să oprească motorul, moment în care a primit cea de a doua surpriză a zilei. Cheia nu voia să se rotească. A mişcat-o înainte şi înapoi, şi-a pus toată forţa încheieturii pe ea, şi tot rămânea ferm blocată pe poziţie, fără să se clintească.

Radioul a păcănit, cântând la volum maxim *Zurgălăi, veseli zurgălăi*[42] – aşa de tare, că îl dureau urechile –, o melodie care n-avea ce căuta primăvara. La auzul ei, lui Demeter i s-a făcut părul măciucă, pe întreg corpul. A apăsat butonul de oprire, însă capacitatea de a fi surprins i se epuizase, aşa că nu a fost uimit în mod special când acţiunea lui nu a avut niciun efect. A apăsat butoanele ca să schimbe postul, dar, indiferent de locul în care se ducea acul, pe fiecare canal era tot *Zurgălăi, veseli zurgălăi.*

Acum, putea vedea cum gazele de eşapament înceţoşau aerul. Le putea *gusta,* putoarea ameţitoare făcându-l să i se clatine capul. Bobby Helms îl asigura că perioada zurgălăilor era cea mai potrivită ca să meargă pe sania trasă de un cal. Trebuia să readucă la tăcere rahatul ăla de muzică, trebuia să aibă o clipă de respiro, însă când a rotit volumul, nu s-a micşorat, nu a avut niciun efect.

În jurul farurilor se aduna ceaţa. Următoarea lui respiraţie a fost o gură de aer otrăvitor, care a declanşat un acces de tuse atât de chinuitor, încât părea să îi sfâşie ţesuturile din miezul gâtului. Gândurile i-au străbătut mintea la fel de iute ca un carusel accelerând. Michelle nu va ajunge acasă mai devreme de o oră şi jumătate. Cel mai apropiat vecin era la un kilometru distanţă – nimeni în jur care să-l audă strigând. Maşina nu voia să se oprească, zăvoarele nu voiau să coopereze, semăna cu ceva din filmele cu spioni – îşi imagina un asasin plătit cu un nume de genul Blow Job

[42] *Jingle Bell Rock,* unul dintre cele mai cunoscute cântece de Crăciun americane (n. trad.).

operând Rolls-Royce-ul prin telecomandă –, dar asta era o nebunie curată. Dezmembrase şi recompusese cu mâna lui Wraith-ul şi ştia că nu era nimic înăuntru care să fie cablat şi să permită cuiva să controleze motorul, încuietorile şi radioul.

Chiar când aceste gânduri îi străbăteau mintea, a pipăit pe bord, căutând butonul de deschidere automată a uşii garajului. Dacă nu ar fi primit nişte aer curat, în câteva secunde ar fi leşinat. Într-o clipă de panică, s-a gândit *Nu e acolo, nu e acolo* – însă degetele lui l-au găsit în spatele cocoaşei care găzduia volanul. Şi-a strâns mâna în jurul obiectului, apoi l-a îndreptat spre poarta rabatabilă şi a apăsat.

Uşa s-a zdruncinat şi a început să se ridice înspre tavan. Schimbătorul de viteze s-a împins singur în marşarier, iar Wraith-ul a sărit către ieşire, cu roţile patinând.

Nathan Demeter a urlat şi a apucat volanul – nu ca să controleze direcţia maşinii, ci ca să aibă ceva de care să se ţină. Jantele albe zvelte au muşcat din terasamentul cu prundiş de afară, aruncând pietricele sub caroserie. Wraith-ul a luat-o înapoi ca un cart nebun dintr-un montagnes russes pornit invers, plonjând o sută de metri în josul pantei, către aleea proprietăţii. Lui Nathan i s-a părut că a urlat tot timpul, deşi de fapt se oprise din strigăt cu mult înainte ca maşina să ajungă la baza dealului. Urletul pe care-l auzea era captiv în propriul cap.

Pe măsură ce se apropia de şosea, Wraith-ul nu a încetinit, ci a accelerat, şi dacă ar fi venit ceva din sens opus ar fi fost făcut pastramă la viteza aceea de şaptezeci de kilometri pe oră. Desigur, chiar şi dacă nu venea nimeni, Wraith-ul tot mai putea să iasă de pe şosea şi să lovească un copac de pe margine, iar Nathan a presupus că ar fi fost catapultat prin parbriz de către recul. Wraith-ul, ca toate automobilele din acea epocă, nu avea centură de siguranţă.

Strada era pustie, iar când cauciucurile din spate au atins asfaltul, volanul s-a învârtit în mâna lui Nathan, s-a învârtit aşa de repede, că i-a fript mâinile, iar el a trebuit să-i dea drumul. Wraith-ul s-a răsucit, cu nouăzeci de grade la

dreapta, şi Nathan Demeter a fost proiectat peste scaunul din faţă şi în portiera stângă, cu capul izbind cadrul de fier.

O vreme, nu a realizat cât de rău se rănise. S-a întins pe scaun şi a clipit des, cu privirea în plafon. Prin geamul de la uşa pasagerului a putut vedea cerul de amiază târzie, de un albastru intens, cu nori cirrus în atmosferă. Şi-a atins un loc de pe fruntea care durea, iar când şi-a coborât mâna a observat că avea sânge pe degete, tocmai când un flaut a început să cânte primele acorduri din *Cele douăzeci de zile de Crăciun.*

Maşina se mişca şi trecuse de una singură în viteza a cincea. Cunoştea drumurile din jurul casei, i se părea că se deplasează pe Route 1638, către autostrada Dixie. Încă un minut şi vor ajunge la intersecţie şi... şi ce? Vor intra direct, în viteză, poate agăţând un camion venind din nord şi zdrobindu-se de el? Imaginea i-a trecut prin minte ca o posibilitate, dar nu putea ataşa de ea nicio senzaţie de urgenţă, nu credea că automobilul e într-o misiune de kamikaze. Cumva, acceptase deja că Wraith-ul funcţiona printr-o voinţă proprie. Avea o treabă şi se pusese să o rezolve. Nu avea nicio folosinţă pentru el, poate că nici măcar nu îşi dădea seama de el, nu mai mult decât o face un câine de căpuşa care s-a ataşat în blana lui.

S-a ridicat într-un cot, s-a clătinat, s-a ridicat complet şi s-a privit în oglinda retrovizoare.

Era înfăşurat într-o mască roşie de sânge. Când şi-a atins din nou fruntea, a putut simţi o rană adâncă şi lungă de doi centimetri care îi traversa curbura superioară a scalpului. A pipăit-o uşor cu degetele şi a realizat că simte osul de dedesubt.

Wraith-ul a început să încetinească la apropierea de semnul de stop al intersecţiei cu şoseaua Dixie. El a privit hipnotizat cum maneta schimbătorului de viteze coboară din a patra în a treia, apoi în a doua. A început să strige din nou.

În faţa lui era un break, aşteptând la stop. Pe bancheta din spate erau înghesuiţi trei copii bălai, rotofei şi cu gropiţe în obraji. Şi-au întors capetele, privind la Wraith.

El şi-a trântit palmele pe parbriz, mânjindu-l cu sânge ruginiu.

— AJUTOR! a strigat, în timp ce de pe frunte îi curgea sânge cald. AJUTOR AJUTOR AJUTOR AJUTAŢI-MĂ AJUTOR!

Copiii, inexplicabil, au rânjit de parcă el ar fi fost caraghios şi flutura din mâini din prostie. A început să urle şi mai tare, incoerent – sunetul unei vaci într-un abator, alunecând pe sângele celor de dinaintea ei.

Maşina break a făcut la dreapta cu prima ocazie ivită în trafic. Wraith-ul a făcut la stânga, accelerând aşa de repede, că Nathan Demeter a simţit cum o mână invizibilă îl împinge în scaun.

Chiar şi cu geamurile ridicate, putea mirosi aroma curată şi de primăvară târzie a peluzelor proaspăt tunse, putea mirosi fumul grătarelor din curţi şi parfumul verde al copacilor recent reveniţi la viaţă.

Cu mintea pierdută, Nathan Demeter a reţinut că Wraith-ul se descurca de vis. Motorul nu sunase niciodată atât de bine. Atât de puternic. S-a gândit că era corect să presupună că târfa asta nenorocită fusese restaurată pe de-a întregul.

Era convins că adormise, stând aşa în spatele volanului, însă nu îşi aducea aminte să fi aţipit. Ştia doar că la un moment dat, înainte de a se face complet întuneric, şi-a închis ochii, iar când şi i-a deschis Wraith-ul gonea printr-un tunel de zăpadă răscolită, un tunel de noapte de decembrie. Geamurile din faţă erau murdare de la urmele palmelor lui înroşite, însă putea distinge fulgi mari de nea împroşcând asfaltul negru al unei şosele cu două benzi pe care nu o recunoştea. Perdeaua de omăt se unduia ca o mătase vie, ca nişte fantome.

A încercat să îşi dea seama dacă ar fi fost posibil să fi mers suficient de mult către nord încât să intre într-una din acele furtuni de zăpadă ciudate care mai apar uneori primăvara. A conchis că ar fi o variantă idioată. A măsurat noaptea aceea rece şi drumul nefamiliar şi şi-a zis că

probabil visează, însă nu credea asta cu adevărat. Răbojul propriilor experienţe tactile – capul care-i plesnea de durere, faţa acoperită de sânge şi lipicioasă, spatele înţepenit de la statul îndelungat în spatele volanului – erau prea convingătoare în descrierea lor a realităţii. Maşina tăia drumul ca un panzer, fără să patineze, fără să oscileze, fără să încetinească sub o sută la oră.

Cântecele continuau: *Tot ce vreau de Crăciun eşti tu, Clopoţei argintii, Bucurie lumii, S-a petrecut într-un miez senin de noapte.* Uneori, Demeter era conştient de muzică. Alteori, nu. Fără reclame, fără ştiri, doar coruri de colinde aducând osanale Domnului şi Eartha Kitt promiţând că poate să fie o fată foarte cuminte dacă Moşul verifică lista ei de Crăciun.

Când şi-a închis ochii, şi-a imaginat telefonul mobil, aşezat pe bancul de lucru din garaj. Îl va fi căutat Michelle acolo, deja? În mod sigur – de îndată ce ea a ajuns acasă şi a descoperit uşa de la garaj deschisă şi incinta goală. Până acum, deja s-ar fi îngrijorat peste poate, iar el şi-ar fi dorit să aibă telefonul, nu ca să sune după ajutor – era de părere că se află cu mult dincolo de orice ajutor posibil –, ci doar pentru că s-ar fi simţit mai bine dacă i-ar fi putut auzi vocea. Şi-ar fi dorit să o sune şi să îi spună că vrea ca ea să se ducă la bal, vrea ca ea să se distreze. Şi-ar fi dorit să îi spună că nu îi era teamă ca ea să devină o femeie – dacă avusese cu adevărat vreo anxietate, fusese aceea ca el să îmbătrânească şi să fie singur fără ea, dar nu credea că mai era cazul să se îngrijoreze de aşa ceva, acum. Şi-ar fi dorit să îi spună că ea a fost cel mai bun lucru din viaţa lui. Nu-i prea mai spusese asta de ceva vreme şi niciodată nu o spusese de suficient de multe ori.

După şase ore în maşină, nu simţea nicio panică, doar un fel de mirare amorţită. Într-un fel, începuse să perceapă situaţia în care se afla ca pe ceva natural. Mai devreme sau mai târziu, o maşină neagră soseşte pentru toţi. Soseşte şi te ia de lângă cei dragi şi nu te mai aduce niciodată înapoi.

Perry Como îl avertiza pe Nathan, pe un ton binedispus, că începea să arate foarte mult a Crăciun.

— Nu zău, Perry, a spus Nathan, după care, pe o voce răguşită, spartă, a început să cânte bătând ritmul pe uşa de la şofer.

Cânta Bob Seger; cânta despre rock ’n’ roll-ul de pe vremuri, cel considerat a alina sufletul. S-a încins cât de tare a putut, vers după vers, iar când a tăcut a observat că radioul se oprise.

Na. Iată chiar aici un cadou de Crăciun. *Ultimul pe care-l vei mai primi,* s-a gândit.

Următoarea dată când şi-a deschis ochii, faţa îi era lipită de volan, iar motorul maşinii mergea în gol, şi era atât de multă lumină în jur, că îl dureau ochii.

A privit chiorâş, totul în jur fiind o ceaţă albăstruie sclipitoare. În nicio clipă din acea noapte nu-l duruse capul la fel de tare ca acum. Strânsoarea din jurul craniului era aşa de intensă, că se aştepta să vomite în orice moment. Undeva în spatele ochilor era un zvâcnet *galben* sfâşietor de dureros. Toată acea lumină interioară era samavolnică.

A clipit printre lacrimi, iar lumea din jur s-a limpezit, a căpătat mai mult focus.

Un bărbat gras cu o mască de gaze şi în pantaloni de camuflaj se holba la el prin geamul portierei şoferului, de pe după urmele însângerate ale palmelor imprimate pe sticlă. Era o mască de gaze veche, cam din Al Doilea Război Mondial, sau aşa ceva, de un verde muştar.

— Cine pula mea eşti tu? a întrebat Nathan.

Bărbatul cel gras părea că se bâţâie în sus şi-n jos. Nathan nu avea cum să îi vadă faţa, dar s-a gândit că ţopăie pe vârfuri de bucurie.

Zăvorul de la uşa şoferului a pocnit singur, cu un sunet clar şi metalic.

Bărbatul cel gras ţinea ceva în mână, un cilindru – asemănător unui tub cu spray. ODORIZANT CU AROMĂ DE PRĂJITURI CU GHIMBIR, scria pe o parte, împreună cu o ilustraţie demodată cu o mămică îmbujorată scoţând din cuptor o tavă de fursecuri sub formă de omuleţi de turtă

dulce.

— Unde sunt? a întrebat Nathan Demeter. Unde dracu’ e locul ăsta?

Omul cu Mască de Gaze a apăsat mânerul şi a deschis portiera, dezvăluind o dimineaţă înmiresmată de primăvară.

— E locul în care tu cobori, a spus el.

Centrul Medical St. Luke’s, Denver

De fiecare dată când murea cineva interesant, Hicks îşi făcea o poză cu respectivul.

A fost o prezentatoare de ştiri locale, o fată drăguţă de treizeci şi doi de ani, cu păr blond platinat splendid şi ochi albaştri, care se îmbătase şi se înecase cu propria vomă. Hicks s-a strecurat în morgă la 1:00 A.M., a tras sertarul frigorific şi a ridicat-o în fund. Şi-a ţinut un braţ pe după ea şi s-a aplecat cu limba scoasă în dreptul sfârcului ei, în timp ce îşi ţinea mobilul şi făcea o poză. N-a stat să o lingă, totuşi. Asta ar fi fost scârbos.

A mai fost şi un star rock – un star rock minor, cel puţin. Era din trupa aia care avea hitul ăla din filmul ăla cu Stallone. Starul rock se prăpădise de cancer, iar în moarte arăta ca o babă ofilită, cu părul castaniu ondulat şi genele lungi şi buzele cumva feminine. Hicks l-a scos din sertarul lui şi i-a încovoiat mâna în coarne de drac, apoi s-a aplecat şi a făcut el însuşi semnul de coarne, imortalizând momentul în care o lălăie împreună ca buni amici. Pleoapele starului rock erau lăsate, aşa că arăta somnoros şi cool.

Iubita lui Hicks, Sasha, a fost cea care i-a spus că la morgă a ajuns un criminal în serie faimos. Sasha era asistentă la Pediatrie, opt etaje mai sus. Ea adora fotografiile lui cu oameni faimoşi morţi; era întotdeauna prima persoană căreia i le dădea pe e-mail. Sasha considera că Hicks e hilar. I-a tot zis că ar trebui să apară la *The Daily Show*[43]*.* Hicks era şi el ataşat de Sasha. Ea avea o cheie de la cabinetul cu medicamente, iar sâmbetele seara obişnuia să-i şterpelească câte ceva bun, un pic de oxy sau nişte coca de puritate medicală, iar în pauze găseau câte o sală goală de naşteri, iar ea scutura din turul pantalonilor ei largi de soră şi se cocoţa pe masa cu şarniere.

Hicks nu auzise niciodată de individ, aşa că Sasha a folosit calculatorul din postul asistentelor ca să scoată o

[43] Program TV de satiră produs de Comedy Central (n. trad.).

ştire despre el. Poza de la poliţie era suficient de teribilă, un ins chel cu un chip prelung şi o gură cu dinţi stricaţi şi ascuţiţi. Ochii îi erau deschişi la culoare, rotunzi şi tâmpi în orbitele lor îngropate. Descrierea îl desemna drept Charles Talent Manx, trimis la închisoarea federală cu mai mult de un deceniu înainte pentru incendierea fatală a unui amărât în faţa a peste o duzină de martori.

— Nu-i cine ştie ce chestie, a zis Hicks. A omorât doar un tip.

— *Ne-neah.* E mai rău decât John Wayne Stacy. A omorât, gen, tot felul de copii. *Tot* felul. Avea o casă unde-o făcea. Atârna îngeri micuţi în pomi, câte unu' pentru fiecare pe care l-a căsăpit. E foarte tare. E ca un fel de simbolism sinistru. Micuţi îngeri de Crăciun. Locului i s-a zis Casa Saniei cu Zurgălăi. Te-ai prins? Te-ai prins, tu, Hicks?

— Nu.

— De parcă le-a luat piuitul acolo[44]? Dar şi piuitul saniei Moşului? Te-ai prins acum? a zis ea.

— Nu.

Nu înţelegea ce legătură are Moş Crăciun cu un individ ca Manx.

— Casa a ars, dar ornamentele încă mai sunt acolo, atârnând din copaci, ca un memorial, a zis ea, apoi a tras de şiretul pantalonilor. Criminalii în serie mă înfierbântă. Nu mă pot gândi acum decât la ce-aş face ca să scap vie. Tu du-te şi fă o poză cu el şi dă-mi-o pe mail. Şi, gen, tu spune-mi ce-o să-mi faci dacă nu mă dezbrac la cheremul tău.

El n-a găsit niciun motiv ca să contrazică acest tip de logică, şi oricum trebuia să-şi facă rondul. În plus, dacă omul ăla omorâse o grămadă de persoane, atunci merita să-i facă o poză, să o adauge la colecţia lui. Hicks deja făcuse multe fotografii beton, dar simţea că e bine să imortalizeze şi un criminal în serie, ca să demonstreze că are şi o parte mai întunecată, mai serioasă.

În lift, singur, Hicks şi-a scos pistolul la oglindă şi a zis:

— Ori ăsta-n gura ta, ori pula mea *mare.*

[44] „Sleigh" („sanie", în engleză) este omofon cu verbul „slay" („a ucide") (n. trad.).

Repeta replica pentru Sasha.

Totul mergea bine până să se audă unchi-su în walkie-talkie:

— Hei, tăntălăule, mai joacă-te tu mult cu pistolul ăla, că poate te împuşti singur şi aşa angajăm şi noi pe cineva care e-n stare să-şi facă dracului treaba.

Uitase că în lift era o cameră de supraveghere. Din fericire, nu era niciun microfon ascuns. Hicks şi-a băgat la loc în toc pistolul calibrul .38 şi şi-a lăsat bărbia în jos, sperând că şapca şi cozorocul îi ascund faţa. A stat zece secunde, luptându-se cu furia şi cu ruşinea, apoi a apăsat pe butonul de PORNIT de la walkie, având de gând să trântească ceva *al dracului de dur,* să-l facă pe boşorog să-i tacă flanca. În schimb, a reuşit să îngaime un *Recepţionat,* cu acel mic cârâit ascuţit al vocii lui pe care-l detesta.

Unchiul lui Jim îi făcuse rost de slujba de paznic, ignorând abandonarea liceului de către Hicks şi arestarea lui pentru perturbarea liniştii publice sub influenţa băuturilor alcoolice. Hicks era la spital de doar două luni şi primise deja două avertismente, unul pentru întârziere la program, al doilea pentru că nu răspunsese la walkie (fusese rândul lui să stea pe şarniere). Unchiul Jim îi spusese deja că la al treilea avertisment primit înainte de a împlini un an de serviciu va fi nevoit să îl dea afară.

Unchiul Jim avea dosarul cel mai curat posibil, probabil deoarece tot ce trebuia să facă era să stea şase ore pe zi în camera de pază şi să privească monitoarele cu un ochi şi Skinemax[45] cu celălalt. Treizeci de ani de privit la televizor, pentru patrusprezece dolari pe oră şi pachet complet de beneficii. Asta-şi dorea şi Hicks de la viaţă, însă dacă pierdea slujba de paznic – dacă mai primea vreun avertisment –, ar fi trebuit să se întoarcă la McDonald’s. Asta n-ar fi fost bine. Când se angajase la spital, renunţase la glorioasa meserie de servit la fereastra drive-thru, şi ideea de a o lua de la capăt de jos era complet dezagreabilă. Mai rău, probabil ar fi însemnat sfârşitul relaţiei cu Sasha şi al cheii ei de la cabinet şi toate lucrurile

[45] Canal de televiziune canadian cu filme pentru adulţi (n. trad.).

distractive ce se petreceau pe şarnieră. Lui Sasha îi plăcea uniforma lui; Hicks era convins că ea nu ar mai fi avut acelaşi aplomb faţă de un costum McDonald’s.

Hicks a ajuns la nivelul unu al subsolului şi s-a cocârjat. Când s-au închis uşile de la lift, s-a răsucit, şi-a apucat şliţul şi a dat un pupici ţucat.

— Să mă sugi de coaie, homosexual cu *cur mare.* Fac pariu că ţi-ar *plăcea!*

La ora unsprezece noaptea, nu era prea multă activitate la subsol. Majoritatea luminilor erau stinse, cu excepţia unui rând de tuburi fluorescente aflate la fiecare cincisprezece metri, una dintre noile măsuri de austeritate ale spitalului. Singurul sunet de paşi era al vreunei persoane ce traversa parcarea în drum spre stradă, prin tunelul subteran.

Cea mai de preţ posesie a lui Hicks era parcată chiar acolo, un Trans Am negru, cu tapiserie zebrată şi lumini albastre de neon sub caroserie, aşa că atunci când cutreiera străzile arăta ca un OZN scos din *E.T.* Încă un lucru la care ar fi trebuit să renunţe dacă şi-ar fi pierdut slujba. N-avea cum să plătească ratele din întors burgeri. Sasha adora să-l fută în Trans Am. Era moartă după animale, iar husele de scaune în zebra falsă îi stârneau latura sălbatică.

Hicks credea că va găsi în morgă pe criminalul în serie, dar s-a dovedit că era deja în amfiteatrul de autopsie. Unul dintre doctori începuse să lucreze la el, apoi îl abandonase ca să termine ziua următoare. Hicks a aprins lumina de deasupra meselor, dar a lăsat restul încăperii în întuneric. A tras draperiile peste fereastra de la uşă. Nu era niciun zăvor, însă a împins pana cât de mult a putut, încât să facă imposibilă deschiderea uşii, pentru oricine ar fi încercat să intre din întâmplare.

Indiferent cine o fi fost cel care lucrase pe Charlie Manx, îl acoperise cu un cearceaf înainte de a pleca. În noaptea aceea, era singurul trup din amfiteatru, patul pe rotile fiind parcat sub o plachetă cu textul HIC LOCUS EST UBI MORS GAUDET SUCCURRERE VITAE. Într-o zi, Hicks avea de gând să caute pe Google, să vadă ce naiba însemna asta.

A tras cearşaful de pe Manx, până la glezne, ca să arunce un ochi. Pieptul îi fusese tăiat cu ferăstrăul, apoi cusut cu aţă neagră aspră. Era o tăietură în formă de „Y” şi se întindea în jos tocmai până la osul pelvian. Sula lui Charlie Manx era lungă şi subţire ca Hebrew National[46]. Avea o ocluzie dentară oribilă, aşa că dinţii lui stricaţi şi maronii erau înfipţi în buza inferioară. Avea pleoapele deschise şi părea că se uită stăruitor la Hicks, cu un fel de fascinaţie oarbă.

Lui Hicks nu i-a plăcut prea mult asta. Mai văzuse partea lui de mortăciuni, însă de obicei aveau ochii închişi. Iar dacă ochii nu le erau închişi, aveau un aspect lăptos, de parcă se covăsise ceva în ei – viaţa însăşi, poate. Dar ochii aceştia arătau lucioşi şi alerţi, ochii cuiva viu, nu mort. Aveau în ei o curiozitate avidă, aviară. Nu; lui Hicks nu îi plăcea deloc.

În cea mai mare parte, totuşi, morţii nu îl tulburau cu nimic pe Hicks. Nici nu îi era frică de întuneric. Îi era un pic frică de unchiul Jim, era îngrijorat ca Sasha să nu ajungă să-i vâre un deget în fund (ceva ce ea insista că o să-i placă) şi avea constant coşmaruri cu el venind la serviciu fără pantaloni, cutreierând pe coridoare cu pula bălăngănindu-i-se de coapse şi cu oamenii întorcându-şi capetele ca să se holbeze. Cam la asta se rezumau temerile şi fobiile lui.

Nu ştia de ce nu-l băgaseră pe Manx înapoi în sertarul frigorific, pentru că părea că terminaseră cu cavitatea lui toracică. Însă când Hicks l-a ridicat – l-a sprijinit de perete, cu mâinile-i lungi şi osoase în poală – a observat o linie punctată conturată în spatele scalpului, desenată cu markerul. Corect. Hicks văzuse în articolul din ziarul lui Sasha că Manx tot ieşise şi intrase în comă în ultimii zece ani, aşa că, în mod natural, doctorii doreau să dea o tură prin capul lui. Pe lângă asta, cine n-ar vrea să arunce o ocheadă în creierul unui criminal în serie? Probabil că deja era pregătit un doctorat pe subiect.

Ustensilele de autopsie – ferăstrăul, forcepsurile, foarfecă toracică, maiul pentru oase – erau aşezate pe o tavă de inox, lângă cadavru. Iniţial, Hicks s-a gândit să-i pună lui

[46] Marcă de hot-dog cuşer (n. trad.).

Manx în mână un bisturiu, ceva ce ar fi arătat destul de criminal-în-serie. Dar era un obiect prea mic. Îşi putea da seama doar uitându-se la el, n-ar fi ieşit bine în poza pe care ar fi făcut-o cu camera lui de căcat de la telefonul mobil.

Maiul pentru oase era altă poveste. Era un ciocan mare şi argintiu, cu capătul în forma unei cărămizi, dar ascuţită la un vârf, iar partea din spate la fel de fină ca un tocător de carne. La polul opus era un cârlig pe care-l foloseau ca să sape în interiorul craniului şi să scoată de acolo ce era nevoie, ca la capacele pentru sticle. Maiul pentru oase era *belea.*

Lui Hicks i-a luat ceva timp ca să-l potrivească în mâna lui Manx. S-a scârbit un pic văzând unghiile lungi şi urâte ale lui Manx, despicate la vârfuri şi la fel de galbene ca blestemaţii ăia de dinţi. Arăta ca un actor din filmul ăla *Alien,* Lance Henriksen, dacă i-ar fi ras cineva capul lui Henriksen, apoi l-ar fi pocnit de câteva ori cu băţul ăla al lor. Manx mai avea şi nişte ţâţe subţiri, alb-rozalii şi lăsate, care-i aminteau lui Hicks, neplăcut, de ce avea propria lui mamă pe sub sutien.

Hicks a ridicat ferăstrăul pentru sine şi şi-a trecut braţul pe după umerii lui Manx. Era totul în regulă. Acum arătau ca nişte amici de băutură care trăseseră la măsea. Hicks şi-a scos telefonul de la centură şi l-a îndepărtat de corp. Şi-a mijit ochii, şi-a pus o grimasă pe faţă şi a făcut poza.

A coborât cadavrul la loc şi s-a uitat la telefon. Nu era o poză prea reuşită. Hicks îşi dorise să arate fioros, dar expresia chinuită de pe chipul lui sugera că Sasha îşi băgase într-un final degetul mic în fundul lui. Tocmai lua în considerare ideea de a face o nouă poză când a auzit nişte voci zgomotoase, imediat lângă uşa sălii de autopsie. Pentru o clipă înspăimântătoare, s-a gândit că prima voce aparţinea unchiului Jim:

— Oho, nenorocitul ăla mic şi-o caută. Habar n-are el ce...

Hicks a azvârlit un cearceaf peste corp, cu inima gonindu-i ca cineva trăgând la foc automat dintr-un pistol Glock. Vocile s-au oprit chiar de partea cealaltă a uşii, iar el

a fost convins că vor da să intre dintr-un moment în altul. A mers până la jumătatea distanţei faţă de uşă ca să tragă pana când şi-a dat seama că încă mai ţinea ferăstrăul de oase în mână. L-a lăsat pe tava de unelte, cu mâna tremurată. Revenise deja când prima voce a început din nou să vorbească:

— ...toţi patru molari smulşi. O să-l gazeze cu sevofluran, iar când o să-i găurească dinţii nici n-o să simtă. Da' şi după ce s-o trezi, o să creadă că l-a futut cineva în gură cu o lopată...

Hicks nu şi-a dat seama cine o să aibă scoşi dinţii, însă după ce auzise mai bine discuţia, era sigur că pe hol nu era unchiul Jim, ci doar un amărât cu o voce amărâtă şi scârţâită. A aşteptat ca cei doi bărbaţi să treacă mai departe înainte de a se duce să scoată pana. A numărat până la cinci, apoi s-a strecurat afară. Hicks avea nevoie de un pahar cu apă şi să se spele pe mâini. Încă mai avea tremurici.

A păşit fără grabă, calmându-se şi respirând adânc. Când a ajuns în sfârşit la toaleta bărbaţilor, nu numai că simţea nevoia să bea, dar şi să-şi golească intestinele. Hicks a intrat la cabina de handicapaţi, pentru că avea mai mult spaţiu. În timp ce staţiona acolo aruncând cu bombe, i-a dat lui Sasha pe e-mail fotografia cu Manx şi cu el împreună şi a scris: *„Cracaneazate & dati pantaloni jos taticu da suvoi cu fierastrau daca nu fucks ce zic panaram-o nebunatica ce eshti. Asteaptama ca vin sa fuck pedeapsa."*

Până să ajungă să se aplece deasupra chiuvetei, sorbind zgomotos de la robinet, pe Hicks l-au cuprins gânduri tulburi. Fusese atât de debusolat de vocile de pe coridor, încât nu-şi mai aducea aminte dacă lăsase cadavrul aşa cum îl găsise. Şi mai grav: era destul de sigur că maiul pentru oase rămăsese în mâna lui Charlie Manx. Dacă-l vor găsi de dimineaţă, vreun tâmpit de doctor probabil va vrea să ştie de ce, şi făcea pariu că unchiul Jim o să se apuce să perie tot personalul. Hicks nu ştia dacă ar fi putut suporta o astfel de teroare.

S-a hotărât să facă drumul înapoi în amfiteatrul de

autopsii şi să se asigure că a şters urmele corespunzător.

A rămas în faţa uşii ca să cerceteze prin geam şi aşa a realizat că lăsase draperia trasă. Iată un prim lucru de rezolvat. Hicks a împins uşor uşa şi s-a încruntat. În graba lui de a părăsi sala, stinsese toate luminile – nu numai cele de deasupra paturilor mobile, ci şi toate becurile de veghe, care stăteau întotdeauna aprinse, în colţurile încăperii şi la birou. Camera mirosea a bromură de iod şi benzaldehidă. Hicks a lăsat uşa să se închidă silenţios în urma lui şi a rămas cuc, în întuneric.

Tocmai îşi trecea mâna peste peretele cu faianţă, pipăind după întrerupător, când a auzit un scârţâit de roată şi un pocnet scurt de metal pe metal.

Hicks a înlemnit şi a ciulit urechile, iar în clipa următoare a simţit cum cineva fuge înspre el. Nu ţinea de vreun sunet sau de ceva ce putea distinge. Era o senzaţie pe piele şi o apăsare pe timpan, ca o schimbare de presiune. Stomacul i s-a întors pe dos. Îşi ţinuse mâna ridicată ca să găsească întrerupătorul. Acum şi-o cobora, căutându-şi pistolul .38. Îl ridicase pe jumătate din toc atunci când a auzit ceva fluierând la el din întuneric, apoi a fost lovit în burtă cu un obiect care a avut efectul unei bâte de baseball din aluminiu. S-a încovoiat, scoţând un hămăit. Arma a scăpat înapoi în toc.

Bâta s-a îndepărtat, după care a revenit. L-a prins pe Hicks în lateralul stânga al capului, deasupra urechii, învârtindu-l pe călcâie şi trântindu-l pe jos. A căzut direct pe spate, plonjând ca din avion prin cerul îngheţat al nopţii, căzând şi căzând şi forţându-se din răsputeri să ţipe, fără să reuşească să formeze vreun sunet, cu tot aerul scos din plămâni.

Când şi-a deschis Ernest Hicks ochii, peste el era aplecat un bărbat, zâmbind timid. Hicks a crăpat buzele ca să întrebe ce s-a întâmplat, dar capul i-a fost cuprins de durere, iar el s-a răsucit şi a vomitat peste pantofii mocasin negri ai insului. Stomacul se elibera de cina din ziua aceea –

pui de la General Tao – cu jeturi caustice.

— Cer scuze tare, amice, a zis Hicks când a terminat de dat la boboci.

— Nu-i nimic, fiule, a zis doctorul. Încearcă să nu te ridici. O să te ducem la urgenţă. Ai suferit o contuzie. Vreau să mă asigur că nu ai vreo fractură de craniu.

Dar îi reveneau imaginile cu ce se petrecuse, cu bărbatul care-l lovise din întuneric cu o bâtă de metal.

— Ce pizda mă-sii? a strigat el. Ce *pizda* mă-sii? Unde-i pistolul...? Mi-a văzut cineva pistolul?

Doctorul – pe legitimaţie scria SOPHER – i-a pus palma deschisă pe piept, ca să-l împiedice să se ridice.

— Mă tem că nu mai e, fiule, a zis Sopher.

— Nu-ncerca să te ridici, Ernie, a spus Sasha, la un metru de el şi privindu-l cu o expresie aproximativ de groază.

Mai erau două asistente în rezervă, ambele cu feţe livide şi trase.

— Aoleo, Dumnezeule. Aoleo, Dumnezeule! Mi-au furat .38-ul. Au mai luat şi altceva?

— Doar pantalonii tăi, a spus Sopher.

— Doar pan... Cum? *Ce?!!!*

Hicks şi-a răsucit capul şi a observat că de la talie în jos era gol puşcă, cu pula la vedere în faţa doctorului şi a lui Sasha şi a celorlalte asistente. Lui Hicks i-a venit din nou să vomite. Era ca în acel coşmar pe care-l avea deseori, cel cu venitul la muncă fără pantaloni şi cu toată lumea holbându-se la el. L-a trecut ideea bruscă şi chinuitoare că dobitocul nenorocit care îi trăsese pantalonii jos poate că-şi băgase degetul în curul lui, aşa cum îl tot ameninţa Sasha că va face.

— Şi-a făcut de cap cu mine? Şi-a făcut dracului de cap cu mine?!

— Nu ştim, a zis doctorul. Probabil că nu. Probabil că nu şi-a dorit să te ridici şi să te iei după el şi s-a gândit că nu l-ai fugări dacă ai fi dezbrăcat. E foarte probabil să-ţi fi luat arma doar pentru că era în toc, la centura ta.

Deşi individul nu-i luase şi cămaşa. Îi luase geaca, dar nu şi cămaşa.

Hicks a început să plângă. S-a băşit: un vânt umed şi şuierat. Nu se mai simţise niciodată atât de umilit.

— Aoleo, Dumnezeule! Aoleo, Dumnezeule! Ce pizda mă-sii au luat-o oamenii aşa de razna?! a plâns Hicks.

Dr. Sopher a clătinat din cap.

— Cine ştie ce-o fi fost în capul individului ăla? Poate era pe droguri. Poate că doar e un pervers ciudat care şi-a dorit un trofeu unicat. Să lăsăm poliţia să desluşească astea. Eu aş vrea să mă concentrez la tine.

— Trofeu? a suspinat Hicks, imaginându-şi pantalonii lui atârnaţi pe un perete, într-o ramă de tablou.

— Mda, aşa-ş zice, a spus dr. Sopher, aruncând o privire peste umăr, în partea cealaltă a camerei. Singurul motiv la care m-aş gândi pentru ca cineva să intre aici şi să fure cadavrul unui criminal în serie faimos.

Hicks a întors capul – în creierul lui a răsunat un gong ce i-a umplut craniul cu reverberaţii întunecate – şi atunci a văzut că patul mobil fusese mutat în mijlocul sălii şi că cineva înşfăcase cadavrul. A gemut încă o dată şi şi-a închis ochii.

A auzit un tropot iute de cizme sosind pe culoar şi i s-a părut că recunoaşte apăsarea ca de gâscă a unchiului Jim pornit în marş, din spatele biroului lui şi cu puţină bucurie în suflet. Nu avea o explicaţie logică pentru frica ce-o simţea faţă de acel om. Hicks era victima, în cazul de faţă; el fusese cel *atacat,* pentru numele lui Dumnezeu! Dar singur şi năpăstuit fiind în unicul lui refugiu – negrul din spatele pleoapelor –, a simţit că logica nu avea ce să caute în contextul actual. Unchiul Jim sosea, şi odată cu el sosea şi cel de al treilea avertisment, urma să cadă asupră-i ca un ciocan de argint. Hicks fusese prins la propriu cu pantalonii în vine şi deja vedea clar că, cel puţin într-un fel, nu va mai îmbrăca niciodată acei pantaloni de paznic.

Totul era pierdut, îi fusese răpit într-o clipită, în umbrele sălii de autopsie: serviciul bun, zilele simpatice cu Sasha şi şarnierele şi delicatesele din cabinetul farmaciei şi pozele haioase cu morţii. Dispăruse chiar şi Trans Am-ul lui cu tapiserie zebrată, deşi nimeni nu va fi ştiut decât ore mai

târziu; dobitocul nenorocit care-l pocnise atât de nemilos se servise cu cheile şi o tulise în maşina bengoasă.

Pierdut. Complet. Pe de-a întregul.

Pierdut în negură cu tot cu mortul de Charlie Manx, fără cale de-ntoarcere.

Mamă rea. 16 Decembrie 2011 – 6 iulie 2012

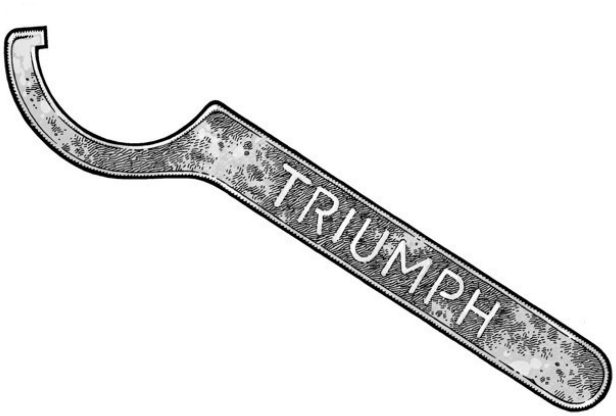

Centrul de Reabilitare Lamar, Massachusetts

Lou a dus pe băiat într-o vizită timpurie de Crăciun, în timp ce Vic McQueen era la reabilitare, făcându-şi cele douăzeci şi opt de zile ale ei. Pomul din camera de recreere era făcut din sârmă şi paiete, iar toţi trei au mâncat gogoşi cu pudră luate de la supermarket.

— Aici sunt toţi nebuni? a întrebat Wayne, fără jenă, ceva ce nu avusese oricum niciodată.

— Sunt toţi beţivi, a zis Vic. Nebunii erau în locul de dinainte.

— Deci e o îmbunătăţire?

— Mobilitate socială, i-a spus Lou Carmody. În familia noastră, totul ţine de mobilitate socială.

Haverhill

Vic a fost lăsată să iasă o săptămână mai târziu, pe uscat pentru prima dată în viaţa ei de adult, şi s-a dus acasă pentru a vedea cum mama ei dă să moară, să asiste la încercările eroice ale Lindei McQueen de a-şi lua propria viaţă.

Vic a ajutat, i-a cumpărat maică-sii cartuşe de Virginia Slims de care-i plăceau şi le-au fumat împreună. Linda a continuat să fumeze chiar şi după ce a rămas doar cu un plămân. Lângă pat stătea un tub vechi de oxigen, cu textul IMFLAMABIL tipărit într-o lateralĂ, deasupra desenului cu flăcări. Linda îşi ţinea o clipă masca pe faţă, pentru nişte aer, apoi cobora masca şi trăgea din ţigară.

— Totu-i în regulă, nu? Nu eşti îngrijorată... şi Linda a zvâcnit cu un deget cu subînţeles către tubul de oxigen.

— Ce? Că o să-mi arunci în aer viaţa? a întrebat Vic. Prea târziu, mama. Ţi-am luat-o eu înainte.

Vic nu mai petrecuse cu maică-sa o zi întreagă sub acelaşi acoperiş de dinainte de a părăsi definitiv locul acela, în vara în care împlinise optsprezece ani. Copil fiind, nu a realizat cât de întunecat era în casa copilăriei ei. Stătea în umbra pinilor înalţi şi aproape că nu primea nicio lumină naturală, încât şi la amiază trebuia să aprinzi becurile ca să vezi pe unde naiba calci. Acum, puţea a ţigări şi a incontinenţă. Până la sfârşit de ianuarie, voia cu disperare să scape de acolo. Întunericul şi lipsa de aer o făceau să se gândească la toboganul de spălătorie din Casa Saniei cu Zurgălăi a lui Charlie Manx.

— Ar trebui să mergem la vară undeva. Am putea închiria ceva la Lac, aşa cum făceam înainte.

Nu era nevoie să zică Lacul Winnipesaukee. Mereu fusese doar Lacul, de parcă nu ar mai fi existat şi alte luciuri de apă care să merite a fi menţionate, în acelaşi fel în care Oraşul însemnase întotdeauna Boston.

— Am nişte bani, a completat ea.

Nu foarte mulţi, de fapt. Reuşise să îşi bea cea mai mare

parte a câştigurilor ei. Iar restul pe care nu îl băuse fusese devorat de taxele la stat sau plătite unor diverse instituţii. Încă mai erau suficienţi, totuşi, ca să se afle într-o situaţie financiară mai bună decât majoritatea alcoolicilor ieşiţi din recuperare şi cu tatuaje şi dosar infracţional la purtător. Ar fi venit şi mai mulţi bani dacă ar fi reuşit să termine următoarea carte *Motorul de căutare.* Uneori avea impresia că devenise suficient de sănătoasă mintal şi de sobră ca să termine cartea, Doamne-ajută. Ar fi trebuit să o facă pentru fiul ei, dar nu era aşa.

Linda a zâmbit într-un fel imperceptibil şi vlăguit care spunea că amândouă erau conştiente că nu va mai apuca luna iunie, că în acea vară se va duce în vacanţă trei străzi mai departe, la cimitir, unde erau înmormântaţi sora ei mai mare şi părinţii săi. Dar a spus:

— Desigur. Ia-ţi băiatu' de la Lou, adu-l cu noi. Mi-ar plăcea să petrec timp cu puştiul – doar dacă nu crezi că i-ar strica.

Vic a lăsat subiectul ăsta suspendat. Lucra la cel de al optulea punct din programul ei de recuperare şi se afla în Haverhill ca să se izbăvească. Ani la rând, nu îşi dorise ca Linda să îl cunoască pe Wayne, să facă parte din viaţa lui. Se bucurase să-i limiteze interacţiunea cu băiatul, simţea că era treaba ei să îl protejeze pe Wayne de Linda. Acum, şi-ar fi dorit să fie cineva care să îl protejeze pe Wayne şi de ea. Trebuia să se izbăvească şi faţă de el.

— Dacă tot mergi, ai putea să îi faci cunoştinţă lui taică-tu cu el, a zis Linda. E pe-acolo, ştii? În Dover. Nu departe de Lac. Încă mai face lucruri să sară în aer. Sunt convinsă că ar fi încântat să îl întâlnească pe băiat.

Vic nu a insistat nici pe subiectul ăsta. Avea nevoie să îşi ceară iertare şi faţă de Chris McQueen? Uneori credea că da – după care îşi aducea aminte cum îşi ţinea el pumnul însângerat sub apa rece de la chiuvetă şi alunga ideea.

A plouat toată primăvara, încolţind-o pe Vic în casa din Haverhill, alături de femeia muribundă. Erau zile în care ploaia cădea aşa de tare, că era de parcă ar fi fost închisă înăuntrul unei tobe. Linda expectora într-o copaie de plastic

flegme cu stropi roşii de sânge şi se uita la un canal de gastronomie cu volumul dat mult prea tare. Să plece – să iasă – începuse să devină un lucru disperat, o chestiune de supravieţuire. Când Vic şi-a închis ochii, a văzut o întindere plată a lacului la apus, cu libelule de mărimea unor rândunici alunecând pe suprafaţa apei.

Dar nu s-a hotărât să închirieze un loc până ce nu a sunat Lou într-o noapte, din Colorado, sugerând ca Vic şi Wayne să petreacă vara împreună.

— Ăl mic are nevoie de mama lui, a zis Lou. Nu eşti de aceeaşi părere?

— Mi-ar plăcea, a spus ea, chinuindu-se să nu fie trădată de tremurul vocii.

O durea să respire. Trecuseră mai bine de trei ani de când ea şi Lou îşi încheiaseră socotelile. Nu reuşea să se împace cu ideea de a fi iubită atât de tare şi de complet de către el şi de a îi oferi atât de puţin în schimb. Mai întâi, ea trebuia să se întremeze.

Totuşi, una era că renunţase la Lou şi alta că renunţase la băiat. Lou zicea că puştiul are nevoie de mama lui, însă Vic credea că are nevoie mai multă de Lou. Perspectiva de a petrece vara cu băiatul – de a o lua de la capăt, căutând să îi fie din nou mama pe care o merita Wayne – îi provoca lui Vic atacuri de panică. Şi sclipiri aprinse de speranţă. Nu îi plăcea să simtă lucrurile aşa de intens. Îi readucea aminte de nebunia ei.

— N-ai nimic împotrivă? Să mi-l încredinţezi? După toate rahaturile pe care le-am făcut?

— Of, frate, a spus el. Dacă eşti gata să sari înapoi în ring, el e gata să intre cu tine.

Vic nu i-a atras atenţia că, de obicei, când oamenii intră în ring împreună o fac pentru a se cafti unul pe altul. Poate că nu era totuşi o metaforă proastă. Dumnezeu ştie că Wayne avea o mulţime de motive întemeiate ca să îi arunce câteva scatoalce. Dacă Wayne ar fi avut nevoie de un sac de box, Vic era pregătită să primească loviturile. Ar fi fost o cale de izbăvire.

Cât îi mai plăcea acel cuvânt! Îi plăcea că semăna foarte

mult cu „amin”.

A început să vâneze cu fervoare un loc în care să-şi petreacă vara, ceva care să se potrivească cu imaginea din mintea ei. Dacă ar mai fi avut Raleigh-ul, ar fi descoperit locul perfect în câteva minute, o traversare rapidă peste Caleascurtă şi înapoi. Desigur, acum ştia că nu existaseră niciodată drumuri peste Podul Căii Mai Scurte. Cât stătuse în spitalul de psihiatrie din Colorado, descoperise adevărul despre expediţiile ei de căutare. Sănătatea ei mintală era un lucru fragil, un fluture în căuşul palmelor pe care-l purta cu ea peste tot, temătoare faţă de ce s-ar putea întâmpla dacă i-ar da drumul – sau dacă ar fi neatentă şi l-ar zdrobi.

Fără Calea Mai Scurtă, Vic trebuia să se bazeze pe Google, la fel ca oricine. A fost nevoie să aştepte până la sfârşit de aprilie pentru a găsi ce-şi dorea, o căbănuţă cu treizeci de metri de fronton, propriul doc, ponton şi hambar. Avea un singur etaj, aşa că Linda nu ar fi fost obligată să urce scări. Până atunci, Vic deja era convinsă că mama ei îi va însoţi, că *izbăvirile* vor avea loc. În partea din spate a casei era până şi o rampă, pentru scaunul cu rotile al Lindei.

Agentul imobiliar i-a trimis şase fotografii lucioase, iar Vic s-a dus sus, la patul mamei ei, să se uite împreună la ele.

— Vezi hambarul? O să îl deretic şi o să fac un studio pentru desen. Pariu că miroase grozav înăuntru, a zis Vic. Pariu că miroase a fân. A cai. Mă-ntreb de ce oare n-am trecut niciodată printr-o fază cu pasiune faţă de cai. Am crezut că e ceva obligatoriu la fetiţele răsfăţate.

— Chris şi cu mine nu ne-am omorât prea mult cu răsfăţatul, Vicki. Mi-a fost teamă. Acum nici măcar nu mai cred c-o poate face vreun părinte. Să răsfeţi un copil, vreau să zic. Nu m-am prins de nimic decât după ce mi-a fost prea greu să mai schimb ceva. Se pare că nu am avut niciodată o mână prea bună la a fi părinte. Mi-a fost atât de frică să nu fac lucrurile greşite, că nu le-am mai făcut nici pe cele corecte.

În capul lui Vic s-au înfiripat nişte replici diferite. *Şi tu, şi eu* era una. *Ai făcut ce-ai putut mai bine – ceea ce e cu*

mult mai mult decât am reuşit eu era o alta. *M-ai iubit cât de tare ai ştiut să iubeşti. Aş da orice ca să mă întorc în timp şi să îţi arăt mai multă iubire* era o a treia. Dar nu şi-a găsit vocea – gâtul îi înţepenise –, iar momentul potrivit a trecut.

— În fine, a zis Linda. N-ai avut nevoie de un cal. Ai avut bicicleta. Bicla lute-a lu' Vic McQueen. Te întreceai cu taică-tu mai bine decât ar fi făcut-o orice cal. Am căutat-o, să ştii. Acum doi ani. Am crezut că taică-tu a băgat-o pe undeva prin subsol, şi m-am gândit că ar fi bine să i-o dau lui Wayne. Am crezut mereu că e mai degrabă o bicicletă pentru băieţi. Dar dispăruse. Habar n-am unde a dispărut.

A rămas tăcută, cu pleoapele pe jumătate închise. Vic s-a ridicat de pe pat. Însă înainte să ajungă la uşă, Linda a zis:

— N-ai idee ce s-a-ntâmplat cu ea, nu, Vic? Cu Bicla lute?

În tonul vocii ei răzbea un fel de ironie, o ameninţare.

— Nu mai e, a spus Vic. Asta-i tot ce ştiu.

Mama ei a zis:

— Îmi place căbănuţa. Casa de la Lac. Ai găsit un loc bun, Vic. Ştiam c-o s-o faci. Te-ai priceput mereu la asta. La găsit lucruri.

Lui Vic i s-a ridicat părul de pe braţ.

— Odihneşte-te, mama, a zis ea, reluându-şi drumul spre uşă. Mă bucur că-ţi place locul. Ar trebui să mergem acolo cât de curând. După ce semnez hârtiile, e a noastră întreaga vară. Ar trebui să mergem deja, buzna, să stăm vreo două zile doar noi două.

— Cum să nu, a spus maică-sa. Şi ne oprim la întoarcere la Terry's Primo Subs. Să luăm nişte milkshake-uri.

Camera deja întunecată a părut că se întunecă şi mai mult, de parcă peste soare se aşternuse un nor.

— Frappé-uri, a zis Vic, pe o voce sugrumată de emoţie. Dacă vrei milkshake, trebuie să te duci în altă parte.

Mama ei a aprobat din bărbie.

— Corect.

— În weekend-ul ăsta, a zis Vic. Mergem acolo în weekend-ul ăsta.

— Va trebui să îmi verifici calendarul, a spus mama ei. S-

ar putea să am ceva stabilit.

Ploaia s-a oprit dimineaţa următoare, iar în loc să o ducă pe mama ei la Lacul Winnipesaukee în acel sfârşit de săptămână, Vic a dus-o la cimitir şi a îngropat-o sub primul cer albastru senin şi fierbinte de mai.

L-a sunat pe Lou la unu noaptea, ora Coastei de Est, unsprezece seara ora Montană, şi a zis:

— Ce crezi c-o să vrea să facă? O să fie două luni. Nu ştiu dacă-l pot ţine pe Wayne distrat nici două zile.

Lou a părut complet debusolat de întrebare.

— Are doisprezece ani. E simplu pentru el. Sunt sigur că o să-i placă toate lucrurile care îţi plac şi ţie. Ce-ţi place?

— Whiskey Maker’s Mark.

Lou a scos un sunet ca de bâzâit.

— Cred că mai degrabă mă refeream la ceva de genul tenis.

A cumpărat rachete de tenis, fără să ştie dacă Wayne avea habar cum se joacă. Trecuse atât de mult timp şi pentru ea, că nu era convinsă că mai ştie regulile. Ce ştia era că şi atunci când nu mai ai nimic, tot mai ai dragoste.

A cumpărat şi costume de baie, şlapi, ochelari de soare şi frisbee-uri. A mai luat nişte cremă de plajă, sperând că totuşi n-o să-şi dorească să petreacă foarte mult timp la soare. În perioadele dintre casa de nebuni şi dezintoxicare, Vic terminase să îşi tatueze braţele, complet, iar prea mult soare făcea rău la cerneală.

Presupusese că Lou va zbura şi el până pe Coasta de Est şi a fost surprinsă când doar i-a dat numărul avionului lui Wayne şi a rugat-o să sune când ajunge.

— A mai zburat neînsoţit?

— Niciodată, însă nu mi-aş face prea multe griji. *Frate.* Puştiul e destul de călit să aibă singur grijă de el. O face de ceva timp. Are, gen, doisprezece şi merge pe cincisprezece. Cred că e mai încântat de zbor decât de sosirea în sine.

A urmat o tăcere ciudată şi stânjenitoare.

— Scuze. A sunat total aiurea, n-am vrut să zic asta.

— E-n regulă, Lou, a spus ea.

Nu o deranja. Nimic din ce ar fi zis Lou sau Wayne n-avea cum să o deranjeze. O merita pe deplin. În toţi acei ani în care îşi urâse mama, Vic nu crezuse niciodată că o să ajungă să se comporte şi mai rău decât ea.

— Pe lângă asta, n-o să călătorească neînsoţit deloc. Vine cu Hooper.

— Aha, a spus ea. El ce mai obişnuieşte să pape?

— Ca de obicei, tot ce găseşte pe podea. Telecomanda. Chiloţăraia. Covorul. E ca rechinul tigru din *Fălci.* Cel pe care-l despică Dreyfuss în pivniţă la pescar. D-asta l-am şi numit Hooper. Îţi aduci aminte de rechinul tigru? Avea o plăcuţă de înmatriculare în stomac?

— N-am văzut niciodată *Fălci.* Am prins la TV una dintre continuări, cât am stat la dezintoxicare. Cea cu Michael Caine.

A urmat o nouă clipă de tăcere, de data asta cu uimire subînţeleasă.

— Isuse! Nu-i de mirare că n-am rezistat împreună, a zis Lou.

Trei zile mai târziu, ea se afla la Aeroportul Logan, la 6 dimineaţa, lipită de geamul de la sosiri şi privind autobuzul taxi al lui Wayne rulând dinspre pistă către terminal. Din tunel, au început să iasă pasagerii, trecând pe lângă, grăbindu-se în grupuleţe tăcute şi trăgând trolerele după ei. Mulţimea se împuţina, iar ea încerca să nu se lase copleşită de anxietate – unde naiba era? Oare îi dăduse Lou informaţiile corecte despre cursă? Wayne nici măcar nu ajunsese în custodia ei, iar ea deja părea că strică totul – când puştiul s-a ivit la pas mărunt, cu rucsacul ţinut strâns în faţă de parcă ar fi fost ursuleţul lui de pluş favorit. L-a lăsat să-i cadă pe jos şi ea l-a îmbrăţişat, giugiulindu-l la ureche şi frecându-l cu palma peste ceafă până ce băiatul a strigat printre râsete să-i mai şi dea drumul.

— Ţi-a plăcut să zbori? a întrebat ea.

— Mi-a plăcut aşa de mult, că am adormit când am decolat şi am ratat toată tărăşenia. Acum zece minute eram în Colorado, acum sunt aici. Nu-i dementţial? Să mergi

dintr-odată aşa de repede?

— E. E complet demenţial, a spus ea.

Hooper era într-o cuşcă de câine de mărimea unui pătuţ de copii şi a fost nevoie de amândoi ca să reuşească să îl ridice de pe banda bagajelor. Din gura marelui Saint Bernard curgeau bale serioase. În cuşcă, la picioarele lui se găseau urmele unei cărţi de telefoane.

— Asta ce-i? a întrebat Vic. Prânzul?

— Îi place să roadă chestii când e agitat, a spus el. La fel ca tine.

Au mers cu maşina înapoi la casa Lindei, ca să ia sandvişuri cu curcan. Hooper s-a delectat cu o conservă de câini cu hrană umedă, cu o pereche de şlapi din cei noi şi cu racheta de tenis a lui Vic, încă în ţiplă. Chiar şi cu ferestrele deschise, casa încă mai mirosea a scrum de ţigară, mentol şi sânge. Vic abia aştepta să plece. A împachetat costumele de baie, caietele ei de desen şi cernelurile şi acuarelele, câinele şi pe băiatul pe care-l iubea, dar pe care îi era teamă că nu-l mai cunoaşte sau merită, şi s-au trambalat către nord, pe perioada verii.

Vic McQueen încearcă să fie mamă, Partea a II-a, s-a gândit ea.

Triumph-ul îi aştepta.

Lacul Winnipesaukee

În dimineaţa în care Wayne a găsit motocicleta Triumph, Vic era la doc, cu două undiţe pe care nu reuşea să le descâlcească. Dăduse peste undiţe într-o debara din cabană, relicve ruginite din anii 1980, firele monofilament încârligate într-o încrengătură cât pumnul. Lui Vic i s-a părut că zărise în hambar o trusă de pescuit şi l-a trimis pe Wayne s-o caute.

Stătea la capătul pontonului, cu pantofii şi şosetele scoase, picioarele atârnându-i în apă şi luptându-se cu nodurile. Dacă ar fi fost pe coca – da, băgase şi d-asta – s-ar fi chinuit cu nodurile şi o oră-ntreagă, savurându-le la fel de mult ca pe o partidă de sex. Ar fi tratat nodul ca Slash pocnind un solo de chitară.

Însă a renunţat după cinci minute. N-avea rost. Va fi găsit un cuţit în trusa de pescuit. Trebuie să ştii când e cazul să încerci să desfaci ceva şi când să tai blestemăţia.

În plus, felul în care soarele se reflecta pe luciul apei o făcea s-o doară ochii. În special cel stâng. Îşi simţea ochiul stâng ca pe ceva *solid* şi greu, de parcă ar fi fost făcut din plumb în loc de ţesut moale.

Vic s-a întins în razele calde, aşteptându-l pe Wayne să se întoarcă. Ar fi vrut să moţăie, dar de fiecare dată când aţipea tresărea dintr-odată, auzind în urechi cântecul fetei nebune.

Vic auzise prima dată cântecul fetei nebune pe vremea în care era internată la spitalul psihiatric din Denver, unde se dusese după ce îşi incendiase casa. Cântecul fetei nebune avea doar patru versuri, însă nimeni – nici Bob Dylan, nici John Lennon, nici Byron sau Keats – nu a reuşit să comprime vreodată în patru versuri un mesaj atât de pătrunzător, emoţionant şi direct.

Nimeni nu pune geană peste geană cât spun eu acest cânt!
Şi de-acum încolo o noapte-ntreagă o să-l tot dau în vânt!
Vic şi-ar fi dorit să plece pe căcatul ei de biclă!

Dar în a Moşului sanie mai bine i-ar fi fost făr' de-oftică!

Acest cântec o trezise în chiar prima ei noapte la clinică. O femeie îl cânta undeva în celula de izolare. Şi nu îl cânta ca pentru sine; era o serenadă adresată direct lui Vic.

Fata nebună îşi urla cântecul de trei sau de patru ori pe noapte, de obicei când Vic era pe cale să adoarmă. Uneori, fata nebună izbucnea în accese de râs atât de isterice, că nu mai reuşea să termine versurile până la capăt.

Şi Vic îi acompania urletele. Urla să vină careva să-i tacă flanca pizdei proaste. Urlau şi altele, întreaga secţie se transforma într-un mare urlet în care se cerea linişte, să fie lăsate să doarmă, să înceteze. Vic urla până la epuizare, până când veneau paznicii şi o imobilizau şi îi făceau injecţia în braţ.

În timpul zilei, Vic cerceta chipurile celorlalţi pacienţi, căutând semne de vinovăţie şi extenuare. Dar toţi păreau vinovaţi şi extenuaţi. În terapiile de grup, asculta cu atenţie pe restul, gândindu-se că acea cântăreaţă nocturnă s-ar da de gol prin vocea ei răguşită. Dar toţi sunau răguşiţi, de la nopţile grele îndurate, de la cafeaua proastă şi de la ţigări.

În cele din urmă, a venit seara în care Vic nu a mai auzit-o pe fata nebună şi cântecul ei nebun. A presupus că o mutaseră în altă aripă, milostivindu-se, în sfârşit, de ceilalţi pacienţi. Vic ieşise de jumătate de an din spital înainte să recunoască vocea, să realizeze cine fusese fata nebună.

— E a noastră motocicleta din garaj? a întrebat Wayne.

Apoi, înainte ca ea să aibă timp să proceseze întrebarea, a continuat:

— Ce cânţi?

Nu îşi dăduse seama până în acel moment că îşi fredona singură. Suna mult mai bine într-o voce calmă decât atunci când Vic o declama în râso-urlet, la balamuc.

Vic s-a ridicat în picioare, frecându-se la faţă.

— Nu ştiu. Nimic.

Wayne a privit-o mohorât şi neîncrezător.

Băiatul şi-a făcut drum pe ponton, cu paşi mărunţi, apăsaţi, şi cu Hooper pleoştit în urma lui, ca un urs

domesticit. Wayne purta cu el o trusă galbenă, scorojită, şi ţinea ambele mâini pe mâner. Cam la două treimi distanţă, i-a scăpat strânsoarea, iar cutia a căzut cu un bufnet. Pontonul s-a cutremurat.

— Am adus trusa de pescuit, a zis Wayne.

— Asta nu e o trusă de pescuit.

— Ai spus să caut o cutie maro.

— Asta e galbenă.

— E maro pe la pete.

— E ruginită pe la pete.

— Da? Şi? Rugina e maro.

A descuiat cutia, a dat capacul pe spate şi s-a încruntat la vederea conţinutului.

— O greşeală uşor de făcut, a zis ea.

— Asta poate-i pentru pescuit? a întrebat el şi a scos un instrument ciudat, ce părea ca lama unei seceri în miniatură, suficient de mică încât să încapă în palmă. Are forma unui cârlig.

Vic ştia ce era, deşi trecuseră ani de zile de când văzuse aşa ceva ultima oară. Apoi a realizat, în sfârşit, semnificaţia vorbelor lui Wayne de mai devreme, ce spusese când intrase pe ponton.

— Dă-mi să văd cutia, a zis Vic.

S-a răsucit şi a observat o grămadă de chei fixe, un manşon de presiune a aerului şi o cheie veche cu un cap rectangular, cu cuvântul TRIUMPH marcat pe el.

— Unde ai găsit-o?

— Era pe scaunul motocicletei vechi. Motocicleta a venit cu tot cu casa?

— Arată-mi, a zis Vic.

Hambarul

Vic trecuse prin hambar o singură dată, când inspectase proprietatea la sosire. Anterior, discutase cu mama ei să deretice locul şi să-l transforme într-un studio de desen. Până în acel moment, totuşi, creioanele şi vopselurile ei nu traversaseră o distanţă mai mare de cea până la şifonierul dormitorului, iar hambarul era la fel de dezordonat ca în prima zi.

Era o încăpere îngustă, atât de aglomerată cu nimicuri, că era imposibil pentru oricine să păşească într-o linie dreaptă până în capăt. Câteva boxe indicau locul în care fuseseră ţinuţi cândva caii. Vic adora mirosul locului, un amestec de iz de benzină, noroi, fân vechi uscat şi lemn care stătuse la soare şi îmbătrânise timp de optzeci de ani.

Dacă Vic ar fi avut vârsta lui Wayne, ar fi dormit pe căpriori, printre porumbei şi veveriţe zburătoare. Totuşi, nu părea ceva ce l-ar pasiona pe Wayne. Wayne nu interacţiona cu natura. Doar îi făcea poze cu iPhone-ul, apoi se cocoşa deasupra ecranului şi restul timpului dădea cu degetul. Chestia lui favorită la casa de la lac era că avea conexiune Wi-Fi.

Nu că îşi dorea să stea închis înăuntrul casei. Voia să stea înăuntrul *telefonului.* Era propriu lui pod care să-l despartă de o lume unde mama era o alcoolică ţicnită, iar tata un mecanic de o sută de kile care renunţase la liceu şi purta un costum cu Iron Man la congresele de benzi desenate.

Motocicleta se afla în fundul hambarului, cu o prelată murdară de vopsea aruncată peste ea, însă cu forma încă desluşită. Vic a reperat-o chiar de la intrare şi s-a minunat cum de o ratase data trecută când îşi băgase capul pe-aici.

Însă mirarea a ţinut-o doar o secundă. Nimeni nu ştia mai bine decât Vic McQueen ce înseamnă să găseşti lucruri printr-un maldăr de talmeş-balmeş. Tot locul era ca o scenă pe care ar fi putut s-o deseneze într-una din cărţile *Motorul de Căutare.* Caută-ţi drumul către motocicletă prin labirintul de gunoaie – fără să te împiedici de vreun fir – şi scapă! Nu

era o scenă rea, ceva ce merita să ţină minte pentru mai târziu. Nu-şi permitea să rateze nicio idee bună. Ar fi putut oare cineva?

Wayne a apucat un colţ al prelatei, iar ea pe celălalt. Ghidonul şi eşapamentul erau învelite în pânze de păianjen. Farul atârna liber, de cabluri. Sub stratul de praf, rezervorul era de culoarea coacăzei şi argintiu, cu cuvântul TRIUMPH în relief cromat.

Arăta ca o motocicletă dintr-un film antic cu motociclişti – nu ca unul cu motociclişti şi mulţi sâni goi, în culori şterse şi cu Peter Fonda, ci unul şi mai vechi, cu viteji pe motoare, ceva în alb-negru care implica o mulţime de curse nebune şi discuţii despre Om. Vic deja o adora.

Wayne şi-a trecut mâna peste şa şi s-a uitat la puful rămas pe palmă.

— Putem s-o păstrăm?

De parcă ar fi fost o pisică vagabondă.

Bineînţeles că nu puteau s-o păstreze. Nu era a lor. Aparţinea femeii în vârstă care le închiriase casa.

Şi totuşi.

Şi totuşi, Vic a simţit că, într-un fel, deja îi aparţinea ei.

— Mă îndoiesc că porneşte, a spus.

— Şi ce? a întrebat Wayne, cu siguranţa relaxată a unui copil de doisprezece ani. Repar-o. Tata poate să-ţi spună cum.

— Taică-tu deja mi-a spus cum.

Încercase să fie fata lui Lou timp de opt ani. Nu fusese mereu bine şi nu fusese niciodată uşor, însă în garaj se scurseseră multe zile fericite, cu Lou aranjând motoare şi Vic vopsindu-le, cu Soundgarden la radio şi sticle reci de bere în frigider. Obişnuia să se vâre pe sub motociclete, ţinându-i lanterna şi punând întrebări. El a învăţat-o despre siguranţe, tije de frână şi tubulaturi. Pe atunci, îi plăcea să fie cu el şi aproape că îi plăcea să fie ea însăşi.

— Deci, crezi c-o poţi repara? a repetat Wayne.

— Aparţine doamnei în vârstă care ne-a închiriat casa. Aş putea să văd dacă nu vrea s-o vândă.

— Fac pariu c-o să ne-o lase, a spus el şi a scris cu

degetul A NOASTRĂ în praful aşternut pe rezervor. Ce doamnă bătrână şi-ar urca curul pe o minunăţie ca asta?

— Genul care stă aici, lângă tine, a zis ea şi s-a întins pe după el, ştergând cu palma cuvântul A NOASTRĂ.

Praful s-a risipit în razele soarelui de început de amiază, o pală de fulgi aurii.

Sub locul în care fusese scris A NOASTRĂ, Vic a scris A MEA.

Wayne şi-a ridicat iPhone-ul şi a făcut o poză.

Haverhill

În fiecare zi, după prânz, Sigmund de Zoet îşi păstra o oră numai şi numai a lui, ca să picteze soldăţeii. Era ora favorită a zilei. Asculta Orchestra din Berlin interpretând sextetul lui Frobisher, *Atlasul norilor,* şi pictând huni[47] în coifurile lor de secol nouăsprezece şi cu haine despicate la coadă şi măşti de gaze. Avea un decor miniatural de doi pe doi metri, din placaj, care ar fi trebuit să înfăţişeze un pogon din câmpul de la Verdun-sur-Meuse: o perspectivă cuprinsă de noroi, copaci arşi, arbuşti încârligaţi, sârmă ghimpată şi trupuri moarte.

Sig era mândru de meşteşugul lui. Pictase trase aurii pe epoleţi, nasturi de alamă microscopici pe mantouri şi puncte de rugină pe căşti. Avea senzaţia că dacă micuţii lui oameni erau pictaţi cum trebuie, căpătau o încordare, o sugestie că ar putea, în orice clipă, să înceapă să se mişte prin propriile forţe şi să asalteze tranşeele franceze.

Lucra la ei în ziua în care în sfârşit s-a întâmplat, ziua în care în sfârşit au început să se mişte.

Lucra la un hun rănit, micuţul om ţinându-se cu mâna la piept şi cu gura întredeschisă, într-un strigăt mut. Sig avea o picătură de roşu la capătul celălalt al pensulei, intenţionând să stropească finuţ cu ea în jurul degetelor neamţului, dar, când era gata să-l atingă, hunul s-a dat în spate.

Sigmund s-a holbat, studiind sub lampa puternică pe soldăţelul de nici trei centimetri înălţime. A împins din nou vârful pensulei şi din nou soldăţelul s-a dat în spate.

Sig a mai încercat o a treia oară – *Stai nemişcat, pişpirel,* s-a gândit el – şi a ratat complet, nici măcar pe-aproape, pictând în schimb o crestătură purpurie peste veioza de metal.

Şi nu doar acel soldăţel a început să se mişte. Cu toţii o

[47] Termenul de „Hun” a fost o denumire generică prin care forţele aliate se refereau la armata germană în timpul Primului Război Mondial, în special în materialele propagandistice (n. trad.).

făceau. S-au aruncat unii la alţii, unduindu-se ca nişte flăcări de lumânări.

Sigmund şi-a trecut mâinile peste frunte şi a simţit acolo o fierbinţeală şi o sudoare cleioasă. A tras adânc aer în piept şi a simţit aroma prăjiturilor de turtă dulce.

Un atac cerebral, s-a gândit. *Am un atac cerebral.* Numai că a gândit-o în olandeză, pentru că engleza îi scăpa, pe moment, şi nu mai conta că vorbise engleză ca prima lui limbă încă de la vârsta de cinci ani.

A încercat să se agaţe de marginea mesei, să se sprijine ca să se pună-n picioare – şi a ratat şi a căzut. Sig a lovit cu partea dreaptă parchetul de nuc şi a simţit cum îi pocneşte ceva la şold. Se rupsese ca un băţ uscat sub o cizmă de neamţ. Întreaga lui casă s-a cutremurat de la forţa izbiturii şi s-a gândit – tot în olandeză – *Asta o s-o facă pe Giselle să vină încoa'.*

— *Hulp,* a strigat. *Ik heb een slag. Nr. Nr.*[48]

Nu suna cum trebuie, dar i-a luat o clipă să îşi dea seama de ce. Olandeză. Ea n-ar avea cum să înţeleagă olandeza.

— Giselle! Am căzut pe jos!

Ea nu a apărut, nu a răspuns în niciun fel. A încercat să se gândească la ce ar putea face acum de nu l-a auzit, apoi s-a întrebat dacă nu cumva e afară cu meseriaşul care repara aerul condiţionat. Meseriaşul, un bărbat rotofei pe nume Bing ceva, venise în salopeta lui pătată de ulei ca să înlocuiască bobina de condensare ca parte a unui defect de fabricaţie.

Acolo jos, pe parchet, mintea lui Sig a părut să se limpezească. Când fusese pe scaun, aerul începuse să pară clocotit şi stătut, supraîncălzit şi vag dulceag în acea aromă subită de turtă dulce. Aici jos, însă, era mai răcoare, iar universul tindea să se comporte normal. A zărit o şurubelniţă pe care o pierduse de luni de zile, pitită printre nişte rotocoale de praf de sub masa de lucru.

Şoldul îi era rupt. Era convins de asta, putea simţi fractura dinăuntru, ca un şnur încins încastrat sub piele. S-a gândit că dacă ar reuşi să se ridice, ar putea folosi scaunul

[48] În neerlandeză, în original (n. trad.).

pe post de cadru de sprijin ca să traverseze camera până la uşă şi dincolo, pe hol.

Poate că ar reuşi să ajungă la uşă şi să cheme pe omul de la aerul condiţionat. Sau pe Vic McQueen, de peste stradă. Doar că: nu. Vicki era plecată undeva în New Hampshire cu băiatul ăla al ei. Nu – poate că ar fi reuşit să ajungă la telefonul din bucătărie, mai rămânea să sune la urgenţe şi să spere că Giselle îl va găsi înainte ca ambulanţa să oprească pe alee. Nu-şi dorea să o şocheze mai mult decât ar fi fost necesar.

Sig a întins un braţ deşirat, a apucat scaunul şi s-a chinuit să se ridice, păstrându-şi greutatea pe piciorul stâng. Îl durea şi aşa. A auzit un os trosnind.

— Giselle! a strigat din nou, cu vocea un răcnet gutural. *Gott dam*[49]*,* Giselle!

S-a sprijinit de scaunul fără spătar, cu ambele mâini pe marginea sa, şi a respirat profund şi tremurat – şi a mirosit încă o dată aroma de Crăciun a turtei dulci. Aproape că a tresărit, cu mireasma atât de prezentă şi de distinctă.

Un atac cerebral, i-a trecut din nou prin minte. Asta păţeai când aveai atac cerebral. Creierul dădea rateuri şi miroseai lucruri care nu erau acolo în timp ce lumea se prăbuşea în jurul tău, topindu-se ca zăpada murdară într-o ploaie caldă de primăvară.

S-a răsucit ca să fie cu faţa spre uşă, care era la nici doisprezece paşi distanţă. Uşa către studioul lui era larg deschisă. Nu-şi imagina cum de nu-l putea auzi Giselle strigând, dacă era prin casă. Fie era afară, în zgomotul aerului condiţionat, fie la cumpărături, fie moartă.

A cugetat la aceste posibilităţi – afară în zgomotul aerului condiţionat, la cumpărături sau moartă – şi s-a neliniştit când a realizat că cea de a treia variantă nu era cu totul absurdă.

A ridicat scaunul câţiva centimetri de la podea, l-a mişcat în faţă, l-a pus jos şi a şchiopătat înainte. Acum că era în picioare, l-a apucat iarăşi ameţeala, cu gândurile în derivă asemeni unor pene de gâscă prinse de o briză călduţă.

[49] *„La naiba!”.* De asemenea, în neerlandeză, în original (n. trad.).

În cap îi răsuna încontinuu un cântec, blocat repetitiv: *Era o doamnă în vârstă care a înghiţit o muscă. Nu ştiu de ce a înghiţit musca... Poate c-o să moară!*[50] Numai că melodia creştea în tonalitate, auzindu-se mai tare şi mai tare până ce nu mai părea să fie doar în capul lui, ci venind de undeva din aerul din jur, venind de pe hol.

Era o doamnă în vârstă care a înghiţit un păianjen care s-a sâcâit şi s-a bâţâit şi s-a fâţâit în ea, spunea vocea. Era o voce ascuţită, în dezacord şi ciudat de înfundată, ca venind de departe, printr-o gură de aerisire.

Sig şi-a ridicat privirea şi a văzut un bărbat cu o mască de gaze pe faţă, intrând pe uşă. Bărbatul cu mască de gaze o ţinea pe Giselle de păr şi o târa pe hol. Pe Giselle nu părea să o deranjeze. Purta o rochie de in bleu şi pantofi cu toc asortaţi, însă pe măsură ce se lăsa târâtă unul dintre pantofi i-a scăpat din picior. Omul cu Mască de Gaze avea părul ei lung castaniu, ici-colo cu fire cărunte, înfăşurat în jurul unui pumn. Ochii ei erau închişi, iar pe chipul prelung şi supt i se citea liniştea.

Omul cu Mască de Gaze şi-a întors capul şi l-a privit. Sig nu mai văzuse niciodată ceva atât de înspăimântător. Era ca în filmul acela cu Vincent Price, în care omul de ştiinţă s-a încrucişat cu o insectă. Capul îi era un glob de cauciuc, cu lentile sticloase în loc de ochi şi cu o valvă grotescă în loc de gură.

Ceva se petrecea complet aiurea în creierul lui Sig, ceva poate mai grav decât un atac cerebral. Te putea face un atac cerebral să halucinezi?

Unul dintre hunii lui pictaţi o luase la vale din modelajul cu Verdun şi către holul casei şi îi răpise soţia. Poate că de aceea avea Sig probleme să se menţină pe picioare. Hunii invadau Haverhill şi bombardaseră strada cu gaz muştar. Deşi nu mirosea a muştar. Mirosea a prăjituri.

Omul cu Mască de Gaze a făcut semn din mână că se va întoarce în curând, apoi şi-a continuat drumul pe hol,

[50] Cântec din folclorul american, cântat de copii, asemănător ca sens cu „Un elefant se legăna” din limba română, definit printr-un crescendo al acţiunii şi prin absurditatea sa (n. trad.).

târând-o din nou pe Giselle de păr. A reînceput să cânte.

— *Era o doamnă în vârstă,* a fredonat Omul cu Mască de Gaze, *care a înghiţit o capră. Doar şi-a deschis gura şi a înghiţit o capră. Ce curvă lacomă!*

Sig s-a sprijinit de scaun. Picioarele lui... nu-şi mai putea simţi picioarele. A încercat să-şi şteargă transpiraţia de pe faţă, dar şi-a băgat singur un deget în ochi.

Pe parchetul camerei de lucru s-a auzit troncănit de ghete.

A fost nevoie de un efort extraordinar din partea lui Sig ca să-şi poată ridica fruntea. Părea că pe el stă în echilibru o greutate uriaşă, o stivă de vreo zece kilograme de fier.

Omul cu Mască de Gaze s-a aplecat să studieze modelajul Verdun-ului, privind în jos către ruinele şi craterele de obuze însăilate cu sârmă ghimpată. Şi cu mâinile la şold. Sig a recunoscut, în cele din urmă, hainele bărbatului: purta salopeta mânjită de ulei a meseriaşului cu aerul condiţionat.

— Omuleţi micuţi, omuleţi micuţi! a zis Omul cu Mască de Gaze. Ador omuleţii micuţi! „Sus pe creastă-n lin, jos-n viroage iuţi, la vânătoare nu-ndrăznim, de teama omuleţilor micuţi.”[51]

S-a uitat la Sig şi a mai zis:

— Dl Manx spune că sunt un demon al rimei. Eu aş zice că doar sunt un poet şi n-o ştiam. Ce vârstă are soţia, domnul meu?

Sig n-avea nicio intenţie să răspundă. Voia să întrebe ce făcuse meseriaşul cu Giselle. În schimb, a zis:

— Ne-am căsătorit în 1976. Soţia mea are cincizeci şi nouă de ani. E cu cincisprezece ani mai tânără decât mine.

— Vai, vai, tăuraş! Furi din cărucioare, neah. Fără copii?

— *Nr.* Nu. Am furnici în creier.

— Ăsta-i sevofluranul, a zis Omul cu Mască de Gaze. L-am pompat prin aparatul tău de aer condiţionat. Îmi dau seama că soţia ta n-a făcut niciodată copii. Ţâţele alea ferme. Le-am strâns un pic şi pot să-ţi spun că femeile care

[51] Primele versuri din poemul irlandez *Zânele* de William Allingham (1824-1889) (n. trad.).

au născut nu mai au ţâţe aşa.

— De ce faci asta? De ce eşti aici? a întrebat Sig.

— Locuieşti peste stradă de Vic McQuenn. *Şi* ai un garaj pentru două maşini, însă doar o maşină, i-a zis Omul cu Mască de Gaze. Când se întoarce dl Manx de după colţ, o să aibă unde să parcheze. *Roţile de la Wraith se dau tura de-a dura, tura de-a dura, tura de-a dura. Roţile de la Wraith se dau tura de-a dura, toată ziulica.*

Sig de Zoet a conştientizat o serie de sunete – un sâsâit, un zgâriat şi un bufnet – repetându-se din nou şi din nou. Nu-şi putea da seama de unde vin. Zgomotul părea să se nască de undeva din capul lui, în acelaşi fel în care cântecul Omului cu Mască de Gaze păruse să fi fost deja în capul lui de o vreme. Acel sâsâit, zgâriat şi bufnet era ce avea el acum în loc de gânduri.

Omul cu Mască de Gaze a privit în jos, către el.

— Aşa. Victoria McQueen pare că are o pereche *adevărată* de ţâţe de mămică. Le-ai văzut pe viu. Ce crezi *tu* despre ţâţele ei?

Sig s-a uitat la el perplex. Înţelegea ce îi cerea Omul cu Mască de Gaze, dar nu reuşea să conceapă un răspuns la o astfel de întrebare. Vic McQueen avea numai opt ani; în mintea lui Sig, ea devenise la loc un copil, o fată cu bicicleta unui băiat. Mai trecea din când în când pe la el ca să picteze figurine. Era o plăcere să o vadă lucrând – pictând omuleţi micuţi cu o dedicare tăcută, cu ochii mijiţi de parcă ar fi scrutat un tunel prelung, încercând să zărească ce se află la celălalt capăt.

— Ăla e locul ei, cel de peste stradă, nu? a zis Omul cu Mască de Gaze.

Sig intenţionase să nu îi spună. Să nu colaboreze. „Colaboreze” era cuvântul care i-a trecut prin minte, nu „coopereze”.

— Da, s-a auzit rostind.

Apoi, completând:

— De ce ţi-oi fi spus asta? De ce îţi răspund la întrebări? Nu sunt un colaboraţionist.

— E tot sevofluranul, a zis Omul cu Mască de Gaze. Nici

nu-ţi imaginezi ce-mi zic oamenii cărora le dau un pic din fumul ăsta suav de turtă dulce. Odată, bunicuţa asta, de vrei şaizeci şi patru de ani pe puţin, mi-a mărturisit că singura dată când şi-a dat drumul a fost când şi-a luat-o în poponeţ. Şaizeci şi patru! Brrr, nu? *O să mă mai vrei, o să mă mai ceri când o să am şaizeci şi patru?*[52]

A chicotit, inocent, gângurind ca un copil.

— E un ser al adevărului? a cerut Sig să afle.

Făcuse un efort considerabil ca să verbalizeze acea întrebare; fiecare cuvânt era o găleată de apă pe care trebuia să o scoată pe rând dintr-o fântână adâncă, manual.

— Nu chiar, dar e clar că îţi relaxează intuiţiile. Te face deschis la sugestii. Aşteaptă pân' ce începe nevastă-ta. O să-mi molfăie pula de parc-ar fi prânzul şi a sărit peste micul dejun. O să creadă că e exact ce are de făcut! Nu-ţi face griji. N-o să te pun să priveşti. O să fii mort, deja. Uite ce vreau: unde e Vic McQueen? Am supravegheat casa întreaga zi. Nu pare să fie cineva acasă. Nu cumva e plecată peste vară, ai? Asta ar fi un chin. Ar fi un chin la cap!

Dar Sigmund de Zoet nu a răspuns. Era distras. A realizat, într-un final, ce auzea, ce genera acel sâsâit, zgâriat şi bufnet.

Nu era deloc în capul lui. Era discul pe care îl ascultase, Orchestra din Berlin interpretând sextetul *Atlasul norilor.*

Muzica se terminase.

[52] Versuri din melodia *When I'm Sixty-Four (Când am şaizeci şi patru)* de The Beatles (n. trad.).

Lacul Winnipesaukee

Când Wayne a plecat la tabăra de zi, Vic s-a dus să lucreze la noua carte – şi la Triumph.

Editorul ei îi sugerase că poate venise vremea să abordeze în seria *Motorul de Căutare* o temă legată de vacanţă, s-a gândit că o aventură despre Crăciun ar avea vânzări foarte bune. La început, ideea i s-a părut la fel de acră ca un lapte expirat; Vic a respins-o din start, din reflex şi cu silă. Însă după câteva săptămâni în care a rumegat propunerea, şi-a dat seama ce impact major ar fi avut pe piaţă. Şi-a mai imaginat şi cât de drăguţ ar fi arătat Motorul de Căutare cu un fes alb-roşu şi cu eşarfă. Nu i-a trecut deloc prin minte că un robot inspirat după componentele unei motociclete Vulcan nu ar avea niciodată nevoie de o eşarfă. Ar fi arătat *corect.* Era o ilustratoare, nu un inginer; realitatea putea fi pusă cu botul pe labe.

A eliberat pentru şevaletul ei nişte spaţiu într-un colţ din spatele hambarului şi s-a apucat de treabă. Prima zi, a lucrat trei ore, folosind creionul mecanic albastru pentru a schiţa un lac de gheaţă topindu-se. Motorul de Căutare şi micuţul lui prieten Bonnie se ţineau strâns unul de altul pe o bucată de gheţar plutitor. Möbius Stripp Cea Smintită era undeva sub ei, într-un submarin meşterit să semene cu un kraken, cu tentaculele ridicându-se din apă în jurul lor. Sau, cel puţin, *crezuse* că desenase tentacule. Ca de obicei, Vic lucra cu muzica dată tare, iar mintea ei era decuplată. Cât timp desena, chipul îi era la fel de neted şi fără riduri ca al unui copil. Şi netulburat, de asemenea.

A continuat să schiţeze până ce a durut-o mâna, apoi s-a oprit şi a ieşit afară, în lumina zilei, şi s-a întins de spate, cu braţele peste cap, auzind cum îi pocneşte şira spinării. A intrat în cabană ca să îşi toarne un pahar de ceai rece – Vic nu se deranja cu prânzul, abia mânca în perioada în care lucra la o carte nouă – şi s-a întors în hambar ca să se gândească la ce ar putea fi pe pagina a doua. A presupus că nu avea ce să strice dacă ar mai trebălui un pic la

Triumph cât i s-ar aduna ideile.

Plănuia să vadă de motocicletă cam o oră, după care să se întoarcă la *Motorul de Căutare.* În schimb, a reparat timp de *trei* ore şi a întârziat zece minute să-l ia pe Wayne din tabără.

După aceea, şi-a stabilit să lucreze la carte dimineaţa şi la motocicletă după-amiaza. S-a învăţat să îşi pună ceasul să sune astfel încât să fie mereu la timp ca să-l ia pe Wayne. Până la sfârşit de iunie, avea deja un maldăr de pagini schiţate şi dezasamblase Triumph-ul până la motor şi cadrul gol de metal.

Cânta în timp ce lucra, deşi rareori era conştientă de asta.

Nimeni nu pune geană peste geană cât spun eu acest cânt! Şi de-acum încolo o noapte-ntreagă o să-l tot dau în vânt! fredona ea când meşterea la motocicletă.

Iar când lucra la carte, cânta *Tati ne duce la Tărâmul Crăciunului ca să urcăm în sania Moşului. Tati ne duce la Tărâmul Crăciunului ca să treacă ziua.*

Însă ambele erau acelaşi cântec.

Haverhill

În prima zi din iulie, Vic şi Wayne au lăsat lacul Winnipesaukee în oglinda retrovizoare a maşinii şi au condus înapoi către casa mamei ei din Massachusetts. Casa lui Vic, acum. Tot uita asta.

Lou urma să zboare la Boston ca să petreacă 4 iulie cu Wayne şi să vadă jocurile de artificii dintr-un oraş mare, ceva ce nu mai făcuseră până atunci. Vic urma să petreacă sfârşitul de săptămână sortând lucrurile mamei sale şi încercând să nu bea nimic. Îi trecuse prin cap să vândă la toamnă casa şi să se întoarcă în Colorado. Era ceva ce trebuia discutat cu Lou. Putea lucra de oriunde la *Motorul de Căutare.*

Pe autostrada 495, traficul era plin. Erau prinşi în ambuteiaj, sub un cer tulburat, cu nori joşi, ca o vâlvătaie. Vic s-a gândit că nimeni nu ar trebui obligat să suporte un astfel de cer în timp ce e treaz.

— Pe tine te îngrijorează fantomele? a întrebat Wayne la un moment dat, în timp ce stăteau nemişcaţi, aşteptând să se urnească maşinile din faţa lor.

— De ce? Te-ai speriat să dormi peste noapte la casa bunicii? Dacă spiritul ei încă mai e acolo, nu ţi-ar dori niciun rău. Te-a iubit.

— Nu asta, a zis Wayne, pe o voce diferită. Numai că ştiu că fantomele obişnuiau să îţi vorbească, asta-i tot.

— N-o mai fac, a spus ea, şi, în sfârşit, traficul s-a mai eliberat, iar Vic a putut să iasă pe breteaua şoselei. Niciodată n-o s-o mai facă. Maică-ta era defectă la cap. De aceea a trebuit să mă duc la spital.

— Nu erau adevărate?

— Bineînţeles că nu. Morţii rămân morţi. Trecutul e în trecut.

Wayne a încuviinţat.

— Cine-i acolo? a întrebat el, privind peste curtea din faţă în timp ce opreau pe aleea lor.

Vic se gândea la fantome şi nu a fost atentă,

neobservând femeia care era aşezată pe treptele de la intrare. Când Vic a oprit maşina, musafira s-a ridicat în picioare.

Femeia purta pantaloni de jeans ponosiţi, franjuraţi la genunchi şi la coapse, şi nu dintr-o aplecare spre respectarea trendului momentului. Ţinea într-o mână o ţigară, cu un fir de fum ridicându-se din ea. În cealaltă mână purta un dosar. Avea aspectul acela pierdut şi smucit al unui narcoman. Vic nu reuşea să îşi dea seama de unde, însă era convinsă că o cunoaşte. N-avea nici cea mai vagă idee cine era musafira, dar simţea că, într-un fel, o aşteptase pe această femeie de ani de zile.

— Cineva cunoscut? a întrebat Wayne.

Vic a clătinat din cap. Pe moment, nu şi-a putut găsi cuvintele. Îşi petrecuse cea mai mare parte din ultima jumătate de an ţinând cu dinţii de sănătatea ei mintală şi de sobrietate, ca o femeie bătrână strângând tare de sacoşa cu cumpărături. Privind de-a lungul grădinii, a avut impresia că fundul sacoşei începe să cedeze şi să se sfâşie.

Fata narcomană cu tenişi Chuck Taylor fără şiret a ridicat o mână într-un salut agitat şi teribil de familiar.

Vic a deschis portiera şi a ieşit, trecând prin faţa maşinii ca să se poziţioneze între femeie şi Wayne.

— Pot să te ajut cu ceva? a rostit Vic, răguşit.

Avea nevoie de un pahar cu apă.

— Aşa sss-sss-sss...

Vocea ei suna de parcă ar fi fost gata să înăbuşe un strănut. Chipul i s-a întunecat şi s-a forţat să scuipe vorbele:

— Sssper. El e lll-lll-lâââ-liber.

— Ce vrei să zici?

— Wraith, a zis Maggie Leigh. E din nou la drum. Cred că ar tre-tre-trebui să-ţi foloseşti podul ca să-l ggg-ggg-gă-găseşti, Vic.

L-a auzit pe Wayne coborând din maşină, cu zgomotul înăbuşit al uşii închise undeva înapoia ei. După care băiatul

a deschis portiera din spate, iar Hooper a sărit de pe banchetă. Ar fi vrut să-i spună să intre înapoi în maşină, însă n-ar fi putut-o rosti fără să-şi trădeze teama.

Femeia i-a zâmbit. Pe chipul ei era afişată o inocenţă şi o candoare pe care Vic o asocia foarte pregnant cu nebunia. O văzuse suficient de des la ospiciu.

— Îmi ppp-ppp-pare rău, a spus musafira. Nu aşa aş fi vw-vvv-vâââ...

Acum suna de parcă ar fi dârdâit.

— ...Vv-vvvrut să încep. Eu sunt m-mmm-mmm... Of, Dumnezeule! Mmm-mmm-MMM-Maggie. Bâlbâi rău. Sss-sss-ssscuze. Am băut ceai împreună, cândva. Ţi-ai zzz-zdrelit genunchiul. Acum mult timp. Nu erai cu mult mai în vârstă decât e fff-fff-fââ-fff...

S-a oprit din vorbit, a tras adânc aer în piept şi a încercat din nou:

— Puştiul ăsta. Dar cred că nu ai ccc-cum să nu-ţi aduci aminte.

Era groaznic să o asculţi încercând să vorbească – de parcă ai fi privit pe cineva fără picioare cum se târâie pe trotuar. Lui Vic i-a trecut prin minte *Nu se bâlbâia aşa de tare,* rămânând în acelaşi timp convinsă că fata drogată era o lunatecă şi o străină foarte probabil periculoasă. Reuşea să jongleze cu ambele noţiuni fără să simtă deloc că cele două sunt contradictorii.

Fata narcomană şi-a pus o clipă mâna pe Vic, însă palma ei era fierbinte şi umedă, iar Vic s-a retras imediat. Vic a privit la braţele fetei şi a observat că acestea erau un câmp de bătălie cu cicatrici ciupite şi lucioase: arsuri de ţigară. O mulţime, unele de un roz vineţiu, recente.

Maggie i-a aruncat o căutătură scurtă, confuză, aproape lezată, dar, înainte ca Vic să poată rosti ceva, Hooper s-a smucit şi a alergat să o miroasă pe Maggie Leigh între picioare. Maggie a râs şi i-a dat uşor nasul la o parte.

— Oho, ce tare! Ai propriul tău Yeti. Ce adorabil! a spus ea, apoi şi-a trecut privirea dincolo de câine, spre fiul lui Vic. Şi presupun că el e... e... e Wayne.

— De unde-i ştii numele? a cerut Vic pe acelaşi ton

răguşit, cu un gând aiurea strecurându-i-se în minte: *Piesele ei de Scrabble nu-i pot da nume proprii.*

— I-ai dedicat ppp-ppp-prima ta carte, a spus Maggie. Le aveam pe toate la bibliotecă. Am fost aşa de bbb-bbb-bbbbbh-bucuroasă pentru tine!

Vic a zis:

— Wayne? Du-l pe Hooper în casă.

Wayne a fluierat chemându-l şi a trecut de Maggie, cu câinele târşâindu-şi picioarele după el. Wayne a închis ferm uşa de la intrare în urma lor.

Maggie a spus:

— Mereu am crezut că o să scrii. Ai şi zis c-o s-o faci. M-am tot întrebat dacă o sss-sss-să mai aud ceva de la tine după ce M-M-Mh-Mmmmanx a fost arestat, după care m-am gândit că o să vrei să îl dai uitării. De câteva ori, aproape că ţi-am scris, d-ddd-dar m-am temut mai întâi că ttt-ttt-te-ai... m-am temut că ai tăi te-ar lua la întrebări despre mine, aşa că m-am gândit după aia ccc-ccc-cccă... poate că ai vrea să mă dai şi pe mine uitării.

A încercat să schiţeze un nou zâmbet, iar Vic a observat că îi lipsesc dinţi.

— Domnişoară Leigh. Cred că faceţi o confuzie. Nu vă cunosc. Nu pot să vă ajut, a spus Vic.

Ce o înspăimânta cel mai tare pe Vic era senzaţia că lucrurile stăteau taman invers. Nu Maggie era cea confuză – întregul ei chip era scăldat de siguranţa unui lunatic. Dacă era cineva confuz, era Vic. Putea vedea totul clar în minte: răcoarea întunecată a bibliotecii, piesele de Scrabble îngălbenite împrăştiate pe masă, prespapierul de bronz care semăna cu un pistol.

— Dacă nu mă cunoşti, de unde-mi ştii numele de familie? Nu ţi l-am menţionat, a zis Maggie, doar că mult mai bâlbâit.

I-a luat cea mai bună parte dintr-o jumătate de minut pentru a termina această frază.

Vic a ridicat o mână ca s-o oprească şi a ignorat complet afirmaţia ei, ca o distragere absurdă ce era. *Bineînţeles* că Maggie menţionase numele ei de familie. Îl precizase atunci

când se prezentase, Vic era convinsă.

— Văd că *tu* cunoşti destul de multe lucruri despre *mine,* totuşi, a întrerupt-o Vic. Trebuie să înţelegi că fiul meu nu ştie nimic despre Charles Manx. Nu i-am povestit niciodată despre acest om. Şi n-o să las să afle de la... de la o străină.

Mai că nu a zis de la *o persoană nebună.*

— Desigur. N-am vrut să ttt-ttt-te alarmez sau ccc-ccc-ceva...

— Şi iată că ai făcut-o.

— D-ddd-dââ-dar, Vic...

— Nu-mi mai spune aşa. Nu ne ştim una pe alta.

— Ai prefera să îţi zic Ppp-Pâââ-Picea?

— Nu vreau să-mi spui în niciun fel. Vreau să pleci.

— D-ddd-dar trebuie să fi aflat despre Mm-Mm-Mmm...

În disperarea ei de a scuipa cuvântul, părea că se văicăreşte.

— Manx.

— Mulţumesc. Da. Trebuie să te ho-ho-hotărăşti cum ai de ggg-gâââ-ggg-gând să rezolvi cu el.

— Să rezolv ce? Ce vrei să spui cu Manx e din nou la drum? Nu se califică pentru eliberare condiţionată până în 2016, şi, din ce am citit ultima dată, era în comă. Chiar şi dacă s-ar trezi şi l-ar elibera, ar avea vreo două sute de ani. Însă nu l-au eliberat, deoarece mi-ar fi fost trimisă o înştiinţare.

— Nu-i *aşa de* bătrân. Încearcă mai degrabă o sss-sss-shuu-suuu...

Suna ca un ceainic lăsat pe foc.

— ...sută cincizeci de ani!

— Isuse Hristoase! N-am de ce să stau s-ascult bălăriile tale. Ai trei minute ca să-ţi iei tălpăşiţa, domnişoară. Dacă mai eşti pe peluza mea după asta, chem poliţia.

Vic a păşit pe iarbă, intenţionând să o ocolească pe Maggie şi să intre în casă.

N-a mai ajuns.

— Nu ţi-au trimis înştiinţare privind eliberarea lui pentru că *nu* l-au eliberat. Ei cred că a murit. În mmm-mmm-mai.

Vic a rămas ţintuită.

— Ce vrei să spui, ei *cred* că a murit?

Maggie i-a întins dosarul de carton.

Pe coperta interioară, notase un număr de telefon. Privirea lui Vic a fost atrasă şi s-a menţinut pe acest număr, pentru că, după prefix, primele trei cifre erau ziua ei de naştere, iar următoarele patru nu erau deloc patru cifre, ci literele FUFU, un fel de bâlbâit obscen în sine.

Dosarul mai conţinea peste zece tipărituri din diverse ziare, pe hârtie cu antetul BIBLIOTECA PUBLICĂ AICI – AICI, IOWA. Colile erau pătate de apă şi îngălbenite, îndoite la colţuri.

Primul articol era din Denver Post.

PRESUPUSUL CRIMINAL ÎN SERIE CHARLES TALENT MANX A MURIT, LĂSÂND ÎN URMĂ O SERIE DE ÎNTREBĂRI.

Textul era însoţit de o fotografie a profilului de la poliţie: acea faţă sfrijită, cu orbitele proeminente şi gura ştearsă, aproape fără buze. Vic a încercat să citească articolul, însă ochii i s-au înceţoşat.

Şi-a amintit de imaginea toboganului de spălătorie, cu ochii în lacrimi şi plămânii înecaţi în fum. Şi-a amintit panica înfiorătoare, acompaniată de ritmul unui „Crăciun Fericit!”.

Fragmente din articol i-au sărit în ochi: „o *boală degenerativă asemenea Parkinsonului... comă intermitentă... suspect în peste douăsprezece cazuri de răpire... Thomas Priest... a încetat să respire la 2:00 A.M.”*

— N-am ştiut, a zis Vic. Nu m-a anunţat nimeni.

Era prea debusolată ca să îşi mai menţină furia îndreptată către Maggie. Se tot gândea, simplu, *E mort. E mort şi acum poţi să laşi totul în urmă. Partea asta din viaţa ta s-a terminat pentru că el e mort.*

Gândul nu i-a adus nicio bucurie, însă a simţit posibilitatea a ceva şi mai bun: uşurarea.

— Nu înţeleg de ce nu m-au anunţat că nu mai e, a spus Vic.

— Ppp-ppp... Fac pariu că le-a fost ruşine. Uită-te pe

pagina următoare.

Vic şi-a ridicat scurt ochii la Margaret Leigh, neuitând că aceasta spusese despre Manx că e din nou pe drum. Bănuia că ajungeau acolo, la propria nebunie particulară a lui Maggie, sminteala care o împinsese de la spate ca să vină tocmai din Aici, Iowa, până în Haverhill, Massachusetts, totul doar ca să îi înmâneze lui Vic un dosar.

Vic a dat pagina.

TRUPUL NEÎNSUFLEŢIT AL PRESUPUSULUI CRIMINAL ÎN SERIE DISPARE DE LA MORGĂ

DEPARTAMENTUL ŞERIFULUI DĂ VINA PE „VANDALI MORBIZI”

Vic a trecut oblic peste primele câteva paragrafe, apoi a închis dosarul şi i l-a înapoiat lui Maggie.

— A furat corpul vreun dement, a zis Vic.

Maggie a replicat:

— Nnn-nnn-nu prea cred.

Nu a acceptat dosarul.

Undeva în josul străzii a pornit o maşină de tuns iarba. Pentru prima dată, Vic a remarcat cât de cald era aici, în curtea din faţă. În ciuda norilor, soarele îi bătea fierbinte pe creştet.

— Deci crezi că şi-a înscenat propria moarte. Suficient de bine încât să păcălească pe doctori. Cumva. Chiar dacă începuseră autopsia pe corpul lui. Nu. *Stai.* Crezi că a murit pe bune, însă, apoi, douăzeci şi patru de ore mai târziu, a revenit la viaţă. A ieşit singur din sertarul frigorific al morgii, s-a îmbrăcat şi a ieşit afară.

Chipul lui Maggie – întregul ei trup – s-a relaxat cu o expresie de profundă uşurare.

— *Da.* Am străbătut atâta *aaa-aaa-amar* de drum ca să te văd, Vic, pentru că ştiam, *ştiam* că tu o să mă ccc-ccc-câă-crezi. Acuma, uită-te la următorul articol. E un-nnn-nnn... un om din Kentucky care a dispărut de accc-ccc-casă într-un Rolls-Royce de epocă. Articolul n-n-nnnu menţionează că

ar fi cel al lui Manx, ddd-ddd-dar uită-te la p-p-ppp-ppp-poză...

— N-am de gând să mă uit la rahaturi, a zis Vic şi i-a aruncat lui Maggie dosarul în faţă. Pleacă dracului din curtea mea, nebuno!

Gura lui Maggie s-a deschis şi s-a închis la loc, în acelaşi mod în care o făcea peştele koi mare şi bătrân care era atracţia principală din micuţul ei birou de la Biblioteca Publică Aici, pe care Vic şi-l reamintea la perfecţie, deşi nu fusese niciodată acolo.

În sfârşit, furia lui Vic a dat pe dinafară, şi îşi dorea să o opărească pe Maggie cu ea. Nu numai că Maggie îi bloca drumul spre uşa de la intrare sau că prin pălăvrăgeala ei ameninţa să destrame propriile credinţe ale lui Vic referitoare la adevăr – să fure de la Vic sănătatea ei mintală atât de greu câştigată. Era că Manx chiar murise, murise pe bune, însă lunateca asta nu o lăsa pe Vic să se refacă. Charlie Manx, care răpise Dumnezeu ştie câţi copii, care o răpise şi terorizase pe însăşi Vic – Charles Manx era *sub pământ.* Vic scăpase într-un final de el. Doar Margaret Tâmpita Leigh voia să îl aducă înapoi, să îl dezgroape, să o facă pe Vic să îi fie din nou frică de el.

— Ia cu tine căcatul ăla de pe jos, când pleci, i-a zis Vic.

A călcat pe câteva coli în timp ce a ocolit-o pe Maggie, îndreptându-se către uşă. A avut totuşi grijă să nu calce pe pălăria fedora murdară şi decolorată de soare care era aşezată pe marginea primei trepte.

— El n-a t-t-terminat, Vic, a spus Maggie. D-asta voiam – speram – să încerci să-l ggg-gââ-găseşti. Ştiu că ţ-ţ-ţi-am zis să n-n-nu te duci când ne-am întâlnit prima oară. Însă erai prea tânără, pe atunci. Nu erai pregătită. Acum cred că eşti singura care-l poate g-g-găsi. Care-l poate opri. Dacă încă mai ştii cum. Deoarece, altfel, mă tem că va încerca el să te gââ-găăă-găsească pe *tine.*

— Singurul lucru pe care plănuiesc să-l găsesc e un telefon cu care să sun la poliţie. În locul tău, n-aş mai sta aici până sosesc, a zis Vic.

Apoi, întorcându-se pe călcâie şi apropiindu-se de

Maggie, a mai zis:

— NU TE CUNOSC! Aruncă în altă parte cu nebuniile tale!

— D-d-ddâ-dar, Vic... a îngăimat Maggie şi a ridicat un deget. Nu-ţi aduci aminte? Eu ţi-am ddd-ddd-dat cerceii ăia.

Vic a intrat în casă şi a trântit uşa.

Wayne, care stătea la doar trei paşi şi care probabil a auzit toată discuţia, a tresărit. Hooper, care era imediat în spatele lui, a bătut în retragere, a chelălăit scurt, s-a răsucit şi a tulit-o prin casă, căutând un loc mai fericit în care să se pripăşească.

Vic a rămas în cadrul uşii şi şi-a sprijinit fruntea de ea, inspirând adânc. A trecut o jumătate de minut înainte de a fi pregătită să se uite pe vizor, către curtea din faţă.

Maggie tocmai îşi îndrepta spatele, aşezându-şi grijulie fedora murdară pe cap, cu o anumită atitudine demnă. A aruncat o ultimă privire lipsită de speranţe către uşa casei lui Vic, după care s-a întors şi a şchiopătat de-a lungul peluzei. Nu avea maşină şi o aştepta o plimbare lungă şi fierbinte până la staţia de autobuz aflată la şase străzi distanţă. Vic a urmărit-o până ce a dispărut din priviri – a urmărit-o şi şi-a mângâiat neglijent cerceii pe care-i purta, favoriţii ei încă de pe vremea în care era copil, o pereche de piese de Scrabble: F & U.

Pe stradă

Când Wayne a ieşit afară o jumătate de oră mai târziu, ca să-l plimbe pe Hooper – nu, taie, ca să scape de maică-sa şi de toanele ei de nefericire fierbând sub capac –, dosarul stătea pe prima treaptă, cu toate colile frumos aranjate în el.

S-a uitat peste umăr, prin uşa întredeschisă, dar mama lui era în bucătărie, ferită vederii. Wayne a închis uşa. S-a aplecat şi a ridicat dosarul, l-a deschis şi a răsfoit prin decupajele de ziar. „Presupusul criminal în serie”, „Vandali morbizi”, „Un inginer de la Boeing a dispărut”.

A împăturit teancul de hârtii în patru şi l-a pus în buzunarul de la spate al pantalonilor lui scurţi. A vârât dosarul gol pe după gardul viu plantat în faţa casei.

Wayne nu era prea sigur că voia să se uite la foi şi, la doar doisprezece ani, încă nu era suficient de conştient încât să ştie că *deja* se hotărâse să se uite la ele, că luase decizia în clipa în care pitise coperta dosarului în gardul viu. A traversat peluza şi s-a aşezat pe bordură. I se părea că poartă nitroglicerină în buzunarul de la spate.

Şi-a aţintit ochii peste stradă, la peluza cu iarbă ofilită şi îngălbenită. Bătrânul care locuia acolo chiar că îşi lăsase grădina vraişte. Omul acela avea un nume caraghios – Sig de Zoet – şi o cameră plină cu soldăţei în miniatură. Wayne cutreierase pe acolo în ziua înmormântării bunicii lui, iar bătrânul îi arătase soldăţeii, amabil fiind. Îi spusese lui Wayne că, odată ca niciodată, mama lui, Vic, pictase câteva dintre figurinele lui.

— Mama ta avea încă de pe-atunci mână bună cu pensula, îi spusese, cu un accent de nazist.

Apoi soţia lui, în vârstă şi ea şi la fel de amabilă, i-a făcut lui Wayne o cană de ceai verde cu gheaţă şi cu felii de portocale care avea un gust ca rupt din rai.

Lui Wayne i-a trecut prin minte să se ducă acolo şi să se mai uite o dată la soldăţeii bătrânului. Ar fi scăpat de zăpuşeala de-afară şi i-ar fi scos din cap tipăriturile din

buzunarul de la spate pe care probabil n-ar fi trebuit să le citească.

A ajuns până şi să se ridice de pe bordură şi să se pregătească să traverseze strada – însă a aruncat o privire înapoi la casa lui şi s-a aşezat la loc. Maică-sii nu i-ar fi plăcut ca el să hoinărească fără să-i spună încotro se duce, şi nu credea că avea cum să se întoarcă înăuntru şi să ceară voie, nu încă. Aşa că a rămas unde era şi a privit peluza ofilită de vis-a-vis şi i s-a făcut dor de munţi.

Wayne văzuse o dată o alunecare de teren, chiar iarna trecută. Mersese împreună cu tatăl lui până sus la Longmont, ca să tracteze un Mercedes care alunecase de pe drum pe un mal de apă. Familia care se aflase în maşină trecuse printr-o spaimă serioasă, dar nu păţiseră nimic. Erau o familie normală: o mamă, un tată şi doi copii. Fata cea mică chiar avea codiţe blonde. Atât de normali erau. Wayne îşi putuse da seama doar uitându-se la ei că mama nu fusese niciodată internată într-un azil de nebuni şi că tatăl nu avea o armură de Stormtrooper atârnată în debara. Îşi putuse da seama că acei copii aveau nume normale, ca John şi Sue, spre deosebire de nume luate din benzi desenate. Aveau skiuri pe acoperişul Mercedes-ului, iar tatăl îl întrebase dacă acceptă Amex. Nu carduri American Express. Amex. La câteva minute de când i-a cunoscut, Wayne a îndrăgit întreaga familie, cu o ferocitate iraţională.

Lou îl trimisese pe Wayne pe mal în jos, cu cârligul şi cablul de la troliu, însă atunci când băiatul s-a apropiat de maşină s-a auzit un sunet de undeva de foarte de sus: un trosnet despicat, tare ca o împuşcătură. Toată lumea şi-a ridicat privirile către crestele înzăpezite, cu muchiile colţuroase ale munţilor Rockies semeţe printre brazi.

În timp ce priveau, o fâşie albă de zăpadă, lată şi lungă cât un stadion de fotbal, s-a desprins şi a început să alunece. Era la câteva sute de metri mai la sud, aşa că nu se aflau în calea pericolului. După primul zgomot al desprinderii, îi mai auzeau căderea doar vag. Însă Wayne o putea *simţi.* O înregistra ca un huruit firav în solul de sub picioarele lui.

Marea întindere de zăpadă a mai alunecat câteva sute de metri şi a lovit liziera pădurii, explodând într-un suflu puternic şi alb, o maree de zăpadă înaltă de zece metri.

Tatăl care deţinea un card Amex şi-a ridicat băiatul şi l-a cocoţat pe umeri, ca să vadă mai bine.

— Suntem în sălbăticie, acum, micuţule, a spus acesta în timp ce un acru de pădure montană era zdrobit sub şase sute de tone de omăt.

— Nu-i ceva dat dracului? a exclamat Lou, mutându-şi privirea în josul malului, la Wayne, care a putut zări fericire pură pe chipul tatălui lui. Îţi imaginezi cum ar fi să te acopere? Îţi imaginezi cum ar fi să se pogoare drăcovenia aia peste tine?

Wayne îşi putea imagina – şi o *făcea,* tot timpul. S-a gândit că ar fi cel mai bun mod de a muri: şters de pe faţa pământului de o namilă înzăpezită şi sclipitoare, cu întreg universul huruind în jurul tău în timp ce se despică.

Bruce Wayne Carmody fusese nefericit de atât de mult timp, încât devenise o stare de fapt căruia nu îi mai acorda prea mare atenţie. Uneori, Wayne simţea că lumea se despica sub picioarele lui de ani de zile. Încă mai aştepta să fie şi el tras în jos, să fie în sfârşit îngropat.

Maică-sa fusese nebună de ceva vreme, credea că telefonul sună atunci când n-o făcea, avea conversaţii cu copii morţi care nu erau acolo. Uneori simţea că ea vorbise mai mult cu copii morţi decât o făcuse cu el. Dăduse foc la casa lor. Petrecuse o lună într-un spital de psihiatrie, nu se prezentase la o citaţie la tribunal şi ieşise din viaţa lui Wayne pentru aproape doi ani. Petrecuse o vreme într-un turneu de promovare a cărţii, vizitând librăriile dimineaţa şi barurile locale noaptea. Stătuse şase luni în L.A., lucrând la o versiune de benzi desenate a *Motorului de Căutare* care nu s-a concretizat şi la o adicţie faţă de cocaină care s-a concretizat. Petrecuse o vreme desenând poduri cu acoperiş pentru un vernisaj la care nu a participat nimeni.

Tatăl lui Wayne se săturase de accesele de beţie ale lui Vic, de peregrinările lui Vic şi de nebuniile lui Vic şi s-a cuplat cu doamna care îi făcuse majoritatea tatuajelor, o

fată pe nume Carol, care avea un păr bogat şi care se îmbrăca de parcă încă ar mai fi fost anii ’80. Numai că această Carol avea deja un alt iubit şi i-au furat buletinul lui Lou şi au fugit în California, unde au pus pe ţeavă o datorie de zece mii de dolari în numele lui Lou. Lou încă se mai lupta cu creditorii.

Bruce Wayne Carmody îşi dorise să îşi iubească şi să se bucure de părinţii lui, şi reuşea ocazional. Însă ei nu făceau să-i fie mai uşor. De aceea hârtiile din buzunarul de la spate se simţeau ca nitroglicerina, o bombă care doar nu explodase încă.

A presupus că dacă exista o probabilitate să explodeze ceva mai târziu, era obligat să arunce un ochi, să estimeze câtă pagubă ar putea produce şi cum s-ar fi putut proteja cel mai bine de detonaţie. A scos hârtiile din buzunarul de la spate, a aruncat o privire pe furiş la casa lui şi a despăturit pe genunchi paginile.

Primul articol de ziar avea în prim plan o fotografie a lui Charles Talent Manx, criminalul în serie decedat. Faţa lui Manx era atât de prelungă, încât părea că se topise un pic şi cursese. Avea ochi bulbucaţi şi mandibula ieşită în relief într-un mod caraghios şi un craniu chelios şi umflat care semăna întrucâtva cu un ou de dinozaur din desene animate.

Bărbatul acesta Charles Manx fusese arestat pe lângă Gunbarrel acum aproape cincisprezece ani. Era un hoţ de copii care tocmai transporta un minor necunoscut peste graniţele statale când a dat foc de viu unui om care încerca să îl oprească.

Nimeni n-a ştiut cât de bătrân era atunci când a fost băgat după gratii. Nu i-a mers prea bine în închisoare. Deja în 2001 era în comă la infirmeria închisorii de maximă securitate din Denver. A vegetat aşa timp de unsprezece ani înainte de a trece în nefiinţă în luna mai a anului curent.

Mai departe, articolul se aventura în speculaţii însetate de sânge. Manx deţinea o cabană de vânătoare în apropiere de Gunbarrel, unde copacii aveau atârnaţi de crengi sute de ornamente de Crăciun. Presa a poreclit locul

„Casa Saniei cu Zurgălăi”, cu două sensuri, niciunul dintre ele prea optimist. Articolul insinua că acolo ţinuse prizonieri şi măcelărise copii ani la rând. Menţiona în trecere că nu se descoperiseră niciodată rămăşiţe umane în perimetrul casei.

Ce avea vreuna din astea de-a face cu Victoria McQueen, mama lui Bruce Wayne Carmody? Nimic, din ce vedea Wayne. Poate că dacă ar fi verificat şi celelalte articole, şi-ar fi dat seama. A continuat.

„Trupul neînsufleţit al presupusului criminal în serie dispare de la morgă” era următorul. Cineva intrase prin efracţie în Centrul Medical St. Luke’s din Denver, a pocnit un paznic şi a tulit-o cu bătrânul mort Charlie Manx. Şnapanul de cadavre a mai şi manglit un Trans Am din parcarea de peste stradă.

Cel de al treilea decupaj era dintr-un jurnal din Louisville, Kentucky şi nu avea nicio iotă despre Charles Manx.

Era intitulat „Un inginer de la Boeing a dispărut; misterul local pune poliţia şi fiscul pe gânduri”. Era acompaniat de o fotografie a unui bărbat bronzat, zvelt şi musculos, cu o mustaţă neagră stufoasă, sprijinit de un Rolls-Royce vechi, cu coatele rezemate de capotă.

Bruce s-a încruntat pe măsură ce lectura înainta. Nathan Demeter fusese dat dispărut de către fiica lui adolescentă, care se întorsese de la şcoală găsind casa descuiată, garajul deschis şi un prânz pe jumătate mâncat pe masă, iar maşina Rolls-Royce de epocă a tatălui său lipsă. Fiscul era de părere că Demeter o tăiase în alte zări ca să se eschiveze de la plata impozitelor pe venit. Fiica lui nu era de acord, spunea că fie a fost răpit, fie era mort, şi că ar fi fost imposibil ca el să fugă fără să-i spună de ce şi unde se ducea.

Ce ar avea astea în comun cu Charles Talent Manx, Wayne nu-şi dădea seama. S-a gândit că poate a omis ceva, s-a întrebat dacă nu cumva trebuie să o ia de la capăt cu lectura. Era pe cale să răsfoiască din urmă printre copiile xerox când l-a zărit pe Hooper, aşezat pe vine în curtea de peste drum, ornând iarba cu rahaţi de mărimea unor

banane. Aveau şi culoarea bananelor, de asemenea: unele necoapte.

— Vai, nu! a strigat Wayne. Nu, nu, uriaşule!

A lăsat să-i scape hârtiile pe trotuar şi s-a apucat să traverseze.

Primul lui gând a fost să îl înşface pe Hooper de pe iarbă înainte să-l vadă cineva. Însă perdeaua s-a mişcat la una dintre ferestrele din faţă ale casei de peste stradă. Cineva – bătrânelul amabil sau soţia lui în vârstă la fel de amabilă – îl supraveghease.

Wayne a presupus că cel mai potrivit lucru de făcut era să se ducă până la ei şi să facă o glumă cu treaba mare şi să îi întrebe dacă au vreo sacoşă încăpătoare pe care ar putea-o folosi ca să cureţe mizeria. Bătrânelul, cu accentul lui olandez, părea că ar şti să râdă cam la orice.

Hooper s-a ridicat, cu picioarele îndreptate. Wayne l-a uşuit.

— Cine nu-i cuminte? Cine nu-i cuminte?

Hooper a dat din coadă, încântat că a captat atenţia lui Wayne.

Wayne era cât pe ce să urce treptele de la intrarea în casa lui Sigmund de Zoet atunci când a observat mai multe umbre pâlpâind de-a lungul pragului uşii. Când Wayne a privit spre vizor, i s-a părut că vede culori vagi şi mişcare. Cineva era de partea cealaltă a uşii, la niciun metru, privindu-l.

— Alo! a strigat el de la baza scărilor. Die de Zoet?

Umbrele s-au urnit lângă pragul uşii, dar n-a primit nicio replică. Lipsa unui răspuns l-a neliniştit pe Wayne. L-au trecut fiori pe braţe.

Ete, na, ia gata! Te porţi prosteşte doar pentru că ai citit istorisirile alea înspăimântătoare despre Charlie Manx. Du-te şi apasă soneria.

Wayne şi-a scuturat de pe el anxietatea şi a început să urce treptele de cărămidă, întinzând o mână către sonerie. Nu a observat că mânerul rotund deja începuse să se răsucească, persoana aflată de partea cealaltă gata să deschidă larg uşa.

De cealaltă parte a uşii

Bing Partridge stătea la vizor. Mâna lui stângă era peste mânerul rotund. În cea dreaptă avea arma, acel calibru .38 pe care dl Manx îl adusese din Colorado.

— Băiete, băiete, du-te întins, a şoptit Bing pe o voce subţire şi crispată. Vino-napoi când vei fi prins.

Bing avea un plan, un plan simplu şi disperat. Când băiatul ar fi ajuns la ultima treaptă, ar fi deschis repede uşa şi l-ar fi tras în casă. Bing avea în buzunar o canistră cu fum de turtă dulce, şi imediat ce l-ar fi adus pe puşti înăuntru l-ar fi putut adormi cu gazul.

Şi dacă s-ar fi apucat băiatul să ţipe? Dacă s-ar fi apucat să ţipe şi să se zbată ca să scape?

Undeva în capătul străzii, cineva făcea un grătar, cu copiii aruncând frisbee-uri prin curtea din faţă, iar adulţii bând prea mult şi râzând prea tare şi făcând insolaţie. Poate că Bing nu era cel mai deştept din parcare, dar nici nu era un prost. Bing s-a gândit că un bărbat cu o mască de gaze pe faţă şi cu un pistol într-o mână ar atrage ceva atenţie dacă s-ar lua la trântă cu un copil care ţipă. Şi mai era şi câinele. Dacă ar fi sărit câinele la atac? Era un Saint Bernard, mare cât un pui de urs. Dacă şi-ar fi vârât capul lui mare de urs prin uşă, Bing n-ar mai fi reuşit niciodată să îl dea afară. Ar fi fost ca şi cum ar fi încercat să închidă uşa în faţa unei cirezi de vite.

Dl Manx ar fi ştiut ce să facă – însă dormea. Dormea de mai mult de o zi, deja, se odihnea în dormitorul lui Sigmund de Zoet. Când era treaz, era acelaşi om admirabil – minunatul dl Manx! –, dar când aţipea, uneori părea că n-o să se mai trezească deloc. Spusese că se va face mai bine după ce ajung în Tărâmul Crăciunului, şi Bing ştia că era adevărat – însă nu-l mai văzuse vreodată atât de bătrân pe dl Manx, iar să-l vadă dormind era de parcă-l vedea mort.

Şi ce s-ar întâmpla după ce îl obligă Bing pe băiat să intre în casă? Bing nu era sigur că l-ar putea trezi pe dl Manx, în starea în care era. Cât timp ar fi putut să se ascundă aici

înainte ca Victoria McQueen să iasă în stradă şi să strige după copil, înainte ca poliţaii să înceapă să bată din uşă-n uşă? Era locul greşit, la momentul greşit. Dl Manx precizase clar că veniseră doar să supravegheze, deocamdată, şi chiar şi Bing, care nu era cel mai destupat la minte, putea înţelege de ce. Strada aceasta adormită nu era suficient de adormită, şi ar fi avut o singură şansă cu curva aia cu tatuajele ei de curvă şi botul ei mincinos de curvă. Dl Manx nu proferase nicio ameninţare, însă Bing ştia cât de importantă era chestiunea pentru el şi care ar fi fost pedeapsa dacă ar fi futut lucrurile: dl Manx nu l-ar mai duce niciodată pe Bing în Tărâmul Crăciunului. Niciodată niciodată niciodată niciodată niciodată.

Băiatul a urcat prima treaptă. Apoi pe a doua.

— Ce n-aş da, ce n-aş dori, să visez o stea pe zi, a şoptit Bing şi şi-a închis pleoapele, pregătindu-se să acţioneze. Uite datul de-astă dată: du-te-n paştele mă-tii, căcat mic ce eşti. Noi nu suntem gata.

A înghiţit o gură de aer cu gust de cauciuc şi a armat pistolul.

Apoi cineva din stradă a strigat după copil:

— Nu! Wayne, nu!

Toate terminaţiile nervoase ale lui Bing au zbârnăit, iar pistolul a fost periculos de aproape de a-i cădea din mâna transpirată. O maşină argintie mare cât o navă a apărut pe stradă, cu spiţe de lumină sclipindu-i de pe capacele roţilor. A oprit cu bufnet de frâne direct în faţa casei lui Vic McQueen. Geamul îi era lăsat jos, iar şoferul flutura afară un braţ bleg, făcând semne înspre puşti.

— Tu! a strigat acel om încă o dată. Tu, Wayne!

„Tu”, nu „nu”. Bing era atât de tensionat, că îl auzise greşit pe bărbat.

— Ce faci, tu, frate? a strigat grăsanul.

— Tata! a strigat înapoi copilul.

Şi a uitat complet de urcatul treptelor şi de bătutul la uşă, întorcându-se şi alergând pe alee, cu căcatul ăla de animal de companie galopând în urma lui.

Lui Bing i s-a părut că i se topesc toate oasele; picioarele

îi şovăiau de uşurare. S-a lăsat moale în faţă, odihnindu-şi fruntea de cadrul uşii, închizându-şi ochii.

Când i-a deschis şi a privit iarăşi prin vizor, copilul era în braţele tatălui său. Şoferul era morbid de obez, un bărbat masiv cu capul ras şi picioare ca nişte stâlpi de telegraf. Ăsta probabil era Louis Carmody, tatăl. Bing citise online despre întreaga familie, avea noţiuni generale despre cine e cine, însă nu văzuse niciodată o poză cu el. A rămas uimit. Nu-şi putea imagina pe Carmody şi pe McQueen făcând sex – bestia aia grasă ar fi despicat-o în două. Bing nu era tocmai modelul de supleţe, însă ar fi arătat ca un star de atletism pe lângă Carmody.

S-a întrebat cu ce oare o avea la mână acel bărbat ca să o convingă să facă sex cu el. Poate că ajunseseră la o înţelegere financiară. Bing o analizase pe femeie pe îndelete şi nu ar fi fost surprins. Toate tatuajele alea. O femeie putea să-şi facă ce tatuaje dorea, însă toate indicau acelaşi lucru. Erau un semn care spunea DISPONIBILĂ PENTRU ÎNCHIRIERE.

O pală de vânt a vânzolit colile la care se uitase băiatul, ducându-le până sub maşina grăsunului. Când Carmody şi-a lăsat jos copilul, băiatul s-a uitat în jur după ele şi le-a observat, însă nu s-a pus de-a buşilea ca să le recupereze. Acele hârtii îl îngrijorau pe Bing. Însemnau ceva. Erau importante.

O femeie prăpădită, costelivă şi cu ochi de drogată adusese acele coli şi încercase să o oblige pe McQueen să le ia. Bing urmărise întreaga scenă de după perdeaua de la camera din faţă. Lui Victoria McQueen nu i-a plăcut de femeia drogată. A urlat la ea şi s-a scălâmbăiat. A aruncat cu hârtiile după cealaltă. Vocile le-au fost purtate de vânt, nu foarte bine, dar suficient încât Bing să distingă pe una din ele spunând „Manx”. Bing îşi dorise atunci să îl trezească pe dl Manx, însă nu puteai să îl trezeşti când era în starea aceea.

Pentru că nu doarme cu adevărat, s-a gândit Bing, apoi a îngropat ideea.

Fusese în dormitor o dată, ca să se uite la dl Manx,

aşezat peste cearceafuri şi purtând doar chiloţii boxer. Pe pieptul lui era trasat un mare „Y”, ţinut laolaltă de o cusătură cu aţă groasă neagră. Era parţial vindecat, însă supura puroi şi sânge rozaliu, pe pielea lui era un canion lucios. Bing a stat şi a ascultat minute în şir, şi tot nu l-a auzit respirând, nici măcar o singură dată. Gura dlui Manx era întredeschisă, emanând un iz vag, parţial dulceag, parţial chimic de formaldehidă. Ochii îi erau deschişi, de asemenea, seci, goi, aţintiţi la tavan. Bing s-a târşâit mai aproape, ca să atingă mâna bătrânului, şi era rece şi ţeapănă, la fel de rece şi de ţeapănă ca a unui cadavru, şi Bing a fost cuprins de certitudinea faptului că dl Manx plecase în altă lume, dar apoi ochii lui Manx s-au mişcat, doar o părere, îndreptându-se către Bing, ţintuindu-l fără să-l recunoască, iar Bing s-a retras.

Acum că trecuse criza, Bing şi-a lăsat picioarele slăbite şi tremurate să-l ducă în sufragerie. Şi-a dat jos masca de gaze şi s-a aşezat alături de dl şi dna de Zoet, ca să privească la televizor împreună, având nevoie de un răgaz ca să-şi revină. A luat-o pe dna de Zoet de mână.

Se uita la emisiuni cu concurenţi şi din când în când mai arunca o privire la stradă, ţinând sub observaţie şandramaua lui McQueen. Cu puţin înainte de şapte, a auzit voci şi o uşă trântită. S-a reîntors la vizor şi a privit. Cerul avea o nuanţă palidă de nectarină, iar băiatul şi grotescul lui tată gras se aventurau dincolo de grădină, către maşina închiriată.

— O să fim la hotel, dacă ai nevoie de noi, i-a strigat Carmody lui Victoria McQueen, care stătea pe treptele de sus ale casei.

Lui Bing nu-i plăcea ideea ca băiatul să plece cu tatăl. Băiatul şi femeia trebuiau să rămână *împreună.* Manx îi voia pe amândoi – şi la fel şi Bing. Băiatul era pentru Manx, însă femeia era cadoul pentru Bing, cineva cu care s-ar fi putut distra în Casa Somnului. Doar uitându-se la picioarele ei dezvelite şi subţirele şi i se usca gura de poftă. Un ultim act de distracţie în Casa Somnului, apoi îşi făcea drum către Tărâmul Crăciunului, alături de dl Manx, către Tărâmul

Crăciunului pentru totdeauna.

Dar nu, nu avea de ce să se panicheze. Bing verificase întreaga corespondenţă din căsuţa poştală a Victoriei McQueen şi găsise o factură pentru o tabără de zi în New Hampshire. Puştiul era înrolat acolo până în august. Adevăru-i că, da, Bing nu era chiar cu toate ţiglele pe casă, însă nici nu credea că cineva şi-ar înscrie copilul la o tabără care costa opt sute de dolari pe săptămână numai ca să decidă ulterior să tragă apa peste biştari. Mâine era 4 iulie. Probabil că tatăl sosise doar ca să-şi vadă copilul pe perioada zilelor nelucrătoare.

Tatăl şi fiul au plecat cu maşina, lăsând în urma lor fantoma prihănită a Victoriei McQueen. Hârtiile acelea de sub maşină, cele pe care Bing îşi dorise cu ardoare să le vadă – au fost luate de demarajul Buick-ului şi rostogolite pe stradă.

Victoria McQueen pleca şi ea. S-a întors în casă, dar a lăsat uşa deschisă, iar trei minute mai târziu a ieşit cu cheile de la maşina ei într-o mână şi o sacoşă pentru cumpărături în cealaltă.

Bing a urmărit-o până ce ea a dispărut, apoi a continuat să urmărească strada înainte să decidă să renunţe la pândă, în sfârşit. Soarele coborâse, presărând la orizont o fâşie portocalie iradiată. Câteva stele punctau pânza întunericului de deasupra.

— Şi era un Om cu Mască de Gaze, şi avea-un micuţ pistol, a început să-şi cânte Bing sieşi, cu voce domoală, lucru pe care-l făcea când era nervos. *Şi gloanţele îi erau de plumb, plumb, plumb, şi a-mpuşcat-o pe Vic McQueen, chiar în mijloc în cap, cap, cap.*

A petrecut în susul şi-n josul străzii, pe lângă bordură, însă n-a reuşit să găsească decât o coală de hârtie, mototolită şi pătată.

Indiferent la ce s-o fi aşteptat, sigur nu la o copie xerox cu ştiri despre un bărbat din Kentucky care trecuse pe la casa lui Bing acum două luni, în Wraith, cu două zile înainte de sosirea dlui Manx însuşi. Dl Manx apăruse, palid, hămesit, ochi sticloşi şi cu sânge pe el, într-un Trans Am cu

tapiserie zebrată şi un ciocan mare argintiu ţintuit pe scaunul pasagerului. Până atunci, Bing deja montase la loc plăcuţele cu NOS4A2, iar Wraith-ul era gata de drum.

Bărbatul din Kentucky, Nathan Demeter, petrecuse destul de multă vreme în pivniţa din Casa Somnului înainte să îşi vadă de calea lui. Bing prefera fetele, însă Nathan Demeter ştia prea bine ce să facă cu gura, iar până să termine Bing cu el, purtaseră nenumărate lungi, consistente şi bărbăteşti taifasuri de iubire.

Pe Bing îl dezgusta să-l vadă din nou pe Nathan Demeter, într-o fotografie însoţită de titlul „Un inginer de la Boeing a dispărut”. I-a întors stomacul pe dos. Nu putea în ruptul capului să îşi dea seama de ce drogata aia venise la Victoria McQueen cu o asemenea chestie.

— Vai, vai, a şoptit Bing, cutremurându-se.

Automat, a început să recite iară: *„Şi era un Om cu Mască de Gaze, şi avea-un micuţ pistol. Şi gloanţele îi erau de plumb, plumb, plumb...”*

— Nu e aşa, a rostit o voce şuierată din spatele lui.

Bing şi-a întors capul şi a zărit o fetiţă cu părul blond pe o bicicletă roz, cu roţi ajutătoare. Pedalase de la petrecerea cu grătar din capul străzii. Râsetele adulţilor răsunau în aerul umed şi călduţ al serii.

— Mi l-a citit tati p-ăsta, i s-a adresat ea. Era un om micuţ şi avea un micuţ pistol. El împuşcă raţe, nu? Cine-i Omul cu Mască de Gaze?

— Ohooo! i-a zis Bing. E foarte de treabă. Toată lumea îl adoră.

— Păi, *eu* nu-l ador.

— Ai face-o dac-ai sta să-l cunoşti.

Ea a ridicat din umeri, şi-a răsucit bicicleta într-un cerc larg şi a apucat înapoi pe stradă. Bing a privit-o cum se îndepărtează, apoi a revenit la familia de Zoet, ţinând strâns în pumn articolul despre Demeter, care era tipărit pe o coală cu antetul unei librării oarecare din Iowa.

Bing a rămas aşezat în faţa televizorului, alături de familia de Zoet când, o oră mai târziu, a apărut dl Manx, complet îmbrăcat, în cămaşa lui de mătase şi mantoul cu

coadă şi încălţat cu cizmele cu vârf îngust. Faţa lui hămesită, cadaverică, avea un aspect bolnăvicios în licărul jucat al umbrelor albăstrii.

— Bing, a zis Manx, am crezut că ţi-am spus clar să-i pui pe dna şi dl de Zoet în camera de oaspeţi!

— Păi, a îngăimat Bing, nu deranjează pe nimeni.

— Nu. Bineînţeles că nu deranjează pe nimeni. Sunt morţi! Însă ăsta nu-i un motiv să-i ţii sub călcâi! Pe toţi sfinţii, de ce stai aici cu ei?

Bing a rămas mult timp cu privirea pierdută. Dl Manx era cea mai isteaţă, mai perspicace, mai cerebrală persoană pe care o întâlnise vreodată Bing, însă uneori părea că nu înţelege cele mai elementare lucruri.

— Mai bine decât să n-am nicio companie, a zis.

Boston

Lou şi puştiul aveau o cameră la ultimul etaj al hotelului Logan Airport Hilton – o noapte costa cât făcea Lou într-o săptămână, bani pe care nu-i avea pe bune, dar, la dracu', erau cei mai cu cap cheltuiţi bani – şi nu s-au culcat în acea noapte decât după ce s-a terminat Letterman. Era aproape 1:00 A.M. şi Lou s-a gândit că Wayne sigur adormise, aşa că nu s-a aşteptat să-i audă vocea pe întuneric. Rostise doar nouă cuvinte, însă destule ca să-i sară inima-n gât şi să rămână blocată acolo, ca o îmbucătură care nu ar mai vrea să coboare.

— Omul ăsta, Charlie Manx, a zis Wayne. E serioasă treaba cu el?

Lou s-a pocnit cu pumnul între ţâţele lui de om gras, iar inima i-a căzut unde-şi avea locul. Lou şi cu inima lui nu se înţelegeau tocmai bine. Inima îi obosea *teribil* când urca scările. În seara aceea, el şi cu Wayne mărşăluiseră prin toată Piaţa Harvard şi pe faleză, şi avusese nevoie să facă de două ori pauză ca să-şi tragă sufletul.

Îşi spunea că nu e obişnuit să se afle la nivelul mării, că plămânii şi inima îi erau adaptaţi la aerul de munte. Însă Lou nu era nătâng. Nu intenţionase să ajungă atât de departe. I se întâmplase şi tatălui lui. Omul petrecuse ultimii săi şase ani din viaţă fâţâindu-se în jurul unui supermarket într-una din acele maşinuţe de golf pentru persoanele care sunt prea grase ca să se ridice pe picioare. Lou ar fi preferat mai degrabă să intre cu drujba în straturile lui de grăsime decât să urce într-una din acele nenorocite de cărucioare electrice de supermarket.

— Ţi-a zis mama ceva despre el? a întrebat Lou.

Wayne a oftat şi a rămas tăcut o secundă: suficient timp pentru ca Lou să realizeze că deja îi răspunsese puştiului, fără să vrea.

— Nu, a zis Wayne, în cele din urmă.

— Şi atunci de unde ai auzit de el? a întrebat Lou.

— A venit azi o femeie la mama acasă. Maggie nu-ştiu-

care. A vrut să discute despre Charlie Manx, iar mama s-a enervat tare. Am crezut că, dintr-un moment într-altul, mama o să-i tăbăcească fundul.

— Aha, a spus Lou, încercând să-şi dea seama cine ar putea fi Maggie nu-ştiu-care şi cum de a dat de cazul lui Vic.

— A intrat la închisoare pentru că a omorât un om, nu?

— Femeia asta Maggie de a venit s-o vadă pe maică-ta? A zis *ea* că Manx a omorât un om?

Wayne a oftat încă o dată. S-a răsucit în pat, ca să-şi privească tatăl în faţă. Ochii îi sclipeau ca nişte pete de cerneală în întuneric.

— Dacă-ţi spun cum am aflat ce-a făcut Manx, intru-n belea? a întrebat el.

— Nu cu mine, a spus Lou. L-ai căutat pe Google, sau ceva?

Ochii lui Wayne s-au mărit, iar Lou a văzut că nici măcar nu-i trecuse prin cap să îl caute pe Google pe Charlie Manx. Dar o va face, acum. Lou ar fi vrut să se pocnească peste frunte cu palma. Bravo, Carmody. Te pricepi de minune. Gras *şi* prost.

— Femeia a lăsat un dosar cu nişte articole din ziare. Le-am cam citit. Nu cred că mama ar fi fost de acord. N-o să-i zici, nu?

— Ce articole?

— Despre cum a murit.

Lou a înclinat din bărbie, gândindu-se că începe să se prindă cum stau lucrurile.

Manx murise la nici trei zile după ce murise mama lui Vic. Lou a aflat ziua următoare, de la radio. Vic ieşise de la dezintoxicare de numai cinci luni şi petrecuse primăvara privindu-şi mama cum se stinge, iar Lou nu a vrut să amintească nimic, i-a fost teamă că ei o să îi fugă scaunul de sub picioare. Intenţionase să îi spună, dar nu s-a mai ivit oportunitatea, apoi, la un anumit moment, a devenit imposibil de adus în discuţie. Aşteptase prea mult.

Maggie nu-ştiu-care trebuie să fi aflat că Vic era fata care evadase din ghearele lui Charlie Manx. Singurul copil care i-

a scăpat. Poate că Maggie nu-ştiu-care era o ziaristă, poate că o scriitoare de cărţi despre crime reale, lucrând la un material nou. Venise ca să obţină o opinie, iar Vic îi dăduse una: ceva în mod clar de netipărit şi probabil cu implicaţii ginecologice.

— Nu merită să-ţi baţi capul cu Manx. N-are nimic de-a face cu noi.

— Şi atunci de ce ar vrea cineva să vorbească cu mama despre el?

— E ceva ce s-o întrebi pe maică-ta. Eu nu sunt în măsură să spun mai multe. Dacă o fac, gen, *eu* o să fiu cel care intră în belele.

Deoarece chiar aceasta era înţelegerea, negocierea lui cu Victoria McQueen, cea pe care o stabiliseră după ce aflaseră că e însărcinată, iar ea a hotărât că vrea să păstreze bebeluşul. L-a lăsat pe Lou să pună numele copilului; i-a spus lui Lou că o să trăiască cu el; i-a spus că o să aibă grijă de bebeluş, iar când bebeluşul va dormi, ei doi vor putea să facă prostioare. Ea a spus că îi va fi soţie pe de-a întregul, mai puţin cu numele. Dar băiatul nu va afla *nimic* despre Charlie Manx, decât dacă *ea* va decide vreodată să i se destăinuie.

Atunci când Lou a fost de acord, părea cel mai rezonabil lucru de făcut. Însă nu a anticipat că această înţelegere îl va opri pe fiul lui să afle chestia cea mai tare despre propriul tată. Că tatăl lui a reuşit la un moment dat să îşi înfrunte frica, într-un act de eroism adevărat, de Captain America. Urcase pe şaua motocicletei sale o preafrumoasă fată şi o ferise din calea monstrului cel rău. Iar când monstrul i-a ajuns din urmă şi a dat foc unui om, Lou a fost cel care a stins flăcările – e adevărat, cam târziu ca să mai poată salva o viaţă, dar intenţia fusese cea bună şi acţionase fără să se gândească la consecinţe.

Lou detesta ceea ce credea în schimb fiul său despre el: că era o glumă de grăsan pe două picioare, că îşi câştiga traiul mediocru tractând oameni din nămeţi şi reparând curele de transmisie, că nu reuşise să o ţină pe Vic alături.

Şi-ar fi dorit să mai aibă o şansă. Şi-ar fi dorit să poată

salva şi pe altcineva, iar Wayne să-l privească făcând-o. Ar fi fost mulţumit să îşi folosească trupul lui gras ca să oprească un glonţ, dacă Wayne ar fi fost martor. Apoi ar fi putut să sângereze de moarte, într-o aură de glorie.

E oare vreo dorinţă umană mai demnă de milă – sau mai intensă – decât să-ţi doreşti o a doua şansă la ceva?

Fiul lui a oftat repetat şi s-a întors pe spate.

— Zi-mi cum a fost vara ta, a întrebat Lou. Care-a fost cea mai mişto parte din ea?

— Că nu e nimeni la dezintoxicare, a spus Wayne.

Lângă golf

Lou anticipa primele explozii – veneau din clipă-n clipă – atunci când Vic s-a apropiat cu paşi mici, cu mâinile în buzunarele gecii de camuflaj, şi a zis:

— Scaunul ăsta-i pentru mine?

A privit către femeia care nu-i fusese niciodată soţie, însă care, în mod incredibil, i-a oferit un copil şi l-a făcut să pună preţ pe viaţă. Ideea că o ţinuse cândva de mână, sau că îi gustase buzele, sau că făcuse dragoste cu ea chiar şi acum părea la fel de neverosimilă ca a fi muşcat de un păianjen radioactiv.

Totuşi, sincer, era abordabilă. N-ai de unde să ştii în faţa cui va alege un schizofrenic să-şi dea pantalonii jos.

Wayne stătea pe zidul de piatră care străjuia portul, alături de alţi câţiva copii. Întreg hotelul ieşise afară ca să vadă focul de artificii, iar oamenii erau înghesuiţi pe vechiul fronton de cărămidă roşie din dreptul apei şi al liniei orizontului oraşului Boston. Unii se aşezaseră în scaune de grădină din fier forjat. Alţii hoinăreau fără rost cu paharele de şampanie între degete. Cei mici alergau primprejur cu artificii pe băţ, desenând zgârieturi roşii pe pânza nopţii.

Vic şi-a privit băiatul de doisprezece ani cu un amestec de afecţiune şi dor. Wayne încă nu o văzuse, şi ea nu s-a dus la el, n-a făcut nimic să-i dea semn că a venit.

— Ai ajuns la timp ca să facă totul *bum,* a zis Lou.

Geaca lui de motor era împăturită pe un scaun gol de lângă. A apucat-o şi şi-a pus-o pe genunchi, făcându-i loc alături.

Ea a zâmbit înainte să se aşeze – acel zâmbet de Vic în care doar un colţ al gurii se ridica, o expresie care părea să sugereze că e cuprinsă cumva atât de regrete, cât şi de fericire.

— Tatăl meu obişnuia să facă asta, a zis ea. Să aprindă artificii de 4 iulie. Făcea spectacol.

— Te-ai gândit dacă n-ar fi cazul să mergi până în Denver, cu Wayne, ca să-l vedeţi? N-are cum să fie un drum

mai mult de o oră de la Lac.

— Bănuiesc că o să îl contactez dacă o să am nevoie să arunc ceva în aer, a zis ea. Dacă am nevoie de nişte ANFO.

— Info?

— ANFO. E un explozibil. Ce folosea tatăl meu ca să desţelenească buşteni şi bolovani şi poduri şi altele asemenea. E de fapt un sac mare de balegă de cal, proiectat ca să distrugă lucruri.

— Ce, mai exact? ANFO? Sau tatăl tău?

— Amândoi, a spus ea. Ştiu deja despre ce ai vrut să vorbim.

— Poate că doar am vrut să petrecem 4 iulie împreună, ca o familie, a zis Lou. N-ar putea fi asta?

— A amintit Wayne de femeia care a apărut ieri pe la casă?

— M-a întrebat despre Charlie Manx.

— Căcat. L-am trimis înăuntru. Nu m-am gândit că o să ne audă.

— Păi, a prins o bună parte.

— Cât de mult? Care parte?

— Una, alta. Suficient cât să fie curios mai departe.

— Tu ştiai că a murit Manx? a întrebat ea.

Lou şi-a şters de pantalonii scurţi palmele asudate.

— Of, frate. Mai întâi ai mers la dezintoxicare, apoi ţi-a murit mama – n-am vrut să te mai apăs cu încă o chestie. Urma să-ţi spun cândva. Pe bune. Nu-mi place să te stresez. Nimeni n-ar vrea ca tu să o iei...

Vocea lui a şovăit şi s-a pierdut.

Ea a zâmbit din nou cu acel zâmbet pe jumătate.

— Razna rău?

El a căutat pe băiat din priviri, prin întuneric. Wayne tocmai aprinsese o pereche nouă de artificii. Îşi plimba braţele în sus şi în jos, scuturând din mâini în timp ce artificiile ardeau şi scuipau. Arăta ca Icar imediat înainte ca lucrurile să meargă prost.

— Vreau să îţi fie cât mai uşor. Ca să poţi să stai în preajma lui Wayne. Nu, gen, că dau sentinţe! a adăugat el iute. N-o să te bat la cap cu... lucrurile care te bat la cap.

Wayne şi cu mine ne descurcăm ok, noi doi singuri. Am grijă să se spele pe dinţi, să îşi facă temele. Mergem împreună la muncă, îl las să pună troliul în funcţiune. Îi place la nebunie asta. E pe brazdă cu troliul şi chestii. Doar cred că poate să vorbească altfel cu tine. Sau o fi că te pricepi tu mai bine să asculţi. Sau gen. E o treabă de mame.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Ar fi trebuit să te anunţ de moartea lui Manx, totuşi. Ca să fii pregătită dacă ar fi venit reporteri.

— Reporteri?

— Mda. Doamna asta care a trecut ieri – nu era o reporteriţă?

Stăteau sub un arbust, iar în el erau muguri roz. Au căzut câteva petale, care au rămas încâlcite în părul lui Vic. Lou era cuprins de beatitudine, şi puţin îi păsa subiectul despre care discutau. Era iulie, şi era cu Vic, şi în aer se simţea aroma florilor. Era romantic, asemenea unui cântec de Journey, unul dintre cele bune.

— Nu, a spus Vic. Ea a fost cea nebună.

— Te referi că e cineva de la spital? a întrebat Lou.

Vic s-a încruntat, a părut că simte petalele din păr, a şters cu palma şi le-a îndepărtat. Cam atât cu romantismul. Adevărul fie spus, ea era la fel de romantică precum o cutie plină cu bujii.

— Tu şi cu mine nu am vorbit niciodată prea mult despre Charlie Manx, a zis ea. Despre cum m-am nimerit în calea lui.

Discuţia se îndrepta într-o direcţie care nu-i prea plăcea. Nu vorbiseră despre cum a nimerit ea în calea lui Charlie Manx pentru că Lou nu a vrut să ştie de clipele acelea în care nenorocitul ăla a abuzat-o sexual şi a ţinut-o încuiată în portbagaj timp de două zile. Conversaţiile serioase mereu îi trezeau lui Lou un fluturat în stomac. Prefera tachinări relaxate despre Green Lantern.

— M-am gândit că dacă ai vrea să vorbeşti despre asta, a zis el, o să aduci tu în discuţie.

— N-am vorbit niciodată pentru că nu ştiu ce s-a

petrecut.

— Vrei să spui că nu-ţi aduci aminte. Da, da, înţeleg. Şi eu aş pune capacul peste rahaturi d-astea.

— *Nu,* a zis ea. Vreau să spun că *nu ştiu.* Îmi aduc aminte, dar *nu ştiu.*

— Dar... dacă îţi aduci aminte, atunci ştii ce s-a întâmplat. Nu înseamnă acelaşi lucru a-ţi aminti şi a şti?

— Nu dacă îţi aduci aminte în două feluri diferite. În capul meu, sunt două versiuni despre ce s-a petrecut, şi *amândouă par adevărate.* Vrei să le auzi?

Nu. Deloc.

A făcut totuşi semn că da.

— Într-una dintre variante, varianta pe care am povestit-o procurorului federal, m-am certat cu mama. Am fugit. Am nimerit într-o gară, noaptea târziu. L-am sunat pe taică-meu să văd dacă pot rămâne la el, iar el mi-a zis să mă duc acasă. Când am închis telefonul, am simţit o înţepătură în ceafă. Când să mă întorc, vederea mi s-a înceţoşat şi am căzut în braţele lui Manx. Charlie Manx m-a ţinut în portbagajul maşinii lui întreg drumul de-a lungul ţării. M-a scos doar cât să mă drogheze din nou. Eram vag conştientă că mai era şi un alt copil cu el, un băieţel, însă ne-a ţinut despărţiţi cea mai mare parte a timpului. Când am ajuns în Colorado, m-a lăsat în portbagaj şi a dispărut ca să facă ceva cu băiatul. Am ieşit. Am forţat uşa de la portbagaj. I-am dat foc la casă pentru a-i distrage atenţia şi am luat-o la goană spre autostradă. Am alergat prin pădurea aia îngrozitoare, cu toate ornamentele alea de Crăciun legănându-se de crengi. Am alergat spre tine, Lou. Mai departe, ştii, a zis ea. Asta e un fel în care îmi aduc aminte de cum s-au petrecut lucrurile. Vrei să auzi şi cealaltă versiune?

Nu era prea convins că ar vrea, însă i-a făcut semn să continue.

— Deci, într-o altă versiune a vieţii mele, am avut o bicicletă. Mi-a dat-o tatăl meu când eram fetiţă. Şi puteam să folosesc bicicleta asta ca să găsesc lucruri pierdute. Mă urcam pe ea şi mergeam pe un pod acoperit, imaginar, iar

podul mă ducea întotdeauna acolo unde aveam eu nevoie. Ca atunci, o dată, când mama mea şi-a pierdut o brăţară, şi eu am pedalat peste pod şi am ieşit în New Hampshire, şaizeci de kilometri depărtare de casă. Iar brăţara era acolo, într-un restaurant numit Terry's Primo Subs. Mă mai urmăreşti?

— Pod imaginar, bicicletă cu superputeri. Brici.

— De-a lungul anilor, mi-am folosit bicicleta şi podul ca să găsesc tot felul de chestii. Animale de pluş pierdute şi fotografii rătăcite. Chestii de genul ăsta. Nu mă duceam des să „găsesc". O dată sau de două ori pe an. Şi pe măsură ce creşteam, şi mai rar. A început să mă sperie, pentru că ştiam că era imposibil, că lumea din jur nu ar trebui să funcţioneze aşa. Când eram mică, îmi spuneam că mă prefac. Dar cu cât înaintam în vârstă, cu atât mai mult a început să pară o nebunie. A început să mă sperie.

— Mă mir că nu ţi-ai folosit puterile tale speciale ca să găseşti pe cineva care să-ţi spună că nu e nimic în neregulă cu tine, a spus Lou.

Ochii ei s-au mărit şi au sclipit surprinşi, iar Lou a înţeles că exact asta făcuse.

— Cum ai... a început ea să rostească.

— Citesc o grămadă de benzi desenate. E pasul logic, a zis Lou. Descoperă inelele magice, caută Gardienii Galaxiei. Procedura standard. Cine a fost?

— Podul m-a dus la o bibliotecară din Iowa.

— *Bineînţeles* că un bibliotecar.

— Fata asta – nu cu mult mai mare decât mine – avea o putere specială a ei. Îşi putea folosi piesele de Scrabble ca să dezvăluie secrete. Să divulge mesaje de dincolo. Genul ăsta de chestii.

— Un prieten imaginar.

Ea a zâmbit pe jumătate, temător şi scuzat, şi a clătinat din cap.

— N-a părut *imaginar.* Niciodată. A părut veridic.

— Chiar şi partea în care ai pedalat taman până-n Iowa?

— De-a lungul Podului Căii Mai Scurte.

— Şi cât timp îţi lua ca să ajungi din Massachusetts în

capitala americană a porumbului?

— Nu ştiu. Treizeci de secunde? Maxim un minut.

— Îţi lua treizeci de secunde ca să pedalezi din Massachusetts în Iowa? Şi partea asta nu părea imaginară?

— Nu. Mi-am amintit-o de parcă s-ar fi petrecut în realitate.

— Ok. M-am prins. Zi mai departe.

— Cum spuneam, fata din Iowa avea un săculeţ cu piese de Scrabble. Era capabilă să scoată litere de acolo şi să le alinieze ca să formeze mesaje. Literele ei de Scrabble au ajutat-o să descâlcească secrete, în acelaşi fel în care bicicleta m-a ajutat pe mine să găsesc obiecte pierdute. Mi-a zis că mai sunt şi alţi oameni ca noi. Oameni care pot face lucruri imposibile dacă au vehiculul potrivit. Mi-a povestit despre Charlie Manx. M-a avertizat despre el. Mi-a zis că era un bărbat, un bărbat hain cu o maşină haină. Îşi folosea maşina ca să extragă seva vieţii din copii. Era un fel de vampir... un vampir călător.

— Vrei să spui că ştiai de Charlie Manx *înainte* ca el să te răpească?

— Nu, nu spun asta. Pentru că în *versiunea asta* a vieţii mele, nu m-a răpit deloc. În *versiunea asta* a vieţii mele, am avut o ceartă stupidă cu mama, apoi mi-am folosit bicicleta ca să mă *duc* să-l caut. Îmi doream să intru în rahat, şi am făcut-o. Am traversat Podul Căii Mai Scurte şi am ieşit la Casa Saniei cu Zurgălăi a lui Charlie Manx. A făcut tot ce-a putut ca să mă omoare, însă am scăpat de el şi am alergat şi am dat de tine. Iar povestea pe care am zis-o poliţiei, toate chestiile alea despre cum m-a încuiat în portbagajul lui şi m-a molestat – astea au fost ceva ce-am inventat eu, pentru că ştiam că nimeni n-ar crede adevărul. Puteam spune orice poveste despre Charlie Manx, pentru că ştiam că lucrurile pe care mi le-a făcut pe bune erau mai rele decât orice minciună pe care aş fi putut-o născoci. Aduţi aminte: în versiunea asta a vieţii mele, nu e un mârşav hoţ de copii, ci un nenorocit de vampir.

Nu plângea, dar ochii îi erau umezi şi sclipitori, luminoşi într-un fel în care artificiile de 4 iulie păreau, prin

comparaţie, ieftine şi fade.

— Deci el sugea viaţa din copiii ăia, a zis Lou. Şi apoi? Ce s-a-ntâmplat mai apoi?

— Se duceau într-un loc numit Tărâmul Crăciunului. Nu ştiu pe unde e – nici măcar nu sunt sigură că e în lumea noastră –, însă au servicii grozave de telefonie, pentru că cei mici de acolo mă tot sunau.

Ea a privit către peretele de piatră, unde era şi Wayne, şi a şoptit:

— Se năruiau până să termine Manx de scurs viaţa din ei. Nu mai rămânea nimic în ei decât ură şi dinţi.

Lou s-a cutremurat.

— Isuse!

Undeva prin apropiere, un grup mic de bărbaţi şi de femei au izbucnit în hohote de râs, iar Lou şi-a îndreptat privirea spre ei. Nu părea corect ca cineva din proximitatea lor să se distreze în acea clipă anume.

El şi-a reîntors privirea către ea şi a zis:

— Deci, ca să recapitulăm: e o versiune a vieţii tale în care Charlie Manx, un blestemat criminal de copii, te răpeşte din incinta unei gări. Iar tu ai scăpat cu greu din ghearele lui. Asta e amintirea *oficială.* Însă mai e şi versiunea astalaltă, în care ai trecut printr-un pod imaginar cu o bicicletă alimentată de puterea spiritului şi l-ai reperat în Colorado, de una singură. Şi asta e amintirea *neoficială.* Povestea VH1 *În spatele muzicii.*

— Da.

— Şi ambele amintiri îţi par veridice.

— Da.

— Însă tu ştii, a adăugat Lou, privind-o intens, că povestea despre Podul Căii Mai Scurte e un rahat. În adâncul tău, tu *ştii* că e o poveste pe care ai născocit-o singură, ca să nu înfrunţi ceea ce ţi s-a întâmplat cu *adevărat.* Ca să nu trebuiască să te gândeşti la asta... cu răpitul şi tot restul.

— Asta aşa e, a zis Vic. Asta am rezolvat în spitalul de boli mintale. Povestea mea cu podul magic este un exemplu clasic de plăsmuire a fanteziei. Nu am suportat să

fiu victimă, aşa că am inventat o iluzie detaliată care să mă facă eroul poveştii, acompaniată de un set întreg de amintiri cu lucruri ce nu s-au petrecut niciodată.

El s-a dat în spate pe scaun, cu geaca de motor împăturită peste un genunchi, şi s-a relaxat, inspirând adânc. Brrr. Uite că n-a fost aşa rău. Acum înţelegea ce îi spunea: că a trecut printr-o situaţie groaznică şi asta a făcut-o să o ia razna o perioadă. Ea se retrăsese într-o plăsmuire, o vreme – oricine ar fi făcut-o! –, însă acum era gata să destrame scorneala şi să înfrunte situaţia aşa cum era.

— Ah! a mai adăugat Lou, ca un gând întârziat. Căcat! Toate astea ne-au cam îndepărtat de punctul din care am plecat. Ce-are de-a face totul cu femeia care a trecut ieri pe la casă?

— E Maggie Leigh, a spus Vic.

— Maggie Leigh? Cine naiba e ea?

— Bibliotecara. Fata pe care am întâlnit-o în Iowa, când aveam treisprezece ani. Mi-a luat urma în Haverhill şi mi-a zis că Charlie Manx s-a ridicat dintre morţi şi vine după mine.

Chipul mare, rotofei şi zburlit al lui Lou era aproape comic de uşor de citit. Nu doar că i s-au holbat ochii atunci când Vic i-a zis că se întâlnise cu o femeie din propria ei imaginaţie. I-au *ieşit din orbite,* făcându-l să semene cu un personaj dintr-o bandă desenată care tocmai a luat o duşcă dintr-o sticlă cu eticheta XXX. Dacă i-ar mai fi ieşit şi fum din urechi, imaginea ar fi fost completă.

Lui Vic îi făcuse mereu plăcere să îi atingă faţa şi cu greu s-a abţinut să n-o facă şi acum. Era la fel de tentant ca o minge gonflabilă pentru un copil.

Fusese un copil atunci când îl sărutase prima oară. Amândoi fuseseră, de fapt.

— *Frate!* Ce pizda mă-sii? Am crezut c-ai zis că bibliotecara era *o plăsmuire.* Ca podul cu acoperiş din mintea ta.

— Mda. Asta am decis în spital. Că toate acele amintiri s-au născut în mintea mea. O poveste elaborată pe care am inventat-o ca să mă protejeze de adevăr.

— Doar că... *n-are cum* să fie plăsmuire. A fost la tine acasă. A *văzut-o* şi Wayne. A lăsat un dosar după ea. De acolo a citit Wayne despre Charlie Manx, a zis Lou.

Şi, imediat, chipul i s-a animat panicat:

— Aoleo, *frate!* Nu trebuia să îţi *spun* de asta. Despre dosar.

— S-a uitat prin el? Căcat. Şi i-am spus că să şi-l ia cu ea. Nu voiam să-l vadă Wayne.

— Să nu-i spui că ştii de la mine, a zis Lou şi şi-a bătut cu pumnul pe unul dintre genunchii lui de matahală. Nu mă pricep nici *de-al dracu'* să ţin secrete.

— Eşti inocent, Lou. Unul dintre motivele pentru care te iubesc.

El şi-a ridicat fruntea şi a privit-o cu mirare.

— Chiar *o fac,* să ştii, a completat ea. Nu e vina ta că am băgat totul în rahat. Nu e vina ta că sunt o ratată atât de mare.

Lou şi-a aplecat capul şi a stat să mediteze.

— N-ai de gând să-mi spui că nu sunt chiar aşa de ratată? a întrebat ea.

— Mnnnu. Mă gândeam la cum orice bărbat ar iubi o femeie mişto cu un trecut plin de greşeli. Pentru că e oricând posibil ca ea să facă una cu tine.

Vic a zâmbit şi a întins braţul peste spaţiul care îi despărţea, luându-i mâna într-a ei.

— Am făcut nenumărate greşeli în trecut, Louis Carmody, însă tu nu eşti una dintre ele. Of, Lou. E al dracului de istovitor să fiu în propriul cap. Prostiile făcute sunt monumentale, iar scuzele sunt şi mai groaznice. Asta e ce-au în comun ambele versiuni ale vieţii mele, să ştii. Un *singur* lucru. În prima versiune a vieţii mele, sunt un dezastru ambulant pentru că Mămica nu m-a ţinut suficient de mult în braţe şi Tăticu' nu m-a învăţat cum să manevrez zmeie sau mai ştiu eu ce. În cealaltă versiune, am voie să fiu un dezastru monstruos...

— Şşşt. Opreşte-te.

— ...şi să vă distrug viaţa ta şi a lui Wayne...

— Nu te mai învinovăţi.

— ...deoarece toate drumurile alea prin Podul Căii Mai Scurte m-au dat într-un fel sau altul peste cap. Deoarece era de la bun început o structură nesigură, şi de fiecare dată când îl traversam se tocea încă un pic. Deoarece e un pod, dar e şi interiorul minţii mele proprii. Nu mă aştept să aibă prea mult sens. Greu mă înţeleg şi eu pe mine. E destul de freudian.

— Freudian sau nu, vorbeşti de parcă e real, a zis Lou.

Apoi a privit pierdut, în noapte. A inspirat lent, adânc şi constant.

— Deci, e?

Da, s-a gândit Vic, cu o siguranţă presantă.

— Nu, a zis ea. N-are cum să fie. Am nevoie să *nu fie.* Lou, îţi aduci aminte de individul ăla care a împuşcat parlamentarul din Arizona? Loughner? Era de părere că guvernul încearcă să bage umanitatea în lanţuri de sclavi prin intermediul controlului gramaticii? Pentru el, nu era nicio îndoială că aşa stăteau lucrurile. Dovada era pretutindeni. Când se uita pe fereastră şi vedea pe cineva plimbând un câine, el era *ferm* convins că era vorba de un spion, cineva de la CIA trimis ca să-l monitorizeze. Schizoizii inventează mereu amintiri: când fac cunoştinţă cu oameni faimoşi, răpiri, triumfuri eroice. Asta e natura halucinaţiilor maniacale. Propriile procese chimice denaturează întreaga percepţie asupra realităţii. Noaptea aceea în care am băgat toate telefoanele noastre în cuptor şi am dat foc la casă? Eram *convinsă* că mă sună copii morţi din Tărâmul Crăciunului. Le auzeam soneriile chiar şi dacă nimeni altcineva nu o mai făcea. Auzeam voci pe care nimeni altcineva nu le mai auzea.

— Dar, Vic... Maggie Leigh *a fost* la tine acasă. Bibliotecara. Asta nu ţi-ai *imaginat.* A văzut-o şi Wayne.

Vic s-a chinuit să afişeze un zâmbet pe care şi-l dorea afişat pentru el.

— Ok. O să încerc să-ţi explic de ce e posibil. E mai

simplu decât îţi închipui. Nu implică nimic magic. Aşadar, am aceste amintiri despre Podul Căii Mai Scurte şi bicicleta care mă ducea la lucrurile de găsit. Numai că nu sunt amintiri, sunt fantezii, corect? Şi în spital am avut şedinţe de grup în care stăteam şi discutam despre ideile noastre nebuneşti. O *grămadă* de pacienţi din acel spital mi-au ascultat povestea despre Charlie Manx şi Podul Căii Mai Scurte. Cred că Maggie Leigh e unul dintre ei – unul dintre nebuni. S-a agăţat de iluzia mea şi a făcut-o a ei.

— Adică cum *crezi* că a fost unul dintre pacienţi? A fost sau n-a fost în şedinţele de grup?

— Nu mi-o amintesc în niciuna dintre şedinţe. Ce-mi aduc aminte e că am cunoscut-o pe Maggie într-o bibliotecă dintr-un mic orăşel din Iowa, însă aşa funcţionează plăsmuirile. Îmi tot „amintesc” lucruri.

Vic şi-a ridicat degetele şi a schiţat în aer un semn de întrebare fictiv, care să indice natura neserioasă a unor astfel de rememorări.

— Aceste amintiri îmi vin pur şi simplu, toate deodată, a continuat ea. Mici capitole perfect integrate în întreaga istorisire lunatică pe care mi-o scriu în imaginaţie. Dar, desigur, nu e nimic real la ele. Sunt inventate pe loc. Imaginaţia mea e cea care le naşte, şi o anumită parte din mine decide să le accepte ca fapte reale imediat ce îmi vin în minte. Maggie Leigh mi-a spus că am cunoscut-o când eram copil, iar plăsmuirea mea a creat instantaneu o poveste care să îi sprijine afirmaţia. *Lou.* Pot să îmi amintesc până şi acvariul din biroul ei. Avea în el un mare peşte koi, iar în loc de pietricele avea piese de Scrabble pe fundul apei. Ia zi de nu ţi se pare asta lunatic.

— Am crezut că eşti pe medicamente. Am crezut că acum eşti bine.

— Pastilele pe care le iau sunt un prespapier. Tot ce fac e să ţină locului fanteziile. Însă ele nu încetează să existe, şi orice rafală care bate mai tare simt că le vântură primprejur, încercând să le elibereze. Lou, a zis ea şi i-a susţinut privirea, poţi să ai încredere în mine. O să am grijă de mine. Nu numai pentru mine. Ci pentru Wayne. Sunt în

regulă.

Nu a mai menţionat că Ability i se terminase de o săptămână, că trebuise să lungească ultimele pastile ca să nu o apuce sevrajul. Nu voia să îl neliniştească mai mult decât era cazul şi, în plus, plănuia să reînnoiască reţeta primul lucru de dimineaţă.

— Să îţi mai zic ceva. Nu-mi aduc aminte să mă fi întâlnit cu Maggie Leigh la spital, dar aş fi putut foarte bine s-o fac. M-au umplut acolo cu atât de multe pastile, că aş fi putut să mă întâlnesc şi cu Barack Obama şi tot nu mi-aş fi adus aminte. Iar Maggie Leigh, Doamne-ajută, e o *lunatică.* Am ştiut-o din clipa în care-am zărit-o. Mirosea a adăpost de vagabonzi, iar braţele îi erau ciupite de la injecţiile cu droguri sau de la arsurile pe care şi le-a făcut singură, sau de la amândouă. Probabil amândouă.

Lou a rămas aşezat lângă ea, cu capul lăsat în jos, cuprins de gânduri.

— Şi dacă se-ntoarce? Wayne s-a speriat destul de tare.

— Mâine plecăm spre New Hampshire. Nu cred că o să ne găsească acolo.

— Ai putea să vii în Colorado. Nu e obligatoriu să stai cu mine. Nu trebuie să stăm împreună. Nu cer nimic. Însă ţi-am putea găsi un loc unde să lucrezi la *Motorul de Căutare.* Ăla micu’ ar putea să petreacă zilele cu mine şi nopţile cu tine. Avem şi noi copaci şi ape în Colorado, să ştii.

Ea s-a lăsat pe spate în scaun. Cerul era jos şi cuprins de fum, norii oglindind luminile oraşului într-un licăr de roz fad şi murdar. În munţii de lângă Gunbarrel, unde fusese conceput Wayne, cerul era cuprins până în plăsele de stelele nopţii, mai multe stele decât ai putea spera vreodată să vezi de la nivelul mării. În acei munţi erau alte lumi. Alte drumuri.

— Cred că mi-ar plăcea asta, Lou, a zis ea. O să vină înapoi în Colorado în septembrie, ca să meargă la şcoală. Şi eu o să vin cu el – dacă e în regulă cu tine.

— Normal că e în regulă. Te-ai ţicnit?

Pentru o clipă, suficient de lungă încât o altă petală să cadă pe părul ei, niciunul dintre ei nu a mai scos vreo

vorbă. Apoi, la unison, au izbucnit în râs. Vic a râs aşa de tare, aşa de uşurată, că a trebuit să gâfâie ca să prindă suficient aer în plămâni.

— Scuze, a spus Lou. N-a fost cea mai inspirată alegere a cuvintelor.

Wayne, la cinci metri de ei, s-a răsucit pe zidul de piatră ca să îi privească. Mai avea un singur băţ de artificiu, stins. Din el ieşea un fir de fum negru. Le-a făcut cu mâna.

— Tu du-te în Colorado şi găseşte-mi un loc, i-a zis Vic lui Lou, făcându-i băiatului înapoi cu mâna. Şi, la sfârşit de august, Wayne o să ia înapoi avionul şi eu o să-l însoţesc. Aş veni chiar acum, însă avem cabana aia de la Lac plătită până la sfârşitul verii, iar el mai are încă trei săptămâni de tabără.

— Şi apuci să termini de lucrat la motocicleta aia, a spus Lou.

— Ţi-a zis Wayne de ea?

— Nu doar că mi-a zis. Mi-a şi trimis poze pe telefon. Ţine.

Iar Lou i-a pasat geaca.

Geaca de motor era un obiect mare, greu, făcut dintr-un fel de nylon negru, ceva sintetic, şi cu plăci osoase cusute peste, o armură din teflon. Fusese de părere că e cea mai tare geacă din lume încă din momentul în care şi-a pus braţele în jurul ei, cu şaisprezece ani mai devreme. Buzunarele din faţă erau acoperite cu petice decolorate şi uzate: route 66, suflet, un scut de Captain America. Mirosea a Lou, a acasă. Copaci şi sudoare şi ulei şi brizele cu aer pur şi uşor dulceag care treceau prin trecătorile montane.

— Poate că o să te păzească într-o situaţie de viaţă şi de moarte, a spus Lou, arătând înspre haină. Poart-o.

Şi în fix acea secundă cerul de deasupra portului a zvâcnit într-un licăr de roşu adânc. O rachetă a detonat cu un pocnet asurzitor. Cerul şi-a deschis baierele şi a plouat cu scântei.

Focul de artificii începuse.

I-95

Douăzeci şi patru de ore mai târziu, Vic i-a dus pe Wayne şi pe Hooper cu maşina înapoi la Lacul Winnipesaukee. A plouat întreaga zi, o aversă care a răpăit pe şosea şi care a obligat-o să păstreze viteza sub şaptezeci la oră.

Erau imediat după graniţă, în New Hampshire, când şi-a dat seama că uitase să-şi reînnoiască reţeta cu Ability.

A avut nevoie de toată concentrarea ca să vadă şoseaua din faţa ei şi să rămână pe bandă. Însă chiar şi dacă ar fi verificat în oglinda retrovizoare, tot nu ar fi avut cum să remarce maşina care îi urmărea de la o distanţă de aproape două sute de metri. Noaptea, un set de lumini seamănă cu oricare altul.

Lacul Winnipesaukee

Wayne s-a trezit în patul mamei lui înainte să fie ora obişnuită. Ceva îl trezise din somn, dar nu şi-a dat seama ce înainte ca sunetul să se repete – un *buf, buf, buf* încet la uşa dormitorului.

Ochii îi erau deschişi, însă nu avea senzaţia că e treaz, o stare de spirit care după aceea l-a însoţit întreaga zi, încât lucrurile pe care le-a văzut şi le-a auzit au căpătat calitatea de talisman al lucrurilor văzute şi auzite într-un vis. Tot ce s-a petrecut a părut hiperreal şi încărcat cu sensuri ascunse.

Nu mai ştia când se urcase în patul mamei lui, dar nu a fost surprins când a realizat unde e. Ea îl muta deseori în propriul pat după ce el aţipea. Accepta că, uneori, compania lui era necesară, ca o pătură suplimentară într-o noapte răcoroasă. Acum nu era în pat cu el. Ea mai mereu se trezea înaintea lui.

— Hei? a zis, frecându-se la ochi.

Bătăile s-au oprit – apoi au reînceput, într-un fel şovăielnic, aproape interogator: *Bum? Bum? Bum?*

— Hei, cine-i acolo? a întrebat Wayne.

Bătăile s-au oprit iarăşi. Uşa de la dormitor s-a crăpat câţiva centimetri. Pe perete s-a profilat o umbră, umbra unui bărbat. Wayne a putut să distingă panta ca un pisc a nasului mare şi curbura înaltă şi netedă a frunţii lui Charlie Manx.

A încercat să strige. A încercat să strige numele mamei lui. Dar unicul sunet pe care a fost capabil să îl producă a fost un şuierat caraghios, un fel de răpăit, ca o roată dinţată ruptă care se învârte fără rost într-o maşinărie uzată.

În poza de la poliţie, Charles Manx privise direct în aparat, cu ochii protuberanţi şi cu dinţii stricaţi de sus apăsând buze de jos, conferindu-i o expresie de stupefacţie nătângă. Wayne n-avea de unde să-l ştie din profil, şi totuşi i-a recunoscut imediat umbra.

Uşa a continuat să se deschidă încet. *Buf, buf, buf-ul* a revenit. Wayne s-a forţat să respire. Ar fi vrut să zică ceva – *Te rog! Ajutor!* –, însă ivirea acelei umbre l-a redus la tăcere, de parcă ar fi avut o mână pusă peste gură.

Wayne şi-a închis ochii, a tras disperat aer şi a strigat:

— Pleacă!

A auzit cum uşa se închide la fel de încet, scârţâind în balamale. O mână apăsa puternic marginea patului, chiar lângă genunchiul lui. Wayne a icnit uşor, aproape imperceptibil. Şi-a deschis ochii şi a privit – era Hooper.

Câinele mare şi spălăcit îl privea insistent pe Wayne, cu labele din faţă pe saltea. Ochii umezi îi erau nefericiţi, chiar panicaţi.

Wayne a privit dincolo de câine, la uşa parţial deschisă, însă umbra lui Manx dispăruse. Cu o anumită parte din el, Wayne a înţeles că nu fusese *niciodată* acolo, că imaginaţia lui încropise o formă a lui Manx din materialul diverselor umbre ale camerei. O altă parte a lui era convinsă că îl zărise, un profil aşa de clar, că la fel de bine ar fi putut fi schiţat în cerneală pe perete. Uşa era suficient de larg deschisă încât să poată vedea în holul care se întindea de-a lungul întregii case. Nu era nimeni.

Totuşi, fusese sigur că auzise un ciocănit, asta nu era ceva ce şi-ar fi putut imagina. Şi în timp ce analiza holul, a început din nou, *buf, buf,* iar el a privit în jur şi a văzut cum Hooper îşi loveşte încet coada lui scurtă şi stufoasă de podea.

— Hei, băiete, a zis Wayne, implântându-şi degetele în blana din spatele urechilor lui Hooper. M-ai speriat, ştii? Ce te-aduce?

Hooper a continuat să se uite insistent la el. Dacă l-ar fi rugat cineva pe Wayne să descrie expresia de pe faţa lată şi urâtă a lui Hooper, Wayne ar fi zis că arăta de parcă ar fi încercat să-şi ceară iertare. Probabil că doar îi era foame.

— Mă duc să-ţi dau ceva de mâncare. Asta vrei?

Hooper a scos un zgomot, un hârâit ţâşnit ca de refuz, sunetul unui pinion fără un zimţ, incapabil să transmită mişcarea.

Doar că... nu. Wayne mai auzise acel sunet, câteva clipe mai devreme. Crezuse că el însuşi îl produsese. Dar sunetul nu venea de la el şi nu venea de la Hooper. Era de afară, de undeva din negura dimineţii crude.

Şi totuşi Hooper continua să-l privească pe Wayne, cu ochii implorând şi nenorociţi. *Atât de rău îmi pare,* îi zicea Hooper din ochi. *Am vrut să fiu un câine cuminte. Am vrut să fiu câinele* tău *cuminte.* Wayne a auzit acest gând în capul lui, ca şi cum Hooper i-l şi zicea pe bune, ca un câine vorbitor dintr-o bandă desenată.

Wayne l-a împins pe Hooper la o parte, s-a sculat şi a privit pe fereastră, în curtea din faţă. Era atât de întuneric, încât la început nu a reuşit să distingă nimic în afara propriei reflexii şterse din geam.

Apoi Ciclopii a mijit ochiul, imediat de partea cealaltă a ferestrei, la doi metri depărtare.

Sângele a gonit către inima lui Wayne, şi pentru a doua oară într-o perioadă de trei minute a simţit cum din gât i se înalţă un strigăt.

Ochiul s-a deschis, lent şi larg, de parcă Ciclopii abia ce se trezea. A început să sclipească o nuanţă murdară situată undeva între portocaliu mandarin şi urină. Apoi, înainte ca Wayne să termine de conceput ţipătul lui, a început să se şteargă, până ce a rămas doar un iris arămiu lucios licărind în întuneric. O clipă mai târziu, s-a stins complet.

Wayne a expirat fremătat. Un far. Era farul din partea din faţă a unei motociclete.

Maică-sa s-a ridicat din dreptul şeii şi şi-a dat într-o parte părul de pe faţă. Văzută prin geamul vechi şi vălurit, ea nu părea să fie cu adevărat acolo, doar o fantomă a ei. Purta un maieu alb prins pe după gât, nişte pantaloni scurţi de bumbac uzaţi şi tatuajele ei. Pe întuneric, detaliile tatuajelor erau imposibil de remarcat. Arătau de parcă noaptea însăşi se alipise de piele. Şi totuşi Wayne ştiuse dintotdeauna că maică-sa avea propria relaţie privată cu întunericul.

Hooper se afla acolo afară, lângă ea, gudurându-se în jurul picioarelor ei, cu apa curgându-i de pe blană. În mod

evident, tocmai ieşise din lac. I-a luat un moment să proceseze faptul că Hooper era acum lângă ea, fapt care nu prea avea sens, deoarece Hooper stătea lângă *el.* Doar că atunci când Wayne a privit în jur, a observat că e singur.

Nu s-a cramponat prea mult în asta. Încă mai era obosit. Poate că fusese trezit de un câine din vise. Poate că o lua razna, ca mama lui.

Wayne a pus pe el o pereche de blugi tăiaţi scurt şi a ieşit în răcoarea premergătoare răsăritului. Mama lui lucra la motocicletă, cu o cârpă într-o mână şi o unealtă ciudată în cealaltă, cheia aceea specială care arăta mai degrabă a cârlig sau a pumnal curbat.

— Cum de-am ajuns în patul tău? a întrebat el.

— Visat urât, a zis ea.

— Nu-mi aduc aminte să fi visat urât.

— Nu tu ai făcut-o, a spus ea.

Câteva păsări întunecate au tăiat ceaţa care se răsfira pe suprafaţa lacului.

— Ai găsit pinionul rupt? a întrebat Wayne.

— De unde ştii că are un pinion rupt?

— Nu ştiu. După cum a sunat când ai încercat să o porneşti.

— Ai stat mult prin garaj, nu? Lucrând cu taică-tu?

— Uneori. El zice că sunt de ajutor pentru că am mâini micuţe. Pot să mă bag şi să deşurubez lucruri la care el nu ajunge. Mă pricep de minune să desfac lucruri. Nu sunt la fel de priceput să le pun la loc.

— Bun venit în club, a spus ea.

Au lucrat la motocicletă. Wayne nu a fost sigur cât au tot meşterit, doar că până să se oprească era deja zăpuşeală şi soarele se urcase cu mult peste coroanele copacilor. Aproape că nu şi-au vorbit cât timp au muncit. Asta nu era o problemă. Nu era niciun motiv pentru care să strice efortul acela uleios şi zdrelit pe la degete pe care îl presupunea repararea unei motociclete, prin intervenţia unor discuţii inutile despre sentimente sau despre tata sau fete.

La un moment dat, Wayne s-a ridicat pe călcâie şi a

privit-o pe maică-sa. Avea ulei până la coate şi pe nas şi îi curgea sânge de la juliturile de pe mâna dreaptă. Wayne dădea cu o perie de sârmă peste eşapamentul încărcat cu rugină şi s-a oprit ca să se examineze şi pe el. Era la fel de murdar.

— Nu ştiu cum o să reuşim să scoatem mizeria asta de pe noi, a spus el.

— Avem un lac, a zis ea, dându-şi la o parte părul şi arătând cu bărbia în faţă. Ştii ce? Dacă mă întreci până la ponton, mergem să luăm micul dejun la Greenbough Diner.

— Ce primeşti dacă mă întreci *tu* pe *mine?*

— Plăcerea de a demonstra că biata de mine încă mai poate să dea clasă unui papă-lapte.

— Ce e un papă-lapte?

— E un...

Însă el deja o tulise la fugă, apucându-şi tricoul şi suflecându-l deasupra capului, aruncându-l lui Hooper peste faţă. Mâinile şi picioarele lui Wayne se ambalau repede, cu tălpile goale tăind prin rouă sclipitoare a ierbii înalte.

Apoi ea l-a depăşit, scoţându-şi limba pe măsură ce l-a ajuns din urmă. Au atins limita docului în acelaşi timp. Picioarele lor goale au plesnit peste scânduri.

La jumătatea distanţei până la capătul pontonului, ea s-a întins şi şi-a pus mâna pe umărul lui Wayne, împingând, iar el a auzit-o râzând când el s-a dezechilibrat, cu braţele pedalând în aer. A lovit apa şi s-a scufundat în pelicula verde a lacului. O clipă mai târziu, a auzit acel *pleosc* răbufnit făcut de plonjonul ei la marginea pontonului.

A biciuit apa şi a ieşit la suprafaţă scuipând şi întinzându-şi spatele pentru plută, la şapte metri de mal. Pontonul era o platformă largă de scânduri gri despicate plutind pe butoaie de ulei ruginite; toată treaba arăta ca un pericol ecologic. Hooper a lătrat furios de pe docul din spatele lor. Lui Hooper îi displăcea din principiu orice activitate care implica distracţie, mai puţin cele care îl implicau şi pe el.

Wayne era gata să plutească atunci când a realizat că era singur în lac. Apa era o foiţă neagră de sticlă. Mama lui nu se zărea nicăieri, în nicio direcţie.

— Mama? a strigat, deşi fără teamă în glas. Mama?

— Ai pierdut, a zis ea cu o voce gravă, adâncă, cu ecou.

El s-a scufundat, şi-a ţinut respiraţia, a înaintat sub apă şi a ieşit sub ponton.

Ea era acolo, în întuneric, cu faţa sclipindu-i de la stropii de apă şi cu părul lucios. A rânjit la el atunci când i s-a alăturat.

— Uite, a spus ea. O comoară pierdută.

Şi a arătat către o pânză de păianjen care oscila, de aproape un metru lungime, decorată cu mii de mărgele de argint, opaluri şi diamante strălucitoare.

— Mai putem să ne ducem şi la micul dejun?

— Îhî, a zis ea. Trebuie. Victoria în faţa unui papă-lapte înseamnă multe lucruri, dar nu şi să fie săţioasă.

Aleea cu pietriş

Mama lui a lucrat la motocicletă întreaga după-amiază.

Cerul avea culoarea unei migrene. Un tunet a răsunat o dată. A fost asemenea unui trosnet, ca un camion greu care trece peste un pod de fier. Wayne se aştepta să plouă.

Nu a plouat.

— Ţi-ai fi dorit vreodată să adopţi un Harley-Davidson în loc să ai un copil? a întrebat-o el.

— Ar fi fost mai ieftin de hrănit, a zis ea. Dă-mi cârpa.

El i-a dat-o.

Ea şi-a şters mâinile şi a potrivit şezutul de piele peste o baterie nou-nouţă şi şi-a aruncat picioarele peste şa. În pantalonii ei de jeans tăiaţi, cu ghetele de motor negre supradimensionate şi cu tatuajele răsfirate pe braţe, ea arăta a orice, nu şi a cineva căruia să îi spui „Mama”.

A răsucit cheia şi a pornit contactul. Ciclopii şi-a deschis ochii.

Şi-a pus un picior pe pedală, s-a ridicat, apoi s-a lăsat cu greutate. Motocicleta a şuierat.

— Gesundheit[53], a zis Wayne.

Vic s-a ridicat din nou şi a coborât şi mai tare. Motorul a pufăit şi a scos praf şi frunze din eşapament. Lui Wayne nu i-a plăcut felul în care s-a lăsat cu toată greutatea pe pedală. I-a fost frică să nu se rupă ceva. Şi nu în mod special motocicleta.

— Haide, a spus ea încet. Amândouă ştim prea bine de ce te-a găsit puştiul, aşa că hai să-ncepem treaba.

A mai împins peste pedală o dată, apoi încă o dată, iar părul i-a căzut peste faţă. Pedala a bârâit, iar motorul a scos un pârţ slab, scurt şi tuşit.

— Nu-i nimic dacă nu porneşte, a zis Wayne.

Brusc, ceva nu-i mai plăcea la toată chestia. Brusc, părea o chestie smintită – genul de chestie smintită pe care nu o mai văzuse la maică-sa de pe vremea în care era mic de tot.

[53] „Hai noroc”. În germană în original (n. trad.).

— Rezolvăm mai târziu, da? a insistat el.

Ea l-a ignorat. S-a ridicat pe vârfuri şi şi-a poziţionat gheata perpendicular pe manetă.

— Hai să mergem să *căutăm,* pizdă proastă, a spus ea şi a călcat apăsat. Vorbeşte-mi.

Motorul a huruit. Prin ţevile de eşapament a ieşit un fum albăstrui. Wayne aproape că a căzut de pe stâlpul de gard pe care se cocoţase. Hooper s-a ferit, apoi a lătrat speriat.

Mama lui a ambalat, iar motorul a început să răcnească. Zgomotul era înfricoşător. Şi incitant, de asemenea.

— MERGE! a urlat el.

Ea a făcut semn afirmativ.

— CE SPUNE? a continuat el să strige.

Ea s-a încruntat la el.

— I-AI ZIS CĂ SĂ VORBEASCĂ CU TINE. CE SPUNE? NU VORBESC MOTOCICLEASCĂ.

— AH! a exclamat ea, urlând la rândul ei. I-HA, SILVER[54].

— STAI SĂ-MI IAU CASCA, a strigat Wayne.

— TU NU VII.

Fiecare dintre ei urlau ca să se poată auzi peste vacarmul provocat de motor.

— DE CE NU?

— NU E ÎNCĂ ÎN SIGURANŢĂ. NU MĂ DUC DEPARTE. REVIN ÎN CINCI MINUTE.

— STAI! a strigat Wayne şi a ridicat un deget, apoi s-a răsucit pe călcâie şi a alergat spre casă.

Soarele era un punct rece alb, strălucind prin păturile joase de nori.

Ea îşi dorea să pornească din loc. Nevoia de a fi la drum era ca o mâncărime sâcâitoare, la fel de greu de lăsat în pace ca o pişcătură de ţânţar. Îşi dorea să intre pe şosea, să vadă ce poate face cu motocicleta. Ce putea găsi.

Uşa casei s-a trântit. Apoi fiul ei s-a întors în goană, ţinând în braţe o cască şi geaca lui Lou.

---

[54] *Hi-Yo Silver,* în original, film western din 1940, în care personaj secundar este Calul Minune (n. trad.).

— SĂ TE ÎNTORCI TEAFĂRĂ, DA? a strigat el.

— ĂSTA-I PLANUL, a zis ea.

După care, în timp ce-şi îmbrăca geaca, a mai zis:

— MĂ ÎNTORC IMEDIAT. NU-ŢI FACE GRIJI.

El a încuviinţat cu o mişcare a bărbiei.

Puterea motorului făcea să vibreze totul în jurul ei: copacii, drumul, cerul, casa şi toate lucrurile scuturându-se violent, în pericol de a se sparge. Deja îndreptase motocicleta cu faţa spre drum.

Şi-a împins casca pe cap. A lăsat geaca deschisă.

Chiar înainte de a da drumul frânei, fiul ei s-a aplecat în dreptul motocicletei şi a apucat ceva de pe jos, din praf.

— CE? a întrebat ea.

El i-a înmânat obiectul – acea cheie fixă care arăta a pumnal încovoiat, cu textul TRIUMPH stampat. Ea i-a mulţumit şi a împins-o în buzunarul pantalonilor scurţi.

— SĂ TE ÎNTORCI, a zis el.

— SĂ FII AICI CÂND O FAC, i-a spus ea.

Apoi şi-a ridicat picioarele, a pus manşa în viteza întâi şi a înaintat.

Încă din clipa în care a început să se mişte, tremurul din jur a încetat.

Gardul simplu de lemn a culisat în dreapta ei. S-a lăsat într-o parte pe măsură ce lua curba către şosea şi i s-a părut ca virajul unui avion. Nu simţea că atinge deloc asfaltul.

A schimbat într-a doua. Casa a rămas în urma ei. A aruncat o ultimă privire către alee, făcând cu mâna. Hooper ieşise pe şosea, urmărind-o cu o privire fixă ciudat de deznădăjduită.

Vic a mărit viteza şi a intrat în a treia, iar Triumph-ul a plonjat şi ea a trebuit să strângă tare de ghidon ca să nu cadă. Prin minte i-a trecut un gând, imaginea unui tricou de biker pe care-l avusese de ceva vreme: DACĂ POŢI SĂ CITEŞTI ASTA, ÎNSEAMNĂ CĂ TIPA A CĂZUT.

Geaca nu avea fermoarul tras, aşa că înghiţea aerul şi se umfla în jur. Ea s-a grăbit să gonească prin ceaţa joasă.

Nu a observat o pereche de faruri venind pe drum în

spatele ei, lucind şters în negură.

La fel, nici Wayne n-a observat.

Route 3

Licărele copacilor şi ale caselor şi ale curţilor treceau iute pe lângă ea, forme întunecate şi neclare, doar vag schiţate în ceaţă.

N-o străbătea niciun gând. Motocicleta o zorea în faţa gândurilor. Ştiuse că aşa o va face, din primul moment în care o zărise în hambar ştiuse că va fi suficient de rapidă şi suficient de puternică pentru a o duce departe de cea mai blestemată parte din ea, partea aceea care încerca să găsească un rost în lucruri.

A schimbat vitezele cu talpa piciorului, apoi din nou, şi Triumph-ul a zvâcnit de fiecare dată, înghiţind şoseaua sub ea.

Ceaţa s-a îndesit, bătându-i peste chip. Era o ceaţă perlată, cu stropi minusculi, lumina soarelui trecând prin ei de undeva din stânga şi făcând ca întreaga lume din jur să strălucească de parcă ar fi iradiat. Vic a simţit că nimeni n-ar fi avut cum să-şi dorească mai multă frumuseţe.

Sub cauciucuri, şoseaua umedă şuiera ca nişte purici statici.

Un junghi subtil, aproape delicat, a trecut-o prin ochiul stâng.

Prin ceaţa schimbătoare, a zărit un şopron, o structură prelungă, înaltă, înclinată şi îngustă. O iluzie a vaporilor de apă zvântaţi îl făcea să pară că stă în mijlocul drumului, nu la o sută de metri depărtare, deşi ea ştia că şoseaua urmează să facă imediat o curbă la stânga şi ea va trece pe lângă. A zâmbit pe jumătate văzând cât de mult arăta ca vechiul ei pod imaginar.

Vic şi-a plecat capul şi a ascultat murmurul roţilor pe asfalt, acel sunet care semăna atât de mult cu zgomotul alb de la radio. Ce ascultai când dădeai pe static? s-a întrebat. S-a gândit că citise undeva cum staticul este radiaţia de fundal în care se scaldă întreg universul.

A aşteptat ca şoseaua să ia curba la stânga şi să ocolească pe după şopron, însă linia dreaptă a continuat.

Forma aceea înaltă, întunecată, triunghiulară s-a mărit în faţa ei până ce a cuprins-o cu umbra-i. Şi nici nu era un şopron, şi şi-a dat seama că şoseaua trecea direct prin clădire doar când a fost prea târziu ca să o mai evite. Negura din jur s-a îndesit şi mai mult şi a devenit foarte rece, la fel de rece ca o baie în lac.

Sub pneuri, scândurile se zdruncinau cu un răpăit de mitralieră.

Ceaţa se pierdea pe măsură ce motocicleta o purta pe şi prin pod. Ea a tras aer în piept şi a inhalat iz de lilieci.

Şi-a înfipt piciorul pe frână şi şi-a închis ochii. *Nu e real,* s-a gândit, aproape şoptindu-şi.

Pedala de picior pentru frână a înaintat până la maxim, a rezistat o clipă... apoi a sărit complet. A căzut pe scânduri cu un bufnet adânc, gol. O bucşă şi mai multe şaibe au urmat-o, zdrăngănind.

Cablul de la lichidul de frână a plesnit-o pe gambă, împroşcând-o. Călcâiul ghetei a atins lemnul putrezit de jos şi a fost de parcă şi-ar fi băgat degetul într-o batoză din secolul nouăsprezece. O parte din ea insista că experimentează o halucinaţie. O alta simţea că gheata atinge cu adevărat podul şi înţelegea că halucinaţia ei o va frânge în două dacă va lăsa motocicleta să cadă.

A avut timp să privească înainte şi înapoi, încercând să proceseze ce se petrecea. Un manşon s-a rotit de undeva prin aer, trasând un arc bizar în umbre. Roata din faţă s-a clătinat. Totul în jur s-a curbat, roata din spate patinând smucit, plesnind furios scândurile libere.

S-a ridicat din şa şi şi-a împins greutatea către stânga, ţinând motocicleta în poziţie mai degrabă prin voinţă decât prin forţă. Aluneca în laterale, răsunând peste lemne. Într-un final, cauciucurile au prins aderenţă, iar motocicleta s-a oprit, trepidat, şi a căzut aproape instantaneu. Mai întâi a ajuns cu un picior pe jos, apoi şi l-a ridicat, deşi vag, strângând din dinţi şi chinuindu-se să reziste greutăţii bruşte.

Respiraţia lui Vic năştea ecou în interiorul aspru ca de şopron al Podului Căii Mai Scurte, neschimbat în cei

şaisprezece ani care trecuseră de când îl văzuse ultima oară.

S-a cutremurat, rece şi udă în geaca ei groasă de motor.

— Nu e real, şi-a zis şi a închis pleoapele.

Deasupra capului, a auzit freamătul stins şi foşnit al liliecilor.

— Nu e real, şi-a zis.

Zgomotul alb şuiera încet, de undeva imediat de după pereţi.

Vic s-a concentrat la propria respiraţie, inspirând încet şi egal, apoi expirând prin buzele unite. A coborât de pe motocicletă şi a rămas lângă ea, ţinând-o de ghidon.

Şi-a deschis ochii, însă şi-a păstrat privirea la picioarele ei. A văzut scândurile, vechi, de un gri maroniu, ponosite. Printre scânduri, a văzut puricii de static sclipind.

— *Nu e real,* şi-a zis o a treia oară.

A închis din nou pleoapele. A învârtit motocicleta pe roţi, îndreptând-o în direcţia din care venise. Vic a început să înainteze. A simţit cum scândurile se lasă sub paşii ei, sub greutatea micului Triumph Bonneville. Plămânii îi erau strânşi şi îi venea greu să tragă complet aer în piept şi i s-a făcut rău. Va trebui să se întoarcă la ospiciu. În cele din urmă, nu va mai avea ocazia să fie mama lui Wayne. La acest gând, a simţit cum gâtul i se comprimă de durere.

— *Nu e real.* Nu există niciun pod. Am rămas fără medicamente şi văd lucruri. Asta-i tot.

A făcut un pas şi apoi încă un pas şi apoi încă un pas şi a deschis din nou ochii şi stătea cu motocicleta ei stricată în drum.

Când şi-a întors capul şi a privit peste umăr, a văzut doar şoseaua.

Casa de la Lac

Ceaţa de amiază târzie era o pelerină care se desfăcea ca să cuprindă pe Vic McQueen şi maşinăria ei, după care se închidea bine în urma lor, înghiţind până şi sunetul motorului.

— Haide, Hooper, a zis Wayne. Hai să mergem înăuntru.

Hooper stătea nemişcat la marginea drumului, privind fără să înţeleagă.

Wayne l-a strigat din nou din casă. I-a ţinut uşa deschisă, aşteptând să vină la el. În schimb, Hooper şi-a răsucit capul lui mare şi zburlit şi a scrutat lungul drumului – nu în direcţia în care plecase mama lui Wayne, ci în cea opusă.

Wayne nu îşi dădea seama la ce se uita. Cine ştie ce văd câinii? Ce reprezintă pentru ei formele din ceaţă? Ce idei stranii, superstiţioase ar putea întruchipa? Wayne era convins că câinii erau la fel de superstiţioşi ca oamenii. Şi mai mult, probabil.

— Faci cum vrei, a zis Wayne şi a închis uşa.

Ai ajuns la aeroport?

Da. Mi-au întârziat zborul până la ora 3, aşa că o să stau ceva timp aici

Nasol. Ce-o să faci?

Dau iama pe la restaurante. O să dau iama aşa de tare, că o să DOARĂ.

Mama a reuşit să pornească motorul. A ieşit acum la drum.

Poartă cască?

Da. Am obligat-o. Şi geaca.

Bravo ţie. Geaca aia pune +5 la armură.

LOL Te iubesc. Zbor lin.

Dacă mor într-un accident de avion, să-ţi aduci aminte să pui mereu în bagaj benzile desenate. Te iubesc şi eu.

Apoi nu a mai fost nimic de zis. Wayne a luat telecomanda, a dat drumul la televizor şi a găsit

SpongeBob. Poziţia oficială era că se făcuse prea mare pentru SpongeBob, însă cu maică-sa plecată îşi putea permite să renunţe la poziţia oficială şi să facă ce-are chef.

Hooper a lătrat.

Wayne s-a ridicat şi s-a dus la geamul de lângă uşă, dar nu a reuşit să vadă unde e Hooper. Câinele cel mare dispăruse în ceaţa de vapori albi.

A stat şi a ascultat cu atenţie, întrebându-se dacă nu cumva se întoarce motocicleta. I se părea că maică-sa plecase de mai mult de cinci minute.

Şi-a refocalizat privirea şi a văzut ecranul televizorului reflectat în geam. SpongeBob purta o eşarfă şi vorbea cu Moş Crăciun. Moşul a înfipt un cârlig de oţel prin creierul lui Spongebob şi l-a aruncat în sacul lui cu cadouri.

Wayne şi-a smucit capul şi a privit în spate, dar SpongeBob vorbea acum cu Patrick şi nu era nici urmă de Moş Crăciun.

S-a îndreptat înapoi spre canapea când în sfârşit l-a auzit pe Hooper la uşa din faţă, cu coada lovind ritmic, *buf, buf, buf,* la fel ca de dimineaţă.

— Vin, a spus el. Nu te mai agita.

Însă când a deschis uşa nu era deloc Hooper. Era un bărbat îndesat, păros şi gras, într-un trening gri cu dungi argintii, cu mânecile suflecate. Pe cap avea şuviţe roase, de parcă ar fi avut râie. Ochii îi ieşeau din orbite deasupra nasului mare şi plat.

— Salut, a zis. Pot să-ţi folosesc telefonul? Am avut un accident teribil. Tocmai am lovit un câine cu maşina.

Vorbele îi erau domoale, de parcă bărbatul ar fi citit replicile de pe nişte notiţe, însă având probleme cu formularea corectă a cuvintelor.

— Ce? a întrebat Wayne. Ce-aţi spus?

Bărbatul urât s-a uitat la el cu o privire îngrijorată şi a zis:

— Salut! Pot să-ţi folosesc telefonul? Am avut un accident teribil. Tocmai am lovit un câine. Cu maşina noastră!

Erau aceleaşi cuvinte, doar cu accentuare diferită, ca şi cum nu era convins care reprezentau întrebări şi care afirmaţii.

Wayne a privit în spatele bărbatului urât şi scund. În jos pe drum, a văzut ceea ce părea un covor murdar făcut sul aşezat în faţa unei maşini. Prin aburul albicios şi ezitant, era greu de zărit prea clar maşina şi movila albă. Numai că nu era un covor făcut sul, desigur. Wayne şi-a dat seama exact ce era.

— Nu l-am văzut şi era tocmai în mijlocul drumului. L-am lovit cu maşina noastră, a spus omul îndesat, arătând peste umăr.

În mijlocul ceţii era un bărbat înalt, chiar lângă roata din dreapta faţă. Era pe vine, cu mâinile pe genunchi, analizând câinele într-un fel didactic, cumva, de parcă s-ar fi aşteptat ca Hooper să sară oricând în picioare.

Omul scund a privit o secundă la palmele lui, după care şi ridicat privirea şi a zis:

— A fost un accident teribil, şi a zâmbit cu speranţă. Pot să-ţi folosesc telefonul?

— Ce? a repetat Wayne, deşi îl auzise cât se poate de clar pe bărbat, în ciuda ţiuitului care îi răsuna în urechi.

Pe lângă asta, acel om spusese acelaşi lucru de trei ori la rând, aproape fără nicio variaţie.

— Hooper? Hooper!

A trecut iute pe lângă bărbatul scund. Nu a alergat, dar a mers cu pas grăbit, cu postura cadenţată şi ţeapănă.

Hooper arăta de parcă s-ar fi lăsat moale pe o parte şi s-a pus să doarmă pe şosea, în faţa maşinii. Picioarele îi erau aliniate perfect drept faţă de trup. Ochiul stâng îi era deschis, privind neclar şi şters la cer, însă atunci când Wayne s-a apropiat s-a mişcat ca să îl urmărească. Încă mai era în viaţă.

— Of, Dumnezeule, băiete, a zis Wayne, căzând în genunchi. Hooper!

În lumina farurilor, ceaţa se dezvăluia ca mii de boabe fine de apă fremătând în aer. Prea uşoare ca să cadă, pluteau de colo, colo, o ploaie care nu voia să bată.

Hooper şi-a îndepărtat cu limba lui groasă saliva untoasă care îi curgea din gură. Pieptul îi tresălta în spasme, chinuindu-se să respire. Wayne nu putea vedea niciun fel

de sânge.

— Doamne fereşte! a exclamat bărbatul care inspectase câinele. Ce ghinion! Îmi pare rău. Sărmana creatură. Totuşi, fac pariu că n-are habar ce s-a întâmplat cu el. Asta ar putea să te consoleze un pic.

Wayne şi-a mutat privirea de la câine la bărbatul din dreptul roţii maşinii. Purta cizme negre care mai că îi ajungeau până la genunchi şi un palton cu rânduri de nasturi de alamă de o parte şi de alta. Pe măsură ce Wayne îşi ridica privirea, a observat şi maşina. Era una de epocă – veche, dar preţioasă, ar fi declarat tatăl lui.

Bărbatul înalt ţinea în mâna dreaptă un ciocan argintiu, de mărimea unuia de crichet. Cămaşa de sub haină era de mătase albă, la fel de netedă şi de lucioasă ca laptele proaspăt.

Wayne a continuat să îşi ridice ochii. Charlie Manx îl fixa cu o privire fascinată.

— Dumnezeu să binecuvânteze câinii şi copiii, a spus el. Lumea aceasta e un loc prea dur pentru ei. Lumea e hoaţă şi îţi fură copilăria şi ţie, şi celor mai buni câini. Dar să mă crezi când îţi zic. Acum e pe cale să ajungă într-un loc mai bun!

Charlie Manx încă mai arăta ca în fotografia făcută la secţia de poliţie, deşi era mai bătrân – bătrân mergând spre antic. Pe ţeasta lui cheală se întindeau linse doar câteva fire de păr cărunt. Buzele înguste erau acum puţin îndepărtate, lăsând vederii o limbă oribilă, lipsită de orice culoare, la fel de albă ca pielea descuamată. Era tot atât de înalt ca Lincoln pe cât era şi de mort. Wayne putea mirosi moartea pe el, putoarea descompunerii.

— Nu mă atinge! a izbucnit Wayne.

S-a ridicat nesigur pe picioare şi a făcut un singur pas în spate înainte să dea în bărbatul scund şi urât. Bărbatul scund l-a apucat de umeri, obligându-l să rămână îndreptat spre Manx.

Wayne şi-a răsucit capul ca să privească înapoi. Dacă ar fi avut aer în plămâni, ar fi ţipat. Bărbatul din spatele lui avea acum un alt chip. Purta o mască de gaze de cauciuc,

cu o valvă grotescă acolo unde ar fi trebuit să fie gura şi ferestre lucioase de plastic în loc de ochi. Dacă ochii erau ferestre către suflet, atunci Omul cu Mască de Gaze oferea imaginea unei deşertăciuni profunde.

— Ajutor! a strigat Wayne. Ajutaţi-mă!

— Exact asta şi intenţionez, a spus Charlie Manx.

— AJUTOR! a strigat Wayne din nou.

— Eu strig, tu strigi, noi cu toţii strigăm ca-ngheţată să luăm, a recitat Omul cu Mască de Gaze. Strigă în continuare. Vezi dacă asta primeşti. Un pont bun, amice – fără îngheţată pentru cine strigă!

— AJUTOR! a strigat Wayne.

Charlie Manx şi-a băgat degetele lui subţiri în urechi şi s-a schimonosit.

— Vai, ce de gălăgie inutilă.

— Băieţeii gălăgie nu primesc nici jucărie, a zis Omul cu Mască de Gaze. Băieţeii de scâncesc ajutor ei nu găsesc.

Lui Wayne i-a venit să vomite. Şi-a deschis gura ca să scoată un nou ţipăt, însă Manx s-a întins şi i-a pus un deget la buze. *Şşşt.* Wayne aproape că a tresărit izbit de mirosul acestuia, o miasmă de formaldehidă şi de sânge.

— N-am de gând să-ţi fac rău. N-aş face niciodată rău unui copil. Nu-i nevoie de atâta circăreală. Treaba mea e cu mama ta. Sunt convins că eşti un băiat cumsecade. Toţi copiii sunt – o perioadă. Însă mama ta e o târfă destrăbălată şi mincinoasă care a depus mărturie falsă împotriva mea. Şi asta nu-i tot. Am propriii mei copii, şi m-a împiedicat să îi văd ani şi ani la rând. N-am putut să le văd chipurile lor dulci şi fericite timp de un deceniu, deşi le-am auzit glasurile suficient de des, în visele mele. I-am auzit cum m-au chemat şi ştiu că le-a fost foame. N-ai idee cum te simţi când copiii tăi au nevoie de tine, iar tu eşti în neputinţa de a-i ajuta. Ar duce un om normal pe culmile nebuniei. Desigur, unii ar spune că deja nu eram prea departe!

La asta, amândoi bărbaţii au început să râdă.

— Te rog, a zis Wayne. Dă-mi drumul.

— Vreţi să îi dau nişte gaz, dle Manx? E timpul pentru

nişte fum de turtă dulce?

Manx şi-a pus mâinile la şold şi s-a încruntat.

— Un pui de somn ar fi cel mai potrivit. E greu să te înţelegi cu un copil care e aşa de agitat.

Omul cu Mască de Gaze l-a silit pe Wayne să înainteze către maşină. Wayne a văzut acum că era un Rolls-Royce şi în minte i-a apărut imaginea unuia dintre articolele de ziar ale lui Maggie Leigh, ceva despre un bărbat care a dispărut în Kentucky împreună cu Rolls-ul lui din 1938.

— Hooper! a strigat Wayne.

Tocmai era împins pe lângă câine. Hooper şi-a smucit capul, de parcă ar fi sărit la o muscă, mişcându-se cu mai multă viaţă decât ar fi crezut Wayne că e posibil. A muşcat, închizându-şi colţii în glezna stângă a Omului cu Mască de Gaze.

Omul cu Mască de Gaze a scos un sunet ascuţit şi s-a împleticit. O clipă, Wayne a crezut că va putea scăpa, însă omul scund avea braţe lungi şi puternice, ca un babuin, şi îşi trecuse antebraţul peste gâtul lui.

— Au! Dle Manx, a zis Omul cu Mască de Gaze. Muşcă! Câinele muşcă! Şi-a băgat *dinţii* în mine!

Manx a ridicat ciocanul argintiu şi l-a plesnit cu putere în capul lui Hooper, ca cineva la un parc de distracţii lovind cu barosul pentru a-şi testa forţa, pocnind ţinta ca să vadă dacă nu cumva atinge clopoţelul. Craniul lui Hooper s-a zdrobit ca un bec sub o talpă. Manx l-a mai lovit o a doua oară, ca să fie sigur. Omul cu Mască de Gaze şi-a tras liber piciorul şi s-a răsucit pe jumătate ca să poată să îi dea una, doar aşa, de fază.

— Câine tembel! a strigat Omul cu Mască de Gaze. Sper că te-a durut! Sper că te-a durut o *grămadă!*

Când Manx s-a întremat, pe cămaşă avea o urmă proaspătă şi lucioasă de sânge, aproximativ în formă de „Y”. Se răsfira de sub mătase, picurând de undeva dintr-o rană de la piept a bătrânului.

— Hooper, a spus Wayne.

Intenţionase să strige, însă a ieşit ca o şoaptă, abia auzită chiar şi de el.

Acum, blana albă a lui Hooper era pătată de roşu. Era ca sângele pe zăpadă. Wayne n-a reuşit să privească ce i se întâmplase.

Manx s-a aplecat asupra câinelui, părând să ia un respiro.

— Ha. Căţeluşul ăsta a fugărit ultimul lui stol de porumbei.

— L-ai omorât pe Hooper, a zis Wayne.

Charlie Manx a spus:

— Da. Se pare că am fost nevoit. Sărmana creatură. E păcat. Am încercat mereu să fiu un cât mai bun prieten cu câinii şi cu copiii. O să încerc să mă revanşez, tinere. Ţine minte că îţi sunt dator. Bagă-l în maşină, Bing, şi dă-i ceva ca să îi aline mintea.

Omul cu Mască de Gaze l-a împins pe Wayne înainte, şchiopătând şi punându-şi greutatea pe glezna dreaptă.

Portiera din spate a Rolls-Royce-ului a pocnit şi s-a deschis larg. În maşină nu stătea nimeni. Nimeni nu atinsese zăvorul. Wayne era trăsnit – uluit, chiar –, însă nu a stat prea mult să se gândească la asta. Lucrurile se desfăşurau cu repeziciune, şi nu-şi putea permite să-şi piardă concentrarea.

Wayne a înţeles că dacă ar urca pe bancheta din spate nu ar mai coborî niciodată. Ar fi fost de parcă ar fi intrat în propriul mormânt. Hooper, totuşi, încercase să îi arate ce e de făcut. Hooper încercase să îi arate că şi atunci când pari complet copleşit, încă îţi mai poţi arăta colţii.

Wayne şi-a întors capul şi şi-a înfipt dinţii în antebraţul omului gras. A păstrat falca blocată şi a apăsat până ce a simţit gust de sânge.

Omul cu Mască de Gaze a urlat.

— Doare! Mă face să mă doară!

Mâna i s-a deschis şi închis. Wayne a văzut, de aproape, nişte cuvinte scrise cu marker negru în palma Omului cu Mască de Gaze.

TELEFON
ACCIDENT
MAŞINĂ

— Bing! a sâsâit dl Manx. Şşşt! Pune-l în maşină şi taci din gură!

Bing – Omul cu Mască de Gaze – a prins un ciuf din părul lui Wayne şi a *tras.* Wayne a simţit de parcă scalpul îi era sfâşiat precum o mochetă veche. Şi totuşi, şi-a ridicat un picior, proptindu-l de lateralul automobilului. Omul cu Mască de Gaze a scos un geamăt şi l-a plesnit pe Wayne în moalele capului.

A fost ca o grenadă luminoasă. Numai că în loc de explozia de scântei albe a fost o explozie de negreală, în spatele ochilor. Wayne a lăsat jos piciorul proptit de maşină. Când privirea i s-a mai limpezit, era deja împins prin portiera deschisă şi căzut în patru membre pe tapiserie.

— Bing! a strigat Manx. Închide uşa! Vine cineva! Vine femeia aceea îngrozitoare!

— Curul tău e iarbă, i-a zis Omul cu Mască de Gaze lui Wayne. Curul tău e foarte multă iarbă. Iar eu sunt maşina de tuns gazonul. O să îţi tund curul, apoi o să ţi-l fut. O să te fut drept în cur.

— Bing, ochii la mine!

— Mama! a strigat Wayne.

— Vin acum! a strigat ea înapoi, cu o voce conturată de undeva de la mare distanţă şi fără o urgenţă anume în tonul ei.

Omul cu Mască de Gaze a trântit portiera.

Wayne s-a ridicat în genunchi. Acolo unde fusese plesnit, urechea lui stângă pulsa dureros, arzând. În gură avea un gust neplăcut de sânge.

S-a uitat peste scaunele din faţă şi prin parbriz.

Pe şosea păşea o siluetă întunecată. Ceaţa năştea iluzii ciudate în aer, distorsionând şi mărind formele. Arăta ca un ghebos grotesc împingând un scaun cu rotile.

— Mama! a strigat Wayne încă o dată.

Uşa de la pasagerul din faţă – care se afla pe stânga, unde ar fi fost volanul într-o maşină americană – s-a deschis. Omul cu Mască de Gaze a urcat, a tras portiera în

urma lui, apoi s-a răsucit pe loc şi a îndreptat un pistol spre faţa lui Wayne.

— Ai face bine să îţi tacă flanca, a zis Omul cu Mască de Gaze, altfel te găuresc. Te umplu de plumb. Cum ţi-ar plăcea? Nu prea mult, fac pariu!

Omul cu Mască de Gaze şi-a inspectat braţul drept. Acolo unde îl muşcase Wayne era acum o umflătură diformă vineţie, străjuită de două paranteze de sânge roşiatic aprins în locul unde dinţii lui Wayne străpunseseră pielea.

Manx s-a strecurat în spatele volanului. A aşezat ciocanul argintiu pe tapiţeria de piele dintre el şi Omul cu Mască de Gaze. Maşina a pornit la viaţă, cu motorul producând un tors rezonant şi adânc ce se simţea mai mult decât se auzea, genul de vibraţie luxoasă.

Cocoşatul cu scaunul cu rotile a ieşit din negură, dezvăluind figura unei femei care merge alături de motocicleta sa, împingând-o cu trudă de ghidon.

Wayne a deschis gura ca să strige încă o dată către maică-sa. Omul cu Mască de Gaze a scuturat din cap. Wayne a ţintit privirea în ţeava neagră a pistolului. Nu era înspăimântătoare. Era fascinantă – ca priveliştea de pe o culme la marginea unui hău.

— Fără hohot, a zis Omul cu Mască de Gaze. Fără chef. Quakeri-s pe zaiafet.

Charlie Manx a mişcat schimbătorul de viteze cu un trosnet. Apoi a aruncat o ultimă privire peste umăr.

— Nu-l lua în seamă, a zis Manx. E un răsfăţat şi jumătate. Dar o să ne descurcăm noi să găsim ceva distractiv. Sunt aproape convins de asta. De fapt, sunt pe cale să născocesc ceva chiar acum.

Route 3

Motocicleta nu voia să pornească. Nici măcar nu scotea sunete încurajatoare. A tot sărit în sus şi în jos pe ea, că începuseră s-o doară picioarele, şi nici măcar o dată nu a reuşit să declanşeze acel sunet grav, adânc şi gutural care să fi sugerat că motorul e pe cale să demareze. În schimb, scotea pufăituri slabe, ca un om care oftează dispreţuitor printre buze: *pffffft.*

N-avea ce să facă altceva decât să o ia pe jos.

S-a aplecat pe ghidon şi a început să împingă. A făcut trei paşi grei, apoi a luat o pauză şi a privit iarăşi peste umăr. Tot niciun pod. Nu fusese niciodată un pod acolo.

Vic a continuat să meargă şi şi-a imaginat cum va decurge conversaţia cu Wayne.

Hei, puştiule, veşti proaste: mi s-a desprins ceva de pe motocicletă şi s-a stricat. Ah, şi mi s-a desprins ceva în cap şi s-a stricat şi el. O să fie nevoie să intru în service. După ce mă acomodez la azilul de nebuni, o să îţi trimit o carte poştală.

A râs. I-a răsunat mai degrabă ca un suspin.

Wayne. Mi-am dorit mai mult ca orice să-ţi fiu mama pe care o meriţi. Însă nu pot. N-o pot face.

Gândul de a spune aşa ceva a făcut-o să-i vină să vomite. Chiar şi dacă ar fi fost adevărat, nu o făcea să se simtă mai puţin laşă.

Wayne. Sper că ştii că te iubesc. Sper că ştii că am încercat.

Ceaţa plana deasupra şoselei şi părea că trece drept prin ea. Ziua devenise inconfortabil de răcoroasă pentru început de iulie.

O altă voce, puternică, distinctă, masculină, a rostit printre gândurile ei, vocea tatălui ei: *Nu păcăli un făţarnic, puştoaico. Ai vrut să găseşti podul. Te-ai dus să îl cauţi. D-asta nu ţi-ai mai luat medicamentele. D-asta ai reparat motocicleta. De ce te temi tu, de fapt? Te temi că eşti nebună? Sau că* nu *eşti?*

Vic auzea des pe tatăl ei spunându-i lucruri pe care nu voia să le ştie, deşi în ultimii zece ani vorbise cu ea doar de câteva ori. S-a mirat de asta, de cum încă mai avea nevoie să audă vocea bărbatului care o abandonase fără să se uite înapoi.

A împins motocicleta prin pâcla umedă şi rece. Pe suprafaţa stranie şi cerată a gecii se adunau broboane de apă. Cine ştie din ce o fi fost făcută – un amestec de ţesătură, teflon şi, probabil, piele de dragon.

Vic şi-a scos casca şi a atârnat-o de ghidon, însă aceasta nu voia să rămână locului, tot cădea pe asfalt. În cele din urmă şi-a potrivit-o înapoi pe cap. A împins, târşâindu-şi picioarele pe marginea drumului. I-a trecut prin minte să abandoneze motocicleta şi să revină după ea mai târziu, dar nu a luat serios în considerare posibilitatea. Plecase cândva de lângă bicicleta ei Raleigh şi îşi lăsase în urmă ce avea mai bun din ea. Când ai un set de roţi ce te pot duce oriunde, nu pleci de lângă ele.

Vic şi-ar fi dorit, poate pentru prima oară în viaţa ei, să deţină un telefon mobil. Uneori, i se părea că e ultima persoană din America fără unul. Pretinsese că era un fel de a-şi arăta dispreţul faţă de capcanele tehnologice ale secolului douăzeci şi unu. Totuşi, în realitate, nu ar fi suportat ideea de a avea permanent un telefon cu ea, oriunde ar fi mers. Nu ar fi fost liniştită ştiind că ar putea oricând primi un telefon urgent din Tărâmul Crăciunului, cu vreun copil mort la aparat: *Hei, dna McQueen, v-a fost dor de noi?!?*

A împins şi a mers şi a împins şi a mers. Pe sub bărbie, fredona ceva. Deja nu mai realiza de ceva vreme că o face. Şi-l imagina pe Wayne stând la fereastră, acasă, privind prin ploaie şi ceaţă, bâţâindu-se iritat de pe un picior pe altul.

Vic era conştientă de – şi încerca să suprime – o senzaţie de panică ce se strecura din gravitatea situaţiei. Simţea că e nevoie de ea acasă. Îi era teamă de lacrimile şi furia lui Wayne – şi, în acelaşi timp, abia aştepta să o întâmpine, să îl vadă, să ştie că totul e în regulă. A împins. A cântat.

— *Noapte tăcută,* cânta ea, *noapte feerică.*

S-a auzit pe sine şi s-a oprit, dar cântecul a continuat în capul ei, tânguit şi fals. *Totu-i lin. Totu-i lumină.*

Vic simţea zăpuşeală în cască. Picioarele îi erau îmbibate şi reci de la ceaţă, iar faţa fierbinte şi asudată de la efort. Ar fi vrut să se aşeze – nu, să se întindă – în iarbă, pe spate, uitându-se către nicăieri la cerul jos ca de smântână. Dar putea deja zări casa închiriată, un triunghi întunecat în stânga ei, aproape lipsit de contur prin negură.

Lumina zilei începea să slăbească şi n-a fost surprinsă când a văzut becuri aprinse în cabană, pe lângă pâlpâirea albastră vagă a televizorului, însă a fost surprinsă de faptul că Wayne nu era la fereastră ca să o aştepte.

Apoi l-a auzit.

— Mama! a strigat el.

Cu casca pe cap, vocea a ajuns la ea înfundată, îndepărtată.

Ea şi-a aplecat fruntea. Băiatul era bine.

— Vin acum! a strigat înapoi, epuizată.

Aproape că ajunsese la intrarea pe alee când a auzit motorul la ralanti al unei maşini. A ridicat privirea. Ceaţa era străpunsă de o pereche de faruri. Maşina căreia îi aparţineau fusese parcată la marginea drumului, însă în clipa în care le-a văzut a început să se mişte, rulând pe asfalt.

Vic s-a oprit şi a privit, iar pe măsură ce maşina venea către ea, împrăştiind ceaţa, şi-a dat seama că nu era pe de-a întregul surprinsă. Îl trimisese la închisoare şi îi citise necrologul, dar o parte din ea aşteptase întreaga ei viaţă de adult ca să vadă din nou pe Charlie Manx şi pe Rolls-Royce-ul lui.

Wraith-ul despica ceaţa, o sanie neagră sfâşiind norii şi lăsând în urmă chiciură de decembrie. Chiciură de decembrie în iulie. Aburul fremătat a clocotit din jurul plăcuţei de înmatriculare vechi, îndoite şi mâncate de rugină: NOS4A2.

Vic a lăsat să cadă motocicleta, care s-a prăbuşit cu un zgomot infernal. Oglinda de pe mânerul stâng a explodat în

aşchii argintii pulverizate.

S-a întors şi a fugit.

Gardul se afla în stânga, iar ea a ajuns la el în doi paşi şi s-a cocoţat pe lemn. Era tocmai sus când a auzit cum maşina accelerează de-a lungul malului din spatele ei, aşa că a sărit şi a aterizat pe peluză, apoi a făcut un nou pas şi Wraith-ul a trecut prin gard.

O scândură s-a rotit prin aer, *vâj, vâj, vâj,* şi a pocnit-o peste umăr. A trântit-o la pământ şi peste marginea lumii, căzând într-un abis infinit, căzând în aburul rece şi tulburat, fără sfârşit.

Casa de la Lac

Wraith-ul a intrat în gardul din stâlpi ciopliţi, iar Wayne a fost smuls de pe banchetă, lovindu-se de podea. Şi-a ciocnit dinţii cu un sunet ascuţit.

Buştenii au crăpat şi s-au dat la o parte. Unul dintre ei a scos un sunet zdrobit şi a răpăit pe capotă. În mintea lui Wayne acesta fusese sunetul trupului mamei lui lovind maşina, aşa că a început să ţipe.

Manx a frânat complet şi şi-a îndreptat privirea către Omul cu Mască de Gaze.

— Nu vreau să mai fie martor la nimic, de-acum, a zis Manx. Să-ţi vezi câinele murind în stradă e suficient de traumatizant. Poţi să-l faci să adoarmă, Bing? Oricine poate observa că e deja extenuat.

— Ar trebui să vă ajut cu femeia.

— Îţi mulţumesc, Bing. E foarte grijuliu din partea ta. Nu, mă descurc şi singur.

Maşina s-a clătinat când bărbatul a coborât.

Wayne s-a chinuit să se pună în genunchi şi şi-a ridicat fruntea ca să privească peste scaunul din faţă, prin geam şi în curte.

Charlie Manx ţinea ciocanul argintiu într-o mână şi traversa către partea din faţă a maşinii. Mama lui Wayne era întinsă pe iarbă, în mijlocul unor scânduri împrăştiate.

Portiera stângă din spate s-a deschis, iar Omul cu Mască de Gaze s-a urcat lângă Wayne. Wayne s-a ferit în dreapta lui, încercând să ajungă la cealaltă uşă, dar Omul cu Mască de Gaze l-a prins de braţ şi l-a tras înspre el.

Avea într-o mână o canistră mică de aerosoli. Scria odorizant cu aromă de prăjituri cu ghimbir pe o parte şi arăta imaginea unei femei care scotea dintr-un cuptor o tavă cu fursecuri în formă de omuleţi de turtă dulce.

— Hai să-ţi spun ceva despre chestia asta de-aici, a zis Omul cu Mască de Gaze. Poate că scrie *Aromă de prăjituri cu ghimbir,* însă de fapt miroase a ora de nani. Iei o gură din asta şi te trimite direct în miercurea viitoare.

— Nu, a strigat Wayne. N-o face!

A fluturat din mâini, ca o pasăre cu o singură aripă ţintuită de un placaj de lemn. N-avea unde să zboare.

— Oho, n-o s-o fac! a zis Omul cu Mască de Gaze. M-ai muşcat, căcănar mic ce eşti. De unde ştii că n-am SIDA? Ai putea avea şi tu. Ai putea avea acum o gură mare şi plină cu SIDA mea.

Wayne a privit peste scaunul din faţă, prin parbriz, către curte. Manx păşea înspre mama lui, care tot nu se mişca.

— Ar trebui să te muşc înapoi, să ştii, a spus Omul cu Mască de Gaz. Ar trebui să te muşc de *două ori,* o dată pentru ce-ai făcut şi încă o dată pentru câinele tău cretin. Te-aş putea muşca pe faţa ta micuţă şi drăguţă. Ai o faţă de fetiţă drăguţă, însă n-ar mai fi aşa de drăguţă dacă ţi-aş smulge obrazul şi ţi l-aş scuipa pe jos. Dar o să stăm cuminţi aici, în schimb. O să stăm cuminţi şi o să privim spectacolul. Priveşte şi vezi ce face dl Manx cu târfele destrăbălate care spun minciuni. Şi după ce termină cu ea... după ce termină, o să fie rândul *meu.* Şi eu nu sunt nici pe jumătate la fel de blând ca dl Manx.

Maică-sa şi-a mişcat mâna dreaptă, deschizând şi închizând degetele, formând un pumn moale. Wayne a simţit cum ceva se desprinde în el. Era de parcă cineva ar fi stat pe pieptul lui şi tocmai ce şi-ar fi ridicat talpa, oferindu-i prima ocazie de cine ştie când ea să tragă o gură sănătoasă de aer. Nu era moartă. Ea *nu era moartă.*

Femeia şi-a petrecut mâna înainte şi înapoi, uşor, ca şi cum ar fi pipăit în iarbă după ceva ce pierduse. Şi-a mişcat şi piciorul drept, îndoindu-l de la genunchi. Arăta ca cineva care încerca să se ridice.

Manx s-a aplecat asupra ei, cu acel ciocan enorm argintiu al lui, l-a ridicat şi l-a coborât. Wayne nu mai auzise înainte cum fac oasele care se rup. Manx a lovit-o în umărul stâng, iar Wayne a auzit un pop, ca un nod de creangă explodând într-un foc de tabără. Forţa loviturii a trântit-o înapoi pe burtă.

El a strigat la ea. A strigat cu tot aerul din plămâni şi şi-a închis ochii şi şi-a coborât fruntea...

Iar Omul cu Mască de Gaze l-a apucat de păr şi i-a dat capul pe spate. Ceva metalic l-a lovit pe Wayne în gură. Omul cu Mască de Gaze îl pocnise în faţă cu canistra de aromă de ghimbir.

— Deschide-ţi ochii şi priveşte, a zis Omul cu Mască de Gaze.

Mama lui Wayne şi-a urnit mâna dreaptă, încercând să se ridice, s-a târât, iar Manx a lovit-o din nou. S-a auzit cum şira spinării i se frânge de parcă cineva ar sări pe un vraf de farfurii de porţelan.

— Ia aminte, a spus Omul cu Mască de Gaze, gâfâind atât de tare, încât interiorul măştii i s-a aburit. Abia acum ajungem la partea cea mai bună.

Sub

Vic înota.

Era sub apă, era în lac. Plonjase aproape până la fund, unde lumea era întunecată şi retrasă. Vic nu simţea nevoia de aer, nu era conştientă că îşi ţine respiraţia. Îi plăcuse mereu să coboare adânc, printre umbrele încremenite, tăcute ale împărăţiei peştilor.

Vic ar fi putut rămâne la infinit sub apă, era pregătită să devină un păstrăv, însă Wayne o striga din lumea de la suprafaţă. Vocea îi era îndepărtată, şi totuşi ea putea recunoaşte urgenţa din glasul lui, înţelesese că el nu striga, ci urla. A încercat să se concentreze către o singură mână, bătând apa. Şi-a deschis degetele. Şi-a închis degetele. Şi le-a deschis iarăşi.

Şi-a deschis mâna pe iarbă. Vic era în noroi, pe stomac, deşi senzaţia de imersiune încă mai persista. Nu-şi putea închipui – ha, ha, închipuire, te-ai prins? – cum de a nimerit întinsă în curte. Nu-şi amintea ce o lovise. *Ceva* o lovise. Îi era dificil să-şi ridice capul.

— Mai eşti cu mine, dna Faci pe Deşteaptă Victoria McQueen? a rostit cineva.

Ea l-a auzit, dar nu i-a putut desluşi sensul cuvintelor. Era irelevant. Doar Wayne conta. Îl auzise pe Wayne ţipând după ea, era convinsă de asta. Îi auzise ţipătul până în miezul oaselor. Trebuia să se ridice şi să vadă dacă e bine.

Vic a făcut o încercare să stea în patru membre, iar Manx i-a lovit umărul cu maiul. A auzit cum se rupe osul, iar braţul i-a cedat sub ea. S-a prăbuşit, izbind solul cu bărbia.

— N-am zis că poţi să te ridici. Te-am întrebat dacă mă asculţi. O să vrei să mă asculţi.

Manx. Manx era aici, nu era mort. Manx şi Rolls-Royce-ul lui, iar Wayne era în Rolls-Royce. Ştia acest ultim lucru cu certitudinea cu care îşi cunoştea propriul nume, deşi nu îl mai văzuse de mai bine de jumătate de oră, sau mai mult. Wayne se afla în maşina aceea, iar ea trebuia să îl scoată.

A început să se ridice încă o dată, şi Charlie Manx a lovit-

o din nou cu ciocanul lui argintiu, acum în spate, iar ea a auzit cum i se frânge şira spinării, cu un sunet făcut de cineva care calcă pe o jucărie ieftină: un sfărâmat casant, ca de plastic spart. Forţa enormă a loviturii i-a smuls aerul din piept şi i-a împins spinarea în stomac.

Wayne ţipa din nou, de data asta fără cuvinte.

Vic şi-ar fi dorit să poată să se uite în jur după el, să vadă unde e, dar era aproape imposibil să îşi ridice capul. Îşi simţea capul extrem de greu şi de ciudat, insuportabil, prea mult pentru ce putea duce gâtul ei. Casca, s-a gândit. Încă mai purta casca şi geaca lui Lou.

Geaca lui Lou.

Vic a mişcat un picior, a ridicat genunchiul sus, prima parte a planului de a se ridica în picioare. Putea simţi pământul de sub genunchi, putea simţi cum îi tremură muşchiul din spatele coapsei. Vic auzise cum Manx îi pulverizase şira spinării cu cea de a doua lovitură, şi nu-şi dădea seama de ce îşi mai putea încă simţi picioarele. Nu-şi dădea seama de ce nu o durea mai tare. Cel mai rău o chinuiau tendoanele, de la sforţarea făcută cu urcatul motocicletei la pantă mai mult de o jumătate de kilometru. Totul durea, însă nimic nu era rupt. Nici măcar umărul pe care-l auzise trosnind. A inspirat adânc, tremurat, iar coastele i s-au depărtat fără efort, deşi le auzise cum se crapă ca nişte rămurele într-o furtună.

Numai că nu oasele ei trosniseră. Auzise plesnitul acelor plăci Kevlar aranjate pe spatele şi umerii gecii masive a lui Lou. Lou îi spusese cândva că ai fi putut să izbeşti un stâlp de telefon cu treizeci la oră şi aveai o şansă mare să te ridici teafăr dacă purtai geaca lui.

Următoarea dată când a lovit Manx, în lateral, a strigat – mai degrabă surprinsă fiind, decât de durere – şi a auzit un alt trosnet puternic.

— Ai face bine să îmi răspunzi când vorbesc cu tine, a zis Manx.

Partea laterală a trupului a început să îi pulseze – pe-asta o simţise, însă trosnetul fusese tot o altă placă dislocată. Capul îi era destul de limpede, şi s-a gândit că dacă ar

încerca să se ridice, cu mare efort, ar reuşi.

Nu, n-o face, i-a zis tatăl ei, aşa de apropiat, că ar fi putut să-i fi şoptit în ureche. *Stai jos şi lasă-l să-şi facă de cap. Nu e momentul, Piceo.*

Renunţase la tatăl ei. Nu mai avea niciun folos de la el şi limita conversaţiile dintre ei la minimul necesar. Nu-şi mai dorise să audă de el. Însă acum era aici, şi îi vorbea în aceeaşi manieră calmă, măsurată cu care obişnuise s-o facă pe vremea când îi explicase cum să bată mingea sau de ce conta Hank Williams.

El crede că te-a caftit bine de tot, puştoaico. Crede că eşti terminată. Dacă încerci să te ridici acum, o să afle că nu eşti aşa de varză cum crede şi după aia o să te facă zob. Aşteaptă. Aşteaptă momentul potrivit. O să-l ştii când o să vină.

Vocea tatălui ei, geaca iubitului ei. Pentru o clipă, a conştientizat cât de mult o protejează ambii bărbaţi din viaţa ei. Crezuse că lor le-ar fi fost mai bine fără ea şi că ei i-ar fi fost mai bine fără cei doi, însă acum, aici, în noroi, a realizat că de fapt nu a mers nicăieri fără ei.

— Mă auzi? Îmi auzi vocea? a întrebat Manx.

Ea nu a răspuns. Era complet nemişcată.

— Poa’ c-o faci, poa’ că n-o faci, a zis el după un moment de reflecţie.

Nu-i mai auzise vocea de mai bine de un deceniu, şi totuşi îşi păstrase aceeaşi tărăgăneală de mocofan.

— Ce te afişezi ca târfa, aşa, în pantalonii ăştia ai tăi scurţi de denim? Îmi aduc aminte de o vreme, nu foarte de demult, când până şi o târfă s-ar fi ruşinat să apară în public îmbrăcată ca tine şi să îşi despartă picioarele ca să călărească o motocicletă, într-o parodie obscenă a actului carnal.

A făcut iar o pauză, continuând imediat:

— Erai călare şi data trecută când ne-am întâlnit. N-am uitat. N-am uitat nici podul. Are şi asta o pedală specială ca cea de dinainte? Mă pricep la curse deosebite, Victoria McQueen, şi la drumuri secrete. Sper că ai umblat până acum destul haihui pe placul inimii. N-o să mai ai ocazia.

I-a trântit ciocanul în şale şi a fost ca o bâtă de baseball la rinichi, iar ea a lăsat să-i scape un icnet printre dinţi. Îşi simţea maţele zdrobite, făcute papară.

Fără armură în zona aia. Mai rău ca oricând. Încă o lovitură aşa şi ar avea nevoie de cârje ca să se mai pună pe picioare. Încă o lovitură aşa şi s-ar pişa cu sânge.

— N-o să-ţi mai încaleci motocicleta nici spre bar, nici farmacie, ca să-ţi iei medicamentele tale pentru gărgăunii din cap. Oho, ştiu totul despre tine, Victoria McQueen, Domnişoara Minţi, Minţi, De-ngheaţă Apele. Ştiu ce beţivancă penibilă eşti şi cât de nepotrivită eşti ca mamă şi că ai trecut pe la balamuc. Ştiu că l-ai făcut din flori pe fiu-tău, ceea ce, desigur, e foarte comun pentru târfe ca tine. Şi când te gândeşti că trăim într-o lume în care uneia ca tine îi este permis să aibă copil. Eee! Acum băiatul tău e cu *mine.* Mi-ai furat copiii de lângă mine cu minciunile tale, iar acum îl revendic pentru mine pe-al tău.

Măruntaiele lui Vic s-au strâns tare. Era la fel de rău ca faptul de a fi pocnită din nou. Îi era teamă că ar putea să vomite în cască. Mâna stângă îi era apăsată de lateralul corpului, în acea senzaţie groaznică de strânsoare din abdomen. Degetele au pipăit conturul unui obiect aflat în buzunarul gecii. O formă de seceră-semilună.

Manx s-a aplecat deasupra ei. Când a reînceput să vorbească, vocea îi era blândă.

— Fiul tău e cu mine, şi n-o să-l mai iei *niciodată* înapoi. Nu mă aştept să mă crezi, Victoria, dar îi e mai bine cu mine. O să îi aduc mai multă fericire decât i-ai putea da tu vreodată. În Tărâmul Crăciunului, îţi promit, nu se va mai simţi niciodată nefericit. Dacă ai avea măcar un oscior de recunoştinţă în tine, mi-ai mulţumi.

A împuns-o cu vârful maiului şi s-a apropiat şi mai mult de ea.

— Haide, Victoria. Spune-o. Spune mulţumesc.

Ea şi-a vârât mâna dreaptă în buzunar. Degetele i s-au încârligat în jurul cheii fixe care avea forma unui cuţit. Degetul mare a pipăit muchiile stampării TRIUMPH.

Acum. Acum e momentul. Fă să conteze, i-a spus tatăl ei.

Lou a sărutat-o pe tâmplă, cu buzele-i ştergând-o domol.

Vic s-a împins în sus. Spatele îi era cuprins de spasme, un smucit bolnav în muşchi, aproape suficient de intens încât să o facă să se clatine, însă nu şi-a permis nicio urmă de ezitare, dincolo de dureri.

L-a văzut neclar. Era înalt într-un fel pe care ea îl asocia cu oglinzile distorsionate: picioare deşirate şi braţe care se întindeau la nesfârşit. Avea ochi mari, fixaţi, bulbucaţi, iar pentru o a doua oară în câteva minute s-a gândit la peşti. S-a gândit la un peşte pus pe trofeu. Toţi acei dinţi de sus muşcau în buza de jos, conferindu-i o expresie de perplexitate comică, prostească. Era peste puterea ei de înţelegere cum de întreaga ei viaţă fusese un carusel de nefericire, băutură, promisiuni încălcate şi singurătate, totul învârtindu-se în jurul unei singure după-amiezi în care a întâlnit pe acest om.

A smucit cheia din buzunar. S-a blocat în ţesătură, iar pentru o altă clipă înspăimântătoare a crezut că o să-i scape printre degete. Însă a ţinut-o bine, a eliberat-o şi l-a biciuit peste ochi. Lovitura a nimerit cam sus. Partea ascuţită a uneltei l-a atins deasupra tâmplei stângi şi a despicat o tăietură de zece centimetri pe pielea lui ciudat de lăsată şi de moale. A simţit cum a frezat osul.

— Mulţumesc, a zis ea.

Manx şi-a dus imediat mâna sfrijită la frunte. Expresia de pe chipul lui era cea a unui om care a fost lovit brusc de un gând înspăimântător. S-a dat în spate, clătinat. Un călcâi i-a alunecat pe iarbă. Ea a îndreptat cheia fixă prin aer către gâtul lui, însă el deja nu mai era acolo, ci căzut pe capota Wraith-ului.

— Mama, mama! a strigat Wayne de undeva.

Picioarele lui Vic erau nesigure şi haotice. Nu a luat în seamă. S-a lansat către el. Acum că era în picioare, a putut să vadă cât de ofilit era. Arăta de parcă aparţinea unui cămin de bătrâni, cu o pătură peste genunchi şi o cană cu Metamucil[55] în cealaltă. Putea să-l dovedească. Să îl ţintuiască pe capotă şi să îl înjunghie cu partea ascuţită a

[55] Marcă de suplimente alimentare (n. trad.).

micuţei unelte, drept în nenorociţii ăia de ochi.

Aproape că ajunsese deasupra lui când el a învârtit cu ciocanul argintiu în mâna dreaptă. A balansat larg – a auzit cum a şuierat muzical prin aer – şi a nimerit-o în partea laterală a căştii, suficient de tare încât să o facă să se răsucească o sută optzeci de grade şi să cadă într-un genunchi. A auzit cum peste oasele craniului îi răsună talere, la fel ca într-un efect de benzi desenate. El părea de optzeci de ani mergând pe o sută, dar în balansul lui erau o forţă şi o flexibilitate uluitoare, care sugerau puterea unui adolescent deşirat. Cioburi de sticlă din casca de motociclist au sărit pe iarbă. Dacă nu ar fi purtat-o, craniul i-ar fi ieşit prin creier în ţăndări roşii de nedescris.

— Oho! a strigat Charlie Manx. Oho, Dumnezeule, am fost tăiat ca o halcă de viţel! *Zdrang, zdrang!*

Vic s-a ridicat prea repede. Amiaza târzie s-a mohorât în jur pe măsură ce sângele i s-a scurs din cap. A auzit cum se trânteşte o portieră.

S-a legănat oarbă, ţinându-şi capul – casca – între mâini, încercând să oprească reverberaţiile groaznice care-i răsunau înăuntru. Tot universul s-a înghiontit un pic, de parcă ar fi fost din nou pe motorul proaspăt pornit.

Manx încă mai era întins pe capota maşinii lui. Faţa-i crestată şi idioată sclipea în sânge. Dar acum mai era un alt bărbat, stând la capătul din spate al maşinii. Sau, cel puţin, avea silueta unui bărbat. Capul era al unei insecte uriaşe din vreun film alb-negru de anii 1950, un film cu monştrii de cauciuc şi guri groteşti cu rât de porc şi ochi sticloşi albi.

Bărbatul insectă avea o armă. Vic a urmărit-o cum se ridică şi s-a holbat la ţeava neagră, o gaură surprinzător de mică, nu mai mare decât un iris de om.

— *Zdrang, zdrang!* a spus bărbatul insectă.

Curtea

Când Bing l-a văzut pe dl Manx întins pe capota maşinii, a simţit un fel de smucitură, o senzaţie de recul. Experimentase cam aceeaşi senzaţie străbătându-i braţul în ziua în care trăsese cu pistolul de cuie în tâmpla tatălui său, atâta tot că acesta era un trosnet de recul resimţit în fiecare fibră a fiinţei lui. Dl Manx, Omul cel Bun, fusese înjunghiat în faţă, iar târfa aia venea să-l termine. Târfa nenorocită intenţiona să îl omoare, ceva la fel de inimaginabil şi îngrozitor ca soarele dispărând definitiv de pe cer. Curva venea, iar dl Manx avea nevoie de el.

Bing a apucat canistra de Aromă de Ghimbir, a îndreptat-o spre faţa băiatului şi a lăsat să iasă un curent şuierat de fum înspre gura şi ochii lui – ceva ce ar fi trebuit să facă cu minute în urmă, ceea ce *ar fi făcut* dacă nu ar fi fost atât de furios, dacă nu ar fi hotărât că băiatul trebuie să *privească.* Puştiul a tresărit, a încercat să îşi întoarcă faţa, însă Bing l-a ţinut de păr şi a continuat să elibereze gazul. Wayne Carmody şi-a închis pleoapele şi buzele.

— Bing! Bing! a strigat Manx.

Bing a strigat şi el, disperat să iasă din maşină şi să se mişte, şi conştient, în acelaşi timp, că nu a terminat de dat doza suficientă pentru băiat. Nu mai conta. Nu mai era timp, iar băiatul se afla acum în maşină, n-avea cum să scape. Bing i-a dat drumul şi a lăsat să-i cadă tubul de Aromă de Ghimbir într-unul din buzunarele hainei. Mâna dreaptă pipăia deja după pistolul din celălalt buzunar.

În cele din urmă, a ieşit, trântind portiera în urma lui şi scoţând revolverul mare şi lucios. Ea purta pe cap o cască neagră de motociclist care îi lăsa la vedere doar ochii, holbaţi la imaginea armei din mâna lui, ultimul lucru pe care-l va mai fi văzut în viaţa ei. Era la trei paşi distanţă, cel mult, fix în zona letală.

— Bing, Bing, şi-a zis, e vremea să faci ding!

Deja începuse să aplice presiune pe trăgaci atunci când dl Manx s-a împins de pe capotă, punându-se chiar între ei.

Arma s-a declanşat, iar urechea stângă a lui Manx a explodat într-o pulverizare de piele şi sânge.

Manx a urlat, şi-a plesnit cu palma peste lateralul capului, acolo unde bucăţi zdrelite de ureche atârnau de faţă.

Bing a urlat şi el şi a tras o a doua oară, prin ceaţă. Sunetul pistolului declanşat neintenţionat l-a speriat atât de tare, că s-a pârţâit, cu un şuierat ascuţit în pantaloni.

— Dle Manx! Aoleo, Dumnezeule! Dle Manx, sunteţi bine?

Dl Manx s-a izbit de caroserie, răsucindu-şi capul ca să-l caute din priviri.

— Păi, tu ce crezi? Am fost înjunghiat în faţă şi împuşcat în ureche! Norocul meu că nu-mi curge creierul pe cămaşă, imbecilule!

— Aoleo, Dumnezeule! Sunt aşa de tâmpit! N-am vrut! Dle Manx, mai degrabă aş muri decât să vă fac rău! Ce-am făcut! Aoleo, Dumnezeule! Ar trebui să mă împuşc singur!

— Să o împuşti pe ea, asta-i ce-ar trebui să faci! a ţipat Manx la el, coborându-şi mâna de la cap, acolo unde franjuri roşii de ureche să bălăngăneau şi balansau. Fă-o! Împuşc-o deja! Pune-o jos! Pune-o jos în noroi şi să terminăm odată!

Bing şi-a mutat privirea de la Omul cel Bun, cu inima zdrăngănindu-i în piept, *bang-tarang-bang-bang,* precum un pian împins pe scări în acompaniament de sunet disonant şi lemn trântit. A scrutat întinderea curţii şi a găsit-o pe McQueen, deja pe fugă, făcând salturi pe picioarele ei lungi şi bronzate. Urechile îi ţiuiau aşa de tare, că abia şi-a auzit arma declanşându-se din nou, cu o flamă ce a sfâşiat pânza fantomatică a ceţii.

Aeroportul Logan

Lou Carmody a trecut de controlul de securitate şi tot mai avea o oră la dispoziţie, aşa că a intrat la Mickey D's din zona de restaurante. Şi-a spus că va lua o salată cu pui gril şi o apă, însă aerul era cuprins de aroma cartofilor prăjiţi care-ţi lasă gura apă şi atunci când a ajuns la casă s-a auzit cum cere puştiului cu coşuri pe faţă doi Big Mac, porţie mare de cartofi şi un milkshake extra-mare – acelaşi lucru pe care îl comanda încă de la vârsta de treisprezece ani.

Cât a aşteptat, s-a uitat în dreapta şi a văzut un băieţel, la nu mai mult de opt ani, cu ochi negri asemeni lui Wayne, stând cu mama lui la casa de alături. Băiatul s-a uitat prelung la Lou – la cele două bărbii ale lui Lou şi la ţâţele lui de bărbat –, nu cu silă, ci cu o părere de rău stranie. Tatăl lui Lou fusese aşa de gras când murise, că trebuise să i se comande un coşciug special, unul al dracului de dublu, care cu capacul pus arăta a masă de cină.

— Mai bine lasă milkshake mic, i s-a adresat Lou angajatului.

A descoperit că îi e imposibil să se mai uite la băiat, temându-se că va fi iar cu ochii pe el.

Ce îl ruşina nu era faptul că avea, aşa cum zicea doctorul, obezitate morbidă (ce termen, „morbid", de parcă de la un anumit punct încolo să fii supraponderal era asimilat moral cu necrofilia). Ce detesta, ce îl măcina pe dinăuntru şi îi făcea să îi fie rău era incapacitatea lui de a-şi schimba obiceiurile. În mod clar nu reuşea să spună lucrurile pe care le credea necesare, nu putea să comande o salată când simţea aromă de cartofi prăjiţi. În ultimul an în care a fost cu Vic, a ştiut că ea avea nevoie de ajutor – că bea pe ascuns, că răspundea unor telefoane imaginare –, însă nu a fost în stare să tragă linia, n-a fost în stare să emită pretenţii sau să dea ultimatumuri. Iar dacă ea era nervoasă şi îşi dorea să i-o tragă, el nu putea să îi spună că e îngrijorată pentru ea; tot ce reuşea era să îi dea o palmă

la fund şi să îşi îngroape faţa între sânii ei goi. Îi fusese complice până în chiar ziua în care ea umpluse cuptorul cu telefoanele şi dăduse foc la casă. Era şi el întru totul de vină, mai puţin cu aprinsul chibritului.

S-a aşezat la o masă destinată unui gnom cu anorexie, într-un scaun potrivit numai fundului unui copil de zece ani – nu-şi înţelegea McDonald’s clientela? La ce se gândiseră oare oferind asemenea scaune pentru oameni ca el? –, şi-a scos laptopul şi a intrat pe reţeaua Wi-Fi gratuită.

Şi-a verificat e-mail-ul şi s-a uitat la nişte tipe cosplay drăguţe în costume de Power Girl. A intrat pe forumul Millarworld; câţiva prieteni dezbăteau despre culoarea cea mai potrivită pentru Hulk. Îi era un pic ruşine cu tocilarii cu benzile desenate şi cu rahaturile prosteşti pe care le discutau avid. Evident că ar fi fost gri sau verde. Celelalte culori erau aiurea rău.

Lou s-a întrebat dacă n-ar putea oare să arunce un ochi la SuicideGirls fără să fie văzut de careva trecând pe lângă el, atunci când telefonul a început să bâzâie în buzunarul bermudelor lui cargo. Şi-a ridicat şezutul şi a început să sape.

Tocmai avea mâna pe aparat când a remarcat muzica de la boxele aeroportului. Era, improbabil, acel cântec de demult al lui Johnny Mathis, *Sania cu Zurgălăi.* Improbabil pentru că în acea zi anume din iulie în Boston temperaturile atingeau aproximativ pe cele de pe Venus; lui Lou îi venea să transpire şi doar *privind* afară. Nu numai asta – sistemul audio al aeroportului avusese cu totul altceva exact până să îi sune lui telefonul. Lady Gaga sau Amanda Palmer sau ceva de genul. Ceva simpatic, la pian.

Lou şi-a scos telefonul, dar s-a oprit să se uite la o femeie de la o masă alăturată, o MILF-ă care semăna vag cu Sarah Palin.

— Frate, auzi şi tu? a zis Lou şi a arătat către tavan. Au băgat cântece de Crăciun! Şi suntem în mijlocul verii!

Ea a îngheţat cu furculiţa plină de salată de varză la jumătatea drumului spre buzele ei ca înţepate de albine şi s-a holbat la el cu un amestec de confuzie şi nelinişte.

— Cântecul, a întărit Lou. Auzi cântecul?

Ea şi-a încruntat sprâncenele. L-a privit cam cum ar fi privit o baltă de vomă – ceva ce e de evitat.

Lou a aruncat un ochi la telefon şi a văzut pe Wayne la ID apelant. Era ciudat; de-abia ce-şi trimiseseră mesaje câteva minute mai devreme. Poate că Vic se întorsese din cursa ei pe Triumph şi voia să vorbească cu el despre cum tura motorul.

— Nu mai contează, i-a spus Lou acelei Aproape Sarah Palin şi a fluturat cu o mână în aer, luându-şi mintea de la asta.

A răspuns.

— Care-i treaba, pretine, a zis Lou.

— Tata, a zis Wayne într-o şoaptă sacadată, în care se abţinea să nu plângă. Tata, sunt pe bancheta din spate a unei maşini. Nu pot să ies.

Lou a simţit un junghi slab, aproape blând în spatele coşului pieptului, în gât şi, curios, în spatele urechii stângi.

— Cum adică? Ce maşină?

— Vor să o omoare pe mama. Cei doi bărbaţi. Sunt doi bărbaţi, şi m-au pus într-o maşină, şi nu pot să ies de pe bancheta din spate. E Charlie Manx, tata. Şi cineva cu o mască de gaze. Cineva...

A ţipat.

Pe fundal, Lou a auzit un şir de sunete repetate. Primul lui gând a fost la pocnitori. Însă nu erau pocnitori.

Wayne a strigat:

— Trag, tata! Trag în mama!

— Ieşi din maşină, s-a auzit Lou cum rosteşte, cu voce stranie, subţire, prea înaltă, aproape fără să-şi dea seama că se ridicase în picioare. Doar deschide încuietoarea de la uşă şi fugi.

— Nu pot. *Nu pot.* Nu vrea să se deschidă, şi când încerc să urc pe scaunul din faţă nimeresc tot aici în spate.

Wayne s-a înecat cu un hohot de plâns.

Capul lui Lou a devenit un balon cu aer cald, umplut cu gaze portante, ridicându-l de la podea, către tavan. Era în pericol să navigheze dincolo de lumea reală.

— Uşa *trebuie* să se descuie. Uită-te în jur, Wayne.

— Trebuie să închid. Se întorc. Te mai sun când pot. Nu mă suna, s-ar putea să audă. S-ar putea să audă şi dacă dau pe silenţios.

— Wayne! Wayne! a strigat Lou.

În urechi avea un ţiuit straniu.

Telefonul a rămas mut.

Toată lumea din zona de restaurante se uita perplex la el. Nimeni nu zicea nimic. Doi agenţi de pază s-au apropiat, unul dintre ei cu podul palmei odihnindu-se pe tocul de plastic al armei lui calibru .45.

Lou s-a gândit: *Sună poliţia statală. Sună Departamentul de Poliţie Statală din New Hampshire. Fă-o acum.* Însă când şi-a lăsat în jos telefonul de la ureche ca să formeze 911, i-a alunecat din mână. Iar când s-a aplecat ca să îl ridice, s-a trezit că se ţine de piept, durerea dublându-şi brusc intensitatea, prinzându-l în ghearele-i ascuţite. Era de parcă cineva i-ar fi tras cu pistolul cu capse într-o ţâţă. Şi-a pus mâna pe masa micuţă, ca să se echilibreze, dar umărul i s-a pliat şi a căzut, cu bărbia înainte. A nimerit colţul mesei, dinţii i s-au lovit unii de alţii, iar el a gemut şi s-a prăbuşit pe jos. Shake-ul l-a urmat. Recipientul cerat a explodat şi s-a împrăştiat într-o zeamă rece, dulce, de îngheţată de vanilie.

Avea doar treizeci şi şase de ani. Mult prea tânăr pentru un atac de cord, chiar şi cu istoricul familiei lui. Ştiuse că urma să plătească pentru faptul că nu ceruse salata.

Lacul Winnipesaukee

Când Omul cu Mască de Gaze a apărut cu arma lui, Vic a încercat să meargă cu spatele, dar părea că nu e capabilă să trimită niciun semnal către picioare. Ţeava pistolului o ţintuia locului, era la fel de captivantă ca ceasul de buzunar al unui hipnotizator. Ar fi putut la fel de bine să fie îngropată până la talie în pământ.

Apoi Manx a nimerit între ea şi pistolar, şi arma calibrul .38 s-a declanşat, iar urechea stângă a lui Manx a fost sfâşiată într-o explozie roşie.

Manx a urlat – un strigăt mizer, nu de durere, ci de furie. Arma a mai tras şi o a doua oară. Vic a văzut ceaţa tulburată făcând rotocoale în dreapta ei, o linie foarte dreaptă de aer liber indicând traiectoria glonţului.

Dacă mai rămâi aici încă o clipă, o să te împuşte mortal în faţa lui Wayne, i-a zis tatăl său, cu mâna pe şoldul ei. *Nu mai sta aici, să îl laşi pe Wayne să vadă aşa ceva.*

A aruncat o privire spre maşină, prin parbriz, iar băiatul se afla acolo, pe bancheta din spate. Chipul îi era roşu şi rigid şi flutura isteric o mână prin aer către ea: *Du-te, du-te! Pleacă!*

Vic nu-şi dorea nici ca el să o vadă cum fuge, lăsându-l în urmă. Toate acele multe dăţi când l-a dezamăgit înainte păleau în comparaţie cu acest ultim, de neiertat eşec.

A străbătut-o un gând, asemenea glonţului care produsese tunelul din ceaţă: *Dacă mori aici, nu mai poate să îl găsească nimeni pe Manx.*

— Wayne! a strigat ea. O să vin! Oriunde te-ai duce, o să te găsesc!

N-a avut de unde să ştie dacă a auzit-o. Cu greu se putea auzi pe sine. Urechile îi şuierau, izbite de ceva apropiat de surzenie, zgomotul infernal al pistolului calibru .38 al Omului cu Mască de Gaze. Abia a reuşit să distingă strigătul lui Manx: *Fă-o! Împuşc-o deja!*

Călcâiul i-a scârţâit în iarba udă atunci când s-a răsucit. În sfârşit, reuşea să se urnească. Şi-a lăsat capul în jos,

ducându-şi mâinile la cască, dorindu-şi să o scoată înainte de a o apuca cine ştie încotro. S-a simţit caraghios de înceată, cu picioarele rotindu-se furios sub ea, mergând către nicăieri, în timp ce iarba se strângea în mănunchiuri, ca un covor. Nu mai existau deloc sunete în întreaga lume din jur în afara ropotului greu al tălpilor ei pe sol şi a respiraţiei amplificate în interiorul căştii.

Omul cu Mască de Gaze era pe cale să o împuşte în spate, cu un glonţ în şira spinării, şi spera că o va omorî, pentru că nu-şi dorea să rămână acolo întinsă la pământ, paralizată, aşteptându-l să tragă din nou în ea. *În spate,* s-a gândit, *în spate, în spate,* singurele două cuvinte pe care mintea ei părea să fie capabilă să le conceapă. Întregul ei vocabular se redusese la aceste două cuvinte.

Coborâse până la jumătatea dealului.

În final, a smuls casca şi a aruncat-o deoparte.

Arma a răbufnit.

Ceva a ricoşat repetat pe apa din dreapta ei, ca şi cum un copil ar fi azvârlit o piatră plată pe luciul lacului.

Picioarele lui Vic au ajuns pe scândurile pontonului. Pontonul s-a lăsat şi a pleoscăit sub ea. A făcut trei paşi mari şi a plonjat în apă.

A lovit suprafaţa – s-a gândit iarăşi la imaginea glonţului care tăiase ceaţa –, apoi a intrat în lac, sub apă.

A plonjat aproape până la fund, unde era întuneric şi molcom.

Lui Vic i s-a părut că mai fusese de foarte scurt timp în universul acela obscur, verde şi înecat al lacului, că de fapt se reîntorcea în starea de linişte şi pace a inconştientului.

Femeia a înotat prin răcoarea neclintită.

Un glonţ a lovit lacul, în stânga ei, la mai puţin de cincisprezece centimetri de ea, formând un tunel prin apă şi înşurubându-se în întuneric, încetinind rapid. Vic s-a ferit şi a dat orb din braţe, de parcă l-ar fi putut îndepărta cu trupul. Mâinile au atins ceva fierbinte. Şi-a deschis palma şi a privit ceva ce părea cârligul de plumb al unei undiţe. Curenţii perturbaţi i-au furat obiectul din mână, care s-a scufundat în nisip şi doar după ce a dispărut a înţeles că

fusese nimerită de glonţ.

S-a răsucit, şi-a forfecat picioarele şi şi-a ridicat ochii, cu plămânii deja arzând. A zărit suprafaţa lacului, o foiţă strălucitoare de argint deasupra capului. Pontonul era la trei, patru metri distanţă.

Vic a înaintat prin apă.

Pieptul îi era un seif zdruncinat, cuprins de flăcări.

A dat încontinuu din picioare. După care a ajuns sub el, sub dreptunghiul negru al pontonului.

S-a agitat către suprafaţă. S-a gândit la tatăl ei, la lucrurile pe care le folosea ca să distrugă stâncile, la pachetele de plastic alb alunecos de ANFO. Pieptul îi era plin de ANFO, gata să explodeze.

Capul a tăiat linia apei, iar ea a gâfâit, umplându-şi plămânii cu aer.

Vic se afla în umbrele adânci, sub scândurile pontonului, între şirurile de butoaie de metal ruginite. Mirosea a creozot şi a putregai.

S-a luptat să respire tăcut. Fiecare expiraţie năştea ecou în spaţiul apăsat şi îngust.

— Ştiu unde eşti! a strigat Omul cu Mască de Gaze. Nu te poţi ascunde de mine!

Vocea îi era şuierată şi răguşită şi copilăroasă. El era un copil, a înţeles Vic acum. Poate că avea patruzeci sau cincizeci de ani, însă era doar un alt copil dintre cei otrăviţi de Manx.

Şi, da, probabil că ştia unde e.

Vino şi prinde-mă, nenorocit mic ce eşti, s-a gândit ea şi s-a şters pe faţă. Apoi a auzit o altă voce: Manx. Manx o striga. Îi cânta, mai degrabă.

— Victoria, Victoria, Victoria McQueen!

Între două butoaie era un gol între lemne, o scobitură de poate trei centimetri. A înotat într-acolo şi a privit printre. La o distanţă de zece metri, l-a văzut pe Manx stând în picioare la marginea docului şi pe Omul cu Mască de Gaze în spatele lui. Faţa lui Manx era pictată cu sânge, de parcă ar fi pescuit recent cu gura mere coapte dintr-o căldare.

— Vai, oh, vai! M-ai tăiat binişor, Victoria McQueen. Ai

făcut tocăniţă din faţa mea, iar companionul meu aici prezent mi-a împuşcat urechea. Cu aşa prieteni! Na. Sunt numai sânge. O să fiu singurul băiat pe care de-acum încolo nu-l mai ia nimeni la dans, să vezi de n-o să fie aşa!

A râs, apoi a continuat:

— E adevărat ce se zice. Viaţa chiar că se învârte în cercuri micuţe, Iată-ne aici din nou. Eşti la fel de greu de ţinut în mână ca un peşte. Lacul ţi se potriveşte de minune.

A făcut încă o pauză. Când a reînceput să vorbească, în tonul lui apăruse o notă de umor.

— Poate că-i înspre bine. Nu m-ai omorât. Doar m-ai îndepărtat de copiii mei. Ce-i corect e corect. Aş putea să plec şi să te las în pace. Dar înţelege că fiul tău e cu mine şi că n-o să-l mai ai niciodată înapoi. Deşi mă aştept să te sune din când în când din Tărâmul Crăciunului. O să fie fericit acolo. N-o să-i fac niciodată rău. Indiferent de ce simţi acum, când o să îi mai auzi glasul, o să vezi cum e. O să vezi că îi e mai bine cu mine decât cu tine.

Pontonul scârţâia pe apă. Motorul de la Rolls-Royce huruia la ralanti. Ea s-a chinuit să îşi scoată geaca înmuiată şi grea a lui Lou. S-a gândit că haina o să se afunde, dar a plutit, arătând ca o pată de material negru şi toxic.

— Desigur, poate că eşti tentată să ne cauţi, a zis Manx, cu voce lunecoasă. Aşa cum m-ai mai găsit şi înainte. Am avut ani şi ani la dispoziţie ca să mă gândesc la podul din pădure. Podul tău imposibil. Acum ştiu totul despre poduri ca acela. Ştiu totul despre drumuri care nu pot fi găsite decât cu mintea. Unul dintre ele e cel prin care am descoperit calea spre Tărâmul Crăciunului. Sunt Drumul de Noapte, şi şinele de tren către Orfelinat, şi uşile spre Lumea-de-Mijloc, şi vechea cărare la Casa din Copac a Minţii, şi mai e extraordinarul pod acoperit al lui Victoria. Încă mai ştii cum să ajungi acolo? Vino şi caută-mă dacă poţi, Vic. O să te aştept la Casa Somnului. O să fac acolo o oprire înainte de a sosi în Tărâmul Crăciunului. Vino şi găseşte-mă şi o să discutăm mai pe larg.

S-a întors şi a început să bocăne pe doc în sus.

Omul cu Mască de Gaze a lăsat să-i scape un oftat imens

şi a ridicat pistolul, care a scos o flamă.

Una dintre scândurile de brad de deasupra ei a trosnit şi a împroşcat aşchii. Un al doilea glonţ a traversat razant apa în dreapta ei, lăsând o urmă netedă pe suprafaţa lacului. Vic s-a lansat în spate, îndepărtându-se cu stropi din zona crăpăturii înguste prin care spionase. Un al treilea glonţ a ricoşat din scara de inox ruginită. Ultimul a scos un pleoscăit neremarcabil chiar în faţa pontonului.

Ea a înotat, călcând apa.

Portierele maşinii s-au trântit.

A auzit cum cauciucurile hârşâie în marşarier de-a lungul curţii, zdruncinându-se peste lemnele rupte ale gardului.

Vic s-a gândit că poate e o păcăleală, că unul dintre ei e în maşină şi celălalt, Omul cu Mască de Gaze, a rămas în urmă, pitit, cu pistolul pregătit. Şi-a închis ochii. A ascultat foarte atentă.

Când şi i-a redeschis, a avut în faţă silueta unui păianjen uriaş şi păros, suspendat de ce-i mai rămăsese din pânza lui. Cea mai mare parte atârna în franjuri gri. Ceva – un glonţ, întregul freamăt – o sfâşiase. Asemenea lui Vic, nu-i mai rămăsese nimic din lumea pe care o ţesuse.

Motorul de Căutare.
6-7 iulie

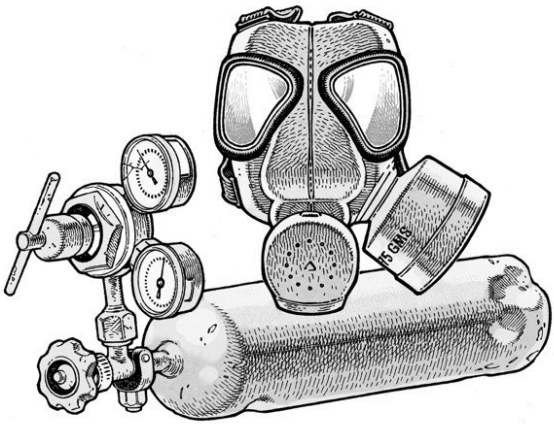

Lacul

Imediat ce s-a trezit singur pe bancheta din spate a Wraith-ului, Wayne a făcut lucrul cel mai logic: a încercat să iasă naibii de-acolo.

Maică-sa zburase în josul dealului – îi păruse mai degrabă un zbor decât o fugă iar Omul cu Mască de Gaze s-a avântat după ea într-un fel de salturi ameţite, împleticite. După care însuşi Manx a luat-o către lac, cu mâna proptită peste ureche.

Imaginea cu Manx mergând pe deal în jos l-a blocat pe Wayne o clipă. Ziua se transformase într-un clar obscur albăstrui apos, lumea devenise lichidă. În copaci atârna ceaţă grea de culoarea lacului, ce aştepta densă la poalele dealului. Din spatele maşinii, Wayne abia putea distinge pontonul de lângă apă.

Pe fundalul aburilor plutind, Manx era o apariţie ca de circ: omul schelet împerecheat cu omul pe prăjini, o figură imposibil de înaltă, sfrijită şi pustiită, într-o haină arhaică. Capul lui chel şi diform şi nasul coroiat amintea de vulturi. Ceaţa crea iluzii cu umbra lui, aşa că el părea să coboare pe deal printr-o serie de porţi întunecate în contur de Manx, fiecare mai lată decât cealaltă.

A fost cel mai greu lucru din lume să îşi desprindă privirea de la el. *Fum de turtă dulce,* s-a gândit Wayne. Inspirase mult din chestia pe care i-o dăduse Omul cu Mască de Gaze şi asta îl făcea lent. Şi-a frecat faţa cu ambele mâini, încercând să se trezească pe de-a întregul, apoi a început să se mişte.

Deja încercase să deschidă uşile din spate, dar încuietorile nu voiau să se desţelenească indiferent cât de tare trăgea de ele, iar ferestrele nu voiau să se dea în jos. Scaunul din faţă, totuşi... era altă poveste. Nu numai că portiera de la şofer era vizibil descuiată, ci fereastra era şi coborâtă pe jumătate. Suficient de mult încât să poată să se strecoare afară, dacă uşa ar fi refuzat să coopereze.

S-a forţat să se ridice de pe banchetă şi a străbătut

drumul lung şi anevoios prin compartimentul din spate, traversând distanţa vastă de aproape un metru. Wayne a apucat spatele scaunului din faţă, s-a împins peste şi...

S-a răsturnat pe podeaua din spate a maşinii.

Mişcarea bruscă a săriturii i-a făcut capul să i se învârtă şi să se simtă ciudat. A rămas în patru membre timp de mai multe secunde, respirând adânc, încercând să îşi calmeze neliniştea crescândă din stomac. Şi încercând să descâlcească ce tocmai i se întâmplase.

Gazul pe care îl inhalase pe nas îl dezorientase atât de mult, încât cu greu distingea susul de jos. Şi-a pierdut echilibrul şi s-a prăbuşit iarăşi pe bancheta din spate; gata, până aici.

S-a ridicat să mai încerce o dată. Totul se legăna în jurul lui, dar el a aşteptat şi, în sfârşit, pendularea s-a oprit. A tras puternic aer în piept (cu şi mai mult gust de turtă dulce) şi s-a împins peste zona despărţitoare, s-a rostogolit şi s-a ridicat încă o dată de pe podeaua compartimentului din spate.

Stomacul i s-a răscolit, iar pentru o clipă micul dejun i-a ajuns în gură. L-a înghiţit la loc. Avusese un gust mai bun prima dată.

De la poalele dealului, Manx vorbea, adresându-se lacului, cu o voce calmă şi nezorită.

Wayne a cercetat atent compartimentul din spate, încercând să determine cum de reuşise să nimerească tot acolo. Era de parcă bancheta din spate se continua la infinit. Era de parcă nu mai exista nimic în afară de bancheta din spate. Se simţea la fel de ameţit ca ieşit dintr-un Gravitron dintr-un parc de distracţii, cu cabina aceea care te învârte mai repede şi mai repede, până ce forţa centrifugă te lipeşte de perete.

Ridică-te. Nu renunţa. A văzut cuvintele acestea în mintea lui la fel de clar ca o vopsea neagră pictată pe un gard alb.

De data asta, Wayne şi-a pus bărbia în piept, ca la atletism, a pornit şi a sărit peste zona despărţitoare şi afară din compartimentul din spate şi... înapoi în compartimentul

din spate, unde s-a prăbuşit pe podeaua cu mochetă. iPhone-ul i-a săltat din buzunarul pantalonilor scurţi.

S-a ridicat în patru membre şi s-a ţinut de carpeta aspră ca să nu cadă, aşa de ameţit era. Simţea de parcă maşina era în mişcare, alunecând peste o gheaţă neagră, rotindu-se într-un cerc strâns şi care provoacă greaţă. Senzaţia de mişcare în lateral era aproape copleşitoare şi a trebuit să îşi închidă ochii o vreme ca s-o blocheze.

Când a îndrăznit să îşi ridice capul şi să privească în jur, primul lucru pe care l-a zărit a fost telefonul, odihnindu-se pe mochetă la doar câţiva centimetri distanţă.

S-a întins după el, cu aceeaşi lentoare cu care un astronaut încearcă să apuce un baton de ciocolată care pluteşte.

L-a sunat pe tatăl lui, singurul număr pe care îl avea memorat în FAVORITE, la îndemână cu o singură apăsare. Părea că acea singură apăsare reprezenta tot ce era în stare să facă.

— Care-i treaba, pretine, a zis Lou Carmody, cu o voce caldă şi amicală şi neîngrijorată, la auzul căreia Wayne a simţit cum din gât i se naşte un plânset gata să izbucnească.

Până în acea clipă nu îşi dăduse seama cât de aproape era de a izbucni în plâns. Gâtul i s-a contractat periculos. Nu era sigur dacă va mai putea reuşi să respire, darămite să vorbească. Şi-a închis pleoapele şi a avut o scurtă, aproape tactilă amintire a obrazului său apăsat pe chipul ţepos al tatălui lui, cu acea blană ca de urs brun nerasă de trei zile.

— Tata. Tata, sunt pe bancheta din spate a unei maşini. Nu pot să ies.

A încercat să îi explice, dar îi era greu. Era greu să ia tot aerul necesar ca să vorbească, greu să rostească printre lacrimi. Ochii îi ardeau. Privirea îi era înceţoşată. Era greu să explice despre Omul cu Mască de Gaze şi Charlie Manx şi Hooper şi fumul de turtă dulce şi cum bancheta din spate se continua la infinit. N-a fost prea sigur ce-a vorbit. Ceva despre Manx. Ceva despre maşină.

Apoi Omul cu Mască de Gaze a început iarăşi să tragă cu arma. Pistolul s-a declanşat din nou şi din nou pe măsură ce acesta ţintea pontonul. Arma se smucea în mâna bărbatului, scoţând flame în întuneric. Când oare se făcuse atât de întuneric?

— Trag, tata! a zis Wayne pe un ton răguşit şi chinuit pe care mai că nu şi-l recunoştea. Trag în mama!

Wayne a aruncat o privire prin parbriz, către umbrele mohorâte, însă nu şi-a dat seama dacă vreunul dintre gloanţe a nimerit-o pe mama lui. N-o putea vedea. Era parte din lac, din întuneric. Cât de uşor se lipise de întuneric. Cât de uşor se distanţase de el.

Manx nu a mai stat să urmărească pe Omul cu Mască de Gaze cum trage în apă. Era deja la jumătatea urcuşului pe deal. Îşi apăsa lateralul capului ca un om ascultând la căşti, primind un mesaj de la superiori. Deşi era imposibil de conceput pe cineva care să îi fi fost superior lui Manx.

Omul cu Mască de Gaze şi-a golit încărcătorul şi s-a întors şi el cu spatele la apă. S-a clătinat pe măsură ce urca dealul, păşind ca cineva care cară o greutate mare pe umeri. Urmau să ajungă la maşină cât de curând. Wayne nu avea idee ce se va fi întâmplat după aceea, dar încă mai avea agerimea necesară ca să ştie că dacă îl prind cu telefonul i-l vor lua.

— Trebuie să închid, i-a zis Wayne tatălui său. Se întorc. Te mai sun când pot. Nu mă suna, s-ar putea să audă. S-ar putea să audă şi dacă dau pe silenţios.

Taică-su îi striga numele, însă nu mai era timp ca să mai zică altceva. Wayne a apăsat pe ÎNCHIDE şi a pus telefonul pe mut.

A căutat un loc în care să ascundă aparatul, gândindu-se să îl vâre între scaune. Dar mai apoi a văzut că sub scaunele din faţă erau nişte sertare din nuc lăcuit, cu mânere rotunde argintii. A deschis unul, a strecurat telefonul şi l-a închis tocmai când Manx era cu mâna pe portiera de la şofer.

Manx a azvârlit ciocanul argintiu pe scaun şi a urcat pe jumătate. Ţinea pe lateralul capului o batistă de mătase,

însă a coborât-o atunci când l-a văzut pe Wayne îngenunchiat pe carpetă. Wayne a scos un sunet scurt şi strident de groază la vederea feţei lui Manx. Din partea aceea a capului îi atârnau două bucăţi distincte de ureche. Chipul lui sfrijit era îmbibat de o nuanţă ştearsă de sângeriu. Deasupra ochilor se desprindea o fâşie de piele, cu o bucată din frunte lipită de ea. Dedesubt, sclipea osul.

— Presupun că arăt de speriat, a zis Manx şi a rânjit cu dinţii pătaţi de roz. Acu' ai ureche, acu' nu, a mai zis şi a arătat spre lateralul capului.

Lui Wayne îi venea să leşine. Partea din spate a automobilului părea neaşteptat de întunecată, de parcă Manx ar fi adus cu el noaptea atunci când a deschis portiera.

Bărbatul înalt s-a lăsat greu în spatele volanului. Uşa s-a trântit *singură* – apoi geamul s-a ridicat singur. Nu era Manx, nu putea să fie Manx cel care făcuse asta. Ţinea din nou una dintre mâini la ureche şi cu cealaltă apăsa molcom peste fâşia de piele de deasupra frunţii.

Omul cu Mască de Gaze ajunsese la portiera pasagerului şi acum trăgea de mâner – însă chiar în timp ce o făcea, zăvorul s-a blocat.

Maneta schimbătorului de viteze a cabrat, intrând în marşarier. Maşina s-a azvârlit câţiva metri înapoi, cu pietriş scuipat sub cauciucuri.

— Nu! a strigat Omul cu Mască de Gaze.

Încă mai ţinea încuietoarea atunci când maşina a pornit şi aproape că a fost tras şi dezechilibrat. S-a împleticit după maşină, încercând să stea în continuare cu mâna pe uşă, de parcă ar fi avut cum să ţină Rolls-Royce-ul pe loc.

— Nu! Dle Manx! Nu plecaţi! *Îmi pare rău!* N-am vrut! A fost o greşeală!

Vocea îi era cuprinsă de oroare şi suferinţă. A fugit către portiera de la pasager şi a tras încă o dată de mâner.

Manx s-a aplecat către el. Prin geam, i-a spus:

— Acum eşti pe lista mea a celor obraznici, Bing Partridge. Ai speranţe deşarte dacă mai crezi că ar trebui să te duc în Tărâmul Crăciunului, după tot dezastrul pe care l-

ai făcut. Mi-e teamă să te las înăuntru. De unde să ştiu că, dacă te las înăuntru, n-o să ciuruieşti toată maşina cu gloanţe?

— Jur, o să fiu cuminte! O să fiu cuminte, o să fiu, o să fiu cuminte ca zahăr şi linte! Nu plecaţi! Îmi pare rău. Îmi pare atât de *rrrrăooooooouuuuuu!*

Interiorul măştii lui de gaze era aburit, iar el rostea cuvintele printre sughiţuri:

— Mi-aş dori să mă fi împuşcat pe mine! Zău! Mi-aş dori să fi fost urechea mea! Of, Bing, Bing pălâng!

— Gata cu gălăgia ta de doi bani. Deja mă doare capul.

Zăvorul a sărit. Omul cu Mască de Gaze a deschis larg uşa şi s-a trântit în maşină.

— N-am vrut! Jur că n-am vrut. Fac orice! Orice! a zis, iar ochii i s-au mărit pocniţi de inspiraţie. Aş putea să îmi tai singur urechea! Propria ureche! Nu-mi pasă! N-am nevoie de ea, am două! Vreţi să îmi tai propria mea ureche?

— Vreau să taci. Dacă simţi că ai nevoie să tai ceva, poţi să începi cu limba. Măcar aşa am avea parte de un pic de linişte.

Maşina a accelerat în marşarier, zdruncinându-se pe asfalt, cu osiile fremătând. Când a atins drumul, a patinat în dreapta, astfel încât să fie orientată către autostradă. Maneta schimbătorului de viteze a cloncănit iarăşi şi a sărit în viteză.

În tot acest timp, Manx nu a atins nici volanul, nici maneta, ci a stat în continuare cu mâna la ureche, rotindu-se în scaun ca să privească pe Omul cu Mască de Gaze.

Fumul de turtă dulce, s-a gândit Wayne cu un fel de mirare abătută. Îl făcea să vadă lucruri. Maşinile nu se conduceau singure. Scaunele din spate nu se continuau la infinit.

Omul cu Mască de Gaze se tot bâţâia înainte şi înapoi, scoţând zgomote jalnice şi scuturând din cap.

— Prostălău, a şoptit Omul cu Mască de Gaze. Sunt *atât de* prostălău.

Şi-a lovit capul de bord, cu putere. De două ori.

— Termină chiar acum sau te las la marginea drumului.

Nu e niciun motiv pentru care să aduci cu tine în maşină toate nereuşitele tale, a spus Manx.

Automobilul a forjat înainte şi a început să se îndepărteze de cabană. Mâinile lui Manx nu i-au părăsit nicio clipă faţa. Volanul se balansa scurt dintr-o parte în alta, ghidând Rolls-Royce-ul pe şosea. Wayne şi-a mijit ochii, fixându-şi privirea pe volan. S-a ciupit de obraz, foarte tare, răsucind pielea, dar durerea nu a reuşit cu nimic să îi limpezească vederea. Maşina a continuat să se conducă singură, aşa că fie fumul de turtă dulce îi provoca halucinaţii, fie... însă nu mai era nici un alt „fie” în acest raţionament. Nu voia să înceapă să se gândească la „fie”.

Şi-a întors capul şi s-a uitat pe geamul din spate. Putea zări ultimele frânturi ale lacului, pe sub plapuma sa joasă de ceaţă. Apa era la fel de netedă ca o placă proaspăt presată de oţel, la fel de netedă ca lama unui cuţit. Dacă mama lui era acolo, el n-a văzut nici urmă de ea.

— Bing. Aruncă un ochi în torpedo şi cred că o să găseşti o pereche de foarfece şi nişte bandă adezivă.

— Vreţi să îmi tai limba? a întrebat cu speranţă Omul cu Mască de Gaze.

— Nu. Vreau să îmi bandajezi capul. Asta dacă nu preferi să stai şi să urmăreşti cum sângerez până la moarte. Presupun că ar fi un spectacol pe cinste.

— Nu! a strigat Omul cu Mască de Gaze.

— Păi, atunci va trebui să faci tot ce poţi ca să-mi ajuţi urechea şi fruntea. Şi dă-ţi jos masca aia. E imposibil să vorbesc cu tine cât timp ai chestia aia pusă.

Capul Omului cu Mască de Gaze a scos un pocnet atunci când a ieşit masca, foarte asemănător cu pocnetul făcut de un dop de plută într-o sticlă de vin. Chipul de sub era îmbujorat şi înroşit, iar pe obrajii lui rotofei şi tremuraţi curgeau lacrimi. A cotrobăit prin torpedo şi a revenit cu o rolă de bandă chirurgicală şi o pereche de foarfece micuţe argintii. Şi-a desfăcut fermoarul treningului, lăsând vederii un tricou mulat alb pătat şi umeri aşa de păroşi, că aminteau de gorilele masculi. A sfâşiat tricoul şi a închis la loc fermoarul.

Luminile de semnalizare au clipit. Maşina a încetinit la un semn de stop, apoi a virat pe şosea.

Bing a tăiat cu foarfeca mai multe fâşii din tricou. A împăturit atent una şi a pus-o peste urechea lui Manx.

— Ţineţi asta acolo, a zis Bing şi a sughiţat într-un fel mizer.

— Mi-ar plăcea să ştiu cu ce oare m-a tăiat, a spus Manx, apoi s-a uitat scurt înspre bancheta din spate, întâlnind privirea lui Wayne. Să ştii că am un istoric neprietenos cu mama ta. E ca lupta cu un sac de pisici.

Bing a zis:

— Sper să o mănânce viermii. Sper să îi mănânce viermii ochii.

— Asta-i prea josnic.

Bing a înfăşurat în jurul capului lui Manx o altă fâşie din tricou, unind pansamentul de la ureche şi acoperind tăietura de la frunte. A început să fixeze ţesătura cu mai multe runde de bandă petrecută.

Manx încă se mai uita la Wayne.

— Eşti dintre cei tăcuţi. N-ai nimic de zis în apărarea ta?

— Lasă-mă să plec, a spus Wayne.

— O s-o fac, a zis Manx.

Au trecut de Greenbough Diner, acolo unde Wayne şi mama lui mâncaseră sandvişurile de la micul dejun. Să se gândească la orele din dimineaţa aceea era ca a se gândi la un vis pe jumătate rememorat. Oare umbra lui Manx era cea pe care o văzuse când se trezise? Aşa părea.

— Am ştiut că vii, a spus Wayne, surprins şi el de vorbele lui. Am ştiut întreaga zi.

— E greu să opreşti un copil să se gândească la cadourile lui în noaptea de dinainte de Crăciun, a zis Manx.

I-a făcut cu ochiul lui Bing în timp ce acesta îi presa o nouă bandă.

Volanul glisa blând dintr-o parte în alta, iar maşina îmbrăţişa virajele.

— Maşina se conduce singură? a întrebat Wayne. Sau o văd aşa doar pentru că mi-a dat cu chestia aia pe la nas?

— Nu-i nevoie să tot vorbeşti, a strigat la el Omul cu

Mască de Gaze. Quakeri-s pe zaiafet! Gata hohot, gata zurbă, sau rămâi tăiat de limbă!

— Vrei să termini cu limbile astea tăiate ale tale? a zis Manx. Încep să cred că ai o fixaţie. Vorbesc cu băiatul. N-am nevoie de tine să arbitrezi.

Ruşinat, Omul cu Mască de Gaze s-a rezumat la decupatul benzilor adezive.

— Nu vezi lucruri şi *nu se* conduce singură, a zis Manx. *Eu o* conduc. Eu sunt maşina, iar maşina este eu. E un Rolls-Royce autentic, asamblat în Bristol în 1937, livrat în America în 1938, unul dintre cele mai puţin de cinci sute de bucăţi de pe partea asta a oceanului. Însă mai e şi o extensie a gândurilor mele şi mă poate duce pe drumuri care nu pot exista decât în imaginaţie.

— Gata, a spus Bing. Totu-i reparat.

Manx a râs.

— Ca să fiu reparat, ar trebui să ne întoarcem şi să căutăm pe peluza femeii restul de ureche.

Expresia feţei lui Bing s-a zbârcit; ochii i s-au micşorat, cruciş; umerii i-au tresărit, cu spasme ale unui plânset mut.

— Dar el mi-a dat cu ceva pe la nas, a zis Wayne. Ceva ce mirosea a turtă dulce.

— Ceva care doar să te mai liniştească. Dacă Bing şi-ar fi folosit canistra cum trebuie, tu deja te-ai fi odihnit cât se poate de calm.

Manx a aruncat o ocheadă rece şi scârbită la tovarăşul lui de călătorie.

Wayne a reflectat la asta. Să ducă un gând la bun sfârşit îi cerea un efort apropiat de cel necesar pentru a muta o ladă grea de-a lungul unei camere.

— Şi cum se face că pe voi doi nu vă odihneşte cât se poate de calm? a întrebat Wayne, în cele din urmă.

— Ăăă? a zis Manx, uitându-se acum la cămaşa lui de mătase albă pătată cu purpuriul sângelui. Ah! Eşti în propriul buzunar de univers, acolo în spate. Nu las nimic să ajungă în faţă.

A oftat, apoi a continuat:

— N-am cum să mai salvez cămaşa! Simt că e cazul să

ţinem cu toţii un moment de reculegere pentru ea. Cămaşa asta e mătase Riddle-McIntyre, cel mai bun croitor de cămăşi din vest din ultima sută de ani. Gerald Ford a purtat numai Riddle-McIntyre. Iar acum tot aşa de bine aş putea să şterg motorul cu ea. Sângele nu iese niciodată de pe mătase.

— Sângele nu iese niciodată de pe mătase, a şoptit Wayne.

Această afirmaţie avea o calitate epigramatică în ea, părea un fapt foarte important.

Manx l-a analizat cu grijă din scaunul lui din faţă. Wayne i-a întors privirea printre scânteieri de lumină şi întuneric, de parcă norii ar fi trecut prin dreptul soarelui. Însă azi nu era niciun soare, iar acea lucire vibrantă era în mintea lui, în spatele ochilor. Se afla pe muchia extremă a şocului, un loc în care timpul curgea diferit, mişcându-se în sufluri, acoperind o bucată, apoi sărind din nou înainte.

Wayne a auzit un sunet, o tânguire distantă, un bocet furios şi presant. Pentru o clipă, s-a gândit că era strigătul cuiva, şi şi-a adus aminte cum Manx a lovit-o pe mama lui cu ciocanul argintiu şi s-a gândit că s-ar putea să-i fie rău. Dar pe măsură ce sunetul s-a apropiat de ei şi s-a intensificat, l-a recunoscut ca fiind o sirenă de poliţie.

— Îşi suflecă repede mânecile, a zis Manx. Trebuie să recunosc meritele mamei tale. Nu stă pe tânjeală când vine vorba să-mi pună beţe-n roate.

— Ce-o să faci când o să ne vadă poliţia? a întrebat Wayne.

— Nu cred că o să ne deranjeze pe noi. Se duc la casa mamei tale.

Automobilele din faţă au început să tragă pe marginea drumului. Un girofar alb-albastru a apărut pe culmea dealului micuţ dinaintea lor, a încălecat piscul şi a gonit către ei. Wraith-ul a încetinit mergând către dreapta, însă nu a oprit complet.

Maşina de poliţie a trecut în viteză pe lângă ei, cu aproape o sută la oră. Wayne şi-a întors capul ca s-o urmărească. Şoferul nici măcar nu a aruncat o privire în

direcţia lor. Manx a continuat să şofeze. Sau, mai degrabă, maşina a continuat să şofeze. Manx tot nu atinsese deloc volanul. Lăsase în jos parasolarul şi se inspecta acum în oglindă.

Licărul luminos-întunecat ajungea din ce în ce mai şters la ei, ca roata unei rulete care îşi pierde din vigoare, cu bila gata să se potrivească pe roşu sau pe negru. Wayne nu mai simţea cu adevărat groază, părăsise acea senzaţie în curtea maică-sii. S-a ridicat de pe podea şi s-a pus comod pe canapea.

— Ar trebui să te duci la un doctor, a zis Wayne. Dacă m-ai lăsa undeva în pădure, ai putea să te duci la un doctor şi să îţi aranjezi urechea şi capul înainte să reuşesc eu să o iau pe jos până în oraş sau să mă găsească cineva.

— Îţi mulţumesc pentru grijă, însă aş prefera să nu primesc tratamente medicale în cătuşe, a spus Manx. Drumul o să mă facă mai bine. Drumul mă face mereu mai bine.

— Unde mergem? a întrebat Wayne.

Vocea părea să îi vină de undeva de departe.

— Tărâmul Crăciunului.

— Tărâmul Crăciunului, a repetat Wayne. Ce-i ăsta?

— Un loc special. Un loc special pentru copii speciali.

— Pe bune?

Wayne şi-a mai ponderat entuziasmul, apoi a completat:

— Nu te cred. E doar ceva ce-mi zici doar ca să nu mai fiu speriat.

A făcut o nouă pauză, după care s-a hotărât să îndrăznească să pună o nouă întrebare:

— O să mă omori?

— Mă surprinde că te gândeşti la aşa ceva. Mi-ar fi fost foarte uşor să te omor la casa mamei tale. Nu. Şi Tărâmul Crăciunului e suficient de real. Nu e uşor de găsit. Nu poţi ajunge în el pe niciun drum din lumea asta, însă mai sunt şi alte drumuri decât cele pe care le găseşti pe hartă. Este în afara lumii, şi în acelaşi timp e la doar câţiva kilometri de Denver. Şi, apoi, e chiar aici, în capul meu – a zis Manx şi a ciocănit cu un deget la tâmplă – şi îl iau cu mine oriunde

mă duc. Mai sunt şi alţi copii acolo, şi niciunul dintre ei nu e ţinut contrar voinţei lui sau ei. N-ar pleca pentru nimic în lume. Sunt nerăbdători să te cunoască, Wayne Carmody. Sunt nerăbdători să îţi fie prieteni. O să îi vezi cât de curând – şi când o vei face, într-un final, o să te simţi ca acasă.

Asfaltul huruia şi zdruncina sub roţi.

— Ultima oră a fost una agitată, a zis Manx. Aşază-ţi capul jos, copile. Dacă o să se întâmple ceva interesant, o să mă asigur că te trezesc.

Nu avea niciun motiv să facă ce sugerase Charlie Manx, dar, la scurt timp, Wayne şi-a dat seama că stă culcat pe o parte, cu capul odihnindu-i-se pe curbura scaunului de piele. Dacă era pe lumea asta vreun alt sunet mai liniştitor decât murmurul şoselei sub cauciucuri, Wayne nu ştia care era.

Roata ruletei a ţăcănit şi a ţăcănit şi s-a oprit, în cele din urmă. Ultima bilă se aşezase pe negru.

Lacul

Vic a înotat în apele joase cu mişcări largi din braţe, apoi s-a căţărat pe picioare în ultimii metri până la plajă. De acolo, s-a rostogolit pe spate, cu picioarele încă în lac. Tremura puternic, cu spasme teribile şi aproape bolnave, şi scotea sunete prea furioase ca să fie considerate suspine. Probabil că plângea. Nu era sigură. O durea tot corpul pe dinăuntru, de parcă ar fi petrecut o zi şi o noapte vomitând.

La o răpire de persoane, nimic nu e mai important decât ce se întâmplă în primele treizeci de minute, s-a gândit Vic, amintindu-şi ceva ce auzise cândva la televizor.

Lui Vic nu i s-a părut că ce ar face în următoarele treizeci de minute ar conta, cum nu a crezut că vreun poliţist de undeva ar fi capabil să îl oprească pe Charlie Manx şi al său Wraith. Şi totuşi, s-a forţat să se ridice, deoarece avea nevoie să facă tot ce i-ar fi stat în putere, indiferent dacă ar fi avut sau nu vreun efect.

A mers ca un beţiv, împleticit, legănându-se, urmând un drum în zigzag până la uşa din spate a casei, unde a căzut iarăşi pe jos. A urcat treptele în mâini şi în genunchi, folosind balustrada ca să se ridice. Telefonul a început să sune. Vic s-a chinuit să continue drumul înainte, în ciuda unui nou val de durere sfâşietoare, suficient de ascuţită încât să o lase fără răsuflare.

A mers legănat prin bucătărie, a ajuns la telefon şi a ridicat receptorul la al treilea ţârâit, tocmai înainte să intre căsuţa vocală.

— Am nevoie de ajutor, a zis Vic. Cine e? Trebuie să mă ajuţi. Cineva mi-a luat fiul.

— Vai, da’ nu-i nimic, domnişoară McQueen, a zis fetiţa de la celălalt capăt al liniei. Tati o să-l aducă teafăr şi o să se asigure că Wayne se va distra pe cinste. O să fie în curând cu noi. O să fie aici în Tărâmul Crăciunului şi o să îi arătăm toate jocurile noastre. Nu-i grozav?

Vic a apăsat pe butonul de închidere, apoi a format 911.

O femeie i-a spus că a contactat serviciul de urgenţă.

Vocea îi era calmă şi detaşată.

— Care vă este numele şi natura urgenţei?

— Victoria McQueen. Am fost atacată. Un bărbat mi-a răpit fiul. Pot să descriu maşina. Doar ce au plecat. Vă rog, trimiteţi pe cineva.

Operatoarea a încercat să menţină acelaşi ton liniştit, însă nu prea reuşea. Adrenalina schimba totul.

— Cât de rău eşti rănită?

— Nu asta contează. Să vorbim despre răpitor. Numele lui e Charles Talent Manx. E... nu ştiu, bătrân – iar aici Vic s-a gândit că de fapt *mort,* deşi n-a spus-o. Are cam şaptezeci de ani. Are peste 1,85, e aproape chel, cam de 90 de kg. Mai e un bărbat cu el, mai tânăr. Nu l-am văzut prea bine.

Pentru că, din cine ştie ce motiv, purta o nenorocită de mască de gaze. Însă nu a spus nici asta, ci a continuat:

— Sunt într-un Rolls-Royce Wraith, de epocă, din 1930. Fiul meu e pe bancheta din spate. Fiul meu are doisprezece ani. Numele lui e Bruce, însă nu-i place să-l strigi aşa.

Aici, Vic nu s-a mai putut abţine şi a început să plângă.

A zis, printre sughiţuri:

— Are părul negru şi are 1,50 şi poartă un tricou alb simplu.

— Victoria, poliţia e în drum spre tine. Era înarmat vreunul dintre aceşti bărbaţi?

— Da. Cel mai tânăr are o armă. Iar Manx are un fel de ciocan. M-a lovit cu el de câteva ori.

— Trimit o ambulanţă, ca să aibă grijă de rănile tale. Ai reuşit cumva să reţii numărul de înmatriculare?

— E un nenorocit de Rolls-Royce din anii treizeci, cu băieţelul meu în spate. Câte crezi că sunt din astea pe stradă?

Vocea i-a fost tăiată de un suspin. A tuşit şi a scuipat şi numărul de înmatriculare:

— En-o-es-patru-a-doi. E o plăcuţă preferenţială. Se citeşte ca un cuvânt în germană. Nosferatu.

— Ce înseamnă?

— Ce mai contează? Căutaţi voi, în pula mea.

— Îmi cer scuze. Îţi înţeleg supărarea. O să emit o alertă de urmărire. O să facem tot ce putem ca să îţi aducem fiul înapoi. Ştiu că eşti speriată. Fii calmă. Te rog să încerci să te calmezi.

Lui Vic i s-a părut că, pe jumătate, operatoarea încerca să se convingă singură. În vocea acesteia se auzea un tremur, de parcă s-ar fi abţinut cu greu să nu plângă.

— Ajutorul e pe drum. Victoria...

— Doar Vic. Mulţumesc. Îmi pare rău că am înjurat.

— Nu-i nimic. Nu-ţi face griji de asta. Vic, dacă sunt într-o maşină distinctivă precum un Rolls-Royce, asta e bine. Iese în evidenţă. N-o să ajungă prea departe într-un astfel de vehicul. Dacă sunt *oriunde* pe vreo stradă, cineva o să-i repereze.

Dar nu a făcut-o nimeni.

Când echipa de paramedici a încercat s-o îndrume spre ambulanţă, Vic s-a smucit şi le-a zis să îşi ia dracului mâinile de pe ea.

Un ofiţer de poliţie, o femeie indiano-americană corpolentă, s-a interpus între Vic şi bărbaţi.

— O puteţi examina aici, a zis ea, conducând-o pe Vic înapoi spre canapea.

Avea în voce un foarte slab accent, o cadenţă care făcea ca orice afirmaţie a ei să fie atât vag muzicală, cât şi interogativă.

— E mai bine să nu plece. Dacă sună răpitorul? a mai zis ea.

Vic s-a strâns ghem pe canapea, în pantalonii ei scurţi uzi, învelită într-o pătură. Un paramedic cu nişte mănuşi albastre s-a înfipt lângă ea şi a rugat-o să dea jos pătura şi să îşi scoată tricoul. Asta a atras atenţia poliţailor din cameră, care au aruncat pe furiş priviri către Vic, însă Vic s-a conformat fără vehemenţă, fără să mai stea pe gânduri. Şi-a aruncat tricoul pe podea. Nu purta sutien şi şi-a acoperit sânii cu un braţ, cocoşându-se ca să permită paramedicului să îi cerceteze spinarea.

Paramedicul a tras adânc aer în piept.

Ofiţerul de poliţie indian – numele de pe insignă spunea că o cheamă Chitra – a stat lângă ea, privind curbura spatelui lui Vic. A scos un sunet care sugera compătimire.

— Am crezut că aţi spus că *a* încercat să vă calce cu maşina, a zis Chitra. Nu că a şi reuşit.

— O să fie nevoie să completeze un formular, a zis paramedicul. O chestie în care să precizeze că refuză să urce în ambulanţă. Am nevoie să fiu acoperit. Ar putea să aibă coaste frânte sau splina ruptă şi eu să nu-mi dau seama. Vreau să se consemneze că nu consider că e în interesul ei medical.

— Poate că nu e în interesul meu medical, a spus Vic, dar e în al *vostru.*

Vic a auzit cum prin cameră freamătă un zumzet – nu chiar râsete, însă pe-aproape, un murmur masculin voios. Acum în cameră erau şase sau şapte persoane, pretinzând cu toţii că nu se uită la pieptul ei, cu tatuajul cu un motor de 6 în linie deasupra sânilor.

Un poliţist era aşezat în partea opusă, primul poliţist din cei de faţă care nu avea uniformă. Purta un jerseu bleu care era prea scurt la mâneci, o cravată roşie cu o pată de cafea pe ea şi un chip care ar fi câştigat uşor un concurs de urâţenie: sprâncene stufoase cărunte, îngălbenite la vârfuri, dinţi pătaţi de nicotină, un nas tâlv caraghios şi o bărbie proeminentă despicată.

A scotocit printr-un buzunar, apoi în altul, după care şi-a ridicat fundul lui plat şi a găsit un carneţel de ziarist în buzunarul de la spate. L-a deschis şi a privit perplex foile, de parcă fusese rugat să scrie un eseu de cinci sute de cuvinte despre pictura impresionistă.

Acea privire pierdută, mai mult decât orice, a fost cea care a convins-o pe Vic că nu era Acel Ins. Era doar un trepăduş. Persoana care conta – cea care ar fi condus căutarea fiului ei, care ar fi coordonat resursele şi ar fi compilat informaţiile – nu sosise încă.

Totuşi, i-a răspuns la întrebări. A început din punctul corect, cu Wayne: vârsta, greutatea, cu ce era îmbrăcat,

dacă avea o poză de-ale lui recentă. La un moment dat, Chitra a ieşit din încăpere, întorcându-se cu un hanorac foarte larg pe care scria, în faţă, POLIŢIA STATALĂ NH. Vic l-a tras pe cap. Îi ajungea până la genunchi.

— Tatăl? a întrebat bărbatul cel urât, al cărui nume era Daltry.

— Stă în Colorado.

— Divorţaţi?

— Nu ne-am căsătorit niciodată.

— Ce părere are despre transferul custodiei în favoarea dumneavoastră?

— Nu am custodie. Wayne e doar... Suntem în termeni buni referitor la fiul nostru. Nu e o problemă.

— Aveţi un număr de telefon la care să-l putem contacta?

— Da, însă acum e în avion. Ne-a vizitat de 4 iulie. S-a întors în seara asta.

— Sunteţi convinsă? De unde ştiţi că a urcat în avion?

— Sunt convinsă că nu are nimic de-a face cu situaţia, dacă asta mă întrebaţi. *Nu* ne certăm pe fiul nostru. Fostul meu este cel mai inofensiv şi prietenos om din lume.

— Ah, rămâne de văzut. Am mai întâlnit inşi prietenoşi, la viaţa mea. Ştiu pe un tip în Maine care conduce un grup de terapie de inspiraţie budistă, învaţă pe oameni cum să îşi stăpânească accesele de furie şi dependenţele cu meditaţia transcendentală. Singura dată când tipul ăsta şi-a pierdut firea a fost în ziua în care nevastă-sa i-a făcut cunoştinţă cu ordinul de restricţie. Mai întâi şi-a rătăcit zenul, apoi a rătăcit două gloanţe în ceafa ei. Dar grupul de terapie de inspiraţie budistă pe care-l ţine e popular în corpul de celule de la Shawshank. O grămadă de inşi pe-acolo cu probleme de mânie.

— Lou n-a avut nimic de-a face cu cele petrecute aici. V-am zis, ştiu deja cine mi-a luat fiul.

— Ok, ok. A trebuit să întreb. Spuneţi-mi mai multe despre cel care a meşterit la spinarea dumneavoastră. Nu. Staţi. Spuneţi-mi despre maşină, mai întâi.

Ea i-a spus.

Daltry a clătinat din cap şi a scos un sunet care ar fi

putut exprima un râset, dacă ar fi avut vreun pic de umor în el. În schimb, exprima neîncredere.

— Omul ăsta nu pare prea isteţ. Dacă-i pe străzi, nu-i dau mai mult de jumătate de oră.

— Înainte să ce?

— Înainte să se trezească cu faţa în noroi şi cu gheata unui poliţist statal pe gâtul lui. N-ai cum să furi un copil şi să-l bagi într-o maşină de epocă şi să te aştepţi să scapi basma curată. Asta-i la fel de isteţ precum condusul unei dubiţe de îngheţată. Cam sare în ochi. Oamenii se uită. Toată lumea va remarca un Rolls-Royce antic.

— N-o să iasă în evidenţă.

— Cum adică? a întrebat el.

Nu şi-a dat seama ce sugerase de fapt, aşa că n-a mai zis nimic.

Daltry a continuat:

— Şi aţi recunoscut pe unul dintre atacatorii dumneavoastră. Ăsta ar fi... Charles... Manx, a zis şi a verificat ceva ce mâzgălise pe carneţel. De unde-l cunoaşteţi?

— M-a răpit când aveam şaptesprezece ani. Şi m-a ţinut preţ de două zile.

Asta a făcut linişte în cameră.

— Căutaţi, a întărit ea. E în dosarul lui. Charles Talent Manx. Şi se pricepe de minune să nu fie prins. Trebuie să mă schimb de pantalonii ăştia uzi şi să pun ceva gros pe mine. Mi-aş dori să o fac în dormitorul meu, dacă nu vă deranjează. Cred că mămica a dat pe la nas cu destulă piele goală pentru o zi.

Vic a reţinut pe ecranul minţii o ultimă imagine cu Wayne pe bancheta din spate a Rolls-ului. Îl văzuse ridicând o mână în aer – *Du-te, pleacă* – de parcă ar fi fost supărat pe ea. Deja arăta la fel de palid ca un cadavru.

L-a revăzut pe Wayne în instantanee, şi i s-au părut ca loviturile repetate ale ciocanului, avântându-se asupra pieptului ei în loc de spinare. Iată-l stând dezbrăcat într-un

ţarc cu nisip din spatele casei lor din Denver, un băieţel de trei ani cu o claie neagră pe cap, folosind o lopăţică de plastic pentru a îngropa un telefon de plastic. Iată-l acum în ziua de Crăciun la sanatoriul ei de dezintoxicare, aşezat pe suprafaţa crăpată şi încreţită a unei băncuţe de plastic, desfăcând un cadou împachetat, apoi sfâşiind ambalajul ca să dea de iPhone-ul din cutia albă. Şi iată-l păşind pe doc cu o trusă de scule prea mare pentru înălţimea lui.

Zdrang, fiecare viziune cu el o lovea, iar măruntaiele ei rănite se strângeau din nou şi din nou. Zdrang, el era un bebeluş, adormit şi gol la sânul ei dezgolit. Zdrang, el îngenunchea în pietriş, lângă ea, cu braţele murdare până-n coate, ajutând-o să petreacă lanţul motocicletei înapoi pe pinion. Uneori, durerea era atât de intensă, atât de pură, încât camera se întuneca la colţul ochilor şi îi venea să leşine.

La un moment dat, a trebuit să-şi schimbe poziţia, nu mai putea să stea deloc pe canapea.

— Dacă îi e cuiva foame, pot să pregătesc ceva de mâncare, a zis ea. Am frigiderul plin.

Se făcuse aproape nouă şi jumătate seara.

— O să cerem ceva la pachet, a spus Daltry. Nu vă deranjaţi.

Dăduseră drumul la TV, pus pe NECN, New England Cable News. Rulaseră începând de acum o oră alerta cu dispariţia lui Wayne. Vic o văzuse deja de două ori şi nu mai era capabilă să o vadă încă o dată.

Mai întâi, arătaseră poza pe care le-o dăduse ea, cea cu Wayne în tricoul cu Aerosmith şi cu căciula Avalanche de lână, mijindu-şi ochii de la soarele puternic al primăverii. Deja regreta, nu-i plăcea cum căciula îi ascundea părul negru şi făcea să-i iasă urechile.

Era urmată de o poză cu însăşi Vic, poza de pe site-ul *Motorul de Căutare.* A presupus că o arătau pe aceea anume ca să dea o fată drăguţă pe ecran – era machiată şi purta o fustă neagră şi ghete de cowboy şi avea capul dat un pic într-o parte, râzând, o imagine contrastantă, luând în considerare contextul.

Nu l-au arătat pe Manx. Nici măcar nu i-au menţionat numele. Au descris pe răpitori doar drept doi bărbaţi de rasă caucaziană într-o maşină de epocă Rolls-Royce.

— De ce nu precizează pe cine căutăm? a întrebat Vic prima dată când a văzut ştirea.

Daltry a ridicat din umeri, a mormăit că o să verifice, s-a ridicat de pe canapea şi a mers în curte, unde a discutat cu câţiva oameni. Totuşi, când s-a întors, nu i-a oferit nicio informaţie nouă, iar când ştirea a rulat a doua oară, ei tot mai căutau doi bărbaţi de rasă caucaziană, două dintre cele aproximativ 14 milioane de persoane de sex masculin din New England.

Dacă urma să vadă a treia oară alerta şi nu va fi fost o poză cu Charlie Manx – dacă nici măcar nu îi vor fi menţionat numele – s-a gândit că va arunca în televizor cu un scaun.

— Vă rog, a zis Vic, am nişte salată şi şuncă. Şi o grămadă de pâine. Pot să vă fac nişte sandvişuri.

Daltry s-a foit şi a privit nesigur la un alt poliţist din cameră, frământat de alegerea dificilă dintre foame şi reţinere.

Ofiţer Chitra a spus:

— Cred că ar fi bine. Desigur. Vin cu dumneavoastră.

A fost uşurată să iasă din sufragerie, care era prea înghesuită cu atâţia oameni, poliţai venind şi ieşind, aparate de emisie-recepţie păcănind încontinuu. S-a oprit ca să vadă prin uşa deschisă imaginea peluzei. Sub sclipirile reflectoarelor, era mai luminos în acea noapte decât fusese în ceaţa amiezii de mai devreme. A zărit scândurile rupte ale gardului şi un bărbat cu mănuşi de cauciuc măsurând urmele pneurilor imprimate pe argila moale.

Maşinile de poliţie aveau girofarurile intermitente pornite de parcă totul era scena unei situaţii de urgenţă, fără să ţină cont că urgenţa plecase în trombă cu câteva ore mai devreme. În mintea ei, chipul lui Wayne sclipea la fel de intermitent, şi pentru o clipă s-a simţit complet ameţită.

Chitra a observat că ea dă să se clatine şi a apucat-o de

cot, ajutând-o restul drumului până la bucătărie. Era mai bine acolo. Aveau încăperea doar pentru ele două.

Ferestrele de la bucătărie dădeau înspre pontonul lacului. Docul era luminat de alte reflectoare, montate pe tripoduri uriaşe. Un poliţist cu o lanternă se avântase în apă până la coapse, însă ea nu a înţeles ce rost avea. Un alt poliţist, în haine civile, urmărea de la marginea docului, făcând semne şi dând indicaţii.

La zece metri de mal, plutea o barcă. La un capăt al acesteia stătea în picioare un băiat, cu un câine alături, holbându-se la poliţişti, la lumini şi la casă. Când Vic a văzut câinele, şi-a adus aminte de Hooper. Nu se mai gândise la el de când remarcase prima oară farurile prin pâclă ale Wraith-ului.

— Cineva ar trebui să... caute câinele, a spus Vic. Ar trebui să fie... pe undeva pe-afară.

A avut nevoie să îşi tragă răsuflarea la fiecare câteva cuvinte.

Chitra a privit-o cu o tristeţe înduioşată.

— Nu vă îngrijoraţi de câine, acum, domnişoară McQueen. Aţi băut ceva apă? E important să rămâneţi hidratată.

— Mă surprinde că... nu latră... de mama focului, a zis Vic. Cu toată agitaţia asta.

Chitra a trecut cu mâna de-a lungul braţului lui Vic, o dată, încă o dată, apoi i-a strâns umărul. Vic a privit-o pe femeia poliţist şi a înţeles brusc.

— Aveţi atât de multe alte lucruri de care să vă faceţi griji, a spus Chitra.

— Of, Dumnezeule! a exclamat Vic şi a început să plângă iarăşi, cu întregul ei corp scuturându-se în hohote.

— N-a vrut nimeni să vă mai necăjească în plus.

A continuat să se cutremure în hohote, fără oprire, plângând aşa cum nu o mai făcuse din acele zile în care taică-su o părăsise pe maică-sa şi pe ea. Vic a trebuit să se sprijine o vreme de blat, gândindu-se că lipsa de vlagă o va putea doborî uşor din picioare. Chitra a întins mâna şi a frecat-o pe spate cu compătimire.

— Şşşt, a zis mama lui Vic, moartă de două luni. Doar respiră, Vicki. Respiră pentru mine.

Rostise asta cu vagul accent indian, dar Vic tot a recunoscut vocea mamei ei. A recunoscut atingerea mamei pe spinarea ei. Toţi cei pe care i-ai pierdut încă mai sunt alături de tine, deci poate că nimeni nu e niciodată pierdut, de fapt.

Doar dacă ar fi plecat cu Charlie Manx.

După o vreme, Vic s-a aşezat şi a băut un pahar cu apă. A terminat-o în cinci înghiţituri, fără să se oprească pentru a trage aer, atât de disperată nevoie avea. Era călduţă şi dulce şi bună şi avea gustul lacului.

Chitra a deschis dulapurile, căutând farfurii de hârtie. Vic s-a ridicat şi, în ciuda obiecţiilor celeilalte femei, s-a apucat să o ajute cu sandvişurile. A aranjat un rând de farfurii de hârtie şi a pus două felii de pâine albă pe fiecare, cu lacrimile picurându-i de pe vârful nasului şi căzând pe pâine.

Spera ca Wayne să nu ştie că a murit Hooper. Uneori, simţea că Wayne era mai apropiat de Hooper decât de ea sau de Lou.

Vic a găsit şunca, salata de varză tăiată şi o pungă de Doritos şi a început să pregătească masa.

— E un secret la sandvişurile poliţiste, a zis o femeie care apăruse în spatele ei.

Vic a aruncat o privire şi a ştiut că ea era Acel Ins pe care îl aştepta, chiar dacă Acel Ins nu era un ins, ci o ea. Femeia avea păr şaten creţ şi un mic nas cârn. Era ternă la prima vedere, devastator de drăguţă la a doua. Purta o haină de tweed cu petice de catifea la coate şi blugi albaştri şi ar fi putut trece cu uşurinţă drept o absolventă de facultate umanistă, dacă nu luai în considerare pistolul de nouă milimetri pus în tocul de sub braţul stâng.

— Care-i secretul? a întrebat Vic.

— Să-ţi arăt, a zis ea şi s-a strecurat lângă blat, a luat lingura şi a lăsat să cadă salata pe unul dintre sandvişuri, peste şuncă.

A făcut un vârf de Doritos pe salată, a stors muştar Dijon

peste chipsuri, a uns cu unt o felie de pâine şi a turtit totul împreună.

— Untul e partea cea mai importantă.

— Funcţionează ca un lipici, nu?

— Da. Iar poliţaii sunt, prin natura lor, nişte magneţi pentru colesterol.

— Am crezut că FBI-ul intervine numai în cazuri de răpire în care copilul trece peste graniţele statelor, a zis Vic.

Femeia cu păr creţ s-a încruntat, apoi a privit la ecusonul laminat prins de pieptul gecii, cel pe care scria

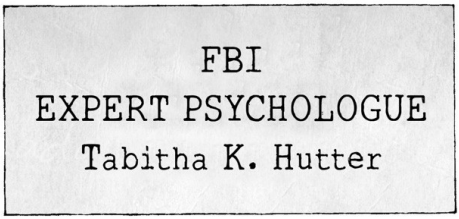

FBI
EVALUARE PSIHOLOGICĂ
TABITHA K. HUTTER

deasupra unei fotografii cu ea lipsită de orice zâmbet.

— Teoretic, încă nu am intervenit, a spus Hutter. Dar suntem la patruzeci de minute de trei graniţe statale şi la mai puţin de două ore de Canada. Făptaşii tăi ţi-au ţinut fiul de mai bine de...

— *Făptaşii* mei? a întrebat Vic, simţind cum i se urcă sângele în obraji. De ce se referă oamenii la *făptaşii* mei de parcă n-am şti nimic despre ei? Începe să mă enerveze. Charlie Manx e individul. Charlie Manx şi altcineva care şofează maşina în care se află fiul meu.

— Charlie Manx e mort, domnişoară McQueen. E mort încă din mai.

— Şi aveţi un cadavru?

Asta a încurcat-o întrucâtva pe Hutter. Şi-a umezit buzele şi a zis:

— Are un certificat de deces. Au fost făcute poze cu el la morgă. A fost autopsiat. Pieptul i-a fost larg deschis.

Medicul legist i-a scos inima şi i-a cântărit-o. Toate astea sunt motive convingătoare ca să ajungi la concluzia că nu el te-a atacat.

— Iar eu am o duzină de motive bine întemeiate ca să ajung la concluzia că a făcut-o, a spus Vic. Sunt pe tot corpul meu. Vrei să îmi scot tricoul şi să îţi arăt rănile? Toţi ceilalţi poliţai din coşmelia asta s-au zgâit deja.

Hutter a privit-o insistent, fără să-i dea o replică. În ochii ei se citea curiozitatea pură a unui copil mic. A contrariat-o pe Vic, să fie *analizată* aşa de intens. Atât de puţini adulţi îşi permiteau să privească în felul acesta.

În cele din urmă, Hutter şi-a mutat privirea, întorcându-şi atenţia către masa de bucătărie.

— Vrei să ne aşezăm?

Fără să zăbovească, a ridicat un ghiozdan de piele pe care-l adusese cu ea şi s-a pus la masă. Şi-a îndreptat privirea către Vic, în expectativă, aşteptând să i se alăture.

Vic s-a uitat la Chitra, ca şi cum ar fi căutat un sfat, aducându-şi aminte cum femeia o consolase şi îi şoptise cu vocea mamei ei. Însă poliţista tocmai terminase sandvişurile şi a tulit-o cu ele afară din cameră.

Vic s-a aşezat.

Hutter a scos din ghiozdan un iPad, iar ecranul s-a aprins. Mai mult ca oricând, arăta ca o studentă în anul terminal, pregătind o disertaţie despre surorile Brontë, poate. Şi-a trecut degetele peste ecran, răsfoind nişte fişiere digitale, apoi şi-a ridicat ochii.

— La ultimul său examen medical, Charlie Manx a fost încadrat la aproximativ optzeci şi cinci de ani.

— Crezi că e prea bătrân să fi făcut ce-a făcut? a întrebat Vic.

— Cred că-i prea mort. Dar spune-mi ce s-a petrecut şi o să încerc să fiu cu mintea deschisă.

Pe Vic nu a deranjat-o că repetase deja de trei ori povestea, cap-coadă. Celelalte dăţi nu se puneau, pentru că această persoană era primul poliţist care conta. Dacă era vreun poliţist care conta. Vic nu era prea sigură că exista vreunul. Charlie Manx revendica vieţi de foarte mult timp şi

nu fusese niciodată prins, trecând ca fumul prin plasa aruncată către el de forţele legii. Oare câţi copii suise în maşina lui, fără să mai fie văzuţi vreodată?

Sute, a venit răspunsul, şoaptă a unui gând.

Vic şi-a spus povestea – părţile pe care simţea că e în *stare* să le spună. A omis-o pe Maggie Leigh. Nu a menţionat că mersese pe motocicleta ei printr-un imposibil pod acoperit al imaginaţiei proprii, cu puţin timp înainte ca Manx să încerce să dea peste ea cu maşina. Nu a adus în discuţie medicaţia psihotropă pe care nu o mai lua.

Când Vic a ajuns la partea în care Manx a lovit-o cu ciocanul, Hutter s-a încruntat. A rugat-o pe Vic să descrie ciocanul în detaliu, apăsând pe tastatura ecranului tabletei. A mai întrerupt-o pe Vic atunci când aceasta i-a povestit despre cum s-a ridicat de unde căzuse şi cum s-a avântat la Manx cu cheia cu cameră.

— Camă ce?

— Cheia cu camă, a zis Vic. Triumph le-a făcut special pentru motoarele lor. O cheie de reglare pentru pinion. Un fel de cheie fixă. Lucrasem la motocicletă şi o aveam în buzunar.

— Unde e acum?

— Nu ştiu. Am avut-o în mână când am fugit. Probabil că încă o mai ţineam în mână atunci când am intrat în lac.

— Momentul în care celălalt bărbat a început să tragă în tine. Spune-mi mai multe despre asta.

Ea i-a spus.

— L-a împuşcat pe Manx în faţă? a zis Hutter.

— N-a fost chiar aşa. I-a ciupit urechea.

— Vic. Vreau să mă ajuţi să înţeleg bine. Omul ăsta, Charlie Manx, am conchis că avea probabil optzeci şi cinci de ani la momentul ultimului consult medical. A petrecut zece ani în comă. Cei mai mulţi pacienţi comatoşi necesită luni întregi de reabilitare înainte de a putea merge din nou. Tu îmi zici că l-ai tăiat cu cheia asta de lamă...

— Camă.

— ...apoi a fost împuşcat, însă a avut în continuare forţa să conducă maşina şi să plece.

Ce nu putea mărturisi Vic era faptul că Manx nu era ca oricare alt om. O simţise atunci când el a pendulat ciocanul, cu o vigoare arcuită ce îi sfida vârsta înaintată şi aspectul sfrijit. Hutter insista că Manx fusese disecat, că inima îi fusese îndepărtată în timpul autopsiei, iar Vic nu se îndoia de asta. Pentru un om care avusese inima scoasă şi băgată la loc, o ciupitură la ureche nu însemna mai nimic.

În schimb, a zis:

— Poate că a condus celălalt individ. Vrei să-ţi dau o explicaţie? Nu pot. Îţi pot spune doar ce s-a întâmplat. Ce rost mai are? Manx mi-a luat cu maşina băiatul de doisprezece ani şi intenţionează să-l omoare ca să se răzbune pe mine, şi totuşi noi discutăm, din cine ştie ce motiv, despre limitele imaginaţiei echipelor de la FBI. Ce-i asta?

S-a uitat la chipul lui Hutter, în ochii molcomi şi calmi ai ei, şi a înţeles.

— Isuse! Nu crezi o iotă din ce-ţi zic, nu?

Hutter a reflectat multă vreme, iar când a vorbit din nou, Vic a avut senzaţia că îşi alegea cuvintele foarte grijulie.

— Cred că băiatul tău e dispărut şi cred că ai fost rănită. Cred că acum eşti în iad. Mai departe, am mintea deschisă. Sper că o să consideri asta ceva pozitiv şi că o să vrei să colaborezi. Vrem să-l înapoiem pe băiat sănătos. Dacă aş fi crezut că ar ajuta, aş fi fost acum pe-acolo pe străzi, căutându-l. Dar nu aşa găsesc eu oamenii răi. Îi găsesc adunând informaţii şi sortând ceea ce e util de ceea ce nu e. Pe bune, nu e foarte diferit de cărţile tale. Poveştile cu Motorul de Căutare.

— Le ştii? Ce *vârstă* ai?

Hutter a zâmbit uşor.

— Nu-s chiar aşa de tânără. E trecut în dosarul tău. În plus, un instructor de la Quantico[56] foloseşte imagini din *Motorul de Căutare* în prelegerile lui, ca să demonstreze cât de greu e să alegi detaliile relevante dintr-un amalgam de informaţii.

[56] Oraşul Quantico, Virginia, S.U.A., care în limbaj colocvial denumeşte generic academia FBI, găzduită de respectiva localitate (n. trad.).

— Şi *ce* mai e în dosarul meu?

Zâmbetul lui Hutter s-a stins treptat. Privirea, nu.

— Că ai fost găsită vinovată de incendiere premeditată în Colorado, în 2009. Că ai petrecut o lună într-un spital de boli mintale din Colorado, unde ai fost diagnosticată cu PTSD[57] sever şi schizofrenie. Iei antipsihotice şi ai istoric de abuz de alcool...

— Isuse. Crezi că am *halucinat* că am fost bătută? a zis Vic, cu stomacul strângându-i-se. Crezi că am *halucinat* că am fost împuşcată?

— Încă nu s-a confirmat faptul că au avut loc împuşcături.

Vic şi-a împins scaunul înapoi.

— A tras în mine. A tras şase gloanţe. Şi-a golit arma.

Gândind în retrospectivă. Ea înapoi în lac. E posibil ca fiecare glonţ, chiar şi cel care trecuse prin urechea lui Manx, să fi ajuns în apă.

— Încă mai căutăm cartuşe.

— Contuziile mele, a spus Vic.

— Nu pun la îndoială că ai fost bătută, a zis agenta FBI. Nu cred că ar pune *nimeni* asta la îndoială.

Era ceva în afirmaţia respectivă – o implicaţie periculoasă – de care Vic nu-şi dădea seama. Cine ar fi putut să se bată cu ea dacă nu Manx? Însă Vic era extenuată, prea consumată emoţional ca să mai încerce să găsească sensuri. Nu avea energia ca să lămurească ce o fi vrut Hutter să insinueze.

Vic s-a mai uitat o dată la ecusonul laminat al lui Hutter, EVALUARE PSIHOLOGICĂ.

— Stai un pic. Stai în *paştele mă-sii...* Nu eşti detectiv. Eşti *doctor.*

— Ce-ar fi să mai aruncăm un ochi pe nişte fotografii? a zis Hutter.

— Nu, a spus Vic. E o pierdere completă de timp. N-am nevoie să văd cine ştie ce fotografii de poliţie. Ţi-am zis. Unul dintre ei purta o mască de gaze. Celălalt era Charlie Manx. Ştiu prea bine cum arată Charlie Manx. Isuse, de ce

[57] Sindromul de stres posttraumatic (n. trad.).

dracu’ discut cu un doctor? Vreau să discut cu un *detectiv.*

— Nu aveam de gând să-ţi cer să ne uităm la poze cu infractori, a zis Hutter. Aveam de gând să îţi cer să ne uităm la poze cu *ciocane.*

A fost un lucru atât de surprinzător, de neaşteptat de auzit, încât Vic a rămas cu gura căscată, incapabilă să scoată vreun sunet.

Înainte să poată să reacţioneze, în camera alăturată s-a iscat un zumzet. Tonul vocii lui Chitra s-a auzit tare, oscilând şi protestând, iar Daltry a zis ceva, apoi a intrat o a treia voce, cu accent de Colorado şi cuprinsă de emoţie. Vic a recunoscut imediat această a treia voce, dar nu înţelegea ce căuta în casa ei când ar fi trebuit să fie într-un avion, dacă nu deja în Denver. Starea ei de confuzie i-a întârziat reacţiile, aşa că nici nu apucase să se ridice pe jumătate din scaun atunci când Lou a intrat în încăpere, cu o coadă de poliţişti după el.

Nu arăta deloc bine. Chipul îi era cenuşiu, iar ochii îi erau bulbucaţi pe faţa lui mare şi rotundă. Ea s-a ridicat complet şi s-a întins către el chiar în clipa în care a luat-o în braţe.

— Ce ne facem? a întrebat Lou. Ce naiba ne facem acum, Vic?

Bucătăria

Când s-au aşezat la loc la masă, Vic a luat mâna lui Lou într-a ei, cel mai natural lucru din lume. A fost surprinsă să observe căldura dintre degetele lui rotofeie, şi a privit încă o dată la chipul lui palid şi cuprins de sudoare. A remarcat că arată foarte bolnav, însă a considerat că e rezultatul fricii.

În bucătărie erau acum cinci oameni. Lou şi Vic şi Hutter stăteau aşezaţi la masă. Daltry se sprijinea de blatul de gătit, trăgându-şi nasul lui de alcoolic într-o batistă. Ofiţer Chitra era în picioare, lângă tocul uşii, după ce oprise pe ceilalţi poliţai să intre, la ordinul lui Hutter.

— Tu eşti Louis Carmody, a zis Hutter, rostind pe vocea unui regizor de piese de liceu, înştiinţându-l pe Lou despre personajul pe care-l va juca în sceneta acelei primăveri. Tu eşti tatăl.

— Vinovat, a spus Lou.

— Ce? a întrebat Hutter.

— Vinovat de acuzaţie, a repetat Lou. Eu sunt tatăl. Tu cine eşti? Eşti, gen, vreo asistentă socială?

— Sunt agentă FBI. Numele meu e Tabitha Hutter. Cei mai mulţi dintre băieţii de la birou mă strigă Tabby Hutt.

A zâmbit încet.

— Simpatic. Cei mai mulţi dintre băieţii de unde lucrez eu mă strigă *Jabba* Hutt. Asta doar pentru că sunt gras ca porcul.

— Am crezut că te afli în Denver, a spus Hutter.

— Am pierdut zborul.

— Nu zău! a exclamat Daltry. A intervenit ceva?

Hutter a zis:

— Detectiv Daltry, eu sunt responsabila cu întrebările, mulţumesc.

Daltry a băgat mâna în buzunarul hainei.

— Deranjează pe careva dacă fumez?

— Da, a zis Hutter.

Daltry a rămas o clipă cu pachetul în mână, privind-o

zăpăcit, apoi l-a pus înapoi în buzunar. Pe retină avea o expresie ternă, lipsită de focus, ce îi amintea lui Vic de membrana care învelea ochii unui rechin imediat înainte să îşi bage colţii într-o focă.

— De ce ai ratat avionul, dle Carmody? a întrebat Hutter.

— Pentru că am primit semn de la Wayne.

— Ai *primit semn* de la el?

— M-a sunat din maşină, de pe iPhone. A zis că încercau să o împuşte pe Vic. Manx şi celălalt ins. Am vorbit doar preţ de vreun minut. A trebuit să închidă, că Manx şi celălalt tovarăş se întorceau la maşină. Era speriat, foarte speriat, dar se ţinea tare. E un micuţ bărbat, ştii? Mereu a fost un micuţ bărbat...

Lou şi-a strâns mâinile în pumni, punându-şi-i pe masă şi coborându-şi fruntea. Faţa i s-a schimonosit, de parcă ar fi fost cuprins de un junghi ascuţit undeva în abdomen, şi a clipit des, iar lacrimile au curs pe tăblia mesei. Emoţia puternică l-a luat dintr-odată, fără avertisment.

— Trebuie să fie matur, pen' că Vic şi cu mine am fost de rahat cu să fim noi adulţii.

Vic i-a luat mâna într-a ei.

Hutter şi Daltry au făcut schimb de priviri, părând să nu remarce izbucnirea în plâns a lui Lou.

— Crezi că fiul tău şi-a *oprit* telefonul după ce a vorbit cu tine? a întrebat Hutter.

— Am crezut că dacă are un card SIM înăuntru, nu mai contează dacă e pornit sau nu, a zis Daltry. Am crezut că voi, federalii, aveţi o scurtătură.

— Poţi folosi telefonul ca să-l găseşti, a spus Vic, cu pulsul luându-i razna.

Hutter a ignorat-o şi i s-a adresat lui Daltry.

— Putem să rezolvăm asta. Ar lua ceva timp. Va trebui să sun la Boston. Dar dacă e un iPhone şi e pornit, putem să folosim aplicaţia Găseşte-mi iPhone-ul ca să-l localizăm chiar acum, chiar aici.

Şi-a ridicat demonstrativ iPad-ul.

— Corect, a zis Lou. Aşa e. I-am instalat Găseşte-mi iPhone-ul în ziua în care i l-am cumpărat, pentru că n-am

vrut să-l piardă.

S-a dus de cealaltă parte a mesei ca să se uite peste umărul lui Hutter, la ecran. Starea de rău de pe faţa lui nu s-a îmbunătăţit de la lumina nenaturală a monitorului.

— Care e adresa de e-mail şi parola? a întrebat Hutter, întorcându-şi capul să se uite în sus la Lou.

A întins o mână ca să le tasteze el, însă, înainte să apuce, agenta FBI l-a prins de încheietură. I-a apăsat două degete pe piele, de parcă ar fi vrut să îi ia pulsul. Chiar şi de unde stătea, Vic a putut vedea o zonă în care pielea era mai lucioasă şi arăta ca şi cum ar fi avut o pastă uscată pe ea.

Hutter şi-a mutat privirea de la braţ la faţa lui Lou.

— Ai făcut un EKG în seara asta?

— Am leşinat. M-am supărat. A fost, gen, un atac de panică, frate. Un nenorocit de căcănar are copilul meu. Chestii d-astea se mai întâmplă la oamenii graşi.

Până acum, Vic fusese prea concentrată la Wayne ca să-i mai acorde atenţie lui Lou: cât de palid era, cât de extenuat. Dar la aşa ceva, Vic s-a simţit trăsnită de o înţelegere bruscă şi înfiorătoare a faptelor.

— Of, Lou. Ce vrei să spui că ai *leşinat?*

— A fost după ce a închis Wayne. M-a cam pus jos un minut. Mi-am revenit imediat, însă paznicii de la aeroport mi-au zis să stau pe podea şi să fac un EKG, să se asigure că nu scot fum la ei acasă.

— Le-ai spus că ţi-a fost răpit băiatul? a întrebat Daltry.

Hutter l-a certat din priviri pe Daltry, care s-a făcut că nu observă.

— Nu-s prea sigur ce le-am zis. Am fost destul de confuz, la început. Gen, *ameţit.* Ştiu că le-am zis că puştiul meu are nevoie de mine. Ştiu că le-am zis asta. Tot ce mă puteam gândi era că trebuia să ajung înapoi la maşină. La un moment dat, mi-au zis că o să mă bage într-o salvare, iar eu le-am zis să se ducă... ăăă... să se distreze singuri. Aşa că m-am sculat şi am plecat. E posibil ca unul dintre inşii de acolo să mă fi apucat de braţ, iar eu să-l fi târât câţiva metri. Eram pe grabă.

— Deci nu ai discutat cu poliţia aeroportului şi să le spui

ce s-a întâmplat cu fiul tău? a întrebat Daltry. Nu te-ai gândit că ai putea ajunge aici mai devreme dacă ai o escortă a poliţiei?

— Nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Voiam să vorbesc mai întâi cu Vic, a zis Lou, iar Vic şi Daltry şi Hutter s-au privit unii pe alţii.

— Ce voiai să vorbeşti mai întâi cu Vic? a întrebat Hutter.

— Ce mai contează? a strigat Vic. Putem să ne concentrăm la Wayne?

— Da, a zis Hutter, clipind des şi reîntorcându-şi privirea la iPad-ul ei. Aşa-i. Haideţi să ne concentrăm la Wayne. Cum e cu parola aia?

Vic şi-a dat scaunul în spate când Lou a apăsat pe ecran cu un deget gros. S-a ridicat, a venit pe partea cealaltă a mesei şi s-a uitat. Inima îi bătea repede şi scurt. Senzaţia de anticipare era atât de acută şi de prezentă, că părea o rană proaspătă.

Tableta lui Hutter a deschis pagina Găseşte-mi iPhone-ul, care prezenta o hartă a globului, cu continentele în bleu pal pe un fundal de albastru marin închis. În colţul din dreapta sus, o fereastră anunţa:

Telefonul lui Wayne
Localizare
Localizare
Localizare
Localizare
Localizare

Imaginea globului pământesc a fost acoperită de un gri fără context. Pe această masă argintie compactă a apărut un punct sticlos albastru. Au început să apară şi dreptunghiuri cu datele din împrejurimi, harta recalibrând ilustraţia pentru a indica localizarea detaliată a iPhone-ului. Vic a văzut cum punctul albastru se deplasează pe un drum identificat cu textul ALEEA SF. NICK.

Toată lumea era aplecată peste tabletă, Daltry atât de aproape de Vic, încât ea putea simţi cum o apasă pe spate,

îi putea simţi respiraţia gâdilându-i ceafa. Mirosea a cafea şi a nicotină.

— Măriţi, a zis Daltry.

Hutter a apăsat o dată pe ecran, apoi din nou, şi din nou.

Harta arăta un continent care semăna întrucâtva cu America. Era ca şi cum cineva ar fi făcut o versiune a Statelor Unite din cocă de pâine, apoi a pocnit-o în mijloc. În această nouă versiune a naţiunii, Cape Cod avea aproape jumătate din mărimea Floridei, iar Munţii Rocky semănau mai mult cu Anzii, o mie cinci sute de kilometri de teren chinuit grotesc, cu stânci despicate făcute stivă unele peste altele. Ţara ca un întreg, totuşi, se micşorase substanţial, înghesuită înspre centru.

Majoritatea marilor oraşe dispăruseră, dar alte puncte de interes apăruseră în locul lor. În Vermont era o pădure deasă, înconjurând un loc numit ORFELINATUL; în New Hampshire era un loc marcat cu textul CASA DIN COPAC A MINŢII. Puţin mai sus de Boston era ceva numit GAURA CHEII LUI LOVECRAFT; era un crater în forma grosieră a unui lacăt. În Maine, în jurul zonei Lewiston/Auburn/Derry, se afla un loc numit CIRCUL LUI PENNYWISE. O şosea îngustă intitulată DRUMUL DE NOAPTE ducea către sud, înroşindu-se cu cât mai departe mergea, până ce devenea o linie de sânge infiltrându-se în Florida.

Aleea Sf. Nick era în mod special presărată cu marcaje. În Illinois, OMUL DE ZĂPADĂ VIGILENT. În Kansas, JUCĂRIILE GIGANTICE. În Penssylvania, CASA SOMNULUI şi CIMITIRUL A CEEA CE AR PUTEA FI.

Iar în munţii din Colorado, sus pe creste, punctul în care Aleea Sf. Nick se termina: TĂRÂMUL CRĂCIUNULUI.

Continentul însuşi plutea într-o mare de negru, cu pustietăţi presărate de stele; harta avea ca descriere nu STATELE UNITE ALE AMERICII, ci DRUMÂNSINELE UNITE ALE AMERICII.

Punctul bleu pulsa, înaintând prin ceea ce ar fi trebuit să fie vestul Massachusetts-ului, către Tărâmul Crăciunului. Însă DRUMÂNSINELE UNITE nu corespundeau exact cu America. Erau probabil peste două sute de kilometri din

Laconia, New Hampshire, până în Springfield, Massachusetts, iar pe acea hartă distanţa abia părea la jumătate.

S-au holbat toţi.

Daltry şi-a scos batista din buzunar şi şi-a suflat zgomotos nasul.

— A găsit careva pe-acolo Ţara Bomboanelor?

Şi a scos un sunet dogit, ca de dres vocea, care nu era nicio tuse, niciun râset.

Vic a simţit cum îi fuge camera de sub picioare. Lumea din jur intra într-o ceaţă distorsionantă. iPad-ul şi masa au rămas clare, dar erau ciudat de îndepărtate.

A avut imperativ nevoie să se ancoreze în ceva. Se simţea în pericol de a se desprinde de pe podeaua bucătăriei... un balon scăpat din mâna unui copil. A apucat încheietura lui Lou, ceva de care să se ţină. Mereu îi fusese alături când a avut nevoie să se ţină de ceva.

Când l-a privit, totuşi, a văzut o reflexie a propriului şoc. Pupilele îi erau mici cât un vârf de ac. Respiraţia îi era scurtă şi întretăiată.

Pe un ton surprinzător de normal, Hutter a zis:

— Nu ştiu la ce mă uit. Are vreun sens pentru vreunul dintre voi doi? Harta asta ciudată? Tărâmul Crăciunului? Aleea Sf. Nick?

— Are? a întrebat Lou, privind neajutorat la Vic.

Vic a înţeles ce o întreba cu adevărat, şi anume *Îi spunem despre Tărâmul Crăciunului? Despre lucrurile pe care le-ai crezut cât ai fost nebună?*

— *Nu,* a răsuflat Vic, răspunzând tuturor întrebărilor – rostite şi nerostite – deodată.

Search
Directions
INTRAS-UNIS D'AMÉRIQUE
Cirque des bouts de chandelle
Orphelinat
La Cabane perchée
Serrure Lovecraft
Le Cimetière de Ce-qui-peut-être
Les bonshommes de neige vigilants
La Maison du Sommeil
Les jouets géants
CHRISTMASLAND
La Voie Saint Nicolas
La Voie nocturne

Dormitorul

Vic a zis că are nevoie să se odihnească, a întrebat dacă s-ar putea întinde un pic, iar Hutter a spus că desigur şi că nu ar folosi nimănui ca ea să cadă din picioare.

Totuşi, în dormitor Lou a fost cel care s-a trântit în pat. Vic n-a avut cum să se relaxeze. S-a dus la jaluzele, le-a despărţit şi a privit la carnavalul care reprezenta curtea ei din faţă. Noaptea era frământată de zumzetul staţiilor de emisie recepţie şi de murmurul vocilor masculine. Cineva a râs încet. Era incredibil că la mai puţin de o sută de paşi de casă fericirea avea cum să existe.

Dacă a remarcat-o vreunul dintre poliţiştii din stradă, probabil că şi-a imaginat că ea scruta pierdută drumul, sperând, sărmana, să apară vreo maşină cu luminile girofarului pornite şi sirena despicând aerul, cu fiul ei pe bancheta din spate. În siguranţă. Venind acasă. Cu buzele lipicioase şi roz de la îngheţata pe care domnii poliţişti i-o cumpăraseră.

Însă nu scruta drumul în speranţa ca cineva să i-l aducă acasă pe Wayne. Dacă ar fi fost să fie găsit, ea era cea capabilă s-o facă. Vic se uita la motocicleta Triumph, căzută acolo unde o lăsase ea.

Lou era întins pe pat ca un lamantin pe plajă. Când a vorbit, s-a adresat tavanului.

— Vrei să stai cu mine un pic? Doar... să stai cu mine?

Ea a lăsat jos lamelele jaluzelei şi a urcat în pat. Şi-a pus un picior peste picioarele lui şi s-a făcut covrig pe o parte, aşa cum n-o mai făcuse de ani de zile.

— Ştii pe tipul ăla care arată ca fratele geamăn cel rău al lui Mickey Rooney? Daltry? A zis că ai fost rănită.

Iar ea şi-a dat seama că el nu auzise povestea. Nimeni nu-i dezvăluise ce se petrecuse cu ea.

A spus-o din nou. La început, a repetat doar ce îi spusese lui Hutter şi celorlalţi detectivi. Deja povestea avea aerul unor replici învăţate pentru un rol; le putea recita fără să gândească.

Dar, apoi, i-a zis despre cum a luat Triumph-ul pentru o scurtă plimbare şi şi-a dat seama că nu trebuie să omită partea cu podul. Putea şi trebuia să îi spună despre descoperirea Căii Mai Scurte în ceaţă, pentru că se întâmplase. Se întâmplase cu adevărat.

— Am văzut podul, a rostit ea ca într-o şoaptă, ridicându-se într-un cot ca să îi privească faţa. Am mers prin el, Lou. L-am căutat şi era acolo. Mă crezi?

— Te-am crezut şi prima dată când mi-ai spus.

— Mincinos ordinar, a zis ea, însă nu s-a abţinut să zâmbească.

El s-a rotit şi şi-a pus mâna pe protuberanţa sânului ei stâng.

— De ce nu te-aş crede? Ar explica totul despre tine, mai bine decât orice. Iar eu sunt ca în posterul ăla de pe perete, din *Dosarele X:* „Vreau să cred”. Povestea vieţii mele, domniţă. Continuă. Ai trecut pe pod. Şi după aia?

— *Nu* am trecut pe pod. Mi s-a făcut frică. Frică de-adevăratelea, Lou. M-am gândit că am halucinaţii. Că o luam iarăşi razna. Am apăsat aşa de tare pe frână, că din ea au sărit piese, zburând.

I-a povestit despre cum a întors motocicleta şi cum a ieşit pe jos de pe pod, cu ochii închişi şi cu picioarele tremurându-i. I-a descris cum suna Calea Mai Scurtă, fâşâitul şi freamătul, de parcă ar fi stat pe după o cascadă. I-a zis că ştia că podul dispăruse în momentul în care nu a mai fost acel sunet, iar apoi a urmat un lung drum pe jos spre casă.

Vic a continuat, spunându-i cum Manx şi celălalt bărbat o aşteptau, cum Manx s-a îndreptat spre ea cu un ciocan. Lou nu era un stoic. A tresărit şi a zvâcnit şi a înjurat. Când i-a spus că a dat cu cheia cu cămă peste faţa lui Manx, el a zis:

— Ce bine dacă l-ai fi scalpat pe nenorocit cu chestia aia.

Ea l-a asigurat că a făcut tot posibilul. El a bătut cu pumnul în propriul picior atunci când ea a ajuns la partea în care Omul cu Mască de Gaze l-a împuşcat pe Manx în ureche. Lou a ascultat cu tot corpul încordat, cu un fel de trepidaţie tensionată în el, ca un arc întins la limită, cu

săgeata gata să zboare.

Nu a întrerupt-o, totuşi, decât după ce ea a povestit partea în care a coborât în fugă pe panta dealului, către lac, pentru a scăpa de ei.

— Asta făceai când a sunat Wayne, a zis el.

— Ce-ai păţit la aeroport? *Pe bune.*

— Ce-am zis. Am leşinat.

Şi-a răsucit capul, ca şi cum i-ar fi amorţit gâtul, şi a schimbat vorba:

— Harta. Cu drumul spre Tărâmul Crăciunului. Ce e locul ăla?

— Nu ştiu.

— Nu e în lumea noastră, totuşi. Nu?

— Nu ştiu. Bănuiesc că... bănuiesc că *este* în lumea noastră. O versiune a ei, măcar. Versiunea pe care Charlie Manx o poartă cu el în cap. Toată lumea trăieşte în două lumi, nu? E lumea fizică... dar mai e şi cea a sinelui nostru interior, lumea gândurilor noastre. O lume făcută din *idei* în loc de *chestii.* E la fel de reală ca lumea noastră, dar e *înăuntru.* E un *drumânsine.* Toată lumea are un drumânsine, şi toate sunt conectate, de asemenea, în acelaşi fel în care New Hampshire e conectat cu Vermont. Şi poate că unii oameni sunt capabili să meargă prin acea lume dacă au vehiculul potrivit. O cheie. O maşină. O motocicletă. Orice.

— Cum ar fi posibil ca lumea gândurilor tale să se conecteze la a mea?

— Nu ştiu. Însă... însă, vezi, când Keith Richards visează un cântec, apoi îl auzi la radio, se nasc gândurile ăstea în mintea ta. Ideile mele pot ajunge în capul tău la fel de uşor cum o pasăre poate să zboare peste graniţele statelor.

Lou s-a încruntat şi a zis:

— Deci, gen, cumva, Manx duce copiii cu maşina în afara lumii chestiilor reale şi în propria lui lume a ideilor. Ok. Asta pot să înghit. E straniu, dar pot să înghit. Deci, întoarce-te la povestea ta. Omul care purta masca de gaze şi avea un pistol.

Vic i-a spus despre cum a plonjat în apă şi cum Omul cu

Mască de Gaze a tras după ea, iar apoi Manx a vorbit o vreme cu ea în timp ce se ascundea sub ponton. Când a terminat, şi-a închis pleoapele şi şi-a cuibărit faţa în gâtul lui Lou. Era epuizată – dincolo de epuizare, de fapt, călătorise până la un nou hotar al sfârşelii. În această nouă lume gravitaţia era mai uşoară. Dacă nu ar fi fost lipită de Lou, ar fi plutit.

— El vrea ca tu să te duci să îl cauţi, a zis Lou.

— Pot să îl găsesc, a spus ea. Pot să îi găsesc Casa Somnului. Ţi-am mai zis. Am mers la pod înainte să fut motorul.

— Probabil că a sărit lanţul. Ai avut mare noroc să nu o zbârceşti complet.

Ea şi-a deschis ochii şi a spus:

— Trebuie să o repari, Lou. Trebuie să o repari în noaptea asta. Cât de repede poţi. Spune-i lui Hutter şi poliţiştilor că nu poţi să dormi. Spune-le că ai nevoie să faci ceva ca să-ţi iei gândurile de la lucruri. Oamenii reacţionează la stres în feluri ciudate, iar tu eşti mecanic auto. N-o să pună întrebări.

— Manx îţi zice să vii să-l cauţi. Ce crezi că o să facă după aia?

— Ar fi cazul să se gândească la ce-o să-i fac *eu* lui.

— Şi dacă nu e la Casa asta a Somnului? O să te îndrume motocicleta către el indiferent unde-ar fi? Chiar şi dacă e în mişcare?

— Nu ştiu, a zis Vic, dar în mintea ei a zis *Nu.*

Nu era sigură de unde venea acea certitudine, cum de ar fi putut şti un astfel de lucru, însă o ştia. Şi-a readus aminte, vag, că, odată, s-a dus să găsească o pisică pierdută – *Taylor,* s-a gândit – şi era convinsă că l-a găsit pe motan doar pentru că el era deja mort. Dacă ar fi fost în viaţă şi ar fi cutreierat aiurea, podul nu ar fi avut un punct de ancorare pe care să se rezeme. Putea traversa distanţa dintre pierdut şi găsit, dar numai dacă ceea ce era pierdut rămânea locului. Lou a remarcat îndoiala de pe chipul ei şi a continuat:

— Nu prea mai contează, oricum. Manx trebuie să se

oprească la un moment dat, nu? Să doarmă? Să mănânce?

Adevărul fie spus, nu era convinsă că el are nevoie nici de mâncare, nici de odihnă. Murise, fusese autopsiat, avusese inima scoasă din piept... după care s-a ridicat şi a ieşit de acolo fluierând. Cine putea şti care erau nevoile unui astfel de om? Poate şi simplul fapt de a se raporta la el ca la un om însemna folosirea unor prezumpţii greşite. Şi totuşi: sângera. Putea fi vătămat. Îl văzuse palid şi nesigur pe picioare. A presupus că în cel mai rău caz tot avea nevoie de o perioadă de recuperare, în care să păsuiască şi să poposească o vreme, la fel ca orice creatură rănită. Plăcuţa lui de înmatriculare era o glumă sau o îngâmfare, *nosferatu,* cuvântul din germană pentru vampir – o recunoaştere, la un anumit nivel, a ceea ce era. Însă în poveşti chiar şi vampirii se târau înapoi în coşciugele lor şi închideau capacul din când în când. A dat la o parte gândurile astea şi a concluzionat:

— Mai devreme sau mai târziu va trebui să se oprească pentru ceva, iar când o va face voi putea ajunge la el.

— M-ai întrebat dacă am crezut că eşti nebună, cu toate treburile cu podul. Şi am zis că nu. Dar *asta?* Partea asta e destul de dusă cu pluta. Să-ţi foloseşti motorul ca să găseşti calea către el, şi doar ca să te mătrăşească. Să termine treaba pe care a început-o în dimineaţa asta.

— E tot ce-avem, a zis ea şi a aruncat o privire spre uşă. Lou, ăsta e singurul fel în care am putea – *vom putea* – aduce pe Wayne înapoi. Oamenii ăştia nu-l pot găsi. Eu *pot.* O s-o repari?

El a oftat – o expirare de aer profundă şi tremurată – şi a zis:

— O să încerc, Vic. O să încerc. Cu o condiţie.

— Care?

— Când termin de reparat, a zis Lou, mă iei cu tine.

Aleea Sf. Nick

Wayne a dormit mult timp – un timp nesfârşit, de tihnă şi pace iar când şi-a deschis ochii a ştiut că totul era bine.

NOS4A2 gonea prin întuneric, o torpilă sfredelind prin adâncurile fără fund. Se ridicau pe culmile dealurilor joase, cu Wraith-ul îmbrăţişând curbele de parcă ar fi fost de şine. Wayne se ridica şi el către ceva minunat şi bun.

Zăpada cădea în fulgi molcomi, ca puful de gâscă. Ştergătoarele făceau *zuuum, zuuum,* îndepărtându-i.

Au trecut în noapte pe lângă un stâlp de iluminare singuratic, un baston de acadea cu un jeleu în vârf radiind o lumină cireşie şi transformând acei fulgi de nea în fulgi de foc.

Wraith-ul a intrat într-un viraj foarte larg ce a lăsat să se desfăşoare o privelişte completă a vastelor împrejurimi de dedesubt, argintii şi netede şi plate, iar la capătul îndepărtat cu munţi! Wayne nu a mai văzut niciodată astfel de munţi – făceau ca Rockies să pară nişte moviliţe inofensive. Cel mai mic dintre ei avea proporţiile Everestului. Erau un imens lanţ montan cu dinţi de piatră, un rând măcinat de colţi, suficient de ascuţiţi, suficient de întinşi ca să devoreze cerul. Stânci de peste o mie de metri răzbeau în noapte, sprijinind întunericul, împinse către stele.

Deasupra tuturor, plutea secera argintie a unei luni. Wayne şi-a ridicat ochii să o privească, apoi şi i-a ferit, apoi i-a ridicat din nou. Luna avea un nas coroiat, o gură cu colţurile buzelor lăsate ca în meditaţie şi un singur ochi, cu pleoapa închisă în somn. Când expira, peste câmpii bătea un vânticel, iar rotocoale argintii de nori se luau la întrecere prin noapte. Privind-o, Wayne aproape că a bătut din palme de încântare.

Totuşi, era imposibil să îţi dezlipeşti prea mult timp privirea de la munţi. Culmile neîndurătoare şi ciclopice îi atrăgeau privirea lui Wayne la fel cum un magnet atrage pilitura de fier. Pentru că acolo, cam la două treimi în sus

faţă de cel mai înalt munte, era un giuvaer strălucitor, prins de muchia blocului de piatră. Sclipea, mai tare decât luna, mai tare decât orice stea. Ardea în noapte ca o torţă.

Tărâmul Crăciunului.

— Ai face bine să cobori geamul şi să încerci să apuci unul dintre fulgii aceia de zahăr! l-a sfătuit dl Manx, de pe scaunul din faţă.

Pentru o clipă, Wayne uitase cine conducea maşina. Nu se mai îngrijora de asta. Nu era important. Să ajungă acolo era tot ce conta. A simţit neliniştea nerăbdării care îl chema deja, însoţindu-l prin porţile de acadele.

— Fulgi de zahăr? Vrei să spui fulgi de nea.

— Dacă aş fi vrut să spun fulgi de nea, aş fi zis fulgi de nea! Ăia sunt fulgi din cel mai pur zahăr de acadea, şi dacă am fi fost într-un avion am fi trecut prin nori de acadea ca bumbacul! Hai! Coboară geamul! Prinde unul şi vezi de te mint!

— N-o să se facă frig? a întrebat Wayne.

Dl Manx l-a privit prin oglinda retrovizoare, cu zâmbetul schiţându-i-se la colţul ochilor.

Nu mai era un om înfricoşător. Era tânăr şi, deşi nu era arătos, era cel puţin spilcuit, cu mănuşile lui negre de piele şi pardesiul negru. Părul îi era acum şi el negru, dat pe spate pe sub şapca lui cu cozoroc de piele şi lăsându-i vederii fruntea înaltă.

Omul cu Mască de Gaze adormise, în scaunul de lângă el, cu un zâmbet dulce pe faţa lui grasă şi ţepoasă. Purta o uniformă albă de marină, cu mai multe medalii aurii prinse la piept. La o privire mai atentă, totuşi, s-a dovedit că aceste medalii erau de fapt monede de ciocolată în ambalaj subţire auriu. Avea nouă bucăţi.

Wayne a înţeles acum că să ajungi în Tărâmul Crăciunului era mai bine decât să te duci la Academia Hogwarts, sau Fabrica de Ciocolată a lui Willy Wonka, sau Oraşul Norilor din *Războiul stelelor,* sau Rivendell din *Stăpânul inelelor.* Nici măcar unui copil dintr-un milion nu i se permitea să intre în Tărâmul Crăciunului, ci doar copiii care aveau *nevoie* cu adevărat. Acolo era imposibil să fii

nefericit, în acel loc în care fiecare dimineaţă era dimineaţa de Crăciun şi fiecare seară era Ajunul Crăciunului, unde lacrimile erau interzise prin lege şi copiii zburau ca nişte îngeri. Sau pluteau. Wayne nu era prea convins de diferenţă.

Mai ştia şi altceva: mama lui îl *ura* pe dl Manx, deoarece nu era de acord să o ia şi pe *ea* în Tărâmul Crăciunului. Iar dacă ea nu putea merge, nu voia să meargă nici Wayne. Motivul pentru care mama lui bea aşa de mult era că beţia reprezenta singura modalitate prin care cineva putea să simtă aşa cum te simţi în Tărâmul Crăciunului – chiar dacă o sticlă de gin era la fel de diferită de Tărâmul Crăciunului cum era un biscuit pentru câini de un filet mignon.

Mama lui ştiuse dintotdeauna că Wayne va ajunge într-o zi în Tărâmul Crăciunului. De aceea nu suportase să fie în preajma lui. De aceea fugise mereu de el, toţi aceşti ani.

Nu mai voia să se gândească la asta. O va suna imediat ce vor fi ajuns în Tărâmul Crăciunului. Îi va spune că o iubeşte şi că totul e în regulă. O va suna în fiecare zi, dacă aşa va trebui. Era adevărat că uneori ea îl ura, că ura să-i fie mamă, dar el era determinat să o iubească, totuşi, să împărtăşească cu ea fericirea lui.

— Frig? a icnit Manx, smulgându-l pe Wayne dintre gândurile lui şi în prezentul de aici şi de acum. Îţi faci griji ca mătuşă-mea Mathilda! Haide. Lasă geamul jos. În plus, te cunosc, Bruce Wayne Carmody. Te gândeşti la lucruri serioase, aşa-i? Eşti un mic flăcău serios! Va fi nevoie să te dezbărăm de asta! Şi o vom face! Dr Manx prescrie o cană de cacao cu mentă şi o tură în Expresul Arctic alături de ceilalţi copii. Dacă tot o să te mai simţi posac după aceea, atunci nu mai e nicio speranţă pentru tine. Haide, dă jos geamul! Lasă boarea nopţii să-ţi vânture mâhnirile. Nu fi o bătrână nesuferită! Zici că duc pe bunica cuiva, nu un băieţel!

Wayne s-a răsucit ca să coboare geamul, dar, când a făcut-o, a avut parte de o surpriză neplăcută. Bunica lui, Linda, stătea lângă el. Nu o mai văzuse de luni de zile. Era greu să-ţi mai vizitezi rudele după ce mureau.

Acum era tot moartă. Purta un halat de spital, desfăcut astfel încât i-a putut vedea spinarea scheletică atunci când ea s-a aplecat. Era aşezată cu fundul gol pe scaunul de piele bej. Picioarele îi erau sfrijite şi înfiorătoare, foarte albe în lumina obscură, cuprinse de venele negre şi vechi ale varicelor. Ochii îi erau ascunşi în spatele a două monede lucioase, argintii şi proaspăt bătute, de jumătate de dolar.

Wayne a deschis gura ca să ţipe, însă Buni Lindy şi-a ridicat un deget la buze. *Şşşt.*

— .realitate de, Wayne îndepărtează te El. încetini poţi îl, invers gândeşti Dacă, l-a avertizat ea, pe un ton grav.

Manx şi-a aplecat urechea, de parcă ar fi ascultat nişte zgomot care nu-i plăcea, venind de sub capotă. Lindy rostise suficient de clar încât Manx să o audă, însă el nu a privit în jur, iar expresia de pe chipul lui sugera că doar se *gândise* că a auzit ceva, şi nu că era convins de asta.

Imaginea ei era suficient de groaznică, dar absurdităţile spuse – absurdităţi care străjuiau ilogic hotarul sensurilor – i-au trimis lui Wayne un fior de frică. Monedele de pe ochii ei au sclipit.

— Pleacă, a şoptit el.

— .el pentru tinereţea păstreze îţi să o şi sufletul urmă în lase îţi să O .suflet tău propriul de departe ducă te să O .pocneşti ce până, elastic unui asemenea întindă te să O, a explicat Buni Lindy, apăsând din când în când un deget rece pe coşul pieptului lui, pentru accentuare.

El a scos un scâncet scurt din gâtlej, ferindu-se de atingerea ei. În acelaşi timp, şi-a dat seama că se chinuie să descâlcească prostiile pe care le recita ea. *Să o pocneşti* – a înţeles partea asta. *Departe ducă?* Nu, ar fi trebuit să fie *Ducă departe.* Gata, asta era. Rostea cuvintele invers în frază, şi cumva Wayne a înţeles că de aceea nu prea reuşea dl Manx să o audă din scaunul lui din faţă. Nu o putea auzi pentru că el mergea înainte, iar ea înapoi. A încercat să îşi reamintească ce spusese, să vadă dacă poate desluşi sintaxa femeii moarte, însă cuvintele deja se pierduseră în mintea lui.

Dl Manx a zis:

— Coboară fereastra, băiat micuţ! Fă-o!

Iar vocea s-a transformat dintr-odată într-una dură, nu la fel de prietenoasă precum mai devreme:

— Vreau ca tu să apuci câteva dulciuri de acolo! Grăbeşte-te! Aproape că intrăm într-un tunel!

Dar Wayne nu a reuşit să coboare geamul. Ca să o fi făcut, ar fi trebuit să treacă de Lindy, iar lui îi era frică. Îi era frică de ea la fel de mult cum îi fusese de Manx. Îşi dorea să îşi acopere ochii astfel încât să nu mai fie nevoit să o vadă. A gâfâit scurt, ca un alergător pe ultima tură de stadion – şi răsuflările lui scoteau abur, de parcă ar fi fost frig în spatele maşinii, deşi lui nu-i părea rece.

A privit către scaunul din faţă, căutând ajutor, însă dl Manx se schimbase. Îi lipsea urechea stângă – avea zbilţuri de piele, aţe de purpuriu legănându-i-se pe obraz. Îi lipsea cascheta, iar capul pe care îl acoperise era acum chel şi zbârcit şi cu pete, cu doar câteva fire de păr alb date pe spate. De pe frunte atârna liberă o fâşie mare de piele. Ochii îi dispăruseră, iar acolo unde fuseseră sfârâiau acum nişte găuri roşii – nu găvane însângerate, ci cratere cu cărbuni aprinşi.

Alături, Omul cu Mască de Gaze dormea în uniforma lui apretată, zâmbind ca un om cu burta plină şi tălpile calde.

Prin parbriz, Wayne a putut vedea cum se apropie de un tunel săpat într-un perete de stâncă, o ţeavă lungă ducând de partea cealaltă a dealului.

— Cine-i acolo în spate cu tine? a întrebat Manx, cu o voce vâjâită şi aspră.

Nu era vocea unui om. Era vocea a o mie de muşte bâzâind la unison.

Wayne a căutat-o pe Lindy din priviri, dar ea dispăruse, îl părăsise.

Tunelul a înghiţit Wraith-ul. În întuneric nu mai existau decât acele găvane roşii din locul în care ar fi trebuit să fie ochii lui Manx, scrutându-l intens.

— Nu vreau să merg în Tărâmul Crăciunului, a zis Wayne.

— Toată lumea vrea să meargă în Tărâmul Crăciunului, a spus acea fiinţă din scaunul din faţă care fusese un om, dar

nu mai era, şi poate că nu mai fusese de o sută de ani.

Se apropiau cu repeziciune de un cerc de lumină de la capătul tunelului. Fusese noapte când intraseră în scobitura muntelui, însă acum goneau către un freamăt de lumină vărătecă şi, chiar şi când mai aveau treizeci de metri, pe Wayne l-au durut ochii de la acea strălucire.

Şi-a pus mâinile peste faţă, căinându-se deranjat. Lumina ardea printre degetele lui, crescând din ce în ce mai mult în intensitate, până ce a sclipit direct prin mâinile lui, iar el şi-a putut vedea falangele negre ale propriilor oase îngropate în ţesutul moale iluminat. A simţit că din clipă în clipă e gata să ia foc de la atâta lumină a soarelui.

— Nu-mi place! *Nu-mi place!* a strigat el.

Maşina a sărit şi s-a clătinat pe drumul cu gropi, suficient de violent încât să îi smulgă palmele de pe faţă. El a clipit în razele dimineţii.

Bing Partridge, Omul cu Mască de Gaze, s-a trezit şi s-a foit pe scaun ca să privească la Wayne. Uniforma îi dispăruse şi purta acelaşi trening cu care fusese îmbrăcat în ziua anterioară.

— Nu, a spus, băgându-şi un deget într-o ureche. Nici eu nu sunt o persoană prea matinală.

Sugarcreek, Pennsylvania

— Soare, soare, pleac-de-aici, a zis Omul cu Mască de Gaze şi a căscat. Vino-ncoa în alt sclipici.

Omul cu Mască de Gaze a tăcut o secundă, apoi a continuat timid:

— Am visat ceva frumos. Am visat Tărâmul Crăciunului.

— Sper că ţi-a plăcut, a spus Manx. Cu toate rahaturile în care ne-ai băgat, să visezi la Tărâmul Crăciunului e tot ce-o să mai poţi face.

Omul cu Mască de Gaze s-a afundat în scaunul lui şi şi-a pus mâinile peste urechi.

Se aflau într-un loc cu dealuri şi iarbă înaltă, sub un cer albastru de vară. Un lac de fiord sclipea undeva mai jos în stânga lor, un ciob prelung de oglindă aruncat în mijlocul brazilor semeţi. Văile aveau smocuri de ceaţă a dimineţii, care urmau să se ridice cât de curând.

Wayne şi-a frecat puternic mâinile la ochi, cu creierul încă pe jumătate adormit. Fruntea şi obrajii îi erau fierbinţi. A oftat – şi a fost surprins să vadă un abur alb ieşindu-i pe nări, la fel ca în vis. Nu-şi dăduse seama că era aşa de frig aici în spate.

— Îngheţ, a spus Wayne, deşi mai degrabă simţea fierbinţeală, nu frig.

— Dimineţile astea pot fi foarte necruţătoare, a zis Manx. O să te simţi mai bine în curând.

— Unde suntem? a întrebat Wayne.

Manx a privit către el.

— Pennsylvania. Am mers toată noaptea, iar tu ai dormit ca un bebeluş.

Wayne a clipit nedumerit şi dezorientat, deşi i-a luat o secundă ca să înţeleagă de ce. Căptuşeala de ţesătură albă pe care o avea Manx peste urechea stângă distrusă încă mai era lipită acolo, dar îşi dăduse la o parte bandajul din jurul frunţii. Tăietura lungă era neagră şi putredă ca aspect, o rană de Frankenstein – şi totuşi părea că se vindecă de douăsprezece zile, nu de douăsprezece ore. Culoarea de pe

chipul lui Manx era şi ea mai bună, cu ochii mai ageri, mai binedispuşi şi mai joviali.

— Faţa îţi e mai bine, a zis Wayne.

— Arată mai bine, da, însă n-o să particip prea curând la niciun concurs de frumuseţe!

— Cum de eşti mai bine? a întrebat Wayne.

Manx a cugetat un pic, apoi a spus:

— Are automobilul grijă de mine. O să aibă grijă şi de tine.

— E pentru că ne aflăm pe drumul spre Tărâmul Crăciunului, a zis Omul cu Mască de Gaze, privindu-l peste umăr şi zâmbind. Îţi ia supărările şi îţi întoarce culorile, nu-i aşa, dle Manx?

— N-am chef de tâmpeniile tale rimate, Bing, a spus Manx. Joacă-te mai bine de-a zaiafetul quakerilor.

NOS4A2 a continuat să meargă înspre sud, şi nimeni n-a mai scos o vorbă ceva vreme. În tăcerea aceea, Wayne a stat şi a analizat situaţia.

Nu mai fusese în întreaga lui viaţă aşa de speriat ca în după-amiaza trecută. Gâtul încă îi mai era răguşit de la toate ţipetele sale. Acum, totuşi, era de parcă ar fi fost un ulcior şi orice picături de sentimente negative fuseseră scoase din el. Interiorul Rolls-Royce-ului sclipea de la soarele auriu. Firele de praf ardeau în raze strălucitoare, iar Wayne a trecut o mână prin ele şi le-a privit cum ricoşează în jur, ca nisipul şiroind în apă...

Maică-sa plonjase în apă ca să scape de Omul cu Mască de Gaze, şi-a adus el aminte şi a tresărit. O clipă, a simţit junghiul fricii de ieri, la fel de proaspăt şi viu de parcă ar fi fost curentat cu un cablu de cupru. Ce îl înspăimânta nu era faptul că era un prizonier al lui Charlie Manx, ci că *uitase o* clipă faptul că era un prizonier. Pentru o clipă, admirase lumina şi se simţise aproape fericit.

Şi-a mutat privirea către sertarul de nuc poziţionat sub scaunul din faţa sa, acolo unde ascunsese telefonul. După care a ridicat ochii şi a descoperit că Manx îl cerceta prin oglinda retrovizoare, zâmbind imperceptibil. Wayne s-a afundat la loc pe banchetă.

— Ai spus că îmi eşti dator, a zis Wayne.

— Am spus şi sunt, a zis Manx.

— Vreau să o sun pe mama. Vreau să îi spun că sunt bine.

Manx a aprobat din bărbie, cu ochii la şosea şi o mână pe volan. Oare ieri nu se condusese maşina singură? Wayne şi-a reamintit cum volanul se învârtea de unul singur în timp ce Manx se văieta, iar Omul cu Mască de Gaze îi ştergea sângele de pe faţă – dar această rememorare avea caracterul şlefuit şi hiperrealist al acelor vise care apar oamenilor când sunt doborâţi la pat de o gripă serioasă. Acum, în lumina clară şi sclipitoare a dimineţii, Wayne nu mai era convins că se petrecuse aşa. Mai mult, vremea se încălzea; nu-şi mai putea vedea propria respiraţie.

— Este foarte bine că vrei să o suni şi să-i zici că eşti bine. Mă aştept ca după ce ajungem acolo unde mergem tu să vrei să o suni în fiecare zi! Asta înseamnă doar că îţi pasă! Şi, desigur, şi ea va vrea să ştie cum îţi merge. Va trebui să o sunăm imediat ce va fi posibil. Cu greu aş putea considera aşa ceva o întoarcere a favorii! Ce fel de bestie aş fi dacă nu te-aş lăsa să îţi suni mama? Din nefericire, nu avem niciun loc unde să ne fie comod să oprim şi să te las să suni, şi niciunul dintre noi nu a adus cu el vreun telefon, a zis Manx.

Şi-a întors capul şi a privit din nou peste zona despărţitoare, către Wayne:

— Bănuiesc că nici tu nu ai fost inspirat să iei cu tine un telefon, nu?

Şi a zâmbit.

Ştie, s-a gândit Wayne. A simţit cum se cutremură ceva în el, iar pentru o clipă a fost periculos de aproape să izbucnească în lacrimi.

— Nu, a spus pe un ton normal.

Trebuia să se lupte cu imboldul de a se uita la sertarul de la picioare.

Manx şi-a reîntors privirea la drum.

— Eh, asta e. Oricum, e prea devreme ca să o suni. Nu e nici măcar şase dimineaţa, iar după ziua pe care a avut-o

ieri am face bine să o lăsăm să doarmă mai mult!

A oftat şi a adăugat:

— Mama ta are mai multe tatuaje decât un marinar.

— A fost odată-n Yale o domniţă, a zis Omul cu Mască de Gaze. Ce-avea versuri tatuate pe codiţă. Iar pe fund, ca să nu lase orbul cărunt, o versiune dublată în braille.

— Faci prea multe rime, a zis Wayne.

Manx a râs – un râset tare, necontrolat, *iiih-ha-ha-huuu* – şi a pălmuit volanul.

— Asta aşa-i! Tovarăşul Bing Partridge e un demon al rimei! Dacă o să cauţi în Biblie, o să vezi că aceştia sunt cel mai de jos tip de demoni, însă nu fără întrebuinţările lor.

Bing şi-a odihnit fruntea de geam, privind la peisajul de ţară de afară. Nişte oi păşteau.

— *O-o-oi, oi negre,* a fredonat Bing pentru sine. *Aveţi lână neagră?*[58]

Manx a zis:

— Toate tatuajele maică-tii.

— Da? a zis Wayne, gândindu-se că dacă se uită în sertar, probabil că telefonul nu va mai fi înăuntru.

Era o probabilitate foarte mare ca cei doi să îl fi luat cât timp dormise el.

— Poate că-s eu prea demodat, însă e o invitaţie ca oamenii cu caracter dubios să se benocleze unde nu le fierbe oala. Crezi că-i place o astfel de atenţie?

— A fost odată o târfă din Peru, a şoptit Omul cu Mască de Gaze, şi a chicotit pentru sine.

— Sunt drăguţe, a spus Wayne.

— D-asta a divorţat tatăl tău de ea? Deoarece nu-i plăcea ca ea să iasă în lume aşa, cu picioarele dezgolite şi vopsite, să distragă atenţia bărbaţilor?

— Nu a divorţat de ea. Nu s-au căsătorit niciodată.

Manx a râs iarăşi.

— Asta da surpriză mare.

Ieşiseră de pe autostradă şi se îndepărtau acum de dealuri, intrând în centrul unui orăşel amorţit. Era un loc demn de milă, cu aspect abandonat. Vitrinele magazinelor

[58] Cântec de leagăn tradiţional american (n. trad.).

erau golite, cu semne *De închiriat.* Pe dinăuntrul uşilor cinematografului fuseseră bătute placaje de furnir, iar pe marchiză scria CRĂ IUN FERIC T, SUGAR EEK! De pe marchiză atârnau lumini de Crăciun, deşi era iulie.

Wayne nu suporta să nu ştie ce s-a întâmplat cu telefonul lui. Putea foarte uşor să atingă cu piciorul sertarul. Şi-a pus degetul mare sub mâner.

— Mai are şi un corp viguros şi atletic, n-am ce zice, a spus Manx, deşi Wayne nu era mai deloc atent. Presupun că are un iubit.

Wayne a comentat absent:

— Eu sunt iubitul ei, aşa zice ea.

— Ha, ha. Toate mamele le zic asta băieţilor lor. Tatăl tău e mai în vârstă decât mama ta?

— Nu ştiu. Probabil. Un pic.

Wayne a apucat mânerul cu degetul şi a tras uşor. Telefonul încă mai era acolo. L-a închis la fel de încet. Mai târziu. Dacă s-ar fi aplecat acum după el, i l-ar fi luat.

— Crezi că are înclinaţia de a privi favorabil pe bărbaţii mai în vârstă? a întrebat Manx.

Pe Wayne îl exaspera cât de mult turuia Manx despre mama lui şi tatuajele ei şi ce credea despre bărbaţii mai în vârstă. Nu ar fi putut fi mai confuz nici dacă Manx se apuca să îl chestioneze despre lei de mare şi maşini sport. Nici măcar nu-şi amintea cum de ajunseseră la acest subiect anume, şi s-a chinuit să îşi alunge astfel de gânduri, să inverseze direcţia conversaţiei.

Dacă gândeşti invers, i-a trecut lui Wayne prin minte. Invers. Gândeşti. Dacă. Bunicuţa Lindy cea moartă îl vizitase în vis şi tot ce rostise ieşise de-a-ndoaselea. Cea mai mare parte din ce îi spusese se evaporase – uitat –, însă partea aceea i-a revenit în minte cu o claritate evidentă, ca un mesaj în cerneală invizibilă şi dezvăluită pe hârtie deasupra unei flăcări. Dacă gândeşti invers, ce? Nu ştia.

Maşina s-a oprit la o intersecţie. O femeie de vârstă mijlocie era lângă bordură, la ceva mai mult de doi metri de ei. Purta pantaloni scurţi şi o bandană, făcând jogging pe

loc. Aştepta culoarea verde, deşi nu era niciun fel de alt trafic în zonă.

Wayne a acţionat fără să stea pe gânduri. S-a împins în uşă şi a bătut cu palmele pe geam.

— Ajutor! a strigat el. Ajutaţi-mă!

Femeia cu jogging-ul s-a încruntat şi a privit în jur. S-a holbat la Rolls-Royce.

— Vă rog să mă ajutaţi! a strigat Wayne, plesnind fereastra.

Ea a zâmbit şi i-a făcut cu mâna.

Semaforul s-a schimbat. Manx a înaintat încet prin intersecţie.

În stânga, de partea cealaltă a străzii, Wayne a văzut un bărbat în uniformă ieşind dintr-o gogoşerie. Purta ceva ce arăta a şapcă de poliţist şi canadiană albastră.

Wayne a sărit la celălalt geam şi a bătut cu pumnii. În timp ce o făcea, silueta bărbatului a devenit mai precisă, iar Wayne a observat că era un poştaş, nu un poliţist. Un om durduliu de cincizeci şi ceva de ani.

— Ajutaţi-mă! Am fost răpit! *Ajutor, ajutor, ajutor!*

Wayne ţipa, cu voce spartă.

— Nu poate să te audă, a zis Manx. Sau, mai degrabă, nu aude ce vrei tu să audă.

Poştaşul a privit la Rolls-ul care trecea pe lângă el. A zâmbit şi a ridicat două degete la cozorocul şepcii, în salut. Manx a condus mai departe.

— Ai terminat cu toată zarva asta? a întrebat el.

— De ce nu mă aud? a întrebat Wayne.

— E aşa cum se zice despre Las Vegas: ce se întâmplă în Wraith rămâne în Wraith.

Ieşeau acum din zona centrală a oraşului, începând să accelereze, lăsând în urmă cele patru străzi cu clădiri de cărămidă şi vitrine prăfuite.

— Nu-ţi face griji, a spus Manx. Dacă ai obosit de la drum, o să oprim în curând. Eu unul ştiu că sunt gata să fac o pauză de la atâta şosea. Suntem foarte aproape de unde mergem.

— Tărâmul Crăciunului? a întrebat Wayne.

Manx şi-a umezit buzele într-o emfază meditativă.
— Nu. Mai e cale lungă până acolo.
— Casa Somnului, i-a spus Omul cu Mască de Gaze.

Lacul

Vic şi-a închis o vreme ochii, iar când i-a redeschis s-a uitat la ceasul de pe noptieră – 5:59. Imediat, tabela de celuloid s-a răsturnat pe 6:00 A.M., iar telefonul a sunat.

Cele două lucruri s-au petrecut atât de apropiat unul de altul, încât Vic a crezut că programase alarma, şi nu reuşea să înţeleagă de ce ar fi pus-o aşa de devreme dimineaţa. Telefonul a sunat încă o dată, iar uşa de la dormitor s-a deschis. Tabitha Hutter a aruncat o privire, cu ochii lucioşi în spatele ochelarilor ei rotunzi.

— E un număr cu 603, a zis ea. O companie de demolări din Dover. Ar fi bine să răspunzi. Probabil că nu e el, însă...

— Nu e el, a spus Vic şi s-a împleticit către telefon.

— N-am aflat decât târziu, i-a spus taică-su. Şi mi-a luat ceva vreme să fac rost de numărul tău. Am aşteptat cât de mult am putut, în cazul în care dormeai. Cum mai eşti, puştoaico?

Vic şi-a scos telefonul dintre dinţi şi a zis:

— E tatăl meu.

Tabitha Hutter a zis:

— Spune-i că e înregistrat. Toate apelurile la acest număr vor fi înregistrate în viitorul apropiat.

— Ai auzit asta, Chris?

— Da. Nu-i nimic. Orice au nevoie să facă. Hristoase, e bine să-ţi aud vocea, micuţo.

— Ce vrei?

— Vreau să văd cum o mai duci. Vreau să ştii că sunt lângă tine, dacă ai nevoie de mine.

— E un început pentru toate, nu?

El a expirat cu o notă de frustrare.

— Înţeleg prin ce treci. Şi eu am trecut prin asta, de demult, să ştii. Te iubesc, fato. Spune-mi dacă pot să fac ceva să te-ajut.

— Nu poţi. Nu ai ce să arunci în aer, acum. Totul e deja aruncat în aer. Nu mă mai suna, tata. Sufăr oricum prea mult. Nu faci altceva decât să înrăutăţeşti lucrurile.

Ea a închis. Tabitha Hutter a urmărit-o din pragul uşii.

— Ai reuşit să îţi pui experţii să localizeze telefonul lui Wayne? A fost diferit de Găseşte-mi iPhone-ul? N-avea cum. Dacă ai fi avut informaţii noi, m-ai fi trezit.

— Nu au reuşit să facă localizarea.

— Nu l-au putut localiza? Sau l-au înregistrat pe Aleea Sf. Nick, undeva la est de Tărâmul Crăciunului?

— Are asta vreun *sens* pentru tine? Charlie Manx a deţinut o casă în Colorado. Copacii din jurul casei aveau ornamente de Crăciun atârnate în crengi. Presa i-a şi dat un nume, i-a spus Casa Saniei cu Zurgălăi. *Acolo e* Tărâmul Crăciunului?

Nu, s-a gândit Vic, mecanic. *Deoarece Casa Saniei cu Zurgălăi e în lumea* noastră. *Tărâmul Crăciunului e în drumulânsine al lui Manx. Manxânsine.*

Hutter se pricepea de minune să facă o faţă de poker, privind-o pe Vic cu o expresie calmă, dar studiată. Vic s-a gândit că dacă i-ar spune acestei femei că Tărâmul Crăciunului era un loc dintr-o a patra dimensiune, unde copii morţi cântau colinde şi dădeau telefoane, expresia lui Hutter nu s-ar fi schimbat cu nimic. Ar fi continuat să îi arunce lui Vic acea privire clinică în timp ce poliţiştii ar fi imobilizat-o, iar doctorii ar fi sedat-o.

— Nu ştiu unde e Tărâmul Crăciunului sau *ce* e, a zis Vic, fapt care era, în mare, adevărat. Nu înţeleg de ce a apărut căutând telefonul lui Wayne. Vrei să ne mai uităm la unelte în formă de ciocane?

Casa încă era plină de oameni, deşi păreau acum mai puţin nişte poliţişti şi mai mult Plutonul Tocilarilor de la magazinul Best Buy. Trei bărbaţi tineri îşi aranjaseră laptopurile pe măsuţa de cafea din camera de zi: un ins deşirat, asiatic, având tatuaje cu modele tribale, un puşti slăbănog cu o coafură afro şi aproximativ un miliard de pistrui şi un bărbat negru într-o helancă ce arăta ca scoasă din dulapul lui Steve Jobs. Casa mirosea a cafea. În bucătărie era pus pe foc un ibric proaspăt. Hutter i-a turnat lui Vic nişte cafea şi a adăugat frişcă şi o linguriţă de zahăr, întocmai cum o servea Vic.

— Scrie în dosarul meu? a întrebat Vic. Cum beau cafeaua?

— Frişca era în frigider. O foloseai tu la ceva. Iar în borcanul cu zahăr era o linguriţă pentru cafea.

— Elementar, dragul meu Watson, a spus Vic.

— De Halloween, obişnuiam să mă îmbrac în Holmes, a zis Hutter. Aveam pipa şi basca dublă şi tot tacâmul. Dar tu? Cu ce te duceai pe la uşi?

— O cămaşă de forţă. Mă costumam în pacient scăpat de la nebuni. A fost un antrenament bun pentru restul vieţii mele.

Zâmbetul lui Hutter s-a lărgit, apoi s-a stins la fel de repede.

Ea s-a aşezat la masă cu Vic şi i-a întins iPad-ul. I-a explicat cum să navigheze prin galerie şi să analizeze diversele poze cu ciocane.

— De ce contează cu ce m-a lovit? a întrebat Vic.

— N-ai de unde să ştii ce contează până ce nu vezi. Aşa că încerci să vezi totul.

Vic a glisat printre barosuri, ciocane de tâmplărie, maiuri de lemn.

— Ce naiba e asta? O bază de date cu criminali cu ciocane?

— Da.

Vic s-a uitat pieziş la ea. Chipul lui Hutter revenise la starea ei normală de impasibilitate.

Vic a mai trecut printr-un set de poze, după care s-a oprit.

— Ăsta. Era unul ca ăsta.

Hutter s-a uitat la ecran. Pe el era imaginea unui ciocan de treizeci de centimetri, cu un cap dreptunghiular de oţel, un mâner zimţat şi un cârlig ascuţit curbându-se din partea opusă.

— Eşti sigură?

— Mda. De la cârlig. Ăsta. Ce dracu’ tip de ciocan e?

Hutter şi-a băgat buza de jos în gură, apoi şi-a dat scaunul în spate şi s-a ridicat.

— Nu e unul pe care să-l poţi cumpăra de la magazinul

de scule. Trebuie să dau un telefon.

A ezitat, cu o mână pe spătarul scaunului lui Vic.

— Crezi că o să fii în stare să faci o declaraţie către presă în după-amiaza asta? Am avut rezultate bune pe posturile de ştiri. Abordăm situaţia din mai multe unghiuri. Toată lumea cunoaşte poveştile cu Motorul de Căutare. Îmi pare rău să îţi spun că mulţi discută despre context ca într-un joc pe viaţă şi pe moarte al Motorului de Căutare. Un apel direct din partea ta ar menţine povestea vie. Iar vigilenţa este arma noastră cea mai bună.

— Şi-a dat presa seama că Manx m-a răpit şi pe mine când eram adolescentă? a întrebat Vic.

Sprâncenele lui Hutter s-au încruntat, meditativ.

— Mmmnu. Nu, nu au dat încă de asta. Şi cred că ar fi mai bine să nu o precizezi în declaraţia ta. E important să menţinem atenţia celor de la media pe informaţiile care sunt relevante. Avem nevoie de oameni cu ochii în paişpe după fiul tău şi maşină. Despre asta comunicăm. Orice altceva este nesemnificativ în cel mai bun caz, o distragere în cel mai rău.

— Maşina, fiul meu şi Manx, a zis Vic. Vrem ca toată lumea să fie cu ochii-n paişpe după Manx.

— Da. Desigur.

Hutter a făcut doi paşi către uşă, după care s-a întors şi a zis:

— Ai fost puternică, Victoria. Ai fost foarte puternică într-o perioadă foarte înfricoşătoare. Ai făcut atât de multe, că mi-e ruşine să mai cer ceva. Dar, când eşti gata, va fi nevoie să stăm deoparte şi să îţi ascult întreaga poveste, în propriile tale cuvinte. Am nevoie să ştiu mai multe despre ce ţi-a făcut Manx. Ar putea mări considerabil şansele de a-ţi găsi fiul.

— Deja ţi-am *zis* ce mi-a făcut. Ţi-am zis ieri întreaga poveste. M-a pocnit cu un ciocan, m-a fugărit până la lac şi a plecat cu copilul meu.

— Îmi cer scuze. Nu m-am exprimat bine. Nu mă refer la ce ţi-a făcut Manx *ieri.* Mă refer la 1996. Mă refer la atunci când te-a răpit *pe tine.*

Hutter, a simţit Vic, era o femeie meticuloasă. Răbdătoare şi atentă. Era, în felul ei răbdător, atent şi meticulos, gata să tragă concluzia că Vic se amăgea cu Charlie Manx. Însă dacă nu credea că Wayne fusese luat de Manx, atunci ce credea că s-a întâmplat?

Vic a fost străbătută de o senzaţie de ameninţare iminentă pe care nu putea pune degetul. Era ca şi cum ar fi mers cu maşina şi dintr-odată realiza că e gheaţă neagră sub cauciucuri şi că orice mişcare bruscă ar putea trimite automobilul în derapaj.

Nu pun la îndoială că ai fost bătută, spusese Hutter. Nu cred că ar pune nimeni *asta la îndoiala.*

Şi: *Ai petrecut o lună într-un spital de boli mintale din Colorado, unde ai fost diagnosticată cu PTSD sever şi schizofrenie.*

Stând la masă cu cafeaua ei, într-o stare de relativă linişte şi calm, Vic a pus în sfârşit totul cap la cap. Când a realizat cu ce se confrunta, a simţit o senzaţie de uscăciune în spatele gâtului şi furnicături pe scalp, semnele fizice atât ale mirării, cât şi ale groazei; devenise conştientă că experimenta ambele senzaţii în egală măsură. A înghiţit nişte cafea caldă, ca să alunge frisonul rece şi senzaţia corespunzătoare de alarmare. A făcut un efort imens ca să îşi păstreze postura fermă, trecând totul în revistă în minte.

Aşadar. Hutter credea că Vic îl omorâse pe Wayne chiar ea, într-o pornire psihotică. Omorâse câinele, apoi îl înecase pe Wayne în lac. Aveau doar cuvântul ei că cineva trăsese cu arma; nimeni nu descoperise nici măcar un singur glonţ, un singur cartuş. Plumbul se pierduse în apă, iar alama rămăsese în pistol. Gardul era rupt şi curtea distrusă, singura parte din povestea ei pe care nu reuşiseră să o potrivească. Mai devreme sau mai târziu, însă, vor fi găsit o explicaţie şi pentru asta. Vor fi inventat ceva şi vor forţa această variantă ca să intre pe făgaşul prestabilit.

O catalogaseră în tagma lui Susan Smith, femeia din Carolina de Sud care îşi înecase copiii şi care apoi a pus pe

tavă o minciună gogonată despre cum fuseseră răpiţi de un bărbat negru, ţinuse întreaga naţiune într-o frenezie rasială timp de o săptămână. De aceea canalele de ştiri nu aminteau de Manx. Poliţia nu credea că există. Nici măcar nu credeau că avusese loc vreo răpire, ci doar mimau interesul în direcţia aceasta ca să se acopere din punct de vedere juridic, probabil.

Vic a înghiţit şi ultima gură de cafea, a pus ceaşca în chiuvetă şi a ieşit prin uşa din spate.

Avea grădina numai pentru ea. A mers către hambar prin iarba acoperită de rouă şi a privit prin fereastră.

Lou dormea pe jos, lângă motocicletă. Motorul era pe bucăţi, măştile laterale scoase şi lanţul atârnând liber. Lou avea împăturită sub cap o prelată, pe post de pernă. Mâinile îi erau pline de ulei. Pe obraz, unde îşi atinsese faţa în somn, era mânjit cu negru.

— A lucrat la ea toată noaptea, a zis o voce din spatele ei.

Daltry o urmase pe peluză. Gura îi era întredeschisă într-un rânjet care îi lăsa vederii un dinte de aur. Avea o ţigară într-o mână.

— Am mai văzut. De nenumărate ori. Aşa reacţionează oamenii când se simt neajutoraţi. N-ai crede dacă ţi-aş spune câte femei se apucă de tricotat în timp ce stau în sala de aşteptare de la urgenţe şi se întreabă dacă copilul lor va supravieţui operaţiei. Când te simţi neajutorat, ai face orice truc capabil să îţi ia mintea de la lucruri.

— Mda, a zis Vic. Aşa-i. E mecanic auto. Asta are el în loc de tricotat. Pot să iau o ţigară?

S-a gândit că ar putea-o linişti, să-i calmeze nervii.

— N-am zărit nicio scrumieră în casă, a spus el.

A scos un pachet de Marlboro din haina lui de duzină şi a scuturat o ţigară.

— M-am lăsat pentru fiul meu, a explicat ea.

El a încuviinţat, fără să dea vreo replică. A scos o brichetă, un Zippo mare de alamă, cu un fel de desen imprimat pe o parte. A scăpărat flacăra, iar bricheta a hârşâit şi a scuipat scântei.

— A cam rămas fără gaz, a spus el.

Ea i-a luat-o din mână şi a făcut o încercare, iar o mică flacără galbenă a pâlpâit din vârf. Şi-a aprins ţigara şi şi-a închis ochii, inhalând. Era ca intratul încet într-o cadă cu apă caldă. A privit în sus, a oftat şi s-a uitat mai atent la desenul de pe lateralul brichetei. Popeye dădea cu pumnul. BANGBANG, scria, într-o serie de litere vălurite.

— Ştii ce mă surprinde cel mai tare? a întrebat el în timp ce ea a tras un nou fum prelung. Că n-a văzut nimeni Rolls-Royce-ul tău mare şi vechi. Cum poate să rămână neremarcată o astfel de maşină, asta mă miră. Nu te surprinde şi pe tine că n-a văzut-o nimeni?

A privit-o cu ochi luminoşi, aproape fericiţi.

— Nu, a zis ea, şi era adevărul.

— Nu, a repetat Daltry. Nu eşti. De ce, oare?

— Pentru că Manx e foarte priceput la a nu fi văzut.

Daltry şi-a întors capul şi a privit luciul apei.

— E ceva. Doi bărbaţi într-un Rolls-Royce Wraith din 1938. Am verificat o bază de date ordine. Ştiai că sunt mai puţin de patru sute de Rolls-Royce Wraith rămase în întreaga lume? În toată ţară sunt mai puţin de o sută. E o maşină a naibii de rară. Şi singura persoană care să o fi văzut eşti tu. Probabil că îţi vine să-ţi iei câmpii.

— Nu sunt nebună, a zis Vic. Sunt speriată. E o diferenţă.

— Presupun că ai şti, a spus Daltry.

Şi-a aruncat ţigara pe jos, în iarbă, şi a stins-o cu vârful ghetei.

A dispărut înapoi în casă înainte ca Vic să-şi dea seama că încă îi mai ţinea în mână bricheta.

Casa Somnului

Curtea lui Bing era plină de flori de morişcă, colorate aprins şi învârtindu-se în lumina dimineţii.

Casa era un locşor ca o micuţă prăjitură roz, cu ornamente albe şi crini decorativi. Era un locşor în care o bătrânioară cumsecade ar invita un copil la o tavă de prăjituri cu turtă dulce, l-ar încuia într-o cuşcă, l-ar îndopa săptămâni la rând şi, într-un final, l-ar băga la cuptor. Era Casa Somnului. Lui Wayne i se făcea somn şi numai privind cum se învârt moriştile.

Pe dealul de mai sus de casa lui Bing Partridge era o biserică ce arsese din temelii. Nu mai rămăsese aproape nimic în afara faţadei principale, cu turla sa ţuguiată, uşile înalte, albe, şi vitraliile negre de funingine. Partea din spate a bisericii era un câmp de moloz cu grinzi arse şi ciment înnegrit. În faţă se afla un panou, dintre cele cu litere mobile, astfel încât pastorul să poată anunţa pe enoriaşi despre programul slujbelor. Cineva se jucase cu literele, totuşi, compunând un mesaj care probabil nu reprezenta cu acurateţe punctul de vedere al congregaţiei. Scria:

New American
Faith Tabernacle
Dumnezeu a ars de viu
Doar dracii ştiu

Vântul fremăta stejarii bătrâni, încadrând parcarea din jurul ruinei pârjolite a bisericii. Wayne putea simţi mirosul de carbonizat chiar şi prin ferestrele închise.

NOS4A2 a intrat pe alee şi a încetinit, îndreptându-se către un garaj separat de clădire. Bing s-a vânzolit, căutându-se în buzunare şi scoţând o telecomandă. Poarta s-a învârtit, iar maşina a intrat.

Garajul era un bloc de ciment scobit, rece şi umbros în interior, având iz de ulei şi fier. Mirosul venea de la canistre. În garaj erau şase canistre – cilindri înalţi, pătaţi

de rugină, cu marcaje roşii pe o parte: IMFLAMABIL şi CONŢINUT SUB PRESIUNE şi SEVOFLURAN. Erau aliniate ca soldaţii unei armate de roboţi extratereştri pregătiţi de inspecţie. Dincolo de acest şir se afla o scară îngustă care ducea la un apartament la etaj.

— Oho, timpul pentru mic-dejun, a zis Bing, apoi s-a uitat la Charlie Manx. O să vă fac cel mai bun mic-dejun pe care l-aţi mâncat vreodată. Jur pe ce-am mai scump. *Cel mai bun.* Doar spuneţi-mi ce vreţi.

— Vreau nişte timp singur, Bing, a zis Manx. Vreun timp în care să îmi odihnesc tâmplele. Dacă nu mi-e aşa de foame e probabil pentru că sunt sătul de turuiala ta. Uite, în zona *asta* sunt nişte calorii de completat.

Bing s-a făcut mic. Mâinile i s-au tirat către urechi.

— Nu-ţi acoperi urechile prefăcându-te că nu mă poţi auzi. Ai fost un dezastru ambulant.

Faţa lui Bing s-a încruntat. Şi-a închis ochii. A izbucnit, hidos, în plâns.

— Mai bine mă împuşc! a hohotit el.

— Ehhh, asta-i o prostie, a zis Manx. Oricum, foarte probabil te-ai rata şi m-ai împuşca pe mine, în schimb.

Wayne a râs.

A surprins pe toţi, inclusiv pe el. Fusese un chicot ca un strănutat, o reacţie complet involuntară. Manx şi Bing s-au uitat amândoi spre bancheta din spate, la el. Ochii lui Bing curgeau, cu faţa lui grasă şi urâtă distorsionată de mâhnire. Manx, însă – Manx s-a uitat la Wayne cu un fel de amuzament curios.

— Tu să taci! a strigat Bing. Nu *râde* de mine! O să-ţi tai faţa! Îmi iau foarfecile şi te tai în bucăţele!

Manx ţinea în mână ciocanul lui argintiu şi l-a înghiontit pe Bing în piept cu el, împingându-l pe uşă afară.

— Gura, a zis Manx. Orice copil ar râde la măscărelile unui clovn. E complet natural.

Pentru o clipă, lui Wayne i-a trecut prin minte cât de distractiv ar fi fost ca Manx să îl pocnească pe Bing cu ciocanul în faţă şi să îi spargă nasul. În mintea lui, nasul lui Bing crăpa ca un balon umplut cu suc Kool-Aid, o imagine

atât de hilară, că mai că nu a răbufnit din nou în râs.

O parte din Wayne, una foarte distantă şi tăcută, s-a întrebat cum de găsea amuzant aşa ceva. Poate că încă mai era amorţit de la gazul lui Bing Partridge. Dormise toată noaptea, dar nu se simţea odihnit. Se simţea rău şi epuizat şi fierbinte. Mai ales fierbinte: fierbea în propria piele, dorindu-şi un duş rece, un scăldat răcoros în lac, o gură îngheţată de zăpadă.

Manx l-a privit încă o dată pe Wayne, pe după umăr, şi i-a făcut cu ochiul. Wayne a tresărit, cu stomacul răsucindu-i-se.

Omul ăsta e otravă, s-a gândit el, apoi şi-a zis sieşi, numai că pe invers. *Otravă e ăsta omul.* Şi, compunând această frază ciudată, pompoasă, întoarsă, Wayne s-a simţit straniu, în mod curios mai bine despre sine, deşi nu putea spune de ce.

— Dacă te crezi gospodar, ai putea să faci nişte bacon pentru micuţ. Sunt sigur că ar aprecia.

Bing şi-a coborât bărbia şi a suspinat.

— Hai, du-te, a zis Manx. Du-te şi jeleşte în bucătărie, unde nu te aud. Mă ocup eu de tine-n curând.

Bing a ieşit cu greu, a închis portiera şi a mers de-a lungul maşinii, către aleea de la intrare. În timp ce a trecut de geamul din spate, a aruncat spre Wayne o privire plină cu ură. Wayne nu mai văzuse pe nimeni uitându-se aşa la el, cu o dorinţă atât de sinceră de a-l omorî, de a-l strangula. Era caraghios. Wayne aproape că a izbucnit într-un nou acces de râsete.

Wayne a expirat încet, tremurat, nedorindu-şi să se gândească la lucrurile pe care le gândea. Înăuntru capului lui, cineva desfăcuse capacul de la un borcan plin cu molii negre, care acum i se plimbau pe-acolo bezmetic, un vârtej de idei: idei *amuzante.* Amuzante ca un nas spart sau un om care se împuşcă singur în cap.

— Prefer să conduc noaptea, a spus Charlie Manx. În adâncul sufletului meu, sunt o persoană nocturnă. Tot ce e bun ziua e şi mai bun noaptea. Un carusel, o roată Ferris, un sărut de la o fată. Totul. Pe lângă asta, când am împlinit

optzeci şi cinci, lumina soarelui a început să mă deranjeze. Îţi vine să faci şuşulică?

— Vrei să zici... pipi?

— Sau să faci un tort cu ciocolată? a întrebat Manx.

Wayne a râs iarăşi – un hohot ascuţit, zgomotos –, apoi a bătut cu o mână peste gură de parcă ar fi putut să şi-o înghită.

Manx l-a privit cu ochi aprinşi, fascinaţi, fără clipire. Lui Wayne i s-a părut că nu-l văzuse clipind niciodată de când erau împreună.

— Ce-mi faci? a întrebat Wayne.

— Te duc departe de toate lucrurile care te-au făcut vreodată nefericit, a zis Manx. Şi când ajungem acolo unde mergem, îţi vei fi lăsat tristeţea în urmă. Vino. E o baie în garaj.

S-a dat jos din spatele volanului şi în chiar acea clipă portiera lui Wayne s-a descuiat şi ea, zăvorul sărind cu un pocnet aşa de tare, că Wayne a tresărit.

Wayne plănuise să o rupă la fugă de îndată ce ar fi avut picioarele libere sub el, dar aerul era umed şi fierbinte şi apăsător. L-a lipit, sau poate că el era lipit, ca o muscă prinsă într-o capcană. A reuşit doar un singur pas, apoi Manx i-a pus o mână peste ceafă. Prinsoarea lui nu era dureroasă sau aspră, însă era fermă. L-a întors fără efort pe Wayne, departe de uşa deschisă a garajului.

Privirea lui Wayne a rămas pe şirurile de canistre uzate, încruntându-se. SEVOFLURAN.

Manx a urmat linia ochilor lui Wayne şi un colţ al buzelor i s-a ridicat într-un zâmbet atotştiutor.

— Dl Partridge are o slujbă în echipa de custodie a fabricii de chimicale de la cinci kilometri de-aici. Sevofluranul e un narcotic şi un anestezic, foarte căutat de dentişti. Pe vremea mea, dentistul obişnuia să anestezieze pacienţii – chiar şi copiii – cu brandy, însă sevofluranul e considerat mult mai uman şi mai eficient. Uneori, canistrele sunt raportate ca avariate, iar Bing le scoate din circuit şi se debarasează de ele. Uneori nu sunt atât de avariate precum apare în documente.

Manx l-a îndrumat pe Wayne către un set de scări care duceau la etajul clădirii garajului. Sub scări era o uşă parţial deschisă.

— Pot să îţi fur urechea o secundă, Wayne? a întrebat Manx.

Wayne şi-a imaginat pe Manx cum îi apucă urechea şi cum o contorsionează până ce Wayne urlă de durere şi cade în genunchi. O anumită parte amarnică şi decăzută din el a considerat că această imagine e şi ea *foarte* amuzantă; în acelaşi timp, pielea de pe ceafă, sub prinsoarea lui Manx, i s-a încreţit ciudat.

Înainte să apuce să răspundă, Manx a completat:

— Sunt contrariat de un lucru. Poate că mă ajuţi tu să elucidez misterul.

Şi-a băgat mâna liberă sub pardesiu şi a scos o bucată de hârtie împăturită, murdară şi pătată. A desfăcut-o şi a ţinut-o în dreptul feţei lui Wayne.

UN INGINER DE LA BOEING A DISPĂRUT

— O femeie cu un păr ridicol de colorat s-a înfipt zilele trecute în faţa casei mamei tale. Sunt convins că ţi-o aminteşti. Avea un dosar plin cu poveşti despre mine. Mama ta şi doamna aceasta au făcut o scenă serioasă în curtea voastră. Bing mi-a zis de întâmplare. Ai fi surprins să ştii că Bing a văzut din casa de vis-a-vis tot ce s-a întâmplat.

Wayne s-a încruntat, întrebându-se cum de fusese Bing în stare să vadă totul din casa de vis-a-vis. Acolo locuia familia de Zoet. Un răspuns s-a insinuat singur. Nu era deloc amuzant.

Au ajuns în dreptul uşii de sub scări. Manx a învârtit mânerul şi a deschis-o dezvăluind o baie micuţă, cu un tavan înclinat.

Manx s-a întins după un lanţ care atârna de un bec cu fason şi a tras, însă camera a rămas în întuneric.

— Bing lasă să se dărâme casa asta. O să ţin uşa deschisă, ca să intre nişte lumină.

L-a uşuit pe Wayne în baia slab luminată. Uşa a rămas crăpată cam cincisprezece centimetri, dar bătrânul s-a dat la o parte, ca să îi ofere lui Wayne intimitate.

— Cum de o cunoaşte mama ta pe doamna aceasta ciudată şi de ce ar discuta ele despre mine?

— Nu ştiu. N-am mai văzut-o înainte.

— Totuşi ai citit articolele de ziar pe care le-a adus. Articole despre mine, în cea mai mare parte. Simt nevoia să-ţi precizez că ştirile despre cazul meu sunt pline cu calomnii revoltătoare. N-am omorât niciun copil. Nici măcar unul. Şi nici nu sunt pedofil. Focurile iadului nu sunt suficiente pentru astfel de indivizi. Vizitatorul mamei tale a părut să nu creadă că sunt mort. Asta e o idee extraordinar de neobişnuită, ţinând cont că ziarele au dezbătut pe larg nu numai trecerea mea în nefiinţă, ci şi autopsierea mea. De ce crezi că a avut credinţa nestrămutată în privinţa supravieţuirii mele?

— Nu ştiu nici asta, a zis Wayne, cu puţica în mână şi incapabil să se pişe. Mama mea a zis că e o nebună.

— Nu mă abureşti, Wayne, nu?

— Nu, domnule.

— Ce a zis femeia asta cu părul ciudat despre mine?

— Mama m-a trimis în casă. Nu am auzit tot.

— Eh, acuma îmi vinzi baliverne, Bruce Wayne Carmody – dar nu o spusese pe un ton supărat. Ai probleme cu ştrumeleagul tău?

— Al meu ce?

— Cârnăciorul. Pipica.

— Ah. Poate doar un pic.

— Asta-i pentru că vorbeşti. Nu-i niciodată uşor să şuşui când te ascultă cineva. Mă dau trei paşi mai în spate.

Wayne a auzit călcâiele lui Manx răpăind pe ciment în timp ce se îndepărta. Aproape imediat, vezica lui Wayne şi-a dat drumul şi a lăsat urina să iasă în jet.

În timp ce se pişa, a scăpat un oftat de uşurare şi şi-a dat capul în sus.

Deasupra toaletei era un afiş. Înfăţişa o femeie dezbrăcată, în genunchi, cu mâinile legate la spate. Capul îi

era băgat într-o mască de gaze. Un bărbat în uniformă nazistă stătea deasupra ei, ţinând o lesă, cu zgarda în jurul gâtului femeii.

Wayne şi-a închis ochii, şi-a băgat ştrumeleagul – nu, penisul, „ştrumeleag” era un cuvânt grotesc – înapoi în pantalonii scurţi şi s-a întors. S-a spălat pe mâini într-o chiuvetă de care se agăţa un gândac. În timp ce s-a spălat, a fost bucuros să descopere că nu găsise nimic amuzant la acel afiş.

E maşina. Să fii în maşină te face să vezi totul distractiv, chiar şi dacă e ceva teribil.

Imediat ce l-a cuprins acest gând, a ştiut că e adevărat.

A ieşit din baie, iar Manx era acolo, ţinând deschisă portiera dinspre bancheta din spate a Wraith-ului. În cealaltă mână ţinea ciocanul argintiu. A rânjit larg, lăsând să i se vadă dinţii pătaţi. Wayne s-a gândit că ar reuşi să fugă doar până la alee înainte ca Manx să îi zdrobească ţeasta.

— Să-ţi zic ceva, a spus Manx. Mi-aş dori foarte tare să aflu mai multe despre confidenta mamei tale. Sunt sigur că dacă-ţi pui mintea la contribuţie îţi vei reaminti unele detalii de care uitaseşi. Ce-ar fi să te aşezi în maşină şi să îţi rumegi mintea? Eu mă duc să văd de micul-dejun. Până mă întorc, poate că îţi va fi venit ceva. Ce părere ai?

Wayne a ridicat din umeri, însă inima îi bătea nebuneşte la perspectiva de a rămâne singur în maşină. Telefonul. Avea nevoie doar de un minut singur ca să-şi sune tatăl şi să-i spună ce era important: Sugarcreek, Pennsylvania; casă roz, chiar la poalele dealului cu biserica arsă. Poliţiştii vor ajunge aici înainte ca Manx să revină cu baconul şi cu ouăle. A urcat în maşină din proprie voinţă, fără ezitare.

Manx a închis portiera şi a ciocănit la geam:

— Mă întorc într-o clipită! Să nu fugi!

Şi a râs în timp ce s-a lăsat încuietoarea.

Wayne a stat în genunchi pe banchetă, privind prin luneta din spate cum Manx se îndepărtează. Când bătrânul a intrat în casă, Wayne s-a întors, s-a lăsat la podea, a apucat sertarul de nuc de sub scaunul şoferului şi l-a

deschis ca să-şi ia telefonul.

Dispăruse.

Garajul lui Bing

Un câine lătra de undeva şi o maşină de tuns iarbă şi-a pornit motorul, iar lumea şi-a continuat drumul, însă aici, în Rolls-Royce, lumea era captivă clipei, deoarece telefonul dispăruse.

Wayne a tras sertarul până la capăt şi şi-a băgat mâna în el, pipăind interiorul de aba, de parcă telefonul s-ar fi putut ascunde sub căptuşeala sertarului. Ştia că nu se înşală şi că acesta era sertarul în care-l pusese, dar l-a închis şi s-a uitat şi în celălalt, de sub scaunul pasagerului. Era la fel de gol.

— Unde *eşti?* a strigat Wayne, deşi ştia deja.

Cât timp el se spălase pe mâini, Manx se cocoţase pe banchetă şi îi luase aparatul. Probabil că acum îl avea în buzunarul de la pardesiu. Lui Wayne i-a venit să plângă. Construise o delicată catedrală a speranţei, undeva adânc în sine, iar Manx o călcase în picioare, apoi îi dăduse foc. DUMNEZEU A ARS DE VIU. DOAR DRACII ŞTIU.

Era o prostie – inutilă –, însă Wayne a revenit la primul sertar şi l-a mai deschis o dată, să arunce o nouă privire.

În el erau nişte ornamente de Crăciun.

Nu fuseseră acolo câteva secunde mai devreme. Mai devreme, sertarul fusese complet gol. Acum, totuşi, sertarul conţinea un înger smălţuit cu pleoapele tragic de lăsate, un uriaş fulg de zăpadă argintiu presărat cu sclipici şi o lună albastră adormită, cu un fes de Moş Crăciun.

— Ce-s astea? a zis Wayne, fără să-şi dea seama că o zicea cu voce tare.

Le-a ridicat pe fiecare în parte.

Îngerul atârna de o buclă aurie, rotindu-se încet, suflând din trâmbiţă.

Fulgul de zăpadă părea letal, o armă, o stea zimţată de ninja.

Luna zâmbea contemplativă.

Wayne a pus ornamentele la loc în sertarul în care le găsise, pe care l-a închis încet.

Apoi: l-a deschis din nou.

Încă o dată gol.

A expirat frustrat, fiert de mânie, şi a trântit sertarul, şoptind enervat:

— Îmi vreau telefonul înapoi.

Ceva a făcut un *clic* pe scaunul din faţă. Wayne s-a uitat la timp ca să vadă cum se deschide torpedoul.

Telefonul lui era aşezat printre hărţi.

Wayne s-a ridicat pe banchetă. Trebuia să se cocoşeze, cu ceafa apăsată de plafon, însă era posibil. Simţea că îi venise o mână bună; un magician îşi trecuse o palmă peste un buchet de flori şi le transformase în iPhone-ul lui. Înmănuncheat în această senzaţie de surpriză – uimire, chiar – se năştea furnicătura plăpândă a neîncrederii.

Wraith-ul se juca cu el.

Wraith-ul sau Manx – Wayne începea să înţeleagă faptul că sunt acelaşi lucru, că unul era o extensie a celuilalt. Wraith-ul era o parte din Manx aşa cum mâna dreaptă a lui Wayne era o parte din el.

Wayne a privit intens la telefon, ştiind deja că trebuia să încerce să-l ia, ştiind deja că maşina avea un mod al ei prin care reuşea să ţină aparatul la distanţă de el.

Dar nu mai conta telefonul; uşa de la şofer era descuiată, nimic ne mai oprindu-l să iasă din maşină şi să încerce să fugă. Nimic în afara faptului că ultimele trei dăţi când dăduse să se cocoaţe pe scaunul din faţă nimerise, cumva, înapoi în spate.

Totuşi, atunci fusese drogat. Omul cu Mască de Gaze îl stropise cu fumul de turtă dulce şi îi înceţoşase simţurile. Cu greu reuşise să se ridice de la podea. Nu era de mirare că tot cădea pe banchetă. Adevărata minune fusese că reuşise să se menţină treaz atâta timp.

Wayne şi-a ridicat mâna dreaptă, pregătindu-se să o întindă peste zona despărţitoare, şi a remarcat atunci că încă mai ţinea ornamentul de Crăciun în formă de lună. De fapt, de un minut, tot trecea cu degetul mare peste curbura netedă, ca de seceră: un gest automat ce era ciudat de liniştitor. A clipit nedumerit la obiect – putea jura că

aşezase la loc în sertar toate cele trei ornamentele.

Luna, a observat Wayne acum, cu obrajii ei rotofei şi nasul mare şi genele lungi, semăna întrucâtva cu propriul lui tată. A pus-o în buzunar, apoi şi-a mai ridicat o dată mâna, ca să ajungă peste separator, în direcţia torpedoului.

În timp ce degetele lui treceau spre scaunul din faţă, s-au *micşorat.* Degetele i s-au transformat în cioturi de carne care se terminau la articulaţii. Când a văzut asta, umerii i-au tresăltat într-un gest nervos de reflex, însă nu şi-a tras mâna înapoi. Era grotesc, dar şi fascinant, într-un fel.

Încă îşi mai putea *simţi* vârful degetelor. Îşi putea freca degetele între ele, putea simţi cum buricul degetului mare atinge vârful arătătorului. Doar că nu le putea *vedea.*

Wayne s-a aplecat şi mai mult peste separator, împingându-şi întreaga mână peste bariera invizibilă. Braţul i s-a diminuat până la mărimea unui trunchi amputat şi nedureros. A deschis şi a închis un pumn pe care nu-l putea zări. Era *acolo;* putea simţi cum mâna e *acolo.* Atâta doar că nu era prea sigur *unde* era acel acolo.

A mai întins încă un pic, în direcţia aproximativă a torpedoului şi a telefonului.

Ceva l-a înghiontit în spinare. În acelaşi moment, degetele mânii lui drepte invizibile au lovit ceva solid.

Wayne şi-a întors capul ca să privească în spate.

Un braţ – braţul lui – se ivea din spătarul banchetei pe care stătea. Nu arăta ca şi cum ar fi sfâşiat tapiseria, ci ca şi cum ar fi *crescut* din ea. Mâna de la capătul braţului era piele. La fel şi încheietura. Însă în apropierea scaunului, pielea se înnegrea şi se încreţea devenind o piele tocită veche, de culoare bej, ieşind din scaunul însuşi, făcând o cută de încordare vizibilă prin materialul din jurul ei.

Lucru cel mai natural de făcut ar fi fost să ţipe, dar Wayne nu mai avea ţipete în el. A făcut un pumn cu mâna dreaptă. Mâna care creştea din bancheta din spate şi-a încleştat degetele. Imaginea i-a întors stomacul pe dos, acea manevrare a unui braţ desţelenit care ţâşnea dintr-o tapiserie.

— Ai putea încerca să te joci luptă deget în deget cu tine,

a zis Manx.

Wayne a sărit în sus, iar în starea sa de alarmare şi-a retras şi braţul. Membrul tăiat ieşind afară din scaun a dispărut, a fost *inhalat* înapoi în tapiseria de piele, iar în clipa următoare era din nou ataşat de umărul lui, acolo unde îi era locul. Wayne a strâns mâna la piept. Inima îi bătea puternic sub ea.

Manx stătea aplecat, privind prin geamul şoferului. Rânjea cu rândul acela de dinţi de sus stricaţi şi scoşi în relief.

— E o grămadă de distracţie pe care s-o experimentezi în spatele acestei maşini vechi! N-ai cum să găseşti în altă parte mai multă distracţie pe patru roţi!

Ţinea într-o mână o tavă cu omletă şi bacon şi pâine prăjită. În cealaltă era un pahar cu suc de portocale.

— Vei fi încântat să afli că nu e nimic nici pe departe sănătos în masa asta! Totul e plin de untură şi sare şi colesterol. Chiar şi sucul de portocale nu-ţi face bine. E de fapt ceva ce se cheamă „băutură de portocale”. N-am luat niciodată o vitamină, în toată viaţa mea, şi totuşi am dus un trai lung şi îndelungat. Fericirea te ajută mai mult decât orice medicament minune pe care îl pot inventa apotecarii!

Wayne s-a pus cu fundul pe bancheta din spate. Manx a deschis uşa, a urcat şi i-a oferit tava şi sucul. Wayne a remarcat că nu îi dăduse nicio furculiţă. Manx se purta de parcă ar fi fost cei mai buni prieteni, însă nu intenţiona să îi pună pasagerului său vreo armă ascuţită la dispoziţie... un memento simplu şi clar al faptului că Wayne nu era un camarad, ci un prizonier. Wayne a luat tava – apoi Manx s-a aşezat pe bancheta din spate, lângă el.

Manx spusese că iadul nu e suficient de fierbinte pentru acei bărbaţi care se dau la copii, dar Wayne era pregătit, aşteptându-se să fie pipăit. Manx îşi va băga mâna între picioarele lui, întrebându-l dacă s-a jucat vreodată cu ştrumeleagul lui.

Când Manx îşi va face mişcarea, Wayne va fi gata să se împotrivească şi să piardă şi să fie molestat. Îşi va arunca micul-dejun în omul ăla. Va muşca.

Nu ar mai conta. Dacă Manx îşi dorea să-i dea lui Wayne pantalonii jos şi să facă... să facă *ce-o fi* – el o va face. Era mai mare decât el. Atâta era de simplu. Wayne îşi va da silinţa să reziste pe mai departe. Va pretinde că trupul lui ar aparţine altcuiva şi se va gândi la avalanşa pe care o văzuse cu tatăl lui. Îşi va imagina, cu o uşurare senină, că e îngropat în zăpadă. Într-una din zile, va fi cu adevărat îngropat undeva (mai degrabă mai devreme decât mai târziu, s-a gândit) şi nu va mai conta ce îi făcuse Manx. Spera doar ca mama lui să nu afle niciodată. Ea era deja foarte necăjită, se luptase atât de mult să nu cadă pradă nebuniei, să nu fie o beţivă, încât el nu ar fi suportat să fie pentru ea sursa unei noi nenorociri.

Însă Manx nu l-a pipăit. A oftat şi şi-a dezmorţit picioarele.

— Văd că deja ai ales un ornament pe care să îl atârni când ajungem în Tărâmul Crăciunului, a zis Manx. Ca să marchezi trecerea în acea lume.

Wayne a aruncat un ochi la mâna lui dreaptă şi a fost surprins să constate că ţinea din nou luna somnoroasă, trecându-şi degetul mare peste curbura ei. Nu îşi aducea deloc aminte să o fi scos din buzunar.

— Fiicele mele au adus îngeraşi care să marcheze sfârşitul călătoriei *lor,* a zis Manx pe un ton distant şi contemplativ. Să ai grijă de ea, Wayne. Păzeşte-o de parcă ar fi propria ta viaţă!

L-a bătut uşor pe Wayne pe spinare şi a făcut semn către partea din faţă a maşinii. Wayne i-a urmărit privirea... şi a văzut că se uita la torpedo. La telefon.

— Chiar ai crezut că vei putea ascunde ceva de mine? a întrebat Manx. Aici, în maşină?

Nu părea genul de întrebare care aşteaptă un răspuns.

Manx şi-a împreunat braţele peste piept, aproape ca şi cum s-ar fi îmbrăţişat singur. Zâmbea ca pentru el. Nu arăta deloc supărat.

— Să ascunzi ceva în maşina aceasta e ca şi cum mi l-ai pune în buzunarul hainei. Evident că aş observa. Nu că te-aş învinovăţi pentru c-ai încercat! Orice băiat ar fi făcut-o.

Ar trebui să mănânci ouăle alea. O să se răcească.

Wayne şi-a dat seama că se forţează să nu plângă. Şi-a aruncat luna pe podea.

— Hei! Hei! Nu fi aşa trist! Nu suport să văd copii nefericiţi! Te-ar face să te simţi mai bine dacă ai vorbi cu mama ta?

Wayne a clipit încurcat. O singură lacrimă a căzut pe bucata grasă de bacon. Gândul de a auzi vocea mamei lui i-a născut o scurtă răbufnire înăuntrul trupului, un impuls al unei nevoi imperative.

A dat din cap că da.

— Ştii ce m-ar face *pe mine* să mă simt mai bine? Dacă mi-ai povesti totul despre femeia asta care a venit la mama ta, cu ştirile. Dacă mă scarpini pe spate, te scarpin şi eu!

— Nu te cred, a şoptit Wayne. N-o s-o suni. Indiferent ce fac eu.

Manx a privit peste separator, către scaunul din faţă.

Torpedoul s-a închis brusc, cu un *tranc!* puternic. Atât de surprinzător, că Wayne aproape că a scăpat tava cu ouă.

Sertarul de sub scaunul şoferului a culisat de unul singur, aproape fără niciun zgomot.

Acolo se odihnea telefonul.

Wayne s-a holbat la el, cu respiraţia întretăiată, gâfâită.

— Nu te-am minţit niciodată, a zis Manx. Însă înţeleg că şovăi în a-mi acorda încredere. Uite ce: ştii că nu te las să iei telefonul până ce nu îmi povesteşti despre vizitatoarea mamei tale. O să îl pun pe pardoseala garajului ăsta şi o să trec cu maşina peste el. Asta da distracţie! Să fiu sincer, sunt de părere că telefoanele mobile au fost inventate de diavol. Acuma, gândeşte-te ce-ar fi dacă mi-ai spune ce vreau să aflu. Într-un fel sau altul, vei fi învăţat o lecţie importantă. Dacă nu te las să îţi suni mama, vei fi învăţat că sunt un mare mincinos şi nu vei mai avea niciodată încredere în mine, cu nimic. Dar dacă te las să o suni, atunci vei şti că îmi ţin cuvântul.

Wayne a rostit:

— Dar nu ştiu nimic în plus despre Maggie Leigh ce *tu* să nu ştii deja.

— Opa! Tocmai mi-ai zis cum o cheamă. Vezi?! Procesul de învăţare deja a început.

Wayne s-a tras înapoi, speriat şi ruşinat de cum comisese o trădare impardonabilă.

— Dra Leigh a zis ceva ce a speriat-o pe mama ta. Ce? Spune-mi şi te las imediat să-ţi suni mama!

Wayne a deschis gura, neştiind ce o să iasă, dar Manx l-a oprit. l-a apucat umărul şi l-a strâns molcom.

— Să nu inventezi baliverne, Wayne! Înţelegerea noastră cade dacă nu eşti sincer cu mine de la început! Răsuceşti adevărul chiar şi un pic şi o vei regreta!

Manx s-a aplecat şi a pescuit o felie de bacon de pe platou. Una dintre lacrimile lui Wayne sclipea pe felie, o nestemată aprinsă şi uleioasă. Manx a muşcat o jumătate şi a început să mestece, cu tot cu lacrima.

— Deci? a întrebat Manx.

— A spus că eşti activ, a zis Manx. Că ai ieşit din închisoare şi că mama trebuie să stea cu ochii în paişpe. Şi presupun că asta a înfricoşat-o cel mai tare pe mama mea.

Manx s-a încruntat, mestecând încet, mişcându-şi falca într-un mod exagerat.

— N-am mai auzit altceva. Zău!

— De unde se ştie femeia asta cu mama ta?

Wayne a ridicat din umeri.

— Maggie Leigh a zis că a cunoscut-o pe mama pe vremea în care era copil, dar mama a zis că nu a mai întâlnit-o niciodată.

— Şi care dintre ele crezi tu că a spus adevărul? a întrebat Manx.

Asta l-a prins pe Wayne pe nepregătite, şi i-a luat ceva timp să răspundă.

— M... mama mea.

Manx a înghiţit bucata de bacon şi a radiat de bucurie.

— Vezi? A fost uşor. Păi. Sunt convins că mama ta ar fi bucuroasă să audă de tine.

Şi a început să se întindă după telefon – apoi s-a afundat înapoi în scaun.

— Ah! Un ultim lucru. A menţionat Maggie Leigh ceva

despre vreun *pod?*

Întreg corpul lui Wayne a părut să zvâcnească, reacţie la această întrebare; l-a trecut un fel de fior şi s-a gândit *Nu-i aminti de asta.*

— Nu, a zis, înainte să aibă timp să reflecteze mai mult.

Vocea îi era subţire şi sugrumată, de parcă minciuna lui era o bucăţică de pâine prăjită ce se blocase temporar în gât.

Manx i-a întors un zâmbet şiret şi aparent dezinteresat. Pleoapele i s-au închis pe jumătate. A început să se mişte, punându-şi un picior peste pragul uşii, ridicându-se să iasă. În acelaşi timp, sertarul cu telefonul s-a trezit la viaţă, trântindu-se închis cu un zgomot puternic.

— Vreau să zic *da!* a strigat Wayne, apucându-l de braţ.

Gestul brusc i-a dezechilibrat tava de pe genunchi, răsturnând-o şi aruncând ouăle şi pâinea prăjită pe jos.

— Da, *bine!* A zis că trebuie să te găsească din nou! A întrebat dacă mai poate să folosească podul ca să te găsească!

Manx a făcut o pauză, pe jumătate în maşină, pe jumătate afară, cu strânsoarea lui Wayne de antebraţul lui. A privit mâna băiatului cu acelaşi haz somnoros.

— Am crezut că am căzut de acord să ne spunem adevărul încă de la început.

— Am făcut-o! Doar c-am uitat pe moment! Te rog!

— Ai uitat, asta aşa-i. Ai uitat să-mi spui adevărul!

— Îmi pare rău!

Manx nu părea să fie deloc supărat. A zis:

— Păi. A fost o scăpare de o clipă. Poate că încă ţi se mai poate permite apelul telefonic. O să te mai întreb un singur alt lucru, şi vreau să te *gândeşti* înainte să răspunzi. Şi când *o să* răspunzi, vreau să îmi zici adevărul, aşa să te ajute Dumnezeu. A precizat Maggie Leigh ceva despre cum ar *ajunge* mama ta la acest pod? Ce a zis despre pedale?

— Ea... ea nu a zis nimic despre pedale! Nu, jur!

Pentru că Manx începuse să îşi desprindă mâna liberă.

— Nu cred că ştia nimic despre Triumph!

Manx a ezitat.

— Triumph?

— Motocicleta mamei mele. Îţi aduci aminte. Cea pe care o împingea pe şosea. A tot stat să o repare de câteva săptămâni bune. Lucrează la ea tot timpul, chiar şi când ar trebui să doarmă. Asta e motocicleta la care te-ai referit?

Ochii lui Manx au căpătat un aspect distant, rece. Chipul i s-a lăsat. Şi-a muşcat buza de jos cu dinţii aceia micuţi. Era o expresie care îl făcea să pară tăntălău.

— Hăh! Mama ta încearcă să construiască un nou vehicul. Ca să o ia de la capăt. Ca să mă *găsească.* Ştii, mi s-a părut mie că pune la cale trucurile ei de dinainte, încă de când am văzut-o împingând la motocicleta aia! Şi Maggie Leigh asta – îmi imaginez că şi ea are un vehicul al ei. Sau, măcar, ştie despre cei care *călătoresc* pe celelalte drumuri. Păi. Mai am multe întrebări, dar aş face bine să i le pun direct drei Leigh.

Mâna lui Manx a alunecat în buzunarul pardesiului, a scos un xerox cu ştirea despre Nathan Demeter şi i-a dat bucata de hârtie lui Wayne. Manx a bătut scurt pe antetul colii vechi.

BIBLIOTECA PUBLICĂ AICI
AICI, IOWA

— Şi *Aici* e locul în care să fie căutată! a zis Manx. Ce bine că ne e în drum!

Respiraţia lui Wayne era iute, de parcă tocmai ce alergase pe o distanţă foarte mare.

— Vreau să o sun pe mama.

— Nu, a spus Manx şi şi-a smucit mâna. Am avut o înţelegere. Adevărul şi întreg adevărul şi doar adevărul. Urechile încă mă înţeapă de la minciuna gogonată pe care ai vrut să mi-o îndeşi! Foarte păcat. O să înveţi repede că e foarte greu să mă tragi pe sfoară!

— Nu! a strigat Wayne. Ţi-am spus tot ce voiai să ştii! Ai promis! Ai spus că mai am o şansă.

— Am spus că *poate o* să te las să dai un telefon, dacă îmi zici adevărul despre motocicleta mamei tale. Însă tu n-

ai ştiut nimic şi, oricum, nu am zis că o să îţi permit acest telefon *azi.* Cred că o să fie nevoie să aşteptăm până mâine. Cred că dacă aşteptăm până mâine tu vei învăţa o lecţie foarte valoroasă: nimănui nu-i place un făţarnic, Wayne!

A închis portiera. Încuietoarea a pocnit lăsată.

— Nu! a strigat Wayne încă o dată, dar Manx deja plecase, păşea de-a lungul garajului, ocolind canistrele înalte verzi, către scările spre apartament.

— Nu! Nu e corect! a continuat să strige Wayne.

S-a lăsat de pe banchetă pe podea. A apucat mânerul de alamă al sertarului care conţinea telefonul şi a tras, însă acesta nu s-a clintit, la fel de bine putea să fie şi bătut în cuie. A pus un picior pe separatorul dintre scaunele din faţă şi cele din spate şi a tras cu toată puterea de care era în stare. Mâinile lui asudate şi alunecoase au scăpat imediat mânerul, iar el a căzut pe banchetă.

— Te rog, a strigat Wayne. Te rog!

La baza scărilor, Manx a privit înapoi, spre maşină. Pe faţa lui se citea o expresie de îngrijorare teatrală. Ochii îi erau scăldaţi într-o stare de compasiune. A scuturat din cap, deşi nu se înţelegea dacă gestul era unul de negare sau pur şi simplu de dezamăgire; era imposibil de spus.

A apăsat un buton pe perete. Poarta batantă de la garaj a început să coboare. A stins luminile de la întrerupător înainte să urce şi să îl lase singur pe Wayne în Wraith.

Lacul

Până a terminat Hutter cu ea în acea după-amiază, Vic s-a simţit extenuată, de parcă s-ar fi recuperat de la o gripă puternică. O dureau articulaţiile, iar spatele îi pulsa. Îi era groaznic de foame, însă atunci când a avut în faţă un sandviş de curcan aproape că a fost copleşită de senzaţia de vomă. Nici măcar nu a fost capabilă să mestece o bucată întreagă de pâine prăjită.

I-a spus lui Hutter toate vechile minciuni despre Manx: cum o injectase cu ceva şi o băgase în maşina lui, cum a evadat în Colorado, din Casa Saniei cu Zurgălăi. Stăteau în bucătărie, cu Hutter punând întrebările şi Vic răspunzându-le pe cât de bine putea, în timp ce în jur se vânzoleau poliţişti.

După ce Vic i-a povestit de răpirea ei, Hutter a vrut să audă despre anii de după. A vrut să ştie despre problemele care au dus la internarea ei în spitalul de boli mintale. A vrut să ştie despre momentul în care Vic şi-a incendiat casa.

— N-am intenţionat să dau foc la casă, a zis Vic. Voiam doar să scap de telefoane. Le-am vârât pe toate în cuptor. Părea cel mai simplu fel de a le opri să mai sune.

— Apelurile de la oameni morţi?

— De la copii morţi. Da.

— Asta e tema predominantă a maniilor tale? Se învârte mereu în jurul copiilor?

— Da. Era. La timpul trecut, a spus Vic.

Hutter a privit-o pe Vic cu toată afecţiunea unui dresor de şerpi apropiindu-se de o cobră veninoasă. Vic s-a gândit: *Doar întreabă-mă, odată. Întreabă-mă dacă l-am ucis pe băiat. Spune-o deschis.* A susţinut privirea intensă a lui Hutter fără să clipească sau să tresară. Vic fusese bătută cu ciocanul, împuşcată, aproape călcată cu maşina, internată în ospiciu, devenise dependentă, fusese foarte aproape de a arde de vie şi fugise ca să-şi salveze viaţa în mai multe ocazii. O privire intensă şi aspră era mărunţiş.

Hutter a zis:

— Poate ţi-ar face bine să te odihneşti şi să te împrospătezi un pic. Ţi-am programat declaraţia la cinci şi douăzeci. Asta ar trebui să ne asigure ora de maximă audienţă.

Vic a spus:

— Mi-aş dori să fi crezut că e ceva ce să ştiu, ceva ce aş putea zice ca să vă ajute să-l găsiţi.

— Ai fost de foarte mare ajutor, a spus Hutter. Mulţumesc. Am deja o mulţime de informaţii bune.

Hutter şi-a mutat privirea, iar Vic şi-a imaginat că interogatoriul s-a terminat. Numai că atunci când s-a ridicat, Hutter s-a întins să apuce ceva sprijinit de perete: câteva coli de desen.

— Vic, a zis Hutter, mai e un singur lucru.

Vic a rămas în picioare, cu o mână la ceafă.

Hutter a aşezat pe masă teancul de coli de desen şi le-a răsucit, astfel încât Vic să se poată uita la ilustraţii. Ilustraţiile *ei,* paginile din noua carte, *Cea de a şasea viteză a Motorului de Căutare,* povestirea de vacanţă. La ce lucra când nu reasambla Triumph-ul. Hutter a început să răsfoiască cartoanele mari, oferindu-i lui Vic nişte răgaz la fiecare imagine, schiţată în cerneală albastră, de contur, apoi finisată în acuarele. Hârtia fâşâia într-un fel care îi aducea lui Vic aminte de un prezicător amestecându-şi teancul de cărţi de tarot, pregătindu-se să servească o mână nu prea optimistă.

Hutter a zis:

— Ţi-am mai spus, la Quantico se folosesc puzzle-urile Motorului de Căutare ca să se predea studenţilor aspectele de detaliu ale observaţiei factuale. Când am văzut că ai lăsat în hambar foile unei noi cărţi, n-am putut să mă abţin. Sunt uimită de ce ai pe pagina asta de aici. Chiar că te apropii de Escher la măiestrie. Apoi m-am uitat mai atent şi am început să mă întreb. E pentru o carte de Crăciun, nu?

Nevoia de a se îndepărta cât mai repede de teancul de cartoane – să se ferească de propriile ei desene de parcă ar fi fost fotografii cu animale jupuite – s-a născut înăuntru ei

într-o clipă şi a dispărut în cealaltă. Voia să spună clar că nu mai văzuse vreodată acele desene, voia să strige că nu ştia de unde apăruseră. Ambele afirmaţii ar fi fost fundamental adevărate, dar ea a luat colile în mâini, iar când a vorbit a făcut-o pe un ton placid şi dezinteresat.

— Mda. Ideea editorului meu.

— Hmmm, a zis Hutter. Crezi oare – adică, ar fi posibil – ca acesta să fie Tărâmul Crăciunului? Ca persoana care ţi-a luat fiul să fie în cunoştinţă de cauză cu ceea ce ai pictat tu şi că ar putea exista vreo legătură între noua ta carte şi ce am văzut atunci când am localizat iPhone-ul fiului tău?

Vic s-a zgâit la prima ilustraţie. Înfăţişa pe Motorul de Căutare şi pe micuţul Bonnie, îmbrăţişaţi strâns pe un bloc de gheaţă sfărâmat, undeva în Oceanul Arctic. Vic şi-a amintit desenând un calmar mecanic pilotat de Möbius Stripp Cea Smintită, apropiindu-se dinspre gheaţa de sub ei. Însă desenul arăta sub gheaţă nişte copii cu ochi morţi, împingând prin crăpături gheare albe osoase. Rânjeau lăsând vederii gurile lor pline de colţi ca nişte cârlige delicate.

Pe o altă pagină, Motorul de Căutare căuta o cale printr-un labirint de bastoane de acadea înalte ca turnurile. Vic şi-a adus aminte când a desenat asta – într-o transă leneşă şi asudată, legănându-se pe muzica celor de la Black Keys. Nu-şi aducea aminte să fi desenat copiii care se ascundeau pe la colţuri şi pe aleile laterale, ţinând foarfece. Nu-şi aducea aminte pe micuţul Bonnie clătinându-se orb, cu mâinile peste ochi. Joacă *foarfecă-pentru-terchea-berchea,* s-a gândit ea.

— Nu văd cum, a zis. Nimeni nu a avut acces la paginile astea.

Hutter şi-a trecut degetul mare peste muchia teancului de coli şi a spus:

— Mi s-a părut ciudat să desenezi scene de Crăciun în mijlocul verii. Încearcă să te gândeşti. E vreo posibilitate ca ceea ce lucrezi să fi fost în vreun fel legat de...

— De decizia lui Charlie Manx de a mi-o plăti pentru că l-am trimis la închisoare? a întrerupt-o Vic. Nu cred. Cred că

e destul de evident. L-am băgat în belele, iar acum el se răzbună. Dacă am terminat discuţia, aş vrea să mă întind un pic.

— Da. În mod sigur eşti obosită. Şi, cine ştie? Poate că dacă te odihneşti, îţi vei mai aminti şi alte lucruri.

Tonul vocii lui Hutter era suficient de calm, însă lui Vic i s-a părut că surprinde în acea ultimă frază o insinuare, o sugerare a faptului că amândouă ştiu prea bine că Vic are mult mai multe de zis.

Vic nu şi-a recunoscut propria casă. De canapelele din sufragerie erau rezemate panouri magnetice albe. Pe unul dintre ele era o hartă a nord-estului; pe un altul era o cronologie scrisă cu marker roşu. Pe fiecare suprafaţă disponibilă erau înghesuite dosare doldora de foi. Cei din echipa de tocilari a lui Hutter erau pe o canapea, lipiţi unii de alţii ca nişte studenţi în faţa unui Xbox; unul dintre ei vorbea prin casca Bluetooth, în timp ce ceilalţi lucrau la laptopuri. Nimeni n-o băga în seamă. Ea nu conta.

Lou era în dormitor, pe balansoarul din colţ. A închis încet uşa în urma ei şi s-a strecurat prin întuneric. Draperiile erau trase, lăsând camera în clar-obscur şi fără aer.

Tricoul îi era pătat de urme negre de degete. Mirosea a motocicletă şi a hambar – un parfum nu foarte îmbietor. De piept avea lipită o coală de hârtie maro. Faţa lui rotundă şi masivă era cenuşie în lumina joasă, iar cu nota aceea atârnându-i de el arăta ca într-un dagherotip al vreunui pistolar mort: ASTA FACEM NOI CELOR CU FĂRĂDELEGE.

Vic l-a privit, la început îngrijorată, apoi alarmată. S-a aplecat spre braţul lui rotofei, să vadă dacă are puls – era *convinsă* că nu respiră – când el a inhalat dintr-odată, cu o nară sforăindu-i. Doar dormea. Căzuse lat, cu bocancii în picioare.

Ea i-a lăsat braţul înapoi. Nu-l mai văzuse niciodată atât de obosit sau de bolnav. În barba lui ţepoasă se vedeau fire cărunte. Părea cumva greşit ca Lou – cel care adora benzile desenate, şi pe fiul lui, şi ţâţele, şi berea, şi petrecerile aniversare – să îmbătrânească vreodată.

A privit chiorâş la bilet, care spunea:

„Motocicleta încă nu e gata. Are nevoie de piese care ar dura săptămâni să fie comandate. Trezeşte-mă când vrei să vorbim de asta.”

Să citească aceste cinci cuvinte – „motocicleta încă nu e gata” – era la fel de rău ca a citi „Wayne a fost găsit mort”. Simţea că erau periculos de asemănătoare ca rezultat.

Nu pentru prima oară în viaţă, şi-ar fi dorit ca Lou să nu o fi luat în acea zi pe motocicletă, şi-ar fi dorit să fi alunecat şi să fi căzut pe toboganul de spălătorie şi să fi murit de la fum, scutind-o de chinul de a-şi târî fundul prin restul vieţii ei mizere. Nu l-ar fi pierdut pe Wayne pentru Manx, deoarece nu ar mai fi fost niciun Wayne. Să se înece de moarte cu acel fum ar fi fost mai uşor decât să simtă ceea ce simţea acum, un fel de sfâşiere înlăuntrul ei care nu se mai termina niciodată. Era un cearşaf, rupt în toate părţile, şi foarte curând nu ar mai fi rămas decât zdrenţe.

A stat pe marginea patului, privind în gol în întuneric şi revăzându-şi propriile desene, paginile pe care i le arătase Tabitha Hutter din noul *Motor de Căutare.* Nu-şi imagina cum de s-ar fi putut uita cineva la astfel de lucrări şi să nu fie circumspect referitor la nevinovăţia ei: toţi copiii aceia înecaţi, toată zăpada aceea viscolită, toate acele bastoane de acadea, toată acea deznădejde. O vor băga în curând la închisoare şi atunci va fi prea târziu ca să mai facă ceva pentru Wayne. O vor închide şi nu îi putea învinovăţi deloc; o suspecta pe Tabitha Hutter de slăbiciune nepunându-i deja cătuşele.

Greutatea ei a încovoiat salteaua. Lou îşi aruncase banii şi telefonul mobil în mijlocul cuverturii, iar acum alunecau spre ea, oprindu-i-se de şold. Şi-ar fi dorit să fie cineva care să o sune, să-i spună ce să facă, să-i spună că totul va fi bine. Apoi şi-a dat seama că era cineva.

A luat telefonul lui Lou şi s-a strecurat în baie, închizând uşa în urma ei. Mai era o altă uşă în partea opusă, care dădea în dormitorul lui Wayne. Vic s-a dus către aceasta, ca să o închidă, însă a ezitat.

El era *acolo:* Wayne era acolo, în cameră, sub patul lui, privind-o, cu chipul palid şi speriat. S-a simţit de parcă ar fi

fost lovită în piept de un măgar, cu inima galopând în spatele sternului, şi a privit încă o dată, şi era doar o maimuţă de pluş, căzută pe-o parte. Ochii ei maronii erau sticloşi şi pieriţi. A închis uşa camerei lui şi a rămas cu fruntea odihnindu-se de cadru, aşteptând să-şi tragă sufletul.

Cu ochii închişi, a putut rememora numărul de telefon al lui Maggie: codul zonal pentru statul Iowa, urmat de ziua de naştere a lui Vic şi literele FUFU. Maggie plătise bani grei pentru numărul acesta, Vic a fost convinsă – pentru că ştia că Vic şi-l va reaminti. Poate că a ştiut că Vic va *trebui* să şi-l reamintească. Poate că a ştiut că Vic o va alunga prima dată când se vor revedea. Tot felul de poate-uri, dar numai unul de care îi păsa lui Vic: poate fiul ei mai era în viaţă?

Telefonul a sunat şi a sunat, iar Vic s-a gândit că dacă va intra căsuţa vocală nu va fi în stare să lase un mesaj, nu va fi în stare să forţeze acel sunet prin gâtul ei sugrumat. La cel de-al patrulea apel, când era pe cale să închidă, Maggie a răspuns.

— V-V-V-Vic! a zis Maggie, înainte ca Vic să reuşească să scoată vreun cuvânt.

Probabil că ID-ul apelantului îi arăta lui Maggie că tocmai ce primise un telefon de la Carmody Car Carma – nu avea de unde *să ştie* că va fi Vic pe linie, dar a ştiut, iar Vic nu a fost surprinsă.

— Am vrut să sun iii-i-iii-i-imediat ce am auzit, dar n-am fost convinsă că ar fi o idee prea bună. Cum eşti? A zzz-zuuu-zis la ştiri că ai fost atacată.

— Nu contează asta. Trebuie să aflu dacă Wayne e bine. Ştiu că tu poţi să afli.

— *Deja* ştiu. Nu a fost rănit.

Picioarele lui Vic au început să-i tremure, şi a fost nevoită să se sprijine cu o mână de blat ca să se întremeze.

— Vic? V-V-Vic?

N-a fost în stare să răspundă imediat. I-a luat toată concentrarea de care mai era capabilă ca să nu izbucnească în plâns.

— Da, a zis Vic, într-un final. Sunt aici. Cât timp mai

avem? Cât timp mai are *Wayne?*

— Nu ştiu cu ppp-p-păă-partea asta cum e. Chiar nu ştiu. Ce ai spus celor de la p-p-p-pooo-poliţie?

— Ce am fost obligată. Nimic despre tine. Am făcut tot ce-am putut ca să sune credibil, însă nu cred că m-au crezut.

— Vic. T-ttt-te rog. Vreau să ajut. Spune-mi cu ce te pot ajuta.

— Tocmai ai făcut-o, a zis Vic şi a închis.

Nu e mort. Şi încă mai era timp. A repetat gândul acela din nou şi din nou, ca într-un fel de incantaţie, un cântec de slavă: *nu e mort, nu e mort, nu e mort.*

Şi-ar fi dorit să se întoarcă în dormitor şi să îl trezească pe Lou spunându-i că motocicleta trebuie să pornească, trebuie să o repare, dar el în mod sigur nu adormise de mai mult de câteva ore, şi nu îi plăcea paloarea lui cenuşie. Undeva în colţul minţii conştientiza faptul că el nu fusese pe de-a întregul sincer cu tot ce se petrecuse la Aeroportul Logan.

Poate că reuşea să umble singură la motocicletă. Nu înţelegea ce ar fi putut fi atât de stricat la ea încât el să n-o poată repara. Mersese ieri.

A ieşit din baie şi a aruncat telefonul pe pat, care a alunecat pe husă şi a căzut pe jos cu un zdrăngănit. Umerii lui Lou s-au smucit la auzul acelui sunet, iar Vic şi-a ţinut respiraţia, nu-şi dorea să-l trezească.

A deschis uşa de la dormitor şi a tresărit şi ea, surprinsă. Tabitha Hutter era de partea cealaltă. Vic o prinsese tocmai când îşi ridica mâna gata să ciocăne.

Cele două femei s-au uitat lung una la cealaltă, şi Vic s-a gândit *Ceva nu e în regulă.* Cel de al doilea gând al ei a fost, desigur, că îl găsiseră pe Wayne – într-un şanţ, undeva, scurs de sânge, cu gâtul tăiat de la o ureche la alta.

Şi totuşi Maggie spusese că e în viaţă, iar Maggie ştia, aşa că nu era asta. Era altceva.

Vic s-a uitat peste umărul lui Hutter, pe hol în jos, şi l-a văzut pe detectiv Daltry şi pe un agent statal aşteptând la

numai câţiva metri în spate.

— Victoria, a spus Tabitha pe un ton neutru. Trebuie să discutăm.

Vic a păşit pe hol şi a închis uşor uşa în urma ei.

— Ce-i?

— E vreun loc unde am putea purta o conversaţie privată?

Vic l-a privit încă o dată pe Daltry şi pe poliţistul în uniformă. Poliţistul era înalt de doi metri şi bronzat, iar gâtul îi era la fel de gros cât capul. Daltry avea braţele la piept, cu mâinile vârâte la subsuoară şi cu gura o linie subţire şi albă. Într-una din mâinile îmbrăcate cu o mănuşă de piele ţinea un recipient – probabil un spray cu piper.

Vic a făcut semn spre dormitorul lui Wayne.

— N-o să deranjăm pe nimeni aici.

A urmat-o pe femeia scundă până în camera micuţă care fusese a lui Wayne timp de doar câteva săptămâni înainte să fie răpit. Cearşafurile lui – imprimate cu scene din *Insula Comorii* – erau împăturite de parcă îl aşteptau să se strecoare înapoi în ele. Vic s-a aşezat pe marginea saltelei.

Să te întorci, i-a zis ea lui Wayne, din toată inima. Ar fi vrut să strângă ghem toate cearşafurile şi să le inspire mirosul, să îşi umple nările cu mirosul băiatului. *Să te întorci la mine, Wayne.*

Hutter s-a sprijinit de dulap, iar haina ei s-a lăbărţat, lăsând vederii tocul pistolului Glock de la subraţ. Vic a ridicat privirea şi a văzut că femeia mai tânără avea în după-amiaza aceasta o pereche de cercei: pentagoane de aur cu o insignă Superman emailat pe ele.

— Nu-l lăsa pe Lou să te vadă cu cerceii ăştia, a zis Vic. S-ar putea să nu reziste impulsului incontrolabil de a te îmbrăţişa. Tocilarii sunt ca o kryptonită.

— Trebuie să fii sinceră cu mine până la capăt, a zis Hutter.

Vic s-a aplecat în faţă, a băgat mâna sub pat şi a găsit maimuţa de pluş, scoţând-o de-acolo. Avea blană gri şi purta o jachetă de piele şi cască de motociclist. MAIMUŢA ULEIOASĂ, scria pe emblema de pe stânga pieptului. Vic

nu-şi amintea să o fi cumpărat.

— Despre ce? a întrebat ea, fără să se uite la Hutter.

A aşezat maimuţa pe pat, cu capul pe pernă, acolo unde ar fi stat Wayne.

— N-ai fost sinceră cu mine. Nici măcar o dată. Nu ştiu de ce. Poate că sunt lucruri de care îţi e teamă să vorbeşti. E posibil să fie lucruri de care ţi-e ruşine să vorbeşti într-o cameră plină de bărbaţi. Sau doar crezi că îţi protejezi fiul în vreun fel. Poate că protejezi pe altcineva. Nu ştiu ce e, însă acum ai face bine să-mi spui.

— Nu te-am minţit cu nimic.

— Nu-ţi mai bate joc de mine, a zis Tabitha Hutter pe un ton liniştit, fără emoţii. Cine e Margaret Leigh? Care e relaţia ta cu ea? De unde ştie că fiul tău nu a păţit nimic?

— Ai pus telefonul lui Lou sub supraveghere?

S-a simţit ca o proastă numai spunând-o.

— *Bineînţeles* că am făcut-o. Din ce-am putea şti, o fi avut şi el un rol în asta. Din ce-am putea şti, şi tu ai avut. I-ai spus lui Margaret Leigh că ai făcut tot ce-ai fost în stare ca povestea să sune credibilă, însă noi nu te-am crezut. Ai dreptate. N-am crezut. N-am făcut-o niciodată.

Vic s-a întrebat dacă ar avea cum să se năpustească la Tabitha Hutter, s-o trântească cu spatele de dulap şi să îi ia Glock-ul. Dar căţeaua asta alertă şi deşteaptă probabil că avea cunoştinţe de kung fu şi, oricum, la ce i-ar fi folosit?

— Ultima şansă, Vic. Vreau să înţelegi. O să fiu nevoită să te arestez pe baza suspiciunilor de complicitate...

— La ce? La propria mea lovire?

— Nu ştim *cine* te-a învineţit. Din ce date avem, ar fi putut fi fiul tău, încercând să se lupte cu tine.

Deci aşa. Asta era. Vic a remarcat că această afirmaţie nu a surprins-o deloc. Însă poate că adevărata surpriză era că nu ajunseseră mai devreme la o astfel de concluzie.

— Nu vreau să cred că ai jucat vreun rol în dispariţia fiului tău. Însă cunoşti pe cineva care îţi poate oferi informaţii despre starea lui actuală. Ai tăinuit fapte. Versiunea ta asupra evenimentelor sună ca scoasă din manualul fanteziilor paranoice. Asta e ultima ta ocazie ca

să lămureşti lucrurile, dacă poţi. Gândeşte-te bine înainte să spui ceva. Pentru că după ce termin cu tine o să trec la Lou. Şi el tăinuieşte dovezi, de asemenea, sunt convinsă. Niciun tată nu petrece zece ore în şir ca să repare o motocicletă în ziua de după răpirea fiului său. Îi pun întrebări la care nu vrea să răspundă şi îşi porneşte motorul ca să încerce să mă înece în zgomot. Ca un adolescent care dă muzica mai tare ca să nu fie nevoit să o audă pe maică-sa când îi spune că e vremea să facă curat în cameră.

— Ce vrei să spui... îşi porneşte motorul? a întrebat Vic. A pornit Triumph-ul?

Hutter a expirat prelung, încet şi vlăguită. Şi-a îngropat bărbia în piept; umerii i s-au lăsat. Iată, în sfârşit, şi altceva pe chipul ei în afara acelui calm profesionist. Iată, în sfârşit, o frântură a extenuării şi, poate, a înfrângerii.

— Ok, a inspirat Hutter. Vic. Îmi pare rău. Zău. Am sperat că am putea...

— Îmi permiţi să te întreb ceva?

Hutter a privit-o.

— Ciocanul. M-ai pus să mă uit la cincizeci de ciocane diferite. Ai părut surprinsă de cel pe care l-am selectat, cel de care am zis că a fost folosit de Manx pe mine. De ce?

Vic a zărit ceva în ochii lui Hutter – o foarte scurtă sclipire de nesiguranţă.

— Este un ciocan chirurgical, a zis Hutter. E folosit la autopsii.

— A dispărut vreunul de la morga din Colorado unde ţineau trupul lui Charlie Manx?

Hutter nu a răspuns, dar limba ei a ieşit printre buze şi a atins-o pe cea de sus, umezind-o – cel mai apropiat lucru de un tic nervos pe care îl văzuse Vic la femeie. În sine, era un fel de răspuns.

— Fiecare cuvânt pe care ţi l-am spus este adevărat, a zis Vic. Dacă am omis ceva, am făcut-o deoarece ştiam că nu ai accepta acele părţi ale poveştii. Le-ai respinge ca fantezii psihotice, şi nimeni nu te-ar învinovăţi dacă ai face-o.

— Trebuie să încheiem, Vic. Trebuie să îţi pun cătuşele.

Dacă vrei, totuşi, putem să îţi punem un pulover peste poală care să îţi ascundă mâinile. Nu trebuie să vadă nimeni. Vei sta în faţă cu mine. Nimeni nu va considera că e important unde mergem.

— Şi cum rămâne cu Lou?

— Mă tem că nu îţi pot permite să discuţi cu el în clipa de faţă. Va fi într-o maşină în spatele nostru.

— Nu-l poţi lăsa să doarmă? Nu se simte bine şi a fost treaz douăzeci şi patru de ore.

— Îmi pare rău. Nu e treaba mea să mă preocup de starea de bine a lui Lou. Treaba mea e să mă preocup de binele fiului tău. Ridică-te, te rog.

Şi-a împins aripa dreaptă a hainei de tweed, iar Vic a observat că la centură avea un set de cătuşe.

Uşa dinspre dulap s-a deschis, iar Lou a ieşit împleticit din baie. Ochii îi erau injectaţi de la oboseală.

— M-am trezit. Ce mai e? Care-s noutăţile, Vic?

— Agent! a strigat Hutter când Lou a făcut un pas în faţă.

Forma trupului lui ocupa o treime din suprafaţa camerei, şi după ce s-a deplasat către centrul ei a ajuns între Vic şi Hutter. Vic s-a ridicat în picioare şi a păşit pe lângă el, către uşa deschisă de la baie.

— Trebuie să plec, a spus Vic.

— Atunci du-te, a zis Lou, şi s-a înfipt între ea şi Tabitha Hutter.

— Agent! a strigat Hutter încă o dată.

Vic a traversat baia, ajungând în dormitor. A închis uşa în urma ei. Nu era nicio încuietoare, aşa că a apucat comoda şi a târât-o hârşâit de-a lungul scândurilor de brad, blocând intrarea în baie. A răsucit mânerul uşii pe poziţia închis. În alţi doi paşi, a ajuns la fereastră şi a privit înspre curtea din spate.

A ridicat storul şi a descuiat fereastra.

Pe hol se auzeau îndemnuri, cu voci masculine.

L-a auzit pe Lou ridicându-şi propria voce, pe un ton indignat.

— Frate, care-i faza? Hai mai bine să ne calmăm cu toţii.

— Agent! a strigat Hutter o a treia oară, însă acum a mai

adăugat: Scoate-ţi pistolul din toc!

Vic a ridicat fereastra, şi-a pus un picior în contra plasei de insecte şi a împins. Întreaga plasă a sărit din cadru şi s-a prăbuşit în curte. A urmat-o, cocoţată pe pervaz şi cu picioarele atârnate, apoi lăsându-se să cadă pe acea distanţă de un metru şi jumătate până la iarba de jos.

Purta aceiaşi pantaloni scurţi pe care-i avusese şi ieri, un tricou cu Bruce Springsteen din turneul Rising şi n-avea nici cască, nici geacă. Nici măcar nu ştia dacă sunt sau nu cheile la motocicletă şi dacă nu cumva erau printre hainele de schimb ale lui Lou, de pe pat.

Înapoi în dormitor, a auzit o lovitură la uşă.

— Linişteşte-te! a strigat Lou. Frate, *pe bune!*

Lacul era o pojghiţă plată de argintiu, reflectând soarele. Arăta ca nişte crom topit. Aerul era îmbibat de o apăsare lichidă.

Avea curtea numai pentru ea. Doi bărbaţi bronzaţi, în pantaloni scurţi şi cu pălării de paie, pescuiau într-o barcă din aluminiu cam la o sută de metri de mal. Unul dintre ei a fluturat o mână a salut, de parcă ar fi considerat perfect normal să vadă o femeie ieşind pe geam din casa ei.

Vic a intrat în hambar prin uşa laterală.

Triumph-ul era sprijinit de cric. Cheia era înăuntru.

Uşile mari ale hambarului erau deschise, iar Vic a putut vedea aleea până în zona în care cei de la media se adunaseră ca să înregistreze declaraţia pe care ea nu o va mai face niciodată. La capătul aleii erau aranjate mai multe camere de filmat, îndreptate către partea cu microfoane din colţul curţii. Mănunchiuri de cabluri se strecurau în direcţia dubiţelor de ştiri, parcate în stânga.

Nu avea nicio cale liberă prin care să se poată strecura printre acele dubiţe, însă drumul rămânea liber în dreapta, către nord.

Din hambar nu se auzea agitaţia din cabană. Încăperea avea liniştea apatică a unei după-amiezi prea calde, de mijloc de vară. Era ora din ziuă pentru moţăieli, linişte şi câini dormitând sub verande. Era prea cald până şi să zboare muştele.

Vic şi-a trecut un picior peste şa, a răsucit cheia pe poziţia PORNIT. Farul a sclipit la viaţă, un semn bun.

Motocicleta încă nu e gata, şi-a adus aminte. Nu avea de gând să demareze. Ştia asta. Când Tabitha Hutter va ajunge în hambar, Vic va sta să pornească motorul cu sărituri frenetice, călărind şaua. Hutter deja credea că Vic era nebună; imaginea aceea drăguţă i-ar confirma suspiciunile.

S-a ridicat şi s-a împins cu toată greutatea pe demaraj, iar Triumph-ul a pornit la viaţă cu un răcnet care a vânturat frunzele şi a măturat praful de pe podea şi a zguduit geamul din ferestre.

Vic a băgat viteza întâi şi a dat drumul la ambreiaj, iar Triumph-ul a început să înainteze prin hambar.

În timp ce a ieşit, a privit scurt spre dreapta, către curte. Tabitha Hutter era la jumătatea distanţei până la hambar, roşie în obraji şi cu o şuviţă de păr căzută pe faţă. Nu îşi scosese pistolul şi nu şi l-a scos nici acum. Nici măcar nu a strigat la ea, doar stătea locului şi se uita la Vic plecând. Vic i-a făcut un semn din bărbie, ca şi cum ele două ar fi bătut palma cu ceva, iar Vic ar fi fost recunoscătoare faţă de Hutter pentru cum îşi respectă partea ei de înţelegere. Într-o clipită, Vic a lăsat-o în urmă.

Între capătul grădinii şi insula formată de camerele de filmat era un spaţiu gol de mai puţin de un metru, iar Vic a ţintit într-acolo. Însă, apropiindu-se de drum, un bărbat a blocat culoarul, îndreptându-şi aparatul de filmat spre ea. Îl suspendase la nivelul taliei, cu ochii în monitorul care se plia într-o parte a aparatului. Şi-a menţinut privirea pe micul ecran, chiar şi dacă probabil că îi arăta o situaţie de viaţă şi de moarte: 180 de kilograme de metal în mişcare, pilotate de o femeie dementă, venind în josul pantei fix spre el. Nu avea de gând să se ferească – nu la timp.

Vic şi-a trântit piciorul pe frână, care a scos un pufnet şi nu a făcut nimic.

Motocicleta încă nu e gata.

Ceva a fluturat în lateralul din stânga coapsei ei, iar privind în jos a văzut un tub de plastic prelung atârnând

liber. Era legătura pentru frâna din spate. Nu era ataşată la nimic.

Nu avea loc să evite idiotul cu camera, nu fără să părăsească aleea. A forjat Triumph-ul, l-a pus într-a doua şi a accelerat.

O mână invizibilă a apăsat-o puternic pe piept. Era ca şi cum ar fi accelerat într-un cuptor deschis.

Roata din faţă a intrat pe iarbă. Restul motocicletei a urmat-o. Cameramanul a părut să audă în cele din urmă Triumph-ul, huruitul cutremurător al motorului, şi şi-a ridicat un pic fruntea tocmai la timp ca să observe cum trece razant pe lângă el, suficient de aproape încât să îi şteargă faţa. S-a dat în spate atât de iute, că s-a dezechilibrat şi s-a împiedicat.

Vic a trecut cu furie. Suflul l-a răsucit ca un capac şi a căzut pe drum, azvârlindu-şi neputincios aparatul în timp ce făcea contact cu solul. La impactul cu asfaltul, aparatul de filmat a scos un sunet de crăpături costisitoare.

Ieşind de pe peluză şi pe drum, cauciucul din spate a smuls stratul de iarbă, exact la fel cum obişnuia ea să îşi jupoaie coaja lipiciului Elmer de pe palme la orele de lucru manual din clasa a treia. Triumph-ul s-a înclinat într-o parte, iar ea a simţit că e în pericol să se răstoarne, zdrobindu-şi piciorul sub maşinărie.

Dar mâna ei dreaptă şi-a reamintit ce să facă şi a accelerat şi mai mult motocicleta, iar motorul a bubuit şi a pocnit pe curbă ca un dop de plută apăsat sub apă şi eliberat. Cauciucul a găsit aderenţa şoselei, şi Triumph-ul a tresăltat departe de camere, microfoane, Tabitha Hutter, Lou, cabană şi orice judecată a realităţii.

Casa Somnului

Waine nu reuşea să adoarmă şi nu avea nimic cu care să îţi distragă atenţia. Îi venea să vomite, dar stomacul îi era gol. Voia să iasă din maşină, însă nu reuşea să găsească vreo cale.

Îi trecuse prin cap să scoată sertarele şi să le izbească de geam, sperând să le spargă. Totuşi, desigur, sertarele nu intenţionau să se lase deschise. A făcut un pumn şi şi-a lansat întreaga lui greutate, cu un avânt imens, lovind unul dintre geamuri cu toată forţa de care era capabil. Un junghi înfiorător şi ascuţit l-a străbătut de la podul palmei până la încheietură.

Durerea nu l-a descurajat; mai mult ca orice, l-a făcut şi mai disperat şi necugetat. Şi-a dat capul pe spate şi şi-a pocnit fruntea de sticlă. A simţit ca şi cum cineva i-ar fi proptit o şină de tren peste sprânceană şi ar fi izbit-o cu ciocanul argintiu al lui Charlie Manx. Wayne a alunecat în întuneric. Era la fel de groaznic precum căzătura continuă pe un şir prelung de trepte, un plonjon ameţitor în noapte.

Privirea i s-a limpezit repede. Sau cel puţin aşa i s-a părut lui – ar fi putut să fie şi la o oră distanţă. Poate chiar trei. Indiferent cât de mult a durat, când şi-a recăpătat privirea şi i s-au aşezat gândurile, a descoperit că i-a revenit şi starea de calm. Interiorul capului îi era cuprins de un vid reverberat, de parcă cineva i-ar fi cântat acolo, cu câteva minute înainte, o gamă furibundă la pian şi ultimele ecouri abia ce se pierdeau.

O moleşeală amorţită – nu tocmai neplăcută – s-a revărsat asupra lui. Nu simţea nicio dorinţă de a se mişca, de a striga, de a face planuri, de a plânge, de a se îngrijora de nimic. Şi-a palpat blând cu limba un dinte din partea de jos, care părea că se clatină, şi a gustat sânge. Wayne s-a gândit dacă nu cumva lovise aşa de tare geamul, că îşi dislocase dintele din rădăcină. Cerul gurii îl înţepa la atingerea limbii, care se simţea abrazivă, ca un şmirghel. Nu l-a preocupat prea mult acest aspect, era doar ceva ce

remarcase.

Când s-a mişcat, într-un final, a făcut-o doar ca să îşi întindă braţul şi să ia de pe jos ornamentul cu luna. Era neted ca dintele unui rechin, iar forma îi aducea un pic aminte de o unealtă specială pe care maică-sa o folosise la motocicletă, cheia cu camă. Era un fel de cheie, s-a gândit. Luna lui era o cheie către porţile de la Tărâmul Crăciunului, şi nu s-a putut abţine – ideea îl încânta. Nu avea cum să se împotrivească desfătării. Asemenea zăritului unei fete drăguţe cu razele soarelui jucându-i în păr, asemenea clătitelor şi ciocolatei calde în faţa unui foc trosnind. Desfătarea era una dintre forţele fundamentale ale fiinţei, precum gravitaţia.

Un fluture imens arămiu s-a târât pe partea opusă a geamului, cu trupul lui blănos la fel de gros ca degetul lui Wayne. Era odihnitor să privească cum hoinăreşte, bătând ocazional din aripi. Dacă geamul ar fi fost deschis, chiar şi doar crăpat, fluturele i s-ar fi alăturat pe bancheta din spate, iar el ar fi avut atunci un animal de companie.

Wayne a mângâiat luna lui norocoasă, cu degetul mare mişcându-se înainte şi înapoi, un gest simplu, impulsiv, ca de masturbare. Mama lui îşi avea motocicleta, dl Manx îşi avea Wraith-ul, însă Wayne avea o întreagă lună numai a lui.

A visat cu ochii deschişi la ce-ar face cu noul lui prieten, fluturele. Îi plăcea ideea de a-l învăţa să îi aterizeze pe deget, ca un şoim dresat. Îl putea vedea în minte, aşezându-i-se pe arătător, fluturând uşor şi liniştit din aripi. Fluturele cel cuminte. Wayne l-ar fi numit Sunny[59].

Un câine a lătrat în depărtare, coloana sonoră a unei zile leneşe de vară. Wayne şi-a scos dintele ieşit din gingie şi l-a pus în buzunarul pantalonilor scurţi. Şi-a şters sângele de tricou. Când a revenit la mângâiat luna, degetele lui au mânjit peste tot cu sânge.

Ce mâncau fluturii? s-a întrebat. Era destul de sigur că polen. S-a mai întrebat cu ce altceva l-ar mai putea dresa: dacă l-ar putea învăţa să zboare prin inele de foc sau să

[59] *Sunny* = luminos, însorit, optimist (eng.) (n. trad.).

păşească pe o frânghie suspendată miniaturală. S-a imaginat un prestidigitator ambulant, cu joben şi o mustaţă falsă neagră caraghioasă: Bizarul Circ cu Fluturi al Căpitanului Bruce Carmody! În mintea lui, îşi purta ornamentul cu lună ca o insignă de general, chiar pe rever.

S-a întrebat dacă l-ar putea învăţa pe fluture să facă luping, ca un avion într-un spectacol aviatic. I-a trecut prin minte că dacă i-ar rupe o aripă, atunci sigur ar face numai lupinguri. Şi-a imaginat că o aripă s-ar rupe ca o bucată de hârtie, cu o mică rezistenţă la început, apoi cu un sunet satisfăcător de exfoliere.

Geamul s-a coborât singur un centimetru, mânerul scârţâind uşor. Wayne nu s-a ridicat. Fluturele a ajuns la capătul sticlei, a bătut o dată din aripi şi a navigat aterizându-i pe genunchi.

— Hei, Sunny, a zis Wayne.

S-a aplecat ca să îl mângâie cu degetul, iar el a încercat să zboare, ceea ce nu era amuzant. Wayne s-a ridicat şi l-a prins cu o mână.

O vreme, a încercat să îl înveţe să facă trucuri, dar nu a trecut mult până ce fluturele a obosit. Wayne l-a lăsat pe podea şi s-a aşezat pe spate, ca să se odihnească, era şi el un pic obosit. Obosit, dar simţindu-se bine. Reuşise să smulgă de la fluture câteva lupinguri înainte ca acesta să nu mai mişte deloc.

Şi-a închis ochii. Limba i-a verificat nerăbdătoare cerul gurii. Gingia încă mai curgea, dar era ok. Propriul lui sânge avea un gust bun. Chiar şi cât a moţăit, degetul lui mare a mângâiat în continuare micuţa lui lună, curbura netedă şi moale a ei.

Wayne nu şi-a mai deschis ochii până să audă uşa de la garaj huruind către tavan. S-a ridicat, cu ceva efort, letargia plăcută fiind adânc înfiptă în muşchii lui.

Manx a încetinit pe măsură ce se apropia de maşină. S-a aplecat şi şi-a înclinat capul într-o parte – o mişcare de lamentare, ca a unui câine indecis – şi s-a holbat prin geam la Wayne.

— Ce s-a întâmplat cu fluturele? a întrebat el.

Wayne a privit spre podea. Fluturele era vraişte, cu ambele aripi şi picioare smulse. S-a încruntat, confuz. Fusese în regulă când începuseră să se joace.

Manx şi-a cloncănit limba.

— Eh, am zăbovit suficient pe-aici. Am face bine să ne vedem de drum. Mai vrei nănic?

Wayne a scuturat din cap. A privit încă o dată la fluture, cu o senzaţie insinuată de nelinişte, poate chiar ruşine. Îşi reamintea că-i rupsese cel puţin o aripă, dar, în acelaşi timp, păruse... *incitant.* Ca desfăcând banda adezivă unui cadou de Crăciun perfect ambalat.

L-ai ucis pe Sunny, s-a gândit Wayne. Inconştient, şi-a strâns în pumn ornamentul cu luna. *L-ai mutilat.*

Nu-şi dorea să-şi amintească momentul în care îi smulsese picioarele. Trăgând de ele unul câte unul în timp ce fluturele se zbătea frenetic. A cules în palmă rămăşiţele lui Sunny. În portiere erau nişte scrumiere micuţe, cu capace de nuc. Wayne a deschis una, a băgat acolo fluturele şi a lăsat-o să se trântească pe arc. Gata. Acum era mai bine.

Cheia s-a răsucit singură în contact, cu maşina răbufnind la viaţă. Radioul a pornit şi el. Elvis Presley promitea că va veni acasă de Crăciun. Manx s-a lăsat în spatele volanului.

— Ai tras aghioase zilei, a zis el. După toată agitaţia de ieri, nici nu mă miră! Mă tem că ai dormit cât a fost cina. Te-aş fi trezit, însă am socotit că ai nevoie mai mult de somn.

— Nu mi-e foame, a spus Wayne.

Imaginea aceea cu Sunny rupt în bucăţi îi deranjase stomacul, iar gândul la mâncare – din cine ştie ce motiv, îşi întruchipa acest concept printr-o serie de cârnaţi îmbibaţi în grăsime – îl făcea să-i fie rău.

— Eh, asta e. Ajungem diseară în Indiana. Sper că până atunci îţi vei recupera apetitul! Ştiam pe vremuri un restaurant la marginea şoselei I-80 unde puteai primi un coş de cartofi prăjiţi preparaţi în scorţişoară şi zahăr. *Asta da* senzaţie gustativă unică în tot universul! Nu te poţi opri din mâncat până ce nu dispar toţi cartofii şi lingi şerveţelul,

a zis, apoi a oftat. Chiar că *îmi plac* dulciurile. E un miracol că nu mi-au putrezit dinţii până acum!

A rânjit peste umăr, către Wayne, arătându-şi şirul de colţi maronii şi pestriţi, îndreptaţi în diverse direcţii. Wayne văzuse câini bătrâni cu dinţi mai curaţi şi mai sănătoşi.

Manx a strâns în mână un teanc de hârtii, ţinute laolaltă de o agrafă mare galbenă, şi s-a făcut comod pe scaun, răsfoindu-le cu degetul mare. Paginile arătau de parcă ar mai fi fost citite, iar Manx le-a analizat doar o jumătate de minut înainte de a se apleca şi a le introduce în torpedo.

— Bing a fost ocupat la calculatorul lui, a zis Manx. Îmi aduc aminte de vremuri în care puteai rămâne fără jumătate de nas dacă ţi-l băgai prea mult în treburile altora. Acum poţi găsi aproape orice despre oricine, cu un apăsat de buton. Nu mai există intimitate şi responsabilitate şi toată lumea îşi vâră nasul unde nu le fierbe oala. Probabil că ai putea căuta pe intercabluri şi să afli ce culoare are lenjeria pe care o port azi pe mine. Şi totuşi, tehnologia acestei ere neruşinate oferă câteva oportunităţi! N-o să-ţi vină să crezi câte informaţii a fost în stare să strângă Bing despre Margaret Leigh. Cu părere de rău, trebuie să îţi spun că buna prietenă a mamei tale e o dependentă de droguri şi o femeie cu caracter dubios. Nu e ceva ce mă miră. Cu tatuajele mamei tale şi modul ei de a vorbi nefeminin, este exact anturajul cu care te-ai aştepta să se înhăiteze. Dacă vrei, eşti binevenit să citeşti singur despre dra Leigh. N-aş vrea să te plictiseşti cât stăm pe drum.

Sertarul de sub scaunul şoferului s-a întredeschis. În el erau hârtiile despre Maggie Leigh. Wayne mai văzuse de câteva ori trucul ăsta şi n-ar fi trebuit să fie surprins, dar tot a fost.

S-a aplecat în faţă şi a apucat teancul de coli – după care sertarul s-a trântit, închizându-se aşa de iute şi cu un zgomot aşa de tare, că Wayne a scos un icnet şi a scăpat grămada pe jos. Charlie Manx a râs, acel *hiii-haaa* răguşit şi strident al unui martalog care tocmai ce auzise un banc ce implica un jidan, un negrotei şi o feministă.

— N-ai pierdut vreun deget, nu? Automobilele din ziua de

azi vin cu tot felul de opţionale de care n-are nimeni nevoie. Au radio cu unde aduse de sateliţi, scaune încălzite şi GPS pentru oameni care sunt prea ocupaţi ca să fie atenţi pe unde merg – care de obicei înseamnă nicăieri! Însă acest Rolls are un accesoriu pe care nu-l vei regăsi în multe vehicule moderne: simţul umorului! Ai face bine să stai pe vârfuri în Wraith, Wayne! Bătrâna doamnă aproape că te-a prins moţăind!

Şi ce vuiet ar fi fost. Wayne s-a gândit că dacă ar fi fost mai lent, ar fi fost o probabilitate mare ca sertarul să-i fi sfărâmat degetele. A lăsat hârtiile pe podea.

Manx şi-a pus braţele pe separator şi şi-a întors capul ca să se uite prin lunetă în timp ce dădea cu spatele, ieşind din garaj. Tăietura de pe frunte era vineţie şi roz şi părea veche de două luni. Îşi îndepărtase bandajul de pe ureche. Urechea tot nu mai era, dar urmele începuseră să se vindece, lăsând un ciot care era ceva mai acceptabil de privit.

NOS4A2 a început să se deplaseze până la jumătatea aleii, după care Manx a oprit maşina. Bing Partridge, Omul cu Mască de Gaze, păşea de-a lungul curţii, ţinând într-o mână un troler cu model tartan. Îşi pusese pe cap o şapcă FDNY[60] murdară şi pătată care să se asorteze cu tricoul FDNY pătat şi nişte ochelari de soare groteşti, roz, de fată.

— Ah, a bâiguit Manx. Ar fi fost mai bine dacă ai fi dormit şi în partea asta a zilei. Mă tem că următoarele minute pot fi dezagreabile, tinere Stăpâne Wayne. Nu e niciodată plăcut pentru copii când adulţii se ceartă.

Bing s-a îndreptat într-un târşâit rapid către portbagajul maşinii, pe care a încercat să îl deschidă. Doar că portbagajul a rămas închis. Bing s-a încruntat, luptându-se cu încuietoarea. Manx era răsucit pe jumătate în scaunul lui, privindu-l prin luneta maşinii. Cu toate vorbele lui despre lucrurile care vor deveni dezagreabile, zâmbetul care i se năştea în colţul gurii dădea un indiciu.

— Dle Manx! a strigat Bing. Nu pot să deschid portbagajul!

[60] Departamentul de Pompieri al Oraşului New York (n. trad.).

Manx nu a răspuns.

Bing a şchiopătat către uşa de la pasager, încercând să îşi retragă greutatea de pe glezna pe care i-o muşcase Hooper. Geamantanul i se lovea de picior în timp ce păşea.

Când şi-a pus mâna pe mânerul de la uşă, încuietoarea a pocnit în poziţia închis.

Bing s-a mai încruntat o dată, trăgând de mâner.

— Dle Manx? a zis el.

— Nu te pot ajuta, Bing, a spus Manx. Maşina nu te vrea.

Wraith-ul şi-a reluat mişcarea în marşarier.

Bing n-a dat drumul mânerului şi a rămas prins de uşă. A smucit din nou. Guşa îi bălăbănea.

— Dle Manx! Nu plecaţi! Dle Manx, aşteptaţi-mă! Aţi spus că pot veni!

— Asta a fost înainte să o laşi să scape, Bing. Ne-ai dezamăgit. *Eu* poate că te iert. Ştii că te-am privit mereu ca pe un fiu. Însă nu am un cuvânt de spus aici. Ai lăsat-o să plece, iar acum Wraith-ul te lasă *pe tine* să pleci. Wraith-ul e ca o femeie, ştii? Nu poţi să te pui cu o femeie! Ele nu sunt ca bărbaţii. Nu operează cu raţiunea! Pot să simt cum scuipă furioasă printre dinţi pentru cât de neglijent ai fost cu arma ta.

— Nu! Dle Manx! Daţi-mi o nouă şansă! Vă rog! Mai vreau o nouă şansă!

S-a împiedicat şi a lovit cu trolerul de picior. Acesta s-a deschis, împrăştiind de-a lungul aleii maieuri şi lenjerie şi şosete.

— Bing, a zis Manx. Bing, Bing. Nu te luăm. Vin să ne jucăm când ne aranjăm.

— Pot să mă descurc mai bine! O să fac tot ce-mi cereţi! Aoleo, vă rog, dle Manx! *Vreau o nouă şansă!*

Deja ţipa.

— Nu vrem toţi? a zis Manx. Dar singura persoană care a primit o nouă şansă e Victoria McQueen. Şi asta nu-i bine deloc, Bing.

Pe măsură ce maşina continua să meargă cu spatele, a făcut un viraj, pentru a se poziţiona pe stradă. Bing a fost dat la pământ, căzând pe asfalt. Wraith-ul l-a târât un

metru, cu el ţinându-se tare şi smucind de portieră.

— Orice! Orice! Dle Manx! *Orice pentru dumneavoastră! Viaţa mea! Pentru dumneavoastră!*

— Sărmanul meu băiat, a spus Manx. Sărmanul şi dulcele meu băiat. Nu mă face să devin trist. Mă faci să mă simt groaznic! Dă drumul la uşă, te rog! Îmi e şi-aşa greu!

Bing a dat drumul, deşi Wayne nu şi-a dat seama dacă făcea ce i se zicea sau nu mai avea energia să continue priza. S-a întins pe drum, pe stomac, hohotind.

Wraith-ul a accelerat, îndepărtându-se de casa lui Bing, îndepărtându-se de ruina arsă a bisericii de pe deal. Bing s-a cocoţat în picioare şi a alergat după ei cam zece metri, deşi rămânea foarte repede în urmă. Apoi s-a oprit în mijlocul străzii şi a început să îşi bată cu pumnii în cap, lovindu-se peste urechi. Ochelarii lui roz stăteau într-o rână, cu o lentilă spartă. Faţa lui masivă şi urâtă căpătase o nuanţă lucioasă şi otrăvitoare de roşu.

— Aş face *orice!* a strigat Bing. *Orice! Doar! Daţi-mi! O! Nouă! Şansă!*

Wraith-ul s-a oprit la un semn de stop, după care a luat curba, iar Bing a dispărut vederii.

Wayne s-a întors ca să privească înainte.

Manx a aruncat un ochi la el, prin oglinda retrovizoare.

— Îmi pare rău că a trebuit să asişti la aşa ceva, Wayne, a zis Manx. E îngrozitor să vezi pe cineva atât de supărat, mai ales un ins aşa de treabă ca Bing. Chiar îngrozitor. Însă şi... şi un pic prostesc, nu crezi? Ai văzut cum n-a vrut să dea drumul la uşă? Am crezut că o să îl târâm după noi tocmai până în Colorado!

Manx a râs din nou, din toată inima.

Wayne şi-a atins buzele şi a realizat – cu un junghi teribil în stomac – că zâmbea.

Route 3, New Hampshire

Şoseaua avea o mireasmă distinctă, de ace de brad, de apă şi de pădure.

Vic s-a gândit că vor fi sirene, dar atunci când s-a uitat în oglinda stângă a văzut doar o jumătate de kilometru de asfalt pustiu, fără niciun sunet în afara huruitului Triumph-ului.

Un avion de pasageri tăia cerul undeva la şase mii de metri înălţime: un fuior sclipitor de lumină, îndreptându-se către vest.

La următoarea curbă, a părăsit drumul lacului şi a virat spre dealurile înverzite ce străjuiau Winnipesaukee, îndreptându-se şi ea către vest.

Nu avea idee cum să procedeze pe mai departe, cum să facă să aibă efect, şi s-a gândit că are foarte puţin timp ca să îşi dea seama. Îşi găsise ieri calea spre pod, însă părea că trecuse extraordinar de mult timp de atunci, aproape la fel de mult ca întreaga ei copilărie.

Acum, părea prea însorit şi luminos pentru ca ceva imposibil să ia fiinţă din neant. Claritatea zilei cerea o lume care avea sens, care opera după legi cunoscute. Pe după fiecare curbă nu era decât şi mai multă şosea, cu asfaltul proaspăt şi îmbiat de raze de soare.

Vic a urmat serpentinele, urcând constant pe culmile dealurilor, departe de lac. Mâinile îi erau alunecoase pe ghidon, iar piciorul o durea de la schimbătorul de viteze. A accelerat şi a mai accelerat încă pe atât, de parcă prin simplă viteză ar fi putut să sfâşie acel tiv în ţesătura lumii.

A trecut iute printr-un oraş care nu era cu mult mai mare decât semaforul intermitent atârnat deasupra unei intersecţii cu patru căi. Vic intenţiona să meargă până i se termina benzina, apoi să abandoneze motocicleta în praf şi să înceapă să alerge pe jos, chiar pe mijlocul drumului, să alerge până ce tâmpenia de Pod al Căii Mai Scurte i-ar fi apărut în faţa ochilor sau până i-ar fi cedat picioarele.

Doar că nu avea să apară, deoarece nu era niciun pod.

Singurul spaţiu în care exista Calea Mai Scurtă era cel al propriei minţi. Cu fiecare kilometru parcurs, acest lucru îi devenea şi mai evident.

Era precum insistaseră dintotdeauna medicii psihiatri: o supapă de evadare prin care ea sărea atunci când nu se mai putea confrunta cu realitatea, vigoarea unei fantezii reconfortante create de o femeie violent de deprimată şi cu istoric de traumă.

A mers şi mai repede, luând virajele cu aproape o sută la oră.

Mergea atât de repede, că ar fi fost posibil să consideri că apa şiroind din ochii ei era o reacţie la vântul care îi bătea în faţă.

Triumph-ul a reînceput să urce, îmbrăţişând panta unui deal. La o curbă, aproape de culme, o maşină de poliţie a trecut razant pe lângă, în direcţia opusă. Ea era aproape de linia dublă din mijloc şi a simţit cum e împinsă de curentul de aer, gata să o dezechilibreze. Pentru o clipă, şoferul fusese la numai o lungime de braţ. Geamul îi era dat jos, cu cotul scos pe fereastră, un tip cu bărbie dublă şi o scobitoare în colţul gurii. Fusese atât de aproape de el, că i-ar fi putut apuca scobitoarea dintre buze.

În clipa următoare, el dispăruse, iar ea trecuse de deal. Probabil că gonea spre acea intersecţie cu semafor intermitent, sperând să îi taie acolo calea. Poliţistul ar fi trebuit să urmeze până în oraş tot drumul bătut de vânt înainte de a se putea întoarce, să vină după ea. Avea poate un minut avans.

Motocicleta s-a aplecat pe o curbă strânsă şi cu panoramă, iar ea a aruncat o privire spre Golful Paugus de dedesubt, de un albastru închis şi rece. S-a întrebat unde oare va fi dusă la închisoare, când oare va mai avea ocazia să vadă apa. Îşi petrecuse în diverse aziluri o atât de mare parte din viaţa ei de adult, mâncând mâncare de azil, trăind după reguli de azil. Apă care avea gust de rugină, asemenea ţevilor învechite. Scaune de toaletă din inox, şi singura dată când vedeai apă limpede era atunci când apăsai butonul rezervorului.

Drumul urca şi cobora, iar într-o micuţă vale se afla un magazin de ţară, pe stânga. Era o clădire cu un etaj, din buşteni, cu un semn alb din plastic atârnat deasupra uşii: VIDEOCASETE NORTH COUNTRY. Aici, magazinele încă mai închiriau casete video – nu DVD-uri, ci chiar benzi magnetice. Vic aproape că depăşise clădirea atunci când s-a hotărât să intre în parcarea magazinului şi să se ascundă. Parcarea din pământ tasat se continua până în spatele clădirii, iar acolo, la umbra coniferelor, era întuneric.

A rămas cu piciorul pe frâna din spate, deja făcând virajul, când şi-a adus aminte că nu avea frână de spate. A apăsat tare pe frâna din faţă. Pentru prima dată, i-a trecut prin minte că nici aceea s-ar putea să nu funcţioneze.

Funcţiona. Frâna din faţă a intrat puternic în acţiune şi ea aproape că s-a răsturnat peste ghidon. Roata din spate a protestat furtunos pe asfalt, pictând o urmă neagră de cauciuc. Încă mai patina atunci când a intrat în parcare. Roţile au brăzdat pământul gol, ridicând nori de praf.

Triumph-ul a mai percutat alţi patru metri, dincolo de Videocasete North Country, şfichiuind aerul până să se oprească de tot în capătul parcelei.

Sub frunzişul permanent aştepta întunericul nopţii. În spatele clădirii, un lanţ petrecut bloca accesul către o alee, o cărare prăfuită decupată printre buruieni şi ferigi. Poate un drumeag pentru motociclete off-road sau un marcaj pentru turişti, părăsit. Nu îl observase de la şosea; nimeni n-ar fi avut cum, ascuns în umbre cum era.

N-a auzit maşina de poliţie decât după ce aceasta a fost foarte aproape, urechile ei fiindu-i cuprinse de sunetul propriei respiraţii întretăiate şi al bătăilor inimii. Maşina a trecut şuierând, zdruncinată de denivelările drumului.

În colţul ochilor, a zărit o mişcare. A privit în sus, la fereastra cu sticlă mată acoperită pe jumătate cu o reclamă la Powerball[61]. O fată grasă cu un inel în nas o privea intens, cu ochi alarmaţi. Avea la ureche un telefon, iar gura i se închidea şi deschidea.

Vic s-a uitat la cărarea de dincolo de lanţ. Făgaşul îngust

[61] Joc naţional de loterie în S.U.A. (n. trad.).

era învelit de ace de pin. Se îndrepta abrupt în pantă. A încercat să ghicească ce-ar fi putut fi acolo jos. Route 11, cel mai probabil. Dacă drumul nu ducea la autostradă, măcar ar fi putut să îl urmeze până ce se închidea, apoi să lase motocicleta printre pini. Ar fi fost liniște între copaci, un loc bun în care să se aşeze şi să aştepte să sosească poliţia.

A schimbat viteza în neutru şi a ocolit lanţul. După care şi-a pus picioarele pe trepte şi a lăsat gravitaţia să facă restul.

Vic a înaintat printr-un umbrar întunecat ce mirosea dulceag a brazi, a Crăciun – un gând care i-a dat fiori. Îi aducea aminte de Haverhill, de pădurile oraşului şi de povârnişul din spatele casei unde crescuse. Roţile i s-au zdruncinat de rădăcini şi de pietre, iar motocicleta aluneca pe teren nesigur. A fost nevoie de multă concentrare pentru a ghida motorul prin cărarea îngustă. S-a ridicat în şa, ca să urmărească roata din faţă. A trebuit să îşi pună opreliște gândurilor, să îşi golească mintea, nu îşi permitea nicio distragere cu poliţia, Lou, Manx sau chiar cu Wayne. Nu era capabilă să descurce lucruri acum; trebuia, în schimb, să se concentreze la a-şi menţine echilibrul.

Era, oricum, greu să fie copleşită de emoţii în acel clarobscur al coniferelor, cu lumina căzând razant printre crengi şi atlasul norilor albi inscripţionaţi pe cerul de deasupra. Ceafa îi era înţepenită şi rigidă, dar sudoarea era de bun augur, o făcea să fie conştientă de propriul trup lucrând în tandem cu motocicleta.

Vârfurile brazilor şi pinilor au fost periate de o boare tăcută, ca şuierul unui râu.

Şi-ar fi dorit să fi avut şansa de a-l lua pe Wayne pe motocicletă. Dacă ar fi putut să îi arate asta, aceste păduri, cu covorul lor de ace ruginii, sub un cer luminat de cele mai aprinse raze de iulie, s-a gândit că ar fi fost o amintire de neuitat pentru amândoi, pentru tot restul vieţii lor. Ce minunat ar fi fost să fi putut să meargă printre umbrele înmiresmate împreună cu Wayne, ţinând-o strâns de talie, urmând o cărare înglodită până ce ar fi găsit un loc liniştit

în care să se oprească, împărţind un prânz şi câteva cutii de suc acidulat, adormind unul în braţele celuilalt lângă motocicletă, în această casă a somnului ancestrală, cu a sa podea de pământ reavăn şi al său tavan înalt de coroane verzi întrepătrunse. Când şi-a închis ochii, aproape că a putut simţi braţele lui Wayne în jurul ei.

Dar nu a îndrăznit să îşi închidă ochii decât o clipă. A expirat adânc şi a privit în sus – iar în acel moment motocicleta a ajuns la capătul văii şi a traversat cei câţiva metri de teren plan care o mai despărţeau de podul acoperit.

Calea Mai Scurtă

Vic a apăsat cu piciorul pe frâna din spate, un gest instinctiv care nu a avut niciun rezultat. Motocicleta şi-a continuat drumul, rulând până la intrarea în Podul Căii Mai Scurte înainte ca ea să-şi amintească de frâna din faţă şi să se oprească de tot.

Era ridicol, un pod cu acoperiş lung de o sută de metri poziţionat pe un teren din mijlocul pădurii, neunind nimic. Dincolo de intrarea cu viţele de iederă se afla un întuneric înfricoşător.

— Mda, a zis Vic. Ok. Eşti destul de freudian.

Doar că nu era. Nu era scoica mămicuţei; nu era tubul născării; motocicleta nu era mădularul metaforic sau o alegorie pentru actul sexual. Era un pod acoperind distanţa dintre pierdut şi găsit, un pod peste ceea ce era posibil.

Ceva a iscat un zgomot fluturat printre grinzile căpriorilor. Vic a tras puternic aer în piept şi a simţit izul liliecilor: un miros stătut de animal, sălbatic şi respingător.

În toate acele dăţi când traversase podul, nici măcar o dată nu fusese doar imaginaţia unei femei instabilă emoţional. Era o tulburare a cauzei şi a efectului. Fusese, în unele momente din viaţa ei, o femeie instabilă emoţional din cauza acelor dăţi când traversase podul. Podul nu era, probabil, un simbol, ci o exprimare a gândurilor, a gândurilor ei, şi, în toate acele dăţi când îl traversase, ea zdruncinase creaturile dinăuntru. Scândurile se scuturaseră. Praful adunat se ridicase. Liliecii fuseseră treziţi şi zburaseră înnebuniţi.

Imediat la intrare, scris în spray verde, erau cuvintele CASA SOMNULUI →

A băgat motocicleta în treapta întâi şi a urcat roata din faţă pe pod. Nu s-a întrebat dacă Podul Căii Mai Scurte era sau nu cu adevărat acolo, nu s-a întrebat dacă nu se îndreaptă oare spre o halucinaţie. Situaţia era clară. Iată-l aici.

Tavanul era acoperit de lilieci, cu aripile lor strânse pe

lângă corpuri ca să le ascundă feţele, acele feţe care erau ale ei înseşi. Se fremătau neliniştiţi.

Scândurile au scos un *zdrang-clang-drang* sub cauciucurile motocicletei. Erau desprinse şi neregulate, lipsind pe alocuri. Întreaga structură se scutura sub forţa şi greutatea motocicletei. Din grinzi a început să cadă praf, într-o ploaie stropită fin. Totuşi, podul nu fusese atât de dărăpănat ultima dată când trecuse prin el. Acum se cocârjea, cu pereţii aplecaţi vizibil spre dreapta, ca un coridor într-o casă a oglinzilor.

A trecut de o gaură în perete, unde lipsea o scândură. Dincolo de spaţiul îngust era o ninsoare viscolită de particule luminoase. Vic aproape că a dat să oprească, dorindu-şi să se uite mai bine. Însă o scândură de sub roată a trosnit imediat, cu un sunet de foc de armă, iar ea a simţit cum pneul cade cinci centimetri. A rotit de acceleraţie, iar motocicleta a ţâşnit înainte. În plonjonul ei, a mai auzit o altă scândură plesnind sub cauciucul din spate.

Greutatea maşinăriei era aproape prea mult pentru lemnul învechit. Dacă s-ar fi oprit, şipcile putrezite ar fi putut ceda sub ea şi să o arunce în... în... cine ştie ce era acolo. Hăul dintre gând şi realitate, dintre a-şi imagina şi a avea fiinţă, probabil.

Nu putea vedea către ce se deschidea capătul tunelului. Dincolo de ieşire era doar o scânteie, o sclipire care îi dăuna privirii. Şi-a ferit chipul şi a zărit vechea ei bicicletă galben-albastră, cu mânerele şi spiţele acoperite de pânze de păianjen. Se sprijinea de un perete, părăsită.

Roata din faţă a motocicletei a înghiontit-o peste buza podului şi a scos-o pe asfalt.

Vic a frânat complet şi şi-a pus jos un picior. Şi-a făcut palma căuş cu o mână şi a scrutat în jur.

Ajunsese la o ruină. Era în spatele unei biserici care fusese distrusă de un incendiu. Rămăsese numai faţada, conferindu-i un aspect de platou de filmare, un perete fals, solitar, menit să sugereze în spatele lui o întreagă clădire. Erau câteva strane înnegrite şi un câmp de geamuri sparte

şi afumate, presărate cu cutii ruginite de bere. Nu mai era întreg nimic altceva. O parcare ştearsă de soare, fără o formă anume, se întindea stingheră şi întinsă, cât vedea cu ochii.

A băgat Triumph-ul în viteza întâi şi a înaintat până la faţada a ceea ce a presupus că este Casa Somnului. Acolo s-a oprit din nou, cu motorul huruind neregulat, cu pocnete ocazionale.

În faţă se afla un panou cu genul acela de litere pe coli plastifiate transparente ce puteau fi mutate ca să indice mesaje diferite; părea mai degrabă ceva ce-şi avea locul în dreptul unui Dairy Queen[62] decât la intrarea într-o biserică. Vic a citit ce era scris acolo, iar trupul i s-a cutremurat cu un fior.

New American
Faith Tabernacle
Dumnezeu a ars de viu
Doar dracii ştiu

Mai departe, era o stradă de periferie, încremenită în arşiţa amiezii târzii. S-a întrebat unde oare se află. Ar fi putut fi tot în New Hampshire – dar nu, lumina nu era potrivită pentru New Hampshire. Dincolo, fusese senin şi cer albastru şi luminos. Aici era mai cald, cu nişte nori joşi apăsând pe cer, ştergând din sclipirea zilei. Părea ca o vreme în prag de furtună, şi, chiar în timp ce ea stătea acolo, călărind motocicleta, a auzit în distanţă trosnetul prelung al unui prim tunet. S-a gândit că va începe să toarne cu găleata dintr-o clipă-ntr-alta.

A examinat din nou biserica. O pereche de uşi se întindea pe fundaţia de ciment. Uşi de subsol. Erau încuiate cu un lanţ gros şi un lacăt lucios de alamă.

Mai departe, poziţionată printre copaci, se afla un fel de magazie sau şopron alb cu acoperiş de şindrilă albastră. Şindrilele erau acoperite de muşchi, iar câteva buruieni şi păpădii creşteau direct din acoperiş. În partea din faţă era o

[62] Lanţ din S.U.A. de restaurante fast-food şi gelaterie (n. trad.).

poartă mare ca de hambar, suficient de largă încât să poată primi un autoturism, iar în lateral o uşă cu o singură fereastră. Pe interiorul geamului era lipită o foaie de hârtie.

Aici, s-a gândit, apoi a înghiţit în sec. *El e aici.*

Se repeta ce se petrecuse în Colorado. Wraith-ul o va aştepta parcat înăuntrul şopronului, cu Wayne şi Manx stând înăuntru, pândind să cadă seara.

Vântul s-a înteţit, răsfirând frunzele. Se mai auzea şi un alt sunet, de asemenea, de undeva din spatele lui Vic, un bâzâit mecanic, un freamăt de oţel. A privit în josul străzii. Cea mai apropiată casă era o fermă micuţă şi bine întreţinută, zugrăvită într-un roz căpşună şi cu ornamente albe, astfel încât semăna cu un tort Hostess, din cele cu nucă de cocos pe ele. Sno Balls, s-a gândit Vic. Peluza era plină de flori cu rozete de morişcă pe care şi le înfig oamenii în curţi ca să prindă vântul. Se învârteau înnebunite, acum.

Un pensionar scund şi gras, hidos, stătea pe aleea lui, cu o pereche de foarfece de grădină, privind-o chiorâş. Probabil genul acela de paznic al cartierului, ceea ce însemna că dacă nu o va cotropi în cinci minute furtuna, o vor cotropi poliţiştii.

A înaintat cu motocicleta până la marginea proprietăţii, apoi a oprit motorul şi a lăsat cheile în contact. Voia să fie pregătită să plece în grabă. S-a mai uitat o dată la şopron, aflat în lateralul ruinei. A remarcat, ca un gând pasager, că nu avea salivă. Gura îi era la fel de uscată precum frunzele bătute de vânt.

A simţit cum se naşte un junghi în ochiul stâng, o senzaţie pe care şi-o aducea foarte bine aminte din copilărie.

Vic a părăsit motocicleta şi a început să se deplaseze către şopron pe picioarele care dintr-odată i-au devenit nesigure. La jumătatea distanţei, s-a aplecat şi a ridicat o bucată spartă de asfalt, de mărimea unei farfurii. Aerul a vibrat după un alt şir de tunete îndepărtate.

Ştia că ar fi o greşeală să strige numele fiului ei, dar a descoperit că buzele i-au format oricum cuvântul: *Wayne,*

Wayne.

În spatele orbitelor ochilor, pulsul bătea spintecat, aşa că totul în jur părea să tresalte nervos. Adierea sufocantă mirosea a lame de ras.

Când mai avea doar cinci paşi până la uşa secundară, a putut citi semnul scris de mână şi lipit de interiorul geamului:

INTRAREA INTERZISĂ
DOAR PERSONALUL AUTORIZAT!

Bucata de asfalt a trecut iute prin geam, smulgând coala de hârtie. Vic nu mai raţiona, doar se mişca. Trăise deja aceeaşi scenă şi ştia cum se termină.

Dacă era ceva în neregulă cu Wayne, la fel cum fusese în neregulă cu Brad McCauley, va fi trebuit să îl care cu ea. Dacă era ca McCauley – pe jumătate strigoi, vreun vampir îngheţat – ea îl va readuce în simţiri. Îi va da cei mai buni doctori. Îl va repara la fel cum reparase motocicleta. Îl făcuse înăuntrul trupului ei. Manx nu avea cum să îl recompună pur şi simplu cu maşina lui.

Şi-a împins mâna prin geamul spart, ca să învârtă mânerul. A pipăit după încuietoare, chiar dacă nu zărea Wraith-ul înăuntru. Era loc pentru o maşină, însă nu era niciuna prezentă. De pereţi erau rezemaţi saci cu fertilizator.

— Hei! Ce crezi că faci?! s-a auzit o voce subţire, şuierată, de undeva din spatele ei. Pot să sun la poliţie! Pot să îi sun imediat!

Vic a răsucit broasca, a împins în uşă şi a rămas cu respiraţia întretăiată, privind spaţiul micuţ, rece, întunecat şi gol al şopronului.

— Ar fi trebuit să fi chemat deja poliţia! Aş putea să vă pun pe voi *toţi* să fiţi arestaţi pentru violare de domiciliu! a strigat acel cineva.

Ea mai că nu-l auzea. Însă chiar şi dacă ar fi ascultat cu atenţie, tot nu ar fi recunoscut vocea. Era răguşită şi sugrumată, de parcă ar fi plâns de curând sau ar fi fost pe

cale să o facă. Acolo pe deal, nu i-a trecut nici măcar o clipă prin minte că o mai auzise înainte.

S-a întors pe un călcâi, având acum în faţă un bărbat hidos într-un tricou FDNY, pensionarul care fusese în curtea lui cu foarfeca de grădină, încă o mai ţinea în mână. Ochii i se bulbucaseră în spatele ochelarilor cu ramă neagră de plastic. Părul îi era scurt şi ţepos şi răsfirat, negru îmbibat cu argintiu.

Vic l-a ignorat. A măturat cu privirea pe jos, a găsit o piatră albăstruie, a apucat-o şi a mers ţanţoşă până la uşile care duceau la subsolul bisericii arse. S-a pus într-un genunchi şi a început să izbească în lacătul mare Yale care ţinea uşile închise. Dacă Wayne şi Manx nu erau în şopron, atunci acesta era singurul loc rămas. Nu ştia unde ar fi putut să îşi ascundă Manx maşina, iar dacă ar fi dat de el dormind acolo jos nu plănuia să îl întrebe înainte de a folosi piatra ca să-i spargă capul.

— Hai, şi-a zis sieşi. Haide o dată şi deschide-te-n pizda mă-tii.

A pocnit piatra peste lacăt. Au sărit scântei.

— Asta e proprietate privată! a strigat bărbatul hidos. Tu şi cu prietenii tăi nu aveţi niciun drept să coborâţi acolo! Gata! Sun la poliţie!

Abia atunci i-a atras ei atenţia ce tot striga omul acela. Nu partea referitoare la poliţie. Cealaltă.

A aruncat piatra deoparte, şi-a şters transpiraţia de pe faţă şi s-a înfipt în călcâie. Când s-a întors către el, bărbatul a dat doi paşi speriaţi în spate şi aproape că s-a împiedicat în propriile picioare. A ridicat între ei foarfeca de grădină.

— Nu! Nu mă răni!

Vic a presupus că arăta a infractoare şi a ţicnită. Dacă asta vedea el la ea, nu avea ce să-i reproşeze. Fusese ambele lucruri la diverse momente din viaţa ei.

Şi-a ridicat braţele în sus, gesticulând calm în aer.

— Nu o să-ţi fac rău. Nu vreau nimic de la tine. Doar caut pe cineva. M-am gândit că ar putea fi acolo înăuntru, a zis ea, arătând scurt către uşa de la pivniţă. Ce-ai spus referitor la „prietenii mei”? Care prieteni?

Micuţul gnom hidos a înghiţit cu greu.

— Nu-s aici. Oamenii pe care-i cauţi. Au plecat. Au luat maşina acum puţină vreme. Cam de o jumătate de oră. Poate şi mai puţin.

— *Cine? Te rog. Ajută-mă. Cine* a plecat? Era cineva într-o...

— Maşină veche, a zis omul scund. Ca una de epocă. A avut-o parcată acolo în şopron... şi cred că a petrecut noaptea înăuntru! – şi a indicat spre uşile către subsol. M-am gândit să chem poliţia. Nu e prima dată când intră nemernici care prizează droguri. Însă au plecat! Nu mai sunt aici. A luat maşina acum ceva vreme. O jumătate de oră...

— Ai mai zis asta, i-a tăiat-o ea, dorindu-şi să îl apuce de gâtul lui gros şi să-l scuture. Era cu ei vreun băiat? Un băiat pe bancheta din spate a maşinii?

— De ce, asta nu ştiu! a spus bărbatul şi şi-a pus degetele la buze, holbându-se la cer cu o expresie de stupoare aproape comică. Mi s-a părut că era cineva cu el. În spate. Da. Da, fac pariu că era un copil în maşină!

A privit din nou la ea şi a schimbat registrul:

— Eşti bine? Arăţi groaznic. Vrei să suni undeva de pe telefonul meu? Ar trebui să bei ceva.

— Nu. Da. Eu... mulţumesc. Bine.

S-a legănat şovăit, de parcă s-ar fi ridicat prea repede în picioare. El fusese aici. Wayne fusese aici şi plecase. Acum o jumătate de oră.

Podul ei o îndrumase greşit. Podul ei, care o condusese mereu de-a lungul distanţei dintre pierdut şi găsit, nu o aşezase deloc în locul corect. Poate că aceasta era Casa Somnului, această biserică părăsită, această grămadă de traverse de lemn carbonizate şi sticlă spartă, iar ea îşi *dorise* să găsească acest loc, îşi dorise din tot sufletul, dar numai pentru că Wayne ar fi trebuit să fie aici. Wayne ar fi trebuit să fie *aici* – nu la drum cu Charlie Manx.

Gata, asta fusese totul, a presupus ea, frântă. La fel cum piesele de Scrabble ale lui Maggie Leigh nu-i puteau oferi nume proprii – Vic îşi aducea acum aminte de asta, îşi

aducea aminte o grămadă de lucruri în acea dimineaţă –, podul lui Vic avea nevoie să se ancoreze pe ambele maluri de pământ ferm. Dacă Manx se afla undeva pe o autostradă, podul ei nu se putea conecta. Ar fi fost ca a încerca să dai un bobârnac unui glonţ ţâşnind prin aer. (Vic a avut o scurtă reminiscenţă a unui tub de plumb făcând un tunel în apa lacului, iar ea îndepărtându-l cu palma, numai ca să-l regăsească imediat după aceea în mâna ei.) Caleascurtă nu ştia cum să o poarte către un spaţiu ce nu rămânea fix, aşa că făcuse următorul cel mai bun lucru posibil. În loc să o îndrume spre unde se afla Wayne, o adusese acolo unde fusese Wayne cel mai recent.

De-a lungul fundaţiei casei roz creşteau flori sângerii lugubre. Casa era aşezată mai sus de stradă, retrasă faţă de celelalte clădiri, un spaţiu la fel de ferit precum cocioaba unei vrăjitoare bătrâne dintr-un basm – şi, în felul ei, la fel de fantastică precum o casă din turtă dulce. Iarba era întreţinută bine. Bărbatul micuţ şi hidos a condus-o până în spate, către o uşă cu panou de plasă de insecte, care dădea în bucătărie.

— Mi-aş fi dorit să mi se dea o a doua şansă, a zis el.

— La ce?

El a părut că are nevoie de o clipă de gândire.

— Şansa de a face altfel lucrurile. I-aş fi putut opri să plece. Bărbatul şi fiul tău.

— De unde ai fi putut şti? a întrebat ea.

El a ridicat din umeri.

— Ai venit de departe? a întrebat el cu vocea lui subţire, disonantă.

— Da. Un fel de. Nu chiar.

— Ah... înţeleg acum, a zis, fără nici cea mai mică urmă de sarcasm.

I-a ţinut uşa deschisă, iar ea a intrat în faţa lui în bucătărie. Aerul condiţionat era extrem de binevenit, aproape la fel de bun ca un pahar de apă rece cu un strop de mentă în ea.

Era o bucătărie potrivită unei femei în vârstă care ştia să facă biscuiţi de casă şi omuleţi din turtă dulce. Casa chiar şi

mirosea a omuleţi din turtă dulce. Pe pereţi atârnau tăbliţe cu citate pe teme de gastronomie, unele cu rimă.

DOMNULUI MĂ ROG FĂRĂ RĂGAZ
N-O LĂSA PE MAMI SĂ-MI MAI DEA PRAZ

Vic a văzut un recipient verde de metal, ponosit. Îi aducea aminte de canistrele de oxigen care fuseseră livrate săptămânal la casa mamei ei în ultimele luni ale vieţii Lindei. A presupus că bărbatul avea o soţie care nu se simţea prea bine.

— Telefonul meu e telefonul tău, a zis cu vocea lui înaltă.

Afară, tunetele bubuiau suficient de tare încât să facă să se cutremure podeaua.

Ea a trecut pe lângă o masă de bucătărie în drumul spre un telefon negru, vechi, înşurubat în peretele opus uşii spre pivniţă. Privirea i-a fost atrasă de ceva. Pe masă era un geamantan, cu fermoarul desfăcut şi lăsând să se vadă un talmeş-balmeş de lenjerie şi tricouri, pe lângă o căciulă de iarnă şi mănuşi. Plicurile cu corespondenţa fuseseră măturate de pe masă şi lăsate să cadă pe jos, însă ea nu le-a remarcat decât atunci când au început să foşnească sub tălpile ei. Ea s-a ferit iute.

— Scuze, a zis.

— Nu-ţi face griji! E un dezastru. E dezastrul meu şi o să îl pun la punct, a spus, apoi s-a aplecat şi a pescuit plicurile cu mâinile lui mari şi cu articulaţiile umflate. Bing, Bing, om tălâng. Faci dezastre ca un ţânc!

Era un cântecel stupid, iar ea şi-ar fi dorit să nu-l fi auzit. Suna ca ceva ce ar apărea într-un vis care începe să se transforme în coşmar.

S-a reîntors la telefon, un obiect mare şi voluminos, cu disc rotativ. Vic intenţionase să ridice receptorul, însă a ajuns să îşi odihnească fruntea de perete şi să îşi închidă ochii. Era atât de obosită, că nu ştia pe cine să sune. Ar fi vrut ca Tabitha Hutter să afle despre biserica din vârful dealului, casa incendiată a Domnului (DUMNEZEU A ARS DE VIU, DOAR DRACII ŞTIU) unde Manx şi fiul ei petrecuseră

noaptea. Ar fi vrut ca Tabitha Hutter să vină aici şi să discute cu bătrânul care îi văzuse, bărbatul în vârstă pe care-l cheamă Bing (Bing?). Însă nici măcar nu ştia încă unde e *aici* şi nu era sigură că era în interesul ei să sune la poliţie înainte să afle.

Bing. Numele o deranja într-un fel.

— Cum ai spus că te cheamă? a întrebat ea, gândindu-se că poate a auzit greşit.

— Bing.

— Ca motorul de căutare?

— Aşa-i. Dar eu folosesc Google.

Ea a râs – un sunet care exprima mai mult extenuare decât umor – şi l-a privit cruciş pe bărbat. El îşi întorsese spatele la ea, trăgând ceva de pe un cârlig de lângă uşă. Arăta ca o pălărie neagră fără o formă anume. A mai aruncat o nouă privire la acea canistră verde veche şi ciobită şi a văzut că nu era totuşi pentru oxigen. Textul imprimat pe lateral scria SEVOFLURAN, INFLAMABIL.

S-a reîntors către telefon. A ridicat receptorul, însă tot nu ştia pe cine ar dori să sune.

— Ce amuzant, a zis ea. Am şi eu un motor de căutare propriu. Pot să te întreb ceva ciudat, Bing?

— Desigur, a spus el.

Ea şi-a trecut degetul peste disc, fără să îl răsucească.

Bing. Bing. Mai puţin un nume, cât un sunet pe care un mic ciocan argintiu l-ar face lovind un clopot de sticlă.

— Sunt un pic prea obosită, şi numele orăşelului îmi scapă, a zis ea. Îmi poţi spune unde naiba sunt?

Manx avea un ciocan argintiu, iar bărbatul care fusese cu el avusese un pistol. *Bang,* rostise. *Bang.* Chiar înainte să o împuşte. Doar că o rostise într-un mod caraghios, cântat, aşa că fusese mai puţin o ameninţare, cât o rimă de sărit coarda.

— Cum să nu, a spus Bing din spatele ei, cu o voce înfundată, de parcă şi-ar fi pus o batistă la nas.

Atunci, ea a recunoscut vocea. Fusese înfundată şi data trecută când o auzise, iar urechile îi ţiuiau de la focul de armă, dar, într-un final, a recunoscut vocea.

Vic a pivotat, deja ştiind ce va vedea. Bing purta din nou masca lui de gaze din Al Doilea Război Mondial. Încă mai avea în mâna dreaptă foarfeca de grădină.

— Eşti în Casa Somnului, a zis el. Aici e capătul liniei pentru tine, curvo.

Şi a lovit-o în faţă cu foarfeca de grădină şi i-a spart nasul.

Casa Somnului

Vic a făcut înapoi trei paşi mici şi clătinaţi, iar călcâiul a lovit un prag. Singura uşă deschisă era cea către subsol. A avut timp să înregistreze acest fapt înainte de a se petrece următorul lucru. Picioarele i-au cedat, iar ea a căzut pe spate, de parcă ar fi intenţionat să se aşeze, însă nu era niciun scaun acolo. Nu mai era nicio podea. A căzut şi a continuat să cadă.

O să mă doară, şi-a zis. Nu era alarmată de idee; era simpla acceptare a stării de fapt.

A experimentat o scurtă senzaţie de suspendare în aer, cu măruntaiele devenindu-i ciudat de elastice. Un şuier i-a trecut pe la urechi. A zărit deasupra capului un bec înşurubat direct în fason şi placaje de furnir prinse între grinzile expuse.

Vic a lovit o scară, cu fundul înainte şi cu un pârâit de oase, şi a fost răsucită, la fel de nonşalant cum ar arunca cineva o pernă prin cameră. S-a gândit la tatăl ei azvârlind o ţigară pe fereastra unei maşini în mişcare, la modul în care lovea asfaltul, iar din impact săreau scântei.

A lovit următoarea treaptă în umărul drept, şi a fost rostogolită mai departe. Genunchiul ei stâng a pocnit ceva. Obrazul ei stâng a plesnit altceva – s-a simţit ca o serie de bocanci în gură.

Vic a presupus că atunci când va ajunge la baza scării se va sfărâma ca o vază. În schimb, a aterizat pe o movilă cu cocoloaşe din obiecte moi învelite în plastic. A intrat cu faţa înainte, dar partea de jos a corpului ei a continuat să călătorească, cu picioarele pedalându-i frenetic prin aer. *Uite, mama, stau în mâini!* şi-a adus Vic aminte că strigase într-o zi de iulie, holbându-se la un univers în care cerul devenise iarbă şi pământul stele. În cele din urmă, s-a oprit cu un bufnet, rămasă pe spate pe movila de ambalaje de plastic şi cu scările înapoia ei.

Vic s-a uitat lung la treptele abrupte, o imagine răsturnată. Nu-şi putea simţi braţul drept. În genunchiul

stâng avea o apăsare care bănuia că se va transforma curând într-un junghi înfiorător.

Omul cu Mască de Gaze a coborât ţinând canistra de metal într-o mână, prinsă de valvă. Abandonase foarfeca de grădină. Era groaznic felul în care masca de gaze îi acoperea faţa, înlocuindu-i gura cu un nod grotesc şi extraterestru, iar ochii cu nişte ferestre din plastic clar. Unei părţi din ea îi venea să ţipe, însă era prea buimacă pentru a mai scoate vreun sunet.

El a venit spre capătul de jos al scărilor şi s-a oprit cu capul ei între ghetele lui. Ea şi-a dat seama prea târziu că avea de gând să îi facă în continuare rău. El a ridicat canistra cu ambele mâini şi a izbit-o de stomacul ei, scoţându-i tot aerul din piept. Vic a tuşit exploziv şi s-a răsucit pe o parte. Când a reuşit să respire din nou, a crezut că o să vomite.

Canistra a zăngănit atunci când el a lăsat-o jos. Omul cu Mască de Gaze a apucat-o pe Vic de un smoc de păr şi a tras. Smucitura a născut în ea un strigăt din reflex, în ciuda deciziei de a rămâne tăcută. El dorea să o vadă în patru labe, iar ea i-a făcut pe plac, deoarece era singura cale prin care să îşi înfrângă durerea. Mâna lui liberă i-a ajuns sub ea şi i-a pipăit sânul, strângându-l în felul în care ar testa cineva un grepfrut pentru fermitate. El a chicotit.

Apoi a tras. Ea s-a târât cât a putut, pentru că aşa o durea mai puţin, însă lui nu-i păsa dacă durea sau nu, iar când braţele ei au cedat el a continuat să înainteze, trăgând-o de păr. A fost îngrozită să se audă pe sine cum rosteşte cuvântul *„Te rog!”.*

Vic avea doar o idee vagă despre aspectul pivniţei, care părea mai puţin o cameră, cât un foarte lung hol. A zărit o maşină de spălat şi un uscător; un manechin feminin dezbrăcat purtând o mască de gaze; un bust al lui Isus rânjind, dându-şi la o parte mantaua ca să dezvăluie o inimă corectă anatomic, partea laterală a feţei lui devenită maro şi cu băşici de parcă ar fi trecut prin foc. A auzit un acord metalic monoton venind de undeva. Continua şi continua tânguit, fără încetare.

Omul cu Mască de Gaze s-a oprit la capătul culoarului, şi ea a auzit un clinchet de oţel, iar el a culisat o uşă grea de fier montată pe o şină. Simţurile ei nu reuşeau să ţină pasul cu desfăşurarea evenimentelor. O parte din ea încă mai era la baza scărilor, cu ochii priponiţi la Isus cel ars. O altă parte din ea era în bucătărie, zărind canistra verde veche rezemată pe scaun, SEVOFLURAN, IMFLAMABIL. O parte din ea era la ruina bisericii New American Faith Tabernacle, ţinând o piatră cu ambele mâini şi lovind peste lacătul lucios de alamă, suficient de tare încât să scoată scântei. O parte din ea se afla în New Hampshire, poştind o ţigară cu detectivul Daltry, palmând bricheta de alamă, cea cu Popeye pe ea.

Omul cu Mască de Gaze a obligat-o să meargă în genunchi de-a lungul şinei, încă trăgând-o de păr. Cu cealaltă mână, trăgea canistra verde, SEVOFLURAN. Asta declanşa acordul metalic – fundul canistrei se zdruncina încet de ciment, răsunând încontinuu. Bârâia asemenea unui clopot tibetan de rugăciune, cu un călugăr rotindu-şi la infinit ciocănelul în jurul vasului sfânt.

Când a trecut peste şină, el a smucit-o înainte, dur, iar ea s-a trezit la loc în patru membre. El şi-a plantat piciorul pe fundul ei şi a înghiontit, braţele-i cedând.

A căzut în bărbie. Dinţii i s-au scuturat violent unii de alţii, iar din orice obiect din încăpere s-a prelins întuneric – veioza din colţ, salteaua, chiuveta – de parcă fiecare piesă de mobilier ar fi avut o umbră secretă pe post de dublură ce putea fi trezită la viaţă, înspăimântată să-şi ia zborul precum un stol de vrăbii.

Pentru o clipă, acel stol de umbre a ameninţat să se abată asupra ei. Ea l-a uşuit cu un ţipăt. Camera mirosea a ţevi vechi, a ciment, a rufărie nespălată şi a viol.

Vic ar fi vrut să se ridice, dar îi era deja prea greu şi să stea trează. Putea simţi acel întuneric tremurat şi viu, gata să se desfăşoare şi să se arcuiască în jurul ei. Dacă ar fi leşinat acum, măcar nu ar fi simţit cum o violează. Nu ar fi simţit nici cum o omoară.

Uşa a huruit şi s-a trântit închisă cu o ciocnire care a

făcut aerul să reverbereze. Omul cu Mască de Gaze i-a apucat umărul şi a împins-o pe spate. Capul ei s-a răsucit uşor pe gât, iar creştetul i-a lovit cimentul rugos. El a îngenunchiat deasupra ei cu o mască de plastic transparent într-o mână, conturată ca să se potrivească peste gură şi nas. Omul cu Mască de Gaze a luat-o de păr şi i-a ridicat capul ca să-i petreacă mulajul peste faţă. Apoi şi-a pus mâna pe plastic şi a ţinut-o acolo. Un tub din acelaşi material transparent ducea la canistră.

Ea s-a zbătut să-şi elibereze strânsoarea mâinii ce-i ţinea masca pe faţă, încercând să-i zgârie încheietura, însă el purta acum o pereche groasă de mănuşi de grădinărit. Nu avea cum să ajungă la nicio parte vulnerabilă a pielii lui.

— Inspiră adânc, a zis el. O să te simţi mai bine. Doar relaxează-te. Ziua-i pe terminate, soarele-i dus. Dumnezeu a ars de viu, iar eu l-am împuşcat de sus.

El şi-a păstrat o mână peste mulaj. Cu cealaltă, a întins braţul în spate şi a dat drumul la o valvă a canistrei. Ea a auzit un şuierat şi a simţit cum îi bate ceva rece peste buze, apoi a gâfâit într-un suflu zaharos care mirosea a turtă dulce.

Ea a apucat tubul şi şi-a înfăşurat mâna în jur şi a smuls. A ieşit din valvă, cu un pocnet scurt. Canistra a fâsâit cu un şuvoi vizibil de vapori albi. Omul cu Mască de Gaze a aruncat un ochi în spate, la recipientul verde metalic, însă nu a părut deranjat.

— Cam jumate din ele fac aşa, a zis el. Nu-mi place, că iroseşte canistra, dar dacă vrei să facem lucrurile pe calea grea, putem să le facem pe calea grea.

El i-a rupt masca de plastic de pe faţă şi a aruncat-o într-un colţ. Ea a început să se împingă în coate ca să se ridice, iar el i-a dat un pumn în stomac. Ea s-a chircit, cu braţele strânse în zona loviturii, apăsând tare, ca pentru a ţine strâns pe cineva drag. A luat o gură mare de aer, dar camera era deja umplută de parfumul ameţitor al gazului cu miros de turtă dulce.

Omul cu Mască de Gaze era scund – cam cu cincisprezece centimetri mai scund decât Vic – şi bondoc,

însă în ciuda acestui lucru se mişca cu agilitatea unui acrobat stradal, a cuiva care ar fi capabil să cânte la banjo în timp ce se plimbă pe picioroange. El a luat canistra cu ambele mâini şi a îndreptat-o cu valva deschisă către ea. Gazul ieşea din vârful valvei ca un spray alb, însă după dispersare devenea incolor. Vic a înghiţit o nouă gură de aer care avea gust de desert. Apoi a dat să meargă cu spatele, asemenea crabilor, deplasându-se de-a lungul podelei pe mâini şi tălpi, alunecând pe fund. Ar fi vrut să îşi ţină respiraţia, dar nu a putut. Muşchii ei în convulsii erau hămesiţi după oxigen.

— Unde crezi că te duci? a întrebat el prin masca de gaze, păşind după ea, cu canistră cu tot. Aici aerul e izolat. Oriunde te-ai duce, tot va trebui să respiri. Am în canistră trei sute de litri. Cu trei sute de litri aş putea să pun la pământ zece elefanţi întregi, drăguţă.

El i-a lovit un picior, desfăcându-i picioarele, după care şi-a pus, prin tenişi, degetul mare peste vintrele ei. Ea s-a înecat imediat într-o reacţie de repulsie. Vic a avut o senzaţie pasageră, dar intensă de siluire. Pentru o clipă, şi-ar fi dorit ca gazul să îşi fi făcut deja efectul, nu voia să îi simtă piciorul acolo, nu voia să ştie ce urma să se întâmple mai departe.

— Curvo, curvo, mergi la somn, a zis Omul cu Mască de Gaze. Fă nănic şi te fute-un domn.

Şi a scos un nou chicot.

Vic s-a împins înapoi până într-un colţ, pocnindu-şi capul de peretele de rigips. El încă se mai îndrepta spre ea, târând canistra, înceţoşând camera. Sevofluranul era o burniţă albă care făcea ca fiecare obiect să aibă contururi neclare şi rotunjite. Mai devreme, fusese o singură saltea în celălalt capăt al încăperii, dar acum erau trei, strâns suprapuse una peste alta, şi erau pe jumătate ascunse de fum. În ceaţa care se lăsa tot mai mult, Omul cu Mască de Gaze însuşi s-a dedublat, apoi s-a unit la loc.

Podeaua ajunsese să se încline încet sub tălpile ei, transformându-se într-un tobogan, iar dintr-o clipă-ntr-alta era pe cale să o ia la vale, departe de realitate şi către

lumea inconştientului. S-a zbătut din călcâie, luptând să reziste, să se ţină tare în acel colţ al camerei. Vic şi-a ţinut respiraţia, însă plămânii ei nu se umpleau cu aer, ci cu durere, iar inima îi bătea ca motorul de la Triumph.

— Eşti aici, şi totu-i mai bine! a ţipat strident Omul cu Mască de Gaze, pe o voce delirantă şi nerăbdătoare. Tu eşti a doua mea şansă! Eşti aici, şi acum dl Manx o să se întoarcă şi o să te ducă în Tărâmul Crăciunului! Eşti aici, iar eu *în sfârşit* o să primesc ce mi se cuvine!

Prin mintea ei au trecut sacadat imagini fragmentate, ca nişte cărţi de joc prin mâna unui magician. Era din nou în curtea din spate, cu Daltry încercând să scapere bricheta, fără succes, aşa că ea i-a luat-o din mână, iar o flacără albăstruie a năvălit de la prima încercare. Se oprise ca să se uite la imaginea de pe lateralul brichetei, Popeye făcând un sving şi un efect de sunet pe care nu şi-l mai amintea. Apoi a vizualizat mesajul de avertizare de pe canistra cu sevofluran: IMFLAMABIL. Lucru care a fost urmat de un gând simplu; nu o imagine, ci o decizie. *Îl iau cu mine. Îl omor pe scârnăvie.*

Bricheta – s-a *gândit* ea – era în buzunarul ei din dreapta. A dat să bage mâna, dar s-a dovedit a fi asemenea săculeţului fără fund cu piese Scrabble al lui Maggie; se întindea la infinit şi la infinit şi la infinit.

Omul cu Mască de Gaze a ajuns în dreptul picioarelor ei, poziţionând valva în jos, spre ea, ţinând canistra cu ambele braţe. Ea a putut auzi cum recipientul îi şopteşte o poruncă prelungă şi letală de linişte: *Şşşşşşşşşşt.*

Degetele ei au atins o bucată de metal şi s-au înfăşurat în jur. Şi-a smuls mâna din buzunar şi a ridicat bricheta între ea şi Omul cu Mască de Gaze, de parcă ar fi fost o cruce care alungă vampiri.

— Nu mă obliga, a gâfâit ea, gustând din nou otrava fumului de turtă dulce.

— Să nu te oblig ce? a zis el.

Ea a deschis capacul brichetei. Omul cu Mască de Gaze a auzit declicul şi, pentru prima oară, a făcut un pas în spate.

— Hei! a spus el, pe un ton alarmat şi făcând un al doilea

pas în spate, strângând în braţe canistra ca pe un copil. N-o face! Nu e sigur! Eşti *nebună!?*

Vic a dat cu degetul mare peste amnar. A scos un zgomot aspru, răzuit şi a scuipat o ploaie de scântei albe, iar pentru o clipă miraculoasă a aprins o panglică de foc albastru în aer. Flacăra s-a unduit ca un şarpe, cu aerul arzând, gonind drept către canistră. Vaporul alb şters, ieşind în picături fine din valvă, s-a transformat într-o limbă aprigă de foc.

Pentru scurt timp, recipientul de sevofluran a devenit un aruncător de flăcări cu amplitudine scurtă, împroşcând flamă dintr-o parte într-alta pe măsură ce Omul cu Mască de Gaze l-a oscilat departe de Vic. Bărbatul s-a împleticit trei paşi în spate – fără să vrea, salvându-i ei viaţa cu această mişcare. În lumina sclipitoare, Vic a reuşit să citească ce scria pe celălalt lateral al brichetei:

BANGBANG

A fost de parcă Omul cu Mască de Gaze ar fi îndreptat un lansator de rachete spre propriul piept şi ar fi apăsat de trăgaci de la distanţă mică. A explodat prin capătul de jos, o canonadă de gaz alb arzând şi de şrapnele care l-au ridicat din picioare şi l-au trântit în uşă. Trei sute de litri de sevofluran presurizat au explodat la unison, transformând canistra într-un baton de TNT. Vic n-a avut un punct de referinţă pentru zgomotul pe care l-a produs, un bubuit uriaş care s-a simţit precum nişte ace de maşină de cusut făcându-i incizii în timpane.

Omul cu Mască de Gaze a izbit uşa de fier aşa de tare, că aproape a desţelenit-o de pe şină. Vic i-a văzut căzătura printr-o perdea ce părea de lumină pură, aerul sclipind cu o luminozitate care a făcut ca jumătate de cameră să dispară o secundă înecată de un fulger alb. Ea şi-a ridicat din instinct mâinile la faţă, ca să se protejeze, şi a văzut cum firele de păr aurii de pe braţe sfârâie şi se încreţesc de la văpaie.

Ca rezultat al exploziei, totul s-a schimbat. Camera pulsa ca o inimă. Obiectele palpitau la unison cu pulsul ei. Aerul era plin de fum auriu înălţându-se în rotocoale.

Când intrase în încăpere, văzuse umbre săltând din spatele mobilei. Acum aruncau sclipiri de lumină. Asemenea canistrei cu gaz, păreau că încearcă să se umfle şi să erupă.

A simţit o furnicătură umedă pe obraz şi s-a gândit că sunt lacrimi, însă atunci când şi-a atins faţa a rămas cu sânge pe degete.

Vic a decis că trebuie să plece. S-a ridicat şi a făcut un pas, şi camera s-a înclinat violent spre stânga, iar ea a văzut roşu în faţa ochilor.

S-a sprijinit într-un genunchi, exact aşa cum te sfătuiesc să faci în Little League[63] când cineva e rănit. Prin aer deja plutea funingine. Camera s-a împleticit spre dreapta, şi ea s-a împleticit odată cu ea, lăsându-se într-o parte.

Lumina strălucitoare izvora din saltea, din chiuvetă, sclipea în jurul muchiilor tocului uşii. Nu ştiuse că fiecare obiect din lume conţinea un miez secret atât de întuneric, cât şi de lumină, având nevoie doar de un şoc violent ca să dezvăluie una dintre cele două laturi. Cu fiecare bătaie a inimii ei, strălucirea devenea şi mai intensă. Nu mai putea percepe niciun sunet în afara efortului sacadat al plămânilor.

A inspirat adânc parfumul de turtă dulce. Universul era o bulă radioasă de lumină, dublându-şi mărimea în faţa ei, umflându-se, încordându-se, umplându-i întreaga perspectivă, crescând către inevitabilul...

Poc.

[63] Liga americană de baseball pentru juniori (n. trad.).

Tărâmul Crăciunului.
7-9 iulie

Aleea Sf. Nicholas

La nord de Columbus, Wayne şi-a închis ochii pentru o clipă, iar când şi i-a redeschis luna de Crăciun era adormită în noaptea de deasupra şi ambele părţi ale şoselei erau pline de oameni de zăpadă care îşi întorceau capul ca să urmărească Wraith-ul trecând.

În faţa lor se înălţau munţii, un perete monstruos de piatră neagră la marginea lumii. Culmile erau atât de înalte, încât părea că însăşi luna ar fi putut să fie o bucată din ei.

Într-o vale puţin mai jos de cea mai înaltă culme a celui mai înalt munte, era un coş cu lumini. Strălucea în întuneric, vizibil de la sute de kilometri distanţă, un mare ornament de Crăciun aprins. Imaginea era atât de captivantă pentru Wayne, că s-a perpelit pe scaun. Era un potir de foc, o lopată de cărbuni încinşi. Pulsa, iar Wayne pulsa în acelaşi ritm.

Dl Manx ţinea leneş o mână pe volan. Drumul era atât de drept, că ar fi putut fi trasat cu o riglă. Radioul era pornit, iar un cor de băieţi cânta *Veniţi voi toţi, cei credincioşi*[64]*.* În inima lui Wayne era un răspuns la invitaţia lor sacră: *Suntem pe drum. Venim cât de repede putem. Păstraţi-ne un pic de Crăciun şi pentru noi.*

Oamenii de zăpadă erau în grupuri, în familii, iar suflul generat de automobil le flutura fularele în dungi. Taţii bărbaţi-de-zăpadă şi mamele femei-de-zăpadă cu copiii-de-zăpadă şi căţeluşii-de-zăpadă.

Jobenele erau din abundenţă, la fel şi pipele din cocean de porumb şi nasurile din morcovi. Fluturau din beţele lor pe post de braţe, salutând pe dl Manx, pe Wayne şi pe NOS4A2 în timp ce treceau. Cărbunii negri ai ochilor lor sclipeau, mai negri decât noaptea, mai luminoşi decât stelele. Un câine-de-zăpadă avea un os în gură. Un tată-de-zăpadă ţinea ridicat un vâsc deasupra propriului cap, iar o mamă-de-zăpadă îngheţase sărutându-l pe obrazul lui rotund. Un copil-de-zăpadă stătea între doi părinţi

[64] *O Come All Ye Faithful,* colindă tradiţională americană (n. trad.).

decapitaţi, având o secure în mână. Wayne râdea şi bătea din palme; oamenii de zăpadă vii erau cel mai încântător lucru pe care îl văzuse vreodată. Ce pezevenghi erau ei!

— Ce-ai vrea să faci primul lucru după ce ajungem acolo? a întrebat dl Manx din semiîntunericul scaunului din faţă. Când ajungem în Tărâmul Crăciunului?

Posibilităţile erau toate atât de palpitante, că era greu să alegi una dintre ele fără să stai pe gânduri.

— O să mă duc la grota din bomboane glazurate ca să-l văd pe Omul Zăpezilor. Ba nu! O să mă dau în Sania Moşului şi o să îl salvez de piraţii norilor!

— Un plan foarte bun! a zis Manx. Mai întâi plimbările! Apoi jocurile!

— Care jocuri?

— Copiii au un joc numit foarfecă-pentru-terchea-berchea, care e cel mai antrenant lucru dintotdeauna! Şi mai e împunge-orbul. Fiule, habar n-ai ce-nseamnă distracţia până nu joci împunge-orbul cu cineva cu adevărat sprinten. Uite! În dreapta! E un leu de zăpadă care smulge capul unei oi de zăpadă!

Wayne şi-a răsucit tot corpul ca să privească pe geamul din dreapta, dar când a făcut-o îi stătea în cale bunica lui.

Era la fel cum o văzuse ultima dată. Era mai luminoasă decât orice lucru din cabina din spate, la fel de luminoasă ca zăpada în razele lunii. Ochii îi erau ascunşi pe după monedele argintii de jumătate de dolar care sclipeau şi luceau. Cândva, îi trimisese jumătăţi de dolar de ziua lui, însă nu venise niciodată să-l vadă, zisese că îi e frică să zboare.

— .fals cer un este Ăsta, a zis Linda McQueen .lucru acelaşi sunt nu distracţia şi Dragostea .invers sens în mergi să încerci nu Tu .împotriveşti te să încerci nu Tu

— Ce vrei să spui cu cerul care e fals? a întrebat Wayne.

Ea a arătat dincolo de fereastră, iar Wayne şi-a întins gâtul şi a privit în sus. O secundă mai devreme, cerul fusese învolburat cu fulgi de zăpadă. Acum, totuşi, era cuprins de purici de ecran – un milion de miliarde de fulgi fini de alb şi gri şi alb, bâzâind furios deasupra munţilor.

Terminaţiile nervoase din spatele globurilor oculare ale lui Wayne au zvâcnit la vederea imaginii. Nu era o lumină orbitoare şi dureroasă – de fapt, era aproape ştearsă –, dar era ceva la acea agitaţie nebună care o făcea greu de privit. El a tresărit, şi-a închis pleoapele şi s-a tras înapoi. Bunica lui şi-a îndreptat chipul spre el, cu ochii ascunşi în spatele acelor monede.

— Dacă ai fi avut chef să joci jocuri cu mine, ar fi trebuit să vii să mă vizitezi în Colorado, a spus Wayne. Am fi putut să vorbim invers cât ai fi avut tu chef. Noi nici măcar nu am vorbit de fapt, cât ai fost în viaţă. Nu înţeleg de ce vrei să vorbim acum.

— Cu cine discuţi, Wayne? a întrebat Manx.

— Cu nimeni, a zis Wayne şi s-a întins peste Linda McQueen, a deschis portiera şi a împins-o afară.

Ea nu cântărea mai nimic. Era uşoară, ca atunci când ai împinge o pungă cu sticksuri. S-a răsucit din maşină şi a lovit asfaltul cu un bufnet sec şi s-a sfărâmat cu un sunet melodios, iar în acel moment Wayne s-a trezit în

Indiana

Şi şi-a întors capul şi a privit prin luneta maşinii. Tocmai se spărsese o sticlă pe drum. Cioburi fine împânzeau asfaltul, ca nişte diamante sclipind în mişcare. Manx aruncase o sticlă de ceva. Wayne îl mai văzuse făcând asta o dată sau de două ori. Charlie Manx nu părea să fie genul de persoană cu apetenţă pentru reciclare.

Când Wayne s-a ridicat în picioare – frecându-se cu podul palmei la ochi – oamenii de zăpadă dispăruseră. La fel şi luna somnoroasă şi munţii şi nestematele aprinse ale Tărâmului Crăciunului din depărtare.

A văzut ştiuleţi înalţi de porumb şi un bar de muzică country cu un panou din neon purpuriu înfăţişând o blondă de zece metri înălţime cu minijup şi cizme de cowboy. Când panoul sclipea, ea lovea cu un picior şi îşi dădea fruntea pe spate, îşi închidea pleoapele şi săruta întunericul.

Manx l-a privit pe băiat prin oglinda retrovizoare. Wayne s-a simţit îmbujorat şi cu capul greu de la somnul acela adânc, şi poate acesta era motivul pentru care nu a fost surprins să vadă cât de tânăr şi sănătos ajunsese să fie Manx.

Îşi scosese şapca şi era la fel de chel ca întotdeauna, însă pielea scalpului îi era netedă şi rozalie, nu albă şi pătată. Numai ce cu o zi în urmă arătase ca un glob cu desenele unor continente pe care niciun om zdravăn la minte nu şi-ar fi dorit să le viziteze: Insula Sarcoamei, Pata de Ficat Nordică. Ochii lui Manx îl cercetau din spatele unor sprâncene ascuţite, arcuite, de culoarea promoroacei. Wayne nu îşi aducea aminte să îl fi văzut clipind măcar o dată în toate acele zile în care stătuseră împreună. Din ce-şi dădea seama, bărbatul nu avea gene.

Dimineaţa trecută arătase ca un cadavru ambulant. Acum arăta de parcă ar fi fost de şaizeci de ani, plin de vitalitate şi sănătos. Însă în privirea lui se citea o stupizenie aviară – acel gen de stupizenie lacomă a unei păsări care se uită la un stârv în mijlocul autostrăzii întrebându-se dacă

ar putea oare să prindă câteva bucăţi gustoase înainte să fie călcată de maşini.

— Mă mănânci? a întrebat Wayne.

Manx a râs, un croncănit aspru. Chiar şi suna a cioară.

— Dacă nu m-am apucat să mă înfrupt până acum din tine, probabil că nici n-o s-o fac, a zis Manx. Nu prea cred că ai putea ţine loc de cină. Nu ai prea multă carne pe tine şi ce ai pe-acolo începe să cam miroasă a putrid. Mai bine mă rezum la porţia aceea de cartofi dulci prăjiţi.

Ceva nu era în regulă cu Wayne. O putea simţi. Dar nu putea pune degetul pe ce, mai exact. Avea dureri vagi şi era inflamat şi febril, însă asta putea la fel de bine să fie de la dormitul în maşină, iar senzaţia nouă era cu totul altceva. Tot ce-a putut distinge a fost impresia că reacţia la cine ştie ce-i făcea Manx se disipa încet, încet. Aproape că a izbucnit în râs, spre surprinderea lui, atunci când Manx a folosit cuvântul „putrid”. Nu mai auzise niciodată până atunci folosindu-se într-o conversaţie un astfel de cuvânt, şi i s-a părut hilar. O persoană normală, totuşi, nu ar fi râs din cauza cuvintelor alese de către răpitorul său.

— Dar eşti un vampir, a spus Wayne. Iei ceva din mine şi pui în tine.

Manx l-a analizat scurt prin oglinda retrovizoare.

— Automobilul ne face pe amândoi mai bine. E ca unul dintre acele vehicule care se fabrică acum şi pe care oamenii le denumesc hibride. Ştii despre hibride? Merg pe jumătate cu benzină, pe jumătate cu intenţii bune. Însă ăsta e hibridul *original!* Maşina asta merge pe benzină şi intenţii *rele!* Gândurile şi intenţiile sunt doar o altă formă de energie, un fel de ulei de motor. Acest Rolls-Royce de epocă macină sub roţi kilometri întregi de sentimente negative şi toate acele lucruri care ţi-au făcut rău vreodată sau care te-au speriat. Nu mă refer în sens metaforic. Ai vreo cicatrice?

— Am alunecat odată cu un şpaclu şi mi-a făcut o cicatrice chiar aici, a zis Wayne.

Şi şi-a ridicat mâna dreaptă, însă atunci când s-a uitat, nu a mai putut găsi cicatricea subţire ca firul de păr care

fusese dintotdeauna pe buricul degetului mare. L-a contrariat faptul că putuse să dispară aşa, în neant.

— Drumul spre Tărâmul Crăciunului înlătură toate amărăciunile, alină toate durerile şi şterge toate cicatricile. Îndepărtează toate acele părţi din tine care nu-ţi aduceau nimic bun, iar ce lasă în urmă e curăţenie şi puritate. Până când vom ajunge la destinaţia noastră, vei fi neştiutor nu numai faţă de durere, ci şi faţă de orice *amintire* a durerii. Toată nefericirea ta e precum mizeria de pe un geam. După ce maşina va termina treaba cu tine, mizeria va fi curăţată, iar tu vei străluci împrospătat. Şi la fel o voi face şi eu.

— Aha, a zis Wayne. Şi dacă nu aş fi fost în maşină cu tine? Dacă ai fi mers singur spre Tărâmul Crăciunului? Tot te-ar mai fi făcut maşina mai... tânăr? Te-ar mai fi împrospătat?

— Vai, dar ce de întrebări ai! Fac pariu că eşti un elev de nota zece! Nu. Nu pot să mă duc singur în Tărâmul Crăciunului. Nu pot găsi drumul de unul singur. Fără un pasager, maşina e o simplă maşină. Şi asta e cea mai grozavă chestie! Pot să fiu făcut fericit şi sănătos doar dacă îi fac *pe alţii* fericiţi şi sănătoşi. Drumul tămăduitor spre Tărâmul Crăciunului e doar pentru cei inocenţi. Maşina nu are de gând să mă lase să trag eu spuza. Trebuie să fac bine altora dacă vreau să îmi fie făcut şi mie bine. Of, de-ar funcţiona aşa şi restul lumii!

— Ăsta de acum e drumul tămăduitor spre Tărâmul Crăciunului? a întrebat Wayne, aruncând un ochi pe fereastră. Pare mai degrabă autostrada I-80.

— *Este* autostrada interstatală numărul 80... acum, că te-ai trezit. Însă cu doar un minut în urmă tu visai vise dulci şi noi ne aflam de Aleea Sf. Nick, pe sub razele bătrânului domn Lună. Nu-ţi aminteşti? Oamenii de zăpadă şi munţii din depărtare?

Wayne nu ar fi avut cum să fie mai zdruncinat nici dacă ar fi lovit o groapă adâncă. Nu-i plăcea să se gândească la faptul că Manx fusese cu el în visul lui. A rememorat scurt acea imagine cu cerul nenatural cuprins de purici. *Ăsta este un cer fals.* Wayne conştientiza că Bunica Lindy încercase

să-i spună ceva – încercase să îi dezvăluie o modalitate prin care să se protejeze de ceea ce Manx şi maşina lui îi făceau –, dar nu o înţelegea, şi părea că descâlcirea dilemei cerea un efort mult prea mare. Mai mult, era un pic prea târziu ca ea să se apuce să îi dea sfaturi. Nu prea se chinuise să îi zică ceva folositor cât fusese în viaţă, iar el o bănuia că îl displace pe tatăl lui doar pentru că Lou era gras.

— Când o să cazi din nou în lumea somnului, o să îl găseşti iarăşi, a spus Manx. Cu cât ajungem mai devreme acolo, cu atât mai repede poţi să te dai în Sania Montagne Russes şi să te joci împunge-orbul alături de fiicele mele şi prietenii lor.

Se aflau într-o vale care tăia printr-o plantaţie de porumbi. Deasupra rândurilor stăteau aplecate maşinării, grinzi negre care se arcuiau înspre cer asemenea unui prosceniu deasupra unei scene. Wayne şi-a dat seama că acele maşinării împroşcau cu otravă. Erau pe cale să îmbibe porumbul cu o ploaie letală care să-l ferească de la a fi ros de specii invazive. Exact acele cuvinte – „specii invazive” – erau cele care îi răsunau în minte. Mai târziu, porumbul urma să fie spălat superficial, iar oamenii îl vor mânca.

— A plecat cineva vreodată din Tărâmul Crăciunului? a întrebat Wayne.

— Odată ce ajungi acolo, nu mai vrei să pleci. Acolo se află tot ce ţi-ar dori inima. Cele mai captivante jocuri. Cele mai incitante ture de carusel. Sunt mai multe beţe cu vată de zahăr decât ai fi în stare să mănânci într-o sută de ani.

— Dar *aş putea* pleca din Tărâmul Crăciunului? Dacă aş vrea?

Manx i-a aruncat prin oglindă o privire aproape ostilă.

— Şi totuşi, poate că unii profesori au considerat că îi baţi la cap cu toate întrebările astea ale tale. Ce note aveai?

— Nu foarte bune.

— Na. O să te bucuri să ştii că în Tărâmul Crăciunului nu există şcoli. Şi eu am detestat şcoala. Prefer să scriu istoria decât să citesc despre ea. Le place să-ţi spună că a învăţa este o aventură. Dar sunt baliverne. Învăţatul e învăţat. *Aventura* e aventură. Sunt de părere că după ce înveţi

adunarea şi scăderea şi poţi citi rezonabil de bine, orice altceva e foarte probabil să ducă doar la idei de măreţie şi la necazuri.

Din asta, Wayne a concluzionat că nu va putea părăsi Tărâmul Crăciunului.

— Mi se permit nişte ultime dorinţe?

— Uite ce. Te porţi ca şi cum ai fost condamnat la moarte. Nu eşti pe culoarul de execuţie. O să ajungi la Tărâmul Crăciunului simţindu-te mai bine ca niciodată!

— Însă dacă nu mă mai întorc, dacă va trebui să stau pentru totdeauna în Tărâmul Crăciunului... sunt unele lucruri pe care aş vrea să le fac înainte de a ajunge acolo. Pot măcar să iau o ultimă masă?

— Ce vrei să zici? Crezi că nu o să fii hrănit în Tărâmul Crăciunului?

— Şi dacă e vreun fel de mâncare pe care mi-aş dori-o şi n-o pot primi? În Tărâmul Crăciunului poţi să primeşti orice îţi doreşti de mâncare?

— E vată de zahăr şi cacao şi hot-dogi şi acadelele acelea care mie îmi strică mereu dinţii. E tot ce şi-ar dori un copil vreodată.

— Aş vrea un ştiulete de porumb. Un ştiulete de porumb cu unt, a spus Wayne. Şi o bere.

— Sunt convins că nu ar fi nicio problemă să îţi facem rost de nişte porumb şi nişte... Stai puţin, ce-ai zis? Bere root? Avem şi noi bere root bună în Vestul-de-Mijloc. Chiar mai bună decât cea din sarsaparilla.

— Nu bere root. Bere adevărată. Vreau o Coors Silver Bullet.

— De ce ai vrea bere?

— Tata a zis că o să am voie să beau una cu el pe terasă când fac douăzeci şi unu de ani. A zis că o să pot să beau una de 4 iulie şi să mă uit la artificii în timpul ăsta. Abia aşteptam. Bănuiesc că nu se mai pune problema, acum. Pe lângă asta, ai zis că în Tărâmul Crăciunului e Crăciun în fiecare zi. Bănuiesc că asta înseamnă fără vreun 4 iulie. În Tărâmul Crăciunului nu sunt prea patrioţi. Aş mai vrea şi nişte artificii. Am avut artificii în Boston.

Au traversat un pod lung, jos. Metalul zimţuit a huruit din plin sub cauciucuri. Manx nu a mai rostit nimic până nu au trecut de cealaltă parte.

— În noaptea asta îţi turuie gura, nu glumă. Am condus o mie de kilometri împreună, şi acum nu-ţi mai tace flanca. Hai să văd dacă am înţeles bine. Ai vrea să îţi cumpăr un pahar, un ştiulete de porumb şi suficiente artificii încât să dai propria ta petrecere de 4 iulie. Eşti sigur că nu ai omis ceva? Aveai de gând să serveşti cu mama ta pâté de gâscă şi caviar atunci când ai fi absolvit liceul?

— Nu vreau propria mea petrecere privată de 4 iulie. Vreau doar nişte artificii. Şi poate două, trei rachete.

A făcut o pauză, apoi a continuat:

— Mi-ai zis că îmi eşti dator. Pentru când mi-ai omorât câinele.

A urmat o perioadă de tăcere apăsătoare.

— Aşa e, a recunoscut Manx, într-un sfârşit. Îmi scăpase din minte. Nu sunt mândru de asta. Ai considera că suntem chit dacă ţi-aş lua o bere şi un ştiulete de porumb şi nişte artificii?

— Nu. Dar nici nu o să mai cer altceva.

Băiatul a privit pe fereastră şi a iscodit luna. Era un os ciobit din argint, fără chip şi singuratic. Nu la fel de interesantă ca luna din Tărâmul Crăciunului. Totul era mai interesant în Tărâmul Crăciunului, a presupus Wayne.

— Cum ai *dat* de Tărâmul Crăciunului? a întrebat.

— Mi-am dus fetele acolo. Şi pe prima mea soţie.

Manx a făcut o pauză, după care a adăugat:

— Prima mea soţie a fost o femeie dificilă. Greu de satisfăcut. Aşa sunt majoritatea roşcatelor. Avea o listă lungă de nemulţumiri faţă de mine şi a făcut ca propriii mei copii să nu mai aibă încredere în mine. Am avut două fiice. Tatăl ei mi-a oferit nişte bani ca să pornesc o afacere, iar eu i-am cheltuit pe o maşină. Maşina asta. Am crezut că Cassie – adică prima mea soţie – va fi fericită văzându-mă cum vin acasă cu maşina. În schimb, a fost la fel de impertinentă şi dificilă ca de obicei. A zis că am prăpădit banii. Eu i-am zis că urma să fiu şofer antamat. Ea a zis că urma să fiu un

sărăntoc, şi la fel şi ele. Era o femeie pizmaşă şi mă abuza în faţa copiilor, lucru pe care niciun bărbat nu ar trebui să îl suporte.

Manx şi-a flexat mâinile pe volan, cu articulaţiile albindu-i-se.

— Odată, nevastă-mea a aruncat după mine cu o lampă cu gaz, iar cea mai bună haină a mea a luat foc. Şi crezi că şi-a cerut cumva scuze? Ehe! Mai gândeşte-te. A făcut haz de mine la Ziua Recunoştinţei şi la întâlnirile de familie, prefăcându-se că sunt eu şi tocmai ce am luat foc. Alerga zevzec de colo, colo, ca un curcan, dând din mâini şi strigând „Stinge-mă, stinge-mă!”. Surorile ei considerau mereu că e foarte hazliu. Să-ţi zic ceva. Sângele unei roşcate e cu trei grade mai rece decât cel al unei femei normale. E ceva ce s-a stabilit prin studii medicale, a spus şi a privit amărât în oglinda retrovizoare. Desigur, însuşi lucrul care le face să fie imposibil de trăit cu ele e ceea ce face să le fie greu bărbaţilor să stea deoparte de ele, dacă înţelegi ce vreau să zic.

Wayne n-a înţeles, dar a încuviinţat tăcut.

Manx a mai zis:

— Eee... Foarte bine, atunci. Cred că am bătut palma. Cunosc un loc de unde putem cumpăra artificii atât de zgomotoase şi de luminoase, că o să surzeşti şi orbeşti până ce termină ele de pocnit! Ar trebui să ajungem mâine la Biblioteca Aici, imediat după lăsarea întunericului. După ce o să ne apucăm să lansăm rachete şi să aruncăm cu bombe de cireşe, oamenii o să creadă că a început Al Treilea Război Mondial.

S-a oprit şi a adăugat pe un ton şiret:

— Poate că dra Margaret Leigh o să ni se alăture în festivităţi. Nu m-ar deranja să aprind un fitil sub ea, şi numai ca să o învăţ o lecţie despre cum să nu îşi bage nasul în oala altora.

— Ce mai contează? a întrebat Wayne. De ce n-am lăsa-o în pace?

O molie uriaşă a lovit parbrizul, cu o bufnitură surdă şi uscată, lăsând urme pe geam.

— Eşti un tânăr foarte isteţ, Wayne Carmody, a spus Manx. Ai citit toate poveştile alea despre ea. Sunt sigur că dacă îţi pui mintea la contribuţie, ai vedea de ce mă preocupă.

Când încă mai era lumină, Wayne răsfoise prin teancul de hârtii pe care îl adusese Manx cu el în maşină, lucruri pe care le găsise Bing pe internet referitoare la Margaret Leigh. Erau douăsprezece poveşti în total, spunând o singură poveste mai cuprinzătoare despre abandon, dependenţe, singurătate... şi, straniu, miracole tulburătoare.

Primul text data de la începutul anilor nouăzeci şi fusese prezentat în Gazeta Cedar Rapids: „Medium sau ghicit la noroc? «Presimţirea» bibliotecarei locale salvează copii.” Spunea povestea unui bărbat pe nume Hayes Archer care locuia în Sacramento. Archer şi-a împachetat cei doi fii ai săi în avionul lui Cessna nou-nouţ şi a tulit-o cu ei cu tot pentru un zbor în clar de lună de-a lungul coastei Californiei. Avionul nu era singurul lucru nou. La fel era şi licenţa lui de pilot. La patruzeci de minute de la decolare, aparatul Cessna monomotor a executat câteva manevre neregulate şi a dispărut de pe radar. Scenariul cel mai negru fusese că bărbatul scăpase din ochi linia orizontului, prin ceaţa deasă, şi se prăbuşise în mare în timp ce încerca să se redreseze. Întâmplarea atrăsese atenţia canalelor de ştiri naţionale, Archer având o avere considerabilă.

Margaret Leigh sunase poliţia din California ca să le spună că Archer şi copiii lui nu erau morţi, nu se prăbuşiseră în mare. Ajunseseră pe teren ferm şi căzuseră într-o strungă. Nu putea oferi localizarea exactă, însă era de părere că poliţia ar putea căuta pe coastă un punct în care se găseşte sare.

Aparatul Cessna a fost descoperit la cincisprezece metri de sol, cu susu-n jos, atârnat de un copac sequoia, în – ţine-te bine – Parcul Statal Punctul Sărat. Băieţii erau nevătămaţi. Tatăl avea spinarea ruptă, dar se aştepta să supravieţuiască. Maggie precizase că ideea ei inexplicabilă îi venise într-o sesiune de Scrabble. Articolul era însoţit de o

fotografie a avionului răsturnat şi o alta cu Maggie însăşi, aplecată deasupra unei table de Scrabble, la un turneu. Descrierea de sub cea de a doua fotografie spunea: *„Cu presimţirea ei norocoasă, e păcat că Maggie a ales să joace Scrabble, şi nu la LOTO!”*

Mai apăruseră de-a lungul anilor şi alte presimţiri: un copil găsit într-un puţ, informaţii despre un om pierdut pe mare în timp ce încerca să navigheze în jurul globului. Însă apăreau din ce în ce mai rar, la distanţe din ce în ce mai mari. Cea mai recentă, un scurt articol despre cum Maggie a ajutat la localizarea unui fugar, apăruse în 2000. După care nu mai era nimic până în 2008, iar articolele care urmau nu erau despre miracole, ci despre opusul lor.

Mai întâi, fusese o inundaţie în Aici, Iowa, cu pagube considerabile şi cu o bibliotecă înecată sub ape. Maggie însăşi aproape că se înecase încercând să salveze cărţi şi fusese tratată pentru hipotermie. Colectele private nu au reuşit să strângă suficienţi bani pentru a menţine biblioteca deschisă, iar peste ea au fost trase obloanele.

În 2009 Maggie a fost acuzată de periclitarea siguranţei publice atunci când a pornit un foc într-o clădire părăsită. La momentul faptei, deţinea asupra sa mai multe substanţe psihotrope.

În 2010 a fost arestată şi acuzată de ocuparea abuzivă a unui spaţiu abandonat şi de posesie de heroină.

În 2011 a fost arestată pentru oferirea de servicii nereglementate. Poate că Maggie Leigh era în stare să prezică viitorul, însă darul ei spiritist nu a avertizat-o să se ferească de poliţistul sub acoperire din holul motelului Cedar Rapids. A primit treizeci de zile de închisoare. Ceva mai târziu în acelaşi an, a fost ridicată din nou, de data aceasta cu destinaţia spitalului, nu a închisorii; suferise de expunere prelungită la frig. În articolul respectiv, „ananghia” ei fusese descrisă ca „mult prea frecventă printre persoanele fără adăpost din Iowa”, felul în care Wayne a aflat că femeia trăia pe stradă.

— Vrei să o vezi pentru că ea ştia că vii şi i-a spus şi maică-mii, a zis Wayne, într-un final.

— Am *nevoie* să o văd deoarece ea ştia că sunt pe drum şi a vrut să îmi pună *beţe-n roate,* a zis Manx. Şi dacă nu împart nişte vorbe cu ea, nu pot fi sigur că nu o să-mi mai pună şi altă dată beţe-n roate. Nu e prima dată când a trebuit să mă ocup cu cei de teapa ei. Pe cât posibil, încerc să evit oamenii ca ea. Sunt mereu încurcă-lume.

— Oamenii ca ea... Te referi, bibliotecari?

Manx a pufnit pe nas.

— Faci pe îngeraşul cu mine. Mă bucur să văd că ţi-ai recăpătat simţul umorului. Am vrut să spun că mai sunt şi alţi oameni în afară de ea care sunt în stare să acceseze lumile secrete împărtăşite ale gândurilor.

Şi a ridicat braţul şi a ciocănit de tâmplă cu un deget, pentru a sublinia locul în care sălăşluieşte acea lume.

— Eu am Wraith-ul, a continuat el, iar când mă aflu în spatele volanului acestei maşini îmi pot găsi drumul pe calea cea secretă ce duce la Tărâmul Crăciunului. Am cunoscut pe alţii care pot să folosească totemuri capabile să răscolească măruntaiele realităţii. Să o recompună ca pe un boţ de lut maleabil ce e. A fost Craddock McDermott, care afirma că spiritul lui adăsta în costumul lui favorit. Mai e Omul care Păşeşte De-a-ndoaselea şi care are un ceas teribil ce merge în sens invers. N-ai vrea să nimereşti pe o alee întunecată faţă în faţă cu Omul care Păşeşte De-a-ndoaselea, copile! Sau niciunde! Mai sunt Adevăratul Nod, care trăiesc pe drumuri şi au cam aceeaşi meserie cu a mea. Eu îi las în plata lor, şi ei îmi întorc favoarea. Iar a noastră Maggie Leigh trebuie să aibă un totem al ei, pe care îl foloseşte ca să-şi bage nasul şi să spioneze. Probabil acele piese de Scrabble de care tot aminteşte. Na. Pare-se că i s-a pus pata anume pe mine. Presupun că dacă trecem prin zonă, ar fi politicos să îi facem o vizită. Mi-ar face plăcere să o cunosc şi să văd dacă n-aş putea-o oare lecui de curiozitatea aia a ei!

A clătinat din cap, apoi a izbucnit într-un hohot de râs. Acel croncănit grav şi răguşit al lui era râsetul unui om bătrân. Drumul spre Tărâmul Crăciunului îi putea readuce tinereţea în trup, însă nu putea face nimic cu felul în care

râdea.

A continuat să conducă. Linia punctată din mijlocul şoselei bolborosea în stânga lor.

Într-un sfârşit, Manx a oftat şi a deschis din nou gura:

— Nu mă deranjează să îţi destăinui, Wayne, faptul că aproape toate necazurile pe care le-am avut de-a lungul timpului au fost iscate de o femeie sau alta. Margaret Leigh şi mama ta şi prima mea soţie au fost croite din aceeaşi stofă, iar numai Domnul ştie că au mai fost încă multe altele de acolo de unde au venit ele. Şi ştii ce? Toate clipele mele fericite au fost cele în care m-am eliberat de orice influenţă feminină! Când nu a trebuit să fac compromisuri. Bărbaţii îşi petrec cea mai mare parte a vieţii lor trecuţi din mâna unei femei într-a alteia şi presaţi să stea în slujba lor. Nici nu-ţi poţi închipui de la ce viaţă te-am salvat! Bărbaţii nu se pot opri să se gândească la femei. Când se apucă să se gândească la o domniţă, e ca un bărbat înfometat care se gândeşte la o friptură în sânge. Când ţi-e foame şi simţi aroma unei fripturi la grătar, eşti distras de senzaţia nevoiaşă din gâtlej şi arunci pe fereastră orice raţiune. Femeile sunt conştiente de asta. Profită de asta. Stabilesc reguli, aşa cum mama ta stabileşte reguli înainte de a te chema la cină. Dacă nu-ţi faci curat în cameră, nu-ţi schimbi cămaşa şi nu te speli pe mâini, nu ţi se permite să te aşezi la masa de cină. Cei mai mulţi bărbaţi îşi dau măsura reuşitei în viaţă dacă ajung să se ridice la aşteptările impuse lor de către o femeie. Asta le oferă întregul lor set de valori. Însă când scoţi femeia din cadru, bărbatul e în stare să se bucure de un pic de linişte interioară. Când nu mai e nimeni cu care să te târguieşti, în afara ta însuţi şi a celorlalţi bărbaţi, poţi să vezi cine eşti. Ceva ce mereu te face să te simţi bine.

— De ce nu ai divorţat de prima ta soţie? a întrebat Wayne. Dacă nu îţi mai plăcea de ea?

— Nimeni n-o făcea în acele vremuri. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Mi-a trecut prin cap să o părăsesc. Şi chiar am părăsit-o de două ori. Însă m-am întors de fiecare dată.

— De ce?

— Mi se făcuse foame de friptură.

Wayne a întrebat:

— Acum cât timp s-a petrecut – când ai fost căsătorit prima oară?

— Mă întrebi cumva cât de bătrân sunt?

— Da.

Manx a zâmbit.

— O să-ţi zic asta: la prima noastră întâlnire, Cassie şi cu mine ne-am dus să vedem un film mut! A fost acum mult timp!

— Ce film?

— Era un film horror german, deşi pe cartoanele de titlu era scris în engleză. În timpul fragmentelor mai înfricoşătoare, Cassie îşi ascundea faţa de trupul meu. Am vizionat spectacolul alături de tatăl ei, şi dacă el n-ar fi fost prezent, cred că mi s-ar fi cocoţat în poală. La vremea respectivă, avea doar şaisprezece ani, un bob de om, graţioasă şi delicată şi timidă. Ăsta e felul cu multe femei. În tinereţe, sunt nestemate cu infinite posibilităţi. Se înfioară sub fervoarea vieţii şi a dorinţei. Când se transformă în fiinţe pizmaşe, e ca un pui de găină care îşi scuturǎ penele, aruncându-şi puful tinereţii pentru penele negre! Femeile renunţă deseori la tandreţea lor fragedă aşa cum un copil renunţă la dinţii lui de lapte.

Wayne a încuviinţat şi şi-a scos îngândurat un dinte din gură, de pe maxilarul superior. Şi-a trecut limba peste cavitatea unde fusese, cu sângele scurgându-se într-o prelingere caldă. Putea simţi un dinte nou, începând să împingă locul în care fusese cel vechi, deşi se simţea mai puţin ca un dinte, cât ca un micuţ cârlig de pescuit.

Şi-a băgat dintele căzut în buzunarul de la pantalonii scurţi, alături de ceilalţi. Pierduse cinci dinţi în ultimele treizeci şi şase de ore în care stătuse în Wraith. Nu era îngrijorat de asta. Simţea ieşind noi şi noi rânduri de dinţi micuţi.

— Ceva mai târziu, să ştii, soţia mea m-a acuzat că sunt vampir, aşa cum ai făcut-o şi tu, a zis Manx. A spus că eram ca acel duh rău pe care îl văzusem împreună în filmul

german. A spus că scurg viaţa din cele două fiice ale noastre, că mă hrănesc din ele. Şi iată, totuşi, atâţia ani mai târziu, şi fiicele mele sunt în putere, fericite, tinere şi puse pe distracţie! Dacă ar fi fost să le fi scurs viaţa din ele, presupun că am reuşit o treabă de mântuială. Vreo câţiva ani, soţia mea m-a făcut aşa de nefericit, că eram gata să o omor şi pe ea, şi pe mine, şi pe copiii mei, doar ca să ştiu că am terminat odată. Dar acum pot să mă uit în urmă şi să râd. Aruncă un ochi cândva la plăcuţa mea de înmatriculare. Am luat ideile hidoase ale soţiei mele referitoare la mine şi am făcut haz de necaz cu ele. Ăsta e modul în care poţi supravieţui! Trebuie să înveţi să râzi, Wayne. Trebuie să găseşti în continuu feluri în care să te distrezi! Crezi că poţi să-ţi aduci aminte asta?

— Cred că da, a zis Wayne.

— E bine aşa, i s-a adresat Manx. Doi inşi care merg împreună prin noapte! E totul în regulă. Nu mă sfiesc să-ţi spun că eşti o companie mai bună decât Bing Partridge. Măcar tu nu simţi nevoia stringentă să scoţi câte un cântec prostesc din orice.

Şi Manx s-a apucat să cânte pe o voce piţigăiată:

— Te ador pe tine, mă ador pe mine, ador să mă joc cu puţulica-n vine!

A scuturat din cap:

— Am avut parte de câteva drumuri lungi alături de Bing şi fiecare dintre ele a fost mai lung decât precedentul. Nu-ţi poţi imagina ce uşurare e să fii împreună cu cineva care nu cântă tot timpul cântece prosteşti şi nu pune întrebări prosteşti.

— Putem să luăm curând ceva de mâncare? a întrebat Wayne.

Manx a plesnit volanul şi a râs.

— Văd că am vorbit prea devreme – pentru că dacă asta nu-i o întrebare prostească, e pe-aproape, tinere Stăpâne Wayne! Ţi s-au promis cartofi dulci prăjiţi, şi să mă trăsnească dacă nu am de gând să îi servim. În ultimul secol, am dus peste o sută de copii în Tărâmul Crăciunului, şi încă nu l-am înfometat de moarte pe nici măcar unul

dintre ei.

Restaurantul cu fabuloşii cartofi dulci prăjiţi era la douăzeci de minute spre vest, un acaret de crom şi sticlă poziţionat într-o parcare de mărimea unui stadion de fotbal. Stâlpi înalţi de zece metri cu becuri cu vapori de sodiu luminau asfaltul la fel de puternic precum soarele zilei. Spaţiul de odihnă era aglomerat de camionagii, iar prin fereastra din faţă Wayne a observat că fiecare scaun înalt de-a lungul barului era ocupat, de parcă ar fi fost ora unsprezece a amiezii, nu a nopţii.

Întreg ţinutul era cu ochii în patru după un bătrân cu un copil călătorind într-un Rolls-Royce Wraith de epocă, însă nicio persoană din restaurant nu a privit afară şi nu i-a băgat în seamă, iar Wayne nu a fost surprins. Aflase deja şi acceptase faptul că maşina putea fi *zărită,* nu şi *remarcată.* Era asemenea unui canal la televizor care emitea paraziţi – toată lumea sărea imediat peste. Manx a parcat în faţă, nas în nas cu peretele clădirii, şi lui Wayne nu i-a trecut nicio clipă prin cap ideea de a încerca să sară sau să ţipe sau să bată în geam.

— Nu pleca nicăieri, i-a spus Manx şi i-a făcut cu ochiul înainte de a coborî din maşină şi de a intra.

Wayne putea vedea prin parbriz în restaurant, şi l-a privit pe Manx cum îşi face loc prin gloata din dreptul tejghelei de servit. Televizorul de deasupra barului arăta nişte maşini de curse gonind pe o pistă; apoi pe preşedinte în spatele unui pupitru, fluturând un deget; apoi o blondă platinată vorbind la un microfon în timp ce stătea în faţa unui lac.

Wayne s-a încruntat. Lacul părea familiar. Cadrul s-a schimbat, iar Wayne a privit brusc la casa închiriată din Winnipesaukee, cu maşini de poliţie oprite de-a lungul şoselei din faţa ei. De acolo, din restaurant, Manx privea şi el aceleaşi imagini la televizor, cu capul aplecat puţin într-o parte.

Cadrul s-a mai schimbat o dată, iar Wayne a văzut-o pe maică-sa ieşind în trombă din hambar, călare pe Triumph. Nu purta cască, iar părul îi biciuia în spate pe măsură ce plonja către cameră. Cameramanul n-a reuşit să se

ferească la timp. Aparatul în cădere a oferit o panoramă rotită a cerului, a ierbii şi a pietrişului înainte de a lovi pământul.

Charlie Manx a păşit grăbit afară din restaurant, s-a urcat în spatele volanului, iar NOS4A2 a alunecat înapoi pe drum.

Ochii îi erau pierduţi, iar colţurile gurii erau îngheţate într-o căutătură dură şi dezagreabilă.

— Cam atât cu cartofii noştri prăjiţi, a zis Wayne.

Dar dacă Charlie Manx l-a auzit sau nu, asta nu a mai arătat-o.

Casa Somnului

Nu simţea ca şi cum ar fi fost rănită; nu avea dureri, nicăieri.

Durerea va fi venit mai târziu.

Dar nici nu i s-a părut că se trezise, că experimenta vreo conştientizare a faptelor. În schimb, bucăţi din ea au început, reticente, să se repună pe făgaş. Era o muncă îndelungată, meticuloasă, la fel de îndelungată şi meticuloasă ca reparatul Triumph-ului.

Şi-a readus aminte de Triumph înainte să îşi readucă aminte de propriul nume.

Undeva, a început să sune un telefon. L-a auzit clar, demodata şi stridenta percuţie a unui ciocănel pocnind repetitiv un clopot, o dată, de două ori, de trei ori, de patru. Sunetul a chemat-o înapoi în lume, însă a dispărut până să realizeze că e trează.

O jumătate a feţei îi era umedă şi rece. Vic era aşezată pe stomac, pe podea, cu capul răsucit într-o parte, cu obrazul căzut într-o băltoacă. Buzele îi erau uscate şi crăpate şi nu-şi putea aduce aminte de vreun alt moment în care să-i fi fost mai sete de-atât. A plescăit din baltă şi a simţit gustul de nisip şi ciment, însă apa era rece şi bună. Şi-a lins buzele, ca să le umezească.

Lângă faţa ei se afla un bocanc. Putea vedea cauciucul negru capsat de talpă şi un şiret atârnând. De vreo oră, tot vedea şi pierdea imaginea acestui bocanc, înregistrându-i o clipă conturul, apoi uitându-l complet de îndată ce îşi închidea din nou ochii.

Vic nu putea spune unde se află. S-a gândit că ar fi fost mai bine să se ridice şi să se uite. S-a gândit că era o probabilitate foarte mare ca în felul acesta fragmentele din care era recompusă atât de filigranat să se împrăştie încă o dată în pudră sclipitoare. Însă nu vedea o alternativă. A avut senzaţia acută că nu va veni nimeni să o ajute prea curând.

Trecuse printr-un accident. Pe motocicletă? Nu. Se afla

într-o pivniţă. Putea observa pereţii de ciment pătaţi, cu suprafeţele cojite pe alocuri, lăsând vederii piatra din spatele tencuielii. Şi percepea în nări un iz vag de subsol, parţial acoperit de alte mirosuri: o putoare intensă de metal încins şi sfâşiat şi un damf de materie fecală, ca de latrină descoperită.

Şi-a trecut mâinile sub corp şi s-a împins în genunchi.

Nu a durut-o aşa de mult pe cât se aşteptase. Simţea junghiuri în articulaţii, la ceafă şi pe fese, dar erau ca nişte junghiuri de răceală, nu ca de oase frânte.

Când l-a zărit, totul a revenit în minte, instantaneu. Evadarea ei de la Lacul Winnipesaukee, podul, biserica în ruine, bărbatul numit Bing, care încercase să o drogheze şi să o violeze.

Omul cu Mască de Gaze era rupt în două bucăţi, conectate între ele doar de un cordon gras de intestine. Jumătatea superioară era pe coridor. Picioarele erau imediat după uşă, cu ghetele foarte aproape de locul în care fusese Vic întinsă pe jos.

Canistra metalică de sevofluran era distrusă, însă el încă mai ţinea strânsă valva de presiune înşurubată în vârf, iar o parte din tub era ataşată de regulator – un dom în formă de cască, zimţat pe margini cu ţepuşe de metal. Însuşi bărbatul era sursa mirosului de fosă septică perforată, probabil tocmai din cauza faptului că fosa lui septică internă se perforase. Îi miroseau maţele.

Încăperea părea cumva înclinată, dată peste cap şi strâmbă. Încercând să înţeleagă ambientul în care se afla, capul lui Vic a început să vâjâie, de parcă s-ar fi ridicat prea repede. Patul era răsturnat, încât putea să vadă partea inferioară, cu arcurile şi picioarele. Chiuveta se desprinsese de pe perete, atârnând la un unghi de patruzeci şi cinci de grade deasupra podelei, sprijinită doar într-o pereche de ţevi, care se eliberaseră din făgaşul lor. Apa ţâşnea dintr-o îmbinare spartă, stropind podeaua. Vic s-a gândit că dacă ar mai fi stat mult timp adormită, ar fi fost foarte probabil să se fi înecat.

O vreme, s-a tot chinuit să se ridice. Piciorul stâng nu

voia să se flexeze, iar când a făcut-o într-un final a simţit o durere suficient de sfâşietoare încât să-i scape un icnet ascuţit printre dinţii încleştaţi. Rotula genunchiului era umflată în nuanţe de verde şi albastru. Nu a îndrăznit să pună prea multă presiune pe ea, suspectând că îi va ceda sub cea mai mică apăsare.

Vic a mai aruncat o ultimă privire prin cameră, ca un oaspete aflat la o expoziţie dintr-un muzeu al suferinţelor. Nu, nimic altceva de văzut aici. Hai să continuăm, oameni buni. Avem nişte piese fabuloase de examinat în încăperea următoare.

A păşit printre picioarele Omului cu Mască de Gaze, având grijă să nu se împleticească în capcana şnurului acela deşirat de intestine. Imaginea era atât de ireală, că nu reuşea să o perceapă în întreaga ei monstruozitate.

Vic s-a strecurat pe lângă partea superioară a trupului bărbatului. Nu dorea să se uite la faţa lui şi şi-a ferit ochii în timp ce a trecut de el. Dar înainte să facă mai mult de doi paşi, nu s-a mai putut abţine şi a privit peste umăr.

Capul îi era întors pe o parte. Sticlele clare ale măştii îi lăsau vederii ochii holbaţi, şocaţi. Tubul de respiraţie fusese împins în spate, umplându-i gura deschisă, un mănunchi de plastic topit şi fibră carbonizată.

Şi-a făcut drum pe coridor. Era de parcă ar fi traversat puntea unei nave care începe să se scufunde. S-a tot clătinat înspre dreapta şi a tot pus mâna pe perete, ca să se echilibreze. Numai că nu era nimic în neregulă cu holul. Vic însăşi era vaporul în pericol de a se răsturna, scufundându-se în întunericul carbonizat. La un moment dat, a uitat să fie atentă şi şi-a pus greutatea pe piciorul stâng. Imediat, genunchiul s-a pliat, iar ea şi-a aruncat în sus un braţ, căutând ceva de care să se sprijine. Mâna i-a apucat bustul lui Isus Hristos, cu al său chip ars şi cu băşici. Bustul stătea pe un raft umplut cu reviste porno. Isus rânjea obscen, iar când ea şi-a retras mâna, era plină de cenuşă, DUMNEZEU A ARS DE VIU, DOAR DRACII ŞTIU.

Nu intenţiona să mai uite de piciorul stâng. Prin minte i-a trecut o idee aleatorie, nu pe de-a întregul bine conturată:

Slavă Domnului că e o motocicletă britanică.

La baza scărilor, piciorul i s-a blocat de un munte de pungi de gunoi, un muşuroi îmbrăcat în plastic, şi s-a împiedicat, căzând în faţă peste movilă – a doua oară. Aterizase pe acelaşi munte de pungi de gunoi atunci când Omul cu Mască de Gaze o doborâse pe scări; îi amortizaseră căzătura şi foarte probabil că o scăpaseră de la a-şi frânge gâtul sau a-şi sparge capul.

Muşuroiul era rece şi solid, însă nu rigid peste tot. Vic ştia ce era sub plastic, ştia după muchiile ascuţite ale şoldului şi planeitatea pieptului. Nu-şi dorea să vadă sau să afle, dar mâinile ei au rupt oricum plasticul. Cadavrul era învelit într-un sac de construcţii, strâns bine cu bandă adezivă.

Mirosul care ieşea nu era miasma putregaiului, ci mai rău de-atât, într-un fel: aroma greţoasă a turtei dulci. Bărbatul dinăuntru era zvelt şi, cândva, arătos. Nu se descompusese, cât mai degrabă se mumificase, cu pielea încreţită şi îngălbenită şi ochii îngropaţi în orbite. Buzele îi erau depărtate de parcă ar fi murit în timpul unui strigăt deznădăjduit, deşi asta ar fi putut fi efectul pielii lui care se întărea şi se retrăgea de pe dinţi.

Vic a expirat adânc; sunetul i-a răsunat, curios, ca un suspin. Şi-a pus mâna pe faţa rece a bărbatului.

— Îmi pare rău, i-a spus Vic omului mort.

Nu se putea împotrivi, trebuia să plângă. Nu fusese niciodată ceea ce considerau oamenii a fi o femeie plângăcioasă, dar în unele clipe lacrimile erau singurul răspuns raţional. Să jelească era un fel de lux; cel mort nu simte nicio pierdere, nu jeleşte pentru nimeni şi pentru nimic.

Vic a mângâiat încă o dată obrazul bărbatului şi şi-a trecut degetul mare peste buzele lui şi atunci a observat bucata de hârtie, mototolită şi vârâtă în gură.

Mortul o implora din priviri.

— Bine, prietene, a zis Vic şi a tras hârtia din gura bărbatului mort.

Gestul nu i-a provocat niciun dezgust. Acel om înfruntase aici un sfârşit tragic, îl înfruntase de unul singur, fusese

folosit şi molestat şi apoi debarasat. Indiferent ce voia bărbatul mort să îi transmită, Vic dorea să asculte, chiar şi dacă era prea târziu ca să-l mai ajute cu ceva.

Notiţa era scrisă în creion, cu o mână tremurată. Bucata de hârtie era un ambalaj rupt de Crăciun.

Capul îmi este suficient de limpede ca să pot scrie.
Prima dată în zile întregi. Lucrurile esenţiale:
Sunt Nathan Demeter din Brandenburg, KY
Am fost sechestrat de Bing Partridge
Lucrează pentru un om numit Manks
Am o fiică, Michelle, care e minunată şi blândă. Slavă Domnului că maşina m-a luat pe mine, şi nu pe ea. Asigură-te că citeşte următoarele:
Te iubesc, fata mea. El nu mă poate răni prea mult pentru că atunci când îmi închid ochii te văd pe tine.
Nu-i nimic dacă plângi, dar nu renunţa la râsete.
Nu renunţa la fericire.
Ai nevoie de amândouă. Eu le-am avut pe amândouă.
Te iubesc, puştoaico – tatăl tău

Vic a citit sprijinită de bărbatul mort şi a avut grijă să nu plângă deasupra hârtiei.

După o vreme, s-a şters pe chip cu podul palmelor. A privit în sus pe scări. Gândul la cum a coborât pe ele i-a produs o senzaţie scurtă, dar intensă de ameţeală. S-a cutremurat realizând că fusese o minune faptul că supravieţuise căzăturii. Se prăbuşise mult mai repede decât urma ea să urce acum. Genunchiul stâng îi zvâcnea furios, cu junghiuri sfâşiind-o în ritmul propriului puls.

S-a gândit că are tot timpul din lume ca să reuşească să urce scările, însă la jumătatea distanţei s-a auzit cum sună iarăşi telefonul. Vic a ezitat, ascultând pocnetul ţipător al ciocanului pe clopot. Apoi a început să facă salturi, strângând balustrada între degete şi aproape că fără să atingă cu piciorul stâng pe scară. *Sunt o micuţă fată olandeză, îmbrăcată în albastru. Iată care sunt lucrurile pe care îmi place să le fac,* a răsunat în mintea ei o voce

subţire de fetiţă, fredonând un cântec de şotron la care Vic nu se mai gândise de decenii.

A ajuns la treapta cea mai de sus şi a trecut prin cadrul uşii până în bătaia luminii orbitoare şi copleşitoare a soarelui. Universul din jur era atât de puternic luminat, încât a năucit-o. Telefonul a sunat din nou, terminându-şi tonul pentru a treia sau a patra oară. Destul de curând, persoana care suna va fi renunţat.

Vic a înşfăcat receptorul negru care atârna de perete imediat lângă uşa spre pivniţă. A rămas cu mâna dreaptă pe cadrul uşii, realizând doar absent faptul că încă mai avea între degete notiţa lui Nathan Demeter. A pus difuzorul la ureche.

— Dumnezeule, Bing, a spus Charlie Manx. Unde-ai fost? Te-am tot sunat. Începusem să mă îngrijorez că ai făcut ceva necugetat. Nu e sfârşitul lumii, să ştii, că nu mai vii cu mine. Vor mai apărea şi alte ocazii, iar între timp sunt o mulţime de lucruri pe care le poţi face pentru mine. Pentru început, mă poţi pune la curent cu cele mai recente noutăţi despre buna noastră prietenă dra McQueen. Am ascultat acum ceva vreme un program de ştiri care zicea că şi-a luat tălpăşiţa de la căbănuţa ei din New Hampshire şi a dispărut. A mai apărut ceva despre ea de atunci? Ce crezi că pune la cale?

Vic a înghiţit cu greu şi a expirat încet.

— Ah, s-a preocupat de tot felul de lucruri, a spus Vic. Cel mai recent, l-a ajutat pe Bing să-şi redecoreze subsolul. Mi s-a părut că are nevoie de nişte culoare, acolo jos, aşa că am pictat pereţii cu el.

Manx a rămas tăcut suficient de mult timp încât Vic să se întrebe dacă nu cumva închisese. Tocmai era gata să îi rostească numele, să vadă dacă mai era pe linie, când el a vorbit din nou.

— Ptiu, pe toţi sfinţii! Vrei să spui că sărmanul Bing e mort? Îmi pare aşa de rău să aud vestea. Ne-am despărţit în termeni nu tocmai amiabili. Acum mă simt prost. A fost,

în multe feluri, un copil. A comis lucruri abominabile, bănuiesc, dar nu-l pot învinui! Nu avea aluat ca să fie altfel.

— Taci şi nu mai aminti de el. Ascultă-mă. Îmi vreau fiul înapoi şi vin să-l iau, Manx. Vin şi nu ai vrea să fii cu el când îl găsesc. Trage pe dreapta. Oriunde ai fi, trage pe dreapta. Lasă-mi băiatul la marginea drumului, nevătămat. Spune-i să mă aştepte şi că mama ajunge acolo numaidecât. Fă asta şi n-o să te mai temi că voi veni după tine. O să te las să scapi. Vom considera că suntem chit.

Ea nu ştia dacă vorbea serios, dar suna bine.

— Cum ai nimerit la Bing Partridge, Victoria? Asta e ce-aş vrea să aflu. A fost ca în Colorado, atunci? Te-ai dus acolo pe podul tău?

— Wayne e teafăr? E bine? Vreau să vorbesc cu el. Dă-mi-l.

— Oamenii din iad vor apă cu gheaţă. Îmi răspunzi la întrebări şi vom vedea dacă îţi răspund şi eu la ale tale. Spune-mi cum ai ajuns la Bing şi o să văd ce pot face.

Vic s-a înfiorat într-un frison teribil, şocul începând să îşi facă simţită prezenţa.

— Mai întâi îmi spui dacă e teafăr. Vai ţie dacă nu e aşa. Dacă nu e, Manx, dacă *nu e,* ce i-am făcut lui Bing o să fie o nimica toată în comparaţie cu ce-o să-ţi fac ţie.

— E bine. E o rază de soare zglobie! Primeşti asta şi doar atât, pe moment. Spune-mi cum ai nimerit la Bing. Pe motocicleta ta? În Colorado a fost o bicicletă. Însă presupun că ai deja un vehicul nou. Te-a dus noul tău vehicul la pod? Răspunde-mi şi te las să vorbeşti cu el.

Ea a încercat să se hotărască ce să zică mai departe, însă nu îi venea în minte nicio minciună şi nu era convinsă că ar fi făcut vreo diferenţă dacă el ştia sau nu.

— Mda. Am traversat podul, iar podul m-a adus aici.

— Aşadar, a zis Manx, te-ai ales cu o pereche de roţi date naibii. Ai un motor cu o treaptă de viteză în plus, aşa-i? Dar nu te-a dus la *mine.* Te-a dus la Casa Somnului. Acu', sunt de părere că e un motiv pentru acest lucru. Am şi eu în mine un vehicul cu câteva trepte extra şi ştiu câte ceva despre cum funcţionează. Chestiile astea au particularităţile

lor.

A făcut o pauză, apoi a reluat:

— Mi-ai cerut să trag pe dreapta şi să-ţi las băiatul la marginea drumului. Ai zis că o să ajungi acolo numaidecât. Podul poate să te ducă doar la un punct fix, nu? E logic. E un *pod,* în definitiv. Cele două capete trebuie să se sprijine pe ceva, chiar dacă sprijinul ar consta în două idei fixe.

— Fiul meu, a spus ea. Fiul meu. Vreau să îi aud vocea. Ai promis.

— O promisiune-i o promisiune, a zis Charlie Manx. Iată-l, Vic. Iată-l pe micuţ.

Jocurile de Artificii Ţintește Luna, Illinois

În sclipirile prăfuite şi înviorate ale dimineţii, dl Manx a scos Wraith-ul de pe drum şi a intrat în parcarea unui depozit de artificii. Magazinul îşi făcea reclamă cu un panou care înfăţişa o lună umflată şi furioasă, cu o rachetă înfiptă într-un ochi, sângerând foc. Wayne a râs imediat cum a văzut imaginea, a râs şi a strâns tare de ornamentul lui.

Magazinul era o clădire individuală lungă, cu un stâlp din lemn în faţă, pentru priponit caii. Wayne a realizat că reveniseră în vestul ţării, acolo unde el locuise cea mai mare parte a vieţii lui. Mai aveau şi în nord stâlpi pentru priponit, uneori, dacă îşi doreau să arate rustic, însă după ce ajungeai în vest de multe ori zăreai balegi mari uscate nu departe de astfel de locuri; aşa realizai că te-ai întors în ţinuturile cowboy-lor. Deşi în ziua de azi o grămadă de cowboy călăreau ATV-uri şi ascultau Eminem.

— În Tărâmul Crăciunului există şi cai? a întrebat Wayne.

— Reni, a zis Manx. Reni albi îmblânziţi.

— Îi poţi călări?

— Îi poţi hrăni direct din palmă!

— Ce mănâncă?

— Orice le oferi. Fân. Zahăr. Mere. Nu sunt mofturoşi.

— Şi sunt complet albi?

— Da. Nu-i vezi prea des, pentru că e foarte dificil să-i distingi pe albul zăpezii. În Tărâmul Crăciunului e întotdeauna zăpadă.

— Am putea să-i vopsim! a exclamat Wayne, încântat de idee. Aşa ar fi mai uşor de văzut.

În ultima vreme, prin minte îi trecuseră o mulţime de idei incitante.

— Da, a zis Manx. Pare distractiv.

— Să-i vopsim roşii. Reni roşii. Roşii ca maşinile de pompieri.

— Ar fi glorios.

Wayne a zâmbit gândindu-se la un ren îmblânzit stând calm, răbdător, în timp ce el îi dădea cu rola cu vopsea

peste blană, colorându-l într-un roşu aprins ca de mere în foietaj. Şi-a trecut limba peste noii lui dinţi ascuţiţi, rumegând la ce lucruri putea face acum. S-a gândit că după ce va ajunge în Tărâmul Crăciunului va găuri dinţii vechi, va petrece o aţă prin ei şi îi va purta ca pe un colier.

Manx s-a aplecat până la torpedo, l-a deschis şi a scos de acolo telefonul lui Wayne. Îl tot folosise intermitent întreaga dimineaţă. Wayne ştia că îl folosise ca să sune pe Bing Partridge, fără succes, însă. Dl Manx nu lăsase niciun mesaj.

Wayne a privit pe geam. Din depozit ieşea un bărbat, cu o plasă. Ţinea mâna unei fetiţe blonde, care sărea de pe un picior pe altul. Ar fi fost amuzant să vopsească o fetiţă în roşu aprins. Să-i scoată hainele şi să o ţintuiască la pământ în timp ce i-ar vopsi corpul ei micuţ şi zvârcolit. Să o vopsească peste tot. Ca să o vopseşti cum trebuie, ar trebui să îi razi tot părul ăla al ei. Wayne s-a întrebat ce oare ar putea face cineva cu o pungă cu păr blond. Sigur era ceva distractiv de scos din asta.

— Dumnezeule, Bing. Unde-ai fost? a spus dl Manx, apoi a deschis portiera şi a coborât din maşină, în parcare.

Fata şi tatăl au urcat în camioneta lor, iar maşina a dat cu spatele peste pietriş. Wayne a făcut cu mâna. Fetiţa l-a văzut şi a făcut înapoi cu mâna. Uau, avea un păr minunat! Ai fi putut face o frânghie de peste un metru din tot părul ăla neted şi auriu. Ai fi putut face un şireang de aur mătăsos şi să o spânzure în el. Ce idee trăsnită! Wayne s-a întrebat dacă a fost vreodată cineva spânzurat de propriul păr.

Manx a stat ceva vreme în parcare, la telefon. Făcea ture cu paşi mari, iar ghetele lui ridicau norişori de cretă în praful albicios.

Încuietoarea s-a ridicat la uşa din spatele scaunului pasagerului. Manx a deschis-o şi s-a aplecat înăuntru.

— Wayne? Îţi aduci aminte cum am zis ieri că dacă eşti cuminte o să poţi să vorbeşti cu mama ta? N-aş vrea să crezi că Charlie Manx nu ştie să se ţină de cuvânt! Iat-o. Ar dori să audă cum îţi mai merge.

Wayne a luat telefonul.

— Mama? a zis el. Mama, eu sunt. Ce mai faci?

S-a auzit un hârşâit şi pocnete îndepărtate, apoi vocea mamei lui, sugrumată de emoţie:

— Wayne.

— Aici sunt. Mă auzi?

— Wayne, a zis ea din nou. *Wayne.* Eşti bine?

— Da! a spus el. Ne-am oprit să luăm artificii. Dl Manx îmi cumpără nişte artificii pe băţ şi poate o rachetă mică. Tu eşti bine? Sună de parc-ai plânge.

— Mi-e dor de tine. Mami are nevoie de tine înapoi, Wayne. Am nevoie de tine înapoi, şi vin să te iau.

— Ah. Ok, a zis el. Mi-am pierdut un dinte. Câţiva dinţi, *de fapt!* Mama, te iubesc! Totu-i bine. Sunt bine. Ne distrăm!

— Wayne. *Nu* eşti bine. Îţi face ceva. Îţi intră în cap. Trebuie să îl opreşti. Trebuie să i te împotriveşti. Nu e un om bun.

Wayne a simţit un freamăt nervos în stomac. Şi-a trecut limba peste dinţii noi, ascuţiţi asemenea unor mici cârlige.

— Îmi cumpără focuri de artificii, a zis el, ursuz.

Se gândise la artificii întreaga dimineaţă, la cum ar face găuri în noapte cu rachetele, dând foc cerului. Şi-ar fi dorit să fie posibil să aprindă şi norii. Asta da privelişte! Să cadă din cer plăpumi de nori, scuipând fum negru în cascada lor.

— L-a omorât pe Hooper, Wayne, a spus ea, şi a fost ca o palmă peste faţă, iar Wayne a tresărit. Hooper a murit luptând în apărarea ta. *Şi tu* trebuie să te lupţi.

Hooper. Era de parcă nu se mai gândise la Hooper de ani de zile. Acum şi-l reamintea, totuşi, cu ochii lui mari, trişti şi întrebători privindu-l de pe chipul de Yeti lăţos. Wayne îşi reamintea respiraţia urât mirositoare, blana caldă şi mătăsoasă, încurajările prosteşti... şi cum a murit. Îl muşcase de gleznă pe Omul cu Mască de Gaze, după care dl Manx... după care dl Manx...

— Mama, a zis el brusc. Cred că sunt bolnav, mama. Cred că am fost otrăvit pe dinăuntru.

— Of, copilul meu, a spus ea, plângând iarăşi. Of, copilul

meu scump, ţine-te bine. Ţine-te bine *de tine.* Vin acum.

Pe Wayne au început să-l înţepe ochii, şi pentru o clipă totul în jur s-a înceţoşat şi s-a dedublat. L-a surprins, să fie atât de aproape de a izbucni în lacrimi. În definitiv, nu se simţea deloc trist; era mai degrabă amintirea unei tristeţi.

Spune-i ceva ce poate folosi, s-a gândit. Apoi s-a gândit încă o dată, acelaşi lucru, dar mai lent, de data asta, şi în sens invers: *Folosi. Poate. Ce. Ceva. Spune-i.*

— Am văzut-o pe Buni Lindy, a izbucnit el. Într-un vis. Bolborosea numai aiureli, dar a încercat să spună ceva despre cum să mă lupt cu el. Numai că e greu. E ca şi cum ai încerca să ridici un bolovan cu o linguriţă.

— Orice-ar fi ce ţi-a spus, fă-o, a zis mama lui. Încearcă.

— Mda. Da, o s-o fac. Mama, mai e ceva, a spus băiatul, pe o voce în care se întrezărea un ton de urgenţă. Ne duce să o vedem pe...

Dar Manx s-a întins către bancheta din spate a maşinii şi a smuls telefonul din mâinile lui Wayne. Faţa lui prelungă şi sfrijită era roşie, iar Wayne s-a gândit că avea o privire contrariată, de parcă ar fi pierdut la cărţi cu o mână cu care se aştepta să câştige.

— Eee, gata, destul cu trăncăneala, a zis dl Manx, cu o voce veselă care nu se potrivea cu privirea lui, şi a trântit portiera.

Imediat ce s-a închis uşa, a fost de parcă se întrerupsese circuitul unui curent electric. Wayne s-a lăsat greu pe tapiseria de piele, simţindu-se epuizat, cu gâtul ţeapăn şi tâmplele pulsându-i. Era supărat, a realizat el. Vocea mamei lui, sunetul plânsetului ei, rememorarea clipei în care Hooper a muşcat şi a murit, toate l-au tulburat şi i-au întors stomacul pe dos.

Sunt otrăvit, s-a gândit. *Otrăvit sunt.* Şi-a atins buzunarul din faţă, pipăind umflătura mică făcută de dinţii pe care îi pierduse, şi s-a gândit la otrăvire prin radiaţii. *Sunt iradiat,* s-a gândit imediat. „Iradiat” era un cuvânt haios, un cuvânt care i-a adus în minte imaginea unor furnici uriaşe dintr-un film alb-negru, genul de filme pe care obişnuia să le vadă alături de tatăl său.

S-a întrebat oare ce s-ar întâmpla cu furnicile dacă sunt puse în cuptorul cu microunde. A presupus că pur şi simplu s-ar prăji; nu părea prea probabil să se apuce să devină uriaşe. Dar n-aveai de unde să ştii fără să încerci! Şi-a mângâiat ornamentul micuţ sub formă de lună şi şi-a imaginat cum furnicile pocnesc ca porumbul. Undeva într-un colţ al minţii a apărut o noţiune vagă – ceva despre cum să încerce *să gândească* în sens invers –, însă nu reuşea să o contureze complet. Nu era ceva *distractiv.*

Până ce s-a întors Manx la maşină, Wayne zâmbea din nou. Nu era prea sigur cât durase, dar Manx terminase de vorbit la telefon şi trecuse pe la magazinul Jocurile de Artificii Ţinteşte Luna. Avea acum o pungă suplă de hârtie maro, iar iţindu-se din baierele pungii era un tub lung împachetat individual în celofan. Eticheta de pe tub identifica obiectul ca O AVALANŞĂ DE STELE – FINALUL PERFECT AL UNEI NOPŢI PERFECTE!

Manx l-a privit pe Wayne peste scaunul din faţă, cu ochii ieşiţi un pic din orbite şi cu buzele cuprinse de o strâmbătură ce indica dezamăgire.

— Ţi-am cumpărat artificii şi o rachetă, a zis Manx. Dac-o s-o şi foloseşti pe vreuna dintre ele, asta e o altă problemă. Sunt convins că erai pe cale să-i spui mamei tale că mergem către domnişoara Maggie Leigh. Asta mi-ar fi alungat tot hazul. Nu ştiu de ce mă tot chinui să îţi ofer distracţie cât cuprinde dacă tu pari să îmi refuzi dreptul până şi la cele mai mici plăceri.

— Mă doare capul groaznic de rău, a zis Wayne.

Manx a clătinat furios din bărbie, a trântit portiera şi a hărtănit praful din parcare, aruncând în urmă un nor de fum maroniu. A stat aşa îmbufnat mai bine de patru kilometri, însă nu departe de graniţa cu Iowa un arici grăsun a încercat să traverseze şoseaua, iar Wraith-ul l-a lovit cu un bufnet necruţător. Sunetul a fost atât de zgomotos şi de neaşteptat, că Wayne nu s-a putut abţine să nu scoată un chicot şi apoi să râdă. Manx a privit în spate şi i-a zâmbit călduros şi cu invidie, apoi a dat drumul la radio, iar amândoi au început să cânte la unison *Micuţul oraş al*

Bethlehem-ului şi totul a fost mult mai bine.

— Mama, mai e ceva. Ne duce să o vedem pe... spusese Wayne, dar mai departe s-a auzit un zdrăngănit, un foşnet şi zgomotul puternic al unei uşi trântite.

— Eee, gata, destul cu trăncăneala, a zis Manx, cu vocea lui sticloasă, ca de carnaval. Micuţul a trecut prin destule, în ultima vreme. N-aş vrea să devină surmenat!

Vic s-a tânguit. A împins cu pumnul de blatul de la bucătărie şi s-a legănat, plângând la telefon.

Copilul pe care îl auzise la celălalt capăt al liniei rostea cu vocea lui Wayne... dar nu era Wayne. Nu chiar. Avea o detaşare onirică, spaţială – nu numai de la întreaga situaţie, ci şi faţă de copilul serios şi responsabil care fusese Wayne întotdeauna. Sunase ca el doar la sfârşit, după ce ea îi reamintise de Hooper. Apoi, pentru o clipă, a părut confuz şi temător, însă el însuşi. Mai suna şi drogat, de asemenea, ca o persoană care îşi revine după o anestezie profundă.

Maşina îl *anestezia* cumva. Îl anestezia în timp ce îl scurgea de Wayneitatea lui, lăsând în urmă numai un lucru jovial şi lipsit de cugete. Un vampir, a presupus ea, asemenea lui Brad McCauley, băieţelul rece care încercase acum mulţi ani să o omoare la cabana de lângă Gunbarrel. Era un şir logic pe care nu dorea să-l urmeze, faţă de care voia să se îndepărteze pentru că altfel ar fi început să urle.

— Eşti bine, Victoria? Să te sun altă dată?

— Îl omori, a zis ea. E pe moarte.

— N-a fost niciodată mai plin de viaţă ca acum! E un băiat pe cinste. Ne înţelegem de minune, ca Butch şi Sundance! Poţi să ai încredere că mă port bine cu el. De fapt, ai cuvântul meu că n-o să-i fac rău. N-am rănit niciodată vreun copil. Nu că ar fi ceva ce ar recunoaşte oamenii după toate minciunile pe care le-ai aruncat despre mine. Mi-am trăit întreaga viaţă slujind copiii, dar tu ai fost bucuroasă să le spui tuturor că sunt un nenorocit de pervers pedofil. Aş avea tot dreptul, să ştii, să îi fac lucruri groaznice fiului tău. Doar m-aş ridica la aşteptările

balivernelor tale. Detest să nu fiu la înălţimea mitului creat. Însă nu ăsta sunt eu, să mă port hain cu copiii.

A făcut o pauză, apoi a adăugat:

— Cu adulţii, totuşi, e o altă poveste.

— Lasă-l să plece. Te rog eu, lasă-l să plece. El n-are nimic de-a face cu noi. Ştii că totul e despre mine. Vrei să te răzbuni pe mine. Înţeleg. Parchează undeva. Doar parchează şi aşteaptă. O să-mi folosesc podul. O să te găsesc. Putem face un schimb. Îl laşi să iasă din maşină şi o să urc eu în locul lui, iar mie poţi să îmi faci tot ce-ţi trece prin cap.

— Ai avea multe de ispăşit. Ai spus lumii că te-am abuzat sexual. Sunt mâhnit că sunt acuzat de ceva ce nu am avut niciodată prilejul să-ncerc.

— Ai vrea? Te-ar face mai fericit?

— Dacă te-aş viola? Dumnezeule, nu! O spun arţăgos. Nu înţeleg astfel de depravări. Sunt conştient că multe femei se delectează când primesc câte o plesneală pe dos în timpul actului sexual sau când li se zice pe nume degradante, însă asta e o simplă prostealã. Să siluieşti o femeie? Nu, mersi! Poate că nu mă crezi, dar am şi eu fiicele mele. Să ştii, totuşi, că uneori cred că tu şi cu mine am început pe piciorul greşit! Îmi pare rău de asta. N-am avut deloc ocazia să ne cunoaştem mai bine unul pe celălalt. Fac pariu că ne-am fi plăcut dacă ne-am fi întâlnit în alte circumstanţe!

— Pe naiba! a zis ea.

— Nu-i chiar atât de incredibil! Am fost căsătorit de două ori şi foarte rar nu am avut companie feminină. Cineva a găsit *ceva* ce să-i placă la mine.

— Ce dracu’ vrei să zici? Dă-te-n morţii mă-tii, că nu ne cuplăm.

El a fluierat.

— Ce gură spurcată! Ai face un docher să se ruşineze! Luând în considerare cum a decurs prima ta cuplare cu Bing Partridge, presupun că ar fi bine pentru sănătatea mea pe termen lung să mă mulţumesc doar cu vorbele. Dacă stai să te gândeşti atent, primele noastre două întâlniri nu

au fost deosebit de romantice. Ştii să consumi un bărbat, Victoria, a zis Manx şi a râs. M-ai tăiat, ai minţit despre mine şi m-ai trimis la închisoare. Eşti mai rău ca prima mea nevastă. Şi totuşi... ai ceva ce-i face pe bărbaţi să se întoarcă la tine! Ţii băieţii în priză!

— Îţi dau eu ceva care să te ţină în priză. Uite: nu ai cum să conduci la infinit. Mai devreme sau mai târziu, o să fii nevoit să tragi pe dreapta. Mai devreme sau mai târziu, o să te opreşti undeva ca să îţi închizi ochii o vreme. Şi când o să îi redeschizi, eu o să fiu acolo. Amicul tău Bing a scăpat uşor, Charlie. Eu sunt o degenerată dată dracului şi o să-ţi dau în morţii mă-tii foc în maşină şi o să-mi iau fiul înapoi.

— Sunt convins că o să încerci, Victoria. Dar te-ai gândit oare ce-o să faci dacă ne prinzi din urmă, iar el nu o să vrea să vină cu tine?

Telefonul a murit.

După ce Manx a închis, Vic s-a aplecat în faţă, căutând aer, de parcă tocmai ce ar fi terminat o alergare lungă şi turbată. Plânsetele ei erau crunte, la fel de fizice şi extenuante ca un vomitat. Îi venea să ia receptorul şi să îl zdrobească de perete, însă o parte mai raţională din ea i-a potolit mâna.

Dacă ai de gând să fii furioasă, şi-a auzit tatăl spunând, *atunci foloseşte-o în favoarea ta, nu te lăsa consumată de furie.*

Oare spusese el vreodată un astfel de lucru? Nu ştia, ştia doar că îi auzise vocea în cap.

Când a terminat de plâns, ochii îi erau umflaţi, iar faţa îi ardea. S-a îndreptat spre chiuvetă şi a simţit cum ceva o trage înapoi, realizând că încă mai ţinea receptorul în mână, ataşat de perete de o coardă lungă răsucită.

Vic l-a pus la loc în furcă, apoi a rămas să privească la discul rotativ cu cifre. Se simţea golită şi cuprinsă de durere, însă acum, că accesul ei de plâns trecuse, a mai simţit şi altceva, pentru prima dată de multe zile, un fel de

pace, foarte asemănătoare cu acel calm pe care îl simţea când schiţa ilustraţiile *Motorului de Căutare.*

Avea oameni pe care să îi sune. Avea alegeri de făcut.

Într-un puzzle al *Motorului de Căutare,* întotdeauna existau o mulţime de distrageri vizuale, o mulţime de *zgomot.* Prima carte culmina în interiorul unei nave extraterestre. Motorul de Căutare trebuia să îşi găsească drumul printr-o secţiune transversală a navei, apăsând, pe măsură ce înainta, diverse întrerupătoare cu funcţie de autodistrugere şi sosind într-un final la o capsulă de salvare. Între el şi libertate se aflau arme cu laser, uşi încuiate, compartimente cu radiaţii şi extratereştri nervoşi care arătau ca nişte cuburi uriaşe de jeleuri cu nucă de cocos. Adulţii se descurcau mult mai greu decât o făceau copiii, iar Vic a realizat în timp că acest fapt se datora felului în care cei mari încercau mereu să vadă din start traiectoria necesară ducerii la bun sfârşit a misiunii şi nu puteau din cauza muntelui de informaţii prezente. Era prea mult de verificat, prea mult de analizat. Copiii, însă, nu se dădeau în spate ca să privească puzzle-ul în ansamblul său. Ei pretindeau că *sunt* Motorul de Căutare, eroul poveştii, cel dinăuntrul puzzle-ului, şi interacţionau doar cu acele bucăţi pe care *el* le putea vedea la fiecare pas al drumului. Vic a înţeles că diferenţa dintre copilărie şi perioada de maturitate a vieţii o reprezenta diferenţa dintre imaginaţie şi resemnare. Renunţai la una pentru cealaltă şi îţi pierdeai calea.

Vic a văzut – deja – cum nu avea într-adevăr *nevoie* să îl găsească pe Manx. Era la fel de fără speranţe ca a încerca să loveşti o săgeată în zbor cu o altă săgeată. El presupusese – aşa îl *lăsase* ea să creadă – că va încerca să folosească podul pentru a-i *prinde din urmă.* Însă nu avea nevoie să facă asta. Ştia încotro se îndreaptă el. Unde trebuia să se îndrepte. Ea se putea duce acolo după voia inimii.

Dar mai însemna şi să nu se grăbească. Tărâmul Crăciunului era oricum la capătul drumului, atât la figurat, cât şi la propriu.

Când îl va mai vedea din nou pe Manx, va trebui să fie gata de luptă. S-a gândit că se va ajunge inevitabil la situaţia în care ea va încerca să-l omoare şi avea nevoie să ştie cum să o facă. Mai mult: era problema cu Wayne. Avea nevoie să ştie dacă Wayne va mai fi el însuşi până va sosi în Tărâmul Crăciunului, dacă ceea ce se petrecea cu el era reversibil.

Vic ştia pe cineva care i-ar putea zice despre Wayne şi ştia pe altcineva care i-ar putea zice cum să lupte. Cineva care chiar i-ar putea oferi armele necesare pentru a ameninţa singurul lucru de care îi păsa lui Manx într-adevăr. Însă ambii aceşti oameni erau şi ei pe drum. Îi va vedea pe fiecare, la timpul lor. Curând.

Mai întâi, totuşi, era o fată pe nume Michelle Demeter care îşi pierduse tatăl şi care trebuia să afle ce s-a întâmplat cu el. Se întrebase prea mult timp.

Vic a aruncat o privire estimativă la unghiul luminii care intra pe fereastra de la bucătărie şi a considerat că era după-amiaza târziu. Cerul era un dom albastru adânc; furtuna care se pornise atunci când sosise ea aici era dusă. Dacă ar fi auzit cineva canistra de sevofluran explodând şi spintecându-l pe Bing Partridge în două, probabil că se gândise la răbufnirea unui tunet. A presupus că fusese inconştientă trei, poate patru ore. A cercetat scurt teancul de scrisori de pe blatul de la bucătărie. Corespondenţa Omului cu Mască de Gaze era destinată către:

BING PARTRIDGE
BLOCH LANE NR. 25
SUGARCREEK, PENNSYLVANIA 16323

Era o situaţie greu de explicat. Patru ore nu erau suficiente ca să ajungă din New Hampshire în Pennsylvania, nici măcar în goană. După care a realizat că *nu* era nevoie să explice nimic. Lăsa grija explicaţiilor pe umerii altora.

A format numărul. Îl ştia pe de rost.

— Da? a spus Lou.

Nu fusese sigură dacă va răspunde chiar Lou – se aştepta

să fi fost poate Hutter. Sau celălalt ins, poliţaiul hidos cu sprâncenele stufoase albe, Daltry. I-ar fi putut spune unde să-şi găsească bricheta.

Sunetul vocii lui Lou a făcut-o să îi tremure picioarele un pic, i-a răpit pe moment certitudinea faptelor. A simţit că nu-l iubise niciodată aşa cum el o merita – şi că dintotdeauna el o iubise mai mult decât *ea* o merita.

— Sunt eu, a zis. Ne ascultă?

— Of, rahat, Vic, a spus Lou. Tu ce crezi?

— Sunt aici, Vic, a zis Tabitha Hutter, intrând pe linie şi în conversaţie. Ai supărat o grămadă de oameni dintre-ai noştri. Vrei să discutăm despre motivul care te-a determinat să o iei la fugă?

— M-am dus să îmi iau copilul.

— Ştiu că sunt lucruri pe care nu mi le-ai zis. Poate că lucruri de care te-ai *temut* să-mi zici. Însă am nevoie să le aud, Vic. Indiferent ce-ai făcut în ultimele douăzeci şi patru de ore, sunt convinsă că ai crezut că *trebuie* să le faci. Sunt convinsă că ai crezut că sunt cele corecte de...

— Douăzeci şi patru de ore? Cum adică... douăzeci şi patru de ore?

— De atâta timp te căutăm. Ai pus la cale o dispariţie dată naibii. Cândva, va trebui să stăm de vorbă despre cum ai reuşit. Nu mai bine îmi zici unde...

— Au trecut *douăzeci şi patru de ore!?* a strigat Vic din nou.

Ideea că pierduse o întreagă zi părea, de una singură, la fel de incredibilă precum o maşină care mergea pe suflete umane în loc de benzină fără plumb.

Hutter a replicat pe ton scăzut, răbdător:

— Vic, vreau să stai acolo unde eşti.

— Nu pot să fac asta.

— Trebuie...

— Nu. Taci din gură. Doar ascultă. Trebuie să localizezi o fată pe care o cheamă Michelle Demeter. Locuieşte în Brandenburg, Kentucky. Tatăl ei a fost dat dispărut de ceva vreme. Probabil că e extrem de îngrijorată. El e aici. Jos. În subsol. E mort. E mort de câteva zile, cred. Ai notat?

— Da. Eu...

— Să te porţi cumsecade cu el, la dracu'. Nu-l vârî într-un sertar din cine ştie ce nenorocită de morgă şi-atât. Trimite pe cineva care să stea cu el până ce soseşte fiica lui. A fost singur suficient de mult timp.

— Ce s-a întâmplat cu el?

— A fost omorât de un bărbat pe nume Bing Partridge. Bing a fost individul cu mască de gaze care a tras în mine. Bărbatul care credeai tu că nu există. Lucra cu Manx. Am impresia că ei doi au avut o istorie îndelungată împreună.

— Vic. Charlie Manx e mort.

— Nu. Nu e. L-am văzut, şi la fel a făcut-o şi Nathan Demeter. Demeter o să îmi confirme povestea.

— Vic, a zis Tabitha. Tocmai ce mi-ai spus că Nathan Demeter e mort. Cum o să reuşească el să îţi confirme povestea? Vreau să o iei mai încet. Ai trecut prin atâtea. Cred că ai avut o...

— Nu am avut niciun căcat de lapsus al realităţii. Nu am purtat conversaţii imaginare cu oameni morţi. Demeter a lăsat un bileţel, da? O notiţă în care îl indică pe Manx. Lou! Lou, mai eşti pe linie?

— Da, Vic. Sunt aici. Tu eşti bine?

— Am vorbit cu Wayne în dimineaţa asta, Lou. E în viaţă. Încă mai e în viaţă, iar eu am de gând să îl iau înapoi.

— Isuse! a exclamat el, şi vocea i-a fost sugrumată de emoţie, şi ea a ştiut că se abţine să nu plângă. Of, Isuse! Ce-a zis?

— Nu a fost rănit.

— Victoria, a spus Tabitha Hutter. Când ai...

— Stai un pic! a strigat Lou. Vic, frate. Nu poţi să te descurci singură. Nu poţi să treci podul ăsta de una singură.

Vic s-a întins de spate, de parcă ar fi fost pe cale să îndrepte o puşcă spre o ţintă îndepărtată, şi a zis, cât de calmă şi de fermă era în stare:

— Ascultă-mă, Lou. Trebuie să mai fac o oprire, apoi o să văd un om care îmi poate face rost de nişte ANFO. Cu o cantitate suficientă de ANFO, îi pot arunca în aer lumea lui Manx, să o scot de pe hartă.

— Ce info? a întrebat Tabitha Hutter. Victoria, Lou e bine. N-ai cum să te ocupi singură de situaţie. Vino. Vino şi vorbeşte cu noi. Ce om ai de gând să vezi? Care e informaţia asta de care ai nevoie?

Vocea lui Lou era joasă şi tremurată.

— Du-te, Vic. Noi putem să aruncăm cu rahat de cal cu altă ocazie. Ei vin după tine. Pleacă de unde eşti şi du-te să faci ce-ai de făcut.

— Dle Carmody? a zis Tabitha, cu o notă subită de încordare în voce. Dle Carmody?

— Plec, Lou. Te iubesc.

— Ba io pe tine, Vic, a zis el.

Suna ca şi cum era complet înecat în emoţii, cu greu ţinându-se tare.

Ea a lăsat să cadă uşor receptorul în furcă.

S-a gândit că a înţeles ce-i spusese. *Noi putem să aruncăm cu rahat de cal cu altă ocazie,* o propoziţie care aproape că avea sens în context. Aproape, dar nu chiar. Mai era un al doilea substrat acolo, însă nimeni în afară de Vic nu ar fi fost în stare să îl perceapă. Rahatul de cal: o componentă principală a ANFO, substanţa pe care tatăl ei o tot folosise ca să arunce în aer stânci timp de decenii.

A şchiopătat pe piciorul stâng până la chiuvetă şi a pornit apa rece, stropindu-şi faţa şi mâinile. În scurgere s-a răsucit un amestec de sânge şi funingine, în spirale rozalii. Vic avea peste tot pe ea bucăţi din Omul cu Mască de Gaze, stropi de Bing lichefiat picuraţi pe haine, împroşcaţi pe braţe, probabil că ajunşi şi în păr. În depărtare, a auzit sirena unei maşini de poliţie. I-a trecut prin minte că ar fi trebuit să facă un duş înainte să îl sune pe Lou. Sau să caute în casă după o armă. Probabil că avea nevoie de o armă mai mult decât de un şampon.

A deschis uşa de plasă şi a păşit cu grijă pe trepte, menţinându-şi ferit genunchiul stâng. Va trebui să îl ţină întins cât va conduce. S-a îngrijorat subit când s-a întrebat cum oare va reuşi să schimbe vitezele cu piciorul stâng – după care şi-a adus aminte că e vorba de o motocicletă britanică. Aşadar, schimbătorul de viteze se afla pe partea

dreaptă a motorului, o configuraţie care nu mai fusese legală în Statele Unite de dinainte de a se naşte ea.

Vic a urcat dealul, cu faţa îndreptată spre soare. Şi-a închis pleoapele, pentru a-şi îndrepta simţurile către senzaţia plăcută a razelor bătându-i pe piele. În spatele ei, sunetul sirenei a crescut în intensitate, efectul Doppler determinând creşterea şi scăderea vuietului, ridicare şi colaps. Tabitha Hutter va tăia în carne vie când va afla că se apropiaseră de casă cu sirenele pornite, oferindu-i lui Vic o avertizare suficientă.

În vârful dealului, pe măsură ce se împleticea de-a lungul parcării bisericii New American Faith Tabernacle, a privit peste umăr şi a zărit o maşină de poliţie care vira pe Bloch Lane, oprindu-se imediat în dreptul casei lui Bing. Poliţistul nici măcar nu a dat să intre pe alee, ci a poziţionat maşina de-a curmezişul, blocând jumătate de stradă. Poliţistul din spatele volanului a plonjat atât de repede pe portieră, că şi-a lovit creştetul de cadrul uşii, iar pălăria i-a căzut pe jos. Era foarte tânăr. Vic nu-şi putea imagina cum ar fi să-şi dea o întâlnire romantică, darămite să fie arestat de el.

Ea şi-a continuat drumul, şi după alţi trei paşi nu a mai putut vedea casa de sub. A stat o clipă să se întrebe ce-ar face dacă nu şi-ar mai găsi motocicleta, dacă nişte puşti o vor fi descoperit, cu cheile în contact, şi o vor fi luat-o la o plimbare. Dar Triumph-ul era chiar acolo unde îl lăsase, într-o rână, pe cricul lui ruginit.

Nu i-a fost uşor să îl îndrepte. Vic a scos un suspin de durere când a forţat piciorul stâng.

A răsucit cheia, a trecut butonul pe pornit şi a bătut pe demaraj.

Plouase pe motocicletă, care stătuse afară întreaga noapte, aşa că nu ar fi surprins-o să constate că nu pornea din prima, însă Triumph-ul a răbufnit imediat, părând aproape nerăbdător să plece de pe loc.

— Mă bucur că măcar unul dintre noi e pregătit, a zis ea.

A răsucit motocicleta într-un cerc şi a ieşit din umbre. A îndrumat-o de-a lungul ruinelor bisericii, iar în timp ce trecea astfel a început să plouă. Din cerul luminat de soare,

apa cădea sclipitor, în scântei, cu picături de ploaie la fel de reci ca într-o zi de octombrie. Se simţea plăcut pe piele şi pe părul uscat, însângerat şi mizer.

— Ploaie, ploaie, a şoptit ea. Vin-aici şi spăl' ce pici.

Triumph-ul şi femeia de pe el au descris un cerc larg în jurul lemnelor carbonizate care fuseseră cândva o casă a închinăciunii.

Când s-a reîntors în locul din care pornise, podul se afla acolo, poziţionat către pădure, exact cum fusese cu o zi înainte. Doar că se răsucise de unul singur, aşa că pe măsură ce ea înainta intra din ceea ce a perceput ca fiind partea estică. Pe peretele din stânga ei era un spray cu vopsea verde.

AICI →

A rostogolit roţile peste scândurile vechi putrezite. Blănile s-au zguduit sub cauciucuri. Pe măsură ce sunetul motorului s-a disipat, la intrarea pe pod a aterizat o cioară, privind intens în buza întunecată.

Când podul a dispărut două minute mai târziu, a plecat complet, dintr-odată, pocnind în afara lumii ca un balon înţepat cu un ac. Până şi păcănitul făcut a semănat cu cel al unui balon, emiţând o undă de şoc distinctă, pâlpâită, care a lovit cioara cu forţa unei maşini în viteză, zburătăcindu-i jumătate dintre pene şi aruncând-o la zece metri distanţă. Până să atingă solul, murise – doar o altă victimă inocentă a traficului.

Laconia, New Hampshire

Hutter a văzut întâmplându-se înaintea oricui, chiar dacă se petrecea în faţa tuturor. Lou Carmody a început să alunece. Genunchiul lui drept s-a îndoit, iar el şi-a pus o mână pe masa ovală din sala de conferinţe.

— Dle Carmody, a zis ea.

El s-a afundat într-unul dintre scaunele rotative de birou, căzând în el cu o bufnitură uşoară. I se schimbase culoarea, chipul lui şters căpătând o paloare lăptoasă, cu broboane de sudoare sclipindu-i pe faţă. Şi-a pus o încheietură la frunte, de parcă ar fi verificat o febră.

— *Dle Carmody,* a repetat Hutter, strigând la el de peste masă, din partea cealaltă a camerei.

În jurul lui erau mai mulţi bărbaţi; Hutter n-a înţeles cum de puteau să stea liniştiţi şi să nu realizeze că omul ăla avea un atac de cord.

— Plec, Lou, a spus Vic McQueen, cu vocea venindu-i din căştile Bluetooth pe care Hutter le avea în ureche. Te iubesc.

— Ba io pe tine, Vic, a zis Carmody.

Şi el purta o pereche de căşti identice cu cele ale lui Tabitha Hutter; aproape toată lumea din cameră purta o astfel de pereche de căşti, întreaga echipă ascultând conversaţia.

Se aflau într-o sală de conferinţe la sediul poliţiei statale din imediata apropiere a oraşului Laconia. Putea la fel de bine să fi fost o sală de conferinţe de la Hilton sau Courtyard Marriott: un spaţiu mare şi neutru cu o masă centrală ovală şi ferestre dând către o parcare foarte întinsă.

McQueen a închis. Hutter şi-a smuls căştile.

Cundy, tehnicianul ei principal, era la laptop-ul lui, privind la Google Maps. Era mărit pe Sugarcreek, Pennsylvania, centrat pe strada Bloch Lane. Cundy şi-a ridicat ochii înspre Hutter.

— O să avem maşini la faţa locului în trei minute. Poate

chiar mai puţin. Tocmai ce am discutat cu localii, şi sunt pe drum cu sirenele la maxim.

Hutter şi-a deschis gura, intenţionând să spună *Zi-le să-şi închidă dracului sirenele.* N-ai vrea să avertizezi un fugar căutat federal despre apropierea unor poliţişti. Era ceva elementar.

Însă Lou Carmody s-a răsturnat imediat, cu faţa odihnindu-se de tăblia mesei şi cu nasul storcit de lemn. Mormăia încetişor şi se apucase de tăblie de parcă ar fi fost în largul mării şi se prindea de o bucată de lemn în derivă.

Astfel încât ce a rostit în schimb Hutter a fost:

— Ambulanţa. Acum.

— Vrei... să trimitem o ambulanţă la Bloch Lane? a întrebat Cundy.

— Nu. Vreau să vină aici o ambulanţă, a spus ea, părăsindu-şi iute locul ocupat şi cotind pe lângă masă. Domnilor, lăsaţi spaţiu în jurul dlui Carmody, vă rog, a ridicat ea vocea. Daţi-vă înapoi.

Scaunul de birou al lui Lou Carmody începuse deja să se rostogolească încet, îndepărtându-se de masă, iar în exact acea clipă a plecat complet de sub el, iar Carmody a căzut pe jos, de parcă ar fi fost aruncat printr-un chepeng.

Daltry era cel mai apropiat de el, stând în picioare imediat în spatele scaunului, în mână cu o cană pe care scria cel mai bun bunic din lume.

— Ce naiba l-a apucat? a întrebat Daltry.

Hutter s-a trântit jos lângă Carmody, care era acum pe jumătate sub masă. Şi-a pus mâinile pe unul dintre umerii lui mari şi lăsaţi şi a început să tragă. Era foarte asemănător cu a încerca să întorci o saltea. El s-a prăbuşit pe spate, cu mâna dreaptă ţinând de tricoul cu Iron Man, înfăşurându-l într-o buclă între sânii lui de bărbat. Obrajii îi erau lăsaţi, iar buzele gri. A scăpat un suspin prelung şi hârşâit. Privirea îi juca de colo, colo, de parcă ar fi încercat să analizeze împrejurimile în care se află.

— Stai cu noi, Lou, a zis ea. Imediat vine ajutorul.

Ea a pocnit repetat din degete, iar privirea lui a găsit-o, într-un final. El a clipit şi a zâmbit nesigur.

— Îmi plac cerceii tăi. Supergirl. Nu te-aş fi considerat niciodată genul de fană Supergirl.

— Nu? Atunci ce gen? a întrebat ea, încercând doar să îl ţină de vorbă.

Şi-a trecut degetele peste încheietura lui. Pentru o foarte lungă clipă, nu a simţit nimic, apoi pulsul i-a revenit, o singură bătaie, după care din nou tăcere, urmată de o furtună de bătăi iuţi.

— Velma, a zis el. Ştii? Din Scooby-Doo.

— De ce? Pentru că sunt amândouă posace? a întrebat Hutter.

— Nu, a spus el. Pentru că sunteţi amândouă deştepte. Mi-e frică. Vrei să mă ţii de mână?

Ea i-a luat mâinile într-ale ei. El şi-a petrecut cu blândeţe degetul mare înainte şi înapoi pe podul palmelor ei.

— Ştiu că nu crezi o iotă din ce ţi-a spus Vic despre Manx, a zis el cu o şoaptă venită de nicăieri, aprigă. Ştiu că tu crezi că e dusă cu pluta. Nu poţi să laşi faptele să stea în calea adevărului.

— Jinkies[65], a spus ea. Care-i diferenţa?

El a surprins-o cu un râs – un sunet rapid, neajutorat şi gâfâit.

A trebuit să meargă şi ea în ambulanţă, către spital. El n-a vrut să îi dea drumul la mână.

[65] Exclamație care indică uimirea, caracteristică personajului Velma din serialul de animație *Scooby-Doo* (n. trad.).

Aici, Iowa

până să iasă Vic de partea cealaltă a podului, încetinise aproape de tot şi motocicleta era în neutru. Îşi aducea viu aminte vizita ei anterioară la Biblioteca Publică Aici, cum intrase în goană în viraj şi fusese proiectată într-un plonjon pe aleea de ciment care i-a julit genunchiul. În starea precară în care se afla acum, nu credea că ar putea face faţă unei căzături. Motocicletei nu i-a păsat de treapta neutră, totuşi, pentru că s-a zdruncinat pe drumul de ciment care trecea prin spatele bibliotecii, iar motorul a murit cu un şuierat subţire şi dezamăgitor.

Când fusese Vic ultima dată în Aici, petecul de parc din spatele bibliotecii arăta îngrijit şi răcoros, un loc în care să arunci o pătură şi să citeşti o carte. De data asta, era o jumătate de acru de teren noroios, brăzdat de şanţurile adânci ale camioanelor de marfă şi ale maşinilor de gunoi. Stejarii seculari şi mestecenii fuseseră scoşi din rădăcini şi aruncaţi într-o parte într-un maldăr de şapte metri de lemn mort.

Doar o singură bancă de parc mai supravieţuise. Cândva, avusese o nuanţă verde închis, cu braţele şi picioarele din fier forjat, însă vopseaua se decojise, iar lemnul se despicase, şters de soare. Maggie moţăia aşezată, cu bărbia în piept, pe un colţ al băncii, în lumina directă şi neiertătoare a zilei. Ţinea într-o mână un pahar de carton cu limonadă, o muscă bâzâind pe margine. Tricoul ei fără mâneci lăsa să i se vadă braţele sfrijite şi uscate, marcate cu cicatricile unei duzini de arsuri de ţigară. La un moment dat, îşi vopsise părul cu vopsea portocalie fluorescentă, dar rădăcinile şatene şi albe începuseră să se vadă. Nici măcar mama lui Vic nu arătase atât de rău înainte să moară.

Să o vadă pe Maggie – atât de jerpelită, suptă la faţă, terfelită şi însingurată – a rănit-o pe Vic mai puternic decât durerea ascuţită din genunchiul stâng. S-a forţat să îşi amintească în detaliu cum, într-o clipă de furie şi panică, aruncase în femeie cu hârtii, cum o ameninţase că va

chema poliţia. Sentimentul de vinovăţie era insuportabil, dar nu şi-a permis să îl înlăture. L-a lăsat să ardă, ca vârful unei ţigări apăsate ferm de piele.

Frâna din faţă a răsunat strident în timp ce Vic a oprit complet. Maggie şi-a ridicat capul, şi-a înlăturat din ochi o parte din şuviţele de culoarea şerbetului şi a zâmbit amorţită. Vic a lăsat cricul.

Zâmbetul lui Maggie a dispărut la fel de repede cum apăruse. S-a ridicat nesigură pe picioare.

— Ooo, V-V-Vic. Ce-ai păţit? Eşti plină de sânge.

— Dacă te face să te simţi mai bine, cea mai mare parte nu e al meu.

— Nu mă face. Mă face s-s-să *lll-l-leşin.* N-a trebuit oare să pun bandaje pe tine şi data trecută când ai fost pe-aici?

— Mda. Presupun că da, a zis Vic.

A privit dincolo de Maggie, înspre bibliotecă. Ferestrele de la primul etaj erau acoperite cu placaje. Uşa de metal din spate era blocată cu bandă galbenă a poliţiei.

— Ce s-a întâmplat cu biblioteca ta, Maggie?

— A v-v-văzut şi zile mai bune. La fel şi eeh-eeehhh-eeeu, a zis Maggie şi a rânjit lăsând vederii dinţii lipsă.

— Of, Maggie, a spus Vic, iar pentru o clipă a fost foarte aproape să izbucnească din nou în plâns.

Era de la rujul aplicat neuniform de culoarea bobului de strugure. De la copacii morţi din grămada aceea. De la soare, prea fierbinte şi prea strălucitor. Maggie merita să aibă nişte umbră în care să stea.

— Nu ştiu care dintre noi are mai multă nevoie de un doctor, a adăugat Vic.

— Ete, na, sunt ok! Atâta că b-bâă-bâlbâitul mmm-mmm-meu e mai rău.

— La fel şi braţele tale.

Maggie şi-a coborât cruciş privirea, contrariată de constelaţia de arsuri, apoi a privit din nou în sus.

— Mă ajută să vorbesc normal. Mă ajută şi cu celelalte ccc-ccâ-ccc-chestii.

— Ce te ajută?

— Ddd-d-d-dhuu-durerea. Haida. Hai să intrăm. Tanti

Maggie o să te rrrrrr-repare.

— Am nevoie de mai mult decât nişte reparat, Maggie. Am întrebări pe care să le pun pieselor tale.

— S-s-shu-s-ar putea să nu aibă răspunsuri, a zis Maggie, păşind pe alee. Nu mai fff-funcţionează aşşş-şşş-şa de bine. Şi ele se bbb-b-bâlbâie, acum. Dar o să-ncerc. După ce te curăţăm şi te mmm-mhhh-moşmondesc eu un pic.

— N-am timp pentru moşmondit.

— Bineînţeles că ai, a zis Maggie. El încă nu a ajjj-jjj-jjj-ajuns în Tărâmul Crăciunului. Amândouă ştim prea bine că nu-l poţi prinde până ce nu ajunge acolo. Ar fi ca şi cum ai încerca să prinzi în pumn nişte ccc-ccc-*ceaţă.*

Vic a coborât precaută de pe motocicletă. Aproape că şchiopăta încercând să nu pună greutate de piciorul stâng. Maggie şi-a trecut un braţ pe după talia ei. Vic a vrut să îi spună că nu are nevoie de o cârjă, însă adevărul era că *avea* nevoie – se îndoia că ar putea ajunge până la uşa bibliotecii fără ajutor –, iar braţul ei a trecut automat peste umerii lui Maggie. Au făcut aşa un pas sau doi, după care Maggie s-a oprit, întorcându-şi capul înapoi către Calea Mai Scurtă, care se întindea încă o dată peste Râul Cedar. Râul părea mai lat decât îşi amintea Vic, apa clocotind chiar până la marginea drumului îngust care făcea buclă în spatele bibliotecii. Malul cu tufişuri care străjuise cândva apa dispăruse luat de viituri.

— Ce e de data asta în capătul celălalt al podului?

— Vreo doi oameni morţi.

— O să vvv-v-vvv-vină cineva după tine prin el?

— Nu cred. Mă caută poliţia, de partea cealaltă, însă podul o să dispară până să îl găsească ei.

— A vvv-vvv-vâă-venit şi *pe-aici* poliţia.

— Căutându-mă?

— Nu ştiu! Ppp-puhhh-ppp-poate! Tocmai mă întorceam de la farmacie când i-am vvv-v-văzut parcaţi în faţă. Aşa că mi-am luat tălpăşiţa. Uneori sss-sâă-stau aici, alteori în alte lll-lll-locuri.

— Unde? Dacă-mi aduc aminte bine, prima dată când ne-am văzut ai spus că locuieşti la nişte rude – un unchi sau

ceva?

Maggie a scuturat din cap.

— Nu mai e. S-a terminat cu ttt-ttt-tot parcul de rulote. Luat de apă.

Cele două femei au şchiopătat către uşa din spate.

— Probabil te caută pentru că te-am sunat eu. E posibil să-ţi înregistreze convorbirile, a zis Vic.

— Gândit la asta. Am aruncat telefonul imediat după ce ai sunat. Ştiam că n-ai nevoie să mă suni dacă vvv-vvv-vrei să mă găseşti. Nu-ţi face griji!

Banda galbenă de-a curmezişul porţii de metal era inscripţionată cu textul PERICOL. O foaie de hârtie petrecută într-o folie de plastic transparent şi prinsă de uşă identifica structura ca fiind instabilă. Uşa nu era încuiată, ci era ţinută întredeschisă de o bucată de ciment spart. Maggie a ferit banda şi s-a strecurat înăuntru. Vic a urmat-o în întunericul ruinei.

Rafturile formaseră cândva o grotă vastă, boltită, care mirosea apăsat a zeci de mii de cărţi, îmbătrânind blând printre umbre. Rafturile încă mai erau acolo, însă şiruri întregi erau răsturnate unele peste altele ca nişte dominouri de metal de şapte metri înălţime. Majoritatea cărţilor dispăruseră, deşi rămăseseră câteva în nişte teancuri putrezite împrăştiate alandala, puţind a mucegai şi a degradare.

— Marea iii-innn-nnn-inundaţie a fost în 2008, iar pereţii *înccc-ccc-că* mai sunt umezi.

Vice şi-a trecut mâna peste cimentul rece şi jilav şi a constatat că era adevărat.

Maggie a sprijinit-o cât şi-au făcut cu grijă loc printre resturi şi moloz. Vic a lovit cu vârfurile o stivă de cutii de bere. Pe măsură ce ochii i se acomodau cu lumina obscură, a observat că pereţii erau acoperiţi de graffitti, sortimentele obişnuite de pule de un metru şi ţâţe de proporţiile platourilor de cină. Dar mai era acolo şi un mesaj uriaş, mâzgălit în vopsea roşie prelinsă:

VĂ RUGĂM LINIŞTE ÎN BIBLIOTEC OAMENI ÎNCEARCĂ SĂ

— Îmi pare rău, Maggie, a zis Vic. Ştiu cât de mult adorai locul ăsta. Nu se ocupă nimeni să-l repare? Cărţile au fost mutate în alt spaţiu?

— Cum să nu, a spus Maggie.

— Prin apropiere?

— Ddd-ddd-destul de. Groapa de gunoi a oraşului e la numai un kkk-khhh-kkk-kilometru mai jos pe râu.

— Şi nu e nimeni care să facă ceva pentru vechiul loc? a zis Vic. Cât are? O sută de ani? *Trebuie* să fi fost încadrat la clădiri istorice.

— Ai nimerit corect, a spus Maggie, iar pentru o clipă nu s-a simţit niciun pic de bâlbâială în vocea ei. E istorie, fată dragă.

Vic a surprins printre umbre o sclipire scurtă a chipului ei. Era adevărat: durerea chiar că o ajuta pe Maggie cu bâlbâitul.

Biblioteca

Biroul lui Maggie Leigh din spatele acvariului încă mai era acolo – într-un fel. Recipientul era gol, cu piese murdare de Scrabble morman pe fund, pereţii ceţoşi de sticlă permiţând o perspectivă a ceea ce fusese cândva biblioteca copiilor. Biroul din pal şi metal al lui Maggie rezistase, deşi suprafaţa fusese râcâită şi zgâriată, iar cineva pictase într-o parte, cu spray, o vulvă roşie. O lumânare neaprinsă stătea aplecată peste o baltă de ceară uscată mov. Prespapierul lui Maggie – pistolul lui Cehov, şi, da, Vic a prins gluma, acum – îşi avea locul între copertele cartonate ale cărţii *Ficciones*[66] de Borges. Mai era o canapea din tapiserie de tweed pe care Vic nu şi-o aducea aminte. Era de la debarasări, cu unele rupturi peticite cu bandă adezivă şi unele găuri nepeticite deloc, însă măcar nu era umedă, nu puţea a mucegai.

— Ce s-a întâmplat cu peştele tău koi? a întrebat Vic.

— Nu sunt sigură. Cred că l-a mmm-mmm-mâncat cineva, a zis Maggie. Măcar sper că a fost o masă gustoasă pentru ccc-ccc-careva. Nimeni n-ar t-ttt-trebui să stea înfometat.

Pe podea erau aruncate mai multe seringi şi elastice de cauciuc. Vic a avut grijă să nu calce pe vreun ac atunci când şi-a făcut drum spre canapea, aşezându-se.

— Astea nu sunt ale mmm-mmm-mele, a zis Maggie, arătând spre seringi, şi s-a întins după mătura ce stătea sprijinită într-un colţ în care fusese cândva un cuier.

Însăşi coada măturii funcţiona acum pe post de cuier; pălăria fedora murdară a lui Maggie atârna acolo.

— N-am mai t-ttt-tras în venă de anul ttt-t-trecut. Prea *scump.* Nu-mi dau seama cum mai poate cineva să-şi permită să se facă varză în contextul economic actual.

— Să fii pe curat e mai ieftin decât Oxycontin-ul, a zis Vic.

Maggie a ridicat din umeri şi a spus:

— Eu iau doar ce am nevoie.

[66] *Ficţiuni,* în spaniolă în original (n. trad.).

A vârât o ţigară în colţul gurii şi a aprins un chibrit cu unghia degetului mare: un truc deştept.

— Când apare nevoia?

— E un anestezic. Iau ca să opresc durerea, a zis ea şi a tras un fum şi a pus jos cutia de chibrituri. Asta-i tot. Ce s-a-ntâmplat cu tine, Vuh-V-V-Vic?

Vic s-a rezemat cu spatele de canapea, cu capul pe braţul capitonat. Nu-şi putea flexa până la capăt genunchiul stâng şi nici nu şi-l putea strânge, abia reuşea cu greu să îl mişte. Abia suporta să se *uite* la el; avea de două ori dimensiunea celuilalt genunchi, o hartă maroniu-purpurie de vânătăi.

A început să vorbească, povestind cât de mult şi-a amintit despre ultimele două zile, greşind ordinea lucrurilor, oferind explicaţii care mai mult creau confuzii. Maggie nu a întrerupt-o şi nu a cerut clarificări. Un robinet a rămas pornit pentru o jumătate de minut, apoi s-a oprit. Vic a lăsat să îi scape un icnet ascuţit şi dureros atunci când Maggie i-a pus o cârpă rece şi udă pe genunchiul stâng şi a apăsat blând peste.

Maggie şi-a deschis sticluţa ei cu medicamente şi a scos o pastilă micuţă albă. Din ţigară îi ieşeau rotocoale de fum albăstrui, înfăşurând-o într-o eşarfă fantomatică.

— Nu pot să iau asta, a zis Vic.

— Bbb-b-bineînţeles că poţi. Nu trebuie sss-sss-să o înghiţi aşa. Am nişte limonadă. E un pic caldă, însă foarte gustoasă!

— Nu, o să mă adoarmă, vreau să zic. Deja am dormit prea mult.

— Pe o ppp-ppp-podea de ciment? După ce ai fost gazată? Ăla nu e sss-sââ-somn, a spus Maggie şi i-a dat pastila de Oxycontin. E inconştientă.

— Poate după ce vorbim.

— Dacă încerc să te ajut să ggg-gââ-găseşti ce vrei să ştii, ppp-phhh-promiţi că nu pleci la drum până ce nu te odihneşti?

Vic s-a întins ca să prindă mâna celeilalte femei, strângând-o tare într-a ei.

— Promit.

Maggie a zâmbit şi a bătut uşor pe podul palmei lui Vic, însă Vic nu i-a dat drumul mâinii ei. În schimb, a zis:

— Îţi mulţumesc, Maggie. Pentru tot. Pentru că ai încercat să mă avertizezi. Pentru cum m-ai ajutat. Aş face orice ca să dau înapoi felul în care m-am purtat cu tine când te-am văzut în Haverhill. Mi-a fost teamă de tine. Asta nu e o scuză. Nu există nicio scuză. Sunt o grămadă de lucruri pe care mi-aş dori să le fac altfel. Nici nu-ţi poţi imagina. Mi-aş dori să fi fost ceva ce să pot face ca să-ţi arăt cât de rău îmi pare. Ceva ce să-ţi pot da în afară de cuvinte goale.

Întregul chip al lui Maggie s-a înflăcărat: un copil zărind un zmeu ce se ridică pe cerul albastru.

— Of, la naiba, V-V-V-Vic. O să mmm-mmm-mă faci să plâng! Ce e mai bun pe lume decât cuvintele? În plus, tu deja faci c-c-ceva, a zis Maggie. Eşti *aici.* E atât de bine să am pe cineva cu care să discut! Nu că ar fff-fff-fi prea distractiv să vvv-vvv-vorbeşti cu *mine!*

— Şşşt! Gata cu prostiile. Bâlbâială ta nu mă deranjează nici pe jumătate cât te deranjează pe tine, a zis Vic. Prima dată când ne-am întâlnit, mi-ai spus că piesele tale de Scrabble şi bicicleta mea erau ambele cuţite pentru tăiat în cusătura realităţii şi a gândului. Ai nimerit partea asta. Însă nu e singurul lucru pe care-l pot tăia. Au ajuns să ne taie pe amândouă destul de bine, aş zice. Ştiu că podul meu – Calea Mai Scurtă – mă vatămă. Aici – şi Vic a ridicat mâna şi a ciocănit de câteva ori la tâmplă. L-am traversat de câteva ori prea mult şi mi-a deraiat mintea de pe şine. N-am fost niciodată întreagă la cap. Mi-am dat foc la casă. Mi-am dat foc la viaţă. Am fugit de ambii băieţi pe care îi iubesc deoarece mi-a fost frică să nu îi vatăm şi pe ei sau să nu fiu insuficientă pentru ei. Asta-i ce mi-a adus cuţitul meu. Şi tu ai chestia cu vorbitul...

— E ca şi cum am rrr-rrr-reuşit să-mi tai limba cu cuţitul meu.

— Pare-se că singurul care nu se trezeşte cu răni însângerate folosindu-şi cuţitul fizic e Manx.

— Ooo, nu! Ooo, nu, V-V-V-Vic! Mâââ-Mâââ-Manx a avut

parte de tot ce-i mai rău! E complet scurs de sânge!

Maggie şi-a coborât pleoapele, trăgând un fum adânc. Vârful ţigării a pulsat în întuneric. Şi-a îndepărtat ţigara din gură, a privit-o meditativ preţ de o secundă, apoi şi-a înfipt-o în propria coapsă, printr-o gaură din pantalonii de jeans.

— Isuse! a strigat Vic.

S-a ridicat atât de tare, încât camera s-a înclinat abrupt într-o direcţie, iar stomacul ei s-a înclinat în cealaltă. A căzut lângă braţul canapelei, copleşită de ameţeală.

— Pentru o cauză mai bună, a spus Maggie printre dinţii încleştaţi. Vreau să fiu capabilă *să vorbesc* cu tine. Nu doar să te împroşc cu scuipat.

Respiraţia ei a ţâşnit în rafale scurte şi dureroase.

— Oricum, e singurul fel în care pot determina piesele să-mi zică ceva, a continuat ea. Şi cu cât mai des o f-f-fac, cu atât mai puţin eficient e.

— Ai spus că Manx e stors de sânge.

— Corect. Wraith-ul îl face tânăr şi puternic. Îl c-conservă. Dar îl costă abilitatea de a simţi regret şi empatie. Asta e ce-a tăiat din el cuţitul lui: umanitatea.

— Mda. Numai că urmează să taie acelaşi lucru şi din fiul meu. Maşina îi schimbă pe copiii pe care îi ia Manx cu el în călătoriile lui spre Tărâmul Crăciunului. Îi transformă în nişte nenorociţi de vampiri, sau cine ştie ce. Aşa-i?

— Pe-aproape, a spus Maggie, clătinându-se înainte şi înapoi, cu ochii închişi pentru a-şi controla durerea din picior. Tărâmul Crăciunului este un drumânsine, da? Un loc pe care Manx l-a inventat din gânduri.

— O ţară a himerelor.

— Ohooo, e un loc real! Ideile sunt la fel de reale precum pietrele. Podul tău e real, de asemenea, să ştii. Nu e cu *adevărat* un pod acoperit, bineînţeles. Şipcile, grinzile, scândurile de sub cauciucurile tale – sunt cuvertura scenei unui eşafodaj mai elementar. Când ai părăsit casa Omului cu Mască de Gaze, tu nu ai traversat un pod. Ai traversat o *idee* care *arăta* ca un pod. Iar când M-Mâă-Manx va ajunge în Tărâmul Crăciunului, va sosi la o idee de fericire ce arată precum... nu ştiu... atelierul lui Moş Crăciun?

— Cred că e un parc de distracţii.

— P-p-parc de distracţii. Sună corect. Manx nu mai posedă deloc fericire. Doar amuzamente. Este ideea unei distracţii infinite, a unei tinereţi permanente, îmbrăcată într-o formă pe care mintea lui îngustă să o poată percepe. Vehiculul lui este un instrument care deschide calea. S-s-suferinţa şi nefericirea oferă energia prin care maşina să funcţioneze şi să deschidă pa-pa-pasajul către acel l-l-loc. Ăsta e şi motivul pentru care trebuie să ia cu el copii. Maşina are nevoie de ceva ce el nu mai deţine. Scurge nefericirea din copii aşa cum un vampir dintr-un film de categoria B scurge sângele.

— Iar după ce îi foloseşte, ei sunt monştrii.

— Încă mai sunt copii, cred eu. Doar că sunt copii care nu pot înţelege nimic altceva în afara distracţiei. Au fost remodelaţi după ideea lui Manx de copilărie perfectă. El vrea ca aceşti copii să fie pentru *t-ttt-totdeauna* inocenţi. Inocenţa nu e tot ce contează, să ştii. Copii micuţi inocenţi smulg aripile muştelor pentru că nu cunosc mai bine. *Asta* e inocenţa. Maşina ia ce are nevoie Manx şi îşi transformă pasagerii în aşa fel încât ei să poată să trăiască în lumea gândului. Le ascute dinţii şi îi jefuieşte de orice nevoie de căldură. O lume a gândului pur fac pariu că e destul de rece. Acum, uite, ia-ţi pastila, Vic. Ai nevoie să te odihneşti şi să îţi recapeţi puterile înainte de a te aventura la drum pe-acolo pe-afară şi să îl în-nnn-nfrunţi din nou.

Şi şi-a întins palma cu pastila.

— Poate *aş putea* lua ceva. Nu doar pentru genunchiul meu. Pentru cap, i-a zis Vic, după care a tresărit după un nou junghi în ochiul stâng. Mă întreb de ce oare îl simt mereu în spatele ochiului stâng, de fiecare dată când folosesc podul. Aşa a fost încă din copilărie, a zis şi a râs amar. Am plâns cu sânge, odată.

— Ideile creative se formează în partea dreaptă a creierului. Însă ştiai că partea dreaptă a creierului tău vede din ochiul stâng? Şi că trebuie să utilizeze o grămadă de energie ca să scoată un gând din capul tău şi să îl arunce în lumea reală? Toată energia aia te curentează – şi a indicat

spre ochiul lui Vic – aici.

Vic a privit cu nerăbdare la pastilă. Chiar şi aşa, încă mai ezita.

— O să îmi răspunzi la întrebări, nu? Cu piesele tale.

— Încă nu m-ai întrebat nimic ce aş avea nevoie de la ele.

— Am nevoie să ştiu cum pot să îl *ucid.* A murit în închisoare, dar nu a ţinut prea mult.

— Deja ştii răspunsul la asta, cred.

Vic a luat Oxycontin-ul din mâna lui Maggie şi a acceptat paharul cu limonadă pe care i l-a oferit. Sucul era cald şi lipicios şi dulce şi bun. A dat Oxy-ul pe gât din prima înghiţitură. Pastila a lăsat în urma ei un gust amar.

— Maşina, a spus Vic. Wraith-ul.

— Da. Când maşina s-a destrămat, şi *el* s-a destrămat. La un moment dat, probabil că cineva a smuls motorul din ea, aşa că el a căzut mort, în sfârşit. Dar motorul a fost montat la loc, iar maşina reparată, şi iată-ne aici. Cât timp maşina e capabilă să ruleze pe stradă, la fel va fi şi el.

— Deci, dacă distrug maşina... îl distrug şi pe el.

Maggie a tras un fum prelung din ţigară. Vârful ei era cel mai aprins lucru din toată încăperea obscură.

— Fac pariu.

— Ok, a zis Vic.

Trecuse doar un minut sau două, şi pastila deja începea să îşi facă efectul. Când şi-a închis ochii, a simţit de parcă plutea fără zgomot pe vechiul ei Tuff Burner, pedalând printr-o pădure umbrită...

— Vic, a zis Maggie, blând, iar Vic şi-a ridicat fruntea de pe braţul canapelei şi a clipit iute, realizând că era la un pas de a adormi.

— Asta da pastilă, a conchis ea.

— Ce vrei să îmi întrebi piesele? a împuns-o Maggie. Ai face bine să te apuci să-mi zici, cât încă mai poţi.

— Puştiul meu. Va trebui să mă duc în Tărâmul Crăciunului ca să îl iau. Vor ajunge acolo la noapte, cred, sau devreme mâine dimineaţă, şi eu am de gând să fiu de asemenea acolo. Dar până atunci Wayne va fi... diferit. Mi-

am putut da seama din tonul vocii lui atunci când am vorbit cu el. Se luptă, însă maşina îl transformă într-una din chestiile alea nenorocite. Pot să îl repar? Trebuie să aflu asta. Dacă îl iau înapoi, e vreo cale prin care să îl vindec?

— Nu ştiu. Nu s-a mai întors niciodată vreun copil d-d-din Tărâmul Crăciunului.

— Atunci întreabă. Punga ta cu piese îţi poate spune, nu?

Maggie s-a lăsat moale de pe marginea canapelei până la podea. A scuturat încet punguţa mâncată de molii. Piesele au zdrăngănit şi s-au amestecat laolaltă.

— Hai să vedem ce putem v-vvv-vedea, a zis ea şi şi-a băgat mâna înăuntru.

A săpat acolo şi a revenit cu un pumn de piese, pe care le-a aruncat pe jos.

XOXOOXOXXO

Maggie s-a holbat la ele cu o disperare frântă.

— Asta e ce-mi iese în cele mai multe zile. Îmbrăţişări şi pupici ppp-p-pentru cei singuri, fată bâlbâită.

Maggie şi-a petrecut o mână pe podea, apucând literele şi punându-le înapoi în pungă.

— Ok. E ok. A meritat o încercare. Nu poţi şti totul. Nu poţi afla orice.

— Nu, a spus Maggie. Când vii la o bibliotecă pentru a afla c-ccc-ceva, ar trebui să primeşti ce cauţi.

A săpat şi mai adânc în săculeţul ei de catifea falsă şi a ieşit cu un alt pumn de piese, aruncându-le şi pe acestea pe podea.

PPPPPPPPP

— Nu scoateţi limba la mine, s-a adresat ea literelor.

A înşfăcat piesele, le-a lăsat să cadă în pungă, apoi şi-a băgat din nou mâna în sacul de Scrabble. De data aceasta, braţul ei a dispărut aproape complet până la umăr, iar Vic a auzit sunetul a sute de piese fremătând şi zornăind. Maggie

a scos un alt pumn, lăsându-l liber.

FUFUFUFU

— Să mă fut? Fute-m-aş? a strigat Maggie. Să-mi arunc cerceii înapoi în faţa mea? Să vă fff-fff-fut *pe voi.*

Şi-a scos ţigara din gură, dar înainte de a-şi putea-o înfige în braţ, Vic s-a ridicat şi i-a apucat încheietura.

— N-o face, a zis Vic.

Încăperea s-a clătinat într-o parte şi-n alta, de parcă Vic ar fi stat pe un leagăn. Şi totuşi, a ţinut ferm braţul lui Maggie. Maggie s-a uitat fix la ea, cu ochii aprinşi în orbitele scobite... aprinşi şi înfricoşaţi şi extenuaţi.

— O să-i dăm de cap altă dată, Maggie. Poate că nu sunt singura care are nevoie de odihnă. Ai venit în Massachusetts de numai o săptămână şi jumătate. Te-ai întors cu autobuzul tot drumul?

— Am făcut şi autostopul o parte, a zis Maggie.

— Când a fost ultima dată când ai mâncat?

— Am avut ieri un sss-sss-sandviş de la c-c-c-c...

Şi aşa a rămas mută. Faţa i s-a întunecat de la un roşu la o nuanţă teribilă şi adâncă de violet, de parcă ar fi fost strangulată. La colţul buzelor s-a înspumat salivă.

— Şşşt, a zis Vic. Şşşt. Ok. Deci îţi găsim ceva de mâncat.

Maggie a expirat fum şi a căutat în jur ceva în care să îşi stingă ţigara, apoi a zdrobit-o de braţul îndepărtat al canapelei. A fâsâit, iar un rotocol negru de fum s-a ridicat spre tavan.

— După ce tragi un pui de somn, V-V-Vic.

Vic a făcut semn că da, prăbuşindu-se pe spate. Nu avea energia de a se opune lui Maggie.

— O să trag un pui de somn şi aşa o să faci şi tu, a spus Vic. După care o să luăm ceva de mâncare. O să-ţi luăm nişte haine. Salvăm pe Wayne. Salvăm biblioteca. Facem lucrurile mai bine. Facem de toate. Puterile Wonder Twin activate. Ne întindem.

— Ok. Tu ia canapeaua. Eu am o plapumă veche potrivită. Pot să mă întind un pic pe j-j-joo...

— Cu *mine,* Maggie. E loc suficient pe canapea pentru amândouă.

Vic era trează, însă părea să îşi fi pierdut capacitatea de a-şi ţine ochii deschişi.

— Nu te-ar deranja?

— Nu, iubire, a spus Vic, de parcă i s-ar fi adresat fiului ei.

Maggie s-a strecurat pe canapea lângă ea şi s-a făcut lingură de Vic, şoldul ei osos de cel al lui Vic, cotul ei osos de stomacul lui Vic.

— Mă ţii în braţe, Vic? a întrebat Maggie pe o voce tremurată. A trecut mult timp de când m-a mai ţi-ţi-ţinut cineva în b-b-braţe. Adică, ş-ş-ştiu că nu le ai cu fetele, din moment ce ai un c-c-copil, dar...

Vic şi-a petrecut braţul în jurul taliei lui Maggie şi a strâns-o tare pe femeia cuprinsă de frisoane.

— Poţi să taci acum, să ştii, a zis Vic.

— Ah, a zis Maggie. Ah, bine. E o mare uşurare.

Laconia

Nu l-au lăsat pe Lou să meargă nicăieri, nu voiau să rişte ca bărbatul gras să ameţească şi să cadă cu faţa-nainte, aşa că după analize s-a aşezat în scaunul cu rotile şi un asistent l-a dus în sala de recuperare.

Asistentul medical era de o vârstă cu el şi avea ochi somnoroşi, cu cearcăne adânci sub ei şi o frunte proeminentă de Cro-Magnon. Pe ecuson scria, improbabil, BILBO. Pe un antebraţ păros avea tatuată o navă spaţială: *Serenity* din serialul *Firefly.*

— Sunt o frunză în bătaia vântului, a zis Lou.

Asistentul i-a dat replica:

— Frate, nu spune asta. Nu vreau să mă apuce plânsul la serviciu.

Detectivul s-a ţinut după ei, cu hainele lui Lou într-o pungă de hârtie. Lui Lou nu-i plăcea felul în care tipul mirosea a nicotină şi a mentol, în special a nicotină, şi nu-i plăcea felul în care tipul părea prea mic pentru hainele lui, încât totul părea să fie deşelat: cămaşa, pantalonii lui de culoarea scoicii şi geaca ponosită.

Daltry a întrebat:

— Despre ce tot vorbiţi voi doi?

— Firefly, a zis asistentul medical, fără să privească peste umăr. Suntem Browncoats[67].

— Ce vrea să-nsemne? Aveţi de gând să vă luaţi în căsătorie? a întrebat Daltry şi a râs de propria glumă.

Bilbo asistentul a zis:

— Isuse. Întoarce-te la anii tăi cincizeci, frate.

Dar nu a spus-o suficient de tare cât să îl audă şi Daltry.

Zona de recuperare era o singură încăpere mare, cu două rânduri de paturi, fiecare pat poziţionat în compartimentul său delimitat de nişte draperii verde pal. Bilbo l-a îndreptat pe Lou către capătul din spate al camerei înainte de a vira spre un pat gol din dreapta.

— Apartamentul dumneavoastră, monsieur, a zis Bilbo.

[67] Soldații Planetelor Independente, în serialul *Firefly* (n. trad.).

Lou s-a ridicat singur pe saltea în timp ce Bilbo a atârnat o pungă proaspătă cu fluide pe suportul de inox de alături. Lou încă mai avea o canulă intravenoasă prinsă în braţul drept, şi Bilbo a conectat tubul. Lou a simţit imediat fluidul, un flux puternic şi rece care i-a scăzut considerabil temperatura întregului corp.

— Ar trebui să îmi fac griji? a întrebat Lou.

— Cu o angioplastie? Nu. Pe o scală a complexităţii medicale, e doar un pic mai complicată decât scoaterea unei măsele de minte. Fă operaţia. Fără teamă.

— Neah, a zis Lou. Nu mă refer la angioplastie. Ci la chestia pe care mi-o bagi în mine. Ce e? Ceva serios?

— Ah. Nu-i nimic. Nu te punem azi sub cuţit, aşa că nu e nevoie să primeşti chestiile tari. E doar un agent decoagulant. De asemenea, o să te relaxeze un pic. Trebuie să generăm cât mai multă relaxare.

— O să mă adoarmă?

— Mai repede decât un maraton din Dr *Queen.*

Daltry a lăsat să cadă punga cu haine într-un scaun de lângă pat. Hainele lui Lou erau împăturite şi suprapuse într-un teanc mare cât o pernă, cu boxerii primii.

— Cât timp va trebui să stea aici? a întrebat Daltry.

— O să îl ţinem sub observaţie peste noapte.

— Nu-i o sincronizare prea bună.

— Stenoza aortică e faimos de inoportună, a spus Bilbo. Nu îşi face anunţată prezenţa dinainte. Doar pică atunci când are ea chef.

Daltry şi-a scos telefonul din buzunar.

— N-ai voie să-l foloseşti aici.

— Atunci unde am voie? a zis Daltry.

— Va trebui să te duci înapoi până în sala de urgenţe şi să ieşi afară.

Daltry a făcut semn că a înţeles şi i-a aruncat lui Lou o privire dezaprobatoare.

— Să nu pleci nicăieri, dle Carmody.

S-a răsucit pe călcâie şi a pornit pe culoarul încăperii.

— Şi iată-l cum vâsleşte dus pe apa sâmbetei.

— Şi dacă am nevoie şi eu să dau un telefon? a zis Lou.

Pot să sun înainte să fac nani? Fiul meu, omule. Ai auzit ceva despre fiul meu? Mai trebuie să îmi sun şi părinţii. N-o să poată să doarmă la noapte până nu le spun cum mai stă treaba.

O minciună. Dacă ar fi prins-o pe maică-sa la telefon şi ar fi început să-i povestească despre Wayne, femeia n-ar fi avut nici cea mai vagă idee despre cine vorbeşte. Era într-un cămin de bătrâni şi capabilă să îl recunoască pe Lou doar într-o zi din trei. Ar fi fost cu atât mai surprinzător să îl intereseze pe tatăl lui de noutăţi. Murise de patru ani.

— Pot să îţi bag pe şest un telefon, a zis Bilbo. Ceva ce să putem pune în priză lângă patul tău. Acum încearcă să te odihneşti. Mă întorc în cinci minute.

S-a îndepărtat de pat, a tras draperia şi a plecat.

Lou nu a mai aşteptat şi nici nu a reflectat prea mult. Era din nou puştiul de pe motocicletă, ridicând-o pe slăbuţa Vic McQueen pe şa, în spatele lui, simţindu-i braţele ei tremurate pe talia lui.

Şi-a aruncat picioarele peste marginea patului şi şi-a smuls canula din braţ. Sângele grupa BB s-a umflat repede într-o broboană de lângă înţepătură.

Imediat ce auzise vocea lui Vic la cască, simţise cum sângele i-o ia la goană spre cap, simţise cum pulsul îi pocneşte în tâmple. Capul începuse atunci să devină greu, ca şi cum craniul era plin de lichid metalic topit în loc de ţesut al creierului. Ce fusese mai rău, totuşi, fusese faptul că încăperea începuse să se mişte în colţul ochilor. Acea senzaţie de rotire a tuturor lucrurilor din jur îi dăduse rău de mişcare şi trebuise să se concentreze pe un punct de pe masă ca să o blocheze. Însă după aceea capul îi devenise atât de greu, încât s-a lăsat într-o parte, iar scaunul i-a fugit de sub picioare.

Nu a fost un atac de cord, nu? a întrebat-o ulterior pe doctoriţă în timp ce aceasta îi asculta la gât cu stetoscopul. *Pentru că dacă a fost un atac de cord nu a fost pe-atât de rău pe cât îmi imaginam.*

Nu. Nu un atac de cord. Însă e posibil să fi suferit un atac ischemic tranzitor, a zis femeia de culoare cu chip neted,

negru şi angelic.

Mda, i-a spus Lou. *M-am gândit eu că ori a fost un atac de cord, ori un atac ischemic tranzistor. Atac ischemic tranzistor ar fi fost a doua mea variantă.*

Tranzitor. E ca un fel de mini-atac cerebral. Percep un vâj cu ecou în artera ta carotidă.

Ahhh. Deci asta ascultai. Tocmai aveam de gând să te anunţ că inima mea e ceva mai jos.

Ea a zâmbit. Părea că e pe cale să-l ciupească de obraz şi să îi dea o prăjiturică.

Ce aud e o formaţiune serioasă de placă.

Pe bune? Mă spăl pe dinţi de două ori pe zi.

Un alt tip de placă. În sângele tău. Prea mult bacon, a zis ea şi i-a bătut uşor cu palma peste burtă. *Prea mult unt şi popcorn. Va trebui să faci o angioplastie. Posibil şi un stent. Dacă nu primeşti unul, ai putea suferi un atac major şi, în cele din urmă, fatal.*

În ultimul timp, la McDonald's am comandat salate, i-a spus el şi a fost surprins să simtă cum lacrimile i se adună în spatele pleoapelor. Era, fără sens, uşurat că agenta aceea FBI drăguţă şi micuţă nu era prin preajmă ca să-l vadă cum plânge iarăşi.

Acum, Lou a apucat punga maro de hârtie din scaun şi s-a băgat în lenjerie şi în blugi, trăgându-i pe sub halatul decupat.

Leşinase după ce vorbise cu Vic; universul se transformase într-o pastă cleioasă şi lipicioasă, iar el nu s-a mai putut ţine tare. I s-a storcit chiar între degete. Dar până în secunda în care să leşine, o ascultase atent. A înţeles, doar din tonalitatea vocii ei, că îşi dorea ca el să facă ceva, că ea încerca să-i *transmită* ceva. *Trebuie să mai fac o oprire, apoi o să văd un om care îmi poate face rost de nişte ANFO. Cu o cantitate suficientă de ANFO, îi pot arunca în aer lumea lui Manx, să o scot de pe hartă.*

Tabitha Hutter şi ceilalţi poliţai ascultau convorbirea, auziseră ce îşi dorise Vic să audă: auziseră „info" în loc de „ANFO". Era ca într-o ilustraţie de-ale lui Vic din *Motorul de Căutare,* numai că o ilustraţie construită din sunete în loc

de culori. Nu remarcai ce se afla chiar în faţa ta pentru că nu ştiai cum să cauţi – sau, în cazul de faţă, ce să asculţi. Însă Lou a ştiut dintotdeauna cum să o asculte.

Lou şi-a scos halatul de spital şi şi-a pus tricoul.

ANFO. Tatăl ei era omul care arunca în aer lucruri – distrugea cu ANFO bolovani, trunchiuri de copaci şi maldăre vechi – şi cel care îi dăduse lui Vic cu tifla fără să se uite în urmă. Nici măcar nu îl ţinuse vreodată în braţe pe Wayne, iar Vic abia de vorbise cu el poate de vreo douăsprezece ori în doisprezece ani. Lou ţinuse mai des legătura, îi trimisese pe e-mail poze şi filmuleţe cu Wayne. Ştia din ce îi mai povestise Vic despre el că bărbatul obişnuia să-şi bată nevasta şi să o înşele. Mai ştia, de asemenea, din lucrurile pe care Vic *nu* i le povestise, că ei îi era dor de el şi că îl iubea cu o intensitate egalată poate doar de cea faţă de fiul ei.

Lou nu îl întâlnise niciodată pe om, însă ştia unde stă, îi ştia numărul – şi mai ştia că Vic se duce să îl vadă. Lou o va aştepta când va ajunge. Ea îşi dorea ca el să fie prezent, altfel nu i-ar fi spus.

Şi-a iţit capul prin draperie şi a privit pe culoarul făcut de rândurile de pânze atârnate.

A zărit un doctor şi o asistentă – o asistentă femeie, nu Bilbo – opriţi unul lângă celălalt, trecând în revistă nişte rezultate de analize, dar erau întorşi cu spatele. Lou şi-a luat tenişii într-o mână, s-a strecurat pe culoar, a făcut dreapta şi a împins o pereche de uşi batante care dădeau în holul mare şi alb.

Şi-a continuat drumul prin clădire, ţinând o direcţie pe care a considerat-o ca fiind în partea opusă intrării de primiri urgenţe. Şi-a tras din mers încălţările Vans.

Tavanul holului principal avea zece metri înălţime şi nişte dale de cristal roz atârnând de el, conferindu-i o notă de Fortăreaţă a Solitudinii. Dintr-o fântână placată cu ardezie neagră ţâşnea apa. Vocile se întorceau cu ecou. Aroma cafelei şi a brioşelor dintr-un Dunkin’ Donuts a făcut să-i huruie stomacul de foame. Ideea de a mânca o gogoaşă cu jeleu dulce era aceeaşi cu a-şi pune un pistol încărcat la

gură.

Nu trebuie să trăiesc la infinit, s-a gândit. *Doar te rog să fie atât cât va mai trebui ca să îmi recuperez fiul teafăr.*

Dintr-un taxi tocmai coborau două călugăriţe, chiar în faţa uşii rotative. Asta era foarte aproape de o intervenţie divină, în ce-l privea pe Lou. El le-a ţinut portiera, apoi s-a cocoţat pe banchetă. Partea din spate a maşinii s-a lăsat imediat pe arcuri.

— Încotro? a zis taximetristul.

La puşcărie, s-a gândit Lou, însă replica lui a fost:

— La gară.

Bilbo Prince a privit cum taxiul demarează de lângă trotuar într-un nor de fum de eşapament albăstrui, a notat numărul de licenţă şi cel de înmatriculare, apoi s-a răsucit pe vârfuri şi a plecat. A cutreierat pe holuri în jos, pe scări în sus, din nou pe scări în jos şi a ieşit în cele din urmă prin uşa de la reanimare, în partea opusă a spitalului. Poliţistul bătrân, Daltry, îl aştepta acolo, fumând.

— Şi-a luat tălpăşiţa, a zis Bilbo. Aşa cum ai spus c-o s-o facă. A prins un taxi la intrare.

— Ai notat numărul taxiului?

— Şi cel al licenţei, a zis Bilbo şi i le-a recitat.

Daltry a încuviinţat şi şi-a deschis telefonul mobil. A apăsat pe un singur buton şi l-a pus la ureche, după care s-a ferit de Bilbo.

— Îhî. E în mişcare, a spus el persoanei care se afla la capătul celălalt al liniei. Hutter a zis că să fim cu ochii pe el, aşa că stăm cu ochii pe el. Să vedem unde se duce şi să fim gata să intervenim dacă pungaşul ăsta gras începe din nou să fibrileze.

Daltry a închis, şi-a stins ţigara şi s-a îndreptat spre parcare. Bilbo s-a ţinut după el şi l-a bătut pe umăr. Bătrânul s-a întors. Şi-a încruntat o sprânceană, iar expresia lui sugera faptul că l-a recunoscut pe Bilbo, însă nu reuşea să pună degetul cine mai exact e şi de unde se ştiu.

— Asta-i tot? a spus Bilbo. Şi mulţumirile?

— Ah. Da, corect.

Daltry şi-a vârât mâna în buzunar şi a scos o bancnotă de zece dolari, pe care i-a înfipt-o lui Bilbo în mână.

— Gata. Să ai o viaţă lungă şi prosperă, a mai zis el. Nu asta e ce spuneţi voi, Trekkerşii?

Bilbo şi-a mutat privirea de la bancnota soioasă de zece dolari – se aşteptase cel puţin la una de douăzeci – la tatuajul cu *Serenity* de pe braţul lui păros.

— Mda, cam aşa. Doar că nu sunt fan Star Trek. Tatuajul meu de aici? Ăsta e Serenity, nu Enterprise. Sunt un Browncoat, frate.

— Mai degrabă un trădător[68], a zis Daltry şi a râs.

Pe Bilbo l-au lovit stropi de scuipat.

Lui Bilbo i-a venit brusc să arunce pe jos bancnota de zece dolari şi să întoarcă spatele, să îi arate urâtului şi păduchiosului ăla ce părere are despre bani, dar s-a răzgândit şi şi-a băgat piştarii în buzunar. Strângea pentru un tatuaj cu Buffy, pentru celălalt braţ. Cerneala nu era ieftină.

[68] Joc de cuvinte: *Turncoat* = trădător (n. trad.).

Aici, Iowa

Când Maggie s-a trezit, braţul îi era petrecut peste talia lui Vic, iar capul lui Vic se odihnea pe pieptul ei. Era cea mai a naibii de drăguţă femeie cu care Maggie fusese vreodată în pat, şi îi venea să o sărute, însă nu avea de gând să o facă. Ce-şi dorea într-adevăr Maggie să facă era să îi pieptene lui Vic părul acela încâlcit şi bătut de vânt, să îl îndrepte şi să îl facă să strălucească. Îşi dorea să îi spele lui Vic picioarele şi să le frece cu ulei. Maggie ar fi vrut să aibă parte de mai mult timp împreună şi de o şansă de a vorbi şi despre altceva decât Charlie Manx. Nu că voia într-adevăr să vorbească. Voia să asculte. Maggie era îngrozită de acele clipe dintr-o conversaţie în care îi venea rândul să îşi deschidă gura ei mare şi p-p-proastă.

Maggie a simţit că nu dormise prea mult şi avea o bănuială că nu va mai putea adormi multe ore de atunci încolo. S-a desprins din strânsoarea lui Vic, şi-a dat zbilţele de păr de pe faţă şi s-a strecurat de pe canapea. Era timpul pentru cuvinte, iar acum că Vic adormise putea să facă ce era nevoie ca să determine piesele să se poarte cuminte.

A aprins o ţigară. A aprins o lumânare. Şi-a aranjat fedora cât trebuia. Şi-a aşezat punga de Scrabble în faţa ei şi a desfăcut şnurul auriu. A scrutat o vreme întunericul, inspirând adânc din ţigară. Era târziu şi voia să zdrobească nişte Oxy şi să tragă o nară, şi nu putea până ce nu va fi terminat chestia asta pentru Vic. Şi-a ridicat mâna şi a găsit breteaua maieului ei mulat, dându-l în jos şi expunându-şi sânul stâng gol. A luat ţigara dintre buze, şi-a închis ochii şi a stins-o pe piele. A ţinut-o o perioadă lungă pe sân, răsucind-o pe pielea delicată şi lăsând să-i scape un şuierat printre dinţii încleştaţi. Putea mirosi cum sfârâie arsura.

A dat un bobârnac ţigării stinse şi s-a aplecat peste masă, cu încheieturile apăsate de muchie şi cu ochii înecaţi în lacrimi. Durerea din sân era ascuţită şi intensă şi minunată. Sacră.

Acum, s-a gândit ea, *acum, acum.* Avea o fereastră

scurtă în care să folosească piesele, în care să forţeze un rost în toată acea bolboroseală: un minut, cel mult două. Uneori i se părea că aceasta era singura bătălie care merita purtată: zbaterea prin care să ia haosul lumii şi să îl transforme în înţeles, să îl pună în cuvinte.

A luat un pumn de litere, le-a azvârlit înaintea ei şi a început să le sorteze. A mişcat piesele dintr-un loc în altul. Jucase acest joc întreaga ei viaţă de adult, şi a descoperit foarte curând poziţia corectă. În câteva minute, a terminat să le aranjeze, fără nicio problemă.

Când a văzut că a dezlegat mesajul, a lăsat să-i scape o răsuflare prelungă şi satisfăcută, de parcă tocmai ce ar fi pus jos o greutate mare. Nu avea nicio idee ce semnifica textul. Avea o însuşire de epigramă, părea mai puţin un fapt, cât finalul unui cântec de leagăn. Însă Maggie era convinsă că a interpretat corect. Era la fel de convinsă ca o cheie care alunecă într-o încuietoare şi răsuceşte un zăvor. Poate că Vic va fi în stare să găsească un sens. O va întreba când se va trezi.

A copiat mesajul Marii Pungi de Scrabble a Sorţii pe o bucată de hârtie pătată de apă şi cu antetul Bibliotecii Publice Aici. L-a recitit. Era corect. A devenit conştientă cum se naşte aura unei satisfacţii nefamiliare, un sentiment cu care se dezobişnuise, această mulţumire de sine.

A strâns literele una câte una şi le-a pus la loc în pungă. Sânul îi zvâcnea, fără să aibă acum nici cea mai mică urmă de transcendental în durerea sa. S-a întins după o ţigară, de data asta nu ca să se ardă singură, ci ca să o fumeze.

Prin biblioteca copiilor a trecut un ţânc cu un băţ cu artificii.

L-a văzut prin sticla ceţoasă a vechiului acvariu, o siluetă neagră pe fundalul obscur al camerei de dincolo. Pe măsură ce păşea, îşi balansa braţul drept, iar artificiul scuipa un spray fierbinte arămiu, descriind linii roşii în întuneric. A trecut prin acea cameră doar o clipă, apoi a dispărut vederii, purtând cu el torţa cu pulberi.

Maggie s-a aplecat înspre acvariu ca să ciocăne în geam şi să-l sperie bine, gonindu-l, apoi şi-a adus aminte de Vic şi

s-a abţinut. Se întâmpla des să intre puştani care aruncau cu pocnitori sau fumau ţigări şi umpleau pereţii de graffitti, iar pe ea o deranja foarte tare. Odată, a prins o gaşcă de adolescenţi pitulaţi printre rafturi, trecându-şi un cui de la unul la altul în timp ce stăteau adunaţi în jurul unui foc întreţinut de cărţi cartonate vechi, iar pe ea a apucat-o damblaua, fugărindu-i cu un picior rupt de scaun, conştientă că dacă tapetul scorojit va fi luat foc ea îşi va pierde ultimul şi cel mai bun adăpost. *Piromani de cărţi!* le strigase ea, şi, după mult timp, nu s-a bâlbâit deloc. *Piromani de cărţi! O să vă tai coaiele şi o să vă violez femeile!* Erau cinci la una, însă la vederea ei au zbughit-o ca în faţa unei fantome. Uneori, chiar era de părere că e o fantomă, că murise pe bune în acea inundaţie, murise odată cu biblioteca şi doar că nu-şi dăduse ea seama până atunci.

A aruncat o ultimă privire înspre Vic, ghemuită pe canapea, cu pumnii strânşi sub bărbie. De data asta, Maggie nu s-a mai reţinut. Uşa era acolo, aproape de canapea, iar în timp ce Maggie a trecut pe lângă ea, s-a oprit o clipă, s-a aplecat şi a sărutat-o pe tâmplă, blând. În somnul ei, un colţ al gurii lui Vic a schiţat un zâmbet sucit.

Maggie s-a dus să îl caute pe băiatul din umbre. A intrat în ceea ce fusese odinioară biblioteca copiilor şi a închis încet uşa în urma ei. Mocheta fusese jupuită de straturi de mucegai şi îndoită la perete într-o serie de bucle împuţite. Podeaua de sub era ciment ud. Un colţ al camerei era ocupat de un glob enorm, cu emisfera nordică întoarsă şi umplută de apă şi pene de porumbei, părţile laterale pline de găinaţ. America cu susu-n jos şi umplută de rahat. A remarcat, absentă, că încă mai avea cu ea punga de Scrabble, uitând să le bage înapoi în birou. Prostesc.

Undeva în dreapta ei, a auzit un sfârâit asemănător untului în tigaie. Maggie a păşit în jurul biroului de nuc în formă de U, acolo unde returnase cândva *Caroline* şi *Misterul ceasului din perete* şi *Harry Potter.* În timp ce se apropia de galeria de piatră care ducea la clădirea centrală, a zărit o sclipire gălbuie pâlpâind.

Băiatul stătea la capătul îndepărtat al galeriei, cu băţul cu artificii în mână. O siluetă neagră micuţă, scundă şi cu o glugă ce îi ascundea faţa. Se uita la ea cu băţul aprins îndreptat în jos, scăpărând scântei şi fum. În cealaltă mână avea o cutie argintie cu ceva. Mirosea a vopsea.

— .opri pot mă Nu, a zis el, cu o voce aspră, stranie, şi a râs.

— Ce? a spus ea. Puştiule, pleacă de-aici cu chestia aia.

El a scuturat din cap, s-a răsucit şi a luat-o la pas, un copil al umbrelor, deplasându-se ca o formă nedefinită dintr-un vis, luminând calea către o cavernă a subconştientului. Se clătina ca un beţiv, aproape balansându-se într-un perete. *Era* beat. Maggie a putut distinge mirosul berii.

— Hei! a strigat ea.

El a dispărut. De undeva din faţă, a auzit ecoul unui râset. În bezna sălii de periodice, a văzut o nouă lumină – sclipirea canelată şi aspră a unui foc.

A început să alerge. A lovit seringi şi sticle împrăştiate pe podeaua de ciment şi a alergat pe lângă ferestrele blocate cu placaj. Cineva, posibil copilul, scrisese cu spray roşu un mesaj pe peretele din dreapta: DUMNEZEU A ARS DE VIU DOAR DRACII ŞTIU. Vopseaua încă mai picura, roşu aprins, de parcă pereţii ar fi sângerat.

A intrat în fugă în sala periodicelor, un spaţiu la fel de mare ca o capelă modestă şi cu tavan tot pe atât de înalt. În timpul inundaţiei, a fost o mare joasă a Sargaselor, cu pojghiţele revistelor acoperind apa, o masă umflată de ediţii *National Geographic* şi *New Yorker.* Acum era o încăpere de ciment largă şi pustie, cu ziarele întărite lipite de podea şi pereţi, teancuri putrezite de reviste scurse pe la colţuri, câţiva saci de dormit răsfiraţi acolo unde vagabonzii îşi făcuseră culcuş – şi un coş de gunoi din plasă supurând fum înecăcios. Micuţul beţiv pungaş lăsase să-i cadă artificiile pe un vraf de ziare şi reviste. Scântei verzi şi portocalii ieşeau scuipate de undeva din adâncul cuibului arzând. Maggie a văzut o copie a cărţii *Fahrenheit 451* contorsionându-se şi înnegrindu-se.

Băiatul o măsura din priviri din partea îndepărtată a sălii, de sub o arcadă de piatră înaltă şi în semiîntuneric.

— Hei! a strigat ea din nou. Hei, bezmetic nesimţit!

— .târziu prea e dar, pot tare de cât lupt Mă, a zis el, balansându-se de pe un picior pe altul, urmări mă nu, rogu'te, rogu'te, *Rogu'te.*

— Hei! a zis ea, fără să îl asculte, *incapabilă* să asculte, nimic din ce auzea neavând oricum sens.

A căutat ceva primprejur cu care să poată să înăbuşe flăcările şi a înşfăcat unul dintre sacii de dormit, albastru şi alunecos şi cu iz vag de vomă. Şi-a ţinut punguţa ei de Scrabble sub un braţ în timp ce a îndesat sacul de dormit peste flăcări, apăsându-l ferm şi sugrumând focul. A tresărit de la căldura degajată şi de la miros, o miasmă de fosfor prăjit, metal încins şi nylon carbonizat.

Când şi-a ridicat din nou ochii, băiatul dispăruse.

— Pleacă dracu' din biblioteca mea, ciudăţenie mică! Ieşi dracului înainte să te prind!

El a râs de undeva. Era greu de reperat de unde. Râsetul lui era un sunet fără pauze, cu ecou şi imposibil de localizat, ca o pasăre care bate din aripi sus pe grinzile vreunei biserici abandonate. S-a gândit, aiurea, *Dumnezeu a ars de viu, doar dracii ştiu.*

S-a îndreptat către holul principal, cu picioarele tremurându-i. Dacă-l va prinde pe zevzecul ăla mic şi beat, cu siguranţă puştiul nu va crede că Dumnezeu a ars de viu. Va crede că Dumnezeu e o bibliotecară lesbi şi îi va cunoaşte mânia.

Maggie era la jumătatea distanţei până la capătul sălii periodicelor când racheta s-a pornit cu un şuierat înfiorător. Sunetul acela a fost ca un şoc direct în terminaţiile nervoase, a făcut-o să-i vină să strige şi să se pună repede la adăpost. În schimb, s-a lăsat jos ca un soldat sub foc inamic, cu toată răsuflarea izgonită din piept.

A reuşit să ajungă la vasta cameră centrală, cu al său acoperiş de douăzeci de metri înălţime, la timp ca să vadă cum racheta de artificii loveşte tavanul, se răsuceşte, sare dintr-o arcadă şi ricoşează în jos către podeaua de

marmură ştearsă: un proiectil de flăcări de smarald şi scântei pocnind. Un fum cu miros chimic s-a ridicat în spirală în toată camera. Jaruri de lumină verde fermecată s-au împleticit de deasupra, căzând ca nişte fulgi ai unei furtuni de zăpadă radioactive. Să ardă locul – zevzecul nenorocit pitecantrop era acolo ca să ardă locul *din temelii.* Racheta încă mai zbura şi a lovit peretele din dreapta, explodând într-o răbufnire fâsâită de lumină, ca un pocnet ca de armă, iar ea a scos un ţipăt şi s-a ferit acoperindu-şi faţa. Un tăciune i-a atins pielea goală de pe antebraţul drept, şi ea a tresărit de la împunsătura ascuţită dureroasă.

Din sala următoare, cea de lectură, băiatul a râs fără oprelişte şi a fugit.

Racheta se stinsese, dar fumul din holul mare încă mai scânteia, lucind cu o nuanţă de jad nepământeană.

Maggie a şarjat în urma lui, într-o mişcare dincolo de orice raţiune, năucă şi furioasă şi temătoare. Băiatul nu avea cum să scape prin uşa din faţă – aceasta era blocată pe dinafară cu un lanţ –, însă era o ieşire de incendiu în sala de lectură, pe care vagabonzii o tot propteau deschisă. Dincolo, se afla terenul estic al parcării. L-ar fi putut prinde acolo. Nu ştia ce i-ar face după ce va pune mâna pe el, iar unei părţi din ea îi era frică să afle. Pe măsură ce a traversat sala de lectură, a observat cum uşa spre afară deja dădea să se închidă.

— Rahat mic ce eşti, a şoptit ea. *Rahat mic.*

A izbit uşa şi a ieşit în parcare. O singură lampă stradală împrăştia un con de lumină peste întreaga întindere pavată. Centrul parcelei era bine luminat, dar marginile erau în întuneric. Băiatul a aşteptat-o lângă stâlp. Nenorocitul ăla mic avea încă un băţ cu artificii aprins şi nu era prea departe de un container de gunoi plin cu cărţi.

— Ţi-ai ieşit complet din minţi? a zis Maggie.

Băiatul a strigat:

— Te văd prin fereastra mea magică!

Şi a conturat în aer un cerc de foc, la nivelul feţei lui.

— Acum îţi arde capul! a mai zis el.

— Ai p-p-pornit un foc acolo înăuntru şi putea să moară

cineva, zevzecule! a spus Maggie. Cum ar fi chiar tu!

Respiraţia i se întretăia şi tremura, iar extremităţile o furnicau ciudat. A strâns palma asudată de punga de Scrabble. A început să păşească apăsat de-a lungul parcării. În spatele ei, uşa de incendiu a făcut un declic, închisă. La naiba. Puştiul dăduse la o parte piatra care o împiedica să se încuie singură. Acuma trebuia să dea roată întregii clădiri ca să intre înapoi.

— Uite! a strigat copilul. Uite! Pot să scriu cu flăcări!

Şi a biciuit prin aer vârful artificiului, cu o spiţă albă de lumină atât de intensă, încât a lăsat pete sclipitoare pe nervul optic al lui Maggie, creând iluzia unor litere pulsând în aer.

F
U
G
I

— Cine eşti? a întrebat.

S-a clătinat un pic, oprindu-se cam la jumătatea distanţei până la el, nesigură dacă a văzut sau nu ce tocmai văzuse. Că el trasase ce a înţeles ea că a trasat în aer.

— Uite! Pot să fac un fulg de zăpadă! Pot să fac să fie Crăciun în iulie!

Şi a desenat un fulg de zăpadă.

Braţele lui erau cuprinse de fiori.

— Wayne?

— Da?

— Of, Wayne, a zis ea. Of, Dumnezeule.

Dincolo de containerul de gunoi, undeva în dreapta ei, s-a aprins din umbre o pereche de lămpi. O maşină avea motorul pornit, un automobil vechi cu faruri rotunde, de o culoare atât de neagră, că nici nu o remarcase în întunericul cuprinzător dimprejur.

— Salutări! a strigat o voce de undeva din spatele luminilor.

Era pe scaunul pasagerului – nu, stai, partea şoferului;

era pe dos în maşinile britanice.

— Ce noapte pentru o plimbare cu maşina! Vino, domnişoară Margaret Leigh! Eşti Margaret Leigh, nu? Arăţi exact ca în fotografia din ziar!

Maggie a privit pieziş către faruri. A încercat să se convingă să se urnească, să plece din mijlocul parcării, dar tălpile îi erau lipite de caldarâm. Uşa de la ieşirea de incendiu era la o distanţă imposibilă, doisprezece paşi ce la fel de bine ar fi putut fi doisprezece mii, şi, oricum, o auzise cum se încuiase în urma ei.

I-a trecut prin cap că mai avea, în cel mai bun caz, un minut rămas din viaţa ei. S-a întrebat dacă era oare pregătită. Gândurile au săgetat-o asemenea unor vrăbii zburătăcind prin amurg tocmai în clipa în care avea cea mai mare nevoie de o minte limpede.

El nu ştie că Vic e aici, s-a gândit.

Şi: *Ia băiatul. Ia băiatul şi pleacă cu el.*

Şi: *De ce nu fuge Wayne?*

Deoarece nu mai era capabil. Deoarece nu ştia că aşa ar fi trebuit să facă. Sau *ştia,* însă nu putea reacţiona pe un astfel de temei.

Dar încercase deja să îi spună să fugă, o scrisese în flamă, peste întuneric. Poate că încercase, în felul acela deformat, să o avertizeze şi în bibliotecă.

— Dle Manx? a ridicat Maggie vocea, tot incapabilă să se mişte.

— M-ai căutat întreaga ta viaţă, dră Leigh! a strigat el. Ehhh! Iată-mă, în sfârşit! Sunt convins că ai nenumărate întrebări să-mi pui. Eu unul ştiu că am tolba plină pentru tine! Vino să mi te alături. Vino să iei un ştiulete de porumb!

— Lasă b-b-b-b... a început Maggie, apoi gâtul i s-a blocat, incapabilă să forţeze sunetele, limba fiindu-i la fel de inutilă precum picioarele.

Intenţionase să zică *Lasă băiatul să plece,* însă bâlbâiala ei nu i-a permis aşa ceva.

— Ţi-ţi-ţi-a mâncat pisica li-li-limba? a strigat Manx.

— Să te fut! a spus ea.

Asta a rezonat clar şi limpede. Iar *f*-ul fusese dintotdeauna una dintre literele ei de bază.

— Treci încoace, târfă ordinară, a zis Charlie Manx. Treci în maşină. Fie treci cu noi în maşină, fie trecem noi *peste* tine. Ultima şansă.

A inspirat adânc şi a simţit în nări mirosul de cărţi îmbibate de apă, parfumul cartonului mucegăit şi hârtie care se uscase sub văpaia soarelui de iulie. Dacă o singură respiraţie putea rezuma o întreagă viaţă, a presupus că aceea era cea mai potrivită. Aproape că venise timpul.

I-a mai trecut prin minte că nu mai avea nimic de spus lui Manx. Spusese totul. Şi-a întors capul şi şi-a fixat privirea pe Wayne.

— Trebuie să fugi, Wayne! Fugi şi ascunde-te!

Băţul lui cu artificii se stinsese. Din el se ridica un fuior subţire de fum.

— De ce-aş face asta? a zis. .rău pare Îmi, a tuşit el vorbele, iar umerii lui firavi au sărit în sus. În noaptea asta mergem în Tărâmul Crăciunului! O să fie o grămadă de distracţie!.rău de atât pare Îmi, a mai tuşit el încă o dată, apoi a ţipat: Ce-ar fi să fugi *tu,* mai bine! Ăsta ar fi un joc tare amuzant! .mine de ţin să pot Nu

Cauciucurile au scârţâit strident pe asfalt. Paralizia ei s-a evaporat. Sau poate că nu fusese deloc paralizată. Poate că muşchii şi nervii – carnea şi circuitele – înţeleseseră de la început ceea ce mintea conştientă nu voia să ştie, că era deja prea târziu ca să mai scape. A plonjat de-a lungul parcării, către Wayne, sub imperiul unei noţiuni firave şi absurde prin care credea că ar avea cum să ajungă la el, să îl tragă în pădure, în siguranţă. A traversat prin faţa Wraith-ului. O lumină îngheţată s-a ridicat în jurul ei. Motorul a tors zgomotos. Ea a privit scurt în lateral, gândindu-se *Te rog, fie să fiu gata,* iar maşina era deja acolo, masca radiatorului atât de aproape, încât inima ei părea să o gâtuie. El nu ţintea Rolls-ul către ea, ci undeva alături de ea şi dincolo. Avea o mână pe volan şi îşi scosese partea de sus a corpului pe geamul deschis. Vântul îi împingea în spate părul de pe arcadele lui înalte şi golaşe. Ochii îi erau măriţi

şi cuprinşi de o veselie macabră, iar în ei se citea o bucurie triumfalistă. În mâna dreaptă agita un ciocan argintiu la fel de uriaş ca Dumnezeu însuşi.

Nu a simţit când maiul a făcut contactul cu spinarea ei. S-a format un sunet, de parcă ar fi călcat pe un bec, un trosc! Şi un zdrang!. A văzut un fulger, o scânteie orbitoare albă. Pălăria ei fedora s-a răsucit ca un frisbee azvârlit departe. Picioarele au continuat să-i alerge pe asfalt, însă atunci când le-a privit a văzut că pedalau în aer. Fusese ridicată de la pământ.

În căzătura ei, Maggie a lovit partea laterală a maşinii. S-a rotit şi a izbit pavajul, rostogolindu-se, cu braţele zburându-i. S-a rostogolit şi s-a rostogolit până ce a nimerit într-o bordură îndepărtată, pe spate. Obrazul îi era lipit de asfaltul dur. *Sărmana Maggie,* s-a gândit Maggie, cu o înduioşare sinceră, deşi întrucâtva în surdină.

A descoperit că nu îşi poate ridica şi nici întoarce capul. În colţul ochilor, a putut vedea cum piciorul ei stâng era încovoiat înăuntru genunchiului, încheietura pliindu-se într-o poziţie în care nu era deloc menită să fie.

Săculeţul ei de catifea se prăbuşise aproape de capul ei şi vomitase câteva piese împrăştiate pe jos. A zărit un H, şi un M, şi un U, şi câteva alte litere. Se putea alcătui un HUM cu ele. *Eşti conştientă că mori, domnişoară Leigh? Nu, dar fac HUM prin câteva baruri şi o să mă prefac că da,* s-a gândit şi a tuşit într-un fel care putea ţine uşor loc de râset. A scuipat un balon de salivă printre buze. Când i se umpluse oare gura de sânge?

Wayne a păşit prin parcare, legănându-şi braţele înainte şi înapoi. Faţa îi avea un luciu alb bolnăvicios, însă el zâmbea arătându-şi rândurile lui noi de dinţi. Pe obraji îi curgeau lacrimi.

— Arăţi caraghios, a zis băiatul. A fost foarte caraghios ce-ai făcut!

Clipea printre lacrimi. A şters mecanic cu podul unei palme peste faţă, împrăştiind de pe obraz un fir sclipitor.

Maşina a rămas cu motorul pornit, la trei metri depărtare. Portiera de la şofer s-a deschis. O pereche de ghete au

şters asfaltul.

— Mie nu mi s-a părut nimic caraghios la cum s-a trântit pe caroseria Wraith-ului! a zis Manx. Acuma acolo e o înfundătură serioasă. Să fiu sincer, înfundătura e mai mare în târfa asta ordinară. Înapoi în maşină, Wayne. Trebuie să recuperăm ceva drum dacă avem de gând să ajungem în Tărâmul Crăciunului înainte de răsărit.

Wayne s-a lăsat moale într-un genunchi, alături de ea. Lacrimile i-au brăzdat linii roşii pe obrajii lui palizi.

Mama ta te iubeşte, şi-a imaginat Maggie spunându-i, însă tot ce a ieşit a fost un şuierat şi nişte sânge. A încercat, în schimb, să i-o spună cu ochii. *Te vrea înapoi.* Maggie a dat să îi atingă mâna, iar Wayne i-a luat-o într-a lui şi a strâns-o tare.

— .rău pare Îmi, a zis el. .abţine putut m-am Nu

— Nu-i nimic, a şoptit ea, fără să o rostească în fapt, doar mişcându-şi buzele.

Wayne i-a dat drumul la mână.

— Odihneşte-te, i-a spus el. Doar odihneşte-te aici. Visează la ceva frumos. Visează la Tărâmul Crăciunului!

A sărit în picioare şi a dispărut din vedere. O uşă s-a deschis. O uşă s-a închis.

Privirea lui Maggie a trecut la ghetele lui Manx. Aproape că stătea pe piesele ei de Scrabble împrăştiate. Acuma putea distinge şi alte litere: un P, şi un R şi un T şi un I. Din asta ieşea TRIP. *Cred că mi-a frânt gâtul – ce TRIP tare!* s-a gândit şi a zâmbit iarăşi.

— La ce tot zâmbeşti? a întrebat Manx, cu o voce sugrumată de ură. N-ai de ce să zâmbeşti! Eşti pe cale să mori, iar eu sunt pe cale să fiu viu. Şi tu ai fi putut să rămâi vie, să ştii. Pentru o altă zi sau două. Mai erau lucruri pe care aş fi vrut să le aflu... cum ar fi cui i-ai mai spus de mine. Am vrut... Nu te uita în altă parte când vorbesc cu tine!

Ea îşi închisese ochii. Nu-şi dorea să se holbeze din poziţia asta la chipul lui întors. Nu că era urât. Ci că era nătâng. Era felul în care gura îi atârna când se deschidea, lăsând vederii ocluzia dentară şi dinţii lui stricaţi maronii.

Era felul în care ochii îi ieşeau din orbite.

El şi-a pus gheata pe stomacul ei. Dacă ar fi existat dreptate pe lume, ea n-ar fi trebuit să fie capabilă să simtă apăsarea, dar nu exista nicio dreptate şi nu fusese niciodată, iar ea a urlat. Cine-ar fi ştiut că te poate durea aşa de tare, şi totuşi să nu leşini de la asta?

— Ia ascultă. Nu era nevoie să mori aşa! Nu sunt un ins cine ştie ce rău! Sunt prieten al copiilor şi nu doresc rău nimănui în afara celor care încearcă să mă oprească din munca pe care o fac! Nu era nevoie să te pui cu mine. Dar ai făcut-o, şi uite unde ne-a adus. Eu o să trăiesc pentru totdeauna şi la fel şi băiatul. El o să trăiască spuma vieţii în timp ce tu te prefaci în praf şi pulbere. Şi...

Ea a priceput, atunci. A înşirat literele laolaltă, a văzut ce înseamnă. A priceput şi a scos un sunet ţâfnit, stropind cu sânge pe ghetele lui Manx. Era un sunet inconfundabil: sunetul râsetului.

Manx s-a ferit în spate o jumătate de pas, de parcă ea ar fi încercat să îl muşte.

— Ce-i aşa plin de haz? Ce e aşa *plin de haz* la faptul că tu mori şi eu trăiesc? O să plec şi nimeni nu o să mă oprească, iar tu o să sângerezi de moarte aici, şi unde vezi tu *marele haz* în toată treaba?

Ea a încercat să îi spună. Şi-a mişcat buzele în forma cuvântului. Însă tot ce a reuşit a fost un şuierat şi scuipatul a şi mai mult sânge. Îşi pierduse toată puterea vorbirii, iar la o astfel de conceptualizare a simţit un freamăt dulce de uşurare. Gata cu bâlbâială. Gata cu încercările disperate de a se face înţeleasă în timp ce limba ei refuza să coopereze.

Manx s-a întremat de spate, lovind literele în timp ce se ridica, împrăştiindu-le şi mai mult, împrăştiind ceea ce semnificau, dacă ar fi avut bunăvoinţa de a sta să le pună cap la cap: *TRIUMPH.*

S-a îndepărtat iute, oprindu-se doar ca să îşi adune chipiul de pe caldarâm, scuturând cozorocul de praf şi aşezându-l pe cap. O uşă s-a trântit. Radioul s-a pornit. Ea a auzit un zdrăngănit de clopoţei de Crăciun şi o voce masculină caldă cântând, *Trecând uşor prin nea...*

Maşina s-a hurducăit intrând în viteza întâia şi s-a pus încet în mişcare. Maggie şi-a închis pleoapele.

TRIUMPH: 45 de puncte dacă reuşeai să aranjezi cuvânt triplu şi o literă dublă. *TRIUMPH,* s-a gândit Maggie. Vic câştigă.

Hampton Beach, New Hampshire

Vic a împins uşa de la Terry’s Primo Subs, acolo unde aerul era cald, umed şi greu de la mirosul de inele de ceapă clocotind în tava cu ulei.

Pete lucra la tejghea – vechiul prieten Pete, cu faţa grav arsă de soare, cu o linie de bronz pe nas.

— Ştiu de ce-ai venit, a zis Pete, băgând mâna sub tejghea. Am ceva pentru tine.

— Nu, a spus Vic. Mă doare-n paişpe de brăţara maică-mii. Îl caut pe Wayne. L-ai văzut pe Wayne?

O deruta faptul că se afla înapoi la Terry’s, cocoşându-se sub panglicile cu capcane de muşte. Pete nu putea s-o ajute să-l găsească pe Wayne. Era furioasă pe sine însăşi, pierzând vremea când avea aşa de mare nevoie să fie pe-afară, căutându-şi băiatul.

O sirenă de poliţie a străbătut şoseaua. Poate că văzuse cineva Wraith-ul. Poate că îi găsiseră fiul.

— Nu, a zis Pete. Nu e o brăţară. E altceva.

S-a aplecat sub casa lui de marcat, apoi s-a ridicat şi a pus pe tejghea un ciocan argintiu. Pe capătul care făcea toată treaba era lipit sânge şi păr.

Vic a simţit cum visul se înfăşoară strâns în jurul ei, de parcă lumea ar fi fost o pungă uriaşă de celofan şi se strângea subit, absorbind aerul din toate părţile.

— Nu, a spus Vic. Nu-l vreau. Nu pentru asta am venit. Nu mă ajută.

Afară, sirena de poliţie s-a oprit cu un *vrâm!* strangulat.

— *Eu cred* că ajută, a zis Charlie Manx, cu mâna pe mâner.

De partea cealaltă a tejghelei fusese Charlie Manx de la bun început, Charlie Manx îmbrăcat în bucătar, cu un şorţ pătat de sânge şi o pălărie albă înfoiată şi o linie zincată pe nasul lui osos.

— Şi ce-ajută, ajută şi pe viitor, indiferent câte căpăţâni despici cu el, a concluzionat Manx.

Şi a ridicat ciocanul, iar Vic a ţipat şi s-a aruncat în spate

şi imediat înapoi din vis, către

Viaţa reală

Vic s-a trezit, conştientă că era o oră târzie şi că ceva era foarte în neregulă.

A putut auzi voci, amortizate de piatră şi distanţe, şi i-a putut identifica pe vorbitori ca fiind nişte bărbaţi, chiar dacă nu reuşea să înţeleagă ce spuneau. A simţit un damf vag de fosfor ars. I s-a părut că dormise de-a lungul unei zarve puternice, izolată cum fusese de sarcofagul acustic croit de către medicamentele lui Maggie.

S-a răsucit, ridicându-se şi având senzaţia pregnantă că trebuie să se îmbrace şi să plece.

După câteva secunde, a realizat că e deja îmbrăcată. Nici măcar nu-şi scosese tenişii înainte de a adormi. Genunchiul stâng avea o nuanţă bolnăvicioasă de violet şi era la fel de mare ca un genunchi de-ai lui Lou.

O candelă roşie ardea în întuneric, reflectându-şi propria imagine în geamul acvariului. Pe birou era lăsată o notiţă; Maggie îi lăsase un bilet înainte de a pleca. Era grijuliu din partea ei. Vic putea vedea prespapierul ei de calibru .38, pistolul lui Cehov ţinând hârtia să nu zboare. Vic spera că va conţine nişte instrucţiuni, un set de paşi simpli care i-l vor aduce înapoi pe Wayne, îi vor face piciorul mai bine, îi vor face capul mai bine şi viaţa ei mai bine. Oricum, doar un bilet în care Maggie spunea unde s-a dus era la fel de bun. *„Am dat o fugă până la Nite Owl pentru ramen şi pastile vin imediat xoxo”.*

Vic a auzit din nou vocile. Cineva a lovit o cutie de bere, nu foarte departe. Se mişcau către ea, erau aproape, iar dacă nu va stinge lumânarea vor ajunge în curând în vechea sală a copiilor şi vor observa lumina sclipind prin acvariu. Chiar în timp ce a cuprins-o acest gând, a înţeles că era deja prea târziu. A auzit sticlă fărâmiţându-se sub tălpi şi călcâie de bocanci apropiindu-se.

A sărit în sus. Genunchiul ei a cedat. A căzut pe el, muşcând în buze de durere.

Când Vic a reîncercat să stea în picioare, piciorul a

refuzat să coopereze. Şi l-a întins în spate, cu mare atenţie – închizându-şi ochii şi *împingând* printre junghiuri –, apoi s-a târât de-a lungul camerei, folosindu-şi articulaţiile palmelor şi piciorul drept. Ce reuşea să stăvilească din agonie se compensa prin umilinţă.

Mâna ei dreaptă a apucat partea din spate a scaunului rotativ. Cea stângă, marginea biroului. Le-a folosit pe ambele ca să se înalţe şi să se basculeze către blatul mesei. Bărbaţii erau în cealaltă cameră, imediat după perete. Lanternele lor încă nu trecuseră peste acvariu, iar ea s-a gândit că era posibil să nu îi fi văzut încă flăcăruia slabă şi arămie a candelei, aşa că s-a aplecat să sufle în ea, după care a rămas blocată privind o notiţă scrisă pe o coală cu antetul Biblioteca Aici.

„CÂND ÎNGERII CAD, COPIII SE DUC ACASĂ”

Hârtia era împroşcată cu pete de apă, de parcă nu de mult cineva ar fi citit acest mesaj şi ar fi plâns.

Vic a distins clar una dintre vocile de vis-a-vis: *Hank, avem o lumină.* Lucru urmat, o clipă mai târziu, de o serie de voci păcănite la un walkie-talkie, un dispecer pomenind un mesaj în cod numeric. La biblioteca publică era în desfăşurare un 10-57, şase ofiţeri au răspuns apelului, victimă decedată la faţa locului. Vic se aplecase deja să stingă candela, însă „victimă decedată” a oprit-o. A rămas aplecată în faţă, cu buzele ţuguiate, dar uitase ce intenţiona să facă.

Uşa din spatele ei s-a mişcat, lemnul hârşâind piatra, nimerind nişte sticlă spartă în cale şi zornăind cioburile.

— Mă scuzaţi, doamnă, s-a auzit vocea din spatele ei. Puteţi să veniţi în faţă? Vă rog să vă ţineţi mâinile la vedere.

Vic a ridicat pistolul lui Cehov şi s-a întors cu el cu tot, îndreptându-l spre pieptul lui.

— Nu.

Erau doi. Niciunul nu avea arma scoasă, iar ea nu a fost surprinsă. Se îndoia că majoritatea ofiţerilor de poliţie

ajungeau să îşi scoată arma din toc mai des de o dată pe an. Ambii, băieţi albi durdulii. Cel mai din faţă avea întins către ea un pix cu lanternă. Celălalt era înţepenit în cadrul uşii din spatele lui, încă pe jumătate în biblioteca copiilor.

— Atenţie! a ţipat băiatul cu lumina. Armă! Armă!

— Taci din gură. Stai unde te afli, a zis ea. Păstrează-ţi braţele departe de centuri. Şi aruncă lanterna. Îmi intră naibii direct în ochi.

Poliţaiul a aruncat-o. S-a închis imediat ce i-a părăsit mâna, zdrăngănind pe podea.

Au rămas nemişcaţi, pistruiaţi, rotofei şi speriaţi, cu flacăra candelei căzându-le pe chipuri. Unul dintre ei probabil că avea ziua următoare antrenament de baseball cu echipa fiului său. Celuilalt probabil că-i plăcea să fie poliţist pentru că presupunea milkshake-uri gratis de la McDonald’s. I-au adus aminte de nişte puşti care se joacă de-a uniformele.

— Cine a murit? a întrebat ea.

— Doamnă, trebuie să lăsaţi arma jos. Nimeni nu vrea să fie rănit în noaptea asta, a zis primul, cu voce vălurită şi spartă ca a unui adolescent.

— *Cine?* a repetat, la rândul ei cu o voce tremurată şi sugrumată, gata să se transforme într-un strigăt. În staţie s-a precizat că cineva a decedat. Cine? Spune-mi acum.

— O femeie, a zis tânărul mai retras, blocat în tocul uşii.

Cel din faţa lui îşi ridicase mâinile, cu palmele depărtate. Nu-şi putea da seama ce face al doilea poliţist – probabil dădea să scoată pistolul –, dar nu conta, deocamdată. Era prins în spatele partenerului lui şi ar fi trebuit să tragă prin el ca să o nimerească.

— Fără acte de identitate, a mai completat el.

— Ce culoare de păr avea? a strigat Vic.

Cel de al doilea bărbat a zis:

— O cunoşti?

— Ce dracu’ culoare îi avea părul?

— Avea nişte stropi portocalii. Genul de portocaliu ca de suc acidulat. O cunoşti? a întrebat acel al doilea poliţist, cel care probabil avea arma scoasă din toc.

Îi era foarte greu să proceseze în minte moartea lui Maggie. Era de parcă i s-ar fi cerut să adune fracţii în timp ce suferea de gripă – prea mult de analizat, prea derutant. Doar ce cu puţin timp în urmă se întinseseră una lângă cealaltă, pe canapea, cu braţul lui Maggie peste talia ei şi picioarele lipite de coapsele lui Vic. Căldura trupului ei fusese cea care o făcuse să adoarmă imediat. Pe Vic o uimea faptul că Maggie se strecurase de lângă ea şi murise în timp ce Vic încă mai dormea. Era suficient de monstruos că Vic ţipase la Maggie cu numai câteva zile în urmă, o înjurase şi o ameninţase. Asta părea mult mai teribil, urât şi egoist din partea ei, să doarmă liniştită în timp ce Maggie îşi dădea duhul undeva pe o stradă.

— Cum? a întrebat Vic.

— Maşină, poate. Pare-se că a fost lovită de o maşină. Doar lasă arma jos. Lasă arma jos şi discutăm.

— Hai mai bine să nu, a zis Vic şi şi-a răsucit capul, suflând în lumânare şi aruncând pe toţi trei în

Întuneric

Vic nu a încercat să fugă. La fel de bine ar fi putut încerca să zboare.

În schimb, a făcut repede un salt în spate, în jurul biroului şi lipindu-se de perete, ţinând poliţiştii în faţa ei. Întunericul era absolut, o cecitate ubicuă. Unul dintre poliţişti a strigat şi s-a împiedicat. A urmat un hârşâit de călcâie. Lui Vic i s-a părut că cel din spate îl împinsese pe al doilea poliţist din calea lui.

A dat drumul prespapierul, care a căzut cu un bufnet surd, prelung şi răpăit pe măsură ce s-a rostogolit pe podea. Ceva care să le dea de gândit, să-i deruteze faţă de poziţia ei reală. Vic a început să se mişte ţinându-şi piciorul stâng ţeapăn şi încercând să nu pună prea multă greutate pe el. A simţit mai degrabă decât a văzut în stânga ei un raft de fier şi s-a strecurat pe după. Undeva în lumea aceea oarbă a nopţii, un poliţist a răsturnat mătura sprijinită de perete. A căzut cu o bubuitură, urmată de un ţipăt de spaimă.

Piciorul ei a recunoscut muchia unei trepte. *Dacă eşti vreodată presată să scapi, rămâi pe partea dreaptă şi continuă să mergi pe scări în jos,* îi spusese Maggie, şi-a adus acum aminte Vic. Era o cale de ieşire din acest întuneric, undeva la capătul unui şir necunoscut de trepte. Vic a început să coboare.

S-a mişcat în salturi, iar la un moment dat a călcat pe o carte udă ca un burete şi aproape că a aterizat în fund. Vic s-a lăsat de perete, s-a redresat şi a continuat. Undeva în spatele ei a auzit strigăte, voci a mai mult de doi bărbaţi, acum. Respiraţia i s-a întretăiat, iar mintea i-a fost copleşită din nou de conştientizarea faptului că Maggie murise. Vic şi-ar fi dorit să plângă pentru ea, însă ochii îi erau atât de uscaţi, încât o dureau. Şi-ar fi dorit ca moartea lui Maggie să transforme totul într-o mare calmă şi liniştită – aşa cum ar fi trebuit să fie într-o bibliotecă – dar, în schimb, totul era înconjurat de poliţişti, de respiraţii şuierate şi de bătăi ale

propriului puls.

A ţopăit peste un ultim şir de trepte scurte şi a văzut o fâşie de beznă mai întunecată, mai plină decât cea a rafturilor dimprejur. Uşa din spate era parţial deschisă, ţinută crăpată de o piatră.

Vic a încetinit în timp ce s-a apropiat, aşteptându-se ca atunci când va privi pe furiş afară să vadă o gloată de poliţişti pe câmpul noroios din spatele bibliotecii, însă nu a zărit pe nimeni. Motocicleta ei era solitară, lângă bancă, unde o lăsase. Râul Cedar bolborosea şi fremăta. Calea Mai Scurtă nu mai era acolo, dar nici nu se aşteptase să fie.

A împins de uşă şi s-a aplecat pe sub banda galbenă, menţinându-şi piciorul stâng ţeapăn, icnind de la durerea provocată de salturi. Sunetul scanerelor poliţiei era purtat de zăpuşeala intensă şi jilavă a nopţii. Nu putea vedea direct maşinile de poliţie, însă una dintre ele avea girofarul pornit, iar luminile sclipeau pe fundalul jos, înnourat şi obscur al bibliotecii.

Vic s-a cocoţat pe Triumph, a ridicat cricul şi a sărit pe demaraj.

Triumph-ul a izbucnit la viaţă.

Uşa din spate a bibliotecii s-a deschis. Poliţistul care a ieşit prin cadru – smulgând banda în drumul său – îşi ţinea pistolul în ambele mâini, îndreptat spre pământ.

Vic a întors Triumph-ul într-un cerc lent şi strâns, dorindu-şi ca podul să fie acolo, unind malurile Râului Cedar. Nu era. Înainta cu o viteză nu mai mare de şapte kilometri la oră, iar asta pur şi simplu nu era suficient de repede. Nu găsise niciodată intrarea în Calea Mai Scurtă mergând atât de încet. Era o chestiune de viteză şi de absenţă – să îşi golească mintea şi să continue să se deplaseze.

— Tu! Coboară de pe motocicletă! a strigat poliţistul.

Începuse să alerge molatic către ea, îndreptând vârful armei spre silueta ei.

Ea a îndrumat Triumph-ul către aleea îngustă care trecea prin spatele bibliotecii, a băgat într-a doua şi a demarat pe deal în sus. Vântul îi biciuia părul însângerat şi încâlcit.

Vic a ajuns la capătul aleii şi la intrarea principală a clădirii. Biblioteca era străjuită de un bulevard larg, aglomerat cu maşini de poliţie, noaptea fiind întretăiată de girofaruri. La auzul zgomotului motorului ei, bărbaţii în albastru şi-au întors privirile. Mai erau câţiva gură-cască, ţinuţi la distanţă de garduri mobile galbene, chipuri nocturne întinzându-şi gâturile şi sperând să vadă un pic de sânge. Una dintre maşini era parcată chiar de-a lungul aleii înguste care făcea bucla împrejurul bibliotecii.

Eşti înconjurată, proasto, s-a gândit ea.

A întors Triumph-ul, înapoi pe drumul pe care venise. Triumph-ul a avansat iute pe fâşia de drum de parcă ar fi căzut de pe un pisc. Ea a intrat în viteza a treia, continuând să accelereze. A trecut în goană pe lângă bibliotecă, virând spre stânga. A plonjat către terenul noroios unde o aşteptase Maggie. Acum era un poliţist cel care o aştepta acolo, lângă banca lui Maggie.

Vic deja dusese Triumph-ul la aproape 70 de kilometri pe oră. L-a îndreptat spre râu.

— Fă să meargă, drăcie ce eşti, a zis ea. N-am timp de rahaturi.

A băgat repede în a patra. Farul ei solitar a măturat în grabă asfaltul, a trecut peste pământ şi a luminat în cele din urmă vârtejul tulbure al râului. Gonea spre apă. Poate, dacă ar fi avut noroc, s-ar fi înecat. Mai bine decât să fie pescuită şi închisă ştiind că Wayne merge către Tărâmul Crăciunului, iar ea nu poate să se împotrivească nicicum.

Vic şi-a închis ochii şi s-a gândit. La dracu’ la dracu’ la dracu’ la dracu’. Probabil că erau singurele cuvinte de rugăciune complet sincere pe care fusese vreodată capabilă să le rostească din toată inima. Urechile îi erau cuprinse de vuietul propriului sânge din vene.

Motocicleta a tăiat terenul nămolos, l-a brăzdat în drumul său către râu, apoi ea a auzit cum sub roţi huruie lemn, iar motorul începe să se clatine şi să alunece. Şi-a deschis ochii şi a realizat că înaintează prin întuneric de-a lungul scândurilor putrede ale Podului Căii Mai Scurte. La celălalt capăt era doar întuneric. Vuietul din urechi nu era al

propriului sânge, ci cel al puricilor statici. O furtună de zgomot alb şuiera printre crăpăturile din pereţi. Întreg podul era într-o rână şi părea să trepideze în jurul ei sub greutatea motocicletei.

A gonit pe lângă vechea ei bicicletă Releigh, acoperită de pânze de păianjen, şi a fost aruncată într-o beznă umedă, plină de insecte şi cu mireasmă de conifere, cauciucul din spate înfigându-se în sol moale. Vic şi-a pus piciorul pe frâna care nu funcţiona şi a apucat din reflex frâna care mergea. Motocicleta s-a răsucit în lateral şi a patinat. Pământul era învelit de un pat de muşchi verde, iar Triumph-ul l-a smuls sub roţi ca o mochetă dezlipită.

Vic se afla pe un mal lin, într-o pădure de brazi şi pini de undeva. Din crengi picura apă, deşi nu ploua. A menţinut motocicleta în poziţie în timp ce aceasta vibra, după care a tăiat motorul şi a coborât cricul.

A privit înapoi, la pod. Prin capătul îndepărtat putea vedea biblioteca şi acel poliţist pistruiat şi palid la faţă oprit la intrarea pe pod. Era pe cale să păşească înăuntru din clipă în clipă.

Vic şi-a apăsat pleoapele şi şi-a coborât fruntea. Ochiul stâng o durea de parcă ar fi fost un pivot de metal înşurubându-se în orbită.

— Dispari! a strigat ea, scrâşnind din dinţi.

A urmat o bufnitură, de parcă cineva ar fi trântit o uşă imensă, şi o undă de şoc de aer cald – aer care mirosea a ozon, ca o tigaie lăsată prea mult pe foc – a izbit-o, aproape răsturnând motocicleta şi pe ea totodată.

A privit în sus. La început, nu a fost în stare să cuprindă prea multe cu ochiul stâng. Imaginea prin acel ochi era ascunsă de pete ceţoase, ca o apă murdară împroşcând un geam. Însă cu celălalt putea vedea că podul se evaporase, lăsând în loc brazi înalţi, trunchiuri roşiatice sclipind de la o ploaie recentă.

Şi ce se întâmplase cu poliţistul de la cealaltă intrare? Vic s-a întrebat dacă oare pusese sau nu piciorul peste prag – sau dacă şi-o fi băgat sau nu capul. Ce se întâmpla dacă o parte din el era peste margine, pe pod?

Şi-a imaginat un copil punându-şi degetele sub o ghilotină de hârtie, apoi lăsând lama jos.

— N-ai ce să-i mai faci, şi-a zis şi s-a scuturat înfiorată.

Vic s-a răsucit, analizând pentru prima oară împrejurimile. Se afla în spatele unei case lungi, fără etaj, cu lumina pâlpâind în bucătărie. În spatele ei, în cealaltă parte a casei, era o alee cu pietriş ducând la o şosea. Nu mai văzuse niciodată locul acela, dar s-a gândit că ştie unde se află, iar după o altă clipă a fost sigură. Cât încă a mai stat călare pe motocicletă, uşa din spate s-a deschis şi un bărbat uscăţiv a apărut din spatele plasei de insecte, privind pe deal în sus, către ea. Ţinea o cană cu cafea într-o mână. Ea nu-i putea distinge chipul, însă l-a recunoscut doar după siluetă, după felul în care îşi înclina capul, chiar şi dacă nu-l mai văzuse de mai bine de zece ani.

Se afla, într-un final, acasă la tatăl ei. Le dăduse poliţiştilor cu tifla şi îşi găsise drumul spre Chris McQueen.

Dover, New Hampshire

Un pocnet asurzitor, asemenea celei mai nervoase uşi trântite. Un şuier electric. Un vuiet de static.

Tabitha Hutter a strigat şi şi-a azvârlit căştile cât colo.

Daltry, stând în dreapta ei, a tresărit, dar şi-a păstrat ceva mai mult propriile căşti, cu faţa într-o grimasă.

— Ce tocmai s-a-ntâmplat? a întrebat Hutter pe Cundy.

Ei cinci erau înghesuiţi în spatele unui van pe care scria DELICATESE DE MISTREŢ REGAL – potrivit, luând în considerare faptul că erau împachetaţi ca nişte cârnaţi. Duba era parcată lângă o benzinărie CITGO, peste stradă şi la treizeci de metri mai la sud de aleea care ducea la casa lui Christopher McQueen.

Aveau echipe în pădure, mai aproape de cabana lui McQueen, făcând înregistrări video şi folosind microfoane parabolice pentru a asculta. Imaginile şi sunetele erau transmise în dubă. Până acum o clipă, Hutter putuse vedea aleea pe o pereche de monitoare, redând în smaraldul supranatural al vederii nocturne. Acum, însă, înfăţişau doar un viscol de zăpadă verde.

Imaginea a căzut în acelaşi moment în care a căzut şi sunetul. Cu o secundă în urmă, Hutter ascultase pe Chris McQueen şi pe Louis Carmody discutând în bucătărie pe un ton jos. McQueen tocmai ce îl întrebase pe Lou dacă vrea cafea. În secunda următoare, dispăruseră, înlocuiţi de hâşâitul furios al puricilor de radio.

— Habar n-am. A picat totul! a zis Cundy şi a păcănit la tastatura micuţului său laptop, însă ecranul a rămas o peliculă neagră. E de parcă ne-a lovit în pula mea un EMP[69].

Cundy era caraghios când înjura: un omuleţ de culoare, graţios, cu o voce subţire şi o urmă de accent britanic, pretinzând că e băiat de cartier în loc de absolvent de MIT[70].

---

[69] Puls electromagnetic (n. trad.).

[70] Massachusetts Institute of Technology, cea mai bine cotată universitate pentru ştiinţele exacte din S.U.A. (n. trad.).

Daltry şi-a scos şi el căştile, în cele din urmă. A aruncat un ochi la ceas şi a râs: un sunet uscat şi răpăit care nu avea nimic de-a face cu amuzamentul.

— Ce-i? a întrebat Hutter.

Daltry şi-a răsucit încheietura astfel încât ea să-i poată vedea ceasul. Arăta aproape la fel de vechi pe cât era, un ceas cu minutar şi cu o curea metalică argintie jerpelită, ce probabil avusese cândva pretenţia să semene a aur. Secundarul se învârtea în continuu, mergând în sens *invers.* Braţele pentru ore şi minute îngheţaseră ambele, perfect neclintite.

— Mi-a omorât ceasul, a spus el şi a râs din nou, de data aceasta uitându-se la Cundy. Au făcut-o astea? Electronicele tale? Rahaturile tale mi-au distrus cumva ceasul?

— Nu ştiu ce e de vină, a zis Cundy. Poate că ne-a lovit fulgerul.

— Ce căcat de fulger? Ai auzit tu vreun tunet?

— Eu am auzit un trosnet distinct, a zis Hutter. Chiar când pica totul.

Daltry şi-a băgat o mână în buzunarul hainei şi a scos ţigările, apoi a părut să îşi aducă aminte că Hutter era lângă el şi a privit-o cruciş, cu o dezamăgire cruntă. A lăsat să îi alunece pachetul înapoi în buzunar.

— Cât timp o să dureze refacerea conexiunile video şi audio? a întrebat Hutter.

— Poate a venit o erupţie solară, a spus Cundy, de parcă ea nici nu i se adresase. Am auzit că soarele tot vântură o furtună solară.

— Erupţie solară? a spus Daltry, strângându-şi palmele laolaltă, ca într-o rugăciune. Cică poate o erupţie solară, ăh? Ştii, pot să-mi dau imediat seama că ai făcut şase ani de facultate şi ai diplomă în neuroştiinţe sau cine ştie ce mai ai tu, pentru că doar o minte cu adevărat înzestrată ca a ta s-ar putea convinge singur de astfel de aberaţii maxime. A picat linia, autist tâmpit.

— *Cundy,* a zis Hutter, înainte ca acesta să se poată răsuci pe scaun şi să înceapă un concurs masculin de

măsurat sculele. Cât o să treacă până revenim în direct?

El a ridicat din umeri.

— Nu ştiu. Cinci minute? Zece? Ca să repornesc sistemul? Asta dacă nu cumva e un război nuclear pe-afară pe-acolo. Caz în care va dura probabil mai mult.

— Mă duc să mă uit după vreun nor ciupercă, a zis Tabitha Hutter, ridicându-se de pe băncuţă şi mergând târâş, lipită de caroserie, către uşile din spate.

— Mda, a zis Daltry. Şi eu. Dacă zboară rachete, vreau să fumez înainte să fim anihilaţi.

Hutter a apăsat zăvorul, a deschis în noaptea umedă uşile grele de metal şi a sărit jos. Pe sub stâlpii stradali se înfăşură ceaţa. Noaptea zvâcnea de la cântecele insectelor. Peste şosea, licuricii luminau ferigile şi buruienile în instantanee verzi chimice.

Daltry a coborât lângă ea. Genunchii i-au trosnit.

— Hristoase, a zis el. Am fost sigur că ceva, ceva mă va fi omorât până acum.

Prezenţa lui nu o încuraja, ci o făcea să fie şi mai conştientă de propria însingurare. Hutter crezuse că până la acel moment va avea deja mult mai mulţi prieteni. Ultimul bărbat cu care ieşise îi spusese cu puţin timp înainte să se despartă: „Nu ştiu, poate că sunt şi eu plictisitor, dar n-am niciodată cu adevărat impresia că îmi eşti alături atunci când mergem în oraş la cină. Tu trăieşti în capul tău. Eu nu pot. Nu e loc şi pentru mine acolo. Nu ştiu, poate că ai fi mai interesată de mine dacă aş fi fost o carte.”

Îl urâse atunci şi se urâse şi pe sine un pic, dar mai târziu, privind în retrospectivă, Hutter hotărâse că şi dacă acel iubit ar fi fost o carte ar fi fost una din raftul de Afaceri & Finanţe, şi ea i-ar fi zis pas şi ar fi căutat ceva în secţiunea de SF & Fantasy.

Hutter şi Daltry au stat unul lângă altul în parcarea aproape pustie. Puteau vedea în magazinul CITGO, prin vitrinele imense. Pakistanezul din spatele casei de marcat le tot arunca priviri nervoase. Hutter îl asigurase că nu era el cel supravegheat, că guvernul federal îi mulţumea pentru cooperare, însă mai mult ca sigur vânzătorul era ferm

convins că îi puseseră telefonul sub ascultare şi că îl marcaseră ca potenţial terorist.

— Crezi că ar fi trebuit să mergem în Pennsylvania? a întrebat Daltry.

— În funcţie de cum iese aici, am putea merge mâine.

— A dracu' scenă horror, a zis Daltry.

Hutter a tot primit întreaga noapte mesaje vocale şi e-mail-uri legate de casa de pe Bloch Lane din Sugarcreek. Înveliseră tot spaţiul cu un cort şi ţi se cerea să porţi costum de cauciuc şi mască de gaze ca să intri. Tratau şandramaua de parcă ar fi fost contaminată cu Ebola. Doisprezece experţi legişti, şi statali, şi federali, veniseră la faţa locului, tocând totul mărunt. Întreaga după-amiază, excavaseră oase dintr-un perete al unei pivniţe. Individul care locuise acolo, Bing Partridge, topise cu leşie cea mai mare parte a rămăşiţelor; ce nu putuse distruge, pusese la păstrare, cam la fel cum o albină pune mierea deoparte, în mici celule, cu puţin noroi deasupra.

Nu reuşise să dizolve cea mai recentă victimă a sa, un tip pe nume Nathan Demeter, din Kentucky – cadavrul despre care le spusese Vic McQueen la telefon. Dispăruse cu ceva mai mult de două luni înainte, împreună cu maşina sa Rolls-Royce Wraith de epocă. Demeter luase maşina de la o licitaţie a statului, cu peste zece ani în urmă.

Proprietarul anterior fusese Charles Talent Manx, fost rezident al FCI Englewood din Colorado.

Demeter îl menţionase pe Manx în mesajul pe care-l scrisese cu puţin timp înainte să moară strangulat; îi greşise numele, dar era clar la cine se referise. Hutter văzuse o copie scanată a notiţei, o citise deja de mai bine de zece ori.

Tabitha Hutter învăţase sistemul decimal Dewey şi îşi organiza cărţile din apartamentul ei din Boston în concordanţă cu acesta. Avea o cutie de plastic plină cu reţete scrise grijuliu de mână, ordonate după regiune şi tipul de mâncare (feluri principale, aperitive, deserturi şi o categorie etichetată „s.p.c.", snacks-uri post-coit). Avea o plăcere intimă, aproape vinovată în a-şi defragmenta des

hard-discul.

Uneori, îşi imagina propria ei minte ca un apartament futurist cu podea din geam clar, scări din sticlă străvezie şi mobilă făcută din plastic transparent, totul părând să plutească: curat, fără praf şi ordonat.

Însă acum nu era nici pe departe aşa, iar când a încercat să se gândească la ce s-a întâmplat în ultimele douăzeci şi patru de ore, se simţea copleşită şi perplexă. Voia să creadă că informaţiile aduc lămuriri. Nu pentru prima oară în viaţa ei, totuşi, avea revelaţia tulburătoare că deseori era taman invers. Informaţia era un borcan cu muşte, iar când deşurubezi capacul ele scapă peste tot şi baftă să mai încerci să le aduni şi să le bagi la loc.

Hutter a inspirat aroma nocturnă de muşchi verde, şi-a închis ochii şi a catalogat muştele:

Victoria McQueen fusese răpită la vârsta de şaptesprezece ani de Charles Manx, un bărbat care aproape sigur mai răpise şi pe alţii. La vremea aceea, el conducea un Rolls-Royce Wraith, model 1938. Vic i-a scăpat, iar Manx a fost băgat în închisoare pentru trecerea unei victime peste graniţele statale şi uciderea unui soldat în activitate. Într-un alt sens, Vic nu i-a scăpat deloc. Asemenea multor supravieţuitori ai traumelor şi probabil ai agresiunilor sexuale, ea a devenit în mod repetat o prizonieră – a propriilor dependenţe, a nebuniei. A furat, s-a drogat, a adus pe lume un copil din flori şi a făcut scrum un şir de relaţii sentimentale eşuate. Tot ceea ce nu mai reuşise Charlie Manx să facă a încercat ea să termine în locul lui.

Manx îşi petrecuse aproape douăzeci de ani închis la penitenciarul de maximă securitate FCI Englewood. După o perioadă de un deceniu în care a intrat şi a ieşit din come repetate, murise în cele din urmă în primăvara ce tocmai trecuse. Medicul legist îi estimase vârsta la nouăzeci de ani – nimeni nu ştia cifra exactă, iar pe vremea în care încă mai era treaz, Manx susţinuse că are o sută şaizeci de ani. Trupul fusese uşchit de la morgă de către nişte vandali, dând naştere unui mic scandal, însă nu erau dubii asupra

decesului său. Inima cântărise 289 de grame, un pic cam uşoară pentru un bărbat de dimensiunea sa. Hutter văzuse o fotografie cu cordul.

McQueen pretinsese că fusese din nou agresată, cu numai trei zile în urmă, de către Charlie Manx şi de un bărbat cu o mască de gaze, şi că aceşti doi oameni plecaseră în trombă cu Rolls-Royce-ul lor de epocă ducând pe bancheta din spate pe fiul ei în vârstă de doisprezece ani.

Avea motive serioase să se îndoiască de veridicitatea poveştii ei. Ea fusese bătută rău – însă rănile ar fi putut fi făcute de băiatul de doisprezece ani care se lupta pentru viaţa lui. Pe peluză erau semne de cauciucuri, însă ar fi putut fi făcute de motocicleta ei şi la fel de uşor de orice altă maşină – terenul ud şi moale nu păstrase urme utile. Pretindea că fusese împuşcată, însă echipa legistă nu reuşise să recupereze nici măcar un singur glonţ.

Mai mult şi mai al dracului: McQueen contactase în secret o femeie, Margaret Leigh, o prostituată din mijlocul ţării şi o dependentă de droguri care părea să deţină informaţii despre copilul dispărut. Atunci când a confruntat-o pe McQueen referitor la Leigh, ea a fugit pe motocicletă, neluând nimic cu ea. Şi dispăruse de parcă ar fi coborât în vreun puţ de mină.

A fost imposibil de localizat pe dna Leigh. Se vânturase prin diverse adăposturi şi rezidenţe de recuperare din Iowa şi Illinois şi nu-şi mai plătise taxele sau deţinuse o slujbă încă din 2008. Viaţa ei avea o alură inconfundabilă de tragedie: cândva, fusese bibliotecară şi o concurentă profesionistă îndrăgită, chiar dacă un pic excentrică, de Scrabble. Leigh mai deţinea şi un renume de un fel de medium amator, folosită în mod ocazional şi de organele legii. Ce putea oare să însemne asta?

Şi mai era problema ciocanului. Ciocanul scrâşnea de zile întregi în mintea lui Hutter. Cu cât afla mai multe, cu atât mai greu cântărea ciocanul în gândurile ei. Dacă Vic inventase o poveste despre cum fusese atacată, de ce n-ar fi zis că Manx o lovise cu o bâtă de baseball, o lopată sau

un levier? În schimb, McQueen descrisese o armă care se potrivea perfect cu un mai de oase, asemenea celui care dispăruse împreună cu trupul lui Manx – un detaliu care nu apăruse în presă.

Şi, în sfârşit, era Louis Carmody, iubitul ocazional al lui Vic McQueen, tată al copilului ei, bărbatul care în urmă cu toţi acei ani o salvase de Charlie Manx. Stenoza lui Carmody nu era o fabulaţie; Hutter discutase cu doctorul care îl trata, iar ea confirmase faptul că el suferise una, posibil două „pre-atacuri” în decurs de o săptămână.

— N-ar fi trebuit să părăsească spitalul, i-a zis doctoriţa, de parcă Hutter însăşi era de vină pentru plecarea lui (într-un fel, chiar era). Fără o angioplastie, orice efort suplimentar la care îi e supusă inima poate iniţia un lanţ de evenimente ischemice. Înţelegeţi? O avalanşă în creier. Un infarct major.

— Vreţi să spuneţi că ar putea face oricând un atac? a spus Hutter.

— În orice moment. În orice clipă în care e afară, e ca un om aşezat în mijlocul unei şosele. Mai devreme sau mai târziu, va fi călcat de o maşină.

Şi în ciuda pericolului, Carmody fugise din spital şi luase un taxi către gara aflată la ceva mai mult de jumătate de kilometru distanţă. De acolo, şi-a cumpărat un bilet pentru Boston, probabil într-o încercare stângace de a trimite forţele legii pe un făgaş greşit, dar apoi a mers mai jos pe stradă la o farmacie CVS, de unde a dat un telefon către Dover, New Hampshire. Patruzeci de minute mai târziu, Christopher McQueen a venit cu o camionetă, iar Carmody s-a urcat pe scaunul pasagerului. Şi iată-i aici.

— Deci. Ce crezi că are de gând Vic McQueen? a întrebat Daltry.

Vârful ţigării lui sclipea în întuneric, proiectând pe faţa lui urâtă o lumină infernală.

— De gând?

— Ne-a dat pontul către individul ăsta Bing Partridge. L-a vânat ca să îi ofere informaţii despre fiul ei. Lucruri pe care le-a aflat. Aşa a zis, corect? Evident, s-a încurcat cu nişte

inşi deplorabili. D-asta i-a fost luat puştiul, nu crezi? I s-a aplicat o lecţie de către partenerii ei de afaceri.

— Nu ştiu, a zis Hutter. O s-o întreb data viitoare când o mai văd.

Daltry şi-a ridicat fruntea şi a suflat fumul în noapte.

— Fac pariu că e trafic de persoane. Sau pornografie infantilă. Hei, ar avea sens, nu?

— Nu, a zis Hutter şi s-a îndepărtat.

La început, doar şi-a mai întins un pic picioarele, nerăbdătoare să se mişte. Să meargă o ajuta să reflecteze mai bine. Şi-a pus mâinile în buzunarele impermeabilului FBI, a ocolit duba şi a coborât spre şanţul şoselei. Când a privit peste stradă, a observat printre pini luminile de la casa lui Christopher McQueen.

Doctoriţa spusese că Lou Carmody stătea întins pe autostradă, aşteptând să fie călcat, însă asta nu era tocmai exact. Era mai rău de atâta. El o luase la plimbare prin mijlocul şoselei, păşind cu bună ştiinţă direct înspre traficul din sens opus. Pentru că era ceva în această casă de care el avea nevoie. Nu, rectificare: ce avea Wayne nevoie. Era suficient de important încât orice alte aspecte, inclusiv propria supravieţuire a lui Lou, puteau fi date la o parte. Era acolo, în acea clădire. Era la şaizeci de metri distanţă.

Daltry a ajuns-o tocmai când era pe cale să traverseze.

— Atunci ce naiba facem mai departe?

— Vreau să stau cu una dintre echipele de supraveghere, a zis Hutter. Dacă vii şi tu cu mine, va trebui să îţi stingi ţigara.

Daltry a aruncat-o pe asfalt şi a călcat-o cu talpa.

După ce au ajuns de partea cealaltă a drumului, au mers pe pietrişul de pe margine. Se aflau la cam zece metri de intrarea pe aleea care ducea la casa lui Christopher McQueen atunci când i-a strigat cineva.

— Doamnă? s-a auzit o voce moale.

O femeie scundă, solidă, într-o geacă albastru-închis a ieşit de sub desişul unui molid. Era femeia indiancă, Chitra.

— Sunt eu. Hutter. Cine-i acolo?

— Eu şi Paul Hoover şi Gibran Peltier.

Ei trei reprezentau una dintre cele două echipe poziţionate în copaci, supraveghind casa.

— Ceva-i în neregulă cu echipamentele. Farfuria bionică ne-a lăsat. Camera nu mai vrea să pornească, a completat ea.

— Ştim, a zis Daltry.

— Ce s-a-ntâmplat? a întrebat Chitra.

— Explozie solară, a zis Daltry.

Casa lui Christopher McQueen

Vic şi-a lăsat Triumph-ul lângă copaci, pe o mică movilă mai sus de casa tatălui ei. Când s-a ridicat de pe şa, lumea s-a împleticit. Avea senzaţia că e o figurină micuţă într-un glob de zăpadă, răsturnat de către un sugar lipsit de orice empatie.

A început să înainteze pe pantă în jos şi a fost surprinsă să afle că nu era capabilă să meargă în linie dreaptă. Dacă ar fi oprit-o vreun poliţist, se îndoia că ar fi trecut testul de echilibru, fără să mai conteze că nu luase nicio picătură de alcool. Apoi şi-a dat seama că dacă ar fi oprit-o vreun poliţist probabil că ar fi încătuşat-o imediat şi i-ar mai fi aplicat şi câteva bastoane, de control.

Silueta tatălui ei era unită la spate de cea a unui bărbat cu pieptul proeminent, un stomac imens şi un gât mai gros decât îi era capul ras. Lou. L-ar fi putut repera dintr-o mulţime de la două sute de metri distanţă. Doi dintre cei trei tipi care o iubiseră în viaţa ei, privind-o cum îşi face nesigură drum în jos pe deal; mai lipsea doar Wayne.

Bărbaţii, s-a gândit ea, erau printre puţinele alinări reale din lume, pe acelaşi nivel cu un foc într-o noapte răcoroasă de octombrie, cu cacaua şi cu papucii de casă. Afecţiunea lor stângace, chipurile ţepoase şi disponibilitatea de a face ceea ce era de făcut – să gătească o omletă, să schimbe un bec, să se descurce cu îmbrăţişările – uneori făcea să fie distractiv să fii femeie.

Şi-ar fi dorit să nu fi fost o prăpastie atât de mare între ceea ce credeau bărbaţii din viaţa ei că valorează ea şi cât valora cu adevărat. I se părea că ceruse şi se aşteptase la prea mult şi oferise prea puţin. Aproape că părea că are un impuls pervers prin care făcea pe oricine îi păsa de ea să regrete într-un final, să găsească acel lucru care ar dezgusta cel mai mult pe aceşti oameni şi apoi să facă exact asta până ce ei fug ca răspuns de autoapărare.

Îşi simţea ochiul stâng ca un şurub uriaş, răsucindu-se încet, pivotând mai strâns şi mai strâns în orbită.

Preţ de zece paşi, genunchiul stâng a refuzat să se îndoaie. Apoi, la jumătatea distanţei de-a lungul curţii, s-a pliat fără niciun avertisment, iar ea a picat pe el. Era de parcă Manx o lovea din nou cu ciocanul lui.

Tatăl ei şi Lou au ieşit în fugă din casă, grăbindu-se către ea. Vic a fluturat dintr-o mână într-un gest care spunea *Nu vă faceţi griji de mine, sunt în regulă.* A realizat, totuşi, că nu poate să se ridice. Acum că era căzută într-un genunchi, piciorul nu voia să se mai întindă.

Tatăl ei i-a trecut un braţ pe după talie şi i-a apăsat cealaltă mână pe obraz.

— Arzi, a zis el. Isuse, femeie. Hai să intrăm.

A luat un braţ, Lou a luat pe celălalt şi au ridicat-o în picioare. Ea şi-a întors o clipă capul spre Lou şi a tras adânc aer în piept. Chipul lui rotund şi cenuşiu era palid şi cu sudoare lucind amestecată cu picături de ploaie pe scalpul lui chel. Nu pentru prima oară în viaţa ei, s-a gândit că el a greşit secolul şi ţara: ar fi fost un Micuţul John cât se poate de bun şi s-a fi integrat perfect pescuind în Pădurea Sherwood.

Cât de fericită aş fi, s-a gândit ea, *dacă ai găsi pe cineva care să merite s-o iubeşti, Lou Carmody.*

Tatăl ei era de partea cealaltă, cu braţul pe după talia ei. În întuneric, la o distanţă mare de casa de lemn, el era acelaşi bărbat care fusese în copilăria ei – bărbatul care glumea cu ea în timp ce îi punea leucoplast pe julituri şi care o lua la plimbări în spatele Harley-ului său. Însă imediat ce a păşit în lumina care se revărsa prin uşa din spate, a văzut un bărbat cu părul alb şi cu un chip sfrijit de vreme. Avea o mustaţă neplăcută şi o piele zbârcită – pielea unui fumător înrăit –, cu riduri adânci imprimate pe obraji. Blugii îi erau largi şi atârnaţi pe fundul lui inexistent şi picioarele ca nişte ţevi.

— Ce caută pe mutra ta gâdiliciul ăsta de fofoloancă, tata?

El i-a aruncat o privire piezişă şi surprinsă, apoi a scuturat din cap. Şi-a deschis gura şi a închis-o la fel de repede. Şi a mai scuturat o dată din cap.

Nici Lou, nici tatăl ei nu intenţionau să îi dea drumul, aşa că a trebuit să se strecoare în profil ca să încapă pe uşă. Chris a înaintat primul şi a ajutat-o să treacă de toc.

S-au oprit într-un hol secundar, cu o maşină şi un uscător de rufe pe o parte şi nişte rafturi de cămară pe cealaltă. Tatăl ei a privit-o din nou.

— Of, Vic, a spus. Ce Dumnezeului ai făcut cu tine?

Şi a şocat-o izbucnind în lacrimi.

Era un plânset zgomotos, sugrumat şi supărător care îi zguduia umerii lui subţiri. Plângea cu gura deschisă, astfel încât i se vedeau plombele. I-a venit şi ei un pic să plângă, nu putea să creadă că arăta mai rău decât el. I se părea că îl văzuse ultima dată doar cu puţin timp în urmă – cam de o săptămână – şi el fusese atunci în formă, zvelt şi alert, cu ochi calmi şi luminoşi care sugerau că nu ar fugi din calea a nimic. Deşi el *chiar* fugise. Şi ce? Nici ea nu se descurcase mai bine. După unele aprecieri, probabil că se descurcase mai prost.

— Ar trebui să-l vezi pe celălalt individ, a zis ea.

Tatăl ei a scos un sunet gutural pe jumătate suspin, pe jumătate râset.

Lou a privit în urmă, prin uşa cu plasă. Noaptea de dincolo mirosea a ţânţari – un iz un pic asemenea cablurilor retezate, un pic asemenea ploii.

— Am auzit un zgomot, a spus Lou. Ca un bufnet.

— Am crezut că e un rateu de maşină. Sau o puşcă, a zis tatăl ei.

Lacrimile îi curgeau de obrajii ofiliţi şi atârnau în mustaţa lui stufoasă şi îngălbenită de tutun. Tot ce mai avea nevoie era o stea aurie pe piept şi o pereche de revolvere Colt.

— Ăla a fost podul tău? a întrebat Lou, cu o voce caldă şi uimită. Cumva tocmai ai traversat?

— Da, a spus ea. Tocmai am traversat.

Au ajutat-o să intre în bucătărie. O singură lumină era aprinsă, o veioză fumurie atârnată deasupra mesei. Încăperea era la fel de ordonată ca o bucătărie de expoziţie, unicul semn că era locuită fiind filtrele storcite din scrumiera gălbuie şi ceaţa uşoară a fumului de ţigară

din aer. Şi ANFO-ul.

ANFO-ul era aşezat pe masă într-un ghiozdan desfăcut, o grămadă cam de douăzeci de kilograme. Plasticul era alunecos şi alb, acoperit de mesaje de avertizare. Pachetele erau strânse bine şi netede. Fiecare era cam de mărimea unei pâini. Vic a ştiut fără să le ridice că vor fi grele, ca ridicatul unui sac de ciment.

Au lăsat-o grijuliu pe scaunul de lemn de culoarea cireşului. Ea şi-a întins piciorul stâng. Era conştientă că pe obraji şi pe frunte i se aduna transpiraţie cleioasă care nu putea fi ştearsă. Lumina de deasupra mesei era prea tare. Să se afle lângă bec se simţea de parcă cineva împingea atent un creion ascuţit prin ochiul ei stâng şi până în creier.

— Putem să oprim asta? a întrebat ea.

Lou a găsit întrerupătorul, iar camera s-a întunecat. Undeva pe hol mai era o altă lampă aprinsă, împrăştiind o lumină maronie. Aceea nu o deranja aşa de tare.

Afară, noaptea era cuprinsă de ţipete scurte şi de chiţăitul şoarecilor, un sunet care a făcut-o pe Vic să se gândească la un generator electric bârâind ritmic.

— L-am făcut să plece, a zis ea. Podul. Încât nimeni să nu mă poată urmări prin el. D-asta... d-asta sunt fierbinte. Am trecut de mai multe ori în ultimele două zile. Îmi dă ceva febră. E ok, însă. Nu-i nimic.

Lou s-a înfundat într-un scaun vis-a-vis de ea. Lemnul a scârţâit. Arăta ridicol, aşezat la micuţa masă de lemn, ca un urs într-un tutu.

Tatăl ei s-a sprijinit de blatul de bucătărie, cu braţele încrucişate la pieptul lui firav şi scobit. Întunericul, s-a gândit ea, era o uşurare pentru amândoi. Aici erau ambii nişte umbre, şi putea să devină din nou el însuşi, bărbatul care stătea în dormitorul ei atunci când era bolnavă şi care îi spunea poveşti despre locuri în care se dusese cu motocicleta, tărăşenii pe care le trăise. Şi ea putea fi persoana care fusese când împărţiseră aceeaşi casă, o fată pe care o plăcea foarte mult, de care îi era foarte dor şi cu care mai avea foarte puţine în comun.

— Aşa făceai şi când erai mică, i-a zis tatăl ei, cu

gândurile poate alunecând în aceeaşi direcţie. Te întorceai după ce cutreierai oraşul pe bicicleta ta, de obicei cu ceva în mână. O păpuşă pierdută. O brăţară pierdută. Şi erai cam fierbinte şi spuneai minciuni. Mama ta şi cu mine obişnuiam să discutăm tot timpul despre asta. Despre unde te duceai. Am crezut că aveai degete lipicioase... ăăă, că împrumutai lucruri, apoi le duceai înapoi oamenilor când ei remarcau că le dispăruseră.

— Tu nu ai crezut asta, a spus ea. Tu n-ai crezut că mă duceam la furat.

— Nu. Presupun că era în principal teoria maică-tii.

— Şi care era teoria ta?

— Că îţi foloseai bicicleta ca un băţ de radiestezie. Ştii cum funcţionează beţele de radiestezie? Cei din alte vremuri foloseau prin părţile astea o nuia de tisă ori de alun şi o învârteau de colo, colo căutând apă. Pare o tâmpenie, dar când eram eu copil nu săpai un puţ fără să discuţi mai întâi cu un dibuitor.

— Nu eşti departe. Îţi aduci aminte de Calea Mai Scurtă?

El şi-a coborât fruntea, îngândurat. Din profil, arăta aproape la fel ca bărbatul care fusese la treizeci de ani.

— Podul cu acoperiş, a zis el. Tu şi copiii obişnuiaţi să faceţi provocări cu mersul pe el. Chestia aia îmi strângea stomacul. Părea gata să cadă în râu. L-au dat jos, când?... 1985?

— ’86. Numai că pentru mine n-a rămas dat jos. Când aveam nevoie să găsesc ceva, puteam să fac o cursă prin pădure, iar el reapărea, şi puteam să îl traversez către ce lipsea. Copil fiind, foloseam Raleigh-ul. Îţi mai aduci aminte Tuff Burner-ul pe care mi l-ai luat de ziua mea?

— Era prea mare pentru tine.

— Am mai crescut. Cum ai spus şi tu că o să fie, a zis ea, apoi a făcut o pauză şi a arătat în spate, în direcţia uşii de plasă. Acum am Triumph-ul de afară. Data viitoare când trec peste Podul Căii Mai Scurte, o voi face ca să îl întâlnesc pe Charlie Manx. El e cel care-l are pe Wayne.

Tatăl ei nu a răspuns. Fruntea i-a rămas încruntată.

— Dacă are vreo importanţă, dle McQueen, a spus Lou,

eu îi cred fiecare cuvinţel trăsnit de-l zice.

— Tocmai ce ai venit pe pod? Chiar acum? a întrebat-o taică-su. Podul ăsta al tău?

— Acum trei minute eram în Iowa. Să mă întâlnesc cu o femeie care ştie... *ştia...* despre Manx.

Lou s-a încruntat şi el auzind cum vorbeşte despre Maggie la timpul trecut, dar ea a continuat înainte s-o poată întrerupe şi să îi pună o întrebare la care ea nu avea curajul să răspundă.

— Nu trebuie să mă crezi orbeşte. După ce îmi zici cum să folosesc ANFO-ul, o să fac să reapară podul, ca să-mi caut de drum. Şi o să-l vezi. E mai mare decât casa ta. Îţi aminteşti Snuffleupagus de pe Strada Sesame?

— Prietenul imaginar al lui Big Bird? a întrebat tatăl ei, iar ea a putut simţi cum el zâmbeşte în întuneric.

— Podul nu e aşa. Nu e o fantezie pe care doar eu să o pot vedea. Dacă trebuie într-adevăr să îl vezi, aş putea să îl chem înapoi chiar acum, dar... dar aş prefera să n-o fac până ce nu e vremea să plec, a zis şi a frecat uşor, inconştientă, pometul de sub ochiul stâng. O să fie ca o bombă care îmi explodează în cap.

— Oricum nu te duci imediat, a zis el. Abia ce-ai venit. Uită-te la tine. Nu eşti într-o stare prea bună. Ai nevoie de odihnă. Şi de un doctor, probabil.

— Am avut parte de toată odihna de care am nevoie, iar dacă mă duc la un spital orice doctor de-acolo o să îmi prescrie o pereche de cătuşe şi o tură pe la puşcărie. Federalii cred... Nu ştiu ce cred. Că l-am omorât pe Wayne, poate. Sau că sunt implicată în ceva ilegal şi că el a fost răpit ca să mi se dea o lecţie. Nu mă cred cu Charlie Manx. Şi nu pot să îi învinovăţesc. Manx a murit. Un doctor a efectuat o autopsie parţială pe el. Iar eu vorbesc precum cineva dus cu pluta.

S-a oprit şi l-a privit prin întuneric.

— Cum de *tu* mă crezi?

— Pentru că eşti fata mea, a zis el.

A rostit-o aşa de simplu şi de blând, încât ea nu s-a putut abţine să nu-l urască, simţind o greaţă bruscă şi

neaşteptată născându-i-se în piept. A trebuit să îşi ferească privirea. A trebuit să tragă adânc aer în piept ca să nu i se înece vocea de emoţie.

— M-ai părăsit, tata. Nu ai părăsit-o doar pe mama. Ne-ai părăsit pe noi. Am avut necazuri, iar tu ţi-ai luat tălpăşiţa.

— Până să-mi dau seama că a fost o greşeală, a zis el, era prea târziu să mă întorc. Aşa se-ntâmplă de obicei. Am rugat-o pe mama ta să mă primească înapoi, iar ea a zis că nu, şi avea tot dreptul s-o facă.

— Totuşi, ai fi putut să rămâi pe-aproape. Aş fi putut să trec pe la tine în weekend-uri. Am fi putut petrece timp împreună. Voiam să fii lângă mine.

— Mi-a fost ruşine. Nu voiam să te uiţi lung la fata cu care eram. Prima dată când v-am văzut pe una lângă cealaltă a fost prima dată când am realizat că nu îmi e locul alături de ea.

A aşteptat o clipă, apoi a zis:

— Nu pot spune că am fost fericit cu maică-ta. Nu pot spune că am fost mulţumit acei aproape douăzeci de ani în care ea m-a judecat constant şi în care a fost mereu de părere că nu sunt la înălţime.

— Şi cumva ai făcut-o să înţeleagă de câteva ori asta cu podul palmei, tata? a spus ea, cu vocea atinsă de dezgust.

— Am făcut-o. În perioada în care beam. I-am cerut iertare înainte să moară, şi m-a iertat. E ceva, deşi eu unul nu mă iert. Ţi-aş zice că aş face orice ca să întorc timpul înapoi, însă nu cred că o astfel de vorbă goală are prea multă valoare.

— *Când* te-a iertat?

— De fiecare dată când ne auzeam. În ultimele şase luni, ne auzeam în fiecare zi. Obişnuia să mă sune când te duceai la întâlnirile AA. Să mai turuim. Să-mi povestească ce mai faci. Ce mai desenezi. Ce mai face Wayne. Cum vă mai descurcaţi tu şi cu Lou. Îmi trimitea pe e-mail poze cu Wayne.

S-a uitat o clipă în gol, în întuneric, apoi a zis:

— Nu mă aştept să mă ierţi. Am făcut nişte alegeri care sunt de neiertat. Cele mai teribile lucruri pe care le crezi

despre mine – sunt toate adevărate. Dar te iubesc şi mereu am făcut-o, şi dacă pot face ceva care să te ajute acum, o voi face.

Ea şi-a lăsat capul în jos, atât de jos, că aproape şi-a atins genunchii. S-a simţit epuizată şi ameţită. Negura din jur părea să se umfle şi dezumfle ca un fel de lichid, ca suprafaţa neagră a unui lac.

— N-o să încerc să îmi justific viaţa faţă de tine. Nu poate fi justificată, a spus el. Am făcut câteva lucruri bune, însă nici n-am exagerat şi să mă las dus de val.

Ea nu s-a mai putut abţine. A râs. O făcea s-o doară coastele şi îi venea un pic să verse, însă atunci când şi-a ridicat capul a aflat că poate să-l privească în ochi.

— Mda. Nici eu, a spus ea. Am făcut câteva lucruri bune, dar nu m-am lăsat niciodată dusă de val. Cel mai des m-am priceput de minune să arunc lucrurile în aer. Ca tine.

— Că tot vorbim de aruncat în aer, a zis Lou. Ce facem cu astea?

Şi a arătat înspre rucsacul plin cu ANFO.

Lou avea o banderolă răsucită peste încheietura expusă. Vic s-a uitat lung la ea. El a văzut că a observat-o şi s-a înroşit şi şi-a lăsat mai jos mâneca de la haina de flanel.

Lou a continuat:

— E explozibil, nu? Cât de sigur e să fumezi în preajma lui?

Tatăl ei a tras tare din ţigară, după care s-a aplecat între ei şi a pus ostentativ mucul în scrumiera de lângă ghiozdan.

— Suficient de sigur, atâta timp cât nu îl arunci într-un foc de tabără sau ceva asemănător. Detonatoarele sunt în punga ce-atârnă de scaunu' lui Vic.

Vic a privit în jur şi a văzut o sacoşă de cumpărături cu mânerele petrecute pe un braţ al spătarului.

— Oricare dintre teancurile astea de ANFO e la fel de potrivit ca să arunci în aer orice clădire federală ai chef. Ceea ce sper că nu e inclus în planurile tale.

— Nu, a zis Vic. Charlie Manx se îndreaptă înspre un loc numit Tărâmul Crăciunului. E micuţul regat pe care l-a ridicat pentru sine şi unde el crede că nu-l poate atinge

nimeni. Am de gând să îl întâmpin acolo şi să-l iau pe Wayne înapoi, şi o să fac locul ăla ţărână în timp ce mă uit cum arde. Nenorocitul ăla nebun vrea să fie Crăciun în fiecare zi, dar eu o să-i dau un 4 iulie al dracului.

Afară

De fiecare dată când Tabitha Hutter stătea nemişcată, ţânţarii reveneau, bâzâind la o ureche sau alta. Ştergându-se pe obraz, a speriat două insecte, alungându-le de pe ea şi către bezna nopţii. Dacă era nevoie să stea la pândă, Hutter prefera să o facă din maşină, prefera aerul condiţionat şi iPad-ul ei.

Era o chestiune de principiu să nu se plângă. Mai degrabă ar muri rămasă fără sânge, suptă complet de micuţii vampiri nenorociţi. Şi în mod clar nu avea de gând să mormăie în faţa lui Daltry, care se ghemuise alături de ceilalţi şi apoi rămăsese nemişcat ca o statuie, cu un rânjet pe gură şi cu pleoapele pe jumătate închise. Când un ţânţar i s-a aşezat pe tâmplă, Hutter l-a plesnit şi şi-a lăsat o mânjeală roşie pe piele. Daltry a tresărit, însă ea i-a făcut semn că totu-i bine.

— Te adoră, i-a zis el. Ţânţarii. Adoră cărniţa aia fragedă de domniţă, marinată bine la facultate. Probabil că ai gust de mânzat.

La postul de supraveghere din pădure mai erau alţi trei colegi, inclusiv Chitra, toţi îmbrăcaţi cu pelerine de ploaie uşoare, negre, puse pe deasupra echipamentului antiglonţ. Un agent ţinea „farfuria sonică” – un pistol negru cu o gură ca un megafon şi un fir negru de telefon, în spirală, care ducea la receptorul din urechea lui.

Hutter s-a aplecat în faţă, l-a bătut uşor pe umăr şi i-a şoptit:

— Recepţionezi ceva prin chestia aia?

Bărbatul cu aparatul de supraveghere a scuturat din cap.

— Sper că la ceilalţi intră totuşi ceva din poziţia secundară. Aici nu aud nimic în afară de zgomot alb. Nimic în afară de purici statici încă de când a fost tunetul ăla.

— N-a fost un tunet, a zis Daltry. N-a sunat deloc a tunet.

Omul a ridicat din umeri.

Casa era o cabană cu un singur etaj, în linie, cu o camionetă parcată în faţă. În camera de zi era aprinsă o

singură lampă cu lumină slabă. Storurile erau pe jumătate ridicate, iar Hutter a putut vedea un televizor (oprit), o canapea şi pe perete un poster cu motiv de vânătoare. Nişte perdele feminine de dantelă atârnau la o altă fereastră, indicând un dormitor. Nu prea mai avea ce să fie altceva acolo înăuntru: bucătăria în spate, o baie, poate un al doilea dormitor, deşi cu greu ar fi avut loc. Asta implica faptul că Lou Carmody şi Christopher McQueen se aflau în partea din spate a casei.

— E posibil să vorbească în şoaptă? a întrebat Hutter. Şi ca echipamentul tău să nu fie suficient de sensibil ca să-i detecteze?

— Când chestia asta funcţionează, e suficient de sensibilă ca să prindă gânduri, a zis omul cu căştile. Problema e că e *prea* sensibil. A luat ceva ce n-a fost în stare să suporte şi poate că i s-a ars un condensator.

Chitra a scotocit printr-un sac de sport şi a scos un Deep Woods OFF[71].

— Mulţumesc, a zis Hutter, luând recipientul din mâna ei, apoi i s-a adresat lui Daltry. Tu vrei?

S-au ridicat amândoi, ca ea să poată să îi dea cu spray-ul.

În picioare fiind, a putut vedea o parte din panta din spatele casei ce se înălţa până la lizieră. Două pătrate de lumină ambientală caldă se întindeau peste iarbă, de la ferestrele din spatele casei.

A apăsat butonul şi a dat cu ceaţa albă peste Daltry. El şi-a închis ochii.

— Vrei să ştii ce cred eu că a fost bufnitura aia? a spus el. Grăsanul ăla împiedicându-se. Mulţumesc, e suficient.

Ea s-a oprit din dat cu spray. El şi-a deschis ochii şi a completat:

— O să fii în regulă dacă o să pice cumva mort?

— Nu trebuia să fugă, a zis ea.

— Tu nu trebuia să îl laşi, a rânjit Daltry auzind-o. I-ai dat apă la moară sărmanului băiat.

Hutter a simţit o nevoie presantă, clară şi simplă, de a-i da lui Daltry cu spray în ochi.

[71] Marcă de spray anti-insecte (n. trad.).

Şi iată care era sursa disconfortului, a neliniştii ei. Lou Carmody păruse prea de încredere, prea binevoitor, prea îngrijorat de soarta băiatului său, prea blând faţă de fosta lui ca să fi avut ceva de-a face cu dispariţia lui Wayne. Era, s-a gândit Hutter, un inocent, însă ea l-a pus oricum în bătaia puştii, să vadă încotro îi îndrumă, şi nu mai conta că putea pica lat de la un atac cerebral, în orice moment. Dacă bărbatul ăla masiv făcea un atac cerebral, ar fi fost asta pe conştiinţa ei? A presupus că da.

— Trebuia să aflăm ce are de gând. Adu-ţi aminte. Aici nu e vorba despre binele *lui.* E despre al băiatului.

— Ştii de ce-mi place de tine, Hutter? a zis Daltry. De ce-mi place pe bune? Eşti mai ticăloasă decât mine.

Hutter s-a gândit, nu pentru prima oară, că detesta o grămadă de poliţişti. Beţivani urâcioşi, ticăloşi care credeau despre oameni tot ce era mai rău.

Şi-a închis ochii şi a împroşcat cu OFF peste cap şi faţă şi gât. Când şi-a redeschis ochii şi a expirat, ca să împrăştie otrava, a văzut că luminile din spatele casei se stinseseră, dispăruseră de pe peluză. Nu ar fi observat dacă ar fi rămas chircită.

Daltry s-a ghemuit lângă ceilalţi, însă ea a rămas în picioare. După un minut, el şi-a întins gâtul ca să o privească.

— Ai de gând s-o faci pe copacul?

— Pe cine avem supraveghind spatele casei? a întrebat ea.

Cel de al doilea ofiţer statal, un ins care până atunci nu scosese nicio vorbă, a privit-o şi el. Chipul îi era alb şi pistruiat, iar cu părul lui blond semăna destul de bine cu Conan O’Brien.

— Pe nimeni. Dar nu e nimic acolo în spate. Kilometri întregi de pădure, fără poteci. Chiar şi dacă ne-ar fi depistat, nu ar încerca să o ia la fugă prin...

Hutter deja se îndepărta, ţinându-şi mâinile în faţă ca să se protejeze de ramuri.

Chitra a ajuns-o din urmă în patru paşi. Trebuia să dea bice ca să ţină ritmul, cătuşele ei zdrăngănind la centură.

— Sunteţi îngrijorată? a întrebat ea.

În spate, a auzit cum trosneşte o creangă şi pantofi care sfarmă frunzele moarte. Era Daltry, urmându-i fără un motiv anume. Era la fel de sâcâitor ca ţânţarii; avea nevoie de un spray ca să îl alunge şi pe *el.*

— Nu, a zis Hutter. Aţi avut un obiectiv clar. Nu era niciun motiv pentru care să nu îl menţineţi. Dacă pleacă, o să iasă pe uşa din faţă. E o presupunere cu totul rezonabilă.

— Atunci...?

— Sunt contrariată.

— Cu...?

— De ce stau pe întuneric. Au stins becurile din spate, dar nu s-au mutat în partea din faţă a casei. Asta înseamnă că stau pe întuneric în partea din spate, cu luminile stinse. Nu pare ciudat?

La următorul pas, piciorul i s-a afundat într-o apă rece, sălcie, de un centimetru. A apucat trunchiul subţire al unui mesteacăn ca să se echilibreze. După încă un metru, Hutter a intrat în apă până la genunchi. Apa nu arăta cu nimic diferită de sol, o suprafaţă neagră acoperită de frunze şi crengi.

Când Daltry li s-a alăturat, a plonjat în apă până la coapse, s-a clătinat şi aproape că a căzut.

— Ne-ar prinde bine o lumină, a zis Chitra.

— Sau un tub de scafandrii, a zis Daltry.

— Fără lumini, a zis Hutter. Şi poţi să te întorci dacă nu-ţi convine să te uzi.

— Ce? Şi să pierd toată distracţia? Prefer să mă înec.

— Nu fi prea optimist, i-a zis Hutter.

Înăuntru

McQueen stătea pe întuneric la masă, alături de cei doi bărbaţi. Ţinea în poală sacoşa cu detonatorii şi scosese unul, rămânând cu el în palmă. Pe Lou nu l-a liniştit să vadă că detonatorul nu semăna deloc cu aparatele high-tech folosite să declanşeze explozibilii în filmele *24* sau *Misiune: Imposibilă.* În schimb, erau nişte cronometre micuţe de la Home Depot, cu nişte fire de cupru ciudat de familiare atârnând din ele.

— Ăăă, dle McQueen? Frate? a întrebat Lou. Asta arată ca temporizatorul pe care îl folosesc eu ca să dau drumul la luminile de Crăciun când se face întuneric.

— Asta şi e, a zis el. Tot ce-am putut face într-un timp atât de scurt. Sacii sunt pregătiţi, ceea ce înseamnă că amestecul din interior a fost îmbibat cu diesel şi cablat la o încărcătură mică. Mai trebuie doar să legi linia, la fel cum o faci la luminile de Crăciun. Limba neagră îţi indică cât e ceasul. Cea roşie îţi spune când o să dea drumul la lumini. Sau, în cazul nostru, să explodeze cam cu douăzeci şi şapte de mii de jouli forţă. Suficient cât să sfărâme faţada unei clădiri cu două etaje, dacă încărcătura e plasată unde trebuie.

A făcut o pauză, apoi s-a uitat la Vic:

— Să nu faci legătura până ce nu ajungi acolo unde ai nevoie. N-ai vrea să le zdruncini pe motorul tău cablate.

Lou nu era prea sigur ce îl înspăimânta mai tare: ghiozdanul plin cu ANFO sau felul în care omul acela îşi privea fiica, cu ochii lui spălăciţi atât de clari şi limpezi, încât păreau să nu aibă nicio culoare în ei.

— Le-am făcut la fel de simple şi eficiente ca al-Qaeda, a zis McQueen şi a lăsat să cadă declanşatorul în sacoşa de cumpărături. N-ar trece de reglementările statului, însă ar fi ok în Bagdad. Puşti de zece ani îşi leagă chestiile astea de corp şi se aruncă în aer fără probleme tot timpul. Nimic nu te duce mai iute la Allah. Garantat.

— Înţeleg, a spus Vic, întinzând mâna spre rucsac şi

ridicându-se de la masă. Tata, trebuie să plec. Nu sunt în siguranţă aici.

— Sunt convins că nu ai fi venit dacă aveai alternativă, a zis el.

Ea s-a aplecat către el şi l-a sărutat pe obraz.

— Ştiam că o să mă ajuţi.

— Întotdeauna, a spus.

A continuat să îşi ţină mâna pe după talia ei, nevrând să îi dea drumul. Privirea lui i-a amintit lui Lou de acele lacuri de munte care devin cristaline şi pure pentru că ploaia acidă a omorât totul în ele.

— Distanţa minimă de siguranţă pentru o explozie descoperită – adică o bombă la suprafaţa solului – este de treizeci de metri. Oricine în raza a treizeci de metri are maţele scoase de unda de şoc. Ai filat şandramaua? Tărâmul ăsta al Crăciunului? Ştii unde o să plasezi încărcătura? Probabil că va dura o oră sau două ca să faci legăturile şi să pregăteşti toată treaba.

— O să am timp, a spus ea, dar Lou a ştiut că era o minciună din felul în care şi-a ferit privirea faţă de tatăl ei, din aspectu-i perfect calm de pe chip.

— N-o s-o las să se omoare singură, dle McQueen, a zis Lou, ridicându-se şi el şi dând să apuce sacoşa de cumpărături cu declanşatoarele. Puteţi avea încredere în mine, a mai zis şi a luat sacoşa din poala lui Christopher McQueen înainte ca bărbatul să poată să schiţeze vreun gest.

Vic s-a albit la faţă.

— Cum adică?

— Vin cu tine, a zis Lou. Wayne e şi copilul meu. Şi, oricum, avem o înţelegere, îţi aduci aminte? Îţi repar motocicleta şi tu mă iei cu tine. N-ai voie să îţi iei tălpăşiţa şi să te apuci de chestia asta fără să fiu cu tine şi să mă asigur că nu ne arunci pe amândoi în aer. Nu-ţi face griji. Mă urc în spate.

— Şi cu mine cum rămâne? a întrebat Chris McQueen. Crezi că aş putea să merg peste pod în urma ta, în camionetă?

Vic a oftat scurt.

— Nu. Adică... pur şi simplu nu. *Niciunul* dintre voi nu poate să vină. Ştiu că vreţi să ajutaţi, însă niciunul dintre voi nu poate să mă însoţească. Uite ce. Podul... e real, veţi putea amândoi să îl vedeţi. O să fie acolo, cu noi, în lumea de-aici. Însă, în acelaşi timp, într-un fel pe care nu-l înţeleg, aproape că există numai în mintea mea. Iar structura nu mai este sigură. N-a mai fost sigură încă din vremea adolescenţei mele. S-ar putea prăbuşi sub greutatea unei alte minţi în plus. Mai mult, s-ar putea să fie nevoie să mă întorc pe pod cărându-l pe Wayne cu mine. Probabil că va fi nevoie să mă întorc pe drumul ăsta. Dacă o să stea el pe motor, tu unde te-ai mai pune, Lou?

— Poate că aş putea să mă iau după tine mergând pe jos. Te-ai gândit la asta? a zis Lou.

— E o idee proastă, a zis ea. Dacă ai fi văzut podul deja, ai înţelege.

— Păi, a spus Lou, hai să-l vedem.

Ea i-a aruncat o privire chinuită şi stăruitoare. De parcă se lupta să nu izbucnească în plâns.

— Am nevoie să văd, a zis Lou. Am nevoie să ştiu că e real, şi nu numai pentru că sunt îngrijorat să nu fii cumva nebună, ci pentru că am nevoie să cred că e o şansă reală ca Wayne să se întoarcă acasă.

Vic a scuturat violent din cap, însă după aceea s-a răsucit pe călcâi şi s-a împleticit către uşa din spate.

A reuşit să facă doi paşi înainte să se clatine într-o parte. Lou a prins-o de braţ.

— Uită-te la tine, a spus el. *Frate.* De-abia poţi să stai în picioare.

Fierbinţeala care se simţea venind dinspre ea l-a făcut să se cutremure.

— Sunt bine, a zis Vic. O să se termine totul curând.

Dar în ochii ei era o sclipire palidă a ceva mai teribil decât frica – disperarea, poate. Tatăl ei spusese că orice aiurit de zece ani ar putea să îşi prindă la piept nişte ANFO şi să se arunce în braţele lui Allah, iar Lou a realizat acum că asta era o descriere grosieră a planului ei.

Au dat la o parte plasa de insecte şi au ieşit în aerul răcoros al nopţii. Lou remarcase deja că Vic îşi trece din când în când mâna pe sub ochiul stâng. Nu plângea, însă picăturile curgeau din ochi necontrolat, o prelingere slabă, dar continuă. Mai fusese martor la aşa ceva, în zilele negre din Colorado, atunci când ea răspundea la telefoane care nu sunau şi discuta cu oameni care nu erau acolo.

Atâta tot că *fuseseră* acolo. Era straniu cât de repede se împăcase cu ideea, ce puţin se împotrivise până să accepte că nebunia ei era de fapt o realitate. Poate că nu era chiar aşa de necrezut. Acceptase de mult timp faptul că toată lumea avea propria lume în interiorul său, fiecare la fel de reală precum lumea comună împărtăşită de toţi, dar imposibil de accesat de către alţii. Ea spusese că e capabilă să aducă podul în lumea aceasta, însă că parţial exista doar în mintea ei. Suna ca o aberaţie până ce îţi aduceai aminte că oamenii sunt tot timpul în stare să facă imaginarul să devină real: să ia muzica pe care o aud în minte şi să o înregistreze, să vadă o casă din imaginaţia lor şi să o construiască. Fantasticul e întotdeauna doar o realitate aşteptând să fie pornită.

Au păşit dincolo de vraful de lemne de foc, mai departe de streaşina acoperişului şi în ceaţa blândă şi tremurată. El s-a uitat în spate pe măsură ce uşa de plasă s-a închis singură, cu privirea lui Christopher McQueen urmărindu-i. Tatăl lui Vic şi-a scăpărat bricheta şi şi-a aplecat capul ca să aprindă o nouă ţigară, apoi a ridicat fruntea şi a mijit prin fum către motocicleta ei.

— Evel Knievel obişnuia să conducă Triumph-uri, le-a zis el, ultimul lucru pe care l-a mai zis vreunul dintre ei înainte ca poliţiştii să iasă din pădure.

— EFF BII AII! a strigat o voce cunoscută venind dinspre lizieră. NU VĂ MIŞCAŢI. MÂINILE ÎN AER, MÂINILE ÎN AER, CU TOŢII!

Un zvâcnet de durere i-a străbătut lui Lou partea stângă a gâtului, ceva ce a simţit în falcă, în *dinţi.* I-a trecut prin minte că poate că Vic nu era singura în posesia unor explozibili de mare putere – avea o grenadă gata să se

detoneze în creierul lui.

Dintre ei trei, a părut că numai Lou a considerat „MÂINILE ÎN AER” mai mult decât o simplă sugestie. Braţele lui Lou au început să se curbeze în sus, cu palmele în faţă, deşi încă mai ţinea sacoşa cu declanşatoarele, cu breteaua de plastic petrecută pe după degetul mare. A putut zări în colţul ochilor pe Chris McQueen, lângă vraful de lemne. Bărbatul era perfect neclintit, cocoşat în gestul de-a-şi aprinde ţigara, vârful acesteia lucind, cu bricheta în cealaltă mână.

Vic, totuşi... Vic a izbucnit ca din arc, trecând repede de Lou şi împleticindu-se de-a lungul curţii, cu piciorul stâng ţeapăn, refuzând să se îndoaie. Lou şi-a lăsat iute mâinile în jos şi a dat să o prindă, însă ea deja era la trei metri distanţă. Până ce să apuce femeia ieşind dintre copaci să strige „CU TOŢII!”, Vic şi-a şi aruncat un picior peste şaua de la Triumph. Celălalt picior lovea demarajul. Motocicleta a huruit la viaţă, cu un trosnet infernal. Era greu să îţi imaginezi că o geantă cu ANFO ar fi putut fi mai asurzitoare.

— NU, VIC, NU, VIC, *NU!* VOI FI NEVOITĂ SĂ TE ÎMPUŞC! a strigat Tabitha Hutter.

Femeia micuţă înainta prin iarba udă într-un fel de sprint pendulat, ţinând pistolul automat cu ambele mâini, aşa cum o fac poliţiştii din serialele TV. Deja era aproape – cinci, şase metri distanţă, suficient de aproape ca Lou să observe că ochelarii îi erau şiroiţi de ploaie. Mai avea cu ea pe alţi doi: detectivul, Daltry, şi un ofiţer statal pe care Lou a recunoscut-o, femeia indiancă. Pantalonii lui Daltry erau uzi până la şliţ, şi pe nădragi i se lipiseră frunze moarte, lucru care părea să îl deranjeze foarte tare. Avea şi el armă, dar o ţinea îndepărtată de trup, cu ţeava înspre pământ. Remarcându-i, Lou a realizat – pe jumătate conştient – că numai unul dintre ei era un pericol iminent. Arma lui Daltry ţintea altceva, iar Hutter nu putea să vadă nimic prin lentilele ochelarilor. Femeia indiancă, totuşi, îşi avea pistolul pe Vic, ţintind centrul de greutate al ei, iar în ochi i se citea o expresie dramatică – părea să spună *Te rog, te*

rog eu, *nu mă obliga să fac ceva ce nu vreau să fac.*

— O să-l aduc pe Wayne înapoi, Tabitha! a strigat Vic. Dacă mă împuşti, îl omori şi pe el. Sunt singura care poate să îl aducă acasă.

— Stai! a urlat Lou. Stai! Nu-mpuşcă nimeni pe nimeni!

— NU TE MAI MIŞCA! a strigat Hutter.

Lou n-a înţeles la cine dracu' se referea – Vic era pe motocicleta ei, iar Chris era lângă vraful de lemne, nu se urnise deloc. Doar când ea şi-a mutat ţeava pistolului către *el* şi-a dat el seama că *el* era cel care se mişca. Fără să se gândească şi cu braţele peste cap, începuse să traverseze curtea, punându-se între Vic şi ofiţerii de poliţie.

De acum, Hutter era la numai trei paşi mari de el. Îşi mijea ochii, ţeava pistolului coborâtă o idee, arătând spre pântecul proeminent al lui Lou. Poate că nu era capabilă să îl vadă prea bine, dar el a presupus că ar fi fost ca ţintitul unui ditamai hambarul; provocarea ar fi fost să îl rateze.

Daltry se rotise către Christopher McQueen, dar, într-un gest de profundă indiferenţă, nici nu se mai deranja să îl amenințe cu arma.

— Stai un pic, a zis Lou. Nu e niciun om rău printre noi. Omul rău e Charlie Manx.

— Charlie Manx e mort, a spus Tabitha Hutter.

— Spune-i-o lui Maggie Leigh, a zis Vic. Charlie tocmai ce a omorât-o în Iowa, la Biblioteca Publică Aici. Acum o oră. Verifică. Am fost acolo.

— Ai fost... a început Hutter, apoi şi-a scuturat capul, de parcă ar fi vrut să alunge un ţânţar. Coboară de pe motocicletă şi aşază-te cu faţa la pământ, Vic.

În depărtare, Lou a auzit strigând şi alte voci, a auzit crengi frânte şi oameni grăbindu-se printre tufişuri. Sunetele reverberau din cealaltă parte a casei, ceea ce însemna că mai aveau probabil cel mult un minut înainte să fie complet încercuiţi.

— Trebuie să plec, a zis Vic şi a băgat într-a-ntâia.

— Şi eu mă duc cu ea, a spus Lou.

Hutter a continuat să se apropie. Ţeava pistolului era lângă, dar nu suficient încât să i-l poată apuca.

— Ofiţer Surinam, binevoieşti să îl încătuşezi pe acest bărbat? a spus Hutter.

Chitra Surinam a început să înainteze către Hutter. Şi-a coborât arma, iar mâna ei dreaptă a pipăit cătuşele atârnându-i de centura dublă. Lou îşi dorise mereu să aibă o astfel de centură, precum cea a lui Batman, cu un pistol cu ancore şi câteva grenade luminoase. Dacă ar fi avut acum o asemenea centură şi nişte grenade paralizante, ar fi putut să arunce una şi să orbească pe poliţai, iar el şi cu Vic şi-a fi putut face drum prin portal. În schimb, ţinea în mână o sacoşă cu temporizatoare pentru lumini de Crăciun, de la Home Depot.

Lou a făcut un pas în spate, ajungând lângă motocicletă, destul de aproape ca să simtă căldura degajată de ţevile de eşapament.

— Dă-mi geanta, Lou, a zis Vic.

— Dnă Hutter, a spus Lou. Dnă Hutter, te rog, *te rog,* cere prin staţie să ţi se comunice despre Maggie Leigh. Întreabă ce s-a petrecut în Iowa. Eşti gata să arestezi singura persoană care îmi poate aduce teafăr puştiul înapoi. Dacă vrei să ne ajuţi fiul, trebuie să ne dai drumul.

— Gata cu vorbele, Lou, a zis Vic. Trebuie să plec.

Hutter a clipit des, de parcă i-ar fi fost greu să vadă prin ochelari. Cu siguranţă, îi era.

Chitra Surinam s-a apropiat şi mai mult de cei doi. Lou a întins palma, ca şi cum ar fi vrut să o avertizeze de ceva, şi a auzit un trosnet metalic în timp ce ea i-a aruncat o cătuşă peste încheietură.

— Uău! a exclamat el. Uău, frate!

Hutter şi-a scos atentă un telefon din buzunar, un dreptunghi argintiu de mărimea unui săpun de hotel. Nu a format vreun număr, ci a apăsat un singur buton. Telefonul a păcănit, iar o voce masculină a intrat pe linie.

— Cundy sunt. Ai reuşit să îi pui pe ăia răi la pământ?

— Cundy, a zis Hutter. Ai vreo veste despre Margaret Leigh?

Telefonul a şuierat.

Chitra i s-a adresat lui Lou:

— Şi cealaltă mână, te rog, dle Carmody. Cealaltă mână.

El nu i-a întins-o. În schimb, şi-a îndepărtat mâna stângă, cu sacoşa de plastic atârnată de degetul mare, de parcă ar fi fost o pungă cu bomboane furate, iar el era bătăuşul şcolii şi o şutise fără să intenţioneze să o mai înapoieze.

Vocea lui Cundy a răzbit printre şuierături, cu un ton nemulţumit.

— Ăăă, azi te simţi clarvăzătoare în mod special? Tocmai am primit vestea. Acum cinci minute. Urma să îţi zic după ce te întorceai.

Strigătele din partea cealaltă a casei s-au înteţit.

— Spune-mi, a zis Hutter.

— E moartă, a spus Cundy. *Margaret Leigh a fost lovită mortal. Poliţiştii de acolo o bănuiesc pe McQueen. A fost zărită părăsind scena crimei pe motocicleta ei.*

— Nu, a zis Hutter. Nu, asta e... e imposibil. Unde s-a întâmplat?

— Aici, Iowa. Acum ceva mai mult de o oră. De ce ar fi impo...

Însă Hutter a apăsat iarăşi pe buton, tăindu-i vorba. S-a uitat dincolo de Lou, către Vic. Vic era pe jumătate răsucită pe şa, cu motocicleta duruind sub ea, întorcându-i intens privirea.

— N-am făcut-o eu, a spus Vic. A fost Manx. O să afle că a fost lovită cu un ciocan.

La un moment dat, Hutter îşi coborâse de tot pistolul. Acum şi-a pus telefonul înapoi în buzunarul hainei şi şi-a şters apa de pe faţa.

— Un mai de oase, a zis Hutter. Cel pe care l-a luat Manx cu el când a ieşit din morga din Colorado. Nu pot... *nu reuşesc...* să înţeleg. Încerc, Vic, dar nu am cum să concep aşa ceva. *Cum* de e pe picioarele lui şi viu? Cum de eşti aici când tocmai ce-ai fost în Iowa?

— Nu am timp să explic totul. Însă dacă vrei să afli cum am ajuns aici din Iowa, stai prin preajmă. O să-ţi arăt.

Hutter i s-a adresat lui Chitra:

— Ofiţer, eşti amabilă să... scoţi cătuşele de pe dl Carmody? Nu sunt necesare. Poate că mai bine stăm să

discutăm. Poate că mai bine doar stăm şi discutăm.

— N-am timp să... a început Vic, însă niciunul dintre ei n-a auzit continuarea.

— Ce pula mea e asta? a zis Daltry, întorcându-se dinspre Chris McQueen şi ridicându-şi arma către Vic. Coboară de pe motocicletă.

— Ofiţer, lasă-ţi jos pistolul! a strigat Hutter.

— Pe dracu-l las jos! a zis Daltry. Te-ai ţicnit, Hutter. Opreşte motorul, McQueen. Opreşte-l *acum.*

— Ofiţer! a strigat Hutter. Eu sunt la comandă aici, şi ordon să...

— La pământ, a urlat primul agent FBI care sosea de pe după casă, având o puşcă de asalt, pe care Lou a identificat-o ca fiind un M16. LA PĂMÂNT IMEDIAT!

Era de parcă toată lumea urla, iar Lou a simţit o nouă săgetare în tâmpă şi pe partea stângă a gâtului. Chitra nu se uita la el, având capul răsucit într-o privire perplexă adresată lui Hutter, cu un amestec de nervozitate şi mirare.

Chris McQueen şi-a aruncat bricheta în faţa lui Daltry. L-a lovit sub ochiul drept, cu o izbucnire de scântei roşii, iar Daltry a tresărit, ţeava pistolului îndepărtându-se de ţinta sa. Mâna liberă a lui Chris a găsit o bucată de lemn de foc de pe maldăr şi a avântat-o lovindu-l pe Daltry peste umăr suficient de tare încât să îl dezechilibreze.

— Pleacă de-aici, Piceo! a strigat el.

Daltry a făcut trei paşi împleticiţi peste pământul înnoroiat, s-a redresat, şi-a ridicat pistolul şi a pus un glonţ în stomacul lui McQueen şi un altul în gât.

Vic a ţipat. Lou s-a întors către ea, şi pe măsură ce o făcea umărul i s-a lovit de Chitra Surinam. Lucru care pentru ea a fost, din nefericire, de parcă ar fi fost lovită de un cal. Surinam şi-a implântat un picior în pământul apos, şi-a flexat greşit genunchiul şi a căzut direct pe spate, trântită pe iarba udă.

— Toată lumea să îşi lase jos armele! a strigat Hutter. La naiba, NU TRAGEŢI!

Lou s-a întins către Vic. Cel mai potrivit fel în care să îşi petreacă braţele în jurul ei a fost să urce cu un picior pe şa.

— Jos de pe motocicletă, jos de pe motocicletă! a răcnit unul dintre ofiţerii cu vestă antiglonţ.

Erau trei care traversau iarba ţinându-şi puştile de asalt la *călare.*

Vic avea faţa întoarsă ca să-şi privească tatăl, cu gura deschisă într-un ultim strigăt şi cu ochii cuprinşi de şoc. Lou i-a sărutat obrazul fierbinte.

— Trebuie să plecăm, i-a zis el. Acum.

Şi-a strâns braţele în jurul taliei ei, iar în clipa următoare Triumph-ul a demarat în trombă, iar noaptea s-a aprins de la pârâitul tumultos al mitralierelor.

În spate

Sunetul armelor a scuturat însuşi întunericul. Vic a simţit cum acel zgomot sfâşie prin ea şi l-a confundat cu impactul făcut de gloanţe, învârtind din reflex acceleraţia. Cauciucul din spate a scos fum şi a patinat pe solul umed, smulgând un strat lung şi îmbibat de iarbă. Apoi Triumph-ul a sărit înainte, în întuneric.

O parte din ea încă mai rămăsese în urmă, privind cum tatăl ei se încovoaie, apăsându-se la gât, cu părul căzându-i peste ochi. Gura i se deschisese de parcă ar fi încercat să vomite.

O parte din ea îl prindea înainte de a se scufunda în genunchi, îl ţinea în braţe.

O parte din ea îi săruta fruntea. *Sunt aici,* tata, îi spunea. *Sunt aici cu tine.* Era atât de aproape de el, încât îi putea mirosi sângele cu iz de cupru proaspăt topit.

Obrazul moale şi ţepos al lui Lou era apăsat de lateralul gâtului ei. Era lipit de ea, cu ghiozdanul plin de explozibili înghesuit între trupurile lor.

— Doar mergi, a zis el. Du-ne acolo unde trebuie să ajungem. Nu te uita, doar mergi.

În dreapta ei a zburat noroi pe măsură ce a reorientat motocicleta către susul pantei, către copaci. Urechile ei au înregistrat sunetul gloanţelor muşcând pământul din spatele lor. Prin răpăitul puştilor, a distins vocea lui Tabitha Hutter, contorsionată:

— NU MAI TRAGEŢI, NU MAI TRAGEŢI!

Vic nu era capabilă să gândească şi nici nu avea nevoie să o facă. Mâinile şi picioarele ei ştiau ce să facă, talpa dreaptă bătând în viteza a doua, apoi într-a treia. Motorul s-a căţărat pe dealul apos. Coniferele se ridicau în faţa lor într-un zid întunecat. Ea şi-a coborât bărbia în timp ce tăiau desişul trunchiurilor de copaci. O ramură a plesnit-o peste gură, înţepându-i buzele. Au răbufnit printre tufişuri, iar roţile au dat de scândurile Podului Căii Mai Scurte şi au început să tremure peste ele.

— Ce pastele mă-sii? a strigat Lou.

Nu intraseră în linie dreaptă, iar capul lui Vic încă era lăsat, aşa că umerii i-au izbit peretele. Braţul i-a amorţit şi a fost împinsă în Lou.

În mintea ei, tatăl său cădea încă o dată în braţele ei.

Vic a tras de mânere, virând la stânga şi îndepărtându-se de perete.

În mintea ei, spunea *Sunt aici* în timp ce amândoi se scufundau împreună în genunchi.

Una dintre scândurile podelei a trosnit sub roata din faţă, iar mânerele i-au scăpat din palme.

Ea i-a sărutat tâmpla tatălui ei. *Sunt chiar aici, tata.*

Triumph-ul s-a înclinat în perete. Braţul stâng al lui Lou s-a lovit de el, smulgându-i un icnet de durere. Forţa cu care s-a izbit de perete a făcut să se cutremure întreg podul.

Vic putea simţi mirosul pielii tatălui ei. Îşi dorea să îl întrebe de cât timp rămăsese singur, de ce nu era nicio femeie în casă. Îşi dorea să ştie cum s-a mai descurcat, cum a petrecut serile. Îşi dorea să îi spună că îi părea rău şi că ea încă îl mai iubea; în ciuda a tot, ea încă îl mai iubea.

Apoi Chris McQueen a dispărut. A trebuit să îi dea drumul, să îl lase să îi alunece din braţe. A trebuit să plece fără el.

Liliecii fremătau în întuneric. S-a auzit un sunet ca al cuiva care răsfoieşte un teanc de cărţi de joc, numai că mult mai amplificat. Lou şi-a răsucit capul ca să se uite în sus, printre grinzi. Lou cel mare, blând şi de neclintit nu a ţipat, aproape că nu a scos niciun sunet, însă a tras adânc aer în piept şi s-a ferit pe măsură ce zeci, poate sute de lilieci, deranjaţi din odihna lor, au plonjat din tavan şi au ropotit către ei, învârtindu-se în cercuri în spaţiul jilav. Erau peste tot, ştergându-le braţele şi picioarele. Unul dintre lilieci s-a înfipt scurt în părul lui Vic, iar ea a simţit zgârietura aripilor pe obrazul ei şi a surprins o imagine a chipului acestuia atunci când s-a îndepărtat: mic, roz, diform şi totuşi straniu de uman. Se uita la propriul ei chip, desigur. Doar atât a putut Vic să facă pentru a se abţine să nu ţipe în timp ce se chinuia să păstreze Triumph-ul pe

direcţie.

Motocicleta era acum în preajma celeilalte ieşiri a podului. Câţiva dintre lilieci băteau leneşi din aripi în noapte, iar Vic s-a gândit *Uite cum dispare o parte din mintea mea.*

Vechea ei bicicletă Raleigh Tuff Burner a apărut în faţă. I s-a părut că goneşte către ea, atacând-o cu farul. A realizat, o fracţiune de secundă prea târziu, că era pe cale să o lovească şi că vor fi consecinţe brutale. Pneul din faţă a intrat frontal în Raleigh.

Triumph-ul a părut să facă un salt şi să se prindă în pânza ruginită a spiţelor, deja aplecându-se într-un lateral şi gata să se răstoarne atunci când au ieşit de pe podul acoperit. O duzină de lilieci au răbufnit afară odată cu ei.

Roţile au brăzdat aprig glodul, apoi iarba. Vic a văzut cum pământul se învârte, a văzut cum erau pe cale să se prăbuşească de pe un mal. A zărit în trecere nişte brazi, decoraţi cu îngeri şi fulgi de nea.

Apoi au coborât peste o pantă abruptă. Motocicleta s-a răsucit, aruncându-i într-o parte. I-a urmat, prăbuşindu-se peste amândoi într-o avalanşă de fier încins. Universul s-a crăpat, iar ei au căzut în întuneric.

Casa Saniei cu Zurgălăi

Lou era treaz de peste o oră atunci când a auzit un trosnet slab şi a văzut fulgi mici şi albi aşternându-se peste frunzele moarte. Şi-a dat capul un pic pe spate şi a scrutat noaptea. Începuse să ningă.

— Lou? a zis Vic.

Gâtul îi era ţeapăn şi îl durea să îşi coboare bărbia. S-a uitat la Vic, care era întinsă pe pământ, în dreapta lui. O clipă mai devreme dormea, dar acum era trează, cu ochii larg deschişi.

— Da, a spus el.

— Mama mea încă mai e aici?

— Mama ta e cu îngerii, iubito, a zis el.

— Îngerii, a spus Vic. Sunt îngeri în copaci.

Apoi:

— Ninge.

— Ştiu. În iulie. Am trăit toată viaţa printre munţi. Ştiu locuri în care zăpada persistă tot timpul anului, însă nu am văzut niciodată zăpadă *căzând* în perioada asta. Nici măcar aici sus.

— Unde?

— Chiar mai sus de Gunbarrel. Unde a început totul.

— A început la Terry’s Primo Subs. Când mama mea şi-a uitat brăţara în baie. Unde s-a dus?

— N-a fost pe-aici. E moartă, Vic. Eu doar îţi aduc aminte.

— A stat cu noi o vreme. Chiar acolo.

Vic a ridicat braţul drept şi a arătat către malul de deasupra lor. Roţile motocicletei brăzdaseră în pantă şanţuri adânci şi noroioase.

— A zis ceva despre Wayne. A zis că Wayne o să aibă ceva timp în plus la dispoziţie când ajunge în Tărâmul Crăciunului pentru că se duce pe sine în sens invers. Doi paşi înapoi pentru fiecare doi kilometri parcurşi. N-o să fie una dintre chestiile alea. Nu încă.

Era întinsă pe spate, cu braţele în laterale şi gleznele lipite. Lou îi pusese haina lui de flanel; era atât de largă,

încât o acoperea până la genunchi, de parcă ar fi fost o păturică de copil. Vic şi-a întors capul ca să-l privească. Avea în ochi o expresie absentă care l-a speriat.

— Of, Lou, a spus ea, aproape fără nicio tonalitate. Sărmana ta faţă.

El şi-a atins obrazul drept, sensibil şi umflat de la colţul buzelor până la marginea orbitei ochiului. Nu-şi aducea aminte cum se alesese cu rana. Podul palmei stângi era ars rău, pulsându-i constant – cât timp fuseseră inconştienţi, se prinsese sub motocicletă, iar o tubulatură încinsă rămăsese de-a curmezişul mâinii. Nu îndrăznea să se uite la ea. Şi-a ţinut-o lăsată într-o parte, unde n-ar fi putut-o vedea nici Vic.

Problema cu mâna nu era importantă. Era de părere că nu mai avea prea mult timp rămas. Senzaţia de durere şi de presiune în gât şi pe tâmplă era acum constantă. Îşi simţea sângele la fel de greu ca un fier lichid. Cutreierase zilele cu un pistol la tâmplă şi s-a gândit că la un moment dat, înainte să se termine această noapte, acest pistol se va declanşa. Îşi dorea să îl mai vadă încă o dată pe Wayne înainte ca asta să se întâmple.

O trăsese de sub motocicletă atunci când se rostogoliseră peste mal, reuşind să se întindă astfel încât ea să fie protejată de corpul lui. Motocicleta ricoşase de spinarea lui. Dacă Triumph-ul ar fi lovit-o pe Vic – care probabil cântărea patruzeci şi şapte de kilograme cu tot cu o cărămidă în fiecare buzunar – i-ar fi frânt coloana ca pe o crenguţă uscată.

— Îţi vine să crezi ce-i cu ninsoarea asta? a întrebat Lou.

Ea a clipit şi şi-a înclinat bărbia pentru a se holba la noapte. Fulgi de zăpadă îi cădeau pe faţă.

— Pare-se c-aproape c-a sosit.

Lou a încuviinţat. Asta crezuse şi el că înseamnă.

— Câţiva lilieci au scăpat pe-afară, a zis ea. Au ieşit din pod odată cu noi.

El şi-a suprimat un tremur, însă nu a putut suprima senzaţia de furnicături de pe piele. Şi-ar fi dorit să nu-i fi menţionat liliecii. Zărise unul, ştergându-se de el, cu gura

deschisă într-un zbieret abia perceptibil. Imediat ce l-a văzut, şi-a dorit să n-o fi făcut-o niciodată, şi-a dorit să *dezvadă.* Chipul rozaliu al animalului fusese groaznic de asemănător cu al lui Vic însăşi.

— Mda, a spus el. Presupun că da.

— Chestiile alea sunt... eu. Lucrurile din capul meu. Când folosesc podul, întotdeauna există o probabilitate ca unele dintre ele să evadeze.

S-a întors către el:

— Ăsta e birul. Întotdeauna e un bir. Maggie avea o bâlbâială care devenea din ce în ce mai blestemată pe măsură ce îşi folosea piesele de Scrabble. Manx a avut cândva un suflet, probabil, însă maşina lui l-a consumat. Înţelegi?

El a dat afirmativ din cap.

— Cred că da.

— Dacă rostesc unele lucruri care par să nu aibă sens, a zis ea, trebuie să mă avertizezi. Dacă încep să par confuză, să mă repari. Mă auzi, Lou Carmody? Charlie Manx o să ajungă curând aici. Trebuie să ştiu că îmi aperi spatele.

— Întotdeauna, a spus el.

Ea şi-a lins buzele şi a înghiţit cu greu.

— Bun. Asta-i bun. Bun ca aurul. Ce-i de aur rămâne mereu de aur, ştii? D-asta o să fie Wayne bine.

Un fulg de nea s-a prins de o geană a ei. Imaginea l-a lovit ca un instantaneu de o frumuseţe copleşitoare. Nu credea că va mai vedea vreodată în viaţa lui ceva la fel de frumos. Dacă era să fie sincer, nu anticipa să mai trăiască dincolo de acea seară.

— Motocicleta, a zis ea şi a clipit din nou.

Pe chip i s-au aşternut riduri alarmate. S-a ridicat, cu coatele împinse în pământul de sub ea.

— Motocicleta trebuie să fie întreagă.

Lou deja o ridicase din noroi şi o sprijinise de trunchiul unui pin roşu. Farul atârna din făgaş. Oglinda de pe partea dreaptă fusese smulsă. Acum îi lipseau ambele oglinzi.

— Aaa, a spus ea. E în regulă.

— Păi... nu ştiu. N-am încercat s-o pornesc. N-avem de

unde să ştim dacă nu i s-a desprins ceva. Vrei să o...?

— Nu. E ok, a zis ea. O să pornească.

O pală de vânt a măturat pieziş zăpadă aşternută. Noaptea s-a lăsat cuprinsă de sunete slabe de freamăt.

Vic şi-a ridicat bărbia şi a privit la ramurile de deasupra, pline de îngeri, Moş Crăciuni, fulgi şi globuri argintii şi aurii.

— Mă întreb cum de nu se sparg, a zis Lou.

— Sunt horeruxuri, a zis Vic.

Lou i-a aruncat o privire dură, îngrijorată.

— Vrei să spui că aşa, ca în Harry Potter?

Ea a râs – un sunet speriat, neliniştit.

— Uite-te la ele. E mai mult aur şi sunt mai multe rubine în copacii ăştia decât în tot Ophir-ul. Şi lucrurile o să se termine la fel cum au făcut-o şi acolo.

— Ooo, frică? a întrebat el[72]. Spui lucruri confuze, Vic. Revino-ţi.

Ea şi-a lăsat capul în jos, l-a mişcat de parcă ar fi intenţionat să îl scuture, apoi şi-a dus o mână la gât şi a schiţat o grimasă de durere.

Vic l-a privit de sub o zbilţă de păr. Pe el l-a şocat cât de repede a revenit ea la aspectul atât de bine cunoscut al vechii Vic. Avea pe chip acel zâmbet afectat caracteristic ei şi acea privire în ochi neîncrezătoare care îl atrăsese dintotdeauna.

— Eşti un om bun, Lou Carmody, a zis ea. Poate că sunt o muiere dusă cu pluta, însă te iubesc. Îmi pare rău cu atât de multe lucruri prin care te-am pus să treci şi mi-aş dori atât de tare ca tu să fi întâlnit pe cineva mult mai bun ca mine. Dar nu-mi pare rău că am avut un copil împreună. Arată ca mine şi are sufletul tău. Şi ştiu ce e mai valoros dintre cele două.

El şi-a pus pumnul în pământ şi s-a târât lângă ea. S-a întins către trupul ei şi i-a petrecut braţul în jur, îmbrăţişând-o la piept. Şi-a odihnit faţa în părul ei.

— Cine spune că există ceva mai bun decât tine? Rosteşti

[72] Joc de cuvinte în limba engleză care se bazează pe omonimie, referinţă la cetatea Ophir din Biblie, în care compusul „phir” este identic fonetic cu cuvântul „fear”, care înseamnă frică (n. trad.).

lucruri pe care nu le-aş ierta nimănui dacă le-ar zice despre tine, a spus şi i-a sărutat creştetul. Am făcut un băiat pe cinste. E vremea să ni-l luăm înapoi.

Ea s-a retras şi l-a privit în faţă.

— Ce s-a întâmplat cu declanşatoarele? Explozibilii?

El a arătat înspre ghiozdanul aflat la câţiva paşi. Era deschis.

— Am început deja să le asamblez. De-o vreme. Doar ca să am ceva de făcut cu mâinile cât timp am aşteptat să te trezeşti.

A gesticulat din braţe, de parcă ar fi vrut să arate cât de inutile îi sunt dacă nu ţine nimic în ele. După care şi-a pus repede palma stângă jos, sperând ca ea să nu fi observat cât de tare era arsă.

De mâna cealaltă încă îi mai atârnau cătuşele. Vic a zâmbit din nou şi le-a smucit.

— O să facem ceva neobrăzat cu ele, mai târziu, a spus ea.

Numai că a spus-o pe un ton de sfârşeală inexpresivă care nu sugera anticipare erotică, ci o amintire îndepărtată a unui pahar de vin roşu şi săruturi leneşe.

El s-a ruşinat; mereu se ruşina uşor. Ea a râs şi l-a ciupit de obraz.

— Arată-mi ce-ai reuşit să faci, a zis ea.

— Păi, nu prea multe. Câteva dintre temporizatoare nu mai sunt bune de nimic – s-au spart în timp ce am încercat noi să scăpăm. Am cablat patru.

S-a întins către sac şi a scos de acolo un pachet alb alunecos de ANFO. Cronometrul negru se balansa conectat la o pereche de fire – unul roşu şi unul verde – care se duceau până la punga de plastic ermetic ce conţinea explozibilul deja pregătit.

— Declanşatoarele sunt de fapt doar nişte cesuleţe. O limbă indică ora, cealaltă când sunt setate să pornească. Vezi? Şi apeşi aici ca să le dai drumul.

Şi numai să ţină în mână unul dintre acele pachete netede a făcut-o pe ea să-i treacă sudoarea la subraţ. Un nenorocit de temporizator pentru lumini de Crăciun era

singurul lucru care mai stătea acum între ei doi şi o explozie care nu ar fi lăsat altceva în urmă decât bucăţi disparate.

— E ceva ce totuşi nu înţeleg. Când ai de gând să le pui? Şi unde? a zis el şi s-a ridicat în picioare şi şi-a întins gâtul, privind în jur, ca un copil care e pe cale să traverseze o intersecţie aglomerată.

Se aflau printre copaci, într-un găvan al pădurii. Cărarea care ducea la Casa Saniei Cu Zurgălăi era imediat în spatele lor, un drum de pietriş care urma linia malului, o alee abia suficient de lată încât să permită trecerea unei maşini.

În stânga, se întindea şoseaua, acolo unde, aproape exact acum şaisprezece ani, o adolescentă înţepată cu picioare neastâmpărate a răbufnit dintre tufişuri, cu faţa înnegrită de funingine, zărită de un grăsan de douăzeci de ani aflat pe un Harley. Lou gonea atunci aiurea după o ceartă aprigă cu tatăl lui. Lou îi ceruse nişte bani, nu mulţi, voia să îşi dea BAC-ul şi să se înscrie la o facultate de stat şi să studieze editarea de carte. Când tatăl său l-a întrebat la ce i-ar folosi asta, Lou i-a spus că pentru a deschide propria firmă care să publice benzi desenate. Tatăl lui s-a strâmbat şi a zis că mai bine foloseşte banii pe post de hârtie igienică, ar fi fost acelaşi lucru. A zis că dacă Lou îşi dorea o educaţie, ar fi putut face ce făcuse şi *el,* să se înroleze în trupele de marină. Poate aşa ar mai fi scăpat şi de nişte grăsime şi şi-ar trage o tunsoare mai ca lumea.

Lou a urcat atunci pe motocicletă ca să nu îl vadă maică-sa cum stă să plângă. Intenţionase să meargă până în Denver, să se înroleze şi să dispară din viaţa tatălui său, să petreacă vreo doi ani în serviciu activ peste hotare. Nu s-ar fi întors până ce nu va fi fost un om schimbat, cineva zvelt şi călit şi rece, cineva care i-ar fi permis tatălui lui să îl îmbrăţişeze, dar pe care nu l-ar fi îmbrăţişat înapoi. I s-ar fi adresat tatălui său cu „domnule”, ar fi stat ţeapăn în scaun, rezistând oricărui zâmbet. *Cum vă place tunsoarea mea nouă, domnule?* l-ar fi întrebat. *Se ridică la aşteptările înalte pe care le aveţi?* Îşi dorea să meargă departe şi să se

întoarcă refăcut, un bărbat pe care părinţii lui să nu-l mai recunoască. Cum s-a dovedit, cam asta s-a şi întâmplat, deşi nu a ajuns mai departe de Denver.

În dreapta lui se afla casa în care Vic aproape că a murit asfixiată. De fapt, nu mai arăta deloc a casă, nu după standardele normale. Tot ce mai rămăsese era o platformă de ciment înnegrită şi câteva mănunchiuri de lemne arse. Printre ruine, un Frigidaire antic scorojit şi flambat stătea într-o parte, lângă cadrul unui pat contorsionat şi resturile unei scări. Un singur perete rămăsese neatins, al ceea ce fusese cândva garajul. O uşă încastrată în perete era deschisă, ca o invitaţie de a intra, de a face un şezut dintr-o bucată de cherestea arsă, de a lua un loc şi de a rămâne aşa o vreme. Sticla spartă înconjura molozul.

— Adică... nu e ăsta, gen, Tărâmul Crăciunului?

— Nu, a zis ea. E poarta. Probabil că el n-are nevoie să vină aici ca să treacă dincolo, însă îi e mai uşor aşa.

Îngerii îşi ţineau trâmbiţele în dreptul buzelor, legănându-se în bătaia fulgilor de nea.

— Poarta *ta,* a zis el. Podul. A dispărut. A dispărut până să ajungem noi la poalele dealului.

— Pot să îl fac să reapară când am nevoie, a spus ea.

— Ce bine ar fi fost dacă ai fi putut să iei cu tine şi pe poliţiştii ăia. Să îi conduci peste pod. Poate că aşa ar fi început să îndrepte vârful pistoalelor către individul potrivit.

— Cu cât mai puţină greutate pun pe pod, cu atât mai bine e, am eu impresia. E o cale de ultimă instanţă. Nici măcar *pe tine* n-aş fi vrut să te iau cu mine.

— Eh, iată-mă totuşi aici.

Încă mai ţinea într-o mână pachetul lucios de ANFO. L-a lăsat să alunece uşor printre celelalte şi a închis rucsacul.

— Care-i planul acum? a întrebat.

— Prima parte a planului e să-mi dai mie chestiile astea, a zis ea şi a prins o curea a ghiozdanului.

El s-a uitat intens la ea, cu geanta între ei, nehotărât dacă să i-o lase sau nu, apoi a dat drumul. Avea ce-şi dorea; era aici, acum, şi nu i-ar fi permis nici în ruptul capului să scape de el. Ea şi-a pus ghiozdanul pe umăr.

— Partea a doua a planului... a început ea, dar şi-a întors capul şi a privit către şosea.

Prin noapte, înainta o maşină, cu luminile farurilor tremurând printre trunchiurile de brazi şi pini, azvârlind umbre absurd de lungi de-a lungul aleii de pietriş. Pe măsură ce s-a apropiat de drumul spre casă, a încetinit. Lou a simţit un zvâcnet de durere în spatele urechii stângi. Zăpada cădea în fulgi mari, ca puful de gâscă, începând să se adune pe cărarea noroioasă.

— Isuse, a zis Lou şi cu greu şi-a recunoscut propria voce înăbuşită. E el. Nu suntem pregătiţi.

— Vino-ncoace, a zis Vic.

Ea l-a tras de mânecă şi a păşit cu spatele, conducându-l către o perdea uscată de frunze moarte şi ace de brad. S-au ascuns amândoi într-un pâlc de mesteceni joşi. Pentru prima dată, Lou a remarcat că respiraţia lor scotea aburi în lumina argintie a lunii.

Rolls-Royce-ul Wraith a virat pe drumul de pietriş. O reflexie a lunii de culoarea osului a plutit pe parbriz, ferecată în păienjenişul unor ramuri negre.

L-au privit cum se apropie sfidător. Lou a simţit că picioarele lui butucănoase încep să-i tremure. *Trebuie să mai fiu curajos încă doar un pic,* s-a gândit. Lou credea din toată inima în Dumnezeu, crezuse încă de când era copil şi văzuse pe George Burns în *Oh, Dumnezeule!,* pe casetă video. Acum a trimis o rugăciune tăcută către George Burns-ul uscăţiv şi zbârcit: *Te rog. Am fost brav o dată, fie să mai fiu din nou. Dă-mi curaj în numele lui Wayne şi al lui Vic. Oricum sunt pe cale să mor, aşa că lasă-mă să mor făcând ceea ce-i corect de făcut.* Şi-a dat seama că îşi dorea asta, visase deseori la asta: o şansă finală de a demonstra că poate să lase frica deoparte şi să facă lucrurile care trebuiau făcute. Şansa lui cea mare venise, în sfârşit.

Rolls-Royce-ul a trecut pe lângă ei, măcinând sub roţi pietrişul aleii. Când a ajuns chiar alături de ei, a părut să încetinească de tot, la nici cinci metri distanţă, de parcă şoferul îi reperase şi îi analiza din priviri. Dar maşina nu s-a

oprit, ci doar a continuat să înainteze fără grabă.

— Cea de-a doua parte? a şoptit sacadat Lou, conştient de pulsul ameţitor care îi gâtuia respiraţia.

Hristoase, spera să nu facă un atac cerebral sau un infarct până ce nu se va fi terminat totul.

— Ce? a întrebat Vic, privind maşina.

— Care era partea a doua a planului? a zis el.

— Ah... a spus ea şi a luat cătuşa liberă de la încheietura lui şi a închis-o de trunchiul mesteacănului. Partea a doua e ca tu să stai aici.

Printre copaci

Pe chipul drăgălaş, rotofei şi zburlit al lui Lou s-a aşternut privirea unui copil ce tocmai fusese martor la cum jucăria lui favorită e zdrobită de o maşină. Din ochii lui au izbucnit lacrimi amare, cel mai sclipitor lucru din întreaga noapte. Pe ea a tulburat-o să-l vadă aproape plângând, să-i observe şocul şi dezamăgirea, însă zgomotul cătuşelor închizându-se – acel clinchet ascuţit şi clar, răsunând în aerul îngheţat – era sunetul unei decizii finale, o alegere deja făcută şi ireversibilă.

— Lou, a şoptit, punându-i o mână pe faţă. Lou, nu plânge. Totu-i bine.

— Nu vreau să te duci singură, a zis el. Am vrut să-ţi fiu alături. Am promis că o să-ţi fiu alături.

— Ai fost, a spus ea. Încă vei mai fi. Eşti alături de mine oriunde merg: eşti parte din drumânsinele meu.

I-a sărutat gura şi a gustat lacrimi, dar nu şi-a dat seama dacă erau ale lui sau ale ei. S-a tras de lângă el şi a mai zis:

— Într-un fel sau în altul, Wayne o să plece de aici în noaptea asta şi, dacă nu îi sunt alături, o să aibă nevoie de tine.

El a clipit tare, tânguindu-se fără jenă. Nu s-a zbătut în cătuşe. Mesteacănul era cam de zece centimetri diametru şi zece metri înălţime. Centura cătuşei cu greu avea loc în jurul scoarţei. A privit-o cu o urmă de suferinţă şi consternare. Şi-a întredeschis gura, însă nu a părut să-şi găsească cuvintele.

Wraith-ul a tras în dreapta ruinei, alături de singurul perete care mai stătea în picioare. S-a oprit acolo, cu motorul rămas pornit. Vic şi-a întors privirea. În depărtare, putea auzi pe Burl Ives.

— Nu înţeleg, a zis el.

Ea a întins mâna dincolo de cătuşă, pipăind brăţara de hârtie din jurul încheieturii lui; cea pe care i-o prinseseră lui la spital, cea pe care ea o observase acasă la tatăl ei.

— Ce e asta, Lou? a întrebat ea.

— Aaa, asta? a zis el, apoi a scos un sunet care a fost pe jumătate un râset, pe jumătate un suspin. Am leşinat din nou. Nu-i nimic.

— Nu te cred, a spus ea. Tocmai mi-am pierdut tatăl în noaptea asta şi nu pot să te pierd şi pe tine. Dacă ai impresia că o să îţi risc viaţa mai mult decât am făcut-o deja, atunci eşti mai nebun decât mine. Wayne are nevoie de tatăl lui.

— Are nevoie şi de mama lui, a zis el. La fel şi eu.

Vic a zâmbit – vechiul ei zâmbet, un pic amar, un pic diabolic.

— Fără promisiuni, a spus ea. Eşti cel mai tare, Lou Carmody. Nu eşti doar un om bun. Eşti un adevărat erou. Şi n-o zic pentru că m-ai urcat în spatele motocicletei tale şi m-ai dus departe de locul acesta. Aia a fost partea uşoară. O zic pentru că ai fost alături de Wayne în fiecare zi. Pentru că i-ai pregătit pachetul de mâncare pentru şcoală şi l-ai dus la programările la dentist şi i-ai citit seara, la culcare. Te iubesc, domnul meu.

A privit încă o dată către drum. Manx coborâse din maşină. Se poziţionase între faruri, iar ea a reuşit să îl vadă clar pentru prima dată în patru zile. Purta pardesiul lui demodat, cu linia dublă de nasturi de alamă şi coada aceea despicată. Părul îi era negru şi lucios, dat atent pe spate dinspre fruntea lui proeminentă. Arăta ca un bărbat de treizeci de ani. Într-o mână ţinea ciocanul lui argintiu enorm. În cealaltă era ascuns ceva mic în căuşul palmei. A păşit din raza farurilor şi către copaci, dispărând pentru scurt timp printre umbre.

— Trebuie să plec, a zis ea.

Şi s-a aplecat şi l-a sărutat pe Lou pe obraz.

El a dat să o atingă, însă ea s-a strecurat şi s-a dus către Triumph. L-a inspectat din priviri. În rezervorul de forma unei lacrimi era o scobitură de mărimea unui pumn, iar una dintre ţevile de eşapament atârna desfăcută, părând gata să târşâie asfaltul. Însă putea porni. Simţea cum o aşteaptă.

Manx a păşit afară din pădure şi a rămas locului între

lămpile din spate ale Wraith-ului. Părea să se uite fix la ea, deşi nu părea posibil să o vadă în întuneric şi printre fulgii de zăpadă.

— Alo! a zis el. Eşti cu noi, Victoria? Eşti aici cu maşinăria ta fantastică?

— Dă-i drumul, Charlie! a strigat. Dă-i drumul dacă vrei să mai apuci ziua de mâine!

Chiar şi de la distanţa aceea de şaptezeci de metri tot îl putea vedea pe Manx rânjind către ea.

— Cred că ţi-ai dat seama până acum că nu sunt uşor de omorât! Dar vino, Victoria! Urmează-mă în Tărâmul Crăciunului! Hai să mergem în Tărâmul Crăciunului şi să isprăvim cu asta! Fiul tău se va bucura să te vadă!

Fără să mai aştepte un răspuns, s-a urcat în spatele volanului Wraithului. Stopurile roşii ale maşinii s-au aprins mai tare, apoi s-au estompat şi automobilul a început să se deplaseze.

— Of, Isuse, Vic, a zis Lou. Of, Isuse. E o greşeală. El e pregătit pentru tine. Trebuie să mai existe şi o altă zi. N-o face. Nu-l urmări. Stai cu mine şi o să găsim o altă modalitate.

— E timpul să plec, Lou, a spus ea. Fii cu ochii pe Wayne. O să vină cât de curând.

Şi-a pus piciorul peste şa şi a răsucit cheia în contact. Farul a pâlpâit o clipă, slab, apoi s-a revărsat complet. Vic a stăpânit vibraţiile motorului, îmbrăcată doar în pantalonii ei scurţi şi în tenişi, şi-a pus călcâiul pe demaraj şi şi-a lăsat toată greutatea în jos. Motocicleta a tuşit şi a bolborosit. Ea s-a lăsat încă o dată şi a produs un sunet indiferent, pârţâit: *brapp.*

— Haide, scumpete, a zis ea încet. Hai să mergem. Hai să ne aducem băiatul acasă.

S-a ridicat cu toată înălţimea ei. Zăpada i s-a prins în firele scurte de păr de pe braţe. S-a coborât. Triumph-ul a răbufnit la viaţă.

— Vic! a strigat Lou, însă ea nu mai era capabilă să îl privească, acum.

Dacă l-ar fi privit şi l-ar fi văzut cum plânge, ar fi vrut să îl

strângă în braţe şi ar fi putut să îşi piardă suflul. A băgat motocicleta în viteză.

— Vic! a strigat el iarăşi.

A plecat într-a-ntâia îndreptându-se către panta abruptă şi îngustă a malului. Roata din spate a patinat în părţi pe iarba alunecoasă înzăpezită, iar ea a trebuit să îşi pună un picior pe pământ şi să *împingă* pentru a trece de un muşuroi de pământ.

Vic pierduse silueta Wraith-ului, care ocolise ruina vechii cabane şi dispăruse printr-o falie a copacilor din partea opusă. A pus repede motorul în viteza a doua, apoi într-a treia, accelerând ca să micşoreze distanţa. De sub cauciucuri au sărit pietre. Motocicleta părea instabilă şi se balansa în zăpadă, care acum se adunase într-o pătură subţire albă peste macadam.

A mers de partea cealaltă a ruinei, în iarba înaltă, după care pe un fel de pistă de pământ străpungând brazii, cu greu suficient de lată pentru a permite trecerea Wraith-ului. Era doar o pereche de şanţuri înguste, cu ferigi crescând în spaţiul dintre ele.

Crăcile coniferelor stăteau aplecate deasupra ei, formând un coridor strâmt, jos şi întunecat. Wraith-ul încetinise ca să îi permită să-l prindă din urmă, era la doar cincisprezece metri în faţă. NOS4A2 înainta, iar ea urmărea stopurile roşii. Aerul îngheţat o înţepa prin tricoul subţire, umplându-i plămânii cu o respiraţie aprigă, rece.

Copacii au început să se dea la o parte din calea ei, deschizându-se într-un luminiş presărat de bolovani. În faţă se afla un perete de piatră, cu un vechi tunel de cărămidă în mijlocul lui, un tunel larg abia cât să încapă Wraith-ul. Vic s-a gândit la podul ei. *Ăsta e podul* lui. Un panou de metal alb era înşurubat de piatră, lângă intrarea în tunel, PARCUL E DESCHIS ÎNTREAGA ZI, TOT ANUL! PREGĂTIŢI-VĂ SĂ RĂCNIŢI PRIN ZĂPADĂ DIN TOŢI RĂRUNCHII, COPII!

Wraith-ul s-a strecurat prin tunel. Vocea lui Burl Ives răsuna cu ecou către ea, dintre rosturile cărămizilor – un pasaj de care Vic se îndoia că existase în urmă cu zece minute.

Vic a intrat şi ea. Ţeava de eşapament din dreapta se târa peste piatra cubică, împroşcând scântei. Vuietul motorului răbufnea în spaţiul închistat de pereţii de piatră.

Wraith-ul a ieşit din tunel în faţa ei. Ea era foarte aproape de el, răzbind din întuneric, prin porţile deschise, făcute din batoane de acadele, pe lângă Spărgătorii de Nuci de trei metri stând de pază şi, în sfârşit, în Tărâmul Crăciunului.

Triumph. Un ajun de Crăciun etern

Tărâmul Crăciunului

Wraith-ul a condus-o pe artera principală, Bulevardul Jeleului cu Zahăr. Pe măsură ce maşina înainta, Charlie Manx a apăsat pe claxon, de trei ori o dată, apoi încă de trei ori: *da-da-da, da-da-da,* inconfundabilele note de început ale *Saniei cu Zurgălăi.*

Vic l-a urmat, acum tremurând necontrolat de la frig, chinuindu-se să îşi ferească dinţii să nu clănţăne dârdâit. Când briza s-a înteţit, a tăiat prin tricoul ei de parcă nu ar fi purtat nimic, iar ace fine de nea i s-au abătut peste piele ca nişte cioburi de sticlă spartă.

Roţile se simţeau nesigure pe piatra cubică înzăpezită. Bulevardul Jeleului cu Zahăr se înfăţişa întunecat şi părăsit, un drum care străbătea centrul unui oraş de secol nouăsprezece abandonat: lampadare vechi din fier, clădiri înguste cu acoperişuri ţuguiate, lucarne umbrite şi uşi retrase.

Numai că pe măsură ce Wraith-ul înainta, lămpile pe gaz prindeau viaţă, flăcărui albastre sclipind în încastrările lor acoperite de chiciură. În ferestrele magazinelor se aprindeau singure lămpile cu ulei, iluminând vitrine elaborate. Vic a huruit motorul pe lângă un magazin de bomboane numit Le Chocolatier, cu frontonul înfăţişând sănii de ciocolată şi reni de ciocolată şi o muscă mare de ciocolată şi un bebeluş de ciocolată şi capul de ciocolată al unei capre. A mai trecut pe lângă un magazin numit Punch & Judy’s, cu păpuşi de lemn legănându-se în vitrină. O fată într-un costum Bo-Peep îşi ţinea mâinile sale de lemn la faţă, cu gura deschisă într-un perfect cerc al surprizei. Un băiat în nişte pantaloni scurţi Jack-Be-Nimble ţinea ridicat un topor mânjit sinistru cu sânge. La picioarele lui se aflau o colecţie de capete şi mâini din lemn retezate.

Ivindu-se în spatele şi dincolo de această piaţă de orăşel erau atracţiile, la fel de lipsite de viaţă şi de întunecate pe cât fusese strada principală atunci când intraseră. A remarcat Sania Montagne Russes, înălţându-se în noapte

asemenea scheletului unei creaturi preistorice colosale. A văzut inelele uriaşe şi negre ale roţii Ferris. Iar mai departe se ridica culmea muntelui, o fâşie aproape verticală de stâncă mătuită cu câteva mii de tone de zăpadă.

Şi totuşi, întinderea imensă de sus a fost cea care a atras şi a menţinut atenţia lui Vic. O masă plutitoare de nori argintii umplea pe jumătate cerul nopţii, iar fulgi blânzi şi distincţi coborau leneşi. Restul cerului era liber, un liman al întunericului şi al stelelor, iar atârnând suspendată în mijlocul a tot era...

Secera unei luni gigantice, cu chip.

Avea o gură contorsionată şi un nas coroiat şi un ochi la fel de larg precum Topeka[73]. Luna moţăia, cu ochiul ei enorm închis în noapte. Buzele sale albastre vibrau, şi a scos un sforăit la fel de tare ca un avion 747 care decolează; expiraţia ei a făcut ca norii înşişi să se cutremure. Din profil, luna de deasupra Tărâmului Crăciunului semăna, foarte mult, tocmai cu Charlie Manx.

Vic fusese pe falia nebuniei de foarte mulţi ani, dar niciodată nu visase sau văzuse ceva asemănător. Dacă i-ar fi tăiat ceva calea, ar fi intrat în plin; i-a luat mai bine de zece secunde ca să îşi poată desprinde privirea de la ea.

Ce a determinat-o în cele din urmă să îşi coboare fruntea a fost o mişcare pe care a perceput-o în colţul ochilor.

Era un copil, stând nemişcat pe o alee obscură dintre Vechea Prăvălie a Orologiilor şi Atelierul Dlui Manx cu Cidru Fiert. Ceasurile s-au arcuit la viaţă când Wraith-ul a trecut pe lângă ele, ţăcănind şi ticăind şi bătând ora. Un moment mai târziu, o drăcie de cupru lucios aflată în mijlocul vitrinei Atelierului cu Cidru Fiert a început să pufăie şi să şuiere şi să scoată aburi.

Copilul purta o haină zdrenţuroasă de blană şi avea părul lung, neîngrijit, ceea ce părea să fie indiciu al feminităţii, deşi Vic n-a fost prea sigură de ce gen era. Ea – lucrul – avea degete osoase cu unghii lungi şi îngălbenite. Trăsăturile îi erau netede şi albe, cu un păienjeniş fin negru sub piele, astfel încât chipul semăna cu o mască smălţuită

[73] Oraşul capitală a statului Kansas (n. trad.).

strident. Copilul – lucrul – o privea cum trece, fără să scoată vreun cuvânt. Ochii îi erau roşii, ca retina unei vulpi atunci când reflectă licărul unor faruri măturând şoseaua.

Vic şi-a întors capul ca să arunce un ochi peste umăr, dorind să se uite mai atent, şi a zărit alţi trei copii ieşind din aleea din spatele ei. Unul părea să ţină o coasă; doi dintre ei erau desculţi. Desculţi în zăpadă.

Asta e de rău, s-a gândit. *Eşti deja înconjurată.*

Şi-a îndreptat la loc privirea înainte şi a observat un giratoriu chiar în faţă, încercuind cel mai mare pom de Crăciun pe care-l văzuse vreodată în viaţa ei. Trebuia să fi fost de peste patruzeci de metri înălţime; baza trunchiului era la fel de groasă ca o căbănuţă întreagă.

Cele două drumuri făceau un unghi dinspre giratoriul central, în timp ce porţiunea rămasă a cercului era încadrată de un perete înalt până la şolduri care străjuia... nimic. Era de parcă lumea se termina acolo, prăbuşindu-se într-o noapte infinită. Vic a analizat cu grijă taluzul atunci când a mers în spatele Wraith-ului ce dăduse pe jumătate roată cercului. Suprafaţa peretelui sclipea cu zăpadă proaspătă. Dincolo era o pâclă neagră, coagulându-se în stele: stele răsucindu-se în benzi îngheţate şi spirale impresioniste. Era de o mie de ori mai însufleţit, însă tot pe atât de fals ca orice văzduh pe care îl desenase ea vreodată în cărţile *Motorul de Căutare.* Lumea *chiar* se termina acolo: privea la limitele reci şi fantomatice ale imaginaţiei lui Charlie Manx.

Fără niciun avertisment, uriaşul brad de Crăciun s-a aprins dintr-odată, şi o mie de lumânări electrice au luminat copii adunaţi în jurul lui.

Câţiva erau aşezaţi pe ramurile cele mai de jos, însă majoritatea – poate vreo treizeci – stăteau feriţi de crengi, în cămăşi de noapte şi blănuri şi mantii de bal demodate de cincizeci de ani şi cu pălării Davy Crockett şi pelerine şi uniforme de poliţişti. La prima vedere, păreau să poarte cu toţii măşti delicate de sticlă albă, cu gurile fixate în zâmbete scobite, buzele lor prea pline şi prea roşii. La o examinare mai atentă, măştile s-au disipat în chipuri;

crăpăturile de grosimea firului de păr erau vene, vizibile prin pielea translucidă; zâmbetele nenaturale arătau guri pline cu dinţi subţiri şi ascuţiţi. Lui Vic i-au adus aminte de păpuşi antice de porţelan. Copiii lui Manx nu erau deloc copii, ci păpuşi reci cu dinţi.

Un băiat stătea pe o ramură şi ţinea un cuţit de vânătoare crestat, la fel de lung cât antebraţul lui.

O fetiţă legăna un lanţ cu un cârlig la capăt.

Un al treilea copil – băiat sau fată, Vic nu şi-a putut da seama – mânuia un satâr şi purta la gât un şirag cu degete tăiate şi însângerate.

Vic era acum suficient de aproape încât să vadă ornamentele care decorau pomul. Imaginea i-a scos aerul din plămâni. Capete de om: piele jupuită, înnegrită, însă nu putrezită, conservată parţial de frig. Fiecare faţă avea găuri acolo unde fuseseră cândva ochii. Gurile atârnau deschise în strigăte tăcute. O ţeastă decapitată – un bărbat cu chip prelung şi barbişon blond – purta ochelari cu tentă verzuie şi cu rame în formă de inimioare, încrustate cu diamante false. Erau singurele chipuri de adulţi prezente.

Wraith-ul a întors într-un unghi şi s-a oprit, blocând drumul. Vic a pus Triumph-ul în viteza întâi, a apăsat frâna şi s-a oprit şi ea, zece metri mai departe.

Copiii au început să iasă de pe după brad, cei mai mulţi îndreptându-se către Wraith, dar câţiva făcând roată pe după ea, formând o baricadă umană. O baricadă inumană, de fapt.

— Dă-i drumul, Manx! a strigat Vic.

A fost nevoie să îşi canalizeze întreaga voinţă pentru a-şi menţine picioarele stabile, scuturate cum erau de un amestec de frig şi frică. Răcoarea ascuţită a nopţii îi înţepa nările şi îi ardea ochii. Nu găsea niciun loc sigur primprejur. Bradul era împodobit cu toţi acei sărmani adulţi care îşi găsiseră drum în Tărâmul Crăciunului. Înconjurând-o erau păpuşile lipsite de viaţă ale lui Manx, cu ochii lor lipsiţi de viaţă şi zâmbetele lipsite de viaţă.

Portiera de la Wraith s-a deschis, iar Charlie Manx a păşit afară.

În timp ce se ridica complet în picioare, şi-a pus pe cap o pălărie – fedora lui Maggie, a remarcat Vic. El a ajustat borul şi l-a ridicat doar o idee. Manx era acum mai tânăr decât însăşi Vic şi aproape arătos, cu pometii lui înalţi şi bărbia bine conturată. Încă îi mai lipsea o bucată din urechea stângă, dar ţesutul vătămat era roz şi lucios şi neted. Dinţii de sus ieşeau în evidenţă, adâncindu-se în buza de jos, lucru ce îi conferea un aspect nătâng distinct, de prostălău. Într-o mână ţinea ciocanul argintiu, pe care îl legăna leneş înainte şi înapoi, pendulul unui orologiu care marca trecerea secundelor într-un loc în care timpul nu conta.

Luna sforăia. Pământul se cutremura.

El a zâmbit la Vic şi a ridicat scurt pălăria lui Maggie, a salut, însă după aceea s-a întors ca să privească pe copii, care veniseră către el de sub crengile imposibilului brad. Cozile lungi ale pardesiului său i s-au înfăşurat în jur.

— Bună, micuţilor, a zis el. Mi-a fost tare, tare dor şi dor de voi! Haideţi să facem un pic de lumină, ca să mă uit mai bine la voi.

A ridicat mâna liberă şi a tras de un cordon imaginar ce ar fi atârnat în aer. Sania Montagne Russes s-a aprins, în fileturi încălcite de filamente albăstrui. Roata Ferris a izbucnit în sclipiri de lumină. Undeva în apropiere, s-a pornit un carusel, iar muzica a început să se reverse din nişte difuzoare invizibile. Eartha Kitt cânta cu vocea ei obscen-dulce, obraznic-delicată, amintindu-i Moşului ce fată cuminte a fost, pe un ton care sugera contrariul.

În luminile orbitoare ale carnavalului, Vic a putut vedea că hainele copiilor erau pătate de noroi şi de sânge. Vic a văzut o fată micuţă grăbindu-se către Charlie Manx cu braţele deschise. Pe cămaşa ei de noapte albă răpciugoasă erau urme de degete însângerate. A ajuns la Charlie Manx şi şi-a petrecut braţele în jurul picioarelor lui. El şi-a pus căuşul palmei peste creştetul ei şi a strâns-o afectuos.

— Of, micuţă Lorrie, i-a zis Manx.

O altă fată, un pic mai înaltă, cu păr lung, drept, care îi venea până la genunchi, a alergat şi l-a îmbrăţişat pe Manx

din partea opusă.

— Scumpa mea Millie, a zis el.

Fata mai înaltă purta uniforma roş-albastră a Spărgătorului de Nuci, cu bretele încrucişate peste pieptul ei subţirel. Avea un cuţit înfipt în centura ei aurie, lama liberă lustruită şi sclipitoare ca un lac de munte.

Charlie Manx s-a întremat de spate, dar şi-a păstrat braţele în jurul fetelor. S-a întors ca să o privească pe Vic, pe chip cu o expresie fermă şi senină care ar fi putut trece drept mândrie.

— Tot ce-am făcut, Victoria, am făcut pentru copiii mei, a zis Charlie. Locul ăsta este dincolo de tristeţe, dincolo de remuşcări. Aici e în fiecare zi ziua de Crăciun, pentru totdeauna. În fiecare zi e cacao şi sunt cadouri. Iată ce am oferit celor două fete ale mele – carne din carnea mea şi sânge din sângele meu! – şi tuturor acestor copii fericiţi şi perfecţi! Ai fi putut oare spera la ceva mai bun pentru fiul tău? Ai fi putut oare, vreodată?

— E drăguţă, a zis un băiat din spatele lui Vic, un băiat micuţ cu o voce micuţă. E la fel de drăguţă ca mama mea.

— Mă-ntreb cum ar arăta fără nas, a zis un alt băiat şi a început să râdă fără suflare.

— Tu ce poţi să îi oferi în afară de nefericire, Victoria? a întrebat Charlie Manx. Îi poţi oferi propriile stele, propria lună, un rollercoaster care se transformă singur, în fiecare zi, în noi şi noi bucle şi serpentine, un magazin de ciocolată care nu rămâne niciodată fără ciocolată? Prieteni şi jocuri şi distracţie şi eliberarea de boli, eliberarea de moarte?

— N-am venit să mă târguiesc, Charlie! a strigat din nou Vic.

Îi era dificil să îşi menţină privirea fixată la el. Ochii îi alunecau încontinuu dintr-o parte într-alta şi se lupta cu nevoia de-a se uita peste umăr. Simţea cum copiii se strecoară în jurul ei, cu lanţurile şi toporiştile şi cuţitele şi şiragurile lor cu degete tăiate.

— Am venit să te ucid. Dacă nu-mi dai înapoi băiatul, toate astea vor dispărea. Tu şi copiii tăi şi întreaga ta fantezie de nerod. Ultima şansă.

— E cea mai drăguţă fată dintotdeauna, a zis băieţelul cu vocea subţire. Are ochi drăguţi. Ochii ei sunt ca ochii mamei mele.

— Bine, a zis celălalt băiat. Îi poţi avea ochii, iar eu îi iau nasul.

De undeva din întunericul de sub copac a răbufnit o voce cântată nebun, isterică:

În Tărâmul Crăciunului vom face o Fată de Zăpadă!
Şi ne vom preface că e un clovn nătâng!
Ne vom distra pe cinste cu do'nşoara Fată de Zăpadă
Până ce toţi ceilalţi copilandrii o vor pune la pământ!

Băieţelul s-a hlizit.

Ceilalţi copii au tăcut. Vic nu auzise niciodată o tăcere mai înspăimântătoare.

Manx şi-a pus degetul mic la buze: un gest de consideraţie smintită. Apoi şi-a coborât mâna.

— Nu crezi, a zis el, că ar trebui să îl întrebăm mai întâi pe Wayne ce îşi doreşte el?

S-a aplecat şi a şoptit către fata mai înaltă.

Fata în uniforma de Spărgător de Nuci – Millie, s-a gândit Vic – a păşit cu tălpile goale către partea din spate a Wraith-ului.

Vic a auzit un freamăt în stânga ei, şi-a smucit capul într-acolo şi a zărit un copil la nici doi metri distanţă. Era o fată durdulie cu o haină de blană pe ea, deschisă lăsând vederii nimic altceva în afara unei perechi murdare de chiloţi cu Femeia Fantastică. Când Vic şi-a încrucişat privirea cu a ei, fata a încremenit, de parcă s-ar fi jucat un joc de-a Semaforul Roşu, Semaforul Verde. Ţinea strâns un topor. Prin gura ei deschisă, Vic a văzut o cavitate cu dinţi. Lui Vic i s-a părut că poate distinge trei rânduri separate de colţi mici, întinzându-se tocmai până în cerul gurii.

Vic a întors privirea spre maşină pe măsură ce Millie a apucat clanţa de la uşă şi a deschis-o.

Pentru o clipă, nu s-a întâmplat nimic. Portiera deschisă era cuprinsă de un întuneric luxuriant.

L-a văzut pe Wayne cum apucă marginea portierei cu o mână liberă, l-a văzut cum îşi pune un picior afară. Apoi s-a strecurat de pe banchetă şi a coborât pe piatra cubică.

Era uluit de minunăţiile din jur, privind în sus către luminile nopţii. Era curat şi frumos, cu părul lui negru dat pe spate lăsându-i liberă fruntea teribil de albă, iar gura înroşită îi era lăbărţată într-un rânjet de încântare...

Şi i-a văzut dinţii, lamele de os în rânduri ascuţite şi delicate. Asemenea celorlalţi.

— Wayne, a zis ea.

Vocea îi era un suspin înecat.

El şi-a întors capul şi s-a uitat la ea cu bucurie şi mirare.

— Mama! a spus. Hei! Hei, mama, nu e ceva *incredibil?!* E real! E *real* de real!

El şi-a mutat privirea peste zidul de piatră, către cer, la luna joasă imensă cu chipul argintiu somnoros. A văzut luna şi a râs. Vic nu-şi aducea aminte când răsese el ultima dată atât de liber, atât de liniştit.

— Mama! Luna are faţă!

— Vino-ncoace, Wayne. Chiar acum. Vino la mine. Trebuie să plecăm.

El a privit-o, cu nedumerirea formându-i o cută între sprâncenele negre.

— De ce? a zis. Abia ce-am ajuns.

Din spatele lui, Millie şi-a pus un braţ în jurul taliei lui Wayne, lipindu-se de spinarea lui ca doi îndrăgostiţi. El a tresărit, surprins, însă a rămas nemişcat când Millie i-a şoptit ceva la ureche. Ea era nemăsurat de frumoasă, cu pomeţii înalţi şi buzele pline şi tâmplele coborâte. El a ascultat-o atent, cu ochii măriţi – apoi gura i s-a lărgit, arătând şi mai mult din dinţii ca nişte ghimpi.

— Oho! Oh, *nu glumeşti,* nu?! a exclamat el şi s-a uitat la Vic, perplex. Ea spune că *nu putem* pleca! Nu putem pleca nicăieri deoarece trebuie să îmi desfac cadoul de Crăciun!

Fata s-a aplecat în faţă şi a continuat să şoptească vioi în urechea lui Wayne.

— Dă-te deoparte de ei, Wayne, a spus Vic.

Fata grăsună cu haina de blană s-a strecurat alţi câţiva

paşi, suficient de aproape cât să poată să înfigă toporul în piciorul lui Vic. Vic a auzit un alt pas în spatele ei, copiii care se mişcau.

Wayne a aruncat fetei o privire lungă, confuză, s-a încruntat şi a zis:

— Bineînţeles că poţi să mă ajuţi să îmi despachetez cadoul! Toată lumea poate să ajute! Unde e? Hai să mergem să-l luăm şi poţi să îl sfâşii chiar acum!

Fata şi-a scos cuţitul şi a arătat către Vic.

— Ce-ai spus, Victoria? a întrebat Manx. Ultima şansă? Eu cred că mai degrabă asta e ultima *ta* şansă. În locul tău, eu aş întoarce motocicleta aia cât încă mai pot.

— Wayne, a zis ea, ignorându-l pe Manx şi privindu-l direct pe fiul ei. Hei, încă mai gândeşti invers, aşa cum te-a învăţat buni a ta? Spune-mi că încă mai gândeşti invers.

El s-a holbat la ea, fără nicio expresie, de parcă i-ar fi pus întrebarea într-o limbă străină. Gura i-a rămas parţial deschisă. Apoi, încet, a zis:

— .mama, *greu* e dar, Încerc

Manx zâmbea, însă buza de sus i-a dezvelit rândul de dinţi stricaţi, iar lui Vic i s-a părut că zăreşte fugar pe chipul lui sfrijit sclipirea a ceva asemănător iritării.

— Ce e bufoneria asta? Te ţii de jocuri, Wayne? Deoarece eu sunt cât se poate de-n favoarea jocurilor... atâta timp cât nu sunt lăsat pe dinafară. Ce-a fost chestia aia pe care tocmai ce-ai zis-o?

— Nimic, a spus Wayne – pe un ton care sugera că era cu adevărat sincer, că era la fel de confuz precum Manx. De ce? A ce a *sunat* ce-am zis?

— A zis că e al meu, Manx, a spus Vic. A zis că nu-l poţi avea.

— Dar deja îl am, Victoria. Îl am şi nu intenţionez să-i dau drumul.

Vic a lăsat să-i cadă în poală ghiozdanul de pe umeri. A desfăcut fermoarul rucsacului, a băgat o mână în el şi a scos unul dintre pachetele de ANFO.

— Jur, dacă nu-i dai drumul, în pizda mă-tii, atunci Crăciunul se termină pentru fiecare dintre voi. Arunc în aer tot căcatul ăsta de loc.

Manx şi-a răsucit fedora înapoi pe cap.

— Vai, da’ ce de mai sudui! N-am reuşit niciodată să mă obişnuiesc cu un astfel de limbaj din partea tinerelor femei. Am considerat întotdeauna că asta le face să pară cel mai josnic gunoi uman!

Fata grăsuţă în haina de blană a mai făcut un pas şovăielnic înainte. Ochii ei, adânciţi în obrajii rotofei, au sclipit roşii într-un fel care a făcut-o pe Vic să se gândească la rabie. Vic a forjat un pic motorul, care a sărit în faţă câţiva zeci de centimetri. Îşi dorea să pună ceva distanţă între ea şi copilul care se apropia. A întors pachetul de ANFO, a găsit cronometrul, l-a setat pentru ceea ce părea a fi cinci minute şi a apăsat butonul de pornire. În acea clipă, s-a aşteptat la o strălfulgerare instantanee finală de lumină albă care să şteargă din existenţă întreaga lume, iar măruntaiele i s-au strâns tare, pregătindu-se pentru o ultimă şi intensă sfâşiere de durere. Nu s-a întâmplat nimic de felul ăsta. Nu s-a întâmplat nimic, de niciun fel. Vic n-a fost sigură că mecanismul funcţiona. Nu scosese niciun sunet.

A ridicat pachetul de ANFO deasupra capului.

— În chestia asta e un ceas micuţ dat dracului, Manx. Cred că o să declanşeze în trei minute, însă la fel de bine aş putea să mă înşel cu un minut sau două în plus ori în minus. Mai e o grămadă în ghiozdan. Trimite-l pe Wayne la mine. Când e pe motocicletă, o să-l opresc.

El a zis:

— Ce-ai tu acolo? Arată ca o perniţă din aia micuţă pe care ţi-o dau în avion. Am zburat o dată, de la St. Louis la Baton Rouge. N-o să mai fac niciodată aşa ceva! Am avut noroc să scap cu viaţă! S-a scuturat tot drumul, de parcă ar fi fost pe arcuri şi Dumnezeu ar fi jucat yo-yo cu noi.

— E o pungă cu rahat, a spus Vic. Asemenea ţie.

— E o... Ce-ai zis tu?

— E ANFO. Un fertilizator. Bagi chestia asta în diesel şi devine cel mai puternic explozibil după TNT. Timothy McVeigh a distrus o clădire federală de douăzeci de etaje cu vreo două pachete din-astea. Pot şi eu să fac la fel cu micuţa ta lume şi cu tot ce e-n ea.

Chiar şi de la o distanţă de zece metri, Vic putea să observe în ochii lui cum îşi face calcule şi analizează situaţia. Apoi zâmbetul i s-a lărgit.

— Nu cred că ai face-o. Să te arunci în aer şi pe tine, şi

pe fiul tău. Ar trebui să fii nebună.

— Oho, frate, a spus ea. Abia acum ţi-ai dat seama?

Rânjetul lui a început să se şteargă treptat. Pleoapele i s-au lăsat, iar expresia ochilor s-a transformat într-una ternă şi dezamăgită.

După care a deschis gura şi a răcnit, şi, când a făcut-o, luna şi-a deschis unicul ei ochi şi a răcnit împreună cu el.

Ochiul lunii era înroşit şi umflat, un sac de puroi cu un iris în mijloc. Gura îi era o lacrimă sfâşiată în noapte. Vocea îi era vocea lui Manx, atât de amplificată, încât era aproape asurzitoare:

„PUNEŢI MÂNA PE EA! *OMORÂŢI-O!* A VENIT AICI CA SĂ ANIHILEZE CRĂCIUNUL! OMORÂŢI-O *ACUM!”*

Malul s-a cutremurat. Crengile acelui brad enorm de Crăciun s-au zdruncinat în întuneric. Vic a pierdut controlul pe frână, iar Triumph-ul a sărit înainte alţi cincisprezece centimetri. Rucsacul plin cu ANFO a alunecat din poala ei şi a căzut pe piatra cubică.

Sub răcnetul lunii, clădirile au început să se zguduie. Vic nu mai trecuse niciodată prin experienţa unui cutremur şi n-a putut să se abţină, iar teroarea era un lucru fără rost care se afla sub nivelul gândurilor conştiente. Luna a început să urle – doar *să urle* – într-un răcnet nearticulat de furie care a forţat fulgii de zăpadă aflaţi în cădere să se împrăştie şi să se învolbureze.

Fata grăsuţă a făcut un pas mai mare şi şi-a aruncat toporul către Vic, ca un apache într-un film western. Muchia tocită şi grea a pocnit-o pe Vic în genunchiul stâng. Durerea a fost dincolo de orice.

Mâna lui Vic s-a ridicat încă o dată de pe frână, iar Triumph-ul a sărit din nou în faţă. Ghiozdanul nu a rămas totuşi în urmă, târât fiind de Triumph. O bretea se prinsese de pedala din spate, pe care Lou o lăsase jos atunci când se cocoţase pe motocicletă. Lou Carmody, ca de obicei, venise în ajutor. Ea încă mai avea ANFO-ul, chiar dacă nu îi era la îndemână.

ANFO. Ţinea acum un singur pachet de ANFO, strâns la piept cu mâna stângă, cu declanşatorul probabil ticăindu-şi

secundele. Nu că făcea în realitate vreun ticăit sau vreun alt sunet care să sugereze că funcţionează.

Azvârle-l, s-a gândit ea. *Undeva unde să-i arăţi câtă pagubă poţi face cu chestiile astea micuţe.*

Copiii au şarjat înspre ea. Au venit în goană din spatele copacului, revărsându-se de-a lungul pavajului. A auzit în urma ei apăsarea uşoară a paşilor. L-a căutat pe Wayne din priviri şi a văzut cum fata înaltă încă îl mai ţinea strâns. Erau lângă Wraith, cu fata în spate, cu un braţ petrecut uşor pe după pieptul lui. În cealaltă mână avea cuţitul crestat, pe care Vic ştia că l-ar folosi – pe Wayne – înainte de a-i da drumul.

În secunda următoare, un copil a plonjat, aruncându-şi trupul în ea. Vic a smucit acceleraţia. Triumph-ul a percutat înainte, iar copilul a ratat-o pe de-a întregul, căzând pe drum pe stomac. Ghiozdanul plin cu ANFO a făcut salturi pe piatra cubică acoperită de zăpadă, prins de pedala din spate.

Vic şi-a îndreptat motocicleta direct către Rolls-Royce, de parcă ar fi intenţionat să îl lovească din plin. Manx a apucat pe fata mai mică – Lorrie? – şi s-au ghemuit pe după uşa din spate, gestul protector al oricărui tată. În acel gest, Vic a înţeles lucruri. Indiferent ce deveniseră copiii, indiferent ce le făcuse el, o făcuse pentru a-i ţine în siguranţă, pentru a-i feri de la a fi călcaţi de trecerea vieţii. El credea din tot sufletul în propria decenţă a faptelor sale. La fel era cu orice monstru, a presupus Vic.

Ea a apăsat pe frână, strângând din dinţi pentru a-şi înfrâna durerea feroce şi pulsatilă din genunchiul stâng, şi a împins manşoanele, iar motocicleta s-a aplecat cu aproape nouăzeci de grade. În spatele ei era un şir de copii – doisprezece, alergând după ea. A băgat iarăşi viteză, şi Triumph-ul a huruit către ei, iar majoritatea s-au împrăştiat ca frunzele uscate într-un uragan.

Unul, totuşi, o fată mlădioasă într-o cămaşă de noapte roz, s-a ghemuit şi a rămas în calea lui Vic. Vic şi-ar fi dorit să treacă fix prin ea, să o calce pe bestia nenorocită, însă a răsucit manşoanele în ultimul moment, încercând să o

ocolească. Nu putea să o facă, nu putea să calce un copil.

Motocicleta s-a clătinat periculos peste pavajul de piatră alunecos şi a pierdut din viteză şi, dintr-odată, fata a ajuns pe motocicletă. Ghearele ei – erau, zău, ghearele unei babe, cu unghii lungi şi zimţate – au apucat piciorul lui Vic, iar fata s-a cocoţat singură pe locul din spate.

Vic a accelerat încă o dată, iar motocicleta a sărit înainte, prinzând viteză în timp ce se smucea în jurul giratoriului.

Fata de pe şa scotea zgomote, sunete sugrumate, mârâite, ca ale unui câine. O mână i-a trecut peste talia lui Vic, iar Vic mai că nu a ţipat de la răceala pielii ei, o răceală atât de intensă, că ardea.

În cealaltă mână, fata strângea un lanţ lung, pe care l-a înălţat şi l-a coborât peste genunchiul stâng al lui Vic, de parcă ar fi ştiut exact unde ar provoca cea mai mare durere. Sub rotula lui Vic a şfichiuit o petardă, iar ea a icnit şi şi-a împins în spate umărul. Umărul a lovit-o pe fată în faţa ei palidă, cu acea piele de email crăpat.

Fata a scos un ţipăt – un sunet strangulat şi spart – şi Vic a aruncat o privire scurtă în spate, iar inima i s-a contorsionat bolnavă şi a pierdut imediat controlul Triumph-ului.

Chipul drăguţ al fetei s-a deformat, cu buzele întinzându-se larg, gura semănându-i acum cu cea a unui vierme plat, o cavitate roz zdrelită încercuită de dinţi care duceau tocmai până în gâtlej. Limba îi era neagră şi respiraţia îi puţea a carne putredă. Şi-a deschis gura până ce a devenit suficient de largă încât să înghită un braţ întreg, apoi a muşcat din umărul lui Vic.

A fost ca şi cum ar fi fost frezată de o drujbă. Mâneca tricoului lui Vic şi pielea de dedesubt s-au transformat într-o masă diformă însângerată.

Motocicleta a căzut pe partea dreaptă, a izbit pământul cu un jet de scântei şi a alunecat scârţâind de-a lungul pietrei cubice. Vic nu şi-a dat seama dacă sărise sau fusese proiectată, doar a conştientizat faptul că era deja doborâtă de pe motor şi se rostogolea înspre cărămizi.

„E JOS, E JOS, TĂIAŢI-0, OMORÂŢI-O!”

a strigat luna, iar pământul s-a cutremurat sub ea, ca şi cum un convoi de tiruri bubuia în jur.

Ea a rămas pe spate, cu braţele în sus şi capul pe pietre. S-a holbat la galioanele argintii ale norilor de deasupra *(urneşte-te).*

Vic a încercat să contorizeze cât de rău e rănită. Nu-şi mai putea simţi deloc piciorul stâng *(urneşte-te).*

Şoldul stâng se simţea răzuit şi umflat. Şi-a ridicat capul un pic, iar universul din jur s-a prăbuşit peste ea cu o iuţeală ameţitoare *(urneşte-te, urneşte-te).*

A clipit, iar pentru o secundă cerul s-a umplut nu cu nori, ci cu zgomot alb, static, o pală furioasă de particule negre şi albe *(URNEŞTE-TE).*

S-a ridicat în coate şi s-a uitat în stânga ei. Triumph-ul o dusese pe jumătate de-a lungul cercului, către una dintre străzile care se bifurcau înspre parcul de distracţii. A privit dincolo de giratoriu şi a văzut copii – un grup de vreo cincizeci, poate – venind în valuri din întuneric, într-o goană tăcută. Mai departe era copacul înalt cât o clădire de zece etaje, iar şi mai departe erau Wraith-ul şi Wayne.

Din cer, luna sclipea în jos către ea, cu ochiul ei oribil, injectat, bulbucat.

„FOARFECĂ-PENTRU-TERCHEA-BERCHEA! FOARFECĂ-PENTRU-*TÂRFĂ!”*

a zbierat luna. Însă pentru o clipă a dispărut vederii, asemenea unui televizor rămas între canale. Cerul s-a transformat într-un haos de zgomot alb. Vic a putut şi să îl audă hâşâind.

URNEŞTE-TE, s-a gândit, după care s-a trezit dintr-odată în picioare, apucând motocicleta de ghidoane. Şi-a pus toată greutatea contra ei, ţipând atunci când un nou junghi de durere sfâşietoare i-a străbătut genunchiul stâng şi şoldul.

Fetiţa cu gura de vierme fusese proiectată în uşa unui magazin dintr-un colţ: Costumele de Carnaval ale lui Charlie! Lucrul acela – *ea* – era proptită de uşă, scuturând din cap ca şi cum ar fi vrut să dea ceva de pe ea. Vic a observat că pachetul de plastic alb cu ANFO nimerise,

cumva, între gleznele fetei.

ANFO, s-a gândit Vic – cuvântul căpătase însuşirea unei mantre – şi s-a întins şi a apucat ghiozdanul, încă agăţat de pedala din spate. L-a eliberat din prinsoare, şi l-a petrecut pe umăr şi a pus un picior peste motocicletă.

Copiii care goneau către ea ar fi trebuit să urle sau să bată darabana războiului sau ceva, dar se apropiau într-o fugă tăcută, un torent venind dinspre cercul înzăpezit din centru şi revărsându-se de-a lungul pietrei cubice. Vic a sărit pe demaraj.

Triumph-ul a tuşit, fără rezultat.

A sărit încă o dată. Una dintre ţevile de eşapament, care acum era desprinsă complet şi se balansa peste pavaj, a pufăit cu un suflu apos, dar motorul a scos numai un sunet obosit, gâtuit şi a murit.

O piatră i-a lovit ceafa, iar în spatele ochilor a explodat un fulger negru. Când privirea i s-a limpezit, cerul era din nou cuprins de purici – pentru un moment –, apoi s-a înceţoşat şi s-a recalibrat sub forma norilor şi a întunericului. A lovit demarajul.

A auzit pinioanele zbârnâind, refuzând să muşte dinţii, renunţând într-un final.

Primul copil a ajuns la ea. Nu avea niciun fel de armă la el – poate că fusese cel care aruncase piatra –, însă falca îi era larg desfăcută, deschizându-se într-o grotă rozalie dezgustătoare umplută de rânduri şi rânduri de dinţi. Şi-a încleştat gura pe piciorul ei dezgolit. Dinţi ca nişte cârlige de pescuit i-au străpuns carnea, penetrând muşchii.

Vic a urlat de durere şi a lovit cu piciorul drept, ca să se scuture de băiat. Călcâiul ei a lovit demarajul, iar motorul a izbucnit la viaţă. A apucat acceleraţia, iar motocicleta s-a înfipt în faţă. Băiatul a fost culcat la pământ, întins pe piatră, lăsat în urmă.

S-a uitat peste umărul stâng în timp ce a intrat în viteză pe drumul lateral, către Sania Montagne Russes şi Caruselul-Renilor.

Douăzeci, treizeci, poate patruzeci de copii au alergat pe stradă după ea, mulţi desculţi, tălpile pleoscăind pe pavaj.

Copilul care fusese proiectat în uşile magazinului Costumele de Carnaval ale lui Charlie era acum în picioare. S-a aplecat în faţă şi a luat pachetul de plastic alb cu ANFO.

A urmat o străfulgerare albă.

Detonaţia a făcut aerul să se onduleze şi să se deformeze de la căldură, iar Vic a crezut pentru o secundă că îi va ridica motocicleta de pe drum şi o va arunca prin aer.

Toate ferestrele de pe stradă au explodat. Străfulgerarea albă a devenit o flamă uriaşă rotundă. Magazinul Costumele de Carnaval ale lui Charlie s-a curbat în sine şi s-a expandat apoi într-o avalanşă de cărămizi în flăcări şi o furtună de sticlă sclipitoare şi pulverizată. Focul a erupt de-a lungul străzii, a ridicat vreo duzină de copii de parcă ar fi fost nişte beţigaşe şi i-a silit în noapte. Pietrele cubice au sărit din pavaj şi s-au proiectat în aer.

Luna şi-a deschis gura ca să ţipe îngrozită, ochiul ei unic holbat de furie – apoi unda de şoc a lovit cerul fals şi întreaga tevatură a vălurit, ca o imagine reflectată într-o oglindă de carnaval. Luna şi stelele şi norii s-au dizolvat într-un câmp de zăpadă electrică albă. Suflul s-a întins de-a lungul străzii. Clădirile s-au zdruncinat. Vic a inhalat o gură plină de aer fierbinte, fum de combustibil diesel şi praf de cărămidă. După care urmările învolburate ale exploziei s-au stins, iar cerul a sclipit înapoi în fiinţă.

Luna a urlat şi a urlat, cu sunete aproape la fel de acerbe şi de violente ca însăşi detonaţia.

Ea a accelerat pe lângă un coridor de oglinzi, a trecut de un atelier de ceară şi a ajuns la caruselul luminat şi rotindu-se, unde renii de lemn se balansau în loc de cai. Acolo, a apăsat frâna şi a oprit brusc motocicleta. Părul îi era încreţit de la căldura exploziei. Inima îi bătea iute în piept.

A privit în spate, către molozul care fusese piaţa. A avut nevoie de un moment de respiro pentru a înregistra – a accepta – ceea ce vedea. Mai întâi un copil, apoi un altul, apoi un al treilea au ieşit din fum, îndreptându-se pe drum în jos şi după ea. Unul dintre ei încă mai fumega, cu părul pârjolit. Alţii stăteau în picioare de-a lungul străzii. Vic a văzut un băiat care îşi scotea grijuliu cioburi din păr. Ar fi

trebuit să fie mort, fusese prins şi aruncat într-un perete de cărămidă, fiecare oscior din trupul lui ar fi trebuit să fi fost zdrobit, însă iată-l, punându-se pe picioare, iar Vic a descoperit că mintea ei epuizată nu era pe de-a întregul surprinsă de această desfăşurare de evenimente. Copiii prinşi în explozie fuseseră, bineînţeles, deja morţi înainte ca bomba să detoneze. Nu erau cu *mai mult* morţi acum – sau mai puţin hotărâţi să vină după ea.

A azvârlit rucsacul pe spinare şi a continuat să meargă, dincolo de Caruselul-Renilor şi alţi câţiva zeci de metri către partea din spate a parcului de distracţii şi către marea Sanie Montagne Russes.

Aceasta funcţiona goală, căruţele făcute să arate precum nişte sănii roşii plonjând şi huruind pe şine, prăvălindu-se şi ridicându-se în noapte. Era un rollercoaster de modă veche, de genul celor care fuseseră populare în anii ’30, construit în întregime din lemn. Intrarea era un chip imens, luminos, de Moş Crăciun – treceai prin gura lui.

Vic a scos un alt pachet de ANFO, a potrivit cronometrul pentru cinci minute şi l-a aruncat printre fălcile distanţate ale Moşului. Era pe cale să plece când s-a nimerit să se uite în sus la rollercoaster şi a văzut corpurile mumificate: o duzină de bărbaţi şi femei crucificaţi, cu pielea înnegrită şi ofilită, ochii dispăruţi şi hainele mizerabile, nişte cârpe îngheţate. O femeie cu indispensabili roz care ţipa anul 1984 fusese dezgolită până la talie; de sânii ei perforaţi atârnau ornamente de Crăciun. Mai era un bărbat veştejit în pantaloni de jeans şi o haină groasă, cu o barbă care amintea de Hristos, cu o cunună de vâsc pe creştet în loc de coroană de ţepi.

Vic încă se mai holba la cadavre atunci când un copil a ieşit din întuneric şi i-a înfipt un cuţit de bucătărie în şale.

N-avea cum să fie mai mare de zece ani, iar obrajii îi erau voioşi, cu un zâmbet dulce şi încântător. Era desculţ, purta o salopetă şi o cămaşă în carouri, iar cu şuviţele lui blonde şi ochii senini era un Tom Sawyer perfect. Cuţitul s-a implântat până la prăsea, afundându-se în muşchi, în ţesutul arcuit de sub şi probabil perforând un intestin. Ea a

simţit o durere total diferită de orice experimentase vreodată, un spasm ascuţit şi afurisit în măruntaie, şi s-a gândit, cu o surprindere suprarealistă, *Tocmai ce m-a omorât. Tocmai ce-am murit.*

Tom Sawyer a scos cuţitul şi a surâs vesel. Propriul ei fiu nu râsese niciodată cu o asemenea plăcere. Nu îşi dădea seama de unde ieşise copilul. Părea să se fi materializat din nimic; noaptea se îngroşase şi făcuse un copil.

— Vreau să mă joc cu tine, a zis el. Stai şi joacă-te foarfecă-pentru- terchea-berchea.

L-ar fi putut lovi, i-ar fi putut da cu cotul, l-ar fi putut pocni cu piciorul, orice. În schimb, ea a băgat viteză în motocicletă şi doar s-a îndepărtat. El a păşit în lături şi a privit-o cum pleacă, încă ţinând lama în mână, umezită şi lucioasă de la sângele ei. Şi încă mai zâmbea, deşi ochii îi erau nedumeriţi, cu fruntea încruntată confuz, de parcă s-ar fi întrebat *Oare am făcut eu ceva greşit?*

Temporizatoarele erau imprecise. Primul pachet de ANFO fusese setat să se declanşeze la ceea ce ea estimase a fi cinci minute, însă durase aproape zece. Setase perioada pentru ANFO-ul de la Sania Montagne Russes exact la fel şi ar fi trebuit să aibă suficient timp ca să se distanţeze în siguranţă. Dar când a ajuns la numai treizeci de metri depărtare, a răbufnit. Pământul s-a încovoiat sub ea, părând să se rostogolească precum un val. S-a simţit de parcă însuşi aerul era clocotit. Motocicleta s-a împleticit în faţă, suflarea ca de cuptor vuind peste umerii ei, peste spinare. A simţit un junghi proaspăt de durere extrem de intensă în abdomen, ca şi cum ar fi fost străpunsă din nou şi din nou.

Sania Montagne Russes s-a prăbuşit sub propria greutate ca un maldăr de surcele strivite şi bubuind. Una dintre căruţe s-a desprins de pe şine şi a croit în noapte, un proiectil de flăcări care a planat prin întuneric şi s-a lovit de Caruselul-Renilor. Ea s-a uitat în spate la timp ca să vadă cum se ridică un nor ciupercă de flamă şi fum negru pe măsură ce Sania Montagne Russes a făcut implozie.

Şi-a ferit privirea, a repornit motocicleta şi a ocolit capul

unui ren de lemn arzând, un mănunchi de coarne fărâmiţate. A tăiat pe o altă stradă secundară, una despre care a presupus că o va duce înapoi la sensul giratoriu. În gură a simţit un gust amar. A scuipat sânge.

Sunt pe moarte, s-a gândit, cu un calm surprinzător.

A încetinit un pic abia la picioarele marii roţi Ferris. Era o construcţie minunată, cu o mie de luminiţe albăstrui de basm aliniate de-a lungul braţelor de treizeci de metri. Cabine suficient de încăpătoare pentru peste zece persoane fiecare, cu geamuri fumurii şi lămpi pe gaze sclipind înăuntru, se roteau feeric.

Vic a luat un alt pachet de ANFO, a potrivit cronometrul pentru cinci minute, mai mult sau mai puţin, şi l-a ridicat. L-a agăţat de o spiţă a roţii, înspre corpul central. Gândurile lui Vic s-au îndreptat către Raleigh Tuff Burner-ul ei, la felul în care roţile zumzăiau şi la cât de mult iubea ea luminile toamnei din New England. Nu se va mai întoarce acolo. Nu va mai vedea niciodată acea lumină. Gura ei continua să se umple de sânge. Acum, *stătea* în sânge. Senzaţia de înjunghiere revenea repetat în şold. Numai că nu durea în sens convenţional. Ceea ce experimenta era o senzaţie de durere, dar mai era, asemenea chinurilor facerii, şi o experienţă mult mai intensă de suferinţă, senzaţia că ceva imposibil e pe cale să devină posibil, că era pe cale să finalizeze o sarcină copleşitoare.

A continuat să meargă şi a ajuns curând la zona cercului central.

Costumele de Carnaval ale lui Charlie – un cub solid în flăcări, greu de recunoscut drept o clădire – se afla într-un colţ, la şaizeci, şaptezeci de metri. De cealaltă parte a marelui pom de Crăciun era parcat Rolls-Royce-ul. I-a putut zări pe sub ramuri sclipirea farurilor înalte. Nu a încetinit, ci a înaintat direct către brad. A lăsat să îi alunece rucsacul de pe umăr. A scotocit în el, cu mâna liberă pe ghidon, a găsit ultimul pachet de ANFO pregătit cu cronometru, a răsucit limbile şi a apăsat butonul de pornire.

Pneul din faţă a patinat peste curbura joasă a unei pietre, iar ea a căzut cu un bufnet pe iarba presărată cu zăpadă.

Întunericul s-a închegat în siluete, copiii apărând în faţa ei. Nu era deloc sigură că se vor da la o parte, gândindu-se că va fi nevoită să îşi sape drum prin ei.

În jur s-a ridicat o lumină, o izbucnire imensă de radiere roşie, şi pentru o clipă şi-a putut percepe propria umbră, improbabil de lungă, gonind înaintea ei. Contururile copiilor au format o linie franjurată, inegală, păpuşi reci în pijamale pătate de sânge, creaturi înarmate cu scânduri rupte, cuţite, ciocane şi foarfeci.

Întreaga atmosferă s-a umplut de urlet şi de scrâşnet de metal contorsionat. Zăpada a biciuit împrejur, iar copiii au fost trântiţi pe jos de unda de şoc. În spatele ei, roata Ferris a erupt într-un jet de flăcări, şi marele cerc s-a prăbuşit imediat, căzând de pe suporturi. Impactul a zguduit întreaga lume şi a răsturnat cerul peste Tărâmul Crăciunului, readucându-l la o stare de agitaţie de purici statici. Ramurile imensului brad s-au înfipt cu ghearele în noapte cu un fel de isterie, ca un gigant luptând pentru viaţa sa.

Vic a navigat printre crăcile sălbatice şi infirme. A împins rucsacul din poală şi l-a proptit de trunchi – cadoul ei de Crăciun pentru Charles Talent Manx.

În urma ei, roata Ferris s-a învârtit peste oraş cu un sunet reverberat de fier măcinând piatra. Apoi, asemenea unei monede care s-a rostogolit pe o masă şi şi-a pierdut inerţia, s-a înclinat pe o parte şi a căzut peste o pereche de clădiri.

Mai departe de roata Ferris prăbuşită, dincolo de ruina Saniei Montagne Russes, o banchiză uriaşă de zăpadă desprinsă de pe culmile muntelui înalt şi întunecat a început să coboare pe spinarea Tărâmului Crăciunului. În ciuda tuturor zgomotelor asurzitoare şi a exploziilor şi a clădirilor prăbuşindu-se, sunetul a fost ca niciun altul. Era cumva mai mult de un simplu sunet, era o vibraţie percepută adânc în miezul oaselor. O vijelie de zăpadă a lovit turnurile şi bizarele magazine din capătul îndepărtat al parcului de distracţii. Au fost anihilate. Pereţi de stânci colorate au plesnit în calea avalanşei şi au fost acoperiţi prompt. Partea din spate a orăşelului s-a năruit în sine şi a

dispărut în talazul tulburat al zăpezii, un val de flux suficient de adânc şi de lat încât să înghită întreg Tărâmul Crăciunului. Malul s-a scuturat atât de violent, că Vic s-a întrebat dacă nu cumva ar putea despica tot piscul de munte, aruncând întreg parcul în... ce? Deşertăciunea care aştepta dincolo de imaginaţia strâmtă a lui Charlie Manx. Canioanele înguste ale drumurilor s-au umplut cu un potop alb, înalt cât să înghită orice înaintea lui. Avalanşa nu numai că s-a pogorât asupra Tărâmului Crăciunului, ci l-a *şters.*

Pe măsură ce Triumph-ul o purta de-a lungul giratoriului, Wraith-ul s-a ivit vederii. Stătea acoperit de o peliculă de praf, cu motorul murmurând şi farurile luminând aerul cuprins de particule fine, un miliard de granule de cenuşă, nea şi piatră învârtindu-se în turbionul fierbinte şi scânteiat al curenţilor de aer. Vic a zărit-o pe fata cea mică a lui Charlie Manx, cea numită Lorrie, pe scaunul pasagerului, uitându-se atentă pe geam, către bezna sosită brusc. Luminile Tărâmului Crăciunului au clipit câteva ultime moment şi s-au stins, toate, iar singura sursă de iluminare a rămas freamătul de static şuierând deasupra.

Wayne se afla lângă portbagajul deschis, zbătându-se să se elibereze de fată, cea numită Millie. Millie s-a agăţat de el din spate, cu un braţ trecut peste pieptul lui şi cu pumnul strângându-i tricoul murdar. În cealaltă mână avea acel cuţit ciudat. Încerca să-l ridice şi să i-l înfigă în gât, dar el i-a sucit încheietura, păstrând lama coborâtă, iar faţa i s-a îndepărtat de muchia ascuţită.

— Trebuie să faci ce vrea Tati! a strigat ea. Trebuie să intri în portbagaj! Te-ai lamentat destul!

Şi Manx. Manx era în mişcare. Fusese lângă portiera de la şofer, băgând-o pe preţioasa lui Lorrie în maşină, însă acum păşea pe terenul nesigur, balansându-şi ciocanul lui argintiu şi părând un soldat în pardesiul lui de legionar, cu nasturii închişi până sus. La colţul fălcii îi zvâcneau muşchii.

— Lasă-l, Millie! Nu mai e timp! a răcnit el la ea. Lasă-l şi hai să mergem!

Millie şi-a împlântat dinţii ei ca de vierme uriaş în

urechea lui Wayne. Wayne a ţipat şi s-a zbătut şi şi-a smucit capul, iar lobul urechii şi-a luat la revedere de la restul corpului său. S-a ghemuit şi a făcut în acelaşi timp o piruetă caraghioasă şi a ieşit din tricou, lăsând-o pe Millie agăţată de o cârpă inutilă şi pătată de sânge.

— Of, mama! Of, mama! Of... a strigat Wayne, într-o expresie care însemna acelaşi lucru spusă şi direct, şi invers.

A făcut doi paşi alergaţi, a alunecat pe zăpadă şi a căzut în patru labe pe drum.

Iar praful alb s-a ridicat în aer. Şi întunericul a fost scuturat de focuri de artilerie, blocuri de piatră prăbuşindu-se sub forma a şi mai multor pietre, o sută cincizeci de mii de tone de zăpadă, întreaga zăpadă pe care o văzuse şi şi-o imaginase vreodată Charlie Manx, venind în goană către ei, aplatizând totul în cale.

Manx a păşit agale, la şase paşi de Wayne, ridicându-şi deja braţul ca să lase ciocanul argintiu peste creştetul lui Wayne. Fusese conceput pentru a sfărâma cranii, iar cel al lui Wayne ar fi fost o joacă de copii.

— Dă-te din calea mea, Charlie! a urlat Vic.

Manx s-a întors pe jumătate când ea a trecut repede pe lângă el. Suflul trecerii ei l-a prins şi l-a rotit, trimiţându-l împleticit pe călcâie, în spate.

Apoi ultimele pachete de ANFO, rucsacul cu ce mai rămăsese din ele, au explodat sub pom şi au părut să coboare în hău întreaga lume.

Bulevardul Jeleului cu Zahăr

Un scâncet ascuţit.

Un talmeş-balmeş de praf şi de fărâme de scântei.

Universul s-a înfăşurat singur într-un plic al tăcerii, în care singurul sunet era un huruit leneş, nu mult diferit de cel al alarmelor de avertizare publică.

Timpul s-a potolit, curgând cu lentoarea cleioasă a siropului picurând de pe buza sticlei sale.

Vic a survolat imaginile ruinelor şi a privit cum o bucată de copac în flăcări de mărimea unui Cadillac ricoşează în faţa ei, părând să se deplaseze la doar o cincime din viteza reală.

În viscolul mut al molozului – un fum rozaliu spiralat –, Vic l-a scăpat din ochi pe Charlie Manx şi maşina sa. A perceput doar vag cum Wayne s-a împins din patru membre, ca un atlet plecând din bloc-start. Fata cu părul lung roşcat se afla în spatele lui cu cuţitul, ţinându-l acum strâns în ambele mâini. Pământul s-a cutremurat şi a dezechilibrat-o, trimiţând-o în zidul de piatră de la marginea prăpastiei.

Vic şi-a croit drum pe după fată. Copilul, Millie, şi-a întors capul ca s-o privească pe Vic cum trece, gura ei căscată, de vierme, având o expresie de furie necontrolată, rândurile de dinţi măcinând înăuntrul gâtului. Fata s-a împins în zid, iar pe măsură ce-o făcea acesta a cedat şi a luat-o cu el. Vic a văzut-o cum se împleticeşte către nimic, căzând în lumina de zgomot alb.

Urechile lui Vic au ţiuit. Spera că reuşise totuşi să contureze sunetele, încât vocea ei să-l strige pe Wayne. El a alergat către ea – o fugă oarbă şi surdă – şi nu s-a mai uitat în urmă.

Triumph-ul a purtat-o lângă băiat. Ea s-a răsucit din talie şi s-a întins apucându-l de turul pantalonilor scurţi, cocoţându-l în spatele motocicletei, fără să încetinească. Avea timp berechet ca să termine mişcarea. Totul se deplasa cu o aşa de mare lentoare şi tăcere, încât ar fi putut număra fiecare pană de cenuşă plutind în aer.

Rinichiul ei perforat s-a contorsionat într-un junghi, de la gestul ei smucit, dar Vic, care acum murea repede, nu s-a lăsat perturbată.

Focurile se pogorau din cer în rafale.

Undeva în urma ei, zăpada a sute de ierni a sufocat Tărâmul Crăciunului, o pernă apăsată peste faţa unui om cu o boală terminală.

Se simţise bine să fie ţinută în braţe de Lou Carmody, să îi miroasă parfumul de brad şi de garaj, şi chiar mai bine să aibă din nou braţele propriului fiu în jurul ei, strânse pe talie.

În bezna placidă şi apocaliptică măcar nu se mai auzea nicio muzică de Crăciun. Şi cât mai ura ea muzica de Crăciun! Mereu o făcuse.

Un alt trunchi de copac arzând a căzut în dreapta ei, lovind pavajul de piatră şi explodând, împroşcând cărbuni de mărimea unor platouri. O schijă ca o săgeată, lungă cât antebraţul lui Vic, a şuierat prin aer şi i-a zdrelit fruntea deasupra sprâncenei drepte. Ea nu a simţit-o, deşi a văzut-o cum îi trece prin faţa ochilor.

A băgat fără efort Triumph-ul în viteza a patra.

Fiul ei a strâns-o şi mai tare. Rinichiul i-a pulsat încă o dată. Băiatul îi storcea viaţa, şi era un sentiment plăcut.

Şi-a pus mâna ei stângă peste cele două mâini ale lui, împreunate în dreptul buricului. I-a mângâiat podul palmelor micuţe. El încă mai era al ei. Ştia pentru că pielea îi era caldă, nu îngheţată şi moartă, asemenea vampirilor de-un cot ai lui Charlie Manx. El va fi întotdeauna al ei. Era aur, iar aurul nu se toceşte niciodată.

NOS4A2 a plonjat din păcura umflată din spatele ei. În tăcerea stinsă şi rigidă, l-a auzit, a auzit urletul inuman, un răcnet de ură compus la milimetru, articulat perfect. Cauciucurile maşinii îl purtau în trepidaţii de-a lungul pietrişului măcinat. Farurile sale făceau colbul – furtuna de particule în suspensie – să strălucească asemenea unui torent de diamante. Manx era aplecat deasupra volanului şi avea geamul dat jos.

— O SĂ TE CĂSĂPESC, CURVĂ MIZERABILĂ! a strigat el,

iar ea l-a auzit, deşi distant, ca o şoaptă în ecoul unei cochilii. O SĂ TE CALC, VĂ CALC PE AMÂNDOI! MI-AI UCIS PE TOŢI AI MEI, ACUM O SĂ ŢI-L UCID ŞI EU PE-AL TĂU!

Bara maşinii i-a atins roata din spate şi a împins Triumph-ul. Ghidoanele s-au scuturat, încercând să scape strânsorii ei. Ea le-a ţinut ferm. Dacă nu ar fi făcut-o, roata din faţă ar fi virat puternic într-o parte sau într-alta, iar motocicleta i-ar fi aruncat, şi Wraith-ul i-ar fi zdrobit sub pneurile sale.

Bara frontală a Wraith-ului a izbit din nou în ei. A fost îmbrâncită înainte, brutal, fruntea fiindu-i gata să lovească ghidoanele.

Când şi-a ridicat bărbia şi a privit în sus, Podul Căii Mai Scurte se afla acolo, cu gura sa neagră în ceaţa ca de vată de zahăr. Ea a expirat adânc, prelung, şi aproape că s-a înfiorat de uşurare. Podul încă mai era acolo şi o va duce departe de acest loc, înapoi către unde avea nevoie să ajungă. Umbrele care o aşteptau înăuntru erau, în calea lor, la fel de reconfortante ca mâna rece a mamei ei peste fruntea-i cuprinsă de febră, îi era dor de mama ei, şi de tatăl ei, şi de Lou, şi îi părea rău că nu avuseseră parte de mai mult timp împreună. I se părea că vor fi cu toţii, nu numai Lou, de partea cealaltă a podului, aşteptând-o să coboare de pe motocicletă şi să cadă în braţele lor.

Triumph-ul s-a zdruncinat pe pod, peste pragul de lemn, şi a început să se hurducăie de scânduri. În stânga ei a zărit vopseaua cu spray verde atât de familiară, cu trei litere inegale: LOU →

Wraith-ul a pocnit şi el lemnul podului, a lovit vechea bicicletă Raleigh şi a proiectat-o în aer, şuierând pe lângă Vic, undeva în dreapta ei. Zăpada i-a urmat cu vuiet, o rafală nimicitoare înghiţind capătul îndepărtat al podului şi înfăşurându-l ca un dop de plută împins într-o sticlă.

— PIZDĂ TATUATĂ! a urlat Charlie Manx, vocea lui răsunând cu ecou în vastul spaţiu scobit. CUUUR'Ă TATUATĂ!

Bara maşinii a izbit iarăşi spatele Triumph-ului. Motocicleta s-a înclinat spre dreapta, iar umărul lui Vic a pocnit peretele cu o aşa forţă, că aproape a fost aruncată

de pe şa. Placa de lemn s-a sfărâmat, lăsând vederii staticul furios de dincolo. Calea Mai Scurtă zăngănea şi se smucea.

— Lilieci, mama, a spus Wayne, cu o voce slabă, vocea unui copil mai tânăr şi mai mic. Uite ce de lilieci.

Aerul s-a umplut de lilieci, scuturaţi din tavan. Se roteau şi se luau la întrecere într-o vijelie cuprinsă de panică, şi Vic şi-a lăsat mai în jos creştetul, zburând chiar printre ei. Unul a lovit-o în piept şi i-a căzut în poală, bătând frenetic din aripi şi urcând în cele din urmă înapoi în aer. Un altul i-a şters faţa cu o aripă palpabilă. Avea o căldură tandră, intimă, feminină.

— Nu-ţi fie teamă, i-a zis Vic. Nu-ţi vor face rău. Tu eşti Bruce Wayne! Toţi liliecii de aici îţi sunt alături, puştiule.

— Da, a căzut Wayne de acord. Da. Eu sunt Bruce Wayne. Îmi aduc aminte.

De parcă uitase de ceva timp. Poate că într-adevăr o făcuse.

Vic a aruncat o privire în spate şi a văzut cum un liliac pocneşte parbrizul Wraith-ului, cu o forţă suficient de mare încât să provoace în sticlă o pânză de păianjen, direct în raza vizuală a lui Charlie Manx. Un al doilea liliac s-a zdrobit în cealaltă parte a parbrizului, împroşcând sânge şi blană. A rămas prins într-unul dintre ştergătoare, zvâcnind convulsiv dintr-o aripă. Un al treilea şi un al patrulea au izbit geamul, au ricoşat şi au revenit în zbor către întuneric.

Manx a urlat şi a urlat în continuu, cu o intonaţie nu de teamă, ci de frustrare. Vic nu-şi dorea să audă cealaltă voce din automobil, vocea copilei – „Nu, Tati, prea repede, Tati!” – însă tot a auzit-o, sunetele amplificându-se şi fiind purtate mai departe în spaţiul închistat al podului.

Wraith-ul a patinat pe traiectorie, înclinându-se către stânga, iar bara din faţă a lovit peretele şi a distrus o bucată de un metru, dezvăluind puricii statici şuierând de partea cealaltă, un hău dincolo de gânduri.

Manx a tras de volan, iar Wraith-ul a plonjat de-a latul podului, către dreapta, lovind şi peretele acela. Zgomotul scândurilor plesnite şi despicate a semănat cu răpăitul unei mitraliere. Lemnele au explodat şi s-au fragmentat sub

siajul maşinii. Un mănunchi de lilieci a intrat în parbriz, flambându-l în interior. Au urmat alţi şi alţi lilieci, înfăşurând cabina şi repezindu-se la capetele lui Manx şi ale copilului său. Fetiţa a început să strige. Manx a dat drumul volanului, încercând să-i alunge.

— Plecaţi! Plecaţi de lângă mine, creaturi îngrozitoare! a ţipat el.

Apoi ce a rostit nu au mai fost cuvinte, doar ţipete.

Vic a împins pe acceleraţie, iar motocicleta s-a lansat într-o cursă şi mai nebună, gonind pe lungimea podului, prin întunericul răscolit de lilieci. A gonit către ieşire, cu şaptezeci, optzeci, o sută la oră, decolând ca o rachetă.

În spatele ei, partea frontală a Wraith-ului s-a prăbuşit prin podeaua podului. Partea din spate a Rolls-Royce-ului s-a ridicat în aer. Manx a alunecat înainte, către volanul său, cu gura deschisă într-un urlet înfricoşat.

— Nu! i s-a părut lui Vic că strigă el.

Sau, poate... poate că fusese *Nea!*

Wraith-ul a căzut în nea, în răcnetul alb, sfâşiind podul pe măsură ce percuta în abis. Podul Căii Mai Scurte a părut să se *plieze* în centru, iar Vic a ajuns dintr-odată să gonească la deal în jos. Construcţia s-a strâns în mijloc, cu ambele capete ridicate, de parcă podul încerca să se închidă asemenea unei cărţi, un roman care ajunsese la sfârşit, o poveste pe care atât cititorul, cât şi autorul erau pe cale să o lase deoparte.

NOS4A2 a căzut prin podeaua degradată, putrezită a podului, prăvălindu-se în lumina turbată albă şi în şuierul de static, afundându-se trei sute de metri şi treizeci şi şase de ani, căzând prin timp şi lovind Râul Merrimack în 1986, unde s-a zdrobit ca o cutie de bere în timp ce a izbit apa. Blocul motor a intrat drept prin bord şi s-a implântat în pieptul lui Manx, o inimă de fier cântărind o sută optzeci de kilograme. El a murit cu gura plină de ulei de motor. Trupul copilului care stătuse pe scaunul de alături a fost aspirat de curent şi târât până în Golful Boston. Când i-a fost descoperit corpul, patru zile mai târziu, avea mai mulţi lilieci morţi, înecaţi, agăţaţi de părul ei.

Vic a accelerat – o sută zece, o sută douăzeci. În jurul ei, liliecii au ţâşnit din pod, împrăştiindu-se în noapte, toţi, toate gândurile ei şi amintirile şi plăsmuirile şi regretele: sărutându-i pieptul gol şi imens al lui Lou prima oară când şi-a scos el tricoul; mergând pe cursiera ei printre umbrele înverzite ale după-amiezii de august; zdrelindu-şi articulaţiile pumnului de carburatorul Triumph-ului în timp ce meştereşte la un şurub. I-a părut bine să-i vadă cum îşi iau zborul, să-i vadă lăsaţi liberi, liberi de ea însăşi, să lase libere toate gândurile, în sfârşit. Triumph-ul a ajuns la ieşire şi a zburat laolaltă cu ei. Pentru o clipă, a înaintat în noapte, motocicleta planând prin întunericul îngheţat. Fiul ei o ţinea strâns.

Roţile au lovit pământul cu o izbitură. Vic a fost aruncată puternic peste ghidoane, iar junghiul din rinichi a devenit o senzaţie agonizantă. *Ţine partea cu soare în sus*[74]*,* s-a gândit ea, încetinind repede, acum, roata din faţă tremurând şi unduind, întreaga motocicletă ameninţând să îi proiecteze şi să cadă cu ei. Motorul a şuierat atunci când Triumph-ul a aterizat pe pământul desfundat. Vic se reîntorsese la luminişul din pădure de unde Charlie Manx o condusese către Tărâmul Crăciunului. Iarba a biciuit frenetic pe laturile motocicletei.

A încetinit şi a încetinit şi a încetinit, iar motocicleta a pufnit şi a murit. Ea a manevrat-o de-a curmezişul. Într-un final, Triumph-ul s-a oprit complet la limita lizierei, iar ea a putut să îşi întoarcă în siguranţă capul ca să privească în urmă. Wayne a privit deodată cu ea, cu braţele încă strânse tare de talia ei, de parcă tot mai goneau cu peste o sută de kilometri la oră.

Peste câmp, a văzut Podul Căii Mai Scurte şi o puzderie de lilieci ieşind şuvoi din el şi urcând spre cerul înstelat. După care, aproape blând, intrarea în pod a căzut în sine – dintr-odată nu a mai rămas nimic în spatele său – a dispărut cu un *poc!* înainte să lovească solul. O vibraţie

[74] Referinţă la o expresie din comunitatea motocicliştilor americani, echivalentă cu „Mergi cu grijă/Drum liniştit”. (Expresia completă este „Ţine partea cu soare [corpul] în sus, cauciucurile sub tine”.) (n. trad.).

vagă s-a împrăştiat peste iarba înaltă.

Băiatul şi mama sa au rămas pe motocicletă, holbându-se. Liliecii fremătau vag în beznă. Vic a simţit cum mintea i s-a golit, cu o uşurare imensă. Nu era convinsă că mai rămăseseră acolo, înăuntru, prea multe în afara dragostei, iar asta era suficient.

Şi-a întins călcâiul pe demaraj. Triumph-ul a suspinat. Ea a încercat încă o dată, a simţit cum înăuntrul ei se sfâşie lucruri şi a scuipat o gură de sânge. A treia oară. Demarajul a refuzat să se aprindă, iar motocicleta nu a mai scos niciun sunet.

— Ce-i stricat la ea, mama? a întrebat Wayne, cu noua sa voce moale de băieţel.

Ea a balansat motocicleta între picioare, înainte şi înapoi. A scârţâit scurt, însă altfel nu a scos niciun sunet. Apoi a înţeles şi a început să râdă – un râset uscat, slab, dar sincer.

— Nu mai are benzină, a zis ea.

Veniţi voi toţi, cei credincioşi.
Octombrie

Gunbarrel

Wayne s-a trezit în prima duminică de octombrie în bătăile clopotelor de biserică răsunând în josul străzii. Tatăl lui era acolo, aşezat pe marginea patului.

— Ce-ai visat? noul, aproape zveltul său tată l-a întrebat.

Wayne a scuturat din cap.

— Nu ştiu. Nu-mi aduc aminte, a minţit el.

— M-am gândit că poate ai visat pe mama, a zis Noul Lou. Zâmbeai.

— Atunci bănuiesc că am visat *ceva* amuzant.

— Ceva amuzant? Sau ceva bun? a întrebat Noul Lou, privindu-l cu ochii lui curioşi de Nou Lou – iscoditori şi luminoşi. Pentru că nu sunt întotdeauna acelaşi lucru.

— Nu-mi mai aduc aminte, i-a spus Wayne.

Era mai bine să zică asta decât să spună că visase pe Brad McCauley şi pe Marta Gregorski şi pe ceilalţi copii din Tărâmul Crăciunului. Nu că mai arăta în vreun fel a Tărâmul Crăciunului. Acum era doar Albeaţa. Era doar electricitatea statică furioasă a unui canal lipsit de semnal, iar copiii alergau prin ea, jucând jocuri. Jocul nopţii trecute se chemase muşcă-pe-cel-mai-mic. Wayne încă mai putea să simtă gustul sângelui. Şi-a petrecut limba în jurul cerului gurii lui lipicioase. În visul lui, avea mai mulţi dinţi.

— Iau camioneta de tractare, a zis Lou. Am ceva treabă de făcut. Vrei să vii cu mine? Nu e obligatoriu. Poate să rămână Tabitha cu tine.

— A venit? A dormit la noi?

— Nu! Nu!, a zis Lou, părând sincer surprins de o astfel de idee. Am vrut doar să spun că aş putea-o chema să treacă pe la noi.

Fruntea i s-a încruntat concentrat, apoi, după o clipă, a continuat, rostind pe un ton mai jos:

— Nu cred că m-aş simţi în regulă cu asta, acum, să doarmă la noi. Cred că ar fi straniu pentru... pentru toată lumea.

Wayne s-a gândit că cea mai interesantă parte din

afirmaţia aceea fusese cea cu „acum”, care implica faptul că tatăl lui *s-ar putea* simţi în regulă dacă dna Tabitha Hutter ar dormi peste noapte la ei, la o dată ulterioară, de decis.

Cu trei seri în urmă, ieşiseră toţi de la film – mai făceau d-astea, uneori, mergeau împreună la cinema – şi Wayne a privit în spate la timp ca să vadă cum tatăl lui a luat-o pe Tabitha Hutter de cot şi i-a sărutat colţul buzelor. Modul în care ea şi-a înclinat capul şi a zâmbit încet l-a făcut pe Wayne să înţeleagă că nu era primul sărut. Era prea relaxat, prea antrenat. Apoi Tabitha l-a observat pe Wayne cum îi priveşte şi şi-a strecurat braţul din mâna lui Lou.

— Pe mine nu m-ar deranja! a zis Wayne. Ştiu că îţi place de ea. Şi mie îmi place!

Lou a spus:

— Wayne. Mama ta... mama ta a fost... Adică, să spun că mi-a fost cea mai bună prietenă nici măcar nu se *apropie* de...

— Dar acum e moartă. Şi tu ar trebui să fii fericit. Ar trebui să te distrezi! a zis Wayne.

Lou l-a privit apăsat – cu o umbră de regret, s-a gândit Wayne.

— Păi, a zis Lou, doar spun că poţi să rămâi aici dacă vrei. Tabitha e la câteva case mai încolo. Pot să o aduc în trei minute. N-are cum să nu-ţi placă o dădacă care vine cu propriul pistol Glock.

— Nu. O să-ţi ţin companie. Unde-ai spus c-o să te duci?

— N-am zis, a răspuns Lou.

Tabitha Hutter a trecut oricum pe la ei, neanunţată, ţârâind la uşa apartamentului în timp ce Wayne încă mai era în pijamale. Mai făcea uneori d-astea, aducând croissante, pe care a precizat că e dispusă să le dea la schimb pentru nişte cafea. Ar fi putut cumpăra cafea, desigur, însă a pretins că îi place cum o face Lou. Wayne ştia să recunoască o scuză atunci când dădea de una. Nu era nimic special la cafeaua făcută de Lou, poate doar dacă

ea era înnebunită după gustul cafelei cu aromă de WD-40.

Se transferase la biroul din Denver pentru a ajuta la investigaţia McQueen în curs de desfăşurare – un caz în care nimeni nu fusese pus sub acuzare şi nici nu va fi fost vreodată. Avea un apartament în Gunbarrel şi de obicei lua masa alături de Lou şi Wayne, o dată pe zi, în aparenţă pentru a discuta despre ce ştia Lou. În majoritatea timpului, totuşi, discutau despre *Urzeala tronurilor.* Lou terminase să citească primul volum chiar înainte de a intra în operaţia de angioplastie şi bypass gastric, care fuseseră efectuate în acelaşi timp. Tabitha Hutter a fost acolo când Lou s-a trezit în ziua următoare operaţiei. A spus că dorea să se asigure că el va supravieţui şi va avea astfel ocazia să termine de citit întreaga serie.

— Hei, copii, a zis Tabitha. Vă fofilaţi de mine?

— Avem o treabă de făcut, a spus Lou.

— Duminică dimineaţa?

— Oamenii îşi fut maşinile şi duminicile.

Ea a căscat în podul palmei, o femeie scundă, ciufulită, într-un tricou decolorat cu Femeia Fantastică şi în jeanşi albaştri, fără bijuterii şi fără niciun fel de accesorii. În afară de arma de calibru nouă milimetri prinsă la şold.

— Ok. Îmi faci o cană de cafea înainte să plecăm? a zis ea.

Lou a zâmbit pe jumătate auzind vorbele ei, dar a răspuns:

— Nu *trebuie* să vii. Ar putea să dureze ceva timp.

Ea a ridicat din umeri.

— Ce altceva aş avea de făcut? Infractorilor le place să doarmă până târziu. Sunt la FBI de opt ani şi nici măcar o dată n-am avut vreun motiv să împuşc pe cineva înainte de ora unsprezece dimineaţa. Nu atâta timp cât îmi beau cafeaua, cel puţin.

Lou a pus cafea pe foc şi s-a dus să pornească camioneta de tractare, Tabitha urmându-l pe uşă afară. Wayne a rămas singur în hol, trăgându-şi tenişii, când a sunat

telefonul.

S-a uitat la aparatul ce stătea în furca sa neagră de plastic, pe o măsuţă imediat în dreapta lui. Era puţin trecut de ora şapte, prea devreme pentru un apel – însă poate că era legat de treaba pe care se pregăteau să o rezolve. Poate că cel care îşi stricase maşina fusese ajutat de altcineva. Se mai întâmpla.

Wayne a răspuns.

Telefonul a hârşâit: un sunet puternic de zgomot alb.

— Wayne, a spus o fată respirând adânc şi cu accent rusesc. Când te întorci? Când te întorci să ne jucăm?

Wayne n-a fost în stare să răspundă, limba lui fiind lipită de cerul gurii şi cu pulsul bătându-i în gât. Nu era prima oară când sunau.

— Avem nevoie de tine. Putem să reconstruim Tărâmul Crăciunului. Poţi să îl *gândeşti* înapoi. Toate caruselurile. Toate jocurile. Aici nu avem nimic cu care să ne jucăm. Trebuie să ne ajuţi. Cu dl Manx plecat, nu ai mai rămas decât *tu.*

Wayne a auzit cum se deschide uşa din faţă. A apăsat închide. Când Tabitha Hutter a intrat pe hol, el deja punea telefonul înapoi în furcă.

— A sunat cineva? a întrebat ea, cu o inocenţă blândă în ochii ei gri-verzui.

— Greşeală, a spus Wayne. Fac pariu că e gata cafeaua.

Wayne nu era ok şi o ştia. Puştii care sunt ok nu răspundeau la telefoane din partea unor copii care ar fi trebuit să fie morţi. Puştii care erau ok nu visau asemenea vise. Însă niciunul dintre aceste lucruri – nici telefoanele, nici visele – nu era un semn clar că Nu Era Ok. Nu. Ce-l făcea să-şi dea seama într-adevăr că Nu E Ok era senzaţia pe care a experimentat-o atunci când a văzut o poză cu prăbuşirea unui avion: *fervoare,* cuprins de exaltare şi vinovăţie, de parcă s-ar fi uitat la pornografie.

Cu o săptămână în urmă, ieşise cu taică-su cu maşina şi a văzut o veveriţă sărind în faţa camionetei şi fiind lovită de

roţile din faţă, iar el a izbucnit într-un acces surprinzător de râs. Tatăl lui şi-a întors capul şi l-a privit pe Wayne cu o mirare adâncă, unindu-şi buzele ca să rostească ceva, dar răzgândindu-se – probabil redus la tăcere de aspectul de şoc bolnăvicios şi nefericire de pe chipul lui Wayne. Wayne nu-şi dorise să găsească ceva amuzant la toată treaba, o veveriţă micuţă aplatizată, când ar fi trebuit în schimb să se fi cocoţat agilă şi fără griji printre copaci, în cele din urmă făcută terci de cauciucurile Goodyear ale cuiva. Ăsta era genul de lucruri care îl făceau pe Charlie Manx să râdă.

A mai fost atunci când a văzut pe YouTube o chestie despre un genocid în Sudan şi a realizat că pe faţa lui s-a lărgit un zâmbet.

A mai fost povestea despre o fetiţă răpită în Salt Lake City, o fată drăguţă, blondă, de doisprezece ani, cu un zâmbet timid. Wayne a urmărit ştirile într-o stare de fascinaţie, *invidiind-o.*

A mai fost senzaţia repetitivă de a avea trei seturi suplimentare de dinţi, ascunşi undeva în jurul cerului gurii, şi îşi imagina că îi poate *simţi,* o serie de muchii scurte imediat sub piele. Ştia acum că doar îşi *imaginase* pierderea dinţilor lui normali, avusese halucinaţii sub influenţa sevofluranului, la fel cum halucinase despre Tărâmul Crăciunului *(minciunii).* Însă rememorarea acelor alţi dinţi era mai reală, mai însufleţită decât chestiile din viaţa de zi cu zi: şcoala, mersul la terapeut, prânzurile cu tatăl lui şi cu Tabitha Hutter.

Uneori, simţea că e ca o farfurie care se spărsese la mijloc şi fusese lipită, iar cele două părţi nu se uniseră *chiar* cum trebuie. O parte – partea farfuriei care însemna viaţa de dinainte de Charlie Manx – era microscopic nealiniată cu cealaltă parte. Când făcea un pas în spate şi se uita la farfuria crăpată, nu-şi imagina de ce ar vrea cineva să o păstreze. Acum nu mai era bună de nimic. Wayne nu se gândea la toate astea cu deznădejde – lucru care era în sine o problemă. Trecuse foarte mult timp de când mai simţise ceva asemănător deznădejdii. La înmormântarea mamei lui s-a desfătat nespus cu ritmul cânturilor funebre.

Ultima dată când şi-a văzut mama în viaţă a fost atunci când o transportau pe patul mobil către ambulanţă. Paramedicii s-au grăbit. Pierduse foarte mult sânge. În cele din urmă, au pompat trei litri în ea, suficient cât să o ţină în viaţă peste noapte, dar au fost prea înceţi cu tratarea rinichiului şi intestinului perforat, nedându-şi seama că trupul ei era îmbibat de propria otravă.

El a alergat alături de ea, ţinând-o de mână. Se aflau în parcarea cu pietriş a unui magazin general, puţin mai jos de ruinele cabanei lui Manx. Mai târziu, Wayne a aflat că mama şi tatăl lui purtaseră prima lor conversaţie în acea parcare.

— Eşti ok, puştiule, i-a zis Vic.

Ea zâmbea, deşi chipul îi era stropit de sânge şi de mizerie. Deasupra sprâncenei drepte era o rană deschisă supurând şi avea un tub de respiraţie introdus pe nări.

— Aurul nu se toceşte. Ce e aur rămâne aur, indiferent cât de mult e sleit. Eşti ok. O să fii mereu ok.

El a realizat ce-i spune. Îi spunea că nu e precum copiii din Tărâmul Crăciunului. Spunea că încă mai e el însuşi.

Dar Charlie Manx îi spusese altceva. Charlie Manx îi spusese că sângele nu mai iese de pe mătase.

Tabitha Hutter a făcut o primă tentativă de a sorbi din cafea şi a aruncat o privire pe fereastră, pe deasupra chiuvetei de la bucătărie.

— Taică-tu a scos camioneta în faţă. Arunci pe tine o geacă, în caz că e frig? Ar trebui să mergem.

— Să mergem, a zis Wayne.

S-au înghesuit unul într-altul în camioneta de tractare, cu Wayne în mijloc. Cândva, ei trei nu ar fi încăput, însă Noul Lou nu mai ocupa la fel de mult spaţiu ca vechiul Lou. Noul Lou avea un aspect de Boris-Karloff-în-*Frankenstein,* cu braţe deşirate şi un stomac lăsat pe sub butoiul mare al pieptului. Avea şi cicatrici de Frankenstein ca să se asorteze, plecând de sub gulerul cămăşii, de-a lungul lungimii gâtului şi până în spatele urechii stângi, unde

efectuaseră angioplastia. Ca urmare a acestei operaţii şi a bypass-ului gastric, grăsimea lui se topise foarte asemănător cu o îngheţată lăsată la soare. Cel mai frapant lucru era felul în care îi arătau *ochii.* Nu putea fi nicio legătură directă între pierderea în greutate şi modificarea aspectului retinei, dar Wayne era acum mult mai conştient de ochii lui, mai conştient de privirea intensă şi interogativă a tatălui său.

Wayne s-a făcut comod pe scaun, apoi s-a ridicat ca să se ferească de ceva ce îl jena la spate. Un ciocan – nu un mai de autopsie, ci un ciocan obişnuit de tâmplar, cu mânerul de lemn tocit. Wayne l-a aşezat lângă şoldul tatălui său.

Camioneta de tractare s-a îndepărtat de Gunbarrel, străbătând serpentine prin desişul vechi de conifere, urcând constant către cerul albastru. Jos în Gunbarrel era suficient de cald în bătaia directă a soarelui, însă aici sus vârfurile copacilor fâşâiau neliniştiţi în briza răcoroasă ce mirosea puternic a plopi. Văile era tapate cu aur.

— Şi aurul nu se toceşte, a şoptit Wayne, dar uite: frunzele cad tot timpul, vânturând pe drum, navigând în fluxul brizei.

— Ce-ai spus? a întrebat Tabitha.

El a scuturat din cap.

— Ce ziceţi de nişte radio? a spus Tabitha şi s-a aplecat pe lângă băiat ca să pornească muzica.

Wayne nu-şi dădea seama de ce prefera tăcerea, de ce noţiunea de muzică îl făcea să-i fie teamă că urma ceva groaznic.

Printr-o fisură strâmtă între puricii benzilor de radio, Bob Seger îşi exprima afecţiunea pentru acel rock ’n’ roll de pe vremuri. Declara că dacă va pune cineva disco, în zece minute va ieşi pe uşă afară.

— Unde s-a petrecut accidentul? a întrebat Tabitha Hutter, iar Wayne a remarcat neatent că tonul vocii ei avea o notă de suspiciune.

— Aproape-am ajuns, a zis Lou.

— A fost cineva rănit?

— Accidentul ăsta s-a petrecut acum mult timp.

Wayne nu a ştiut încotro se îndreaptă până ce nu au trecut de magazinul de ţară de pe partea stângă. Nu mai era un magazin, desigur, şi nu mai fusese aşa de un deceniu. Pompele de combustibil rămăseseră în faţă, una dintre ele înnegrită, cu vopseaua scorojită acolo unde fusese cuprinsă de foc în ziua în care Charlie Manx se oprise ca să alimenteze. Dealurile de deasupra oraşului Gunbarrel aveau o doză serioasă de mine abandonate şi aşezări fantomă şi nu era nimic extraordinar la o clădire cu aspect de cabană cu ferestrele sparte şi nimic înăuntru în afara umbrelor şi pânzelor de păianjen.

— Ce ai de gând, dle Carmody? a întrebat Tabitha Hutter.

— Ceva ce Vic şi-ar fi dorit să fac, a zis Lou.

— Poate că n-ar fi trebuit să îl aduci şi pe Wayne.

— De fapt, cred că poate nu ar fi trebuit să te aduc pe tine, a zis Lou. Intenţionez să alterez probe judiciare.

— Ahhh! Păi, nu sunt de serviciu în dimineaţa asta, a zis Tabitha.

Au continuat să meargă dincolo de magazinul general. După jumătate de kilometru, a încetinit. Drumul de pietriş către Casa Saniei cu Zurgălăi era pe dreapta. În timp ce a virat, zgomotul static a crescut în volum, aproape înăbuşind complet vocea cordială a lui Bob Seger. Nimeni nu avea recepţie bună în jurul Casei Saniei cu Zurgălăi. Până şi ambulanţei îi fusese dificil să transmită un mesaj clar către spital. Ceva legat de contururile stâncilor de şist, poate. Era uşor să te faci nevăzut în depresiunile din Rockies – iar printre culmi şi copaci şi vânturi, secolul douăzeci şi unu devenea doar o structură imaginară, o noţiune abstractă a faptului că oamenii se suprapuseseră lumii, lucru fără nicio relevanţă pentru piatră.

Lou a oprit camioneta şi a coborât pentru a îndepărta o capră de lemn pusă de poliţie. Apoi au continuat.

Camioneta de tractare s-a zdruncinat peste drumul de pământ spălat de ploi, încetinind în buza uşii ruinei. Oţetarul se înroşea în răcoarea toamnei. O ciocănitoare a luat cu asalt un brad, undeva. După ce Noul Lou a pus

schimbătorul de viteze în neutru, nu a mai ieşit nimic din difuzoarele radioului în afara zgomotului alb.

Când Wayne şi-a închis ochii, şi i-a putut imagina, acei copii pierduţi în spaţiul dintre realitate şi gând. Erau atât de aproape, încât mai că le-a putut auzi râsetele pe după foşnetul de radio. L-a trecut un frison.

Tatăl lui i-a pus o mână pe picior, şi Wayne şi-a deschis ochii şi l-a privit. Lou ieşise din maşină, însă urcase la loc în cabină ca să-şi pună mâna lui mare pe genunchiul lui.

— E ok, i-a zis taică-su. Totul e ok, Wayne. Eşti în siguranţă.

Wayne a înclinat din cap – dar tatăl lui îl înţelesese greşit. Nu era teamă. Frisonul se născuse din entuziasm. Ceilalţi copii se aflau atât de *aproape,* aşteptându-l să revină şi să viseze scuturând în existenţă noua lume, noul Tărâm al Crăciunului, cu reni, trataţii dulci şi jocuri. Stătea în el să facă asta. Stătea în *toţi.* Avea nevoie de ceva, de o unealtă, de un instrument al plăcerii, al distracţiei, pe care să-l folosească pentru a provoca o ruptură în această lume şi către propriul său univers interior secret.

Wayne a simţit partea metalică a ciocanului apăsându-i şoldul şi l-a privit gândindu-se *Poate.* Să ia ciocanul şi să izbească creştetul tatălui său. Când Wayne şi-a imaginat sunetul pe care l-ar face – pocnetul adânc, scobit al oţelului pe os – l-a furnicat de plăcere. Să îl coboare în centrul feţei drăguţe, rotunde, deştepte, înfumurate, de pizdă-curvă a lui Tabitha Hutter, să îi zdrobească ochelarii, să îi sfarme dinţii din gură. Asta ar fi amuzant. Gândul la buzele ei pline şi drăguţe străjuite de sânge i-a provocat o descărcare erotică sinceră. După ce va fi terminat cu ei, ar fi putut să meargă în pădure, înapoi pe creastă, acolo unde fusese tunelul de cărămidă către Tărâmul Crăciunului. Să ia ciocanul şi să dea în stâncă, să balanseze ciocanul până ce piatra se va fi despicat, până ce va fi fost o crăpătură prin care să se poată strecura. Să legene ciocanul până ce va despica lumea, până ce va face un spaţiu al său în care să se târască înapoi în lumea gândului, acolo unde îl aşteptau copiii.

Însă în timp ce stătea nemişcat cugetând la toate acestea – având fantezii despre ele –, tatăl lui şi-a retras mâna şi i-a luat ciocanul.

— Hei, care-i treaba? a zis Tabitha Hutter şi şi-a desfăcut centura şi a coborât din maşină.

Vântul mătura crengile coniferelor. Îngerii se legănau. Globurile argintii reflectau lumina în raze strălucitoare, policromatice.

Lou a păşit în afara drumului şi şi-a croit calea către mal. Şi-a ridicat capul – acum avea doar o singură bărbie, şi era una bună – şi şi-a îndreptat privirea lui de ţestoasă înţeleaptă către ornamentele din copaci. După o vreme, a scos unul, un înger suflând într-o trâmbiţă aurie, l-a aşezat pe o piatră mai mare şi l-a sfărâmat cu ciocanul.

Prin hârşâitul de static de la radio a apărut un scurt tremur de emisie.

— Lou? a întrebat Tabitha.

A ocolit camioneta până în faţă, iar Wayne s-a gândit că dacă s-ar pune la volan şi ar băga în viteză, ar putea să o calce.

Şi-a imaginat sunetul pe care l-ar face craniul ei lovind masca radiatorului şi a început să zâmbească – ideea era foarte amuzantă –, dar apoi ea s-a îndreptat către copaci. Băiatul a clipit iute, ca să îşi spele din priviri imaginea aceea groaznică, sinistră, înspăimântătoare, şi a sărit şi el jos.

Vântul s-a înteţit, răsfirându-i părul.

Lou a găsit un ornament argintiu cu sclipici, un glob la fel de mare ca o minge de softball; l-a aruncat în aer şi a înfipt ciocanul ca o bâtă de baseball. Sfera de sclipici a explodat într-o ceaţă fină de sticlă lăptoasă şi de fire de cupru.

Wayne a rămas mai lângă camionetă, uitându-se. În spatele lui, prin răcnetul staticului, a auzit un cor de copii cântând un colind de Crăciun. Cântau despre cei credincioşi. Vocile lor erau îndepărtate, însă clare şi suave.

Lou a zdrobit un pom de Crăciun din ceramică şi o prună de porţelan presărată cu sclipici auriu şi mai mulţi fulgi de nea subţiri. A început să transpire şi şi-a scos haina de

flanel.

— Lou, a zis Tabitha încă o dată, stând la marginea malului. De ce faci asta?

— Pentru că una dintre chestiile astea e a lui, a spus Lou şi a arătat înspre Wayne. Vic a adus cea mai mare parte din el înapoi, dar vreau şi restul.

Vântul a început să urle. Copacii s-au încovoiat. Era un pic înfricoşător acel fel în care copacii începuseră să se aplece înainte şi înapoi. Prin aer au zburat ace de brad şi frunze moarte.

— Ce-ai nevoie să fac? a întrebat Tabitha.

— Minim? Nu mă aresta.

El şi-a întors faţa de la ea şi a lovit un alt ornament, care s-a spart cu un clinchet muzical.

Tabitha s-a uitat la Wayne.

— N-am fost niciodată genul care să se mulţumească cu minimul. Vrei s-ajuţi? Pare-o distracţie pe cinste, nu-i aşa?

Wayne a trebuit să admită că da, era.

Femeia şi-a folosit podul armei, Wayne a folosit o piatră. În maşină, corul de Crăciun a crescut în intensitate şi s-a învolburat, până ce chiar şi Tabitha l-a remarcat, aruncând o privire neliniştită şi mirată înapoi la camionetă. Lou i-a ignorat, totuşi, continuând să sfărâme vâsc de sticlă şi coroane împletite, iar în câteva momente zgomotul alb a crescut iarăşi, până la un tumult, îngropând cântecul.

Wayne a spart îngeri cu trâmbiţe, îngeri cu harpe, îngeri cu mâinile împreunate în rugăciune. A spart un Moş Crăciun, cu toţi renii şi toţi elfii lui. La început, a râs. Mai apoi, după o vreme, nu a mai fost distractiv. După o vreme au început să-l doară dinţii. Îşi simţea faţa fierbinte, şi imediat rece, şi imediat atât de rece, că îl ardea, rece-scuţ. N-a ştiut de ce şi nici nu i-a acordat prea multă atenţie conştientă.

Tocmai ridica o placă de şist albastră ca să sfarme un miel din ceramică atunci când cu coada ochiului a văzut o mişcare şi şi-a ridicat capul zărind o fată stând pe ruinele Casei Saniei cu Zurgălăi. Purta o cămaşă de noapte mizerabilă – cândva, fusese albă, dar acum era în cea mai

mare parte de culoarea ruginii, de la sângele uscat mânjit. Chipul ei palid drăguţ părea oripilat, şi plângea tăcută. Picioarele îi erau însângerate.

— *Pomosheh,* a şoptit fata.

Sunetul aproape că s-a pierdut în şuierul vântului.

— *Pomosheh.*

Wayne nu mai auzise niciodată cuvântul rusesc pentru „ajutor”, însă a înţeles suficient de bine ceea ce-i zicea.

Tabitha l-a văzut pe Wayne cum se holbează. Şi-a răsucit capul şi a remarcat-o pe fată.

— Of, Dumnezeule, a zis ea pe un ton scăzut. Lou. Lou!

Lou Carmody s-a uitat atent de-a lungul curţii, la fată, Marta Gregorski, dispărută din 1991. Avusese doisprezece ani în momentul dispariţiei dintr-un hotel din Boston şi avea şi acum doisprezece ani, douăzeci de ani mai târziu. Lou n-a fost mirat cu nimic. Chipul îi era lipsit de culoare şi obosit, cu sudoarea picurându-i pe pielea lăsată a obrajilor.

— Trebuie să termin cu restul, Tabby, a zis Lou. Poţi să o ajuţi tu?

Tabitha a reîntors capul spre el şi i-a aruncat o privire speriată, confuză. Şi-a scos arma din toc, s-a răsucit pe călcâie şi a început să păşească repede peste frunzele moarte.

În spatele Martei, dintre tufişuri a ieşit un băiat cu păr brunet, de vreo zece ani, purtând o uniformă murdară roşu-albastră de Beefeater. Ochii lui Brad McCauley erau speriaţi, întrebători şi înfioraţi în acelaşi timp; a aruncat o privire lungă la Marta, iar pieptul a început să i se zguduie în suspine.

Wayne s-a ridicat pe vârfuri, holbându-se la cei doi. Brad purtase uniforma sa de Beefeater în visul din noaptea trecută. Wayne s-a simţit ameţit, de parcă ar fi avut nevoie să se aşeze, însă următoarea dată când s-a ridicat pe vârfuri – era aproape să cadă de pe mal – tatăl lui l-a prins din spate, punându-şi o mână masivă pe umărul băiatului. Acele mâini nu se prea potriveau cu corpul Noului Lou, făceau ca aspectul lui lăbărţat, lălâu să pară mai prost închegat decât era în realitate.

— Hei, Wayne, a zis Lou. Hei. Poţi să-ţi ştergi ochii pe cămaşa mea, dacă vrei.

— De ce? a întrebat Wayne.

— Plângi, puştiule, a zis Lou, şi şi-a întins cealaltă mână, având în ea nişte cioburi de ceramică: bucăţile unei luni sparte. Plângi de ceva vreme. Presupun că ăsta e al tău, nu?

Wayne a simţit cum umerii i se scuturã într-un tremur convulsiv. A încercat să răspundă, însă nu a putut scoate niciun sunet. Lacrimile de pe obraji îl ardeau în vântul rece, iar autocontrolul i-a cedat şi şi-a împlântat faţa în stomacul tatălui său, fiindu-i dor pentru o clipă de vechiul Lou, cu masivitatea sa reconfortantă de urs.

— Îmi pare rău, a şoptit el, cu o voce sugrumată, stranie.

Şi-a trecut limba prin gură, dar nu a mai putut pipăi dinţii lui secreţi – un gând care a născut o explozie atât de mare de uşurare, că a trebuit să se agaţe de tatăl lui ca să nu cadă.

— Îmi pare rău. Tata. Of, tata. Îmi pare rău.

Respiraţia îi era întretăiată de suspine adânci.

— Pentru ce?

— Nu ştiu. Că plâng. Ţi-am dat cu muci pe tine.

— Nimeni nu trebuie să îşi ceară scuze pentru lacrimi, frate, a zis Lou.

— Mi-e rău.

— Da. Da, ştiu. E ok. Cred că suferi de condiţia umană.

— Poţi să mori de la asta? a spus Wayne.

— Da, a zis Lou. E cât se poate de fatală, în fiecare caz.

Wayne a încuviinţat din bărbie.

— Ok. Păi, presupun că asta-i bine.

În spatele lor, departe, Wayne a distins vocea clară, sigură şi liniştitoare a Tabithei Hutter, cerând nume şi spunându-le copiilor că totul va fi bine, că o să aibă grijă de toţi în parte. Wayne s-a gândit că dacă s-ar întoarce ar vedea deja poate doisprezece copii, cu ceilalţi pe drum, ieşind dintre copaci, lăsând în urmă puricii de static. Ar auzi pe unii dintre ei hohotind. Condiţia umană: era contagioasă, aparent.

— Tata, a zis Wayne. Dacă nu te superi, putem să sărim anul ăsta peste Crăciun?

— Dacă Moşul încearcă să coboare pe coşul tău, a zis Lou, o să-l trimit înapoi sus cu bocancul meu în fundul lui. Promit.

Wayne a râs. Un sunet foarte apropiat de un suspin. Era în regulă.

Pe şosea, huruitul unei motociclete creştea în intensitate. Wayne s-a mai gândit la ceva – o idee disperată, îngrozitoare – că poate era mama lui. Copiii ieşiseră cu toţii din ceva asemănător morţii, şi poate că îi venise şi ei rândul. Însă era doar un ins oarecare aflat pe drum, ducându-şi Harley-ul la o plimbare. A trecut de ei cu un răcnet asurzitor, razele sclipind pe crom. Era început de octombrie, dar în lumina directă şi puternică a soarelui de dimineaţă încă era cald. Toamna sosise, iarna venea imediat, însă deocamdată mai rămăsese nişte vreme bună de făcut ture cu motorul.

Început pe patru iulie 2009
Terminat de sărbători, 2011
Joe Hill, Exeter, New Hampshire

Mulţumiri

— Lista celor cuminţi —

Dacă ai fost mulţumit de această carte, atunci cea mai mare parte din mulţumiri merge către editorul meu, Jennifer Brehl, de la William Morrow, care m-a îndrumat către povestea din poveste. Dacă te-am dezamăgit, e doar vina mea.

Gabriel Rodriguez este unul dintre fraţii mei. Dragostea şi mulţumirile mele către el pentru ilustraţii, prietenie şi viziune. Când mă simt pierdut, pot întotdeauna avea încredere că Gabie îmi va desena o hartă.

Munca la această poveste a început în vara anului 2009, în garajul prietenului meu Ken Schleicher. Ken îşi repara Triumph-ul său Bonneville şi m-a luat ca perechea a doua de mâini. Acelea au fost nişte seri foarte plăcute şi m-au făcut să vreau să scriu despre motociclete. Mulţumirile mele către întreg clanul Schleicher pentru cum şi-a deschis larg casa şi garajul pentru mine.

Munca la această poveste s-a terminat după ce mama mea a citit-o şi mi-a zis că îi place şi că finalul nu merge. Avea dreptate. De obicei are. Am aruncat ultimele cincisprezece pagini şi am scris ceva mai bun. Tabitha King este o creativă puternică de prim rang şi m-a învăţat să iubesc cuvintele, să caut înţelesurile lor ascunse şi să rămân conectat la istoriile lor private. Mai important, totuşi, exemplul ei ca părinte m-a învăţat cum să fiu un tată: să ascult mai mult decât să vorbesc, să transform îndatoririle în joacă (sau meditaţie), să am grijă ca cei mici să aibă unghiile tăiate.

Între începutul şi finalul muncii la carte, am mers la o tură cu motocicleta împreună cu tatăl meu. El a mers pe Harley-ul lui; eu am luat Triumph-ul meu. Mi-a spus că îi place motocicleta mea, chiar dacă motorul îi aducea aminte de o maşină de cusut. Ăsta e un snobism de Harley. A fost o cursă fericită, urmându-l de-a lungul drumurilor secundare,

cu soarele pe umerii mei. Presupun că am tot cutreierat drumuri secundare întreaga mea viaţă. Nu regret.

Cartea aceasta a avut parte de ochiul atent al nu unuia, ci a doi redactori: talentata Maureen Sugden, care m-a ţinut pe calea cea bună deja cu trei cărţi, şi amicul meu Liberty Hardy de la Riverrun Books, care a marcat greşelile ca o pisică beată de la iarba-mâţei după o joacă cu ghemul. Liana Faughnan a venit în ultimul moment ca să se asigure că termenul limită e respectat. Am bănuiala că această carte încă mai e împănată cu erori, însă asta e dovada faptului că poţi să ajuţi pe cineva doar până la un anumit punct.

Dragostea şi mulţumirile mele către echipa remarcabilă de la William Morrow care lucrează pe brânci ca să mă facă să dau bine: Liate Stehlik, Lynn Grady, Tavia Kowalchuk, Jamie Kerner, Lorie Young, Rachel Meyers, Mary Schuck, Ben Bruton şi E. M. Krump. La fel şi către gaşca de la Gollancz: Jon Weir, Charlie Panayiotou şi Mark Stay. Sunt în mod special recunoscător editorului meu din UK şi prietenul Gillian Redfearn, care ridică moralul de una singură şi îndreaptă spinarea în acelaşi fel.

Agentul meu, Mickey Choate, a citit această carte nici nu mai ştiu de câte ori, şi de fiecare dată a revenit cu perspective proaspete, idei şi încurajări. A făcut să fie o carte cu mult mai bună, în toate aspectele.

Ştiţi cine mai e grozav? Kate Mulgrew mai e grozavă, pentru lectura în versiunea audio a cărţii. Am fost fermecat şi uluit de felul în care a recitat Kate povestirea mea „Lângă apele argintii ale Lacului Champlain” şi nici nu pot să îmi exprim suficient aprecierea pentru faptul că a revenit ca să citească această poveste mult mai lungă despre copilărie, basm şi pierdere.

Twitter este un stup roind de gânduri, argumente şi pasiune de tocilari, şi sunt recunoscător fiecărei persoane în parte care a schimbat vreodată un tweet cu mine. Fiind o lume de împărtăşit idei, Twitter reprezintă de unul singur un fel de drumânsine, şi unul cât se poate de bun.

Mulţumirile mele pentru toţi cei care au luat de pe raft

cartea de faţă sau au descărcat-o sau au ascultat-o în varianta audio. Sper din tot sufletul că v-a plăcut. Ce minunăţie – ce dar – e să pot să fac asta în loc de serviciu. Nu vreau să mă opresc niciodată.

Îmbrăţişări şi pupături şi găleţi de aprecieri către Christina Terry, care a fost constant o cutie de rezonanţă în ultimele versiuni ale cărţii şi care s-a asigurat că am o viaţă şi ceva distracţie dincolo de munca mea. Mulţumesc că mi-ai ţinut spatele, doamnă dragă.

Mai sunt recunoscător către Andy şi Kerri Singh, Shane Leonard şi Janice Grant, Israel şi Kathryn Skelton, Chris Ryall, Ted Adams, Jason Ciaramella şi băieţii lui, Meaghan şi Denise MacGlashing, clanul Bosa, Gail Simone, Neil Gaiman, Owen King, Kelly Braffet, Zelda şi Naomi. Dragostea şi aprecierea mea către Leanora.

Sunt un ins norocos fiind tatăl lui Ethan, Aidan şi Ryana King, cei mai haioşi şi imaginativi oameni pe care îi cunosc. Tatăl vostru vă iubeşte.

— Lista celor obraznici —

Persoanele care răsfoiesc şi sar cu totul peste paginile de mulţumiri. Vă rugăm să contactaţi departamentul managerial pentru achitare, toate-cheltuielile-plătite trec în datoria Tărâmului Crăciunului.

O notă privind fontul folosit

Cartea aceasta a fost tipărită în engleză în Caslon, un set de caractere conceput în secolul optsprezece de William Caslon I (1692-1766), un fabricant de tunuri englez şi tipograf faimos al secolului optsprezece. Nu e înrudit în niciun fel cu Paul Caslon, care a mers în Tărâmul Crăciunului în 1968 şi care a evadat în Albeaţă împreună cu Millie Manx după teribilul Ajun de Crăciun când a căzut Muntele Acadelei. După un lung timp lipsit de timp, Millie a condus pe el şi pe alţi doi copii – Francine Flynn şi Howard Hitchcock – afară din static şi către brazi. Au privit din spatele copacilor cum ceilalţi copii (laşii!) au părăsit umbra pădurii, înaintând cu toţii, smiorcăindu-se şi văitându-se, cu muci şi lacrimi pe toată faţa. Millie a mimat pe tăcute felul în care se văicăreau şi îşi trăgeau nasurile şi a făcut-o atât de veridic, încât Paul a trebuit să muşte în buze cu cele două rânduri de dinţi ai săi ca să se abţină să nu izbucnească în hohote de râs.

Se vor fi ocupat mai târziu de copiii ăia. Laşii erau buni doar la un singur lucru: să fie obiectul din jocul foarfecă-pentru-terchea-berchea sau muşcă-pe-cel-mai-mic.

Însă atunci când prima ambulanţă a dat curba pe drumul spre Casa Saniei cu Zurgălăi, au ştiut că venise vremea să plece. Millie i-a condus pe ceilalţi trei către molidul albastru unde le atârnau împreună ornamentele, la distanţă mare faţă de locul în care Wayne Carmody (Regele Laşilor!) spărgea decoraţiunile alături de tatăl său. Fiecare dintre Adevăraţii Copii ai lui Charlie şi-a strâns propriul lui sau al ei ornament special şi s-au strecurat în grup pe deal în jos, înainte de a putea fi descoperiţi. Era trist că Tărâmul Crăciunului dispăruse, dar n-avea niciun rost să plângă după lapte stricat sau avalanşe cataclismice şi, în plus: acum întreaga lume era locul lor de joacă!

Şi nici nu conta cu adevărat dacă nu mai puteau să trăiască într-un Crăciun etern. În definitiv: Crăciunul este doar o stare de spirit, şi atâta timp cât păstrezi în suflet un

pic din spiritul sărbătorilor, fiecare zi este Ziua de Crăciun.

Despre autor

Joe Hill este autorul cărţilor New York Times bestseller *Omul focului, NOS4A2, Horns* şi *Heart-Shaped Box* şi a volumelor de povestiri *20th Century Ghosts* şi *Full Throttle.* De asemenea, este autorul benzilor desenate *Locke & Key,* ilustrate de către Gabriel Rodriguez, câştigătoare a premiului Eisner şi adaptate în serial de către Netflix. Romanul *NOS4A2* stă la baza unui serial hit produs de către AMC şi având în rolul principal pe actorul Zachary Quinto. Povestirea *In The Tall Grass,* scrisă împreună cu Stephen King, a fost ecranizată de către Netflix într-un lung metraj care a devenit un film cult al genului horror. În prezent, a revenit la scrierea de benzi desenate, cu *Basketful of Heads and Plunge* pentru D.C. şi *Tying is Easy* pentru IDW.

WRAITH

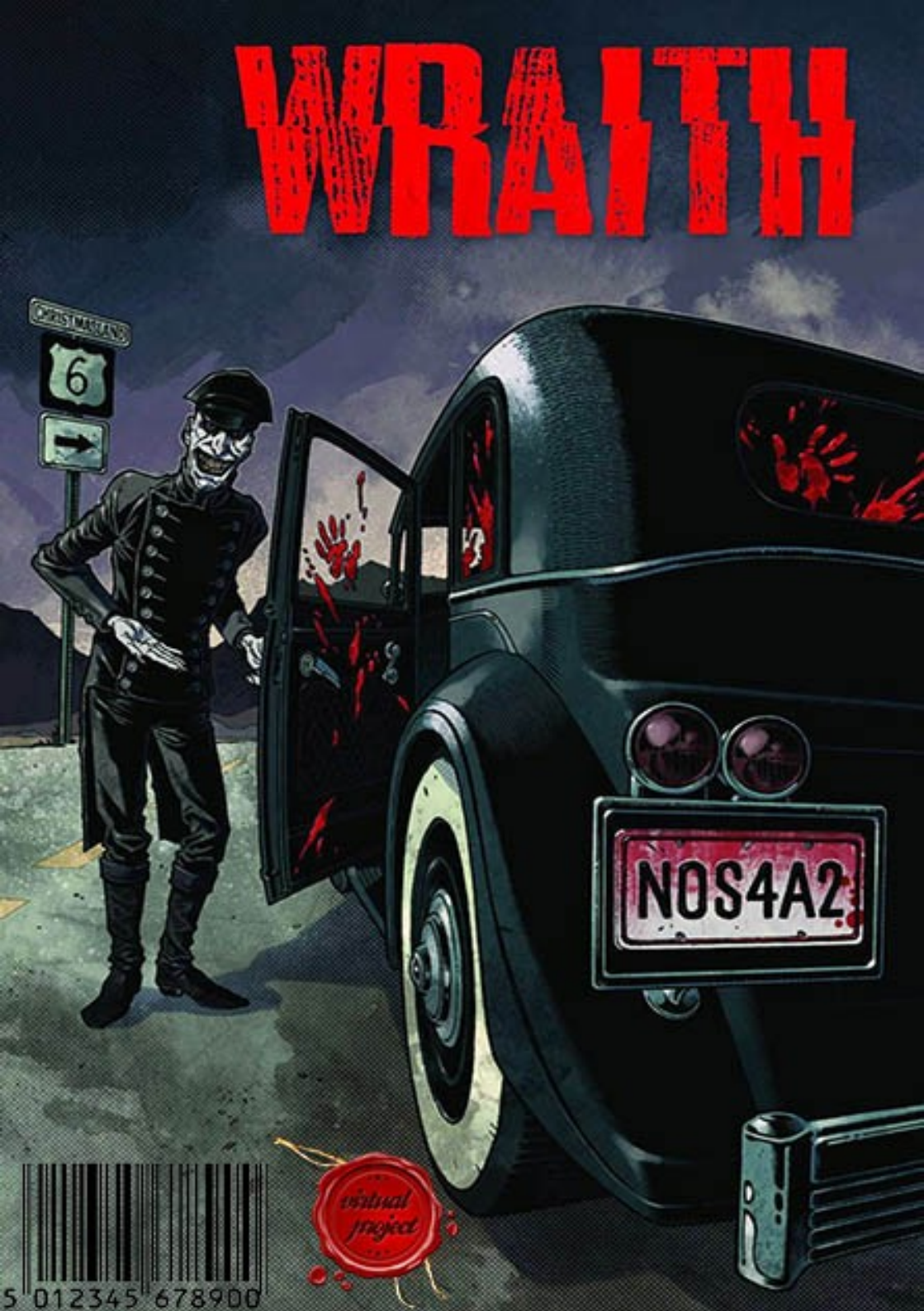

virtual project

5 012345 678900